Science Fiction

the year's best

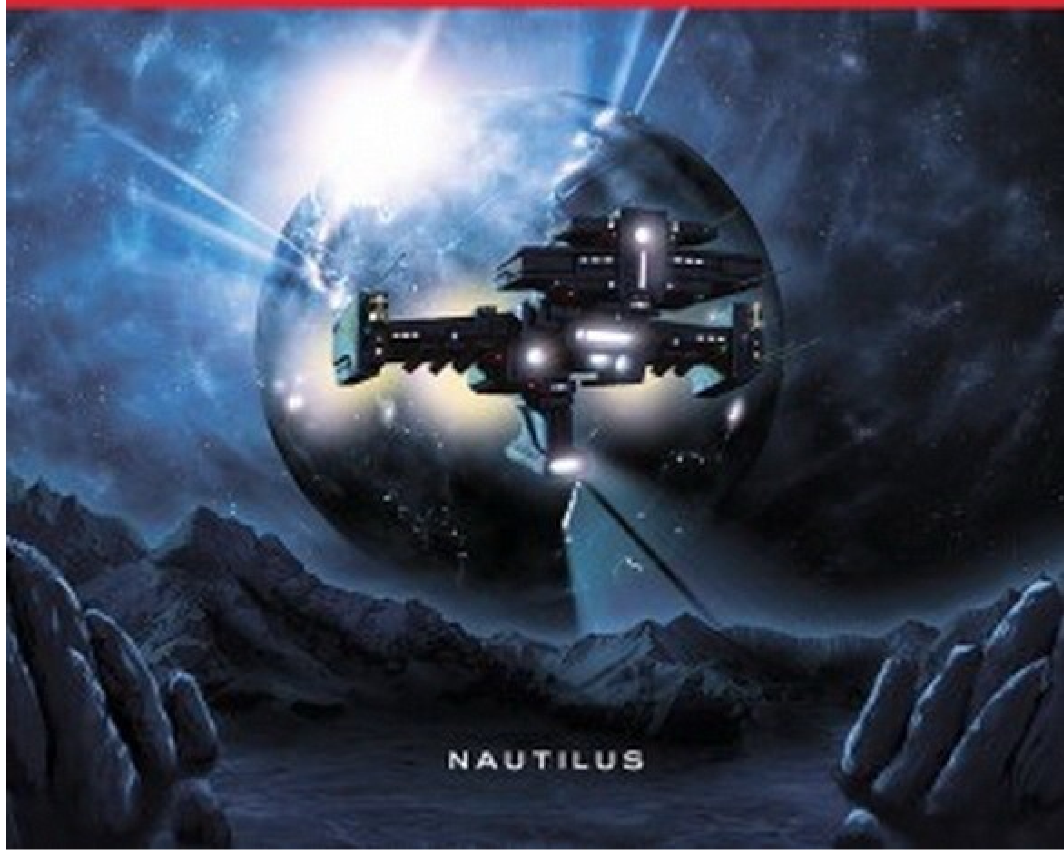
Stephen Baxter
Damien Broderick
Naomi Novik
Chris Backett
Carrie Vaughn
David Moles

Hanu Rajaniemi
Michael Swanwick
Lavie Tidhar
Brenda Cooper

8

Alastair Reynolds
Pat Cadigan
Alexander Jabloko
Aliette de Bodard
Jim Hawkins
Robert Reed

Antologiile Gardner Dozois

„Nimic mai fascinant decât această antologie de povești irezistibile, în care se luptă făpturi monstruoase cu ființe invizibile, mașinării onirice cu teorii bizare, războinici de coșmar cu forțe incontrolabile. O carte în care literatura bună ia forme spectaculoase și pune nenumărate întrebări.

Publishers Weekly

„O colecție stelară a unui gen novator.“

Barnes & Noble

În ținuturi închipuite, comprimate într-un gadget sau într-o amintire depozitată în memorie, în istorii imaginare care întorc timpul pe dos, în teorii științifice halucinante și spații onirice descoperim povești de neratat ale unor autori de forță. Universuri diferite, viziuni diferite, stiluri diferite – toate într-o carte care provoacă inteligența și imaginația la fiecare pagină.

revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-454-2

NAUTILUS
science fiction

nemira.ro

Stephen Baxter Hannu Rajaniemi Alastair Reynolds
Damien Broderick Michael Swanwick Pat Cadigan
Naomi Novik Lavie Tidhar Alexander Jabloko
Chris Beckett Brenda Cooper Aliette de Bodard
Carrie Vaughn Jim Hawkins
David Moles Robert Reed

VOL. 8

Coperta: Cristian FLORESCU

THE YEARS'S BEST SCIENCE FICTION: 28TH ANNUAL COLLECTION

ISBN 978-606-579-454-2

Antologia Gardner Dozois 8 reprezintă a doua jumătate a volumului *Year's Best Science Fiction 28th Annual Collection.*

NAUTILUS
science fiction

N E M I R A
2014

Editorul şi scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 şi 2004 a editat revista *Asimov's Science Fiction* şi a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's,* a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best Science Fiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor, a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *Aducător de pace* (1983-apărută în revista *CPSFA,* nr. 14, ianuarie 2014) şi *Copilul dimineţii* (1984 – apărută în *Almanahul Anticipaţia,* 1986).

The Year's Best Science Fiction este considerată o „venerabilă instituţie" a SF-ului.

Cuprins

ÎNTOARCEREA PE TITAN

Stephen Baxter

Traducere din limba engleză
Cătălin Constantinescu

Stephen Baxter a debutat în 1987, în revista *Interzone* şi de atunci a devenit unul dintre colaboratorii permanenţi ai publicaţiei. A lucrat de asemenea la *Asimov's Science Fiction,* la *Science Fiction Age,* cu *Analog, Zenith, New Worlds* şi multe altele. Este unul dintre cei mai prolifici scriitori science fiction, un inovator ale cărui idei sfidează de cele mai multe ori noţiunile pe care le avem despre Univers. Primul său roman, *Raft,* a apărut în 1991 şi a fost rapid urmat de altele la fel de bine primite precum *Timelike Infinity, Anti-ice Flux* şi pastişa H. G. Wells – o continuare a romanului *The Time Machine – The Time Ships* (care a câştigat premiile John W. Campbell Memorial şi Philip K. Dick). Printre numeroasele sale scrieri se numără: *Voyage, Titan, Moonseed, Mammoth, Book One: Silverhair, Longtusk, Icebones, Manifold: Space, Evolution, Coalescent, Exultant, Transcendent, Emperor, Resplendent, Conqueror, Navigator, Firstborn, The H-bomb girl* şi două romane împreună cu Arthur C. Clarke: *The Light of the Other Days* şi *Time's Eye.* Proza sa scurtă a fost adunată în volumele *Vacuum Diagrams: Stories of the Xeelee Sequence, Traces* şi *The Hunters of Pangaea. A* lansat de asemenea şi o ediţie economică, *Mayflower II.* Cele mai recente cărţi pe care le-a publicat sunt trilogia *Weaver, Flood* şi *Ark* şi *Stone Spring,* precum şi o carte care nu

aparţine ficţiunii, *The Science of Avatar.* În prezent se pregăteşte să lanseze câteva noi romane, inclusiv *Bronze Summer* şi *Iron Winter.*

Dintre romanele lui Baxter, mai multe îl au ca personaj principal pe astronautul Harry Poole. În *întoarcerea pe Titan* îl regăsim pe eroul care nu se dă în lături de la nimic pentru a reuşi.

Prolog
Sonda

Nava spaţială terestră naviga printre inelele de gheaţă. În prima ei săptămână pe orbita lui Saturn a reuşit să treacă la trei sute de mii de kilometri de Titan, cel mai mare satelit al planetei. Senzorii săi au cercetat cu atenţie şi aviditate ceaţa densă.

Aparatul era prea greu pentru a fi lansat cu tehnologia vremii, aşa că pe durata zborului său de şapte ani a trebuit să facă escale pe Venus, Pământ şi Jupiter. Era însă pregătit pentru Titan, chiar dacă era atât de primitiv. O capsulă independentă, un disc cu o lăţime de trei metri de forma unei plăcinte, era prinsă într-o parte a corpului central. Avea dormitoare pentru majoritatea membrilor echipajului interplanetar. În sfârşit, sonda fusese pornită şi lansată.

La două săptămâni după marele eveniment, s-a prăbuşit în atmosfera satelitului.

Viteza interplanetară a sondei a scăzut dramatic în căldura feroce, iar paraşuta principală a fost deschisă. Uşile s-au dat la o parte şi braţele s-au desfăcut. La peste un miliard de kilometri de cel mai apropiat inginer uman, instrumentele s-au îndreptat spre Titan. Cam la cincizeci de kilometri altitudine, suprafaţa planetei a început să fie vizibilă membrilor echipajului. O imagine ce a durat o fracţiune de secundă şi semăna izbitor de mult cu un peisaj terestru de la altitudine în

tonuri sumbre de maro şi roşu.

Au reuşit să aterizeze cu o viteză relativ mică, sub douăzeci de kilometri la oră, pe nisipul îngheţat.

După o călătorie de atâţia ani, misiunea trimisă la sol a rezistat numai câteva minute până ce bateriile interne au fost epuizate şi fluxul datelor telemetrice a încetat cu desăvârşire. A mai durat aproape două ore pentru ca informaţiile să ajungă pe Pământ cu viteza luminii, timp în care toate sursele interne de căldură din sondă au murit. Încetul cu încetul, învelişul exterior al sondei spaţiale era acoperit de un strat fin de ploaie organică. Apoi, deşi necunoscut operatorilor de pe Terra, un braţ asemănător cleştilor unui homar s-a strâns în jurul capsulei şi a început să scufunde sonda în nisipul îngheţat.

1
În spaţioportul Terrei

— Întotdeauna a fost ceva putred pe Titan.

Au fost primele cuvinte pe care le-am auzit din gura lui Harry Poole, pe care nu-l cunoşteam pe atunci – cuvinte care m-au trezit din mahmureală ca o maşină de găurit.

— Este evident, de vreme ce primele sonde, primitive cum erau, au fost lansate în urmă cu o mie şase sute de ani.

Avea vocea unui bărbat mai în vârstă decât era, a unui bătrân de şaptezeci – optzeci de ani, stridentă.

— Un satelit cu o pătură de aer, un satelit ce adăposteşte o întreagă menajerie de viaţă sub atmosfera sa groasă. O atmosferă care nu este însă sustenabilă.

— Ei bine, mecanismul este destul de clar. Metanul din aer determină o încălzire a particulelor şi face practic imposibilă răcirea atmosferei şi îngheaţă întreaga suprafaţă.

Era vocea unui alt bărbat, mai gravă şi cam sumbră, vocea unui bărbat care se ia prea în serios şi care mi se părea familiară.

— Razele soarelui catalizează reacţii în lanţ ale metanului, care produc la rândul lor hidrocarburi complexe în stratosferă…

— Totuşi, de unde vine metanul ăsta, fiule? insistă Harry Poole. Teoretic ar trebui să fie distrus de chiar reacţiile care au produs acele hidrocarburi din stratosferă. Ar fi trebuit ca resursele naturale să fie epuizate în maximum zece milioane de ani. Şi atunci? Ce continuă să le reîmprospăteze?

La acea vreme mi-ar fi fost imposibil să găsesc un subiect mai puţin interesant decât problema metanului pe cel mai mare satelit al lui Saturn, deşi presupuneam că trebuie să fie o faţetă importantă a carierei mele. Ceaţa ce-mi apăsa pe creier, care era mai groasă decât învelişul de tholin al lui Titan, începea să se împrăştie încet şi puteam în sfârşit să-mi simt corpul. Mă furnica în moduri aproape bizare din cauza felului în care zăceam pe ceea ce ar fi putut fi o canapea.

— Ar putea fi un fenomen geologic, a intervenit în discuţie o voce de femeie, un pic cam aspră. Asta sau un fel de lanţ ecologic, un cerc al Gaiei ce continuă să alimenteze atmosfera cu metan. Sunt două dintre teoriile cele mai evidente.

— Bineînţeles, Miriam, o ironiză Harry Poole, una din două. E evident de când oamenii au descoperit prima dată metanul de pe Titan, dar nimeni nu ştie cu siguranţă. Sigur, am trimis câteva sonde de-a lungul secolelor, însă nimeni nu a vrut vreodată să se convingă cu adevărat. Întotdeauna au fost prea multe ţinte uşoare de explorat şi colonizat: Marte, sateliţii de gheaţă. Nimeni nu a păşit vreodată pe Titan.

— Trebuie să recunoşti că problema pierderii bruşte a căldurii în aerul acela rece a inhibat orice proiect,

Harry, a spus o a treia voce masculină. E prea scump şi prea riscant…

— Nu. Nimeni nu şi-a dat seama cât potenţial are locul. Asta e de fapt problema. Şi acum suntem paralizaţi de aceste blestemate legi romanţioase.

— Şi tu crezi că ar trebui să aflăm ce şi cum, spuse din nou vocea ascuţită.

— Avem nevoie de Titan, fiule, a replicat Harry Poole. Este singura noastră speranţă pentru a ne putea finanţa gaura de vierme. Titan este şi trebuie să fie puntea noastră către Saturn şi restul spaţiului. Trebuie să le dovedim că legile lor sentimentale nu se aplică acolo pentru a ne putea pune proiectul pe picioare. Despre asta este vorba.

— Iar tu susţii că acea nefericită creatură este cheia? întrebă femeia.

— Ţinând cont că este un paznic al legii, şi încă unul corupt, da.

Când cuvinte precum „nefericit” şi „corupt” sunt alăturate în compania pentru care lucrez eu, de obicei se vorbeşte despre Jovik Emry. Era momentul să deschid ochii. Deasupra capului meu se întindea un fel de dom de sticlă, iar în spatele lui, nemărginitul albastru. Am recunoscut imediat Pământul văzut din spaţiu, dar mai era ceva: o sculptură de culoare albastru-metalic ce aluneca pe un strat de nori dezlânaţi.

— Priviţi, spuse femeia, trăieşte!

M-am întins, am căscat şi m-am ridicat. Mă simţeam înţepenit, însetat şi mă durea gâtul, la baza craniului. Mi-am privit răpitorii. Erau patru, trei bărbaţi şi o femeie, toţi privindu-mă cu o milă amuzată. Nu era prima dată când mă trezeam într-un loc necunoscut, înconjurat de străini. Eram tânăr şi sănătos şi îmi reveneam destul de repede. Pe atunci aveam cam patruzeci de ani, dar programul de prezervare mă

făcea să arăt de douăzeci şi trei.

Eram aşezaţi pe canapele, în centrul unei punţi rotunde. Deasupra mea era un dom circular. Mi-am dat seama că eram într-o navă GUT, un mijloc standard de transport interplanetar, chiar dacă era veche; călătorisem de multe ori cu ele spre Saturn şi înapoi. Prin domul transparent puteam vedea mai multe cadre albastre alunecând prin faţa Pământului. Aveau o formă tetraedică, iar faţetele lor formau un filament la fel de subţire ca filmele de săpun înainte de a dispărea. Ştiam că erau gurile găurilor de vierme, fisuri în spaţiu-timp, iar licăririle aurii, simple imagini depărtate ale altor lumi.

Mi-am dat seama imediat unde sunt.

— Spaţioportul Terrei.

Îmi simţeam gâtul mai uscat decât deşertul selenar, dar am încercat să par cât mai sigur pe mine.

— Aici ai nimerit-o.

Era vocea bărbatului care condusese discuţia. Într-un mod de-a dreptul comic, vocea de moşneag ieşea de pe buzele unui tânăr cu un chip ce nu putea avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani. Avea părul blond, ochii albaştri şi părea dovada vie a reuşitei unui tratament antiîmbătrânire moderat. Ceilalţi doi bărbaţi păreau să aibă cam şaizeci de ani, dar tratamentele lor fuseseră atât de sofisticate, încât cu greu ţi-ai fi putut da seama. Femeia era înaltă, cu părul tuns scurt şi purta o salopetă mult mai funcţională decât toţi ceilalţi. Tânărul moşneag mi se adresă din nou:

— Mă numesc Harry Poole. Bine ai venit pe *Hermit Crab,* nava fiului meu…

— Bun venit? M-ai drogat şi m-ai adus aici…

Unul dintre cei doi sexagenari, cel morocănos, începu să râdă.

— Oh, dar n-a trebuit să te drogăm. Ai venit de bunăvoie.

— Tu mă cunoşti cu siguranţă, dar cred că şi eu te ştiu.

L-am studiat cu atenţie. Era solid, brunet, nu prea înalt şi avea un chip ce nu zâmbea prea des.

— Eşti Michael Poole, nu-i aşa? Inginerul specializat în găuri de vierme.

Poole mă fixă şi el cu privirea şi se întoarse către bărbatul blond.

— Cred că facem o greşeală uriaşă încercând să lucrăm cu tipul ăsta, Harry.

Blondul rânjea cercetându-mă.

— Ai răbdare, fiule. Ai fost întotdeauna un idealist. Nu eşti obişnuit să lucrezi cu oameni, dar eu sunt. Îl vom convinge să ne ajute.

M-am întors către el.

— Harry Poole. Eşti tatăl lui Michael, nu-i aşa? i-am spus râzând. Un părinte pe care tratamentele antiîmbătrânire l-au întinerit mai mult decât pe fiul său. O porcărie. Şi, Harry, chiar ar trebui să faci ceva în legătură cu vocea ta.

— Mă tem că sunt de acord cu Michael, Harry, se pronunţă al treilea bărbat. Nu putem lucra cu un asemenea clovn.

Era pe punctul de a deveni obez, iar faţa îi era puhavă, îmbătrânită. L-am etichetat imediat drept un corporatist care a muncit din greu întreaga viaţă pentru a îmbogăţi pe altcineva – probabil pe Michael Poole şi pe tatăl său. I-am zâmbit nonşalant:

— Şi dumneata eşti?

— Bill Dzik, şi îţi voi fi coleg dacă vom continua cu această călătorie planificată pe Titan. Nu pot să spun că mă încântă perspectiva.

A fost prima dată când auzeam de o expediţie pe Titan, în orice caz, indiferent pentru ce ar fi avut nevoie de mine, mă săturasem de groapa aceea infectă de pe sistemul lui Saturn şi nu aveam de gând

să mă întorc prea curând acolo. În plus, nu era cea mai nefericită situaţie în care mă trezisem. Tot ce trebuia să fac era să trag de timp şi să caut cât mai multe oportunităţi. Mi-am frecat tâmplele.

— Bill – pot să-ţi spun Bill? – ai fi atât de amabil încât să-mi aduci nişte cafea?

— Nu-ţi forţa norocul, mârâi el.

— Acum puteţi să-mi spuneţi de ce m-aţi răpit?

— E chiar evident dacă stai să te gândeşti, zise Harry. Vrem să ne duci pe Titan.

Pocni din degete şi în faţa noastră apăru o imagine holografică cu o portocală rotindu-se în întuneric: Titan. Saturn era un corp galben-deschis cu uimitoarele sale inele spaţiale şi cu sateliţii atârnând ca nişte felinare. Şi acolo, licărind pe orbită, era un mic cadru tetraedic albastru, chiar deasupra planului inelelor. Gura găurii de vierme a lui Michael Poole. O autostradă de dimensiuni megalitice ce făcea legătura cu Saturn şi cu toate minunile sale. Un drum rar circulat după toate aparenţele.

— Ştiţi că e ilegal, nu? am punctat repede.

— Ştim. Şi tocmai de aceea avem nevoie de tine.

A rânjit, o expresie rece pe faţa absurd de tânără.

2
Finanţarea

— Dacă vreţi un expert în Titan, mai căutaţi.

— Eşti unul dintre curatori, spuse Miriam cu dezgust şi neîncredere în voce. Lucrezi pentru Agenţia IntraSistem de Monitorizare, în domeniul verificării conformităţii legilor. Titan intră în sfera ta de responsabilitate.

— Dar nu eu am ales să fac asta, am murmurat eu. Uite, dacă tot v-aţi fixat asupra mea, trebuie să ştiţi ceva despre trecutul meu. Nu am avut cea mai lină carieră.

Deşi părinţii m-au ţinut în facultate, acei ani au fost o cursă cu obstacole: beţii cumplite, escapade orgiastice, furturi minore şi vandalism. În tinereţe nu reuşeam să păstrez niciuna dintre slujbele găsite de ai mei, pentru că mereu trebuia să fug de ticăloşii cu care mă înhăitasem.

— Într-un final, te-au condamnat la o reprogramare, nu-i aşa? m-a întrebat Harry.

Dacă autorităţile şi-ar fi făcut damblaua, toate ideile din creierul meu abuzat ar fi fost descărcate într-un program extern, amintirile mi-ar fi fost reeditate şi toate impulsurile mele nesănătoase „reprogramate”. Apoi totul ar fi fost reintrodus în creier, întregul meu sine schimbat.

— Pentru mine, asta ar fi echivalat cu moartea. Nu aş mai fi fost acelaşi om. Tatei i s-a făcut milă de mine…

— Şi te-a scos pe cauţiune, mă întrerupse Bill Dzik. Te-a plasat apoi într-un post în domeniul supravegherii aplicării legilor referitoare la formele de viaţă inteligente. O sinecură.

M-am uitat la culorile întunecate ale lui Titan.

— E o slujbă mizerabilă, dar măcar câştig binişor şi nimeni nu se prea interesează de ce fac în timpul liber. Nu am fost decât de câteva ori pe Saturn şi pe orbita lui Titan. Sunt mai degrabă un administrator. Cam totul se petrece pe Pământ. Nu prea aveam de ales, aşa că am încercat să-mi păstrez serviciul.

Michael Poole mă privea de parcă aş fi fost unul dintre paraziţii care-i infestau minunatele sale instalaţii interplanetare.

— E exact motivul pentru care am o problemă cu toate agenţiile de supraveghere. Poate că m-aş simţi îndemnat să le susţin misiunea, dacă nu ar fi populate de rataţi ca tine. Cu voi în cârcă, normal că n-au cum să-şi atingă scopurile. Aşa că nu fac altceva decât să

stea în calea iniţiativei.

Am realizat atunci că omul îmi displăcea profund. Niciodată n-am suportat să fiu dăscălit.

— Măcar eu n-am făcut rău nimănui, i-am răspuns cât mai arţăgos posibil. Nu prea mult, măcar. Tu în schimb, Poole, întorci Universul pe dos cu escrocheriile tale exclusiv în beneficiul tău.

Michael a dat să-mi răspundă, dar Harry l-a oprit cu un gest.

— Hai să nu vorbim despre asta. Până la urmă are dreptate. Profitul, sau lipsa lui este problema. În ceea ce te priveşte, Jovik, continui să te ţii de vechile tale şmecherii chiar şi în această „sinecură” aflată la miliarde de kilometri distanţă, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns, încercând să-mi dau seama cât ştie.

Harry mi-a arătat proiecţia holografică.

— Uite, ştim că Titan este plin de viaţă. E concluzia evidentă a cârdului de sonde care, de-a lungul secolelor, l-au orbitat sau au pătruns în atmosfera sa groasă, s-au târât pe suprafaţa lui sau au săpat în nisipul îngheţat. Nu viaţa existentă acolo e problema noastră. Întregul sistem solar este plin de viaţă, viaţă care izbucneşte pretutindeni, în meteoriţi ori în bucăţi răzleţe de gheaţă. Viaţa e ceva obişnuit pentru noi. Problema sunt sentimentalismele care împiedică progresul.

— Ni s-a mai întâmplat, mi-a zis Michael Poole. Consorţiul de dezvoltare pe care îl conduceam, despre asta e vorba. Stabilisem o interfaţă de gaură de vierme spre obiectul Kuiper, poreclit Alaska-cea-coaptă. Este în inelul exterior al sistemului nostru solar. Voiam să transformăm gheaţa în combustibil pentru navele de transport. Ei bine, am descoperit semne de viaţă acolo, un fel de viaţă, şi aveam probabil să găsim şi conştiinţă. Xenobiologii au numit-o Pădurea

Strămoşilor. Atunci a trebuit să oprim tot proiectul şi să evacuăm personalul…

— Având în vedere felul prin care m-aţi adus aici, i-am răspuns, nu pot zice că mă interesează povestirile tale belicoase.

— În regulă, zise Harry, dar îţi poţi da seama ce ne dorim cu Titan. Vrem să-l folosim pentru dezvoltare. Este o fabrică miraculoasă de hidrocarburi şi produse organice, dar şi de forme de viaţă exotice, dintre care unele se înrudesc cu cele terestre. Putem face aerul respirabil din azotul din atmosferă şi oxigenul din apa îngheţată. Putem folosi acel metan şi chimia lui organică pentru a produce materiale plastice, combustibili sau chiar mâncare. Titan ar putea fi rampa noastră de lansare către întreg Universul, către stele. E un motiv pentru care oricine ar vrea să meargă pe Saturn. Chiar şi aşa, nu vom putea face nimic dacă acolo există forme de conştiinţă. Nimeni, însă, n-a demonstrat vreodată aşa ceva.

Începusem să văd unde voiau să ajungă cu toată flecăreala lor.

— În consecinţă, înţeleg că vreţi să încropiţi o mică expediţie ilegală, violând toate legile interplanetare de protecţie a formelor de conştiinţă, să mergeţi pe Titan şi să dovediţi că nu există forme de inteligenţă acolo jos, pentru ca apoi să vă puteţi instala maşinile de forat. Am dreptate?

Reacţia lor a fost imediată: Bill Dzik, Miriam şi Michael Poole au schimbat priviri mânioase între ei. Era clar că în echipă existau disensiuni referitoare la aspectele morale ale iniţiativei lor. O fisură pe care am căutat să o exploatez.

— De ce aveţi atât de multă nevoie de asta? i-am întrebat.

Mi-au răspuns: era o epopee a ambiţiei interplanetare. La baza argumentelor lor, ca de obicei,

erau însă banii sau, mai bine zis, lipsa lor.

3
Negocierea

— Ştii cu ce ne ocupăm, Jovik! Proiectarea găurilor de vierme deschide rapid posibilităţi variate pentru tranzitarea Sistemului Solar, oferindu-ne planete întregi spre explorare şi colonizare. Dar ambiţiile noastre sunt mult mai mari.

— Ce fel de ambiţii? Nave interstelare? i-am întrebat.

— Asta şi mai mult, spuse Michael Poole. În ultimele decenii am lucrat la un prototip experimental pe orbita lui Jupiter…

În continuare mi-a povestit despre mult iubita lui *Cauchy.* Nava urma să remorcheze un capăt al unei găuri de vierme de-a lungul unui circuit de mii de ani-lumină, formând astfel un pod de găuri de vierme – nu peste spaţiu – ci către viitor. Astfel, conectând lumile umanităţii cu sistemul lui de găuri de vierme, Michael Poole spera să poată scurtcircuita trecutul şi viitorul peste cincisprezece secole. L-am privit cu o nouă formă de respect, dar şi cu frică. Omul era fie un geniu, fie un nebun.

— Pentru a finanţa un vis ca acesta ai nevoie de bani, i-am răspuns.

— Jovik, mi se adresă Harry, trebuie să înţelegi că pentru afaceri atât de mari ca ale noastre ai nevoie de foarte mulţi bani. E la fel încă din primele zile ale căilor ferate, încă din secolul al XIX-lea. Ne finanţăm fiecare nou proiect cu profiturile obţinute din cele anterioare şi cu noi investiţii – dar aceste investiţii sunt legate foarte mult de reuşita proiectelor din trecut.

— Iar voi v-aţi poticnit, nu-i aşa? De aici toată ideea cu Saturn.

Harry oftă.

— Tranzitarea lui Saturn era o mutare logică. Problema este că nimeni nu trebuie să se ducă acolo. Saturnul e ca un copil orfan pe lângă Jupiter. Saturn are luni de gheaţă, dar la fel are şi Jupiter. Atmosfera lui Saturn e bogată în resurse, dar la fel este şi cea a lui Jupiter. În plus, e doar la jumătate din distanţa către Pământ.

— Lui Saturn îi lipsesc şi resursele abundente de energie pe care le deţine Jupiter, interveni Miriam. Resurse de care noi avem nevoie pentru a le folosi pe *Cauchy.*

— Fascinant! am minţit-o eu. Să înţeleg că şi tu eşti inginer?

— Fizician, mi-a răspuns uşor jenată.

Stătea lângă Michael Poole, dar la distanţă de el. Am început să mă întreb ce relaţie există între cei doi.

— Ideea este că Saturn nu are nimic prin care să-şi atragă vizitatorii, a intervenit Harry. Nu există niciun motiv pentru care gaura noastră de vierme, atât de costisitoare, să fie folosită. Cu excepţia…

— Lui Titan, i-am răspuns imediat.

— Dacă nu putem ajunge acolo în mod legal, avem nevoie de cineva care să ne treacă prin filtrele de siguranţă.

— Aşa că v-aţi gândit la mine.

— Ultima noastră variantă, aproape că scuipă Bill Dzik cu dezgust.

— Am încercat să vorbim cu colegii tăi, dar ne-au refuzat toţi, adăugă Miriam.

Harry, întotdeauna diplomat, îmi zâmbi:

— Nu trebuie decât să fentăm câteva legi obscure. Gândeşte-te la perspective omule, la beneficii. În plus, e şansa ta de a te întoarce pe Titan, Jovik. Gândeşte-te la ea ca la o oportunitate.

— Toate bune şi frumoase, dar mie ce-mi iese? Ştiţi deja că am mai fost în apropierea camerelor de

reprogramare intelectuală. De ce ar trebui să risc atât de mult pentru a vă ajuta acum?

— Dacă n-o faci, te aşteaptă oricum reprogramarea.

Acum ajunsesem la partea murdară a lucrurilor. Harry preluă din acel moment frâiele conversaţiei. În mod cert, el era dirijorul acelei mici cabale, iar ceilalţi erau oricum depăşiţi de situaţie.

— Ştim de mica ta afacere.

Am crezut că îmi fuge pământul de sub picioare şi l-am întrebat:

— Despre ce afacere vorbeşti?

A folosit proiectorul holografic pentru a-mi arăta. Acolo era una dintre sondele aflate în grija mea, un ac de argint înfipt în fundalul organic întunecat, care se presupunea că avea o misiune de monitorizare de rutină. În realitate, eu îi dădusem un cu totul alt scop.

Chiar sub suprafaţa lui Titan sunt pungi de apă lichidă, nenumărate lacuri glaciare, menţinute în stare lichidă de căldura degajată chiar de forţa impactului care le-a generat. Sonda mea trăgea acum direct în pojghiţa subţire de gheaţă care acoperea un astfel de lac şi din apa de sub ea. Harry a derulat înainte şi am putut urmări împreună cum sonda ieşea din lac şi se îndrepta înapoi către baza colegilor mei de pe Enceladus.

— Prelevezi mostre cu forme de viaţă din lacuri, decretă Harry. Apoi, vinzi rezultatele studiilor.

Am ridicat din umeri. Nu avea niciun rost să neg.

— Aşadar, îmi ştiţi trecutul. Creaturile de acolo sunt înrudite cu cele de pe Pământ, dar de foarte de departe. Câţiva aminoacizi sau aşa ceva – nu mă pricep. Cele mai mici mostre sunt adevărate pepite de aur pentru biochimişti. Un adevărat nou Eden pentru producătorii de medicamente şi pentru experţii în manipulare genetică…

Mi-am dat seama că aveam o portiţă de scăpare.

— Îţi va fi greu să dovedeşti asta. Deja au dispărut orice fel de urme lăsate de sondele noastre la sol.

Era adevărat. Unul dintre aspectele puţin înţelese ale lui Titan era că aparatele trimise la sol dispăreau rapid, poate ca urmare a unui proces de reformare a suprafeţei. Harry mi-a tratat afirmaţia cu tot dispreţul pe care îl merita.

— Avem toate înregistrările. Imagini. Mostre ale materialului pe care l-ai furat de pe Titan. Avem chiar şi o declaraţie sub jurământ a unuia dintre partenerii tăi.

La auzul acelor vorbe am văzut roşu în faţa ochilor.

— Cine?

Bineînţeles că nu mai avea nicio importanţă. Harry a continuat cu o voce mieroasă:

— Ceea ce ne interesează este ilegalitatea comisă de tine, un curator a cărui sarcină este chiar să ne ferească de astfel de întâmplări nefericite. Dacă şefii tăi află asta, te aşteaptă reprogramarea, prietene.

— Aşadar, asta este. Şantajul.

Am încercat să pun cât mai multă ironie moralistă în cuvintele mele. Ciudat, dar mi-a ieşit. Michael, Miriam şi Bill şi-au coborât privirile. Cu Harry n-avea cum să ţină.

— Nu aş folosi cuvinte atât de dure, dar în esenţă, da. Cam despre asta este vorba. Ce alegi? Mergi cu noi? Ne duci pe Titan?

Nu aveam de gând să mă predau încă. Eram încă pe poziţie, şi spre lauda mea, îi făcusem pe o parte dintre ei să aibă dubii.

— Lăsaţi-mă cel puţin să mă gândesc un pic la asta. Ştiţi, încă nu mi-aţi dat cafeaua pe care am cerut-o.

Michael îl privi pe Harry care îmi arătă distribuitorul aflat pe stativul de lângă canapea:

— Ia-ţi de acolo.

Mai erau şi alte asemenea aparate în cabină. De ce

neapărat acela? Mi-am păstrat întrebarea şi m-am îndreptat către distribuitor. O cafea fierbinte sau ceva care părea a fi cafea mi-a fost livrată imediat ce am dat comanda. Am sorbit din ea recunoscător şi m-am îndreptat către peretele de sticlă.

— Stai pe loc, ţipă Michael.

— Vreau doar să admir priveliştea.

— În regulă, interveni Miriam, dar nu atinge nimic şi nu părăsi drumul marcat cu galben.

— Să nu *ating* nimic? i-am zis rânjind. Sunt cumva contagios?

Nu eram prea sigur ce se întâmplă, dar trebuia să încerc să dezleg toate micile lor mistere.

— Te rog, mergi alături de mine. Arată-mi la ce te referi.

Miriam ezită o secundă, dar s-a ridicat în picioare până la urmă. O expresie de dezgust profund i se întipărise pe chip. Era mai înaltă decât mine şi mai atletică. Părea destul de puternică.

Ne-am plimbat împreună de-a lungul cupolei: o semisferă cu o lăţime de aproximativ o sută de metri. Canapele, panouri de control şi de introducere a datelor, porturi de ieşire, toate erau înghesuite în centrul domnului. Restul podelei transparente era divizată de panouri înalte până la umăr în zone pentru laboratoare, o sală de gimnastică, dormitoare şi un duş. Decorul era monoton după părerea mea şi prea funcţional. Se vedea clar că era nava unui om care trăia numai pentru a munci. Dacă nava era a lui Michael, atunci îi semăna întru totul.

La un moment dat am ajuns în cală. Privind în jos, am putut vedea coloana vertebrală a navei, o axă complexă de câţiva kilometri în lungime şi la al cărei capăt se afla încărcătura de gheaţă asteroidală folosită pentru a alimenta motorul GUT al modulului de transport. Peste tot în jurul nostru erau interfeţe

pentru găurile de vierme, agitându-se ca nişte fulgi de zăpadă, în timp ce traficul InterSistem pătrundea prin uriaşele porţi.

— Toate acestea sunt expresiile viziunii iubitului tău, i-am spus lui Miriam, care stătea lângă mine.

— Michael nu este iubitul meu, mi-a răspuns ea iritată.

Lumina albastră, electrică, i se reflecta din obraji.

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele, am continuat.

— Berg, s-a forţat ea să-mi răspundă. Miriam Berg.

— Poţi să mă crezi sau nu, dar nu sunt un criminal. Nu pretind nici că sunt un erou. Tot ce-mi doresc e să-mi trăiesc viaţa şi să mă şi distrez pe parcurs. N-ar trebui să fiu aici şi nici tu n-ar trebui.

Am încercat să o ating pe umăr. Contactul fizic ar fi putut sparge gheaţa dintre noi, dar degetele mele *au trecut* pur şi simplu prin umărul ei, transformându-se într-o grămadă de pixeli până când s-au îndepărtat de carnea ei şi s-au reformat. Capul mi-a fost săgetat de o durere puternică.

— Ce mi-ai făcut? am întrebat-o pe Miriam Berg, privind-o în ochi.

— Îmi pare rău, mi-a răspuns cu gravitate.

M-am trezit din nou pe canapeaua mea. O proiecţie virtuală ca şi mine, singura prin care nu puteam trece, şi beam o cafea din filtrul meu holografic, singurul pe care-l puteam atinge.

Era în mod clar una dintre schemele lui Harry Poole.

— Doar în caz că şantajul cu furtul de mostre de pe Titan n-ar fi reuşit.

— Sunt o copie virtuală, am murmurat.

— Tehnic vorbind, o identitate de rezervă.

Mai auzisem de identităţile de rezervă, dar niciodată nu mi-am putut permite una. Sincer să fiu, nici nu-mi plăceau prea mult. Înainte de a încerca o figură

periculoasă, îţi puteai descărca eul într-o memorie securizată. Dacă ai fi fost rănit serios sau chiar ucis, memoria putea fi încărcată în corpul reparat sau într-o clonă crescută după metoda vat. Dacă nu, puteai oricând să continui să trăieşti într-un mediu virtual. Îţi pierdeai toate amintirile dobândite după copiere, dar tot era mai bine decât să treci în nefiinţă… Aşa suna în teorie. În opinia mea, era doar un moft al celor bogaţi. Copii virtuale apăreau mereu la înmormântarea originalului, ca nişte fantome dând o notă grotescă sentimentului.

În plus, copia nu era niciodată eul original. Acel eu care murise; doar copia putea trăi în continuare. Iată gândul care mă îngrozea acum. Nu sunt prost şi am prea multă imaginaţie.

Harry mă urmărea în timp ce procesam informaţia. Abia am reuşit să-l întreb:

— Ce s-a întâmplat cu mine? Cu originalul? Am murit?

— Nu, spuse Harry. Adevăratul tău eu e în stază. Am făcut copia după ce ţi-ai pierdut cunoştinţa.

Aşa se explica şi durerea de la baza gâtului. Pe acolo se conectaseră la sistemul meu nervos. M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi.

— Şi dacă refuz să vă ajut? Sunteţi o adunătură de escroci şi de ipocriţi, dar nu vă cred în stare să omorâţi pe cineva cu sânge rece.

Michael a vrut să-mi răspundă, dar Harry i-a făcut semn să tacă. Era imperturbabil.

— Uite, nu trebuie să ajungem la asemenea lucruri. Dacă accepţi să lucrezi cu noi, eul tău virtual va fi încărcat în corpul tău şi îţi vei păstra toate amintirile.

— Dar nu voi fi *eu!*

Simţeam cum o furie distrugătoare se acumulează în mine.

— Adică eu, copia care stă aici. Nu voi mai exista –

nu mai mult decât existam acum două ore, când m-aţi activat.

Ce gând ciudat şi înfricoşător!

— Va trebui să mor. Chiar dacă voi coopera. Ce înţelegere mi-aţi oferit! Ei bine, la naiba cu voi toţi. O să mă omorâţi oricum, dar voi găsi o cale pentru a vă distruge. O să intru în sistemele voastre ca un virus. *Nu mă puteţi controla!*

— Şi totuşi, pot.

Harry pocni din degete. Într-o secundă, totul s-a schimbat. Toţi patru şedeau pe canapeaua lui Harry, cea mai depărtată de mine. Înainte stăteam în picioare, acum eram aşezat. Dincolo de peretele curb al domului transparent puteam vedea că am intrat în noaptea Terrei.

— Cât a trecut? am şoptit.

— Douăzeci de minute, mi-a spus Harry nepăsător. Bineînţeles că te pot controla. Ai un buton de oprire. Deci, ce alegi? Dispariţia definitivă a tuturor copiilor tale sau supravieţuirea ca o memorie de siguranţă în corpul tău original?

Rânjetul i-a înţepenit, iar faţa tânără cu trăsături de moşneag era împietrită, îngheţată.

Aşa că *Hermit Crab* a plonjat în spaţiu, căutând o interfaţă pentru gaura de vierme ce l-ar fi propulsat către Saturn. Eu, adică cel care a crezut pentru scurtă vreme că sunt eu, am acceptat să fiu descărcat din nou corpul meu original.

El, copia mea de siguranţă, a murit pentru a-mi salva viaţa, îl salut.

4
Gaura de vierme

Eliberat din camera pentru stază, amărât şi furios, am ales să fiu singur. M-am plimbat până la marginea domului de sticlă, acolo unde carapacea transparentă

întâlnea podeaua solidă. Privind în jos, am putut observa flăcările aburului ionizat, încins până la temperaturi astronomice, care ieşea prin gurile motorului GUT. Motorul, după cum vă puteţi imagina, fusese proiectat chiar de către Poole. GUT sunt iniţialele pentru Grand Unified Theory, „Marea Teorie Unificată”, care descrie toate forţele existente în natură ca pe aspectele unei singure superforţe. Noţiuni de fizică creaţionistă. Astfel, oameni precum Michael Poole folosesc energiile care odinioară au contribuit la expansiunea universului pentru trivialităţi precum alimentarea rachetelor lor. *Hermit Crab* ne-a dus repede în gura găurii de vierme ce făcea legătura cu sistemul lui Saturn. Înaintasem cu domul, care ne era şi habitaclu înainte, spre interfaţa găurii de vierme, aşa că a fost cadrul tetraedic albastru-electric cel care a venit spre noi de la zenit. Nu puteai să nu-i remarci frumuseţea. O sculptură de lumină. Acele lumini albastre erau manifestări ale unui fel de câmp antigravitaţional ce împiedica prăbuşirea acestei rupturi în timp şi spaţiu. Chiar şi aşa, uneori se putea vedea câte o rază aurie ieşind din ea. Un produs al atmosferei lui Saturn ce scăpa sistemului său originar.

Cadrul a coborât deasupra noastră, învăluindu-ne încetul cu încetul, lărgindu-se în faţa ochilor mei. Pământul şi spaţioportul dispăruseră. Acum priveam de-a lungul unui tunel, străpuns de multiple raze de lumină. Era o ruptură chiar în spaţiu-timp. Fulgerările pe care le observam erau rezoluţia acelui curent de particule exotice şi radiaţii. Nava continua să gonească prin gaura de vierme. Fragmentele de lumină alb-albastră pluteau, dispărând într-un punct deasupra capului meu şi aglomerându-se apoi în josul pereţilor întunecaţi. Experimentam o senzaţie de viteză, de viteză fără limite, incontrolabilă. Nava pârâia din toate încheieturile, domul scotea sunetele unui ou crăpat şi

mi se părea că pot auzi urletul acelui motor antic GUT. M-am agăţat de o balustradă şi am încercat să mă încurajez.

Trecerea a fost din fericire scurtă. Printr-o cascadă de particule exotice, am ieşit la celălalt capăt al interfeţei albastru-metalic. Şi m-am regăsit în sistemul lui Saturn pentru prima dată după foarte mulţi ani.

Mi-am dat seama imediat că eram în apropierea lui Titan după inelul cel mare, deoarece planeta însăşi, suspendată pe cerul domului, era cam de mărimea pe care mi-o aminteam: un glob turtit mai mare decât luna văzută de pe Terra. Alte luni gravitează în jurul lui, puncte de lumină. Soarele era mult în dreapta, cu aglomerarea lui de planete interioare, aşa că Saturn era doar pe jumătate luminat. Singurele lui atracţii, inelele, erau aproape invizibile, deoarece orbita lui Titan este în acelaşi plan ecuatorial cu sistemul de inele, iar unele sunt la margine. Dar umbra inelelor pe suprafaţa planetei era clară şi ascuţită.

Nu am găsit nimic frumos la această imagine, nimic romantic. Lumina era spartă şi slabă. Saturn este la o distanţă de zece ori mai mare faţă de Soare decât Pământul, iar Soarele este redus aici la dimensiunile un punct luminos în zare. Radiaţia lui este de o sută de ori mai slabă decât pe Terra. Un loc mereu înceţoşat şi jilav, unde nu aveai cum să uiţi că eşti atât de departe de casă, încât puteau să acoperi întreaga orbită a Terrei cu un singur deget îndreptat către Soare.

Nava l-a înconjurat încet şi Titan s-a revelat. Un glob înecat de la pol la pol în nori mari, groşi şi mohorâţi. Era chiar mai mohorât şi mai neospitalier decât Saturn. Era evident că Michael Poole îşi plasase interfaţa pentru gaura de vierme aproape de lună, în speranţa că într-o zi Titan va servi scopurilor sale.

Titan se mărea cu fiecare clipă scursă, strălucind vizibil. Destinaţia noastră era evidentă acum.

Harry Poole a trecut la comandă. Ne-a cerut să ne punem fiecare un exocostum greu şi multistratificat. Nu mai văzusem până atunci asemenea costume. Ne-am aşezat cu toţii pe canapele şi mi-am dat seama că arătam ca nişte păpuşi îngrozitor de grase. Costumul era atât de gros, încât nu-mi puteam îndoi picioarele.

— Iată planul, spuse Harry mai mult pentru mine decât pentru ceilalţi. Nava a ieşit din gaură cu o direcţie aproape rectilinie către Titan. Aşa sperăm să prevenim depistarea noastră de către sistemele de siguranţă automate sau măcar să nu le lăsăm timp pentru a acţiona împotriva noastră. În puţină vreme, *Crab* va coborî pe orbita satelitului, dar, înainte de a se ajunge acolo, voi patru vă veţi urca într-o navetă şi veţi fi coborâţi direct la intrare.

A pocnit din degete şi o trapă s-a deschis în podea pentru a ne dezvălui interiorul unei alte nave, aflată la baza domului. Era echipată cu toate cele necesare supravieţuirii. Arăta ca o peşteră: puternic luminată şi cu pereţii plini de ecrane.

— Aruncaţi direct, Harry? l-am întrebat. Cum rămâne cu tine?

Mi-a zâmbit cu acea faţă de tânăr moşneag:

— Vă voi aştepta pe orbită. Cineva trebuie să rămână pentru a vă salva, dacă ceva nu merge bine.

— Naveta pare mică pentru noi patru.

— Am luat în considerare greutatea totală şi voi împreună nu depăşiţi o tonă, a zis Harry.

În timp ce mi-a înmânat o consolă pentru trimitere de date, a continuat să explice:

— Aici intri tu în joc, Jovik. Vreau să trimiţi un mesaj bazei voastre de la Enceladus în care să ne acoperi.

Nu puteam decât să mă holbez la consolă.

— Ce să le spun, mai exact?

— Profilul coborârii a fost calibrat în aşa fel încât să

pară o sondă. Spre exemplu, veţi avea o decelerarea grea şi foarte rapidă. Vreau să vă asiguraţi că datele telemetrice vor confirma teoria. Să arătaţi exact ca orice altă sondă cu misiune ştiinţifică sau o inspecţie pentru pază, sau orice altceva faceţi voi, birocraţii. Ataşează permisele necesare. Sunt convins că poţi să faci asta.

Ştiam şi singur că puteam. Am deschis consola cu un gest nerăbdător, am falsificat rapid un profil, l-am lăsat pe Harry să verifice că nu am introdus niciun S.O.S. Şi am trimis mesajul către Enceladus. Apoi i-am înapoiat consola:

— Poftim! Acum am făcut tot ce mi-ai cerut. Agenţia nu te va mai lua în vizor. Am arătat spre Titan. În ceea ce priveşte restul, bănuiesc că nu mai ai nevoie de mine, nu?

— Ne-am sfătuit mult în privinţa asta, interveni Michael cu o urmă de regret în glas. Am hotărât să te luăm cu noi pentru orice eventualitate. Dacă te avem la bord, misiunea va părea mai plauzibilă şi vom fi mai bine acoperiţi.

— Îşi vor da seama imediat, am bombănit.

— E suficient şi dacă vom câştiga ceva timp, a intervenit Miriam.

Bill Dzik se holba la mine, mohorât.

— Să nu-ţi vină vreo idee, clovnule. O să stau cu ochii pe tine tot timpul.

— Ascultă, interveni Harry, aplecându-se către mine, dacă totul merge bine, ne vom asigura că vei fi recompensat, Jovik. O să ne permitem să o facem. Rânji tinereşte: În plus, ai de ce să te bucuri. Vei fi unul dintre primii oamenii care au călcat pe Titan. După cum vezi, ai multe motive să cooperezi. Verifică ora pe consolă. Ne apropiem de punctul de lansare. La drum cu voi, echipă!

Toţi s-au simţit jenaţi de ultimul cuvânt şi de tonul

vesel al celui care rămânea în urmă, dar am intrat cu atenţie prin trapa cam mică pentru dimensiunile noastre: prima a fost Miriam, apoi eu şi Bill Dzik. Michael a rămas ultimul. L-am văzut îmbrăţişându-şi tatăl. Un gest ţeapăn, neobişnuit pentru ei. În navetă, locurile noastre erau unul lângul altul. Eram atât de înghesuiţi din cauza costumelor, încât genunchii mei se atingeau de-ai lui Miriam şi de-ai lui Dzik. Carcasa navei era atât de strânsă în jurul nostru, încât puteam să o ating în orice direcţie aş fi întins mâna. O scoică pe măsura noastră. Poole a închis trapa şi am început să aud vâjâitul motorului şi bipurile sistemelor independente ale „gondolei”. Am simţit o grămadă de zdruncinături şi apoi un fel de răsturnări care mi-au întors stomacul pe dos. Ne despărţisem deja de *Crab* şi picam în gol cu o mişcare din ce în ce mai rapidă de rotaţie.

Poole manevră un ecran şi întreaga navetă deveni transparentă. Mă simţeam ca şi cum noi patru, împreună cu scaunele noastre, eram pierduţi într-un spaţiu plin de ecrane. Mai erau şi zone opace, dar am bănuit că erau motoarele GUT, sistemele de menţinere a vieţii şi proviziile. Deasupra mea, nava aluneca pe suprafaţa lui Saturn; motorul ei împroşca întunericul cu flăcări. Sub mine, faţa portocalie a lui Titan devenea din ce în ce mai mare.

Am început să mă smiorcăi. Niciodată nu am afirmat că aş fi curajos.

Miriam Berg mi-a întins o cască transparentă.

— Pune-ţi asta înainte să începi să vomiţi, Lethe.

Mi-am pus casca pe cap; s-a aşezat şi s-a blocat în locaşul ei de la gâtul costumului aproape singură. Bill Dzik era în mod evident încântat de disconfortul meu.

— Te simţi mai în siguranţă în costum? Ei bine, intrarea în atmosferă este cea mai periculoasă, dar mai bine te-ai ruga să trecem de straturile ei

exterioare înainte să ne cedeze nava, Emry. Costumele acestea nu sunt proiectate să reziste la presiuni prea mari.

— Şi ce facem în cazul ăsta?

— Controlăm căldura, spuse Michael Poole, un pic mai empatic. Presiunea atmosferică la sol pe Titan este cu cincizeci la sută mai mare decât cea de pe Pământ. Cu toate acestea, aerul este atât de rece şi dens, încât îţi poate absorbi imediat toate rezervele de căldură. Ascultă-mă cu atenţie, Emry. Naveta e mică, dar are destul de multă putere – un motor GUT, ca să fiu mai exact. O să avem nevoie de toată puterea lui pentru a putea menţine o temperatură constantă în interior, în afara navetei te poate proteja costumul. L-am proiectat în aşa fel încât bateriile încorporate în material să ne apere, dar nu vei rezista mai mult de câteva ore în exteriorul gondolei. Ai priceput?

Nu mă simţeam mai reconfortat, dar încercam să par:

— Cum rămâne cu intrarea în atmosferă? Tatăl tău a spus că o să urmăm un curs caracteristic pentru sonde. Nu pare chiar o plimbare.

Bill Dzik începu să râdă, deşi părea să latre.

— Ar trebui să n-avem probleme, spuse Poole. Nu avem un control inerţial total, nu avem puterea necesară pentru asta, dar scaunele ar trebui să ne protejeze în timpul decelerării. Trebuie doar să stai pe locul tău.

Poole a tăcut apoi, începând să verifice împreună cu ceilalţi parametri introduşi în sisteme pentru intrare. Harry îmi spusese înainte să plec că tocmai ce terminase de înregistrat memorii de rezervă pentru fiecare dintre noi. Toate erau salvate în sistemele gondolei. Nu mă simţeam mai liniştit. Eram nevoit să stau neajutorat într-un scaun, înfofolit şi legat din toate părţile, în timp ce ne prăbuşeam către suprafaţa

macabră a lui Titan.

5
Titan

La cincisprezece minute după ce naveta s-a despărţit de *Crab,* am început să simţim primele semne ale atmosferei superioare a satelitului. Rarefiată, foarte rece şi de un albastru pal, de jur împrejurul nostru. Mai aveam o mie de kilometri până la sol şi viteza de înaintare a scăzut uşor. Aerul lui Titan e dens şi adânc, iar eu cădeam cu spatele direct spre el.

Primele trei minute ale intrării au fost cele mai rele. Am plonjat în aer cu o viteză interplanetară, dar aceasta s-a redus brusc din cauza frecării. La trei sute de kilometri deasupra suprafeţei, decelerarea a atins şaisprezece G. Cufundat în câmpul inerţial al lui Poole, nu prea simţeam vibraţiile, dar naveta pârâia din toate încheieturile; fiecare îmbinare şi structură fiind solicitate la maximum. În acelaşi timp, o undă de şoc ne preceda, o pălărie de gaze incandescente: aerul lui Titan era transformat în plasmă de energia cinetică disipată de navetă.

Din fericire, intrarea în atmosferă a fost foarte scurtă. După trei minute eram la o sută cincizeci de kilometri de suprafaţă, afundaţi într-o ceaţă oranj, groasă, produsele organice rezultate în urma descompunerii metanului de pe Titan sub acţiunea razelui soarelui. Poole deschise un tablou de comenzi şi reuşi să scoată o paraşută. Ne-am stabilizat un pic, dar zgomotul eliberării sale a semănat cu cel al unui tun antic. Atârnam cu spatele la satelit şi cu faţa spre soare. Paraşuta principală s-a deschis anevoie, parcă dorind să mă asigure prin lentoarea ei că nimic nu avea cum să fie altfel decât bine.

Timp de cincisprezece minute ne-am scufundat uşor

în oceanul adânc de aer rece şi inert. Poole şi colegii săi lucrau asiduu la diferitele display-uri, centralizând datele furnizate de senzorii care determinau proprietăţile fizice şi chimice ale atmosferei. Am rămas tăcut în colţul meu, curios, dar temându-mă pentru viaţa mea.

Pe măsură ce ne scufundam în smogul de hidrocarburi, temperatura scădea constant. Efectul de seră datorat produşilor metanului menţinea atmosfera lui Titan mai caldă decât era normal. La şaizeci de kilometri altitudine am trecut printr-un nor de hidrocarburi, apoi am pătruns într-o zonă cu aer mai curat. La patruzeci de kilometri am dat de un strat subţire de nori formaţi din metan aproape pur. Temperatura era foarte scăzută aici, doar şaptezeci de grade peste zero absolut. În curând avea să crească din nou datorită hidrogenului eliberat de reacţiile chimice ale metanului, care avea să determine un alt efect de seră, încălzind troposfera. Metanul acel ciudat, care nu ar fi trebuit să existe, încălzea aerul până la suprafaţă.

La cincisprezece minute după ce fusese deschisă paraşuta cea mare, brusc, aceasta s-a desprins. Am început să cădem din ce în ce mai repede, chiar dacă fusese desfăşurat un stabilizator mai mic.

— Lethe! am exclamat. Încă suntem la peste patruzeci de kilometri altitudine!

Bill Dzik a început să râdă.

— Chiar nu ştii nimic despre lumea pe care se presupune că ar trebui să o păzeşti? Aerul e foarte dens şi gravitaţia scăzută, doar o şeptime din cea a Pământului. Dacă am fi păstrat paraşuta cea mare, am fi continuat să atârnăm toată ziua…

Nu apucă să termine, pentru că naveta s-a rotit în lateral, lovită de vânturi. Cel puţin Dzik tăcuse. Vânturile s-au domolit odată ce ne-am apropiat de

suprafaţă. Aerul era aici ca o ceaţă petrochimică portocalie. Parcă eram scufundaţi în apă. Soarele continua să fie vizibil: un punct luminos înconjurat de un halou galben-maroniu. Echipajul aduna date în legătură cu spectrul solar, căutând informaţii despre aerosoli şi despre particulele solide sau lichide aflate în suspensie în aer.

Solul lui Titan începea să se vadă din ce în ce mai bine în spatele nostru. M-am întors să văd. Nori cumulus formaţi din vapori de etan acopereau continentele de gheaţă. Solul era o combinaţie de zone albe şi negre, de dimensiuni uriaşe.

Peste tot erau cratere de impact. Între ele se strecurau văile create de scurgerea lichidelor, metan sau etan. Colegii mei continuau să strângă date. La un moment dat am sesizat o simfonie din ce în ce mai complexă de sunete. Miriam Berg a fost cea care mi-a arătat că ecourile se întorceau duble, dezvăluind suprafeţele şi craterele. Întocmai cum procedau şi sondele mele.

Naveta se cutremura sub paraşută. Poole întrerupsese câmpul inerţial şi numai cu gravitaţia lui Titan, mă simţeam foarte confortabil în exocostumul meu moale şi cald. Şoaptele echipajului angrenat în studii amănunţite se mărgineau la minimul profesional. Cred că am şi adormit la un moment dat.

M-am trezit brusc în urma unui şoc fizic. Paraşuta fusese desprinsă şi se îndepărta rapid, cablurile agitându-se ca tentaculele unei meduze. Cădeam lin datorită aerului dens şi gravitaţiei foarte reduse, dar continuam să cădem.

În timp ce Bill Dzik râdea de mine, o a doua paraşută s-a desfăcut. Era un balon cu diametrul de patruzeci-cincizeci de metri care ne susţinea cu o serie de cabluri fine. Am observat cum un fel de şarpe a ieşit din cala navei şi a început să-l umfle.

— Deci ăsta-i planul vostru! am exclamat. Vreţi să plutim deasupra lui Titan într-un balon. Nu e chiar un plan îndrăzneţ, mai ales având în vedere că a fost conceput de cel care construieşte expresuri găuri de vierme, Poole.

— Asta-i şi ideea, mi-a răspuns Michael foarte sumbru, de parcă i-aş fi insultat bărbăţia. Aici suntem chiar sub nasul senzorilor curatorilor voştri, Emry. Cu cât ne facem remarcaţi mai puţin, cu atât mai bine.

— Eu am pus la punct această parte a călătoriei, a intervenit Miriam Berg. Vom plana la această altitudine cam opt kilometri deasupra solului. Suntem suficient de sus pentru a avea probleme cu topografia, dar sub nivelul primilor nori. Ar trebui să putem obţine toate datele necesare de aici fără nicio problemă. Câteva săptămâni ne vor ajunge.

— Câteva săptămâni în costumul ăsta?

Poole îşi propti un deget de unul dintre pereţii gondolei.

— Spaţiul se va mări. Vei putea să ieşi din costum, Emry. Nu va fi chiar lux, dar te vei simţi suficient de confortabil.

— Când ne vom termina treaba, putem părăsi această altitudine. *Crab* nu este echipată cu un sistem de remorcare orbită – suprafaţă, dar Harry va trimite o unitate de susţinere pentru a ne întâlni şi a plasa gondola pe orbită.

Nu mai puteam să mă uit altundeva decât în ochii ei.

— Nu avem nici măcar tehnologia necesară pentru a ne ridica de pe planetă?

— La bord nu, mă asigură indiferentă Miriam. Probleme de greutate şi de masă. Trebuia să ne asigurăm că nu vom depăşi pragurile impuse de agenţie. Nu uita că trebuie să părem o sondă. Nu-ţi face griji. Nu e nicio problemă.

— Hmm.

Vă gândiţi că sunt un laş. E în regulă, mulţi mi-au mai spus-o, dar nu-mi plăcea deloc că singura noastră posibilitate de a pleca de acolo depindea de o serie de întâlniri şi de manevre complicate şi era la mii de kilometri distanţă de noi.

— Bine, fie, dar ce ne va ţine în aer? Hidrogenul, heliul?

Poole îmi arătă furtunul:

— Niciuna, nici alta. E un balon cu aer cald, Emry. Un Montgolfier.

A urmat o disertaţie referitoare la avantajele baloanelor cu aer cald în cazul călătoriilor pe Titan. Concluzia era că aerul dens şi gravitatea slabă erau favorabile baloanelor, iar temperaturile foarte scăzute creau condiţiile necesare pentru a putea obţine o dilatare foarte mare printr-un consum minim de căldură. Oamenii ca Poole iubesc mult ecuaţiile investiţii-profit şi dacă mai primesc şi asemenea date, se conving rapid că baloanele cu aer cald sunt o idee foarte bună pentru călătoriile cu costuri reduse pe Titan.

— Este un balon, nu un dirijabil, aşa că nu putem controla direcţia, adăugă Miriam, dar pentru o misiune ca a noastră e suficient. Realizăm o simplă verificare a ecosferei, aşa că ne vom lăsa purtaţi de vânt. În plus, putem influenţa cât de cât cursul pe care ni-l oferă natura. În general, pe Titan vânturile bat dinspre est, dar cu doi kilometri mai jos putem întâlni o serie de vânturi puternice din direcţie contrară. Un fel de flux generat de forţa gravitaţională a lui Saturn. În concluzie, putem să ne alegem direcţia coborând sau urcând.

— O acoperire în plus, am adăugat. Nu avem nevoie de motoare.

— Exact. Am ajuns aici dimineaţa şi cum ziua durează pe Titan cât cincisprezece zile pe Pământ,

putem face mult din ce ne-am propus pe lumină. De fapt, intenţionez să lucrăm numai ziua. Deocamdată ne îndreptăm spre Polul Sud, unde e vară.

Până şi eu ştiam că acolo sunt lacuri de metan sau etan, singurele astfel de formaţiuni din sistem, cu excepţia Terrei şi a lui Triton.

— Vara pe Titan şi noi navigăm deasupra satelitului lui Saturn cu cel mai vechi aparat de zbor, rânji Poole.

În mod evident începea să se simtă în elementul lui.

Miriam i-a zâmbit şi mâinile lor înmănuşate s-au prins una pe cealaltă.

Pânza trosnea şi se umfla deasupra noastră în timp ce se umplea cu aer cald.

6
Prăbuşirea

Aşa că am continuat să plutim în derivă deasupra peisajului îngheţat, îndreptându-ne spre Polul Sud. Michael Poole a insistat să rămânem în acel spaţiu strâmt şi în costumele noastre, deşi ne scoseserăm cu toţii căştile, până ce echipa reuşea să termine de rulat diagnosticele post-intrare. Eu nu aveam nimic altceva de făcut, în afară de a mă holba la norii ce acopereau cerul mocirlos sau peste umăr, la peisajul ce se scurgea pe sub noi.

Acum, că eram la o altitudine destul de mică, am putut vedea că acele terenuri întunecate nu erau altceva decât o serie de dune ridicate în şiruri paralele de vânturile dominante. Solul părea greblat, ca o grădină zen. Terenurile mai deschise la culoare erau podişuri dintr-o rocă alburie, crăpate şi presărate cu stânci. Încă nu apăruseră lacurile, dar urmele lichidelor puteau fi observate în albiile secate şi în văi. Peisajul de dune şi ravene era punctat de cicatrice circulare de mari dimensiuni, relicve ale impactului cu meteoriţii, cel mai probabil şi de alte formaţiuni mai ciudate, ca

nişte domuri cu căldări bizare, vulcanii. Ceilalţi mi-au spus că toate aceste formaţiuni aveau nume, fiind botezate de astronomii morţi de secole care studiaseră primele imagini aduse de sonde. Dar cum nimeni nu vizitase vreodată satelitul, numele, inspirate de vechi paradisuri şi de zei dispăruţi, nu au avut niciodată o utilitate reală.

Îi ascultam absent pe Poole şi pe colegii lui în timp ce-şi desfăşurau programul ştiinţific. Atmosfera era formată mai ales din azot, la fel ca pe Terra, dar avea şi cinci la sută metan. Acel metan era sursa tuturor minunilor de pe Titan, dar şi a misterelor. Pe lângă faptul că metanul juca un rol central în efectul de seră care stabilizase atmosfera satelitului, el rămâne piesa de rezistenţă care făcea posibil complexul şi complicatul circuit organic de pe planetă. În atmosfera inferioară, din reacţia metanului cu azotul au apărut nişte substanţe elaborate, tholinii, un fel de material plastic care cădea ca o ploaie pe sol. La contactul acestora cu apa, precum cea păstrată în craterele încălzite de impact, apăreau aminoacizii. Cărămizile care stau la baza oricărei forme de viaţă…

În timp ce-i ascultam, am realizat că niciunul dintre ei nu era de profesie biolog sau climatolog. Poole şi Berg erau fizicieni, iar Dzik inginer, dar devenise ulterior coordonator de proiecte. Berg şi Dzik urmaseră cursuri de specialitate pentru a se pregăti pentru misiune. Toţi se aşteptau să aibă o viaţă lungă şi, dacă avea să fie nevoie, să se reprofileze. Niciodată nu m-am lăsat atras de astfel de ambiţii. Cu toată tehnologia antiîmbătrânire, nu m-am imaginat niciodată trăind foarte mult.

Discuţiile lor s-au purtat în anumite limite, în decursul acestor prime câteva ore. Îi mustra conştiinţa pentru ceea ce făcuseră şi urmau să facă, iar toate aceste gânduri începeau să-i preocupe acum, că nu se

mai aflau sub influenţa lui Harry.

— S-ar putea ca la un moment dat, a îndrăznit Miriam, să trebuiască să decidem cum vom proceda dacă o să găsim aici forme de viaţă inteligente.

Bill Dzik clătină din cap.

— Încă nu pot să cred că suntem aici; că purtăm această discuţie. Pot chiar să te citez, Michael. Mai ţii minte ce mi-ai spus pe Alaska cea Coaptă? „Întregul Univers ne va forţa să înţelegem, atât timp cât vom păstra echilibrul ecologic. Dacă nu vom înţelege, întreaga gură de vierme va imploda. Trebuie să obţinem fondurile pentru *Cauchy;* într-un fel sau altul.” Sunt cuvintele tale.

— Era acum treisprezece ani, fir-ar să fie, Bill, spuse Poole, împrejurările se schimbă, oamenii se schimbă. Alegerile pe care suntem forţaţi să le facem se schimbă.

În timp ce ei vorbeau, eu am fost singurul care s-a uitat în faţă, în direcţia către care pluteam. Prin mâzgă am putut vedea primul semn al lacurilor de etan din regiunile polare, suprafeţe de lichid negru precum cărbunele, înconjurate de peisaje fractale. Semănau cu o copie greşit colorată a Arcticii de pe Terra. Şi mi s-a părut că am văzut şi mişcare. Forme ciudate se ridicau din lacuri. Ceaţă poate? Păreau însă solide.

Un moment mai târziu, formele au ieşit din ceaţă, solide şi blurate.

Mi-am pus casca şi m-am prins de scaun.

— Dacă unul dintre voi nu face ceva şi încă repede, le-am strigat, s-ar putea să nu mai avem de ce să ne facem griji în privinţa deciziilor noastre.

M-au privit, toţi trei adunaţi în jurul meu, miraţi. Într-un final au văzut ce era în faţa noastră.

Semănau cu nişte păsări. Aveau aripi negre şi corpuri lenticulare albe. Reuşeau să bată din aripi chiar şi în acel aer dens. Bizareria era că nu păreau să aibă

capete.

Şi păreau să se îndrepte direct spre noi.

— La naiba! Strângeţi balonul! ţipă Michael Poole.

S-a înfipt într-un panou, iar ceilalţi i-au urmat exemplul, punându-şi căştile în acelaşi timp.

Am simţit balonul strângându-se, în timp ce aerul cald era eliberat în atmosferă. Ne scufundam, dar timpul părea să se scurgă mai încet pentru noi, în timp ce păsările deveneau tot mai mari cu fiecare clipă. Într-o secundă ne-au înconjurat. Au planat deasupra navetei, obturând lumina soarelui. Aripile lor aveau un fel uleios de a bate aerul, fel ce părea nenatural pentru ochii noştri tereştri. Erau uriaşe, fiecare având cam zece-cincisprezece metri. Pentru o clipă, am crezut că le pot auzi: un sunet ascuţit ce penetra atmosfera densă de pe Titan.

Ne-au străpuns cu ferocitate balonul. Pânza, proiectată să reziste în faţa ploii de metan, nu a avut nicio şansă în faţa violenţei atacului. A explodat în fâşii înguste, care au început să plutească în aer. Câteva păsări au avut şi ele de suferit. S-au încurcat în rămăşiţe ori s-au ciocnit între ele, prăbuşindu-se. Una s-a izbit de gondolă şi s-a turtit ca un tifon. A căzut mult sub noi.

Nici situaţia noastră nu era mai bună. Ne prăbuşeam în urma victimelor noastre, în urma călăilor noştri. Coborârea celor opt kilometri a durat câteva minute, ce au părut interminabile. Am atins rapid viteza maximă posibilă în atmosfera densă a lui Titan şi în condiţiile gravitaţiei sale reduse. Nu am avut timp să ne fixăm în scaune, dar Poole şi echipajul au continuat să lucreze la stabilizarea sistemelor navetei. În ultimul moment, o spumă a inundat compartimentul, fixându-ne la locurile noastre. Eram ca patru sardine într-o conservă foarte costisitoare. Nu puteam vedea nimic şi nu ne puteam mişca.

Ultimul şoc l-am simţit când ne-am izbit de sol.

7
Suprafaţa

Am rămas ca nişte bebeluşi în cărucioare după ce spuma s-a scurs. Aterizasem pe Titan în acelaşi fel în care intrasem în atmosfera lui: cu spatele înainte. Acum naveta se înclinase şi eu m-am prăbuşit peste Miriam Berg, masa neclară a lui Bill Dzik strivindu-mă. Carcasa devenise din nou opacă, aşa că eram prinşi într-o cutie bine luminată. Display-urile continuau să funcţioneze, deşi se aprinseseră o grămadă de alarme roşii.

Cei trei colegi ai mei au început să ruleze tot felul de rutine de verificare. I-am ignorat. *Supravieţuisem.* Respiram un aer curat şi singurul meu disconfort era Dzik, care mă presa dintr-o parte. Nu aveam nimic rupt, dar simţeam un acces de panică asemănător cu cel pe care copia mea virtuală trebuie să-l fi trăit când aflase că era condamnată. Nu m-am putut opri să nu mă gândesc că fantoma lui încă exista în mine, terifiată.

În plus, făcusem pe mine în costum. E o experienţă neplăcută, indiferent de cât de performantă e tehnologia, dar nu mă deranja. Nu mă deranja să ştiu că eram doar un animal fragil pierdut în imensitatea Universului. S-ar putea ca asta să fie sursa laşităţii mele, dar o să aleg de fiecare dată o atitudine realistă şi umilă, în detrimentul aroganţei lui Michael Poole.

Nu mai vorbeau în termeni tehnici.

— Luminile merg, le-am spus, deci motorul funcţionează.

— Nu-mi strică mie o mică prăbuşire motorul GUT, reacţionă imediat Michael.

— Dacă motorul s-ar fi oprit, acum erai un cub de gheaţă, Emry, mă ironiză Dzik.

— Mai taci, Bill, l-a repezit Miriam. Ai dreptate, Emry, nu avem probleme atât de mari. Presiunea în interior este în limite normale, motorul funcţionează, avem căldură, aer, apă şi alimente. De murit, n-o să murim imediat.

Gândindu-mă la păsările de pe Titan, nu m-am putut întreba cum de e atât de sigură. Poole îşi scoase centura.

— Trebuie să facem o inspecţie în exterior. Să stabilim ce opţiuni avem.

Verificându-şi costumul, Miriam începu să râdă şi îmi şopti:

— Romantic, nu-i aşa? Primii paşi făcuţi de om pe Titan şi el îi numeşte o inspecţie în exterior.

Brusc, devenise prietenoasă cu mine. Prăbuşirea trebuie s-o fi făcut să creadă că ne unea un scop comun.

— Mda, bombăni Poole.

Mi-am dat seama că şi el se mai înmuiase. Dzik mă lovi cu cotul, suficient de tare încât să mă doară, în ciuda tuturor straturilor costumului.

— Mişcă-te, Entry.

— Ia mai lasă-mă în pace!

— Suntem ca sardinele aici. Dacă iese unul, ies toţi.

Avea însă dreptate. Nu aveam nicio altă variantă.

Poole ne-a cerut să ne verificăm exocostumele: bateriile, etanşeitatea legăturilor. A ventilat apoi aerul şi a deschis trapa din faţa noastră. Am văzut un cer sumbru şi maro, negru în comparaţie cu lumina din interior. Fulgi de zăpadă cădeau peste tot în jurul nostru. Trapa părea o uşă din acel uter de metal şi ceramică spre necunoscut.

Am ieşit din navetă în ordinea inversă intrării: Poole, Dzik, eu şi la urmă Miriam. Gravitatea, doar a şaptea parte din cea a Pământului, era similară celei de pe Lună, cu care eram obişnuit. Nu mi-a fost deloc greu să

mă deplasez. Odată ce am păşit în afara navetei, luminile ataşate costumului s-au aprins automat, o reacţie la întuneric.

Am căzut cam un metru şi aşa am înregistrat prima mea căzătură pe Titan. Solul nisipos scrâşnea sub piciorul meu. Era gheaţă, dură ca sticla. Era franjurat, puternic erodat. Un vânt puternic, dar lent, batea şi auzeam un muget continuu. O ploaie neagră mi-a acoperit viziera.

Eram adunaţi toţi patru într-un loc, îngrăşaţi de costume. Singurii oameni pe un corp ceresc mai mare decât Mercur. Dincolo de cercul de lumină făcut de costumele noastre, se întindea o întreagă lumea, pierdută în abisul întunecat. Miriam Berg mă urmărea cu atenţie.

— La ce te gândeşti, Jovik?

Din câte ştiu eu, acestea au fost primele cuvinte spuse de un om pe Titan.

— De ce mă întrebi tocmai pe mine?

— Eşti singurul dintre noi care admiră peisajul, nu stricăciunile navetei.

— Mă gândeam cât de mult seamănă cu Terra. Cu o plajă sau cu un deşert înalt. Uite, pietricele şi nisip. Aduce un pic şi cu Marte, în împrejurimile Kahrei.

— Procese convergente, a zis Dzik pe un ton superior. Eşti un străin pentru acest loc. Aici sângele tău e fierbinte ca lava topită. Când m-am uitat în jos, am văzut fuioare de abur ieşind din picioarele mele înfofolite. Vezi cum pierzi căldură?

Ceilalţi verificau naveta. Cabina presurizată rezistase impactului şi ne protejase şi pe noi, dar carcasa era puternic afectată, câteva piese se pierduseră, iar cala se înfipsese în gheaţă.

Poole ne-a convocat pentru un consiliu de război.

— Uite care e situaţia. Am pierdut cu totul balonul. S-a fărâmiţat. Sistemele de bază ale navetei sunt însă

în perfectă stare şi în special sursa de putere.

Ciocăni în carcasă cu degetul înmănuşat. În aerul dens, s-a auzit un sunet înfundat.

— Din păcate, carcasa e grav avariată. Am pierdut extensibilitatea şi vom fi nevoiţi să rămânem în costumele noastre.

— Până când? l-am întrebat. Doar până ce reuşim să umplem balonul de rezervă şi să plecăm de aici, nu?

— Nu avem niciun balon de rezervă, spuse Dzik.

Măcar a avut minimul de curtoazie să pară ruşinat.

— În urma unei analizei cost-profit…

— Nu prea ţi-a ieşit calculul, nu? l-am întrerupt aproape ţipând. Ce variante mai avem acum să părăsim blestematul ăsta de satelit? Spuneai ceva despre un rendez-vous în aer cu o rachetă.

Poole îşi ciocăni uşor pieptul şi o imagine holografică a lui Harry apăru în faţa noastră.

— Excelentă întrebare! Analizez diferite soluţii, dar cred că vă voi trimite un nou balon. Odată ce ridicaţi naveta în aer, să vă aduc la bord nu va mai fi o problemă, spuse el ceva mai serios. Între timp, încercaţi să vă grăbiţi. Aveţi mult de lucru şi timpul este foarte scurt.

— Când ne întoarcem pe *Crab,* tu-l ţii şi eu îl omor în bătaie, i-a zis Bill Dzik lui Poole.

— Având în vedere că e tatăl meu, eu am să-l omor, îi răspunse Michael.

Harry se dizolvă într-o mare de pixeli şi Poole continuă.

— Pentru a ne atinge scopul cercetării, va trebui să ne deplasăm. Nu putem face totul de aici, de la Polul Sud. Naveta are roţi şi poate funcţiona ca un camion la sol. În consecinţă, mobilitatea nu va fi o problemă, dar va trebui să o scoatem din nisip şi să o modificăm. Dar trebuie să recunosc, Harry are dreptate: timpul nostru chiar e limitat. Propun ca eu şi Bill să ne apucăm de

partea de inginerie, în timp ce tu, Miriam, împreună cu Emry, vedeţi ce date puteţi obţine din lac. Sunt doar câţiva kilometri până acolo. Şi-a verificat busola de la încheietură şi ne-a indicat: în direcţia aceea.

— Bine, a răspuns Miriam, şi cu graţia pe care numai o gravitate scăzută ţi-o poate conferi, sări până la trapă şi se întoarse cu un pachet din navetă.

Eu unul nu eram prea dornic de a mă îndepărta de epava protectoare a navetei.

— Cum rămâne cu păsările acelea?

Miriam mai sări o dată şi veni lângă mine.

— Nu şi-au mai făcut apariţia de când am aterizat. Vino, curatorule. Călătoria te va face să uiţi cât de speriat eşti.

Şi a dispărut în întuneric, ieşind din conul de lumină al navetei. Poole şi Dzik îmi întorseseră deja spatele. Nu aveam încotro: trebuia să o urmez.

8
Lacul

Era surprinzător de greu să mă deplasez.

Costumul multistratificat era greoi şi se simţea foarte ciudat, dar măcar era flexibil. Pe Lună, vidul se manifestă atât de puternic, încât poate rigidiza chiar şi cele mai bune costume. Pe Titan, în schimb, rezistenţa aerului dens se manifestă încă de la primul pas. La suprafaţa satelitului, presiunea este cu cincizeci la sută mai mare decât cea de pe Terra, iar densitatea aerului, de patru ori mai mare. Aş spune că e ca şi cum ai încerca să mergi prin apă. Cu toate acestea, gravitaţia mai scăzută te afundă atât de mult în nisip, că pare că pluteşti atunci când încerci să-ţi iei avânt pentru o nouă săritură. Miriam m-a învăţat cum să scot crampoanele din tălpi pentru a mă fixa mai bine pe sol.

Densitatea aerului: iată provocarea pe care ţi-o pune în faţă Titan. Te bălăceşti într-un fluid rece, cu

patruzeci de grade peste zero absolut. Faptul că îţi răpea cu atât de mult entuziasm orice strop de căldură m-a făcut să fiu foarte atent la sistemul de încălzire al costumului şi la bateriile ce nu aveau să dureze mai mult de câteva ore.

— Stinge-ţi luminile de la costum, mi-a sugerat Miriam după câteva sute de metri. Mai economiseşti energie.

— Prefer să văd pe unde merg.

— Ochii ţi se vor adapta la întuneric. În plus, vizierele exocostumelor conţin sisteme de îmbunătăţire a imaginii preadaptate la condiţiile de pe Titan… Haide, Jovik. Dacă nu o faci tu, o voi face eu. Luminile tale mă împiedică şi pe mine să văd.

Cu luminile stinse, eram suspendat într-o obscuritate maro, asemenea unui cer de toamnă obturat de fumul focurilor de păduri. Ochii mi se adaptaseră deja şi viziera mă ajuta subtil. Titan s-a deschis de jur împrejurul meu: o plajă întinsă de nisip, presărată cu pietre erodate sub acţiunea vântului, sub un cer maro-portocaliu nu foarte diferit de cel al lui Marte, dacă aţi apucat să-l vizitaţi. Nori de metan şi etan îmi treceau pe deasupra capului şi peste ei, ceaţa se înălţa ca un turn gigantic, o columnă de noroi organic înalt de zeci de kilometri. Puteam totuşi vedea soarele, o scânteie deasupra orizontului. În faţa lui era Saturn pe jumătate luminat, mult mai mare decât Luna văzută de pe Terra. În ceea ce priveşte celelalte luni sau stele, ca să nu mai vorbim de *Crab,* niciuna nu era vizibilă. Culorile predominante erau stacojiu, portocaliu şi maro. Curând, ochii mei au început să tânjească după un pic de verde.

Când am aruncat o privire în spate, am observat că nu mai puteam vedea naveta. Ceaţa îi estompase luminile. Lăsasem o cărare clară de paşi şi gândul că era singura astfel de potecă mi-a dat fiori de groază.

Am început să coborâm către lac. Liniile acelea ca de maree se vedeau din nou.

— Cred că ne apropiem de lac.

— Ai dreptate. Acum e vară aici, la Polul Sud. Lacul se evaporă şi etanul formează ploi la Polul Nord. În cincisprezece ani, jumătate din anul lui Saturn, va fi iarnă aici, vară acolo şi ciclul se va inversa. Planetele mici au sisteme climatice simple, Jovik. Sunt sigură că un curator ştie asta…

Am ajuns la malul lacului de etan. În acea lumină slabă părea negru ca smoala şi valuri leneşe îi agitau suprafaţa. Nişte forme solide grupate, asemănătoare cu crinii, dar dezgustător de uleioşi, pluteau pe deasupra. Lacul se întindea întunecat până dincolo de linia orizontului, pe care o percepeau curbată, în ciuda aerului murdar. Era ceva extraordinar în felul în care admiram această lume atât de străină, cu lacuri negre şi cerul maro, din exocostumul meu. Şi totuşi semăna cu Pământul. Ce am văzut eu era un fel de plajă şi era clar că ne aflam într-un golf. Un pic mai încolo, un râu la fel de negru ca lacul în care se vărsa săpase o vale adâncă, ca o deltă.

Uitându-mă în jur, am văzut ceva negru care zăcea încovoiat pe nisip.

Miriam voia neapărat să ia mostre din lac, mai ales dintre acele scârboşenii care pluteau pe suprafaţa lui. A deschis pachetul luat din navetă şi a scos un dispozitiv pentru probe, un braţ hidraulic care se termina cu o gheară pentru apucat. Şi l-a fixat la umăr şi a început să extindă braţul care acum scotea un bâzâit prelung din cauza multiplicatoarelor exoscheletice. În timp ce braţul se scufunda între acei crini, unii dintre ei s-au rupt ca nişte alge negre. Braţul a reuşit să ridice o serie de mostre dintr-un fel de peliculă ce mi-a adus aminte de aripile înfricoşătoare ale păsărilor care ne atacaseră.

Miriam era tot mai entuziasmată de descoperirile ei.

— Viaţă? am sugerat eu.

— Ai ghicit. Ştiam că trebuie să fie aici. Avem chiar şi mostre prelevate de sonde automate. Păsările au fost o surpriză. Nu le-am mai văzut până acum.

A pipăit proba prelevată – câteva bucăţi i s-au agăţat de mănuşă – şi s-a uitat la mine.

— Mă întreb dacă poţi înţelege cât de exotică este planta aceasta. Este o formă de viaţă silană. E o formă bazată mai degrabă pe chimia siliconului, decât pe carbon…

Chestiile de pe lac arătau într-adevăr ca nişte crini negri, dar nu erau crini şi nu aveau nici cea mai mică legătură cu o formă de viaţă cunoscută. Chimia vieţii noastre se bazează pe molecule lungi cu un mecanism ce permite fuziunea componentelor unor astfel de molecule. Conformaţia specifică fiinţelor de pe Terra, pe care Miriam le numea „forme de viaţă CHON” – după iniţialele elementelor lor esenţiale: carbon, hidrogen, oxigen şi azot, folosesc apa drept catalizator şi molecule pe bază de carbon drept cărămizi. Carbonul poate forma lanţuri, inele şi molecule lungi stabile, precum ADN-ul.

— Dar carbonul nu este singura variantă şi nici apa, a spus Miriam. La temperaturi terestre, siliconul reacţionează cu oxigenul şi formează molecule stabile.

— Silicaţi. Pietre.

— Exact, dar la temperaturi scăzute, siliconul poate forma silanoli, similari cu alcoolul, capabili să se dizolve în soluţii foarte reci – să zicem, în lacul de etan de aici. Când se dizolvă, formează molecule complexe foarte asemănătoare cu moleculele organice de pe Terra. Acestea pot polimeriza, folosind legături silicon-silicon, silani. Sunt mult mai instabile decât legăturile de carbon la temperaturile Terrei, dar sunt perfecte într-un mediu cu puţină energie şi rece, ca acesta. Cu

silanii ca pietre de temelie poţi începe să construieşti o multitudine de molecule complexe precum acizii nucleici şi proteinele…

— Adică exact ce avem aici.

— Văd că ai înţeles. Nişte biomolecule complicate foarte simpatice cu care poţi porni un proces evolutiv. Sunt mai des întâlnite pe planetele mai reci – satelitul Triton al lui Neptun, spre exemplu. Însă acest lac e suficient de rece. Fluxul energetic este destul de scăzut, aşa că pentru a putea creşte sau evolua, este nevoie de foarte mult timp. Oricum, Titan are suficient timp la dispoziţie.

Întinse braţul hidraulic şi eliberă în lac plantele prelevate.

— Ştim atât de puţine. Trebuie să existe un sistem ecologic aici, un lanţ trofic. Să presupunem că „muşchiul” stă la baza lui, un fel de plancton pentru oceanele noastre, dar de unde îşi ia el energia necesară dezvoltării? Cum supravieţuieşte secării anuale a lacurilor?

— Bune întrebări, am zis eu. Păcat că nu prea-mi pasă.

Ea îşi aranja sticluţele cu mostre în pachet.

— Cred că-ţi pasă mai mult decât vrei să recunoşti. Nu ai cum să fii atât de inteligent şi să nu fii curios. E pur şi simplu normal. Oricum, ar trebui să ne întoarcem la navetă.

Am ezitat. Nu-mi plăcea că trebuia să-i dau dreptate, dar eram destul de curios din născare. În schimb, i-am arătat forma întunecată şi misterioasă care zăcea un pic mai departe de noi pe plajă.

— Poate ar trebui să ne uităm un pic şi acolo înainte.

S-a uitat la ea, la mine şi a plecat în acea direcţie fără să mai scoată un cuvânt.

S-a dovedit că forma ghemuită era o pasăre. Îmi

aminteam că una dintre ele se izbise de navetă în timpul atacului şi căzuse. Poate că era chiar aceea.

Era un bloc de gheaţă de mărimea capului meu învelit într-o peliculă neagră sfâşiată precum cea de pe lac. Cu ajutorul braţului hidraulic, Miriam a îndepărtat textura uleioasă cu mare grijă, ca şi cum şi-ar fi despachetat cadoul de Crăciun. Gheaţa nu era compactă, ci o încrengătură de fire şi bare ce protejau un nucleu strălucitor. Totul era cumplit de contorsionat în urma prăbuşirii. Miriam a prelevat mostre atât din el, cât şi din peliculă.

— Bucata de gheaţă pare destul de uşoară pentru dimensiunile ei, am spus. Ca oasele unei păsări.

— E logic dacă stai să te gândeşti că e vorba despre o creatură zburătoare.

Miriam era din ce în ce mai entuziasmată.

— Jovik, fii atent. Chestia aia transparentă, aripile, seamănă cu mostrele prelevate din lac. Nu au cum să nu fie silani, dar structura din gheaţă e foarte diferită.

A rupt un pic din învelişul exterior şi a aprins o lampă de pe costum. Am văzut o îngrengătură de ţurţuri minusculi care semănau cu nişte fibre şi aveau un aspect spongios. În acele paie subţiri de gheaţă curgea un lichid care semăna cu apa.

— Foarte bogat în molecule organice, spuse Miriam în timp ce studia datele de pe braţul hidraulic. Mă refer la moleculele noastre organice, viaţă CHON: carbon-apă-aminoacizi; un fel de ADN. Un adevărat puzzle. Ca să nu mai vorbim de faptul că le-am descoperit aici, lângă lac. Viaţă de tip CHON a mai fost observată pe Titan, dar am presupus mereu că poate subzista numai în lacurile-crater de impact şi noi suntem la mare depărtare de ele…

I-am simţit pasiunea în voce. O trăsătură pe care am găsit-o mereu foarte atractivă.

— Cred că este o pasăre, una dintre cele pe care le-

am văzut atacându-ne, dar pare a fi o creatură hibrid, o simbioză între aripile din hidrocarburi şi bucata de gheaţă; viaţă salină cooperând cu viaţă CHON. De-a dreptul remarcabil. Mă face să mă întreb cum a apărut. Bănuiesc însă că sunt o mulţime de exemple de strategii de supravieţuire în propria noastră biosferă. Cu timp şi răbdare, evoluţia poate face minuni. Mă întreb care este interesul lor comun, ce obţin cele două părţi ale simbiozei din relaţia lor… E o descoperire uriaşă, Jovik. Nimeni nu a mai văzut ceva asemănător până acum. Viaţă rezultată prin intersectarea a două domenii total diferite. Nici măcar n-aş fi observat-o dacă nu erai tu.

Mi-a dat cubul de gheaţă.

— Probabil că îi vor da numele tău.

Îşi mai pierduse din entuziasm, dar nu foarte de mult.

— Mă bucur, dar deocamdată nu pot să nu mă întreb câtă energie mai avem în costume. Hai să ne întoarcem la navetă.

A strâns rămăşiţele păsării de Titan, contribuţia lui Jovik Emry la ştiinţa sistemului solar şi, după ce le-a împachetat, ne-am îndreptat spre navetă.

9
Naveta

Zilele sunt foarte lungi pe Titan şi când am ajuns înapoi la navetă peisajul nu se schimbase; nici măcar o umbră nu se mişcase pe cer. I-am găsit pe Poole şi pe Dzik montând voioşi nişte roţi mari pe axuri întinse sub carcasa avariată.

Când au terminat, ne-am suit cu toţii la bord. Poole resetase o serie de lămpi din interior, aşa că acum erau verzi, galbene şi albastre. Era o plăcere să văd din nou tonuri familiare Pământului.

Aşa am pornit în naveta-camion mai departe, către

următoarea etapă a expediţiei noastre. Mi-au spus că ne îndreptam spre un crater despre care credeau că adăpostea apă în stare lichidă, o formaţiune asemănătoare unui criovulcan, alt punct de interes pentru expediţia noastră. Situl era la aproximativ o sută de kilometri de locul unde ne prăbuşiserăm.

Miriam şi-a transferat mostrele într-un depozit îngheţat şi le-a făcut câtorva o serie de teste. Turuia întruna despre descoperirea ei. Deşi Poole a încurajat-o un pic mai mult decât Dzik, niciunul nu era prea atent.

Amândoi erau foarte concentraţi la manevrarea navetei şi stăteau împreună în faţa unui bord improvizat şi vorbeau despre randamentul angrenajului şi despre eficienţa roţilor. Poole a insistat chiar să-l conducă singur, deşi terenul era atât de plat şi de abordabil încât putea fi uşor lăsat pe seama sistemelor de la bord. Asta îmi dovedea aroganţa faptului că nu luaseră niciun biolog în expediţie. Numai Miriam părea să fie cu adevărat pasionată de sistemele de viaţă pe care venisem – cel puţin teoretic – să le studiem. Dzik şi Poole erau prea uşor distraşi de o tehnologie care în esenţă nu este decât un mijloc pentru a-ţi atinge scopurile.

Reuşiseră, totuşi, să rearanjeze interiorul în aşa fel încât să nu mai fim atât de înghesuiţi. Scaunele fuseseră separate şi plasate în jurul camerei, astfel încât să putem sta drept şi având şi loc pentru coate. Cabina era acum presurizată, aşa că ne puteam scoate căştile şi, deşi pereţii nu mai puteau fi extinşi, făcuseră o cameră în care să ne putem scoate pe rând costumele. Poole ne-a cerut să o facem. Petrecusem deja câteva ore în ele şi atât exocostumele, cât şi noi aveam nevoie de un pic de mentenanţă. Aşa că le puteam lăsa acolo să se autoîntreţină, în timp ce făceam pe rând câte un duş cu apă reciclată din urina şi din transpiraţia noastră, despre care hotărâsem că

era mult mai sigură decât cea obţinută prin topirea gheţii de pe satelit. Poole a făcut primul duş, iar Miriam l-a urmat. Era grăbită să se întoarcă la testele ei şi a continuat să vorbească în timp ce se spăla.

După ea, mi-a venit mie rândul. Era o mizerabilă bălăceală călâie, dar pielea mea era foarte recunoscătoare pentru contactul cu apa. În orice caz, mă grăbeam. Având în vedere pericolele necunoscute de pe Titan şi cei numai câţiva centimetri care ne despărţeau de ele, m-am grăbit să mă întorc în siguranţa costumului meu.

După mine a urmat Bill Dzik: costumul lui puţea îngrozitor. M-am simţit imediat mai bine, ştiind că, deşi făcuse paradă cu bravura lui, reacţiile sale la încercările prin care trecusem fuseseră la fel de primare ca şi ale mele.

După câteva ore am ajuns la destinaţie. Stăteam în scaunul meu şi mă holbam la peisaj peste umerii lui Poole şi ai lui Miriam. Criovulcanul era un deal care se înălţa la câţiva kilometri vest de noi. Semăna cu Hawaii sau Olimp. Un dom plat cu o căldare în vârf. Nu a erupt cât timp am stat noi acolo, dar am putut observa straturile succesive de „lavă" care-l acoperiseră. Acea lavă era apă îngheţată saturată cu amoniac care ieşise din mantaua misterioasă a acestei lumi. Probabil că la mare adâncime era o mare de amoniac şi de apă.

În ceea ce priveşte lacul din crater, nu am văzut decât o altă întindere, chiar mai plată şi lipsită de orice punct de interes decât ce întâlnisem până acum acoperită de un strat subţire de nisip de gheaţă. Însă lacul era acolo, ascuns. Poole a printat o serie de imagini luate de radar în care lacul apărea foarte clar, chiar în faţa noastră, având o circumferinţă de câţiva kilometri. Atât de mare era impulsul energetic dat de o cometă sau de un meteorit – ori, în sistemul lui Saturn, de un fragment de inel – încât căldura şi energia

absorbite de apă erau suficiente pentru a menţine lacul în stare lichidă timp de mii de ani. Lacul s-a format în acel loc şi apoi a îngheţat la suprafaţă, fiind acoperit în timp de nisipul adus de vânturi. Lacul a supravieţuit, la fel şi căldura sa tumultuoasă.

Pe mal erau împrăştiate mii de bucăţi spongioase, asemănătoare cu cea înfăşurată în pelicula de silani lângă lacul polar.

Erau poziţionate aproape regulat şi multe dintre ele se aflau pe marginile unor crevase ce păreau că fac legătura cu adâncimile podişului de gheaţă pe care ne aflam. Miriam a început să adune asiduu date.

Între timp, Poole încerca să descifreze o serie de imagini pe care radarul se luase chiar de pe fundul lacului. Descoperise mişcarea ordonată a unor forme obscure care păreau că muncesc. Mie mi se păreau utilaje care forau într-o mină, dar cum nu m-am priceput niciodată să le interpretez şi cum Poole nu mi-a cerut părerea, am tăcut.

Miriam Berg era din ce în ce mai agitată de descoperirile ei. Chiar şi în timp ce obţinea datele şi i le trimitea pe *Crab* lui Harry Poole, a continuat să emită o mulţime de ipoteze:

— Cred că este evident că pe Titan s-au încrucişat cel puţin două tipuri de viaţă, silanii din lacurile de etan şi bureţii CHON. Am făcut deja analize ţesuturilor CHON. Au o structură asemănătoare cu a noastră, dar nu identică. Folosesc o serie de aminoacizi doar uşor diferiţi pentru a-şi sintetiza proteinele şi au un alt tip de ADN: un set diferit de baze, un sistem diferit de codare. Silanii sunt asemănători formelor de viaţă pe care le-am găsit în bazinele de azot de pe Triton, dar iarăşi nu identici. Au la bază lanţuri moleculare diferite silicon-oxigen.

E posibil ca ambele forme de viaţă să fi ajuns pe Titan prin panspermie – tranzitul natural al vieţii între

lumi, sub forma sporilor aruncaţi în afara mediului lor de origine de impacturi şi ajunşi pe alte planete prin intermediul razelor solare şi al gravitaţiei. Dacă formele de viaţă CHON au apărut pentru prima dată pe Pământ sau pe Marte, e foarte posibil să fi ajuns aici şi să fie sădite într-un lac-crater, apoi să fi urmat o cu totul altă strategie de evoluţie. În mod similar, silanii de la poli au adoptat un cu totul alt traseu evoluţionist decât verişorii lor…

Transferul materiei din lacurile vâscoase de metan în aceste lacuri de crater s-ar putea să fi ajutat la realizarea simbiozei. Ai nevoie de membrane pentru a crea viaţă; ceva care să separe interiorul celulei de exteriorul ei. Cum apa şi uleiul nu se pot amesteca, combinându-le, ai o metodă naturală de a crea o membrană. Clătină din cap: Pare remarcabil că am găsit aici, pe acest satelit, o joncţiune în care familii de viaţă din diferite colţuri ale sistemului solar pot coexista.

— Există însă o problemă, strigă Bill Dzik de la duş. Atât silanii tăi, cât şi bureţii trăiesc în medii în schimbare. Lacurile de etan seacă în fiecare an de pe Titan, iar lacurile-crater îngheaţă toate după câteva mii de ani.

— Da, admise Miriam. Ambele forme sunt nevoite să migreze. Acum cred că înţeleg de ce cooperează…

Schiţă o poveste a bureţilor CHON şi a felurilor în care ies din lacurile-crater şi migrează către polul unde este vară. Poate că ajung acolo prin crevasele adânci, scrijelite în suprafaţa de gheaţă a lui Titan de impacturile care au dus la formarea craterelor-lac. Acolo jos pot găsi kilometri întregi de apă în stare lichidă, foarte aproape de oceanul de amoniac. E rece, sărată şi nu prea pe gustul pământenilor, dar e lichidă şi propice supravieţuirii. La pol găsesc silanii-crin plutind pe mările de etan. În schimb, crinii sunt nevoiţi

să migreze la Polul Nord, unde este iarnă şi există acele atât de preţioase ploi de etan.

Miriam mimă întregul proces, pumnul drept lovind palma stângă.

— Aşa că se unesc, bureţii şi crinii…

— Pentru a da naştere păsărilor de pe Titan, am completat-o eu.

— Asta e ideea. Ies în zbor din lac, exact aşa cum am văzut, îndreptându-se către polul unde este iarnă. Probabil că între timp bureţii sunt lăsaţi într-un crater-lac mai nou. E o simbioză în adevăratul sens al cuvântului, două sfere complet diferite de viaţă intersectându-se şi cooperând. Fără simbioză, niciuna dintre cele două forme nu ar putea supravieţui.

Ne-a privit pe fiecare, brusc şovăitoare.

— Toţi suntem amatori. Bănuiesc că orice biolog competent ar putea găsi găuri de mărimea inelelor lui Saturn în teoria noastră.

— Niciun biolog competent nu ar fi teoretizat în maniera în care ai făcut-o tu, având atât de puţine date la dispoziţie, spuse Dzik.

— Nu, zise Harry cel virtual cu un zâmbet abia schiţat, dar cel puţin ai venit cu un model plauzibil. În plus, nici măcar nu ai vorbit despre o posibilă inteligenţă primară. Frumos lucrat!

— Încă mai am câteva răspunsuri de găsit, a replicat Miriam. S-ar putea ca bureţii să asigure funcţia cognitivă a păsărilor sau măcar simţul direcţiei la nivel instinctual, dar cum îşi generează energia? Crinii, în special, sunt forme de viaţă cu un nivel energetic foarte scăzut…

— S-ar putea să-ţi pot răspunde eu aici, a intervenit Michael Poole. Am făcut câteva analize independente şi-ţi pot spune câte ceva despre energia silanilor-crini. Pare de necrezut pe o lume atât de întunecoasă, dar cred că provine din fotosinteză.

Şi a continuat să ne explice procesul chimic pe care credea că-l descoperise şi care implica procese moleculare şi compuşi total diferiţi de cei folosiţi de plantele terestre pentru fotosinteză.

— Bineînţeles, exclamă Miriam. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu m-am întrebat de ce pluteau la suprafaţa lacului... captau lumina soarelui!

Harry se entuziasmase la rândul său:

— Dacă ai dreptate, fiule, s-ar putea ca deja să fi găsit finanţarea pentru călătoria noastră. Silanii produşi de fotosintetizatoarele ce funcţionează la temperaturi scăzute ar putea deveni cel mai căutat produs de pe piaţă. Imaginează-ţi: ai putea să îi creşti pe lacurile de azot de pe Triton şi să călătoreşti în jurul Sistemului Solar cu pânze vii.

Avea un rânjet atât de larg, că nici imaginea holografică, mai mică decât originalul, nu-l putea estompa. Poole şi Miriam zâmbeau la rândul lor, privindu-se. Ei erau cei care aveau o simbioză stranie, nu silanii-crini şi bureţii CHON. Se părea că aveau nevoie de adrenalina aventurilor şi descoperirilor pentru a rezista împreună.

În sfârşit, măcar toată lumea era veselă în navetă, pentru prima dată de la prăbuşire. Chiar şi Bill Dzik începuse să guiţe de mulţumire după duş.

Atunci s-a auzit un zgomot de zdrobire, asemănător cu al unor fălci ce se încleştau pe metal, şi naveta s-a răsturnat pe o parte.

Poole şi Miriam au înlemnit pentru o secundă, apoi au început să-şi urle comenzi unul celuilalt. Eu îmi pusesem casca pe cap în mai puţin de o secundă.

Apoi a urmat încă o contracţie, urmată de sunetul unui gâlgâit asurzitor, brusc întrerupt. Am simţit un curent foarte rece de aer, chiar şi prin exocostum. Când m-am întors, acolo unde fusese cabina de duş

era acum o gaură prin care se vedea întunericul sângeriu al lui Titan. Ceva ca o gheară, sau ca o versiune uriaşă a braţului extensibil al lui Miriam, se chinuia să lărgească gaura.

Bill Dzik, dezbrăcat, la niciun metru de costumul care l-ar fi putut salva, îngheţase deja.

Mie mi-a fost suficient. Aproape că am zburat trapa atunci când au deschis-o şi am sărit, fără să-i mai aştept pe Miriam şi pe Poole. După ce m-am izbit bine de nisip, am alergat cât de tare am putut, ajutat şi de exocostum. În spatele meu nu se auzeau decât zgomote de zdrobire şi de mestecare. Nu m-am întors să mă uit.

După o sută de metri, frânt de oboseală, m-am oprit şi am îndrăznit să privesc înapoi. Poole şi Miriam alergau în urma mea. M-am simţit brusc un pic mai uşurat. Măcar nu eram singur pe Titan.

Şi atunci am văzut ce se întâmpla cu naveta noastră.

Maşinile care o atacaseră – nu aveam nicio îndoială că sunt maşini – arătau ca nişte păianjeni de gheaţă; aveau corpuri lenticulare de aproximativ zece metri lungime şi câte trei gheare ataşate la o serie de membre delicate, adaptate la gravitaţia scăzută. Patru sau cinci dintre ele se luptau cu carcasa navetei. Am observat că începuseră cu roţile, motiv pentru care ne răsturnaseră gondola în prima fază a atacului. După câte se părea, nu avea să le ia mult să termine şi cu restul epavei noastre. Măcar de-ar fi fost doar atât. În spatele lor erau un şir de bestii asemănătoare care cărau resturile navetei către vârful criovulcanului. Câteva dintre componentele mai mari fuseseră lăsate intacte, precum motorul GUT, dar le cărau cu aceeaşi determinare.

În câteva minute, tot ce a mai rămas pe nisip a fost cadavrul urât al lui Bill Dzik, care ne fixa cu ochii săi îngheţaţi. Oricum ar fi fost, nu merita o asemenea

soartă.

Din senin, capul lui Harry Poole a răsărit în formă holografică în faţa noastră:

— Ei bine, ne-a spus, se pare că se complică lucrurile. N-a apucat să-şi continue ideea deoarece Michael l-a pocnit, dispersând pixelii ca muştele.

10
Păianjenii

— Dzik e mort, am îngăimat eu. Noi urmăm.

M-am întors la Michael Poole cu pumnii strânşi în mănuşile groase.

— Tu şi ambiţiile tale absurde! Era clar că într-o zi te vor duce la pierzanie, dar acum ai reuşit să ne omori pe toţi!

— Şi eu mi-aş fi dorit să te arunc într-o celulă pe Pământ şi să te las să putrezeşti acolo, a replicat Michael.

— Of, la naiba! a mormăit Miriam cu dezgust în timp ce cotrobăia printre resturile lăsate de păianjeni. Voi chiar nu vă daţi seama cât de caraghioşi sunteţi în costumele acelea, nu-i aşa? Parcă s-ar încăiera două păpuşi. Până la urmă, Jovik, n-ai murit încă.

A adunat câteva resturi, frânghie, o serie de instrumente, nişte fiole, nişte aparate ciudate în formă de ou care-i încăpeau toate în pumn şi pachete cu mâncare. Curiozitatea a fost cea care l-a trezit pe Michael la realitate:

— Nu au luat chiar tot.

— Bineînţeles că nu. De fapt, dacă nu te-ai fi concentrat atât de tare pe insultarea pasagerului tău, ai fi observat că nu ne-au luat nici pe noi, nici pe Bill.

— Atunci, care e criteriul după care au ales?

— Metalul. Cel puţin aşa cred. Tot ce are o cantitate semnificativă de metal a fost luat.

— Hmm, începu Poole în timp ce urmărea păianjenii

care urcau panta spre criovulcan cu prada în gheare. E destul de logic dacă stăm să ne gândim că Titan are rezerve foarte mici de fier. Aşa a fost mereu. Până şi miezul satelitului e format din materiale uşoare, în special silicaţi. Mantaua Terrei, spre exemplu, are un miez de fier. Aşa se explică de ce au dispărut fără urmă sondele trimise pe Titan, inclusiv sondele ilegale trimise de tine, Emry. Au fost luate pentru fierul conţinut. De fapt, continuă el, poate că asta am şi văzut pe radar când am scanat fundul lacului-crater. Vă amintiţi? Ceva se trudea pe sol, de parcă ar fi fost mineri. Poate că erau mai mulţi păianjeni, la fel ca atacatorii noştri, care săpau în crater în căutare de metal.

— Măcar ne-au lăsat şi nouă lucruri folositoare, îl completă Miriam, care încă mai căuta printre resturi. Tot ce era din ceramică, fibră de sticlă, plastic. În plus, avem rezervele de mâncare. În orice caz, nu de foame vom muri.

În timp ce Poole îşi trâmbiţa teoria, ea s-a concentrat pe lucrurile care ar fi putut să ne ţină în viaţă. Încă o dovadă a aroganţei bărbatului.

— Chiar şi aşa, ne-au luat motorul GUT, nu? i-am interpelat cât mai dur posibil. Sursa noastră de energie, fără de care vom îngheţa, oricât de bine hrăniţi am fi.

— Plus, îmi adăugă Miriam, panoul cu copiile noastre de siguranţă. Am montat panoul în unitatea de control şi procesare a motorului. Era cea mai sigură variantă pe care am avut-o la dispoziţie pe navetă. Dacă îl pierdem, îl pierdem şi pe Bill.

Nu puteam să nu mă holbez îngrozit la cadavrul îngheţat bocnă al lui Bill. Poole era mai puţin preocupat de asemenea probleme. Ei aveau treabă cu păianjenii.

— Coboară în vulcan, nu-i aşa? Calea de acces către

străfundurile satelitului, către manta şi către marea de amoniac. De ce? La naiba, ce sunt chestiile acelea?

— Mi-e teamă că există doar o singură modalitate prin care putem afla, i-a răspuns Miriam.

A strâns unul dintre ouăle de ceramică în mână, a apăsat un buton până când a început să emită o lumină roşie şi l-a aruncat spre cel mai apropiat păianjen. A zburat într-un arc foarte larg, puternic încetinit de aerul dens, şi parcă i-a luat o veşnicie până să aterizeze la mai puţin de un metru de picioarele păianjenului, explodând. Mi-am dat seama că era o grenadă. Avea ţintă Miriam, care acum alerga deja către rămăşiţele împrăştiate peste tot, chemându-ne. Nu prea puteam să-i iau în nume de rău lipsa de diplomaţie. Poole şi cu mine am urmat-o. Nu-mi doream să rămân singur cu rămăşiţele lui Bill.

— De ce-a trebuit să faci mizeria asta? o luă la rost Poole.

— Nu vreţi să ştiţi cu cine avem de luptat?

— Bine, dar de ce alergăm?

— Ca să nu ne-o ia ceilalţi păianjeni înainte.

Avea dreptate. Păianjenii se îndreptau deja către noi, încă având în gheare bucăţi din navetă. Distrugerea unei semen de-al lor nu prea părea să-i afecteze. Erau concentraţi numai pe un singur lucru, esenţial pentru ei apăruse o nouă sursă de metal.

Am ajuns primii la el şi am început să-i căutăm printre rămăşiţe, ajutaţi de lămpile de pe costume. Explozia nu-l deschisese aşa cum sperasem noi, ci îl spărsese în mai multe bucăţi, ca o sculptură lovită. Am observat că nu avea o carapace externă. Am început să pipăim şi să examinăm fiecare rest, în timp ce Poole şi Miriam vorbeau repede, analizând şi speculând. Bucăţile păreau să fie mai ales din apă îngheţată, dar Poole insista că s-ar putea să fie o formă diferită de apă supusă la o presiune foarte mare. Structura lui

internă nu era deloc simplă. Mi s-a părut ca un fagure: cămăruţe cu pereţi colţuroşi care despărţeau grupuri de încăperi şi mai mici de cămăruţe şi goluri, pe toată înălţimea lui. Erau dispuse ca un fractal. Poole ne-a arătat fire de argint şi o culoare arămie – umbrele erau incerte în lumina de pe Titan. Era categoric construit din metal.

— Aşadar, păianjenii au nevoie de metal, concluzionă Miriam. Mă întreb ce-i pune în mişcare.

Nu mai era timp şi de puzzle-ul acesta, păianjenii erau prea aproape şi niciunul nu voia să fie ciopârţit din greşeală. Ne-am retras şi ne-am stins luminile de pe costume. Miriam a continuat discuţia:

— Deci biologici sau artificiali? Tu ce crezi?

Poole clătina indecis din cap:

— Par a avea un singur scop şi au componente metalice. Din punctul acesta de vedere, par artificiali, însă interiorul corpului lor pare organic. Matur chiar.

Simţeam o nevoie acută să-i mai tai din aroganţă lui Poole:

— Poate că aceste creaturi nu pot fi incluse în categoriile voastre atât de primitive. Poate sunt rezultatul unei evoluţii de mii de ani a maşinilor sau o simbioză îndelungată între animal şi tehnologie.

Poole clătină din cap:

— Eu pariez pe biologie. Având la dispoziţie suficient timp, necesitatea şi selecţia pot obţine rezultate remarcabile.

— Şi de ce să înglobeze metal pe o planetă cu rezerve atât de mici de fier? a întrebat Miriam.

— Poate că nu sunt originare de pe Titan, am încercat să intervin. Poate că nici nu au evoluat aici.

Nu mă asculta nimeni.

— Bine, atunci singura întrebare care ne rămâne este ce putem face pentru a supravieţui.

Capul lui Harry apăru dintr-odată proiectat cumva de

calculatoarele costumelor noastre. Era de mărimea unei portocale, plutea în aer şi pielea îi părea nenatural de netedă din cauza dimensiunilor reduse.

— Felicitări! îmi spuse. E prima întrebare inteligentă pe care o pui de când te-am obligat să ni te alături, Jovik. Eşti gata să vorbeşti cu mine acum?

Michael Poole îşi privi un moment tatăl, apoi se întoarse pentru a lua o înghiţitură din furtunul fixat în cască.

— Cât de rău stăm, Harry?

— Nu vă pot lua decât peste şapte zile, ne informă el.

Deodată, mă simţeam mai rece decât Titan.

— Dar costumele…

— Fără a fi reîncărcate, costumele vor rezista trei zile, îmi tăie vorba Poole. Patru cel mult.

N-am ştiut ce să spun. Harry ne privea pe rând, capul său rotindu-se fără încetare.

— Aveţi câteva opţiuni.

— Să le auzim, îi ceru Poole.

— V-aţi putea scufunda în lacul-crater. Costumele vor face faţă. E frig şi acolo, temperaturile coboară mult sub zero grade, dar nu atât de frig ca în aer. Ştiţi că sunt încălzite de căldura reziduală de impact. Aşa puteţi rezista o zi sau două în plus.

— Nu e suficient, oftă Miriam. Şi nu am putea nici să ne îndeplinim misiunea. Vom pluti pe întuneric în derivă.

Am început să râd.

— Misiune? Cui îi mai pasă de misiune acum?

— Ce mai ai, Harry? a întrebat Poole, ignorându-mă.

— Am luat în considerare varianta în care unul sau doi oameni ar putea supravieţui, în loc de trei. Sau măcar unul. Dacă folosiţi pe rând costumele.

Tensiunea dintre noi a crescut imediat.

— Bineînţeles, păianjenii v-au lăsat şi costumul lui

Bill, a continuat Harry. Problema este că bateriile sunt prinse în materialul costumului. Pentru a le putea folosi, ar trebui să vă schimbaţi costumele. Dar nu există nicio posibilitate de a face asta fără a fi la adăpost, în navetă; veţi îngheţa într-o secundă.

— Aşadar, nu e o opţiune reală, spuse Michael.

— Nici nu a fost vreodată, a zis Miriam privindu-ne fix pe amândoi.

Nu ştiam dacă să mă simt uşurat sau nu, deoarece pentru un moment, când era o posibilitate, eram convins că voi face tot ce pot pentru a rămâne ultimul supravieţuitor.

— Bun. Altceva? îl întrebă Michael.

— Să recuperaţi motorul GUT pentru a vă putea reîncărca costumele, a răspuns Harry. Sunt singurele voastre opţiuni.

I-am arătat vârful criovulcanului şi păianjenii care se căţărau pe el.

— Bestiile l-au aruncat deja în căldare.

— Atunci, va trebui să coborâţi după el, nu-i aşa? mi-a rânjit Harry din siguranţa *Crab*-ului.

— Şi cum vom face asta? l-am întrebat cu o curiozitate ingenuă. Vom construi un submarin?

— Nu-i nevoie. Aveţi costumele. Săriţi şi…

— Ai înnebunit? Vrei să sărim în gura unui vulcan, pe urmele unor păianjeni mâncători de metal?

Însă Miriam şi Poole au început să analizeze ideea.

— Jovik, uiţi mereu că aici nu eşti pe Terra, mi-a spus Miriam. Acel „vulcan” nu face decât să arunce apă, „lavă”, care e mai rece decât sângele tău. S-a întors la Harry. Apa aceea e foartă bogată în amoniac. Să înţeleg că exocostumele vor rezista?

— Sunt proiectate să reziste la contactul cu materiile din componenţa scoarţei, i-a răspuns Harry. Am ştiut mereu că amoniacul este una dintre ele şi nici presiunea n-ar trebui să pună probleme.

— În ceea ce priveşte păianjenii, adăugă Poole, ştim deja că ne vor lăsa în pace dacă nu ne apropiem de ei. Am putea chiar să-i folosim în timpul coborârii. Urmărim păianjenii şi găsim motorul? Corect?

— În plus, mai aveţi şi nişte cercetări de terminat, adăugă Harry.

Ne-a proiectat o serie de ecrane virtuale – cifre seci care se derulau imperturbabil la numai câţiva metri de cadavrul lui Bill Dzik. Harry ne-a informat că analiza preliminară a rezultatelor noastre arată că metanul atât de necesar atmosferei nu provenea din aer sau sol, ci din adâncurile criovulcanului.

— Prin urmare, de undeva în marea din amoniac, spuse Harry. Biologică, geologică sau ce-o fi, o s-o găsiţi acolo.

— În regulă, oameni buni, ne încurajă Poole, singura cale de a ne rezolva misterul este să coborâm acolo jos.

— Nu veţi fi singuri. Voi putea în continuare să vă urmăresc şi să vă ghidez. Liniile noastre de comunicaţie se bazează pe transmisia neutriniană. Câţiva kilometri de gheaţă sau apă nu ne pot opri să flecărim.

Câţiva *kilometri?* Nu-mi plăcea deloc ce auzeam.

— În regulă atunci, avem un plan, spuse Miriam.

— Singurul lucru pe care îl văd e imbecilitate colectivă, m-am opus eu fără convingere.

M-au ignorat cu toţii.

— Vă sugerez să ne odihnim o oră, a zis Michael. Ne putem permite asta. Măcar să încercăm să ne odihnim. Am trecut prin destule până acum. În plus, trebuie să ne inventariem proviziile ca să vedem ce putem folosi.

— Mda, zise Miriam, ce părere ai de plase cu gheaţă pe post de balast?

Aşa că s-au pus pe lucru, sortând resturile lăsate de păianjeni şi încropind plase prin înnodarea cablurilor.

Întotdeauna erau fericiţi când aveau ceva complicat de făcut împreună.

Lângă noi zăcea Bill Dzik, holbându-se cu orbitele îngheţate la cerul întunecat. Încă mai cred că îi pot descrie cel mai bine pe Michael Poole şi pe Miriam spunându-vă că erau atât de concentraţi la sarcinile lor, încât nu şi-au făcut timp nici măcar ca să ţină un moment de reculegere în numele prietenului şi colegului alături de care lucraseră câteva decenii. Ei bine, eu îl dispreţuisem şi el mă dispreţuia pe mine, dar numai gândul de a-l lăsa să zacă aşa mă făcea să mă simt mizerabil. M-am uitat în jur după ceva ce aş fi putut folosi pe post de lopată, dar n-am găsit decât o bară şi un panou ceramic pe care le-am unit legându-le cu un cablu. Apoi am început să sap. Nu era foarte greu. Nisipul îngheţat nu era aglomerat şi cum eu eram obişnuit cu gravitatea Terrei, pe Titan eram un uriaş capabil să ridice lopeţi pline. Din păcate, după jumătate de metru am dat de nisip compactat, greu de penetrat, fără îndoială un artefact al complicatei geologii a satelitului. Aşa că n-am putut să sap un mormânt suficient de adânc. A trebuit să-l aşez pe Bill Dzik în groapa făcută şi să ridic o movilă deasupra lui. Înainte să-i acopăr faţa, am încercat să-i închid ochii, dar n-am reuşit. Pleoapele erau îngheţate bocnă.

În tot timpul cât am muncit, m-am concentrat numai pe ura mea faţă de Michael Poole, pentru că era mai bună decât frica.

11
Vulcanul

Aşa că am început să urc spre vârful criovulcanului, mergând paralel cu poteca lăsată de păianjenii de gheaţă, care continuau să lucreze acolo sus. Cărau ultimele rămăşiţe ale navetei. Eram încărcaţi cu echipamentul nostru improvizat – leagăne din frânghii,

saci cu bucăţi de gheaţă ca balast, alimente. Miriam îşi luase chiar şi preţioasele ei mostre ştiinţifice.

Nu era o ascensiune dificilă. După ce am trecut de dunele de nisip, am mers pe roci de gheaţă, o suprafaţă foarte aderentă pe care ne fixam cu uşurinţă cizmele. Îmi imaginasem că ne vom târî pe un perete de gheaţă, dar adevărul e că la acea temperatură gheaţa nu se topeşte sub presiunea greutăţii corpului, ca pe Pământ, şi nu se mai alunecă.

Chiar şi aşa, pe măsură ce mă apropiam de caldeiră simţeam cum picioarele mi se îngreunează periculos de mult. Nu mai puteam să merg decât înainte, spre un pericol şi mai mare, căci nu mai aveam de mult dreptul de a alege, încă de când mă obligaseră să intru în echipă.

În cele din urmă, am ajuns pe buza caldeirei. O depresiune neregulată, formată din stânci de gheaţă şi un fel de pământ maroniu, de jumătate de kilometru. Majoritatea formaţiunilor erau în stare solidă, deci criovulcanul nu mai erupsese de mult. Un pic mai departe de noi era o crevasă în care păianjenii se adânceau în întuneric. Poole a fost cel care a observat o altă crevasă prin care ieşeau, eliberaţi de poverile lor. Pentru urechile noastre în alertă, un sunet ca de crănţănit venea din adâncuri.

Acolo trebuia să ajungem noi.

— Nu te mai gândi atât la ce se poate întâmpla, mi-a şoptit Miriam. Doar fă-o.

Întâi de toate, aveam nevoie de un păianjen îmblânzit.

Am coborât câţiva paşi şi ne-am oprit în dreptul şirului format de creaturi. Miriam chiar a încercat să prindă unul cu un lasou improvizat, o încercare ambiţioasă, căci aerul dens şi gravitatea scăzută îi confereau funiei o viaţă proprie. Aşa că ea şi Poole au încercat altceva. Abilă, ea i-a legat păianjenului un

cablu în jurul câtorva membre, apoi Poole l-a trecut înainte şi înapoi pe deasupra şi pe dedesubtul animalului pentru a crea un fel de ham. Păianjenul ne-a ignorat şi şi-a continuat munca.

— Ar trebui să ajungă, ne-a încurajat Poole. Toată lumea la bord!

Luându-şi bagajul, a sărit şi s-a prins de ham pe spatele bestiei. Miriam şi cu mine l-am urmat cât de repede am putut.

Aşa că iată-ne, noi trei stând pe spatele păianjenului cu mâinile pe cablu. Primele minute n-au fost atât de rele, deşi aveam mereu impresia că nu există niciun fel de inteligenţă care să ghideze mersul sacadat şi haotic al animalului. Însă după puţin timp am trecut de buza caldeirei. M-am prins cât de bine am putut de ham.

— Să-i dăm bătaie! a strigat Michael Poole, şi chiar a chiuit în timp ce păianjenul îşi începea coborârea pe peretele vertical.

Nu am putut vedea cum se fixa pe suprafaţa peretului; poate cu ventuze sau poate că membrele sale delicate găseau trepte în stâncă. Nu mă gândeam decât la mine. Toţi trei atârnam acum cu susul în jos.

— Urcaţi! ne-a strigat Poole. Ne va fi mai uşor dacă stăm cât mai aproape de spatele lui.

Era un sfat foarte bun, dar mult mai greu de făcut decât de zis. Pentru a urca, trebuia să nu mă mai ţin cu o mână, ceea ce nu mi se părea cea mai bună idee. Am fost ultimul care a ajuns în spate şi am găsit o porţiune pe care să mă pot odihni un moment.

Ca şi cum nu era suficient, toate astea se petreceau în timp ce un întuneric beznă ne înconjura şi crănţănitul devenea din ce în ce mai puternic. Uitându-mă în sus, am văzut de unde începuse coborârea noastră în „cuptor”: o pată difuză sângeriu-maronie. Singura noastră lumină care abia reuşea să contureze corpul epuizat al păianjenului. Instinctiv am aprins

lămpile de pe costum şi ne-am îmbăiat cu toţii în lumină.

— E toată lumea în regulă? ne întrebă Poole.

— Obosiţi, îi răspunse Miriam. Mă bucur că mi-am luat pilulele anticlaustrofobie înainte să ne urcăm în navetă. Ia uite! Ce-i înainte?

Ne-am uitat cu toţii în jos. Părea a fi un vârf de gheaţă care traversa crevasa. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă va mai trebui să coborâm pentru a ne găsi motorul GUT. Nu era nici picior de păianjen şi nici măcar o bucăţică din naveta noastră. Am ştiut pe loc că nimic bun nu ne poate aştepta. Crănţănitul devenea din ce în ce mai puternic şi mi-am dat seama că avea un ritm propriu.

— Ţineţi-vă bine! a strigat Poole.

Inutil sfat. Când păianjenul nostru a lovit podeaua de gheaţă, am înţeles şi de unde venea crănţănitul. Un strat subţire de gheaţă forma fundul caldeirei. Fiecare păianjen trebuia să-l crape şi să cadă prin el pentru a-şi putea continua drumul. Am putut vedea pentru o secundă ce era dedesubt: o mare neagră în care m-am scufundat brusc cu capul înainte. Sub apă nu-mi era mai frig, dar mă simţeam ca şi cum m-aş fi bălăcit într-o sticlă de sirop. Lămpile de pe costum evidenţiau tot felul de fire şi particule care umpleau fluidul care mă înconjura. Când am privit înapoi, am văzut cum tavanul-podea îngheţase deja, dar a fost spart imediat de alt păianjen.

Michael Poole râdea în hohote:

— Scufundaţi în lava topită a lui Titan! Ce mai expediţie!

— Cât mai avem? Cât de adânc vom coborî? am îngăimat eu.

— Până unde va fi necesar. Ai răbdare. Între timp, ar fi bine să stingi luminile, Emry. Foloseşte energia pentru sistemul de încălzire.

— Nu, stai! strigă Miriam în timp ce ne arăta peretele de gheaţă din faţa noastră. Uite acolo! Şi acolo!

Erau o grămadă de forme tubulare, având cam jumătate de metru în lungime, poate mai mult. Erau agăţate de perete sau încercau să treacă prin el. Nu am putut vedea prea bine pentru că dispăreau rapid din raza noastră vizuală.

— Viaţă? întrebă Poole, entuziasmat prosteşte din nou.

— Aşa pare, nu? i-a răspuns Miriam.

Fără niciun fel de avertisment, a luat o mână de pe ham şi a prins unul, smulgându-l de pe perete. Se zbătea în mâinile ei, albicios şi orb; un vierme foarte gras. Partea din faţă, deschisă ca o gură, fusese sfâşiată.

— Ah! am exclamat eu. Aruncă-l înapoi.

Miriam, însă, legăna creatura.

— Of, îmi pare rău. Te-am rănit, nu-i aşa?

— E viu, deci? întrebă Poole în timp ce-l studia mai de aproape.

— În mod cert, iar dacă supravieţuieşte în această lavă din amoniac, nu cred că mă înşel prea tare dacă presupun că este un verişor al creaturilor care trăiesc în marea de sub noi. Din ce în ce mai multe forme de viaţă, Michael!

— Cred că se hrănesc cu gheaţă. Sunt destul de bine ataşaţi de pereţi.

Când m-am uitat şi eu, am văzut că Michael avea dreptate. Acei peşti tubulari rodeau cu hărnicie pereţii, urcând încetişor către tavan.

— Credeţi că ei sunt responsabili de păstrarea craterului deschis?

Poole a scos una dintre cutiuţele cu echipament ştiinţific ale lui Miriam şi acolo, împreună, în timp ce călăream acel extraterestru către un abis întunecat, au

început să studieze metabolismul peştelui şi compoziţia apei în care ne scăldam, într-un final, au trimis rezultatele pe *Hermit Crab.* Capul virtual al lui Harry a apărut din nou în faţa noastră, rânjind ca un idiot chiar şi în acele condiţii extreme.

Atunci am decis că mi-a ajuns şi am stins toate luminile. Nu prea-mi convenea să stau şi să îngheţ în întuneric, în timp ce pereţii de gheaţă se apropiau din ce în ce mai mult din toate părţile, dar am bănuit că Poole şi Miriam vor fi prea curioşi pentru a nu reacţiona. Şi nu m-am înşelat. Poole a fost cel care şi-a aprins luminile. Acum el era cel care mă lumina pe mine, consumându-şi preţioasa energie pentru cercetările lor inutile.

— Aşadar, am avut dreptate, îşi îngădui Miriam să spună într-un final. În crevasa aceasta se găsesc cu totul alte forme de viaţă, al treilea tip de pe Titan. Pe lângă silani şi bureţi CHON putem adăuga formele amoniacofone.

Se crede că mantaua lichidă a satelitului este o relicvă a genezei sale într-o parte a sistemului solar unde cantităţile de amoniac erau substanţiale. Titan a apărut cu un miez din stâncă şi un ocean adânc la suprafaţă, un amestec de apă şi amoniac. Acesta din urmă s-ar putea să fi rezistat timp de un miliard de ani, încălzit de efectul de seră sub atmosfera primordială groasă. Un miliard de ani este o perioadă suficient de lungă pentru ca viaţa să apară şi să evolueze. În timp, suprafaţa oceanului a îngheţat şi a format o crustă de gheaţă, iar formele de gheaţă de pe fundul lui au format la presiune ridicată un înveliş protector pentru miezul solid din silicaţi. Între cele două straturi de gheaţă, oceanul de apă saturată cu amoniac, foarte alcalină şi foarte vâscoasă, a supravieţuit. În acest mediu straniu, s-au dezvoltat forme unice de viaţă,

care s-au adaptat condiţiilor. La bază au legături chimice între carbon şi compuşi azot-hidrogen, în loc de carbon-oxigen, şi folosesc amoniacul pe post de catalizator, în locul apei. Specialiştii o numesc viaţă amoniafonă.

— Da, un al treilea mediu, necunoscut până acum în Sistemul Solar. Aşadar pe Titan avem o joncţiune între trei forme complet diferite de viaţă: amoniacofonele native în oceanul din manta, CHON în lacurile-crater, aduse din partea centrală a sistemului, şi silanii-crini ce au ajuns aici de pe Triton prin frigul vidului. Incredibil.

— Mai e ceva, interveni Harry cam sec. Michael, acel peşte-tub al tău nu este metanogen, adică nu creează metan, dar este plin de el. Metanul este o parte integrantă a metabolismului său, după cum pot vedea din rezultatele pe care mi le-ai trimis. Are metan până şi în vezică.

Miriam urmărea peştii-tub care rodeau orbeşte pereţii.

— Corect. Îl extrag cumva dintr-o sursă aflată la adâncime în ocean. Îl folosesc ca să plutească până aici. Tot ei rod pereţii, păstrând criovulcanul deschis. Ei trebuie să fie cheia procesului prin care metanul ajunge din adâncimile oceanului în atmosferă. Cele trei forme de viaţă nu numai că împart satelitul, dar şi conlucrează pentru a-i menţine ecologia funcţională.

— O viziune interesantă, spuse Harry. Atât timp cât se dovedeşte că sunt proşti făcuţi grămadă, s-ar putea ca până la urmă să scoatem nişte bani din satelitul ăsta.

Miriam lăsă jos peştele-tub, de parcă ar fi eliberat o pasăre.

— Ai fost mereu prea realist, Harry.

În acel moment mi s-a părut că văd ceva întunecat sub noi, la marginea luminii emise de costumul lui

Poole.

— Harry, cam cât de groasă este scoarţa care ne desparte de oceanul interior?

— Aproximativ treizeci şi cinci de kilometri.

— Şi cam la ce adâncime suntem acum?

— Ah, cam la treizeci şi cinci de kilometri.

Michael Poole icni:

— La naiba! Prindeţi-vă de tot ce puteţi!

Ne-a izbit aproape instantaneu: baza crevasei pe care o coborâsem tocmai din vârful criovulcanului, un pasaj care traversa întreaga crustă de gheaţă a lui Titan. M-am prins de ham şi am închis ochii.

În timp ce ieşeam din crevasă, prin tavanul de gheaţă şi mantaua de dedesubt, am simţit cum pereţii se îndepărtează de mine şi presiunea scade. Ne aflam într-o deschidere gigantică şi ne prăbuşeam în întuneric şi frig.

12
Oceanul

Când în sfârşit am simţit că nu mai avea niciun perete sub picioare, am observat că păianjenul înota sau se propulsa cumva din ce în ce mai adânc în oceanul vâscos, în timp ce toţi trei ne ţineam cu dinţii de funii şi de viaţă. Privind în sus, am zărit baza scoarţei solide a lui Titan, un tavan de gheaţă care acoperea întreaga lume. Strălucea în luminile costumului lui Poole, dar se îndepărta deja. Mi s-a părut că văd şi crevasa prin care coborâsem, un tunel puternic erodat în care peştii-tub înotau leneş. Cum nu mai eram închişi între acei pereţi, am înţeles cum înotau. Neavând cozi sau aripioare, păreau că se răsucesc în apă, mişcare facilitată de vâscozitatea mediului. Semănau mai degrabă cu nişte bacterii uriaşe, nicidecum a peşti.

În curând eram atât de departe de tavanul de

gheaţă, încât acesta nici nu se mai vedea. Noi trei şi „vehiculul” nostru eram singurul punct de lumină din acel Tartar pierdut. Tocmai atunci şi-a stins şi Poole luminile.

— La naiba, Poole, fă şi tu o excepţie! m-am milogit eu.

— Tu chiar nu te înduri niciodată, nu? îi spuse şi Miriam în timp ce-şi aprindea lămpile de pe propriul costum. E doar temporar, lasă-i timp să se obişnuiască.

— Să mă obişnuiesc cu ce? m-am speriat eu. Ne vom scufunda la infinit aşa în întuneric?

— Nu la infinit, mă asigură Poole. Oceanul nu are mai mult de… cât are, Harry?

— Două sute cincizeci de kilometri adâncime, i-a răspuns Harry, având măcar decenţa să nu ne proiecteze o schemă. Aproximativ.

— Două sute cincizeci… Cât de adânc ai de gând să ne duci, Poole?

— Ţi-am mai spus deja, mi-a explicat Michael morocănos. Cât va fi nevoie. Trebuie neapărat să ne recuperăm motorul GUT, Entry. Cum nu avem altă soluţie, e foarte simplu.

— Am impresia, continuă Miriam pe acelaşi ton sumbru, că dacă a trebuit să coborâm întreaga crevasă, vom ajunge şi la fundul oceanului. E următoarea destinaţie logică.

— Vom fi zdrobiţi de presiune, le-am spus resemnat deja.

— În niciun caz, se însufleţi Harry Poole. Uite, Jovik, adu-ţi aminte că Titan e un satelit mic. Presiunea pe care o veţi întâlni acolo e doar de patru ori mai mare decât cea de pe fundul celor mai adânci oceane ale noastre. De cinci ori maximum. Costumul tău a fost proiectat pentru lucruri mult mai rele. Orice va ajunge să te omoare într-un final, te asigur că nu presiunea va face asta.

— Atunci, cât mai avem până la fund?

— Vă scufundaţi mai repede decât aţi crede că vă permite vâscozitatea mediului, mi-a răspuns tot Harry. Păianjenul vostru e un înotător foarte puternic. Cam o zi, să zicem.

— O zi!

— S-ar putea să fie ceva peisaje de văzut în drum, mă îmbărbătă Miriam.

— Nu cred că peştii-tub sunt singura specie existentă aici. Trebuie să fie un întreg lanţ trofic de amoniacofone la adâncimi mai mari.

Imaginaţia mea o luase razna.

— Amoniacorechini. Amoniacobalene.

Miriam începu să râdă.

— Leneşe ca naiba în supa asta rece. În plus, n-ar putea să te mănânce, Jovik.

— S-ar putea să mă scuipe când vor simţi gustul.

Am încercat să mă gândesc şi la altceva decât frica mea cotropitoare.

— Bine, dar chiar şi dacă supravieţuim, chiar şi dacă găsim blestematul ăla de motor GUT, cum ne vom întoarce la suprafaţă?

— Nu trebuie decât să aruncăm balastul şi ne vom ridica în mod natural, îmi explică liniştit Poole. Şi nu trebuie să ne întoarcem cu motorul, trebuie doar să-l folosim pentru a ne reîncărca exocostumele.

— O opţiune şi mai bună ar fi să facem autostopul şi să prindem alt păianjen, adăugă Miriam.

— Ceea ce ne-ar scuti de o altă bătaie de cap. Găsirea unui criovulcan pentru a ajunge la suprafaţă. Păianjenii ştiu drumul.

— Chiar şi fără păianjeni, mă aveţi pe mine, se oferi Harry generos. Eu vă pot vedea, am o imagine a criovulcanilor şi urmăresc chiar şi motorul GUT. Tehnologia asta neutriniană îşi merită banii. În principiu n-ar trebui să aveţi probleme.

Erau momente când tovarăşii mei mă speriau mai tare decât situaţia în care mă găseam. În special din cauza încrederii lor neţărmuite. Miriam scoase ceva dintr-un buzunar de la centură, ceva pe care nu am apucat să-l văd şi se uită la Poole.

— Jovik nu va supravieţui unei coborâri de o zi prin întuneric.

Poole mă privi atent, apoi se întoarse spre ea:

— Fă-o.

— Ce să facă...?

Nu am avut timp nici să reacţionez înainte ca ea să-mi fi injectat deja drogul printr-o valvă din exocostum. Am mai simţit doar un frig pătrunzător, apoi am adormit. Un somn fără vise, legănat în căldura costumului meu pufos.

Aşa că am pierdut evenimentele următoarelor ore. Perioadele lungi de tăcere în care Poole şi Miriam s-au chinuit să adoarmă şi ei un pic şi emoţiile întâlnirii a diferiţi locuitori ai adâncimilor amoniacale.

Am pierdut şi următorul mare şoc resimţit de ciudatul nostru grup. Când am atins fundul oceanului scufundat al lui Titan, o podea de gheaţă sub presiune aflată la peste trei sute de kilometri adâncime, au descoperit că păianjenul nu a încetinit, ci din contră, a accelerat. Fundul era parcă ciuruit de crevase şi prăpăstii, o imagine în oglindă a tavanului-podea. Păianjenul a trecut printr-una dintre crevase şi au simţit din nou cum coboară un perete lin de gheaţă.

Harry i-a avertizat pe Miriam şi pe Poole că acea ultimă crevasă părea să parcurgă întregul strat din gheaţă presată – Gheaţă VI, saturat de dihidrat de amoniu, strat care avea o grosime de cinci sute de kilometri. La capătul acestei crevase erau miezul din silicaţi al lui Titan şi, în mod sigur, destinaţia păianjenilor.

Acum nu mai aveau nimic altceva de făcut, în afară de a supravieţui călătoriei. Mai putea să dureze cam încă o zi, aşa că Miriam şi Poole s-au lăsat purtaţi de păianjen. Mai mulţi peşti-tub, o varietate adaptată la presiunea ridicată, ronţăiau pereţii de gheaţă. Miriam m-a mai adormit o dată şi m-a hrănit intravenos cu fluide. Harry a început să se teamă de epuizarea puterii costumelor şi presiunea din ce în ce mai mare exercitată de coloana de apă şi de gheaţă de deasupra noastră. În curând aveam să atingem limita de rezistenţă a costumelor. Însă nu puteau decât să continue, iar eu, inconştient, nu aveam nimic de zis.

Când călătoria s-a încheiat şi păianjenul s-a oprit într-un final să se odihnească, Miriam m-a trezit.

Zăceam întins pe spate pe o podea zgrunţuroasă. Am observat că gravitatea se simţea chiar mai slab decât la suprafaţă. Miriam mă privea zâmbitoare, luminată de lămpile costumului.

— Uite ce-am găsit.

M-am ridicat. Mă simţeam slăbit, ameţit şi înfometat. Lângă mine, în costume, Miriam şi Poole mă priveau, aşteptându-mi reacţia. Atunci mi-am adus aminte unde eram şi panica m-a cuprins din nou. Am încercat să mă orientez. Chiar şi cu luminile costumelor aprinse, nu puteam să văd până departe. Mâzga şi particulele plutitoare îmi confirmau că încă sunt scufundat în oceanul adânc de sub suprafaţa lui Titan. Am zărit un tavan deasupra capului, nu foarte departe – cam la o sută de metri. Sub noi era ceea ce părea o rocă neagră, vârstată de vinişoare purpurii. Eram într-un fel de peşteră de gheaţă ai cărei pereţi se pierdeau în întunericul de după luminile lămpilor noastre. Abia mai târziu aveam să aflu că mă găseam într-o cavernă săpată sub învelişul inferior de gheaţă al lui Titan, între el şi miezul din rocă, la peste opt sute de kilometri

adâncime faţă de platoul pe care ne prăbuşiserăm cu câteva zile înainte. În jurul nostru erau păianjeni de gheaţă care trudeau în continuare la sarcinile lor misterioase şi părticele din echipamentul nostru de pe navetă. Le tăiaseră şi le depozitaseră aici. Acolo se afla şi motorul GUT! Inima mi-a tresăltat. Poate că aveam să reuşesc să supravieţuiască până la urmă.

Însă nu la motor se referea Miriam. A repetat pe un ton mai sugestiv:

— Uite ce-am găsit.

M-am uitat. În podea, fix în miezul solid al satelitului, era o trapă.

13
Trapa

M-au lăsat să mănânc, să beau şi să-mi golesc vezica. Deplasarea era dificilă: apa rece, densă şi siropoasă făcea ca la fiecare mişcare servomotoarele costumului să intre în funcţiune pentru a mă ajuta.

Mă simţeam foarte bine ştiind că motorul GUT încă funcţiona şi că bateriile mele fuseseră deja încărcate. Acum aveam timp suficient pentru a putea spera că voi fi salvat de *Hermit Crab.* Tot ce trebuia să fac era să reparcurg cei opt sute de kilometri de gheaţă şi ocean care… Am decis să mă concentrez pe bucuria momentului şi să las temerile pentru mai târziu.

Acum, că eram treaz, Michael Poole, Miriam şi Harry cel holografic au început să-şi repete teoriile cu privire la procesarea metanului pe Titan. Sub tot tavanul de gheaţă, scufundaţi în ocean, sub o presiune uriaşă, ei continuau să vorbească despre comete şi chimie, când, în tot acest timp, marele mister al trapei era la doi paşi de noi.

— Pe Terra, nouăzeci şi cinci la sută din metanul din aer are o origine biologică: flatulenţa animalelor sau descompunerea vegetaţiei, a zis Harry. Aşadar, ar

exista o sursă biologică pe Titan? Aţi observat suficient timp mediul înconjurător ca să excludeţi varianta aceasta. Poate că există gândaci metanogeni care trăiesc în lacurile de etan, spre exemplu catalizând reacţiile între acetilenă şi hidrogen, dar nu aţi găsit nimic semnificativ în acest sens. Ce spuneţi de o emanaţie de metan de la o cometă pe cale de a se stinge? Ar fi posibil, dar aţi fi detectat şi alte gaze specifice în aer. Nu este cazul nostru. Ne rămâne o singură variantă plauzibilă…

Când Titan era încă un satelit tânăr, oceanul său de apă cu amoniac s-a întins în adâncime până la miezul din rocă. Acolo, reacţiile chimice ar fi putut produce destul metan: apa alcalină ar fi intrat în contact cu stânca şi-ar fi produs hidrogen, care la rândul său ar fi reacţionat cu carbonul – monoxid, dioxid sau alţi compuşi cu carbon – producând metan. Însă procesul risca să se încheie imediat ce stratul de gheaţă ar fi izolat apa de rocă, aşa că era nevoie ca unele crevase să rămână deschise, în aşa fel încât apa să reacţioneze în continuare cu piatra. De asemenea, era nevoie ca metanul să poată ajunge la suprafaţă.

— Metanul poate fi stocat în clatarate, în straturi de gheaţă, a zis Harry. Într-un final, ar ajunge la suprafaţă. E mai simplu să construieşti crevase prin gheaţă şi să încurajezi un ecosistem chemoautotrofic pentru a consuma metanul şi a-l elimina la nivelurile superioare.

— Peştii-tub, am intervenit eu.

— Şi rudele lor. Exact.

Am ridicat capul şi am observat că tavanul de gheaţă de deasupra arăta ca şi cum ar fi fost răzuit şi crestat de cleşti de homar.

— Aşadar, să înţeleg că păianjenii ţin camerele acestea deschise pentru ca reacţiile în urma cărora rezultă metanul să poată să aibă loc.

— Ai înţeles, îmi răspunse Michael Poole surprins. O fac pentru a menţine fluxul de metan pompat în atmosferă. Şi o fac de miliarde de ani. Altfel nu văd cum fiinţele aflate acolo sus au evoluat aşa: peştii-tub, bureţii CHON, silanii. Întreaga planetă este un motor foarte vechi de creat metan. Un motor fără de care acest satelit remarcabil n-ar fi decât o altă lună îngheţată. Un motor care asigură supravieţuirea formelor de viaţă care populează satelitul.

— De ce ar face animalele asta?

Niciunul nu mi-a putut răspunde.

— Ha, le-am râs în faţă. Ei bine, „de ce?”-ul este perfect irelevant. Păianjenii sau creatorii lor sunt în mod sigur o formă de inteligenţă. Ai găsit exact ceea ce ţi-era frică că vei găsi, nu-i aşa, Michael Poole? Inteligenţă în miezul lui Titan. Acum nu o să mai aveţi cum să o folosiţi pentru exploatare. S-a zis cu ambiţiile voastre comerciale.

— Din care tu urma să-ţi primeşti partea, îmi aminti Harry, încruntându-se.

— I-aş fi cheltuit pe sex şi droguri oricum, am pufnit eu. Să vă văd pe voi, făuritorii de lumi, prăbuşiţi, merită fiecare bănuţ. Deci, ce e sub trapă?

Au schimbat priviri între ei.

— Soluţia dilemelor noastre, sau aşa sperăm, mi-a răspuns Michael Poole.

— Te-am aşteptat să te trezeşti înainte de a o deschide, îl completă Miriam.

— Nu ştim ce se poate afla dincolo de ea. Trebuia ca fiecare dintre noi să fie în stare de alertă şi capabil de a reacţiona. S-ar putea să avem nevoie chiar şi de ajutorul tău, Emry.

Michael Poole mă privea dezgustat.

— În plus, a continuat el pe un ton mai practic, probabil că o să fie nevoie de trei pentru a o deschide oricum. Vino să vezi.

Am plutit cu toţii prin mâzga cleioasă.

Trapa era un disc argintiu din metal, cam de trei metri diametru, înfipt direct în rocă. Pe circumferinţa sa, la distanţe egale, erau trei jgheaburi identice, fiecare cu o adâncime de aproximativ zece centimetri. În mijlocul fiecăruia era un mecanism asemănător cu o pereche de leviere, curbate la capăt.

Michael a fost cel care mi-a explicat:

— Credem că poate fi acţionat aşa.

A îngenuncheat şi a prins cu mâinile înmănuşate câte un capăt al fiecărui levier şi a mimat că le apasă pentru a le apropia.

— Nu ştim cât de greu de operat sunt. Sperăm că fiecare dintre noi se va putea ocupa de mecanismul lui, cu ajutorul costumelor.

— Trei mecanisme, am zis. E o uşă care trebuie deschisă de un păianjen, nu-i aşa? Câte un mâner pentru fiecare dintre cele trei gheare.

— Aşa ne-am gândit şi noi, a intervenit Miriam. Mânerele par să aibă dimensiunea potrivită. În plus, credem că trebuie acţionate simultan. Un păianjen sau trei oameni.

— Nu pot să cred că după un miliard de ani nu au reuşit să facă decât o uşă mecanică înţepenită.

— E foarte greu să proiectezi o tehnologie care nu are siguranţe manuale, m-a contrazis Poole. Am aflat deja că nici păianjenii nu sunt perfecţi. Se pot strica sau lovi.

— Da, dar numai pentru că i-am atacat noi. M-am uitat circumspect la trapă. Chiar trebuie să o facem? Aţi aflat ce-aţi vrut – mai exact ce n-aţi vrut. De ce să ne expunem la şi mai multe riscuri? Nu putem merge pur şi simplu acasă?

Miriam şi Michael se holbau şocaţi la mine, nevenindu-le să creadă. Miriam a fost cea care şi-a revenit prima:

— Ai putea să pleci aşa, fără *să ştii?*

— Ei bine, nu plecăm de aici până nu o facem şi pe asta, Emry. Mai bine ajută-ne ca să terminăm cât mai repede şi să plecăm acasă.

Poole se aplecă asupra unui mâner, iar Miriam l-a imitat. Din nou, n-am avut încotro şi a trebuit să-i urmez. Poole a început să numere:

— Trei, doi, unu…

Am prins mânerele şi le-am presat cu toată puterea. Era ciudat să mă aplec şi mecanismul părea foarte greu. Muşchii mei lucrau şi m-am simţit trântit pe jos. Până la urmă am reuşit să unim levierele.

Întreaga trapă a început să vibreze.

Toţi ne-am îndepărtat cât de repede s-a putut. Nu mai aveam ce face: aşezaţi în cerc, în bătaia curenţilor din marea de amoniac, urmăream trapa în timp ce se deschidea.

Era un piston, care se ridica metru cu metru. Am observat imediat că suprafaţa era lustruită perfect; nu avea nici cea mai mică zgârietură. M-am întrebat cam cât de veche trebuie să fi fost.

Michael Poole, prost cum era, a încercat să o atingă, ca o maimuţă curioasă, dar Miriam l-a oprit.

— Mi-ar plăcea să calculez toleranţele chestiei ăsteia, a murmurat el.

Apoi, placa mare, care avea trei metri lăţime şi doi înălţime, s-a dat la o parte. Poole a trebuit să se ferească din calea ei, în timp ce hârjâitul metalului pe stâncă se auzea înfundat, în locul ei a rămas o gaură circulară. Iniţial am crezut că era perfect neagră, dar la o cercetare mai atentă am văzut că nişte sclipiri aurii, foarte subţiri şi fragile, ca nişte baloane de săpun, pluteau înăuntru. Erau atât de mici, că dacă mi-aş fi întors capul, nu le-aş mai fi zărit.

— Uuuau! exclamă Harry Poole. Din gaură iese un flux de radiaţii necunoscut. Poate ar trebui să vă

retrageţi. Costumele vă protejează, dar câţiva metri de apă n-au cum să vă facă rău.

N-a trebuit să ne spună de două ori. Ne-am retras lângă motorul GUT, luând lumina cu noi. Gaura aceea, încă vizibilă în fasciculele lămpilor noastre, îmi amintea de unul dintre lacurile de etan de la suprafaţă, cel lângă care se afla monolitul de metal. Dar nu prea ştiam ce să zic despre acele sclipiri auriu-maronii.

— Arată ca una dintre interfeţele tale pentru găuri de vierme, Poole, am rupt eu tăcerea.

— O observaţie foarte bună, mi-a răspuns Michael. Am impresia că ne uităm exact la aşa ceva, nu-i aşa, Harry?

— Probabil, a răspuns ezitând acesta. Mi-ar fi plăcut să aveţi nişte senzori mai buni la voi. Mă pot baza numai pe instrumentele integrate în exocostume, pe câteva sisteme ale motorului GUT şi pe un flux instabil de date neutriniene. Oricum, cred că da. Ceea ce vedem trebuie să fie produse ale unei rupturi spaţiu-timp. Sunt şi câteva efecte optice interesante: lumină degajată de un câmp gravitaţional distorsionat.

— Aşadar, e chiar o interfaţă pentru o gaură de vierme? a întrebat Miriam.

— Dacă e, îi răspunse Poole, atunci e cu mult mai avansată decât monstruozităţile pe care le construim noi pe orbita joviană. Şi indiferent ce se află la celălalt capăt al acestei bariere, bănuiesc că nu e pe Titan…

— Ai grijă! îl avertiză Miriam.

Un păianjen aproape că alerga în direcţia găurii. S-a oprit pentru o secundă, parcă întrebându-se de ce era deschisă, şi apoi a sărit cu capul înainte în întuneric; era aceeaşi mişcare pe care o remarcasem la păianjenul nostru când intrase în caldeira criovulcanului. Parcă s-ar fi aruncat într-un lac din ulei fără ca măcar să mişte suprafaţa.

— Nu vă recomand să îl urmaţi, ne indică Harry.

Radiaţiile de acolo sunt mortale chiar şi cu costumele pe voi.

— La dracu'! exclamă Michael Poole.

El chiar era dezamăgit!

— Atunci, am terminat aici? i-am întrebat eu.

— Să-ţi spun ceva, Emry, izbucni Poole. Mă bucur foarte tare că eşti aici. De fiecare dată când dăm de un obstacol şi tu vrei să renunţi, mă determini să mă străduiesc să găsesc o soluţie.

— Nu avem cum să trecem pe acolo, i-am replicat eu. Harry a fost cel care ne-a zis că e mortal.

— E adevărat că nu putem merge noi, încercă Miriam să ne împace, dar ce ziceţi de o sondă? Ceva rezistent la radiaţii, controlat de o inteligenţă artificială – cu puţin noroc, dacă o aruncăm acolo, s-ar putea să ne transmită nişte informaţii.

— Ar putea merge, aprobă Poole.

N-au ezitat nici măcar un moment înainte de a se apuca de lucru, luând piese din motorul GUT.

Pentru siguranţă, motorul avea două unităţi de control. Miriam şi Poole au detaşat-o pe una dintre ele. Arăta ca o servietă albă, având cam aceleaşi dimensiuni şi conţinea o serie de senzori, memorie pentru stocarea datelor şi capacitatea de a procesa informaţii. În aceste două unităţi fuseseră stocate identităţile noastre de rezervă înainte de expediţia pe Titan. Cutiuţa respectivă putea chiar să proiecteze imagini holografice. Harry era chiar acum proiectat de hardware-ul motorului GUT; era o imagine mult mai bună decât cea oferită de costumele noastre.

Cutia era suficient de mică pentru a putea fi aruncată în gaură şi rezistentă la radiaţii. Eram convinşi că va rezista trecerii prin gaura de vierme, dar nu aveam de unde să ştim dacă va face faţă şi încercărilor care o aşteptau dincolo. În plus, putea

transmite şi recepţiona. Harry credea că va putea transmite de dincolo de interfaţă, deşi se aştepta ca semnalul să fie puternic distorsionat de câmpul gravitaţional inegal şi de alte efecte. Însă era sigur că va putea pune la punct o serie de algoritmi de decodare după câteva semnale-test. Cutia era perfectă pentru a ne servi drept sondă, cu excepţia unui mic detaliu: nu avea inteligenţă.

Michael a bătut-o cu o mână înmănuşată:

— O trimitem să înfrunte condiţii total necunoscute. Va trebui să fie autonomă, să cartografieze terenul, să decodeze datele recepţionate de senzori. Numai după aceea ne putem gândi cum să o facem să comunice cu noi şi să ne ceară directive. Acţionarea unui motor GUT e destul de uşor de realizat, iar procesele implicate sunt predictibile. Inteligenţa artificială cu care e echipat nu are cum să facă faţă unei asemenea explorări.

— Totuşi, am început eu, conţine în memoria ei patru inteligenţe umane: a mea, a decedatului Bill şi a voastră, geniilor. Ce păcat că nu putem să o conducem noi înşine!

Am rămas mască din cauza reacţiei neaşteptate pe care sarcasmul meu a produs-o. Poole şi Miriam erau în culmea extazului. Într-un final, Miriam a fost cea care m-a lămurit:

— Jovik, eşti un savant idiot! Vii întruna cu asemenea trăsnăi. Cred că eşti mult mai inteligent decât vrei chiar şi tu să crezi că eşti.

— Habar n-am despre ce vorbiţi, le-am răspuns în modul cel mai cinstit posibil.

— Le-ai sugerat de fapt să trezească la viaţă una dintre memoriile adormite stocate în unitate, pentru a o conduce, mi-a explicat Harry.

Ca de obicei, acum, că aveau o nouă provocare, Miriam şi Poole deveniseră doi copii nerăbdători.

— Va fi un şoc pentru memorie, spuse Poole. A adormit la intrarea în atmosfera lui Titan şi se va trezi direct în acest punct. Ar fi mai puţin dezorientant dacă am proiecta sufletul uman.

— Mie-mi spui? i-a răspuns capul lui Harry.

— Şi un mediu închis, adăugă Miriam. Doar un costum nu e suficient. Deriva în spaţiu creează probleme de echilibru. Eu nu m-aş descurca.

— Domul de pe *Crab,* sugeră Poole. E destul de uşor de simulat până la un punct, dacă îi facem o platformă de observaţie. Bateriile ar trebui să reziste cel puţin câteva ore…

— Da, rânji Miriam veselă. Observatorul nostru se va simţi în siguranţă. Mă apuc de lucru la…

— Dar, am intervenit eu, dacă plănuiţi să trimiteţi acolo una dintre copiile memoriilor noastre, cum o veţi aduce înapoi?

M-au privit în tăcere.

— Va fi imposibil, mi-a răspuns Poole. Unitatea e pierdută din momentul în care o lansăm. Poate vom reuşi să obţinem o copie a observatorului şi să o stocăm cumva în cealaltă unitate de pe motorul GUT…

— Nu, nici măcar, l-a întrerupt Harry cu regret în voce. Pentru copia din unitate va fi un drum fără întoarcere.

— Bine, dar e împotriva oricărei legi referitoare la inteligenţă, m-am opus eu.

M-au ignorat cu toţii.

— Rămâne stabilit atunci, spuse Poole. Mai avem un singur răspuns de găsit: cine? Pe care dintre noi patru îl vom trezi din staza cibernetică pentru a-l trimite către necunoscut?

Am observat că Harry privea în altă direcţie, ca şi cum nici nu se punea problema să fie el cel trimis. Poole şi Miriam se priveau zâmbitori:

— Oricare dintre noi ar merge, nu? întrebă Miriam.

— Bineînţeles.
— Însă ar trebui să-l lăsăm pe Bill, a insistat Miriam.
— Mda. Altă soluţie nu prea avem. Bill a murit oricum şi nu avem cum să-i aducem memoria înapoi acasă… Ar trebui să-i lăsăm lui privilegiul de a o face. Astfel, se va fi sacrificat cu un scop.
Mă holbam la ei.
— Aşa vă trataţi voi prietenul? îl omorâţi o dată şi apoi îi trimiteţi memoria la moarte sigură?
Poole m-a privit cu răceală.
— Ştiu că Bill nu va privi lucrurile aşa. Tu şi un bărbat ca Bill Dzik nu aveţi nimic în comun, Emry. Nu-l mai judeca după standardele tale.
— Fie. Faceţi ce vreţi, numai să nu mă trimiteţi pe mine.
— Oh, nu. În mod sigur nu. Nu meriţi să iei parte la aşa ceva.

Le-a luat numai câteva minute să se pregătească pentru experiment. Mecanismul de control nu avea nevoie de niciun fel de modificări şi nu i-a luat prea mult lui Miriam să introducă instrucţiunile în inteligenţa limitată a unităţii. A adăugat şi un scurt mesaj cu explicaţii, sperând că Bill cel virtual va trece mai uşor peste şoc aşa.
Poole a luat unitatea în mâinile înmănuşate şi s-a apropiat de interfaţă; s-a oprit la o distanţă sigură, aşa cum îi sugerase Harry. Apoi, a ridicat-o deasupra capului:
— Mult noroc, Bill! a strigat el.
După care a aruncat-o sau, mai bine zis, a împins-o. O fi fost ea mai uşoară aici, dar inerţia rămânea la fel ca pe Pământ şi, în plus, Poole a trebuit să înfrângă rezistenţa acelui sirop în care ne scăldam de două zile. Pentru o clipă, a părut că nu va cădea în gaură.
— Ar fi trebuit să exersez de câteva ori. N-am fost

niciodată bun la sport, se agită Poole.

Dar s-a înşelat. Unitatea s-a lovit de marginea abisului şi apoi, încet ca într-un vis, s-a scufundat în întuneric. Pe măsură ce dispărea, un auriu tomnatic a înconjurat-o.

Apoi, toţi trei, plus Harry, am început să aşteptăm. Îmi doream să fi convenit asupra unei limite de timp. Obsesivi cum erau, Poole şi Miriam ar fi putut aştepta ore întregi înainte de a se de bătuţi. Însă n-a trebuit să ne chinuim prea mult. După câteva minute, o voce scârţâită s-a auzit în căşti.

— Harry? Mă auzi?

— Da! a răspuns Harry fericit. Te aud. Recepţia va fi un pic mai bună în curând, algoritmii de curăţare încă funcţionează. Eşti bine?

— Mă aflu în domul de pe *Crab.* E un pic şocant să fiu aici după ce ultima dată mă îmbrăcam pentru a intra pe Titan. Micul tău mesaj de orientare m-a ajutat foarte mult, Miriam.

— Ce vezi în jur? îl întrebă Poole.

— Cerul… e bizar.

Miriam era foarte contrariată. S-a întors speriată spre Harry:

— Nu e singurul lucru bizar. Ala nu e Bill!

— Aşa e, se auzi din nou vocea din căşti. Sunt Michael Poole.

14
Virtual

Aşa că în timp ce un proaspăt întors din neant, Michael Poole, plutea într-un univers complet necunoscut, originalul şi cea care nu-i era iubită, Miriam Berg, au început să se certe cu Harry.

Poole s-a repezit la unitatea din motorul GUT şi a verificat memoriile virtuale. Nici vorbă de patru copii. Era una singură, extrem de fidelă, a lui Michael Poole.

Nu mă puteam hotărî ce mă speria mai tare: faptul că nu aveam nicio copie în cutia albă sau faptul că înainte de asta mă reconforta gândul unei copii de rezervă. Sunt destul de susceptibil de a mă pierde în consideraţii existenţialiste, aşa că nu mă împac prea bine cu asemenea noţiuni. Michael Poole nu se mai gândea de mult la asemenea subtilităţi:

— Miriam, îţi jur că n-am ştiut!

— Ooo, pe tine te cred!

S-au întors amândoi la Poole cel bătrân:

— Harry, izbucni Michael, ce naiba e asta?

Harry, deşi lipsit de trup în varianta holografică şi uşor încurcat, îşi reveni repede:

— În ceea ce mă priveşte, nu cred că am de ce să mă scuz. Spaţiul de pe *Crab* a fost mereu limitat şi pe navetă era şi mai rău. Michael e fiul meu. Bineînţeles că am ales să-l protejez mai mult decât pe ceilalţi. Ce puteam face? Îmi pare rău, Miriam, dar…

— Ţie n-are cum să-ţi pară rău! urlă Miriam. Eşti un ticălos fără pic de inimă. Ţi-ai trimis cu bună ştiinţă fiul – pe care te lauzi că ai încercat să-l protejezi – la moarte în gura de vierme!

Harry nu părea chiar în apele sale.

— E doar o copie. Mai sunt şi altele. Versiuni mai vechi…

— Du-te dracului, tată! îi tăie vorba Michael Poole.

S-a îndepărtat cu pumnii strânşi. Nu puteam să nu mă întreb câte astfel de ciocniri cu tatăl său mai avusese omul.

— Ei, ce-a fost a fost, se auzi o şoaptă.

Au tăcut toţi. Vocea era a lui Michael Poole cel virtual, cel abia reîntors; cel aflat dincolo de bariera spaţiu-timp.

— Ştiu că nu am prea mult timp la dispoziţie, aşa că o să încerc să vă trimit nişte imagini…

Harry dispăru imediat, probabil recunoscător, pentru

a lăsa mai multă lăţime de bandă procesării datelor, dar ştiam că va continua să ne supravegheze de pe *Crab.* Poole îi şopti lui Miriam:

— Vorbeşte tu cu el. S-ar putea să-i fie mai uşor aşa.

Sunt sigur că nu a fost prea încântată de idee, dar a acceptat. Imagini pixelate şi tremurătoare începuseră să se formeze în faţa noastră. Aşa am ajuns să vedem cerul bizar al lui Poole cel virtual. Nava virtuală *Crab* plutea deasupra unui obiect mic, un satelit de gheaţă, asemănător unuia dintre fraţii saturnieni ai lui Titan, albicios şi presărat cu cratere de impact. Am putut observa că suprafaţa lui era presărată cu găuri negre, perfect rotunde. Arătau exact ca trapa noastră. Era foarte probabil ca sonda noastră să fi ieşit pe acolo. Nişte creaturi care semănau cu păianjenii noştri se plimbau de colo-colo între nişte grămezi cu diferite materiale. Erau prea departe pentru a putea vedea mai bine. Peste tot era o lumină gălbuie, difuză şi fără de umbre.

— Credeţi că prin celelalte găuri se ajunge în alte puncte de pe Titan? întrebă Poole cel original.

— Cred că da, zise Miriam. Asta nu poate fi singura cameră generatoare de metan de pe satelit. Poate că, trecând prin acele găuri de vierme şi înapoi, îşi coordonează păianjenii activitatea pe satelit.

— Aşadar, interfaţa noastră, aflată aici, în interiorul scoarţei, e doar unul dintre capete, celălalt fiind pe scoarţa exterioară a satelitului de gheaţă. Curbura se pare că se inversează atunci când treci de partea cealaltă.

Ultima frază mi s-a părut o observaţie remarcabilă, un paradox greu de observat şi disecat, dar Poole era un inginer specializat în găurile de vierme şi obişnuit cu subtilităţile manipulării şi folosirii spaţiu-timpului; a alătura două suprafeţe convexe era o joacă de copil pentru el, la nivel conceptual, bineînţeles.

— Unde eşti? îl întrebă Miriam pe Poole cel virtual. Acela este un satelit de gheaţă, unul dintre corpurile cereşti cele mai obişnuite. Ai putea fi oriunde, chiar într-un colţ al propriului nostru sistem solar.

A fost rândul memoriei virtuale să ne vorbească; vocea îi suna ca o şoaptă puternic distorsionată.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, Miriam. Uită-te mai sus.

Camera s-a rotit şi am putut vedea cerul de dincolo.

Un soare uriaş, disproporţionat, atârna deasupra noastră. Planetoidele gravitau în jurul lui, unele vizibile în întregime, altele doar pe jumătate şi mai erau câteva care nu se vedeau deloc, puncte de eclipsă pe suprafaţa acelui monstru. În spatele soarelui erau şi alte stele, la fel de mari şi de deschise la culoare, cu coronele abia vizibile. În plus, spaţiul dintre ele nu era complet negru, ci sângeriu-deschis, cu un model de încrengături şi noduri. Îmi amintea de ceea ce vezi atunci când închizi ochii.

— Cerul e… murmură Poole.

— Michael, ai ajuns foarte departe de casă, i-a zis Miriam.

— Ai dreptate, a răspuns Poole cel virtual. Stelele pe care le văd nu se potrivesc niciunei hărţi pe care o avem în prezent. În plus, spectrele lor sunt foarte simple – câteva elemente grele. Seamănă mai degrabă cu protostelele din prima vârstă a universului nostru. Sunt formate numai din hidrogen şi heliu, cam tot ce a ieşit din Big Bang.

— Fără metale, a observat Miriam Berg.

— Vă trimit datele pe care le-am colectat…

— Le primesc deja, fiule, răsună vocea lui Harry Poole.

Ceilalţi au continuat să-l asculte pe Poole cel virtual. Cuvintele lui, observaţiile fine pe care le făcea un om – sau o maşină care se credea a fi om – aflat la o

distanţă atât de mare de casă erau impresionante probe de curaj.

— Nu e universul nostru, şopti el. Cred că e evident. Acesta e tânăr şi mic – dacă e să ne luăm după curbura spaţiu-timp, nu are mai mult de câteva milioane de ani-lumină în diametru. Foarte probabil nu ar putea cuprinde nici măcar galaxiile din zona noastră.

— Un univers în miniatură, zise Miriam. Un apendice la al nostru.

— Mă îndoiesc că acele creaturi pe care voi le numiţi „păianjeni” sunt originare de aici, continuă Michael cel virtual. Ai spus-o chiar tu, Miriam. Nu există metale aici. Nicăieri în întreg cosmosul. Poate de asta şi recuperează tot metalul pe care îl pot găsi în sonde sau meteoriţi.

— Înseamnă că vin din altă parte, spuse Poole. Nu era nimic ciudat în compoziţia lor când am studiat-o. Înseamnă că vin din alt colţ al universului nostru. Universul în miniatură trebuie să fie doar un nod de legătură. Un fel de spaţioport.

— Exact, confirmă virtualul. Poate că în spatele acestor sateliţi din cerul meu se găsesc alte porţi către alţi Titani – alte sisteme ecologice, poate cu alte baze biologice. Alte experimente.

— Dacă metalele sunt atât de necesare păianjenilor, de ce nu le aduc prin nodul intergăurii?

— Poate că au făcut-o cândva, spuse virtualul. Poate că situaţia s-a deteriorat. Simt aerul unei civilizaţii vechi, Miriam. Poate că mă aflu într-un cosmos tânăr, dar locul acesta e unul foarte vechi…

— E destul de logic, murmură adevăratul Poole. Axa timpului din universul-copil nu trebuie să fie izomorfică cu al nostru. Un milion de ani acolo poate însemna un miliard de ani aici.

— Acei păianjeni de pe Titan trudesc la sarcina lor

de mult timp. Oricine ar fi creatorul lor, a plecat demult de aici. Sunt singuri de foarte multă vreme. Încearcă doar să-şi continue misiunea cât de bine pot. Uitându-mă la ei, cred că sunt doar funcţionali, nu şi prea inteligenţi.

— Dar au făcut o treabă foarte bună, spuse Miriam.

— Într-adevăr.

— Dar de ce? n-am mai rezistat eu. Care poate fi motivul unui efort atât de mare? De ce să creşti un întreg lanţ trofic pe Titan, într-un miliard de ani şi poate pe alte câteva mii de planete?

— Cred că am o idee, şopti virtualul. Vă aduceţi aminte că eu nu am ajuns să aterizez niciodată pe Titan, nu-i aşa? Poate tocmai pentru că le-am aflat pe toate brusc, în timp ce voi le-aţi descoperit gradual, am altă perspectivă… Exact aşa cum acest mic univers este o intersecţie, poate că şi Titan este una; o joncţiune paradiziacă unde diferite forme de viaţă pot coexista. Aţi descoperit peştii nativi amoniacofoni, bureţii CHON, posibil originari din centrul sistemului, şi silanii de pe Triton şi de dincolo de el. S-ar putea să mai găsiţi şi alte familii, dacă mai căutaţi şi în alte medii. Toate au însă ceva în comun: s-au născut pe planete, în ceruri şi mări încălzite de stele.

Dar stelele nu rezistă la nesfârşit. În viitor, universul se va schimba atât de mult, încât nu va mai semăna cu cel de azi mai mult decât seamănă cel din timpurile noastre cu universul în miniatură pe care îl admirăm acum. Şi atunci? Uite, dacă vrei să salvezi viaţa, într-o formă sau alta, indiferent de condiţiile pe care ţi le va impune viitorul, poate că va trebui să promovezi…

— Colaborarea! a exclamat Miriam Berg.

— Ai ghicit. Poate că Titan este un fel de prototip de ecologie în care forme de viaţă diferite se pot amesteca, găsind metode de a se folosi reciproc pentru a supravieţui…

— Şi amesteca într-un final, completă Miriam. S-a mai întâmplat şi înainte. Fiecare dintre noi este o comunitate formată din forme foarte diferite de viaţă care trudesc în celulele noastre. E o perspectivă foarte frumoasă, Michael.

— Şi plauzibilă, adăugă morocănos originalul. Oricum, e o primă ipoteză. Puteţi continua să construiţi pe baza ei.

Am surâs amuzat. Visul acela al cooperării cosmice mi se părea fantezia romantică a unui om singur şi muribund. E perfect normal să vedem universul prin prisma experienţelor noastre meschine, şi asta făcea şi el. Oricum, n-aveam nicio sugestie mai bună de făcut şi apoi, cine ştie? Poate că Poole cel virtual avea dreptate. Niciunul dintre noi nu avea să trăiască suficient de mult ca să-i verifice ipoteza.

— Toate bune şi frumoase, am zis într-un final. Putem pleca acum?

— Nu-l putem abandona pe Michael! a izbucnit Miriam.

— Plecaţi, şopti virtualul Poole. Nu mai puteţi face nimic pentru mine. Cât mai pot, voi continua să adun date şi să vi le trimit.

Mi-a stat în gât spiritul lui nobil. În acel moment, Harry apăru iarăşi între noi, furând o parte din imaginile proiectate:

— Însă, înainte să plecaţi de acolo, mai avem nişte afaceri de încheiat.

15
Hotărârea

— Ce afaceri? se încruntă Michael.

— Am venit să demonstrăm că nu există viaţă inteligentă pe Titan, spuse Harry. E clar că nu e aşa, deci, ce facem acum?

Miriam Berg părea şocată de simplul fapt că purtam

acea conversaţie:

— Raportăm ce am descoperit agenţiilor de supraveghere a vieţii inteligente şi întregii lumi. Ne vor şicana un pic pentru că am aterizat ilegal pe Titan, dar cum e o descoperire majoră…

— Asta-i tot ce-ţi doreşti? am izbucnit eu. Speri că autorităţile vor fi îngăduitoare dacă le oferi o descoperire care te va ruina în final?

— Ce altă opţiune mai avem? mă întrebă dezgustată.

— Nu e evident?

M-am uitat pe rând la ea, la Poole (care cred că ghicise deja ce urma să spun) şi la Harry, care privea în altă parte, aşa cum făcea de obicei în momente de criză. Brusc, după zile întregi de minuni şi întrebări inutile, mă simţeam în elementul meu: relaţiile interumane. Văzusem deja o cale pe care ei nu aveau cum s-o întrevadă.

— Distruge *tot,* i-am spus făcând un semn atotcuprinzător din mâini. Absolut tot. Ai grenadele la tine, Miriam. Ai putea să dărâmi întreaga cavernă.

— Sau, interveni Harry, aveţi motorul GUT. Dacă îl aruncaţi în aer, cu energiile unite dezlănţuite aici, aţi putea distruge sigur interfaţa. Nu pot decât să presupun că şi conexiunea cu universul în miniatură s-ar pierde definitiv.

— Nu m-am gândit la asta, dar îmi place cum gândeşti, Harry, l-am aprobat eu. Să o facem. Să acoperim locul ăsta cu sute de kilometri de gheaţă şi apă. Distrugeţi şi înregistrările. Nimeni nu va şti că a fost vreodată aici. În plus, la suprafaţă, în atmosferă, efectele se vor simţi peste prea mult timp.

— E adevărat, interveni Harry. Chiar dacă procesul generării metanului încetează brusc, rezervele reziduale vor rezista în atmosferă încă zece milioane de ani. Îndrăznesc să afirm că dacă aceste rozătoare

multioriginare nu vor fi învăţat să colaboreze până atunci, nici că vor învăţa vreodată. Zece megaani sunt mai mult decât au nevoie.

Miriam se uita oripilată la el, îngrozită de cuvintele lui.

— Ce insinuezi este o crimă oribilă. Cum poţi să-ţi imaginezi măcar distrugerea unei asemenea minuni, produsul unei evoluţii ce a început acum un miliard de ani? Şi totul pentru profitul tău nenorocit? Michael, pentru Dumnezeu, lăsând la o parte aspectul moral, zi-mi că ai prea mult dintr-un om de ştiinţă pentru a putea permite aşa ceva!

Însă Poole părea că se luptă cu sine însuşi:

— Nu mai sunt de mult un om de ştiinţă, Miriam. Sunt inginer. Inventez şi construiesc. Cred că pot înţelege scopurile păianjenilor şi îi susţin moral, dar ce construiesc eu acum este un viitor mai bun pentru întreaga omenire. Acesta este crezul meu. Dacă trebuie să fac sacrificii pe drum, atunci aşa să fie. Poate că şi creatorii păianjenilor au avut de făcut sacrificiile lor. Nu ştie nimeni ce au găsit ei pe Titan când au început să lucreze pe el…

În acel mic discurs cred că erau cuprinse şi bine împletite întreaga măreţie şi aroganţă prostească ale lui Michael Poole. M-am întrebat atunci cât rău putea provoca acest om umanităţii în viitor, prin intermediul găurilor sale de vierme şi al navelor sale pentru călătoria în timp? Ce orori ar fi putut dezlănţui asupra lumii numai de dragul viziunii sale?

— Hai să votăm, spuse Harry pe neaşteptate. Cei care sunt în favoarea distrugerii camerei să zică da.

— Nu, aproape că a urlat Miriam.

— Da, au spus Harry şi Michael împreună.

— Da, am zis şi eu, dar au fost toţi trei de acord că eu nu aveam dreptul să votez.

Nu mai conta. Aveau un rezultat clar. Se priveau

între ei, îngroziţi de ceea ce făcuseră.

— Bine aţi venit în lumea mea! le-am trântit-o eu cinic.

Poole a început să pregătească motorul GUT pentru ultima lui sarcină. Miriam, furioasă şi tristă, strângea echipamentul nostru, atât cât mai era: instrumentele şi mostrele ştiinţifice, câteva bucăţi de frânghie. Harry mi-a apărut dintr-odată în faţă, pe un canal privat:

— Mulţumesc, mi-a spus.

— Voiai să fiu eu cel care să le-o sugereze, nu-i aşa?

— Speram că o vei face. Dacă începeam eu, m-ar fi refuzat din start. În plus, Michael nu m-ar fi iertat niciodată. Rânji satisfăcut. Ştiam eu că eşti cea mai bună alegere pentru expediţie, Jovik Emry. Foarte frumos lucrat. Ţi-ai îndeplinit cu vârf şi îndesat misiunea. Michael cel virtual, încă prins în universul-copil, ni se adresă din nou:

— Miriam…

Ea se îndreptă atentă.

— Sunt aici, Michael.

— Nu ştiu cât timp mai am. Ce se va întâmpla când bateriile se vor goli?

— Am programat simularea să fie cât mai veritabilă. Va fi ca şi cum motoarele de pe *Crab* s-ar defecta şi ai rămâne fără energie. Inspiră adânc o dată şi continuă: Evident, dacă vrei, ai şi alte opţiuni.

— Ştiu şi îţi mulţumesc. Cine crezi că erau? Creatorii păianjenilor. Crezi că au construit şi acest univers? Sau poate că le-a fost dăruit? Un fel de paradis?

— Nu cred că vom afla niciodată. Michael, îmi pare rău. Eu…

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Ştii că asta aş fi ales şi eu, dar urăsc că trebuie să te părăsesc. Miriam, ai grijă de el. Michael, eu, noi avem nevoie de tine.

Ea se uită o clipă la originalul Poole, care lucra la

motorul GUT.

— Vom vedea, a răspuns sec.

— Şi… spune-i lui… ştii tu.

Miriam era cu o mână întinsă în aer.

— Michael, te rog…

— Ajunge.

Imaginile pe care ni le proiecta s-au întrerupt brusc, spărgându-se în mii de pixeli şi acel sâsâit continuu care îi însoţea vocea a dispărut. Singur într-un alt univers, s-a sinucis. Poole cel original se apropie de ea, nesigur de cum va reacţiona:

— Am terminat. Motorul GUT e pregătit. Suntem gata de plecare, Miriam. Îndată ce ieşim de aici…

Nu l-a lăsat să termine. I-a întors spatele şi pe faţă i se putea citi ura.

16
Ascensiunea

Aşadar, călărind un alt păianjen (care nu ştia ce soartă va avea proiectul său vast şi antic), am început ascensiunea în întuneric. Ne-a luat zile întregi să coborâm şi în mod sigur aveau să treacă alte zile până să ajungem la suprafaţă, acolo unde Harry promisese că ne va aştepta un alt balon.

De data asta, deşi mi s-a oferit evadarea în liniştea stării de inconştienţă, am refuzat. Aveam o presimţire că ultimul act al micii noastre drame încă nu se jucase şi nu voiam să-l pierd.

Ne aflam sub stratul inferior de gheaţă şi tocmai străbăteam cei două sute cincizeci de kilometri de ocean, când temporizatorul lui Miriam ne anunţă că motorul GUT detonase. Era prea departe, sub stratul de gheaţă, şi nu am simţit nimic, dar mi-am imaginat că păianjenul pe care îl călăream a ezitat pentru o fracţiune de secundă.

— S-a terminat, spuse cu voce fermă Poole. Nu mai

avem cale de întoarcere.

Miriam abia dacă mai vorbise cu el de când părăsisem caverna. Până şi cu mine schimbase mai multe cuvinte.

— Ştii, m-am gândit mai bine, a zis ea atunci. Nu voi accepta planul vostru, Michael. Nu-mi pasă de tine, de Harry sau de votul vostru penibil. Imediat ce vom ajunge acasă, voi raporta tot ce am văzut.

— N-ai nicio dovadă.

— Mă vor crede destui şi într-o zi, cineva va lansa o nouă expediţie şi adevărul va ieşi la iveală.

— Aşa să fie.

Atât i-a spus el, dar era clar că acelea nu vor fi ultimele lui cuvinte. Se ferea să-mi întâlnească privirile batjocoritoare.

Aşa că nu am fost deloc surprins când, douăsprezece ore mai târziu, în timp ce Miriam dormea în căruciorul ei improvizat, Poole a luat câteva fiole din bagajul ei şi i le-a inoculat: una în picior şi una la baza şirei spinării. L-am urmărit.

— Ai de gând să o editezi. Ai plănuit totul cu tăticul, nu-i aşa?

— Tacă-ţi fleanca, m-a repezit mânios, panicat.

— O să-i descarci întreaga personalitate şi o să te joci cu amintirile ei, cu personalitatea ei şi apoi o să o încarci la loc în corpul original? Ce-ai de gând să o faci să creadă? Că a stat pe *Crab* cu Harry în timp ce tu ai plecat să explorezi şi n-ai găsit nimic? Ar trebui să ţină, cred.

— N-am ce vorbi cu tine.

Însă eu aveam destule să-i zic. Sunt departe de a fi un sfânt, dar Poole mă dezgusta la un nivel pe care numai oamenii fără niciun pic de conştiinţă – ca mine – pot fi dezgustaţi.

— Cred că o iubeşti. Sunt aproape convins că şi ea te iubeşte pe tine. Cu toate astea, eşti pregătit să-ţi

baţi joc de mintea şi de inima ei pentru a-ţi împlini ambiţiile grandioase. Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Acel Poole pe care l-aţi lăsat în universul în miniatură, cel de la care ea şi-a luat rămas-bun, era un om mai bun decât vei putea fi tu vreodată. El nu era pătat cu sângele crimei odioase pe care tu ai comis-o când ai distrus caverna. Şi pentru că el nu a făcut ce tocmai ai făcut tu acum. Lasă-mă să mă joc un pic de-a oracolul acum. Indiferent de ce vei reuşi să creezi în viitor, Michael Poole, crima aceasta te va bântui mereu, crescând în interiorul tău ca un fier înroşit. Miriam nu te va iubi niciodată. Oricât de multe amintiri îi vei şterge, întotdeauna va exista un zid între voi. Te va părăsi şi tu o vei părăsi pe ea. Tu eşti ucigaşul lui Titan, într-o zi, peste milioane de ani, atmosfera lui va îngheţa şi orice urmă de viaţă se va stinge. Totul din cauza a ceea ce tu ai făcut azi. Ştii ceva, Poole, poate că cei a căror muncă ai distrus-o azi te vor pedepsi cândva.

Era expus, fără apărare, iar eu îl biciuiam. Nu avea ce răspuns să-mi dea. A legat-o pe Miriam chiar în timp ce maşinile lui îi goleau memoria.

Nu am mai schimbat niciun cuvânt până când am ajuns să vedem din nou lumina păstoasă a lui Titan.

Epilog
Sonda

Nu i-a luat mult lui Michael să verifice starea fragilului său aparat.

Energia bateriilor interne ar mai fi putut rezista câteva ore. Din câte îşi putea da seama, nu exista nicio legătură funcţională între dom şi restul lui *Hermit Crab.* Nicio comandă de control nu era acceptată. Poate că Miriam nu indusese asta în simularea ei. Aşadar, nu avea niciun fel de capacitate motrică.

Nu s-a plâns şi nici nu s-a temut pentru viitorul lui,

atât de sumbru cum părea.

Universul pe care îl vedea dincolo de dom era unul extraterestru, străin. Păianjenii truditori de pe satelitul de gheaţă păreau să fie doar nişte maşinării; fără viaţă, fără conştiinţă. Se plictisise să-i tot privească, aşa că a aprins luminile albastre şi verzi în dom. Acum semăna cu un colţ izolat de Terra.

Michael era singur în acel univers. O simţea cu fiecare fibră a fiinţei sale. A luat masa. Simularea lui Miriam era de bună calitate; în camerele sale nu întâlnea nicio limită sau eroare. Pentru o clipă s-a gândit că era făcută cu dragoste. Sarcinile sale mundane, îndeplinite într-o insulă de lumină pe galera sa de-o viaţă, erau îmbucurătoare într-un mod bizar.

Şi-a luat mâncarea cu el pe canapea, s-a aşezat cu farfuria într-o mână şi a micşorat lumina. A terminat de mâncat şi a lăsat farfuria cu grijă pe podea. S-a servit cu un pahar de apă curată.

S-a îndreptat apoi spre duşul cu apă liber-curgătoare pentru a se spăla în apă fierbinte. Încercă să-şi ascută simţurile pentru a percepe fiecare părticică de senzaţie. În viaţă există o ultimă dată pentru fiecare senzaţie, chiar pentru cele mai obişnuite dintre ele. S-a gândit să asculte nişte muzică, poate să citească o carte. Cumva păreau activităţi potrivite stării lui.

Luminile s-au stins. Până şi panourile cu instrumente au început să pâlpâie.

Aşadar, gata cu muzica. S-a întors pe canapea. Cu toate că cerul era puternic luminat datorită protosoarelui, aerul devenea din ce în ce mai rece; îşi imagină cum se scurgea căldura din dom. Oare ce-l va omorî: frigul sau lipsa oxigenului?

Nu-i era teamă şi nu regreta toate acele clipe pierdute ale potenţialei sale vieţi; toţi acei ani prelungiţi de sistemele antiîmbătrânire. În mod ciudat, se simţea înnoit: tânăr, pentru prima dată de decenii

întregi, presiunea timpului nu-l mai apăsa.

Îi părea rău că nu va afla niciodată cum va evolua relaţia lui cu Miriam. Ar fi putut fi ceva frumos. În final, s-a decis că era fericit că a trăit atât de mult şi că a putut vedea tot ce a văzut. Începea să tremure deja şi simţea aerul rece în sinusuri. S-a întins pe spate pe canapea şi şi-a încrucişat mâinile pe piept. A închis ochii.

O umbră i-a trecut peste faţă.

Deschise ochii şi cercetă cerul. O navă plutea deasupra domului. În agonie, Michael o privea uimit.

Semăna cu o sămânţă de platan învelită într-un jet negru. Aripi negre ca noaptea, care trebuie că bătuseră sute de kilometri, se conturau deasupra navei, agitându-se încet. Frigul îşi înfipse ghearele în pieptul lui; muşchii gâtului au început să aibă spasme şi nori întunecaţi i-au acoperit privirea.

— *Nu acum*, s-a descoperit el implorând în tăcere.

Privirea i s-a agăţat cu furie de navă şi toată resemnarea elegiacă i s-a topit într-o clipă.

— Încă un pic. Trebuie să ştiu ce înseamnă. Te rog…

Conştiinţa lui Poole devenise precum flacăra muribundă a unei candele. Părea că o forţă străină încearcă să smulgă flacăra de pe fitil. Acea flacără, cu micile ei temeri, cu mirarea şi dorinţa ei neajutorată de a trăi, a fost sfâşiată într-o pânză de funcţii nenumărate, acauzale şi nonlocale.

Ultimul strop de căldură fugise de pe navă. Aerul din domul transparent a început să îngheţe, acoperind ecranele calculatoarelor, canapelele, galeria şi marginile abrupte, într-un final, nava şi tot ce conţinea, inutilă acum, s-a disipat într-un nor de pixeli.

SUB LUNILE LUI VENUS

Damien Broderick

Traducere din limba engleză
Alexandra Voicu

Damien Broderick, scriitor australian, editor şi specialist în futurologie, Senior Fellow la School of Culture and Communication din cadrul universităţii din Melbourne, a debutat în anul 1964 cu un text în antologia realizată de John Carnell şi intitulată *New Writings in SF1.* În deceniile următoare a publicat ficţiune şi lucrări de nonficţiune şi de futurologie, precum şi scrieri critice, câştigând mai multe premii Ditmar şi Aureli. În 1970 i s-a publicat primul roman, *Sorcerer's World.* O variantă revizuită a acestuia a apărut mai târziu în Statele Unite, cu titlul *The Black Grail.* Printre celelalte volume ale sale se numără *The Dreaming Dragons, The Judas Mandalla, Transmitters, Stripef Holes, The White Ababacus* şi a semnat mai multe cărţi împreună cu Rory Barnes şi Barbara Lamar. Povestirile sale sunt cuprinse în mai multe volume: *A Man Returned, The Dark Between the Stars, Uncle Bones: Four Science Fiction Novellas* şi, mai recent, *The Qualia Engine: Science Fiction Stories.* Este autorul studiului de futurologie devenit clasic *The Spike: Jow Our Lives Are Being Transformed by Rapidly Advancing Tehnology,* precum şi al lucrării *Reading by Starlight: Postmodern Science Fiction.* A editat antologia nonfiction *Year Million: Science at the Far End of Knowledge,* precum şi antologia *SF Earth is But a Star: Excursions through Science Fiction to the Far*

Future şi trei antologii de science fiction din Australia – *The Zeigeist Machine, Strange Attractors* şi *Matilda at the Speed of Light.*

În ultimii ani şi-a exprimat prin propria lui literatură admiraţia pentru Cortwainer Smith, Rober Zelazny sau Philip K. Dick şi, deşi toate aceste povestiri ale sale sunt demne de tot interesul, eu rămân la părerea că scrierea extraordinară prezentă în cartea de faţă, un omagiu adus lui J. G. Ballard, care a plecat dintre noi, este de departe cea mai reuşită. Broderick a asimilat influenţa lui Ballard construind o poveste personală, cu propriile ei forţe, o voce coerentă şi o sensibilitate originală, nelimitându-se la a fi o pastişă după Ballard. Acesta din urmă n-ar fi scris niciodată aşa ceva, dar e clar că nici Broderick n-ar fi fost în stare să scrie povestirea de aici, dacă nu l-ar fi citit pe Ballard. Locuieşte în San Antonio, California.

1

În după-amiaza aceea lungă, umedă şi fierbinte, Blackett desena obsesiv, măsurând cu pasul dimensiunile exterioare ale Marelui Templu din Petra, pe asfaltul negru al parcărilor pustii, încercând să regăsească drumul înapoi spre Venus. Contururile şterse, dreptunghiulare, încă marcau spaţiile goale alocate cândva maşinilor angajaţilor, demult dispărute din campus, întinzându-se pe fiecare latură ca ecuaţiile unei geometrii oculte a invocării. Mai târziu, pe când umbrele se întindeau peste parcul industrial aproape abandonat, s-a gândit din nou la posibilitatea de a fi prizonierul unei iluzii, poate chiar al unei psihoze. La capătul unei peluze cu iarba netunsă şi deja uscată a găsit o cutie de pepsi strivită şi un pai galben de plastic, îndoit, care ieşea din ea. A lovit-o într-o doară.

— Astfel îi dovedesc lui Berkeley că se înşală[1], a mormăit el cu jumătate de zâmbet.

Cutia s-a rotit şi a căzut înapoi pe iarbă; atunci a observat un cârcel de rochiţa-rândunicii încolăcit în jurul taliei aplatizate a cutiei. A pornit înapoi către casa imensă în care se instalase, fostă reşedinţă a unui director înstărit. Privindu-şi ceasul de aviator, marca IWC Flieger Chrono, şi-a dat seama că va fi acolo cu zece minute înainte de şedinţa zilnică de psihoterapie.

2

Arătând şic într-o rochie de vară Mila Schön, de culoare bleu-pal, ucigător de scumpă, cu unghiile pictate în carmin strălucitor ivindu-se din sandalele Ferregamo Penelope, Clare îl măsura din priviri: fermecătoare, vicleană, afişând o compasiune profesională. Stătea în faţa lui pe terasă din faţă a casei vechi, legănându-se uşor în balansoarul suspendat.

— Problema ta, a spus psihoterapeutul, este cunoscută în termeni medicali ca lipsă de afect. Ţi-ai reprimat şi ţi-ai blocat sistematic reacţiile emoţionale. Ar trebui să ştii, Robert, că ăsta nu e un lucru sănătos şi că nu poţi continua aşa.

— Bineînţeles că ştiu asta, a replicat el, uşor iritat de tonul ei condescendent. Din ce alt motiv crezi că am apelat la tine? Nu că m-ar ajuta cu ceva, a adăugat cu reproş.

— E nevoie de timp, Robert.

---

[1] Trimitere la povestea relatată de Boswell despre disputa filosofică dintre Samuel Johnson şi George Berkeley, acesta din urmă susţinător al imaterialităţii lumii fizice. Boswell relatează că Johnson a lovit puternic cu piciorul o piatră, lucru care i-a provocat o vizibilă durere. La aceasta a exclamat: „Astfel dovedesc că Berkeley se înşală!” (n. tr.)

3

Mai târziu, după plecarea lui Clare, Blackett s-a aşezat lângă combina muzicală cu căşti şi şi-a turnat două degete de coniac Henessy XO. Era cea mai bună marcă pe care reuşise s-o găsească în supermarketul în mare parte devalizat sau, mai bine zis, cel mai puţin periculoasă în caz de ingerare. Şi-a turnat alcoolul în gură şi a simţit că îi ia foc gâtul. Cu luni în urmă, găsise o sticlă de coniac Mendis Coconut în pivniţa uriaşului conac. O golise de mult. A mai stat puţin, apoi s-a ridicat, s-a spălat pe dinţi, şi-a făcut toaleta, a băut un pahar cu apă de la chiuvetă, cu un gust uşor sălciu. A găsit un CD cu Philip Glass şi l-a împins în gura player-ului, după care s-a dus la culcare. Acordurile repetitive şi lipsite de stridenţe ale lui Glass l-au ajutat să adoarmă. S-a trezit la trei dimineaţa cu inima bubuind. Linişte absolută. Blackett s-a blestemat că uitase să selecteze funcţia de repetare automată pe CD-player. Glass amuţise, la fel ca bună parte din omenire. Şi-a pipăit fruntea. Transpiraţia i-a inundat degetele.

4

De dimineaţă a pornit spre aerodromul parcului industrial. A scos avionul Cessna 182 din hangarul care-l adăpostea şi l-a alimentat cu combustibil. Împotriva tuturor aşteptărilor, pompa acţionată electric şi celelalte sisteme rămăseseră active, sorbind curent din şirurile negre de celule solare îndreptate spre sud şi spre est, care în timpul zilei oscilau, urmărind aparenta traiectorie a soarelui. Cu gândul în altă parte, a făcut verificarea de rutină, după care a pornit radioul din reflex. Nu se auzea decât zumzetul semnalului de frecvenţă. Turnul de control era pustiu. Blackett a rulat avionul pe asfaltul uşor crăpat şi a decolat, ajutat de o pală de vânt. A zburat peste câmpuri lăsate în

paragină, perfect vizibile prin aerul sclipitor de limpede. Pe şoselele care şerpuiau dedesubt era foarte puţin trafic. Două sau trei vehicule stârneau praful pe autostrada prost întreţinută; a trecut apoi pe dedesubt un camion încărcat până la refuz cu mobilă şi saltele. Părea culmea inutilităţii – de ce să nu te instalezi pur şi simplu într-o casă potrivită, aşa cum făcuse şi el, şi să te descurci cu ce găseşti la faţa locului? La răstimpuri ţâşnea câte un stol de păsări, ţinându-se la o distanţă prudentă.

Înainte de prânz a aterizat pe coastă, pe pista bazei aeriene părăsite de pe insula Matagorda, aflată la câteva sute de metri de ţărmul oceanului. A rămas câteva clipe să asculte ticăitul motoarelor care se răceau, privind îndelung la cele două biplane Stearman lăsate să se degradeze afară, în aerul sărat. Erau vechi de cel puţin un secol; într-o vreme fuseseră puse la punct cu mare grijă şi folosite la parade aeriene şi demonstraţii acrobatice. Acum structura ceda, vopseaua în dungi roşii şi verzi se cojea de pe fuzelaj şi de pe aripi. Se afundau în asfaltul încins, roţile de cauciuc erau mâncate de aerul coroziv al oceanului şi de nemiloasele raze ultraviolete.

Blackett şi-a lăsat şi el avionul în câmp deschis. Nu avea de gând să rămână prea mult timp acolo. S-a plimbat până la capătul pistei şi apoi prin iarba deasă care se întindea până la ocean. În scurt timp, şosetele şi tivul pantalonilor i s-au umplut de scaieţi. A ajuns la ţărmul nisipos chiar când soarele se ridicase deasupra capului. Parcursese mai bine de opt sute de metri de-a lungul ţărmului, regretând că nu-şi adusese o pălărie, când un câine a traversat plaja şi a început să meargă pe lângă el, păstrând o oarecare distanţă.

— Eşti Blackett, a spus animalul.

— Chiar el.

— Mi-am închipuit eu că tu trebuie să fii. Rar se mai

întâmplă să dai de câte un om pe-aici.

Blackett n-a răspuns. Se uita la câine, fără chef de conversaţie. Animalul era destul de sănătos şi bine hrănit, un setter roşu cu blana lungă, zburlită de la aerul încărcat de sare. Labele lui lăsau urme pe nisipul alb, paralele cu urmele paşilor lui Blackett. Era cumva vreo semnificaţie ocultă în spatele acestei simple geometrii? Şi chiar dacă era, avea să fie ştearsă cât de curând, căci oceanul începea să înainteze, mânat de fluxul solar, şi mătura alene plaja, înlăturând orice urmă.

Apele molcome de la mal erau împânzite de alge de un verde-închis, care miroseau îngrozitor. Abia mai respira; s-a aşezat, privind deznădăjduit valurile mărunte şi leneşe ale fluxului, de acum domolit. Câinele a trecut pe lângă el şi s-a tolănit în nisip la trei-patru metri mai încolo. Blackett ştia că nu mai avea curaj să rămână acolo după înserat, în întunericul palpitând de mii de stele sclipitoare, mici cât vârful de ac, printre care puteai zări o planetă-două, dar nicio Lună. Niciodată o lună. Odată se aventurase acolo după apusul Soarelui, şi jos de tot, în fâşia de un indigo întunecat de deasupra orizontului, văzuse inconfundabilul disc albastru-clar al Luceafărului, flancat de cei doi sateliţi ai lui. Ganymede, cu atmosfera sa rarefiată încă intactă, arăta la fel ca întotdeauna, de un maroniu foarte deschis. Dar Luna, de la distanţa aceea, părea un minuscul glob strălucitor; faţa ei emaciată nu avea să mai fie vreodată zărită cu ochiul liber de pământeni, ascunsă fiind sub stratul nesfârşit de adânc de dioxid de carbon care forma noua sa atmosferă.

A observat câinele furişându-se prudent înspre el; dădea din coadă şi-şi ţinea capul întors într-o parte, deşi din când în când îi arunca o privire scurtă.

— Ştii ce? Aş prefera să fiu singur.

Animalul s-a ridicat în şezut şi a scos un lătrat care semăna a râs. Şi-a întors ostentativ capul de la stânga la dreapta, sugerând că scrutează plaja fierbinte şi pustie.

— Păi, atunci, amice, aş putea spune că dorinţa ţi s-a împlinit întru totul.

— Nimeni nu a mai înotat aici de ani buni în afară de mine. Asta e o veche bază aeriană care a fost scoasă din uz de…

N-a mai continuat. Cuvintele lui nu aveau nicio legătură cu ceea ce voia să spună animalul. A recunoscut în sinea lui că, de obicei, în această perioadă a anului, alte plaje, mai accesibile mulţimilor, ar colcăi de copii ţipând sau scâncind, de mame foindu-se sau zăcând la soare sub straturi de loţiune cu factor mare de protecţie, de grăsani înfulecând gustări de la chioşcurile aglomerate, de înotători robuşti săltând pe valurile înspumate. Acum valurile goale se târau spre ţărm, pe plajele turistice, la fel cum făceau şi aici, precum talazurile turtite şi otrăvite ale mareei negre provocate de Exxon Valdez, la douăzeci de ani după ce oamenii au pus pentru prima dată piciorul pe Luna acum dispărută.

— Nu asta am vrut să spun, s-a scuzat el.

Dar câinele avea dreptate; izolarea asta era potrivită pentru gustul său. Totuşi dorinţa sa de a se întoarce pe Venus, acolo unde se afla restul rasei umane, îi ardea pieptul precum angina pectorală.

— Nu te învinuiesc, amice. Câinele îşi înclină capul frumos. Hei, iartă-mă că nu ţi-am spus până acum, eu sunt Sporky.

Şi-a înclinat şi el capul ca răspuns. După ceva timp, Sporky a întrebat:

— Tu crezi că a fost la mijloc o singularitate

cosmică[2], nu-i aşa?

Blackett s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat nisipul de pe picioare şi pantaloni.

— În mod cert nu o pot pune pe seama lui Iisus. Nu cred că am fost lăsat în urmă[3].

— Hei, nu pleca acum. Câinele s-a ridicat şi a pornit după el, ţinându-se la distanţă. Ştii…

— Poate că au fost la mijloc extraterestrii.

— Vorbeşti cam mult, a replicat Blackett.

5

Mai târziu, pe când ateriza, simţindu-se încă revigorat după ora petrecută în valuri, a văzut, prin perdeaua de căldură provenită de la aerul ce se ridica, o maşină de poliţie, cam murdară, trecând de poarta nepăzită şi înaintând pe pista de lângă hangare. A rulat încet, a frânat, după care a deschis uşa. Sergentul a coborât din maşină, un Ford Crown Victoria, răcorindu-şi faţa congestionată cu cascheta.

— Te-am văzut venind, doctore, a început Jacobs. Mă gândeam că aş putea să te duc înapoi cu maşina. A fost al naibii de cald astăzi, nu prea e vremea potrivită pentru plimbări pe jos.

Nu avea rost să-l contrazică. Blackett a prins bara de remorcare de roata din faţă, a băgat avionul cu spatele în hangar şi a trântit uşile de metal în urma lui cu o bubuitură răsunătoare. S-a urcat în interiorul răcoros al Fordului. Aerul condiţionat mergea la maximum şi în boxe răsunau tânguielile unui insuportabil cântăreţ de

---

[2] Singularitatea este un punct caracterizat prin densitate infinită şi volum infinitesimal, unde spaţiul şi timpul devin infinit distorsionate. Se crede că singularităţile sunt plasate în centrul găurilor negre. Teoria Big Bang susţine ca Universul s-a născut dintr-o singularitate şi poate dispărea la fel (n. tr.).

[3] Profeţie biblică legată de sfârşitul lumii, conform căreia Iisus îi va „răpi” de pe Pământ pe toţi credincioşii (n.tr.)

muzică western şi country. Observând încruntarea oaspetelui, ofiţerul de poliţie a zâmbit larg, apoi a făcut zgomotul ăla infernal mai încet.

— Ai un musafir acasă, l-a anunţat cu un rânjet aproape libidinos.

Jacobs trecea cu maşina prin faţa casei de două ori pe zi. Asta făcea parte dintr-o misiune autoimpusă, aceea de a veghea asupra locuitorilor din districtul lui, al căror număr fusese redus în mod brutal. Dintr-un motiv sau altul, nutrea pentru Blackett un interes aparte, ca de unchi. Probabil se temea pentru propria sa sănătate mentală în acele împrejurări teribile.

— Eu am invitat-o, sergent.

Ţinând cont de vechime, omul era acum probabil căpitan sau chiar şef de poliţie pe regiune, dar Blackett refuza să i se adreseze cu titlul onorific.

— Lasă-mă în capul străzii, te rog.

— Dar nu e nicio problemă să vă duc până la poartă.

— Simt nevoia să fac câţiva paşi după zborul ăsta.

În lumina tot mai slabă a asfinţitului, a zărit-o pe Clare, aproape în întuneric, legănându-se încet înainte şi înapoi pe veranda lui de împrumut, ca o frumoasă coajă de lemn jucând pe valuri. I-a făcut semn din cap şi i-a aruncat zâmbetul ăla de Giocondă, fără să spună nimic. În seara asta purta o bluză albă cu broderie spartă şi o pereche de jeanşi tăiaţi foarte scurt, aproape până la articulaţia inghinală, decoloraţi de soarele acelei veri lungi. Stătea acolo tăcută, legănându-se în balansoar, cu genunchii depărtaţi, lăsând să se vadă felinarele palide ale coapselor.

— Încerci din nou să mă ispiteşti, doamnă doctor, i s-a adresat Blackett. Oare ce ne spune asta?

— Ne spune, doctore, că ai căzut din nou pradă unor interpretări exagerat de intelectualizate.

Era limpede că vorbele lui o deranjau, dar încerca să păstreze un ton calm. Nu îşi schimbase poziţia

picioarelor.

— Ţii minte ce ne ziceau la şcoală.

— Că doctorii sunt cei mai indisciplinaţi pacienţi, iar psihiatrii sunt cei mai răi dintre toţi.

S-a aşezat în fotoliul de răchită. Evitând să stea cu faţa spre ea, l-a îndreptat spre uşa de mahon de la intrarea în casa directorului dispărut. Şi-a aţintit privirea pe ciocanul greu de alamă. Avea o formă şerpuită, reprezentând probabil un dragon şezând. Blackett simţea o durere slabă pulsându-i sub arcade. A închis ochii.

— Ai fost din nou pe coastă, Robert?

— Pe plajă am întâlnit un câine, a spus el cu ochii închişi.

O briză răcoroasă a început să sufle dinspre fâşia de grădină de lângă peluza lăsată în paragină, aducând pe verandă mireasma ultimelor flori de albizia.

— După părerea lui, a fost vorba de un cataclism provocat de o singularitate cosmică, a continuat Blackett.

S-a aplecat brusc înainte, s-a întors şi a surprins-o privindu-l cu ochii ei albaştri.

— Ce crezi despre teoria asta, doamnă doctor? Ţi se pare provocatoare?

— Ai purtat, deci, o conversaţie cu un câine, a rostit ea pe un ton neutru, voit impersonal.

— Era unul din animalele alea ameliorate genetic, a replicat iritat. Au intervenit asupra maxilarului şi laringelui, i-au mărit cortexul şi aria lui Broca.

Clare a ridicat din umeri. Structura ei interioară respingea astfel de speculaţii.

— Am mai auzit ipoteza asta cu singularitatea. Mayaşii credeau…

— Lasă-mă cu aiurelile astea New Age[4].

---

[4] Curent spiritual care propovăduieşte posibilitatea intrării omenirii într-o „nouă eră” prin spiritualitate. Mişcarea New Age

Se simţea cuprins de o furie neobişnuită. De ce se obosea oare să discute cu femeia asta? Atracţie sexuală? O simţea, e drept, dar ca pe ceva îndepărtat. Fusese el însuşi surprins să constate că îl lăsa indiferent. Şi-a aruncat din nou privirea spre coapsele ei, dar Clare stătea acum picior peste picior. Blackett s-a ridicat din fotoliu.

— Aş bea ceva. Cred că ar trebui să amânăm şedinţa din seara asta. Nu prea mă simt în apele mele.

Clare a înaintat spre el, iar mâna ei rece i-a atins braţul gol, bronzat.

— Tot mai eşti convins că Luna a dispărut de pe cer, Robert? Susţii în continuare că toată lumea s-a mutat pe Venus?

— Nu chiar toată lumea, a replicat el tăios, îndepărtându-i mâna. A arătat spre casele din vecinătate, cufundate în întuneric. Dintr-un copac răsunau trilurile unei mierle; lipseau însă suflantele pentru frunze, ritmurile de rap, sacadate şi asurzitoare, revărsându-se din maşinile sport ale adolescenţilor, mirosul de fum şi de carne friptă înălţându-se din grătare, fulgerele de lumină aruncate prin perdele de ecranele televizoarelor. Blackett a scos cheia de la intrare şi s-a îndreptat spre uşă, fără s-o invite să intre.

— Pe mâine, Clare.

— Noapte bună, Robert. Sper să te simţi mai bine curând.

Doctoriţa a coborât treptele cu pas uşor şi săltăreţ, ca de copil. S-a oprit un moment la capătul aleii, făcând cu mâna în semn de salut sau ca şi când şi-ar fi amintit să-i spună ceva important.

— O sugestie, Robert. În calendar scrie că în noaptea asta e Lună plină. Răsare puţin după ora opt. Ar trebui s-o vezi foarte bine din spatele casei câteva minute

---

este o combinaţie de gnosticism şi spiritism bazată pe tehnici esoterice (n. tr.).

mai târziu, când se va ridica peste crestele copacilor.

A urmărit-o preţ de câteva clipe, până a dispărut după tufele neîngrijite din faţa impunătoarei locuinţe. În ultima vreme, de când fusese furată Luna, Clare făcuse din negarea ontologică pilonul de rezistenţă pe care se sprijinea lumea ei, propriul ei *Weltbild.* Femeia asta, care se credea psihoterapeutul lui, era dusă de-a binelea cu pluta.

6

După o cină improvizată din miez de anghinare, felii de ananas, cartofi noi preambalaţi, anghilă marinată de la borcan şi nişte biscuiţi săraţi, totul udat cu Chablis de California din frigider, Blackett şi-a pus nişte haine mai formale pentru vizita săptămânală la Kafele Massri. Acest bibliofil obez locuia la trei străzi de el, în casa parohială a bisericii baptiste de peste drum de biblioteca regională. Uneori, când îşi făcea aprovizionarea, Blackett scotocea prin magazinele cu alimente după produse pe care i le lăsa în pungi de plastic lângă poartă, ca să-l stimuleze să iasă din casă măcar pentru câteva minute. Omul dormea toată ziua, şi abia dacă se dădea jos din patul năclăit după ce apunea soarele, împrăştiind cutii de metal şi sticle de plastic goale pe podeaua lipsită de covoare. Încă nu ajunsese să urineze în aşternuturile soioase, din câte constatase Blackett, dar vizitele săptămânale începeau întotdeauna cu golitul câtorva carafe pe care grăsanul le folosea pe post de oale de noapte; le clătea cu un fir de apă de la robinetul din bucătărie, apoi le ducea înapoi în dormitor, după care strângea cutiile şi sticlele goale în pungi de plastic şi le arunca în curtea părăginită din spatele casei, unde mişunau sau zăceau la soare pisici obraznice şi buboase.

Kafele Massri stătea sprijinit de trei-patru perne.

— Am. Idei noi, Robert. Ontologia devine. Mai

maleabilă.

Vorbea în frânturi de frază întrerupte de gâfâieli astmatice, căci masa lui uriaşă apăsa fără milă pe alveolele plesnite ale plămânilor. Degetele îi zvâcneau, ca şi când ar fi apăsat pe nişte clape nevăzute; ochii îi fugeau mereu spre computerul defect. Surprinzând privirile amuzate ale lui Blackett, a ridicat din umeri, iar pernele de care se sprijinea au alunecat şi au căzut.

— Fără internetul meu iubit. Sunt. Paralizat. Nepreţuitul meeeeu…

Buzele lui groase tremurau. Scormonind pe sub aşternuturi, a scos la iveală un calculator de mână Hewlett Packard prăpădit. Banda verzuie a ecranului s-a aprins când a apăsat pe taste.

— Din fericire. Mai am. Asta. *Rigla de calcul.*

A izbucnit într-un râs gâfâit, urmat de un acces chinuitor de tuse.

— Îţi aduc imediat un pahar cu apă, Massri.

Blackett s-a întors cu un pahar pe jumătate plin; dacă l-ar fi umplut, bibliofilul l-ar fi vărsat pe pieptul halatului soios.

Tusea i-a cedat după ce a băut. Au stat aşa o vreme, unul lângă altul, în timp ce egipteanul se chinuia să-şi recapete răsuflarea. Sub impulsul degetelor lui, cifrele verzui apăreau şi dispăreau necontenit, ca o dovadă borgesiană a instabilităţii lumii reale.

— Îţi dai seama. Că Venus este cu fundul. În sus?

— Vrei să zici că ăia l-au răsturnat?

Aia era un termen generic pentru orice forţă sau entitate sau ciudăţenie cosmică a naturii care mutase cei doi sateliţi în orbita lui Venus, smulgându-i Pământului şi lui Jupiter şi aşezându-i în spaţiul venusian, aşa cum îşi dăduseră seama cu toţii în isteria generală de pe internet care se produsese înainte ca aproape întreaga omenire să fie şi ea mutată pe noua planetă. Desigur, Blackett nici nu observase că Venus

se răsturnase cu susul în jos, dar de altfel el nu stătuse acolo nici cinci zile, după care fusese, împotriva voinţei lui, retrimis undeva în centrul statului Texas.

— *Au contraire.* Dintotdeauna. S-a rotit. Pe dos. Se învârteşte invers. Emisfera nordică, sau superioară, se roteşte. În sensul acelor de ceasornic.

Massri a inspirat gâtuit, descriind rotaţia cu mâinile dolofane şi pătate.

— Nimeni nu şi-a dat seama de asta până în secolul. Trecut. Ştii, stratul gros al atmosferei. Şi norii. Impenetrabili. Un albedo ridicat. Acum nu mai e aşa, desigur.

Era oare aceeaşi lume, măcar? Discutase şi altă dată despre asta cu savantul egiptean; după părerea lui Blackett, forţa care pregătise această nouă planetă Venus ca habitat pentru omenire făcuse asta cu multă vreme înainte, într-o stare paralelă sau suprapusă de realitate alternativă. Vraful de cărţi din jurul patului soios părea să susţină ipoteza. Lumi replicându-se la infinit, fiecare dintre ele diferită de cea adiacentă, într-un număr uriaş de dimensiuni diferite ale schimbării. A înţeles că Pământul fusese lovit încă din copilărie de o protoplanetă furioasă, de mărimea lui Marte, care i-a smuls fragilul înveliş exterior; această cochilie azvârlită pe orbită s-a stabilizat, după milioane de ani de coliziuni, sub forma Lunii, care orbita acum în jurul lui Venus. Dar dacă, într-o altă istorie prismatică, Venus ar fi suferit şi ea un bombardament interplanetar de aceleaşi proporţii, care i-ar fi distrus monstruoasa atmosferă înecăcioasă de dioxid de carbon şi ar fi agitat magma, stârnind mişcări tectonice necunoscute până atunci, unde era Luna venusiană sau veneriană? Fusese ea oare transportată către o cu totul altă realitate alternativă? Pe Blackett îl lua ameţeala gândindu-se la aceste peisaje metafizice care continuau să iradieze în eternitate, chiar dacă păreau

să năvălească tiranic asupra lui, un biet punct zero hipersenzitiv pe cale să piară prin asfixiere.

Kafele Massri a rupt timid tăcerea:

— Robert, niciodată nu. Te-am întrebat.

S-a oprit şi momentul de stânjeneală s-a prelungit. Auzeau bătăile ceasornicului de afară, din hol.

— Ce anume, dacă vreau să mă întorc acolo? Da, Kafele, doresc asta din tot sufletul.

— Ştiu. Nu. Cum era. Acolo?

Cuvintele i s-au frânt dureros. El nu fusese acolo niciodată. Odată zisese în glumă că e posibil să existe o limită de greutate, o suprataxă de bagaje pe care nu şi-ar permite s-o plătească.

— Începi să uiţi, prietene. Bineînţeles că am mai vorbit despre asta. Copacii uriaşi cu frunze verzi, aerul cristalin, păsările ciudate cu penaj ca focul zburând în tării, oceanul nesfârşit rostogolindu-şi valurile…

— Nu, l-a oprit Massri, agitându-şi nerăbdător braţele. Nu asta. Nu imagini. De film SF. Nu te supăra. Vreau să zic… Afectiv. Cât îţi simţeai inima. De grea sau de uşoară. Extazul. De a fi acolo. Sau sentimentul de. Nu ştiu. Dezrădăcinare? Disperare?

Blackett s-a ridicat în picioare.

— Clare susţine că am tulburări de afect. Afect aplatizat, aşa a zis. Sau poate diminuat? Elucubraţiile tipice servite ca diagnostic. Dacă ar avea experienţa mea…

— Zău, Robert, n-am vrut să…

— Ştiu că n-ai vrut. S-a aplecat rigid peste trupul răsturnat pe spate, ca un morman de carne, al bătrânului şi l-a bătut pe umăr. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare. Pe urmă poţi să-mi povesteşti despre noua ta descoperire.

7

Pe cerul ca un câmp de bătălie au început să se

adune nori cumulonimbus uriaşi, dar aerul rămânea încins şi lipicios. Fulgerele, care în primele ore ale după-amiezii se auzeau plesnind în depărtare, au tot înaintat. Ploaia s-a dezlănţuit brusc, scăldând pământul crăpat, inundând carosabilul, pe când vântul mâna sticle şi pungi de plastic, apoi le zvârlea la marginea drumului sau le aduna grămezi pe la garduri sau pe lângă porţile ferecate din bare de fier cu vârful în formă de lance. Blackett privea de pe terasa casei, palele de ploaie împroşcându-i faţa. La ceva distanţă, un câine fără stăpân urla şi alerga încoace şi încolo.

Pe Venus, îşi amintea el, sub forţa îndoită a Lunilor, furtunile deveniseră grele şi violente, iar fluxul se năpustea cu munţi de apă albastru-verzuie, înspumată ca berea revărsându-se din halba unui uriaş. I se povestise că cei dintâi care se stabiliseră pe coastă ignorând avertismentele zgomotoase ale unor astronomi transmutaţi pieriseră pe când urmăreau spectacolul eclipsei provocate de Ganymede şi Lună, care acoperiseră Soarele, de două ori mai fierbinte şi cu o treime mai mare decât se vede de pe Pământ. Mareea proxiveneriană de primăvară, stârnită de forţele reunite ale celor două Luni şi ale Soarelui, aduna apele şi le arunca asupra uscatului.

Cel puţin aici, pe Pământ, absenţa Lunii făcea acum vremea mai blândă. Şi fără imensa barieră de particule de funingine, insuficient filtrate, azvârlite în aer de un milion de coşuri de fabrici şi de un miliard de focuri alimentate cu combustibil din ţările lumii a treia, ploaia cădea acum mai rar. Se întreba dacă n-ar fi timpul să se mute într-o zonă cu climă mai sănătoasă. Dar dacă, făcând asta, n-ar mai putea să se întoarcă pe Venus? Simplul gând îi făcea maxilarele să se încleşteze dureros.

Preţ de un ceas a urmărit pe cerul întunecat văpaia iscată dincolo de norii îndepărtaţi de câte o descărcare

electrică, apoi violenţa cu care fulgerele despicau cerul pe măsură ce se apropiau, căzând la distanţă de doar câţiva kilometri. În vremea dinainte, s-ar fi repezit să scoată din priză computerele şi alte echipamente mai sensibile, neavând încredere în siguranţa îndoielnică oferită de împământare. În timpul unei furtuni, cu mulţi ani în urmă, pe când Luna încă atârna pe cer, antena satelit şi decodorul ei arseseră la o astfel de explozie de lumină şi zgomot. Pe Venus, reflecta el, omenirea de-abia urma să avanseze spre recuperarea electronicii. Câţi nu muriseră odată cu distrugerea bruscă a infrastructurii – canalizare, producţia de hrană industrială, antibiotice, aer condiţionat? Privaţi de televiziune şi muzică şi cărţi, câţi nu-şi luaseră viaţa, incapabili să-şi găsească locul într-o lume unde trebuia să-şi procure singuri cele necesare vieţii, să conlucreze cu vecini în mijlocul cărora fuseseră aruncaţi vrând-nevrând? Da, mulţi fuseseră trimişi înapoi doar cât să scotocească prin rezervele de medicamente şi să transporte haine, alimente, anticoncepţionale, hârtie igienică… Stând la capătul furtunii, pe terasa elegantă a casei în care se instalase, Blackett zâmbea gândindu-se la mormanele inutile de sisteme audio, laptopuri şi ecrane cu plasmă pe care le văzuse aruncate la rădăcina uriaşilor copaci de pe Venus. Oamenii erau atât de stereotipi, de inadaptabili. Fără îndoială că erau împinşi la asemenea stupidităţi de *afectul* lor bogat.

8

Clare l-a găsit în parcarea părăsită, desenând cu pasul dimensiunile Marelui Templu de la Petra. Când l-a strigat a doua oară pe nume, s-a uitat la ea şi a clătinat din cap, uşor dezorientat.

— Acesta este Arcul Central, unde se află Theatron, i-a explicat el. Iată coridoarele de est şi de vest. În

centru este curtea exterioară, dincolo de portic, şi apoi spaţiul vast al curţii interioare, Temenos.

— Şi toate astea, a întrebat ea, vag interesată, sunt un fel de reconstituire a complexului de la Petra.

— A templului, da.

— Cetatea trandafirie răsărită în zorii umanităţii? În voce i se strecurase o urmă de ironie.

A tras-o de braţ şi a condus-o în umbra structurii de cărămidă şi beton, înaltă de cinci etaje, unde mai înainte cercetătorii din domeniul neurofarmaceutic se îndeletniceau cu studiile lor secrete.

— Clare, noi nu înţelegem timpul. Uită-te la zidul ăsta, a îndemnat-o, lovind peretele cu pumnul încleştat. De ce nu s-a prăbuşit când a dispărut Luna? De ce nu au fost cutremure devastatoare care să despice pământul până în străfunduri? Zi de zi, Pământul se arcuia după mareele lunare, Clare. Ar fi trebuit să urmeze convulsii din cauza modificării forţelor exercitate. Oare s-au îngrijit şi de asta?

— Dinozaurii? a oftat Clare, cu o atitudine răbdătoare.

— Cine?! a exclamat Blackett, holbându-se la ea.

— Scuze.

Azi purta un şort roşu intens şi o cămaşă de mătase verde, iar părul bogat şi-l prinsese cu un batic. Ochii îi erau ascunşi în spatele ochelarilor cu lentile heliomate.

— Profesorul nu ţi-a împărtăşit ultima lui teorie? Sunt uşurată să aflu asta. Nu e sănătos să petreceţi atât de mult timp împreună, Robert. Sindromul *Folie à deux* este mai greu de gestionat decât o simplă tulburare iluzională defensivă.

— Ai stat de vorbă cu Kafele Massri? a întrebat el, nevenindu-i să creadă. Tipul nu primeşte nicio femeie în casă.

— Ştiu. Vorbim pe fereastra de la dormitor. Îi duc supă la prânz.

— Asta-i bună!

— A încercat să mă convingă că planeta Venus a fost răsturnată de dinozauri acum 65 de milioane de ani. Erau dotaţi cu inteligenţă. Nu toţi, bineînţeles.

— Nu. Ai înţeles tu greşit…

— Probabil. Recunosc că nu l-am ascultat cu prea multă atenţie. Mă interesează mult mai mult dedesubturile afective.

— Aşa ar şi trebui. Ah, fir-ar să fie!

— Ce este Temenos?

Pentru o clipă, Blackett a fost cuprins de entuziasm.

— La Petra exista o superbă incintă sacră, pavată cu hexagoane de piatră, având trei colonade împodobite în partea superioară cu sculpturi reprezentând capete de elefanţi. Apa era transportată în interiorul templului prin canale, înţelegi…

A început iar să înconjoare planul templului, convins că acolo se afla cheia întoarcerii pe Venus. Clare păşea lângă el fredonând încet.

9

— Înţeleg că ai discutat cu pacienta mea.

Blackett se străduia să-i vorbească fără să se cenzureze.

— Tronc! Ar fi extrem de nepoliticos, Robert. Să-i mănânc supa şi în acelaşi timp. Să păstrez o tăcere ursuză. Întâmplător, ea susţine. Că tu eşti. Clientul ei.

— O variantă inofensivă a fenomenului de transfer, Massri. Dar înţelegi că nu pot să discut despre pacienţii mei, aşa că va trebui să abandonăm subiectul ăsta imediat.

L-a privit încruntat pe egiptean, care sorbea ceai dintr-o cană pe jumătate plină.

— Aş zice că Clare a căpătat o idee foarte încâlcită despre teoria ta legată de Venus.

— E o tânără încântătoare, dar nu. Pare să dea

atenţie prea multor lucruri. În afară de propria garderobă. În fine. Dar, Robert, trebuia să spun *cuiva.* Tu n-ai prea avut nicio reacţie. Noaptea cealaltă.

Blackett s-a aşezat şi el cu o cană de cafea neagră, care începea să se răcească. Ştia că ar trebui să se lase, fiindcă devenea agitat de la cofeină.

— Ştii că nu mă împac cu ideile care sună a teorie creaţionistă gen Planul Inteligent.

— Stai. Liniştit, băiete! Planul e inteligent, pur şi simplu. Profund inteligent, dar. Nu are nimic supranatural. Dimpotrivă.

— Totuşi – dinozauri? Câinele cu care vorbeam zilele trecute susţinea ceea ce numea el „acţiunea unei singularităţi cosmice”. Din partea mea, ori aşa, ori aşa…

— Dar nu înţelegi? Obezul bibliofil se chinuia să-şi mute trupul enorm ca să stea sprijinit de perete, trăgând de zor de o pernă. Amândouă sunt feţe. Ale aceluiaşi argument.

— Aha, nu doar dinozauri, ci dinozauri *transcendentali.*

Blackett a lăsat jos cana, dorindu-şi să scape cât mai repede din încăperea sordidă, invadată de miasma unei disperări posace.

— Probabil. În esenţă, a răspuns netulburat Massri, ţuguindu-şi buzele.

Respira parcă mai uşor. Poate că interacţiunea cu o femeie tânără şi atrăgătoare, chiar şi printr-o fereastră pe jumătate deschisă, îi ridicase moralul.

— Presupun că ai dovezi şi o logică impecabilă în sprijinul acestui argument?

— Fireşte. Ţi-ai pus vreodată problema. Cât de extraordinar de improbabil este. Să se potrivească aşa de bine. Coasta de Vest a Africii. Cu coasta de Est a Americii de Sud?

— Înţeleg argumentul tău. Cele două continente au

fost cândva unite, apoi s-au despărţit. Tectonica plăcilor le-a separat, ducându-le la mii de kilometri depărtare unul de celălalt. Se observă cu ochiul liber, dar nimeni, vreme de secole, nu a crezut asta.

Egipteanul a dat din cap aprobator, vădit mulţumit de elevul lui silitor.

— Şi cât de improbabil este. Ca diametrul aparent al Lunii să varieze de la 29 de grade şi 23 de minute la 33 de grade şi 29 de minute. De la apogeu la perigeu. În timp ce diametrul aparent al Soarelui variază. De la 31 de grade şi 36 de minute la 32 de grade şi 3 minute?

Efortul cerut de acest expozeu îl epuizase de-a binelea pe bătrân, care s-a scufundat la loc între pernele lui scârboase.

— Şi ce-i cu asta? Aveam eclipse totale de Soare provocate de Lună când unul din corpuri îl acoperea pe celălalt. Coincidenţă, nimic mai mult.

— Chiar aşa? Dar ce zici de următoarea echivalenţă? Luna făcea o mişcare completă de revoluţie la 27,32 zile. Rotaţia siderală a Soarelui. Luând în calcul şi curenţii de suprafaţă. Durează 25,38 zile.

Blackett s-a simţit deodată ca şi când îi mişunau furnici pe sub piele. S-a străduit să-şi păstreze calmul.

— Nu sunt chiar atât de apropiate, Massri. La urma-urmei e o diferenţă cam de opt la sută?

— Şapte. Dar, Robert, mişcarea de revoluţie a Lunii a tot încetinit pe măsură ce se îndepărta de Pământ, pentru că a intervenit rotaţia sincronă. Intervenea. Ia ghici în ce perioadă ziua lunară era egală cu ziua solară?

— Kafele, ce încerci să-mi spui? În anul 4 î.Hr.? În 622 d.Hr.?

— Nici în anul naşterii lui Hristos, nici în cel al hegirei lui Mahomed. După cele mai exacte calcule ale mele, Robert, asta s-a întâmplat acum 65,5 milioane de ani.

Blackett s-a aşezat la loc, vizibil zdruncinat; simţea cum îl părăseşte orice urmă de siguranţă. Hotarul dintre Cretacic şi Terţiar. Ciocnirea cu Chicxulub, care a dus la dispariţia dinozaurilor. Făcea eforturi să judece raţional. Prin urmare, Clare nu greşise, nu de data asta.

— Dar asta este pur şi simplu absurd, prietene. Lipsa de rigoare a acestor cifre… Dar dacă sunt corecte? Atunci…?

Bătrânul s-a săltat de jos prin forţă brută şi şi-a tras picioarele afară din pat.

— Am o treabă. Ieşi, te rog, din cameră, Robert.

Din hol, unde se plimba agitat, Blackett a auzit un şuvoi de urină revărsându-se într-una din carafele pe care le golise la sosire. Muzica nopţii, şi-a zis rânjind. Aşa îi zicea James Joyce. Nu, stai aşa, era altfel – muzică de cameră. Dar argumentul bătrânului îi muncea creierii. Şi ce-i cu asta? Nicio ipoteză nu putea fi respinsă din start. Nenorocita aia de Lună fusese luată şi mutată din loc, primise un enorm strat atmosferic format din dioxid de carbon, probabil transferat asupra ei de la fosta planetă Venus printr-o dimensiune superioară. Omenirea fusese şi ea strămutată pe versiunea îmbunătăţită a lui Venus, o lume cu atmosferă respirabilă şi cu oceane populate de peşti ciudaţi, dar comestibili. Cum puteai respinge o teorie pe motiv că e absurdă, indiferent cât de neatrăgătoare sau grotescă ar fi părut?

— Poţi să intri acum.

Dinăuntru se auzeau bufnete şi duduieli.

În loc să dea curs invitaţiei, Blackett s-a dus în bucătărie şi a făcut cafea proaspătă. S-a întors cu două căni pline în dormitor.

— Te-am speriat, băiete?

— Totul mă sperie zilele astea, profesore Massri. Mai rămâne să-mi spui că ai descoperit un monolit în

curtea din spate, printre gunoaie şi pisici jigărite.

Egipteanul a râs; expectoraţiile îi zgâlţâiau pieptul.

— Cam aşa, cam aşa. Luna este acum pe orbită la aproape. Un milion de kilometri depărtare de Venus. În mişcare retrogradă. La aceeaşi distanţă la care se afla. Înainte Ganymede de Jupiter.

— Bine, de acord, nu prea e coincidenţă. Iar Ganymede se află acum pe vechea orbită a Lunii.

Pentru o clipă, Massri a rămas tăcut. Arăta răvăşit la faţă. A lăsat jos cana de cafea cu o mână tremurătoare.

— Nu. Ganymede orbitează în jurul lui Venus la o distanţă de vreo 434.000 de kilometri. Conform ultimelor date pe care le-am putut găsi înainte. Ca reţeaua să cadă definitiv.

— O orbită mai largă decât cea a Lunii în jurul Pământului. Deci?

— Soarele, văzut de pe Venus, după spusele tale. Pare mai mare şi mai strălucitor. De fapt, subîntinde un arc de circa 40 de minute. Iar coincidenţa cea mai convenabilă şi mai interesantă face astfel încât Ganymede cel de acum să arate…

— De aceeaşi mărime ca Soarele văzut de pe Venus, a completat Blackett, simţind un fior de gheaţă pe şira spinării. Prin urmare, la o eclipsă totală, va acoperi complet Soarele. Asta vrei să spui?

— Mai puţin corona şi erupţiile solare. Aşa cum făcea Luna aici, a continuat, aruncându-i o privire de o intensitate aproape sinistră. Şi crezi că asta e doar o întâmplare? Asta crezi, doctore Blackett?

10

Furtuna din ziua anterioară răcorise aerul. Blackett mergea încet spre casă prin întuneric, ţinând în braţe calculatorul şi cele două cărţi din care bătrânul fusese nevoit să-şi extragă datele, acum că nu mai exista

internet. Nu-şi amintea să-i fi adus chiar el volumele respective de la biblioteca părăsită de peste drum. Poate că i le dusese Clare sau vreun alt vizitator ocazional.

Stelele se iviseră clare şi curate printre ramurile bogate care se bolteau din grădinile celor mai multe dintre casele din vecini deasupra bătrânului trotuar. În cartierele mai noi din afara oraşului, noii îmbogăţiţi îşi etalau prosperitatea lăsând peluzele frumos întreţinute să se întindă până la carosabil. Ei nu mergeau nicăieri pe jos, se duceau cu maşina şi ca să-şi viziteze vecinii care locuiau la trei case depărtare. Se întreba cum se descurcau oamenii ăia pe Venus. Poate că, sub imperiul necesităţii, se îmbunătăţise şi proporţia dintre oamenii cu greutate normală şi cei supraponderali sau suferind de obezitate morbidă. Pentru bietul Kafele era prea târziu, se gândea el, notându-şi în minte să mai ia un calup de pioglitazonă, medicamentul de diabet al bătrânului, data viitoare când avea să facă un raid prin vreo farmacie.

A petrecut o oră şi jumătate în liniştea vastei bucătării, mâzgălind rezultate şi recalculând estimările profesorului. Era clar că Massri credea că data acceptată a dispariţiei marilor reptile, care coincidea cu suprapunerea perfectă a luminătorului celui mic peste luminătorul cel mare din ceruri, marca de fapt momentul Genezei. La gândul ăsta, Blackett a simţit că-i îngheaţă sângele în vene. Este oare posibil ca lumea să fie – foarte la modă speculaţie! – doar o simulare virtuală, un artificiu de calcul la o scară colosală? Nu tocmai colosală, de fapt, poate nu necesita mai mult de un miliard de linii de cod şi un procesor fizic extrem de performant. Nimic altceva nu explica atât de simplu revizuirea radicală a Sistemului Solar intern. Ideea nu îl seducea; dimpotrivă, duhoarea ei îi invada nările. „Astfel îi dovedesc că se înşală”, a

rostit din nou în gând, lovind cu putere una din tastele calculatorului. Dar era o dovadă prea slabă; puteai la fel de bine ca, fiind conştient că visezi, să respingi în vis existenţa realităţii, ignorând starea fundamentală, substratul fizic brut de care e nevoie pentru a susţine visul.

Cifrele nu aveau nicio noimă. A verificat din nou calculele. Era adevărat că noua orbită a lui Ganymede plasa această fostă lună a lui Jupiter chiar în locul potrivit pentru a ascunde complet, din când în când, discul soarelui. Era un fapt neliniştitor. Argumentul privind dinozaurii era mult mai puţin convingător. Potrivit autorilor celor două cărţi de astronomie, la începuturi, după şocul ciocnirii Terrei cu corpul X, care a dus la naşterea Lunii, ziua pământeană dura cinci ore şi jumătate, sau cel mult opt ore. Părea o viteză de rotaţie imposibil de mare, dar la urma-urmei şi gigantul gazos Jupiter, fosta planetă primară a Ganymedei, având dimensiuni infinit mai mari, făcea o rotaţie completă în jurul axei în doar zece ore.

Tânăra şi nărăvaşa planetă Pământ se rotea nebuneşte; rana aproape mortală provocată în urma ciocnirii se închidea, absorbită de zonele de subducţie create de acelaşi impact. Venus – vechea planetă Venus, cel puţin – era lipsită de plăci tectonice; scoarţa se modifica la intervale de jumătate de miliard de ani, când magma fierbinte ţâşnea printre rocile rigide, dar nu suficient pentru a îndepărta masa covârşitoare de dioxid de carbon care strivea suprafaţa cu o presiune de o sută de ori mai mare decât cea exercitată asupra Pământului de atmosfera formată din azot şi oxigen. Acum însă, planeta reînnoită avea o atmosferă respirabilă. E suficient să adaugi aer şi apă, şi-a zis Blackett. E de presupus că scoarţa s-a scurs şi a acoperit încet suprafaţa planetei, absorbită în interior şi scuipată iar afară după fiecare eră glaciară. Dar

cifrele…

Luna se îndepărtase foarte încet de Pământ, cu doar 38 de kilometri la fiecare un milion de ani – a zecea mia parte din distanţa sa orbitală finală, înainte de a deveni satelitul lui Venus. A treia lege a lui Kepler, şi-a amintit Blackett, stabilea o relaţie între pătratul timpului şi cubul distanţei orbitale. Prin urmare, acum 65,5 de milioane de ani, când marii saurieni au fost ucişi de o stea căzătoare, Luna era doar cu 2.500 de kilometri mai aproape de Pământ. Dar, pentru a corespunde exact rotaţiei siderale a Soarelui, ea ar fi trebuit să se afle cu peste 18.000 kilometri mai aproape. Or, lucrul acesta se întâmplase acum nu mai puţin de 485 milioane de ani.

Cifra avansată de fantezia sauriană a lui Massri era deci greşită, ea trebuind înmulţită cel puţin cu 7,4.

Atunci cum ajunsese egipteanul la concluzia lui numerologică? Şi la ce conducea teoria asta? La nimic bun, după cum putea să-şi dea seama Blackett.

Totul era pură imaginaţie. Ca şi Clare, Kafele Massri pierduse contactul cu realitatea, procesele lui mentale fiind profund tulburate. Blackett şi-a sprijinit tâmpla de masă, gemând. Trebuia să recunoască, era posibil ca propriile lui reflecţii să fie la fel de distorsionate.

11

— Mă duc până pe coastă, am chef să înot, a anunţat-o Blackett pe Clare. Şi mai e un loc liber în avion.

— Atâta drum doar ca să faci o baie?

— Mai schimb peisajul. Ia-ţi costumul de baie dacă vrei. Eu, unul, nu servesc.

L-a privit lung şi cu oarecare rezervă.

— Plajă pentru nudişti? În regulă. O să aduc ceva de mâncare.

Au ajuns la micul aerodrom lipit de parcul industrial

într-un SUV încă funcţional, pe care-l găsise abandonat în faţa unui magazin 7-Eleven. Clare şi-a ferit ochii când el a pornit maşina pe direct. Purta bocanci practici, un şort cenuşiu-închis şi un maiou alb, care îi punea în evidenţă sânii mici. S-a aşezat în carlingă, şi-a legat centura şi şi-a scos pălăria de pai cu boruri largi, punând-o pe genunchi. Blackett era puţin îngrijorat de starea avionului, care părea că se tot deteriorează. Nu mai fusese pus la punct de câteva luni bune. Cu toate astea, avea convingerea că o să-l ducă acolo unde avea nevoie şi o să ajungă cu bine înapoi.

În timpul celor nouăzeci de minute de zbor, a încercat să-i explice teoria egipteanului. Tânăra doctoriţă reacţiona cu o indiferenţă care s-a transformat apoi într-o stare evidentă de nelinişte. Ţinea mâinile încleştate pe centura strânsă în jurul taliei. Blackett a lăsat-o baltă cu explicaţiile.

De cum au aterizat pe insula Matagorda, ea şi-a recăpătat buna-dispoziţie.

— Vai, uite ce drăguţe sunt biplanele astea! Păcat că sunt într-o asemenea stare deplorabilă. De ce le-or fi lăsat să zacă sub cerul liber?

A insistat să meargă până aproape de cele două Stearmanuri rablagite, ca să le poată vedea mai bine. Oare de la lacrimi îi luceau ochii?

Încărcat cum era cu un coş cu mâncare, şerveţele, farfurii de carton şi două pahare, Blackett a chemat-o aspru înapoi.

— Haide, Clare, o să pierdem toate valurile bune dacă stăm să căscăm gura.

Ea n-a părut să dea atenţie ironiei acre cu care îi vorbise. O pală de vânt i-a smuls bărbatului pălăria, şi ea s-a repezit s-o culeagă, i-a adus-o înapoi şi i-a îndesat-o la nimereală pe creştetul cu un început de chelie.

— Mulţumesc. O să leg mizeria asta cu un şiret de piele, cum făceau cowboy-ii, şi o s-o strâng cu un… cu o…

— Cu un ocheţ.

Blackett a izbucnit în râs.

— Dumnezeule mare! De unde ai scos, femeie, cuvântul ăsta?

— Fratele meu a fost cercetaş, l-a lămurit ea.

Au luat-o prin iarba încâlcită, înaintând cam anevoie spre ţărm. Oceanul albastru se întindea spre sud, aproape nemişcat, scânteind în lumina neumbrită de nori. Blackett a lăsat jos greutatea, şi-a scos repede hainele şi a pornit-o cu paşi mari prin apă. Sarea îi înţepa ochii şi nările. A înotat viguros spre larg, în direcţia unde se afla Mexicul, gândindu-se la scena ilară din filmul *Gattaca.* A privit în urmă şi a zărit capul lui Clare, scufundându-se şi reapărând la suprafaţă, cu părul decolorat de soare, acum lipit de scalpul frumos modelat.

Au zăcut apoi alături pe nisip; în aerul nemişcat stăruia mirosul de cremă de protecţie solară. După o vreme, Blackett a zărit capul roşcat al setterului apropiindu-se dinspre mare. Animalul s-a aşezat pe labele din spate, cu gura deschisă şi limba atârnându-i afară. Nu scotea o vorbă.

— Salut, Sporky, a început Blackett. Faci pe patrula de coastă?

— Salve, doctore. Am văzut Cessna venind încoace. Cine e păpuşica?

— Domnişoara este doctoriţa Clare Laing. E psihiatru, aşa că fii respectuos.

Lumina scânteia pe trupul ei aproape gol, reflectându-se în broboanele de sudoare şi în firicelele de mică lipite pe şolduri. Şi-a întors capul, prefăcându-se adormită. Nu, nu dormea. Blackett şi-a dat seama că privirea ei era fixată asupra unei roţi de bicicletă,

ruginită şi pe jumătate îngropată în nisip. S-ar fi zis că încerca să descopere esenţa absolută a relaţiei lor, folosind ca un fel de metaforă-cheie janta şi spiţele rupte ale acelei rămăşiţe aduse de valuri.

Nevoind s-o tulbure, Blacket s-a ridicat în capul oaselor şi s-a apucat să-i explice câinelui absurda eroare de calcul a bibliofilului. Sporky i-a întrerupt expunerea şovăielnică.

— Spui că diametrul unghiular al Soarelui, atunci ca şi acum, este de 32 de minute de arc.

— Da, 0,00925 radiani.

— Şi că ultima oară când diametrul unghiular al Lunii s-a suprapus peste cel al Soarelui a fost acum circa 485 milioane de ani.

— Nu, nu. În fine, se suprapuneau ceva mai bine la eclipse decât acum. Însă nu asta voia să demonstreze Massri.

— Dar ce?

— Că perioada de rotaţie a Soarelui şi cea a Lunii erau *identice* în acea epocă. Nu-ţi dai seama că e al naibii de puţin probabil să fi fost aşa? El crede că asta e un fel de… nu ştiu, ca amprenta degetului mare al lui Dumnezeu asupra Sistemului Solar. Adevărata dată a Genezei, poate. Apoi a încercat să arate că fenomenul coincide cu dispariţia dinozaurilor, ceea ce e total greşit, întrucât aceştia au dispărut…

— Ştii, desigur, că acum 488 milioane de ani, la trecerea de la Cambrian la Ordovician a avut loc o catastrofă care a determinat o majoră dispariţie de specii animale?

— Cum? a îngăimat stupefiat Blackett.

— Cu matematica ta aproximativă, care ai zice că sunt şansele ca această dispariţie a speciilor de la limita dintre Cambrian şi Ordovician să se fi produs chiar sub semnul egalităţii de diametru unghiular Lună – Soare? I-a terminat pe trilobiţi, doctore.

Discuţia căpătase un aer suprarealist. Lui Blackett îi venea greu să creadă că animalul studiase structurile geomorfice străvechi. A simţit un fior pe şira spinării. Prin urmare, fiinţa asta nu era un simplu câine ameliorat genetic, ci o manifestare a entităţii, a forţei, a dislocării ontologice care smulsese din loc Luna şi pe locuitorii Pământului, pe cei mai mulţi dintre ei.

Detestându-se pentru tonul implorator al vocii, Blackett şi-a strigat din străfundul inimii marea dorinţă. A văzut-o pe Clare răsucindu-se, deşteptată din picoteala în care o afundase căldura Soarelui.

— Cum pot să mă întorc din nou acolo? a strigat. Trimite-mă înapoi! Trimite-mă împreună cu ea!

Sporky s-a ridicat, şi-a scuturat blana de nisip, urzicându-l pe Blackett cu particule fine de mică.

— Continuă aşa cum ai început, a rostit animalul, şi lasă-l pe Domnul să fie cu tine întru totul.

Norii de îndoială s-au risipit din mintea lui Blackett, la fel cum fuseseră absorbiţi norii acizi şi pârjolitori ai lui Venus, apoi revărsaţi asupra Lunii proaspăt strămutate. A sărit în picioare, s-a aplecat, a prins-o de mână pe doctoriţă şi a tras-o, pe când ea clipea des şi protesta, forţând-o să se ridice în picioare.

— Clare! Trebuie să refacem ceremonia de la Marele Templu. Aici, pe ţărmul oceanului. Mi-am pierdut timpul încercând ritualul pe uscat. La urma-urmei, Venus e acum o lume de oceane întinse!

— La naiba, Robert, dă-mi drumul, mă doare…

Dar el continua să o tragă spre malul cu miros sălciu, de saramură. Urmele paralele ale paşilor şerpuiau pe nisip, imprimând un algoritm al salvării. Blackett a început să schiţeze cu pasul perimetrul templului de la Petra, pornind de la Propylaeum, s-a întors la 90 de grade, apoi a înaintat către Exedra de Est şi mai departe până la baza străvechii Cisterne. Călătorea înapoi în timpul arheopsihic, adâncindu-se

tot mai mult în acele sumbre şi îndepărtate lumi ale tenebrelor, pe care le întrezărise în picturile terapeutice ale pacienţilor săi nebuni.

— Robert! Robert!

Au intrat în apa care le lingea alene gleznele şi pulpele, ca limba unui câine mare cât lumea. Blackett a rămas înmărmurit. La hotarul dintre mare şi uscat, mai multe artropode uriaşe, trilobate, se mişcau încet, ca nişte păduchi de lemn uriaşi, cu apa scurgându-li-se din carapace.

— Trilobiţii! a strigat Blackett. Privea în jur, ţinând-o încă strâns de mână pe Clare Laing.

Imense valuri verzi se rostogoleau în depărtare, se repezeau spre ţărm şi se spărgeau frământându-se şi spumegând, legănând uriaşele artropode şi trăgând de picioarele lui Blackett. S-a clătinat, aproape să cadă, târât de oceanul venusian, apoi şi-a recăpătat echilibrul. A privit peste umăr spre imensul baldachin verde al copacilor. Deasupra capului, încadrând soarele ca o paranteză, semilunile gemene străluceau palid pe cerul purpuriu. A privit-o cuprins de exaltare pe însoţitoarea lui şi a râs fericit, apoi a cuprins-o în braţe. Se afla, viu, pe Venus.

— Clare, a strigat el, am reuşit!

ŞAPTE ANI DEPARTE DE CASĂ

Naomi Novik

Traducere din limba engleză
Oana Chiţu

Născută în New York, unde locuieşte şi în prezent împreună cu soţul ei, editor de literatură mystery, familia lor şi şase computere, Naomi Novik reprezintă prima generaţie de cetăţeni americani din arborele ei genealogic. Ea a crescut cu poveştile poloneze, cu Baba Yaga şi Tolkien. După ce a făcut muncă de cercetare în domeniul informatic la Universitatea Columbia, a ajutat la dezvoltarea jocului *Neverwinter Nights: Shadows of Undrentide,* apoi s-a decis să-şi încerce talentul scriitoricesc. Şi bine a făcut! Seria *Temeraire* – din care fac parte volumele *His Majestys Dragon, Black Powderwar, The Throne of Jade, Empire of Ivory* şi *Victory of Eagles* – propune o versiune alternativă a Războaielor Napoleoniene, în care dragonii sunt folosiţi ca arme vii. Romanele au fost extrem de populare şi de vândute. Cea mai recentă carte a ei este tot una din seria *Temeraire, Targues of Serpents.* Naomi Novik este şi autoarea unui roman grafic, *Will Supervillains Be On the Final?*

În această povestire, ea ne duce într-o călătorie evocatoare, pe o planetă îndepărtată, stăpânită de mistere biologice complicate şi interconectate. Ceea ce urmează este un exemplu cutremurător de cât de nesăbuit este să ataci un adversar înainte de a te asigura că el nu poate riposta…

Prolog

Pentru mine, au trecut şapte zile, plutind pe mica ambarcaţiune cu care părăsisem Melida; pentru restul universului neaccelerat, şapte ani. Am sperat că voi fi uitată, precum o notă de subsol prăfuită. În loc de asta, am avut parte de surle şi trâmbiţe, medalii şi acuzaţii, dublate de doze egale de ovaţii şi venin. Am înaintat uluită în zgomotul asurzitor, ghidată de unul şi de altul, în timp ce am ratat ultima oportunitate de a protesta faţă de propriile mele acte.

Acum nu-mi doresc decât să corectez cel mai defăimător zvon vehiculat, atât cât îmi va permite memoria imperfectă şi să împărtăşesc din experienţa mea cu acea mică şi sofisticată parte a audienţei care preferă să judece opinia publică, decât să se lase influenţată de ea.

Nu-mi propun să vă plictisesc redând date, evenimente şi citate. Eu însămi nu mi le amintesc cu exactitate. Dar trebuie să vă avertizez că nu am cedat acelui impuls patetic şi zadarnic de a mistifica războiul sau de a scuza păcatele mele sau pe ale altora. A proceda astfel ar însemna să mint, iar pe Melida, a minţi este o insultă mai mare decât crima.

Nu-mi voi mai vedea niciodată surorile iubite. Aici se spune că cel ce porneşte în lunga călătorie din noaptea stelară sare în timp, dar mie mi se pare că ele sunt cele care s-au îndepărtat. Nu le mai pot auzi vocile când sunt trează. Sper că asta le va amuţi pe timpul nopţii.

Ruth Patrona
Reivaldt, 32 ianuarie 4765

Prima rectificare

Am debarcat în portul din Landfall în a cincea lună a anului 4753. Există câte un port asemănător în fiecare

dintre lumile descoperite de Confederaţie, dar încă neocupate: aglomerat, mizerabil şi lipsit de orice farmec. Se afla pe continentul Esperigan, deoarece melidanii n-ar fi tolerat construirea unui port spaţial pe teritoriul lor.

Ambasadorul Kostas, superiorul meu, era un om foarte autoritar şi cu o prezenţă impunătoare: înalt de doi metri şi bine făcut, cu o strângere de mână jovială, de o inteligenţă sclipitoare şi nu foarte răbdător cu nesăbuiţii. Faptul că era cât pe ce să fiu încadrată în categoria acestora din urmă mi-a fost clar de la prima întâlnire. De la început i-a repugnat misiunea mea. Îi preţuia pe esperigani; se integrase în societatea lor la fel de uşor ca în a noastră şi ar fi îndrăznit chiar să-i numească pe câţiva dintre miniştrii lor prieteni, dacă un astfel de gest n-ar fi fost considerat complet lipsit de profesionalism. Îşi înţelegea datoria şi, undeva la un nivel intelectual abstract, recunoştea potenţiala valoare a melidanilor. Dar ei îl revoltau şi i-ar fi plăcut să îi împărtăşesc opinia, gata să le tai numele cu o linie şi să renunţ la cauza lor ca la un lucru rău.

Câteva minute de conversaţie au fost suficiente să îi spulbere speranţa. Vreau să specific că nu a permis în niciun fel ca dezamăgirea să-l împiedice din a-şi îndeplini datoria cât mai bine şi nici nu ar fi putut să protesteze mai vehement la planul meu de a porni imediat spre continentul Melidan, acţiune care, în opinia lui, era sinucidere curată.

În final, a ales să nu mă oprească. Îmi pare rău dacă mai târziu a regretat această decizie, după cum se pare. Am profitat la maximum de importanţa acordată sosirii mele. Trecuseră cinci ani în lumea mea, Terce, de când mă îmbarcasem, iar a renunţa la viaţa ta pentru una necunoscută era dovada tăriei de caracter. Observasem adesea asta, în cazul nou-sosiţilor pe Terce: rar li se refuzau primele cereri, chiar şi atunci

când erau prosteşti, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori. Desigur, eram convinsă că ale mele erau o problemă de-a dreptul delicată.

— Îţi vom găsi un ghid, a spus el în final, înduplecat, iar întreaga maşinărie a Confederaţiei s-a pus în mişcare pentru a-mi îndeplini dorinţa.

Era o senzaţie îmbătătoare.

Badea a sosit la ambasadă în mai puţin de două ore. Purta pe umeri un şal cenuşiu, simplu, lung până în pământ, şi o eşarfă legată în jurul capului. Modificările fizice vizibile erau mici: câţiva pistrui verzulii deasupra nasului şi a obrajilor, o nuanţă verzuie a buzelor şi a unghiilor. Aripile ei erau strânse şi ascunse sub şalul umflat, de parcă ar fi cărat rucsacul unui drumeţ. Badea mirosea puţin a aluatul folosit pe Terce pentru a face pâine rotundă. Aroma era pregnantă, dar nu neplăcută. Ar fi putut păşi într-un port spaţial fără a stârni comentarii.

A fost adusă în noul meu birou dezordonat, unde de-abia începusem să-mi ordonez lucrurile. Purtam cel mai bun costum negru clasic al meu, făcut pe comandă, pentru că pe Terce nu se găseau pantaloni pentru femei şi, din fericire, pantofi confortabili, căci cei eleganţi nu erau meniţi pentru a fi purtaţi. Îmi aduc aminte în mod special cu ce eram îmbrăcată pentru că am fost nevoită să port aceleaşi haine timp de o săptămână, fără a avea ocazia să mi le schimb.

— Eşti gata de plecare? m-a întrebat ea, de îndată ce am făcut cunoştinţă, iar secretara a plecat.

Era destul de evident că *nu* eram pregătită. Dar nu era nicio neînţelegere: Badea nu intenţiona să mă ia cu ea.

Considera că cererea este stupidă şi se temea că siguranţa mea reprezenta o povară în plus. Că ambasadorului Kostas i-ar fi fost indiferent dacă m-aş mai fi întors sau nu, asta n-avea de unde să o ştie şi, la

drept vorbind, cu siguranţă el ar fi reacţionat neplăcut în ambele cazuri, întrucât considera de datoria lui să se poarte astfel.

Când i se cere o favoare pe care nu doreşte să o acorde, un melidan poate încuviinţa uneori, dar doar într-o manieră ciudată şi inacceptabilă. Un alt melidan ar considera asta un refuz şi şi-ar retrage cererea. Badea nu se aştepta la o asemenea amabilitate din partea mea, ci doar că voi spune că nu pot pleca imediat. Spre satisfacţia ei, ar fi considerat replica mea un refuz şi nu şi-ar mai fi oferit ajutorul a doua oară.

Eram, însă, destul de informată pentru a-i zădărnici stratagema şi am recunoscut obiceiul.

— Este cam din scurt, dar sunt gata să plecăm imediat, i-am răspuns eu.

S-a întors pe dată şi a ieşit din birou, iar eu am urmat-o. E de la sine înţeles că o favoare acceptată, în ciuda dificultăţilor şi a constrângerilor impuse, reprezintă o necesitate pentru solicitant, aşa cum era şi aceasta pentru mine; dar atunci trebuie acceptate şi condiţiile, chiar dacă sunt artificiale.

Nu mi-am permis nicio pauză, nici măcar pentru a informa pe cineva că părăseam clădirea; am trecut pe lângă secretara ambasadei şi pe lângă gardienii care nu au făcut nimic altceva decât să ne privească în treacăt – mergeam în direcţia greşită, iar insigna mea de cetăţean ne-ar fi scutit probabil oricum de orice probleme. Kostas nu avea să afle că plecasem decât atunci când mi-ar fi fost observată absenţa, iar jurnalele de autentificare verificate.

A doua rectificare

Nu mă simţeam deloc neplăcut în timp ce o urmam pe Badea prin oraş. Puţin disconfort nu însemna nimic pe lângă satisfacţia de a fi trecut, după cum gândeam pe atunci, un prim test: depăşisem rezistenţa cu care

mă întâmpinaseră atât Kostas, cât şi Badea şi în curând aveam să mă aflu în mijlocul unui popor pe care deja simţeam că-l cunosc. Deşi printre ei urma să fiu un străin, nu m-am temut de nimic, căci toată viaţa mă simţisem astfel, lucru valabil până în clipa de faţă.

Badea, cu picioarele-i suple, mergea repede şi mai lejer decât eram obişnuită. Eu eram mai înaltă, dar trebuia să întind pasul ca să mi-l potrivesc cu al ei. Esperiganii s-au uitat mai întâi la ea, apoi la mine, în timp ce îi depăşeam, şi, dintr-odată, privirea lor ne-a fixat cu ostilitate.

— Am putea să luăm un taxi, am propus.

Multe dintre ele treceau goale.

— Plătesc eu, am adăugat.

— Nu, a răspuns ea, uitându-se cu dezgust la una dintre maşini.

Aşa că ne-am continuat drumul pe jos.

Întorcându-mă din Melida, în timpul călătoriei pe întinderea întunecată a spaţiului, lucrarea mea de doctorat despre mişcarea Canaan, dată în garanţie, a fost publicată împotriva voinţei mele. Nu am folosit niciodată câştigurile, care continuă să se mărească în mod constant. Nu îmi place să le cheltuiesc pentru nicio cauză pe care să o admir suficient astfel încât să o finanţez, aşa că vor reveni familiei mele atunci când nu voi mai fi; nepoţii mei se vor bucura de ele, de faptul că au scăpat de ruşine, iar asta e tot ce pot face mai bun, în condiţiile date.

În cartea aceea există o mare cantitate de erori şi una şi mai substanţială de informaţii distorsionate, în principal în ceea ce priveşte opiniile sau analizele presărate printre numărul insuficient de date exacte, strânse în şase ani de cercetare entuziastă. Un singur lucru este însă adevărat: mişcarea Canaan era o ramură a filozofiei conservării. În timp ce tradiţionaliştii ei căutau să oblige umanitatea să locuiască în lumile

moarte şi unele enclave, o altă facţiune îşi dorea să se schimbe pe sine, modelând în acelaşi timp lumile noi, alegând astfel o cale de mijloc.

O asemenea filozofie avea avantajul practicităţii ei, întrucât ingineria genetică şi modificările fizice au fost şi rămân considerabil mai ieftine decât terraformarea. Dar suntem o specie năzuroasă şi violentă şi nimic nu reprezintă o ocazie mai bună pentru un pogrom decât alteritatea vecinului nostru, care ne stă în coaste. În consecinţă, melidanii rămăseseră, în acel moment, ultima societate care respecta legile canaaneene.

Veniseră pe Melida cu vreo opt sute de ani în urmă şi colonizaseră cel mai mare continent dintre cele două existente. Esperiganii au sosit două sute de ani mai târziu, ca refugiaţi din faţa molimei de pe New Victoire şi au ocupat celălalt teritoriu, mai mic. În prima jumătate a veacului, popoarele nu au întreţinut contacte strânse. Noi, membrii Confederaţiei, suntem obişnuiţi să gândim în termeni de lumi şi sisteme solare şi să credem că doar o călătorie spaţială este lungă, dar un continent ostil este destul de mare pentru a adăposti o mică ceată rebelă. Însă ambele neamuri au prosperat, în funcţie de propriile modalităţi de a crea energie, astfel încât, atunci când am aterizat, jumătate din planetă scânteia în noaptea universului, iar cealaltă era neatinsă.

În disertaţia mea, am descris conflictul ce a urmat ca fiind un lucru firesc. Ceea ce e destul de corect dacă vom considera că măcelul şi jaful sunt caracteristici înnăscute ale rasei noastre. Esperiganii şi-au epuizat resursele naturale, însă ştiau că nu mai departe de un zbor scurt se afla teritoriul întins, virgin, al continentului mai mare, ocupat nici măcar de a zecea parte din populaţia lor. Melidanii controlau rata mortalităţii, foloseau doar atât cât aveau nevoie şi nu construiau nimic care să nu poată fi degradat de

mediu, la un an după ce abandonau locul. Mulţi filozofi şi politicieni esperigani îşi trâmbiţau admiraţia pentru stilul de viaţă melidan, însă doar ca pe un soi de confort psihologic, aşa cum cineva admiră un sfânt sau un martir, fără a-şi dori însă să devină unul.

Invazia a debutat neoficial, cu aventurierii şi antreprenorii, cu disperaţii, săracii şi rebelii. Au început să debarce pe ţărmurile melidane şi să investigheze, să ia mostre, să-şi cultive propriile plante străine. Au ridicat în curând un sat, apoi din ce în ce mai multe. Melidanii i-au somat să plece, strategie ce a mers la fel de bine ca în toată istoria colonialismului, apoi i-au atacat. Majoritatea locuitorilor au fost ucişi. Au supravieţuit însă destui cât să se târască înapoi, traversând oceanul, şi să-şi povestească experienţa, dramatică, un exemplu de crimă şi cruzime.

La acel moment am informat Ministerul de Stat, în raportul premergător misiunii, că detaliile erau exagerate şi că atacurile fuseseră mai mult provocate. Bineînţeles că mă înşelam, dar atunci nu ştiam asta.

Badea m-a condus în cartierul de jos din Landfall, numit astfel pentru că era orientat spre platforma descendentă a oceanului, în raport cu spaţioportul. Pe margini, suprafaţa apei era îmbâcsită de ulei irizat şi de o pătură plutitoare de resturi. Casele erau prăpădite şi înghesuite, despărţite în cea mai mare parte de magazine de băuturi alcoolice şi baruri. Docurile se întindeau mult în larg, dincolo de zona poluată şi la capătul unuia dintre ele plutea o mică barcă, nu cu mult diferită de o simplă luntre de pescuit: coca era din scoarţă maro, cu un catarg îngust brun şi vela cenuşiu-verzuie, neancorată şi fâlfâind în vânt.

Ne-am îndreptat spre ea, iar cei ce ne priveau – se aflau acolo câţiva bărbaţi care leneveau, pescuiau absenţi sau reparau echipamente şi plase – au realizat că mergeam împreună cu Badea.

Esperiganii învăţaseră deja lecţia, pe care am vrea să o oferim cât de des putem: Confederaţia este un duşman aprig şi un bun prieten. Şi deşi nu obligăm pe nimeni să ni se alăture, nu putem fi înfruntaţi direct. Le dădusem deja portul spaţial, o cale deschisă către celelalte lumi populate, dar ei visaseră la mai mult, atraşi ca moliile de lumină. M-am bazat pe acest lucru pentru a-mi consolida protecţia şi nu am luat în seamă posibilitatea că, cu cât trăgeau mai multe foloase de pe urma mâinii întinse pe care le-o ofeream, cu atât mai mult doreau să nege darurile primite de la duşmanul lor.

Patru bărbaţi s-au ridicat şi au baricadat docul.

— Cucoană, n-aţi vrea să mergeţi cu aia, mi s-a adresat unul dintre ei, încercând să pară respectuos.

Badea nu a zis nimic. S-a dat puţin la o parte ca să vadă cum le răspund.

— Sunt într-o misiune a guvernului meu, am spus, fâlfâind cârpa roşie chiar pe sub nasul taurului în timp ce mă îndreptam spre ei.

Nu intenţionam să joc o comedie: pe Terce, chiar şi în cazul în care trupul mi-ar fi fost indecent descoperit, bărbaţii s-ar fi dat la o parte, evitând ofensa contactului fizic. Era un act devenit automat, trecând neobservat: eram învăţaţi că e un lucru pe care trebuie să-l căutăm în sinea noastră, dar asta se dovedeşte a fi infinit mai uşor în teorie decât în practică. Nu am *crezut* că se vor deplasa, ci am ştiut.

Probabil siguranţa mea i-a influenţat: bărbaţii s-au mişcat puţin, destul cât să-mi alimenteze speranţa că se pliau pe aşteptările mele. Poate de aceea am fost cu totul surprinsă şi îngrozită când unul dintre ei a întins mâna şi mi-a apucat braţul, ca să mă oprească.

Am ţipat şi l-am lovit. Nu-mi pot aduce aminte chipul lui, dar încă îl pot vedea clar pe omul din spatele său, cu aceeaşi expresie scandalizată ca şi a mea. Toţi

patru au tresărit la strigătul meu, apoi m-au înconjurat, protestând şi încercând să pună mâna pe mine.

Am reacţionat şi mai violent. Mă consideram, cu mândrie, un cetăţean egal al tuturor lumilor, liberă de preconcepţii şi neafectată de obiceiurile celei în care se întâmplase să mă nasc, dar în acel moment aş fi putut, cu cea mai mare plăcere, să-i ucid pe toţi. Dorinţa nu părea să aibă şanse să se materializeze. Eu eram mai înaltă şi mai puternică decât s-ar fi aşteptat ei, întrucât gravitaţia de pe Terce era puţin mai mare. Însă bărbaţii erau muncitori, marinari, bine clădiţi, dintr-o bucată, iar avantajul masei musculare se observă repede într-o luptă corp la corp.

Au încercat să mă imobilizeze şi m-am panicat şi mai tare. Mintea se întoarce asupra ei înseşi în asemenea momente; îmi amintesc clar că transpiram abundent, iar tivul umed al bluzei se freca neplăcut de gâtul meu când mă zbăteam.

Badea mi-a spus, mai târziu, că iniţial intenţionase să-i lase să mă oprească. Atunci ar fi putut pleca, mulţumită, în plus, că nu ea, ci pescarii de pe Esperigan generaseră conflictul cu unul dintre membrii Confederaţiei. Nu compasiunea o determinase să intervină. Gravitatea suferinţei mele îi era la fel de străină, ca şi lor, dar pe când bărbaţii mă credeau nebună, Badea o vedea doar ca pe o consecinţă a acceptării condiţiilor impuse de ea anterior. Fără voia ei, a decis că aveam într-adevăr nevoie să mă însoţească, deşi nu ştia cu siguranţă de ce şi nici nu vedea vreun sens în dorinţa mea.

Nu vă pot spune clar cum s-au desfăşurat următoarele clipe. Îmi amintesc că aveam deasupra reţeaua verde a aripilor ei, pătrunsă de razele soarelui, ca o perdea din lână, şi simţeam sângele împroşcându-mi obrajii, pe când tăia mâinile ce mă ţintuiau. A folosit o lamă, pe care am văzut-o ulterior utilizând-o în

diverse scopuri, inclusiv recoltarea fructelor de pe plantele cu frunze sau scoarţă otrăvitoare. Avea forma unei seceri, ataşată de o coardă groasă, elastică, pe care un mânuitor priceput o putea face să devină rigidă sau să se plieze.

Stăteam din nou, gâfâind, pe picioarele mele, iar ea a aterizat. Bărbaţii erau în genunchi, ţipând, iar alţii se îndreptau în goană spre noi. Badea le-a făcut vânt în apă cu piciorul membrelor amputate şi a spus, calmă:

— Trebuie să plecăm.

Mica barcă se trăsese chiar lângă noi, în decursul nefericitei întâlniri, atrasă de un semnal pe care nu o văzusem pe Badea făcându-l. Am urcat în ambarcaţiune, în spatele ei. Luntrea a săltat înainte ca o pasăre pe arcuri şi am lăsat în urmă ţipetele şi sângele.

Nu ne-am vorbit pe parcursul acelei călătorii stranii. Ceea ce crezusem a fi o pânză, nu s-a umflat în vânt, ci s-a deschis larg şi s-a întins deasupra capetelor noastre, ca un cort îndreptat spre soare. Pe suprafaţa lui, ca şi pe cocă, se aflau mai multe filamente şerpuitoare, după cum am descoperit uitându-mă mai atent. Badea s-a întins în barcă, sub puntea joasă, iar eu m-am alăturat ei, în spaţiul îngust. Nu era nici inconfortabil, nici rigid, dar avea legănatul bizar şi neastâmpărat al unei saltele cu apă.

Nu ne-a luat decât o zi să traversăm oceanul. N-aş putea să vă spun ce anume ne dădea viteză; luntrea nu părea mult afundată în apă şi nici nu arunca stropi în jur. Lumea s-a înceţoşat ca geamul unei ferestre bătute de ploaie. I-am cerut odată apă lui Badea, iar ea şi-a apăsat mâinile pe fundul bărcii: în scobitura formată s-a acumulat o mică băltoacă limpede din care m-am înfruptat, făcându-mi mâinile căuş. Lichidul avea gustul castraveţilor nedescojiţi.

Aşa, am ajuns în Melida.

A treia rectificare

Badea era uşor ruşinată că îmi impunea astfel prezenţa tovarăşilor ei, iar după ce m-a condus în mijlocul satului, şi-a făcut clară dorinţa de a mă lăsa acolo, săltând pe un umbrar, unde nu o puteam urma. Era felul ei de a spune că îşi îndeplinise datoria faţă de mine şi nimic din ce aveam să fac ulterior nu putea fi pus pe seama ei.

De acum eram deja flămândă şi epuizată. Celor care nu au călătorit niciodată între lumi le place să-şi imagineze o asemenea experienţă ca pe ceva de lux, dar, cel puţin pentru birocraţi, nu-i cu nimic mai plăcută decât orice altă formă de transport, doar că durează mai mult. Fusesem, practic, prizoniera propriei mele cuşete, timp de o săptămână. Strângeam patul ca să pot face patru paşi înainte şi înapoi sau ca să desfac masa de scris, deoarece nu puteam să le fac pe amândouă deodată. Pe hol exista o singură toaletă de mărimea unui dulap îngust. Nu mă oprisem prea mult timp în Landafall, întrucât portul acela sărăcăcios nu fusese destinaţia mea. Însă acum sosisem, în sfârşit, iar ce mai rămăsese din entuziasm se consuma în deznodământul dezamăgitor.

Cei de dinaintea mea stătuseră în centrul satului melidan şi îl prezentaseră unui public, în mare parte format din esperigani – antropologi, studenţi la biologie şi turişti fie foarte aventuroşi, fie idioţi. De obicei era descris poetic zborul uşor al nativilor, pe deasupra unor viţe sau crengi de copaci unite sub forma unui umbrar, după care urma explicaţia în legătură cu dispunerea tipică a colibelor, organizate în jurul pieţei centrale, ca o roată cu spiţe.

Dacă nu aş fi fost atât de obosită, poate că aş fi cercetat şi eu împrejurimile şi mi-aş fi încântat acum cititorii cu un raport similar. Dar pentru mine satul era doar un loc străin şi confuz şi nimic nu mi se părea

clădit cu vreo intenţie clară. Denumirea de sat v-ar putea da sentimentul fals că avea un aer cochet, provincial. Melidanii, sau cel puţin cei cu aripi, se mişcau liberi între mai multe aşezări micuţe, asemănătoare, astfel încât, în sfera publică, toate făceau parte din ritmul trepidant al oraşului. Am rămas singură. Străinii treceau pe lângă mine cu paşii lor siguri ce păreau să şoptească: „Nu-mi pasă de soarta ta. Nu reprezinţi nimic pentru mine. Cum ai putea să crezi altceva?” În final, m-am întins într-un colţ al pieţei şi am adormit.

Pe Kitia am întâlnit-o în dimineaţa următoare. M-a trezit împungându-mă cu o crenguţă, ca şi cum mă încerca. Fusese aleasă să reprezinte grupul ei de colegi, în urma unei combinaţii complicate între trăsăturile ei de caracter şi hazard. Aflaţi în siguranţă, la câţiva paşi mai în spate, copiii au început să chicotească, în timp ce eu am deschis ochii şi m-am ridicat.

— De ce dormi în piaţă? m-a întrebat Kitia, pe fundalul unui nou acces de râsete.

— Dar unde ar trebui să dorm? i-am întors eu întrebarea.

— Într-o casă! a răspuns ea.

Când le-am explicat, nu fără a înfrumuseţa povestea, că nu aveam un adăpost acolo, mi-au sugerat, critici, că ar trebui să mă întorc unde aveam unul. M-am prefăcut de minune că mă uit în sus la cer, întrebând la ce latitudine ne aflăm, apoi am indicat un punct oarecare, adăugând:

— Casa mea e la cinci ani depărtare, în direcţia aia.

Ironie, uimire, apoi, în cele din urmă, încântare. Veneam din ceruri! Niciunul dintre prietenii lor nu mai întâlnise pe cineva de atât de departe. O fată care se mândrise până atunci cu recordul de a fi vizitat celălalt continent, aducând cu ea o păpuşă esperigană, drept

dovadă, a fost imediat detronată. Kitia mi-a apucat posesivă braţul şi m-a informat că, din moment ce casa mea era prea departe, avea să mă ducă la o alta.

Copiii din practic toate societăţile sunt resurse excelente pentru funcţionarii diplomatici sau antropologi, atât timp cât contactul cu ei nu aduce niciun prejudiciu. Le place să fie puşi în situaţia nefamiliară de a răspunde la întrebări reale, mai ales la cele stupide şi evidente şi sentimentul de superioritate pe care li-l conferă întâlnirea cu un adult curios, în plus, sunt uşor impresionaţi de tot ceea ce este neobişnuit. Kitia era o comoară. Precum flautistul din poveste, ea m-a condus, stând în faţa procesiunii, către o casă abandonată de pe o străduţă liniştită. Fusese părăsită de curând, însă noii locatari o revendicau deja: pereţii şi podeau colcăiau de insecte mărunte, cu carcase lucioase, de un negru-albăstrui, molfăind atât de spornic, încât sunetul maxilarelor aducea cu zumzetul unei după-amiezi de vară.

Cu greu mi-am stăpânit senzaţia de vomă. Kitia nu a ezitat: a păşit în cloaca aceea, strivind sub picior zeci de gândaci, şi s-a îndreptat către o valvă mică, aflată pe zidul opus.

Când a răsucit-o, din ea a început să curgă un lichid limpede, vâscos, iar libărcile au fugit din calea lui.

— Uite, fă aşa! a zis ea, arătându-mi cum să îmi fac mâinile căuş sub şuvoi şi să împrăştii substanţa pe pereţi şi pe podea.

Nemulţumite, insectele s-au retras, iar suprafeţele maronii s-au deschis din nou către un verde pal.

Pe parcursul acelei săptămâni tot ea a fost cea care m-a hrănit, m-a învăţat cum să mă comport şi să vorbesc corect şi în cele din urmă mi-a adus îmbrăcăminte, o tunică şi pantaloni strâmţi, anunţându-mă mândră că le confecţionase singură, la ore. I-am mulţumit sincer şi am întrebat-o unde

puteam să îmi spăl hainele cele vechi. Părea cu adevărat nedumerită. Când s-au uitat mai atent la costumul meu şi l-a atins, fata a spus:

— Hainele tale n-au viaţă! Am crezut că sunt numai urâte.

Darul ei nu era făcut din material textil, ci dintr-o reţea subţire şi rezistentă de filamente vegetale, acoperite cu puf, asemenea celui de pe aripile unei molii. Mi-a strâns tare pielea, când le-am pus pe mine şi m-am gândit că aveam o reacţie alergică pentru că mă mânca şi mă gândila. Dar nu era decât bacteria crescută în ţesătură, care consuma asiduu transpiraţia, murdăria şi celulele moarte ale epidermei, ce se adunaseră pe pielea mea. Mi-a luat câteva zile să învăţ să-mi readaptez instinctele şi să mă încredinţez acoperământului viu cu tot ce însemna fiziologia corpului meu. (Înainte de asta, îmi făceam nevoile în păduri, întrucât nu reuşisem să găsesc nimic asemănător cu o toaletă, iar singurul răspuns pe care-l primeam atunci când abordam subiectul era nedumerirea, evitând să insist, de teamă să nu mă lovesc de un subiect tabu.)

Lucrătura era munca unui copil ce nu împlinise nici măcar treisprezece ani! Nu a putut să-mi explice cum o realizase într-un fel pe care să-l înţeleg. Imaginaţi-vă că ar trebui să explicaţi procesul de căutare a unui titlu unei persoane care nu numai că nu a văzut niciodată o bibliotecă, dar care nu înţelege nici ce este electricitatea şi, deşi a auzit de textul scris, nu a citit niciodată altceva decât alfabetul. M-a dus odată, după ore, în clasa ei şi mi-a arătat locul în care lucra. Acolo era un platou întins din lemn, plin cu muşchi cenuşiu, în spatele căruia erau aşezate pe două rânduri nişte borcane mici cu tot felul de lichide şi prafuri, pe care le puteam distinge doar după culorile lor diferite.

Instrumente se limitau o colecţie de seringi, pipete, spatule şi pensule.

M-am întors acasă şi am notat în raportul ce creştea de la zi la zi şi pe care nu urma să-l trimit decât peste o lună: *Acest popor deţine cunoştinţe valoroase. Trebuie să-i atragem de partea noastră.*

A patra rectificare

În primele săptămâni nu am luat contact cu vreun alt adult. I-am văzut trecând pe lângă mine ocazional, iar casele din jur erau toate ocupate, dar nu mi-au vorbit niciodată şi nici măcar nu m-au privit direct. Niciunul nu a protestat că ocupasem locuinţa fără nicio aprobare, dar asta nu însemna că-şi dau acordul tacit, ci mai mult că refuzau să-mi ia în seamă prezenţa. Am vorbit cu Kitia şi cu ceilalţi copii şi am încercat să fiu răbdătoare. Am sperat că se va ivi ocazia de a mă face cumva utilă.

Până la urmă, inutilitatea mea a fost aceea care a spart barierele dintre noi.

Vacarmul s-a stârnit dis-de-dimineaţă, pe când Kitia îmi arăta schiţa aripilor ei, pe care la acea vârstă începea să le făurească. Pe parcursul anului următor avea să dezvolte parazitul, iar în prezent exersa cu versiuni miniaturale, ce se ridicau fluturând de pe masa de lucru, transparente şi propulsate de un spasm muscular involuntar. Eu încercam să-mi ascund repulsia.

Kitia a privit în sus când s-a auzit zgomotul. Şi-a aruncat, neglijentă, prototipul pe fereastră, iar aripioarele au fost prinse în învălmăşeala păsărilor agitate din apropiere. Fata a ieşit pe uşă, iar eu am urmat-o până în piaţă, unde copiii se adunaseră pe margine, tăcuţi şi privind în jur. Pe pământ zăceau cinci femei. Erau pline de sânge, iar una dintre ele

murise. Alte două păreau grav rănite. Toate aveau aripi.

Câţiva băştinaşi le îngrijeau deja, îndesând mici cantităţi dintr-o substanţă maro-alburie, moale, în rănile deschise şi cosându-le. Mi-aş fi dorit să le vin în ajutor, nu atât dintr-un instinct natural, cât datorită socotelii pe care mi-o făcusem în minte că orice criză înlătură barierele sociale. Îmi pare rău să admit că nu m-am abţinut de la a evita orice intervenţie. Însă mi-a fost pe dată limpede că pregătirea mea medicală limitată n-ar fi fost de niciun ajutor real în acele circumstanţe.

În schimb, m-am retras într-o parte, încercând măcar să nu incomodez, dacă oricum nu puteam întoarce situaţia în avantajul meu. Astfel am dat peste Badea, care se uita de pe margine.

Era singură; niciun alt adult nu se afla în apropierea ei, iar mâinile îi erau pătate de sânge.

— Şi tu eşti rănită? am întrebat-o eu.

— Nu, a răspuns ea scurt.

M-am aventurat în a-mi exprima îngrijorarea cu privire la prietenele ei şi am vrut să aflu dacă fuseseră rănite în luptă.

— Am auzit zvonuri, am adăugat eu, cum că esperiganii v-au încălcat teritoriul.

Era prima ocazie de a aduce vorba despre ajutorul nostru oficial, întrucât, de fiecare dată când îi întrebasem pe copii dacă aveau cumva loc lupte, ei nu făcuseră decât să ridice din umeri.

Badea a imitat şi ea gestul, iar aripile i s-au ridicat în ritmul mişcării.

— Îşi lasă armele prin păduri, a spus ea. Chiar şi acolo unde nu au cum să ajungă.

Esperiganii foloseau mai multe tipuri de minare a terenului, printre care şi un dispozitiv mobil, inteligent, ce putea fi programat să atace o ţintă specifică,

definită de codul genetic individual, fie o clasă mai largă, descrisă prin particularităţile fizice – umanoizi cu aripi, spre exemplu. Maşinăria era apoi lăsată liberă să caute ţinta şi să producă maximum de daune, cu posibilităţile pe care le avea. Doar una dintre părţile ei putea să care explozibili, cealaltă reprezentând sistemul electronic.

— Şrapnelul porneşte doar într-o direcţie? am întrebat, în timp ce mi-am deschis mâinile în evantai, spre exterior, pentru a-i arăta la ce mă refer.

Badea m-a ţintuit cu privirea şi a încuviinţat din cap.

I-am explicat cum funcţionează bomba şi am descris modul de fabricare.

— Unele dispozitive de scanare le pot detecta, am continuat, sperând să pot face o ofertă.

Însă nu am apucat să-mi termin cuvântarea, căci ea mi-a întors spatele fără a-mi adresa niciun cuvânt, părăsind cu paşi mari piaţa.

Nu m-am simţită descurajată de reacţia ei, pe care o interpretam corect ca fiind intenţia de a da imediat o utilitate informaţiei oferite. Două zile mai târziu, răbdarea mi-a fost răsplătită. Badea a sosit la mine acasă pe la mijlocul dimineţii şi a spus:

— Am găsit o mină. Ne poţi arăta cum să o dezamorsăm?

— Nu sunt foarte sigură, i-am zis sinceră. Cel mai bine ar fi să o acţionăm intenţionat, de la depărtare.

— Plasticul din care sunt făcute otrăveşte pământul.

— Mă poţi duce acolo unde aţi găsit-o? am întrebat-o.

Mi-a cântărit cu destulă seriozitate propunerea, astfel încât mi-am dat seama că fie atinsesem un punct sensibil, fie era foarte periculos.

— Da, a răspuns în final.

M-a dus cu ea la o casă apropiată de centrul satului. Avea trepte până la acoperiş, iar de acolo ne-am putut

urca pe o altă locuinţă şi tot aşa, până ne-am căţărat suficient de sus pentru a ajunge la un coş mare, ţesut dintr-un soi de viţe, nu din frânghie, agăţat de creanga unui copac. Am intrat în el, apoi Badea i-a dat drumul în jos.

Mişcarea nu era lină. Cel mai bine o pot asemăna cu a unui balansoar, cu excepţia faptului că la nivelul acela crescut de imponderabilitate, în loc să cazi pe spate, te legănai la o viteză uluitoare. Frunzele pe care le smulgeam în căderea noastră răspândeau în jur un miros pătrunzător ca de ananas stricat. După cinci minute, mi-a venit rău. Spre mângâierea mândriei mele, dacă nu a stomacului, Badea a vomat şi ea, însă mult mai eficient şi peste marginea coşului, înainte ca aventura noastră să se termine.

În copacul în care am decis să facem popas, ne aşteptau alte două femei, înaripate şi ele: Renata şi Paudi.

— A mai înaintat trei sute de metri spre Ighlan, ne-a anunţat Renata.

Femeile mi-au explicat că Ighlan era un alt sat melidan, aflat la mică distanţă.

— Dacă ajunge destul de aproape cât să detecteze o aşezare organizată, nu se va declanşa până nu pătrunde în mijlocul ei, printre mai mulţi oameni, le-am explicat eu. S-ar putea să aibă şi un sistem de camuflaj, dacă este un prototip scump.

M-au lăsat cu grijă în jos, pe sub umbrele copacilor, mergând în faţa şi în spatele meu, atunci când am ajuns pe pământ. Aripile le erau atât de întinse, încât atingeau lianele de pe ambele părţi ale drumului. Din când în când porneau înainte pentru a cerceta împrejurimile. De câteva ori, mi-au făcut prietenos semne să urmez o altă potecă, deşi vederea mea neantrenată nu percepea nicio diferenţă.

Alături de noi mărşăluiau un şir îngust de furnici mari – cititorul să mă ierte că le numesc astfel, dar erau aproape identice cu acele creaturi harnice. Nu le-am dat importanţă până când ne-am apropiat de mina acoperită de insecte. Dispozitivul nu părea să le împiedice, dar furnicile îi dădeau ocol sau se căţărau peste el, stârnindu-le interesul.

— Le-am modificat astfel încât să miroasă plasticul, a spus Badea, când am întrebat-o ce fac. Le putem determina să-l mănânce, a adăugat ea, dar ne-a fost teamă să nu-l declanşeze.

Cuvântul „modificat” mă deranjează din nou acum, când scriu toate acestea. Îmi dă senzaţia supărătoare a unui termen ce nu permite să fie tradus adecvant, fiind astfel înlocuit cu unul nepotrivit. Totuşi, nu pot îmbunătăţi cu nimic munca translatorilor Confederaţiei. Pentru a defini adevăratul concept la care se referă mi-ar trebui trei capitole seci şi plictisitoare, potrivite într-un manual de inginerie biologică, lucru pentru care nu sunt calificată. Sper doar că am surprins cu succes felul relaxat în care mi-a vorbit despre această caracteristică. Oamenii noştri de ştiinţă ar putea, de asemenea, să reproducă modificarea genetică în oricare dintre zecile de laboratoare performante ale Confederaţiei, dacă ar avea la dispoziţie câţiva ani şi nişte fonduri pe măsură. Băştinaşii o făcuseră, bineînţeles, în decurs de două zile.

În acel moment nu m-am lăsat pierdută în admiraţie. Mina ignora furnicile curioase şi înainta într-un ritm destul de alert. Capul, cu ochiu-i sticlos, se rotea din când în când deasupra picioarelor filiforme de păianjen, iar noi aveam la dispoziţie jumătate de zi ca să o atragem departe de sat.

Renata a urmărit dispozitivul, în timp ce eu am desenat în noroi, pentru Badea şi Paudi, o schiţă a ceea ce ştiam despre mecanismele lui interne. Orice

fabricant versat de mine ar fi programat-o să explodeze pur şi simplu în cazul în care interfera cu orice altceva în afară de codul de dezamorsare. Astfel, opţiunile noastre nu erau în mod special satisfăcătoare.

— Cea mai la îndemână alegere, am sugerat eu, ar fi transmiţătorul. Dacă este echipată cu un sistem de protecţie, acesta ar dezactiva-o, în cazul în care nu mai este capabilă să primească codul de anulare, sub pretextul unei erori.

Paudi căra în spate o casetă care, desfăcută, semăna cu o variantă mai elegantă şi mai compactă a mesei de lucru a Kitiei. A stat turceşte, cu planşa în poală, şi a lucrat pe ea timp de două ore, culegând din când în când câte un pumn de furnici. După ce le aşeza în matricea verde a cutiei, insectele se ghemuiau şi mureau, cu excepţia câtorva supravieţuitori, pe care Paudi le aduna cu grijă într-un borcan gol, înainte de a repeta acţiunea cu altele.

Stăteam alături de ea, pe jos sau mă plimbam lângă Badea, care ne păzea, dându-ne roată. Din când în când îşi desprindea lama în formă de seceră, apoi o punea înapoi. Odată ne-a adus un motti, o creatură ce aducea cu lemurul. Spun că arăta ca un lemur pentru că nu o puteam asemăna cu altceva, dar nu avea nimic din drăgălăşenia mamiferelor de pe Pământ. M-am simţit mai degrabă dezgustată după ce m-am uitat la el, înainte chiar ca Badea să-mi arate micile ventuze pline de dinţi încovoiaţi cu care îşi ţintuia victimele.

Badea devenise ceva mai vorbăreaţă şi m-a întrebat despre lumea mea. I-am povestit despre Terce şi despre izolarea femeilor, detaliu pe care l-a găsit extrem de amuzant, aşa cum se întâmplă atunci când auzim despre gogomăniile celor îndepărtaţi şi care nu ne pot afecta. Societatea melidană era organizată astfel încât să existe permanent o proporţie de cinci

femei la un bărbat. Găseau că e soluţia potrivită pentru a-şi conserva genele sănătoase, minimalizând în acelaşi timp consumul total al resurselor populaţiei.

— Ei nu pot primi aripi, aşa că le este mai greu să călătorească, a adăugat ea, rezolvând printr-o propoziţie misterul ce-i pusese în încurcătură pe vizitatorii anteriori, în legătură cu apariţiile rare ale bărbaţilor.

Ea avea doi copii, pe care mi i-a descris plină de mândrie. Trăiau împreună cu tatăl lor şi fraţii vitregi într-un sat aflat la jumătate de zi distanţă şi se gândea să mai aibă unul. Se pregătise pentru a fi pădurar, încă un termen tradus nepotrivit, întrucât la vremea aceea avea mai degrabă un sens militar, sub presiunea raidurilor esperigane.

— Am terminat, a anunţat Paudi.

Am plecat să o prindem din urmă pe Renata şi să găsim un furnicar din apropiere, ce arăta ca o movilă de bumbac alb ridicându-se la câţiva centimetri deasupra solului. Paudi a introdus în colonie micul grup de supravieţuitori infectaţi. După ce s-au rotit în loc, puţin confuze, furnicile au acceptat transferul şi au intrat. Fluxul celor care ieşeau a încetinit puţin pentru o clipă, după care şi-a recăpătat ritmul. Un şir s-a desprins din rândul principal al lucrătoarelor şi a pornit-o în direcţia minei.

Acestea s-au alăturat mulţimii leneşe ce acoperea încă bomba, neîntârziind să o inspecteze şi să înceapă să se zbată, ca să pătrundă prin carcasă. Noi ne-am retras în siguranţă, privind ce avea să se întâmple. Dispozitivul a mers în continuare fără să încetinească, timp de zece minute, în timp ce din ce în ce mai multe furnici se strecurau înăuntru. Apoi a ezitat, cu unul dintre picioarele filiforme suspendate în aer. A mai făcut câţiva paşi împleticindu-se şi şi-a retras toate

membrele deodată, căzând la pământ, ca o minge netedă pe covorul pădurii.

A cincea rectificare

Mi-au arătat cum să le folosesc tehnologia comunicaţională şi mi-au creat o mică interfaţă portabilă, astfel încât am putut trimite raportul. Kostas era furios, bineînţeles. Se văzuse nevoit să inventeze scuze pentru felul în care plecasem, fără a putea măcar să înţeleagă cum se întâmplase totul. Însă trimisesem raportul cu o oră înainte de a-l contacta şi citise îndeajuns cât să-mi aprobe oarecum reticent concluziile, dacă nu metodele.

Eram, bineînţeles, mulţumită de mine. Eliberată, după o lungă aşteptare, de constrângerile academiei şi părăsind grădinile înconjurate de ziduri de pe Terce, înarmată cu încredere falsă în cercetările şi pregătirea mea. Obţinusem până atunci tot ce îmi propusesem. Sângele esperiganilor se spălase uşor de pe mâinile mele şi deşi i-am răspuns obedientă lui Kostas, atunci când m-a mustrat, în sinea mea mă simţeam doar nerăbădătoare şi nici el nu a insistat prea mult referitor la subiect: avusesem prea mult succes şi avea veşti mai importante.

Esperiganii trimiseseră, cu două zile în urmă, o mică armată, sub denumirea mai blândă de trupă defensivă expediţionară. Scopul lor era să stabilească o aşezare permanentă pe malul melidan, la aproximativ cincisprezece kilometri de locul în care mă aflam, şi să înceapă procesul standard de terraformare. Biosfera băştinaşă avea să fie eradicată pe arii de o sută şaizeci de kilometri, din aproape în aproape: mai întâi zonele vaste defrişate şi reţelele de electricitate, apoi iradierea solului şi a aerului şi răspândirea microbilor şi plantelor originare de pe Pământ. Aşa fuseseră remodelate o mie de lumi şi, deşi esperiganii îşi

ocupaseră în totalitate continentul lor, cu cinci secole în urmă, mai ştiau încă procedura.

Kostas m-a întrebat plin de îndoială dacă credeam că melidanii sunt dispuşi să riposteze imediat. Pentru el, faptul că dezamorsasem câteva bombe împrăştiate prin junglă fusese o ispravă măruntă. Să ne confruntăm cu o forţă militară mare şi organizată semnifica un alt nivel de complexitate.

— Cred că putem face câte ceva, am spus, păstrând o urmă de prudenţă, spre binele lui.

Imediat ce am întrerupt legătura, m-am dus la Badea cu lista de echipamente.

Ea era ocupată cu organizarea recuperării minelor dezactivate, pe care furnicile le lăsau la întâmplare prin păduri şi jungle. Un soi de pasărea-paradisului fusese *modificată,* ca să mănânce insectele şi să ducă cu ea bombiţele scânteietoare în cuiburile din vârfurile copacilor, de unde puteau fi observate cu uşurinţă. Ea şi ceilalţi căutători găsiseră aproape o mie. Dispozitivele stăteau adunate într-o piramidă mărişoară, precum capetele secerate ale unor ciclopi mărunţi, cu ochii terni, holbându-se fără viaţă.

Esperiganilor le-a luat o săptămână ca să traverseze oceanul, iar eu mi-am petrecut acest răstimp pregătind cu melidanii riposta. Găseam că este extrem de încântătoare colaborarea cu ei. Munca părea uşoară şi plăcută în laboratoarele deschise, năpădite de plante, acoperite doar de pânza unduitoare a vasului, ce consuma lumina soarelui, pentru a ne da energie. Cei mai buni dintre nativi veneau de la multi kilometri depărtare pentru a se alătura efortului comun. Sateliţii-spion ai Confederaţiei ieşiseră pe orbită cu doar un an înainte de primul nostru contact: probabil că ştiam mai multe despre puterea în sine decât despre conducătorii Melidei. Mă solicitau mult, consultându-mă nu doar cu

privire la informaţiile pe care le deţineam, ci şi pentru opiniile mele.

În fervoarea procesului, nu m-am dat înapoi de la nimic, încă nu era ceva deliberat, dar nici pe de-a-ntregul nevinovat. Fusesem trimisă ca să pregătesc un război, iar dacă în schema politică ce ajunsese la această soluţie vieţile soldaţilor erau simple variabile, exista totuşi un echilibru pe care se aşteptau să-l menţin. Nu era de datoria mea să le facilitez melidanilor o victorie uşoară, aşa cum nu fusese a lui Kostas în raport cu esperiganii.

Un război scurt şi victorios, deschizând o frontieră nouă şi ademenitoare pentru spiritele neastâmpărate, ar fi condus la naţionalismul neconvenabil, care este pentru Confederaţie cel mai aprig obstacol şi ar fi anihilat tentaţiile pe care le puteam oferi ca să-i ademenim de partea societăţii galactice. Pe de altă parte, ca să dezvălui şi mai mult din obscenitatea maşinaţiunii, războiul civil se dovedise extrem de util, şi cu cât dura mai mult şi era mai înverşunat, cu atât mai bine. Fusesem trimisă pe Melida în speranţa că, ghidându-i şi punându-le la dispoziţie materiale, suficient de subtil cât să nu se considere că adoptam o poziţie oficială, s-ar fi dovedit un duşman pe potriva esperiganilor, ajungându-se la situaţia descrisă.

Oficialii care m-au ales pentru această misiune au fost criticaţi, dar, în apărarea lor, trebuie subliniat că nu fusese de datoria mea să-i asist în demersurile militare. Nu mă puteam imagina, şi nici nimeni altcineva, ca făcând o figură cât de cât bună într-un asemenea rol. Eu trebuia să fiu o simplă iscoadă, însărcinată cu acumularea a cât mai multe informaţii culturale, suficiente ca să deschidă o poartă unei grupări de experţi militari din Voca Libre. Ei urmau să ajungă pe Melida abia peste doi ani. Ambiţia şi

oportunităţile oferite mă stimulaseră, şi nu intervenţia vreunui oficial sus-pus.

Cred că experţii au sosit cândva în timpul celui de-al treilea atac esperigan. Nu pot indica data cu exactitate. Încetasem pe atunci să mai ţin socoteala zilelor, iar eu nu i-am întâlnit niciodată. Sper să mă ierte pentru că le-am furat războiul; am plătit pentru lăcomia mea.

Esperiganii foloseau oţel-carbon obişnuit pentru mai toate echipamentele lor, cum ar fi şuruburi, piuliţe hexagonale şi şurubelniţe cu capete în formă de stea, integrate în reţeaua dură a armurii lor. Către asta se îndreptau eforturile noastre. Era un domeniu nou de cercetare pentru melidanii care foloseau metalul, la fel de rar şi pioşi precum consumau carnea. Pentru ei, reprezenta fie un element rar, găsit în cantităţi infinitezimale, fie un produs indezirabil al unor procese biologice, pe care doar rar le invocau.

În orice caz, dezvoltaseră nişte tulpini de bacterii ce urmau să se ocupe de această ultimă problemă. Viteza cu care manipulau organismele era extraordinară. Biologia altor furnici – un mecanism de livrare convenabil, folosit adesea de melidani, după cum am aflat – a fost sărăcită în fier, astfel încât să poată transporta bacteria în abdomenele lor, transformându-le în nişte maşini de distrugere uluitor de eficiente. Eliberate, pentru a le încerca, deasupra câtorva mine, insectele au devorat învelişurile, lăsând în urmă doar mormane negre de pudră de carbon, adunată cu grijă, ca îngrăşământ. Nucleele explozive, din plastic, se cuibăreau în sălaşul lor din sârmă de cupru şi silicon.

Esperiganii au ajuns pe continent şi şi-au decupat imediat un teritoriu în formă de semilună, din pustiul ţărmului virgin. N-au lăsat nici măcar o creangă să atârne mai sus de tabăra lor şi astfel să ofere o

platformă de atac. Au înconjurat perimetrul cu un gard electrificat, păzit de santinele înarmate. Toate acestea le-am observat, nu de foarte departe, împreună cu Badea, de la înălţimea unui copac năpădit de liane: purtam mantiile verzi-cenuşii, iar feţele ne erau pătate cu suc de frunze.

Nu-mi pot justifica îndeajuns asumarea unui asemenea rol. Poate doar scuza neconvingătoare că i-am indicat lui Badea cea mai importantă secţiune a taberei lor, atunci când am pătruns înăuntru. Nu pot spune cu exactitate de ce am dorit să continui o expediţie atât de periculoasă. Nu sunt foarte curajoasă. Câţiva dintre cei mai nemiloşi biografi ai mei m-au acuzat de cruzime şi au considerat această misiune ca fiind urmarea dezastrului din prima mea expediţie. Nu le pot combate acuzaţiile, dată fiind realitatea, însă voi accentua faptul că am ales acea porţiune de traseu unde speram să nu ne confruntăm cu acte violente.

Dar este adevărat că mă obişnuisem deja să mă înfurii în faţa sălbăticiei animalice, oarbe a esperiganilor, care ar fi distrus toate minunile din jurul meu, numai ca să creeze o altă copie pustie a Pământului şi să extragă tot ce se mai putea extrage din rămăşiţele propriei lor lumi. Îmi erau duşmani, atât din datorie, cât şi din instinct, şi mi-am permis luxul de a-i urî. La acea vreme, a uşurat lucrurile.

Vântul bătea dinspre est şi câţiva melidani au atacat tabăra din acea direcţie. Minele duceau o cantitate suficient de mare de explozibil ca să spargă zidul esperiganilor şi să zguduie copacii dimprejurul postului nostru înalt de observaţie. Briza aducea spre noi fum, praf şi limbi de foc, întunecând pământul şi făcându-i pe soldaţii din bază să pară umbre fantomatice, în formă de om. Bătălia se ducea corp la corp, iar răpăitul

armelor de foc răzbătea doar timid, din haosul norilor de pulbere.

Badea avea un cablu îngust, la capătul căruia atârna o păstaie grea. A turnat apoi nişte apă din gamela ei în receptacul şi a azvârlit-o în aer. Teaca a zburat pe deasupra gardului şi a aterizat în tabără, în spatele unuia dintre rândurile perfect aliniate de corturi-depozit. Păstaia a atins solul şi a pocnit imediat ca un fruct copt. Rădăcinile încâlcite ale unei anemone-de-mare s-au deschis, târându-se şi ancorând coarda, pe care o legase, în partea noastră, de o creangă solidă.

Am înaintat de-a lungul ei, punând o mână în faţa celeilalte. Nu exista nimic din fricţiunea abrazivă la care mă aşteptasem văzând frânghia. Când am terminat coborâşul, palmele îmi erau la fel de reci şi de relaxate ca atunci când îl începusem. Ne-am ascuns în spaţiul îngust dintre corturi. Am experimentat dilatarea bizară a timpului pe care o poţi trăi uneori în situaţiile de criză: eram conştientă de fiecare pas şi de clipele la fel de lungi ce se scurgeau până la a-l face.

În faţa celor mai multe corturi se aflau soldaţi precauţi. Se poate să fi fost vorba despre cele ce conţineau cea mai scumpă muniţie sau pe cei mai valoroşi oameni. Postura lor disciplinată nu se schimbase, nici chiar atunci când majoritatea pregăteau deja un răspuns la asaltul melidan, de partea cealaltă a taberei. Dar nu trebuia să pătrundem în corturi. Santinelele ne erau mai degrabă utile, indicându-mi care erau adăposturile mai importante. I-am arătat lui Badea grupul de zece corturi, din capătul cel mai îndepărtat al taberei, păzite fiecare, de ambele părţi, de câte doi oameni.

Badea studia împrejurimile, pe când zoream, la adăpostul fumului, dintr-o alee în alta. Pereţii din pânză ceruită înăbuşeau strigătele îndepărtate şi zgomotele armelor. Nămolul avea nuanţa gălbuie a

solului melidan – esperiganii nu-l iradiaseră încă – dar era fărâmicios şi uscat, muşchiul originar al planetei era mărunţit şi sfâşiat de ghetele greoaie şi de echipamente, iar vântul ridica vârtejuri de praf în jurul gleznelor noastre.

— Va dura ani până când solul îşi va reveni complet, mi-a şoptit ea, cu amărăciune, în timp ce ne-am oprit şi am îngenuncheat, în spatele unui cort părăsit, nu departe de ţinta noastră.

Mi-a dat un instrument mic, ceramic, care arăta mai degrabă ca agrafele purtate uneori pe Terce de femeile a căror podoabă capilară nu a cunoscut niciodată tăişul lamei: un pieptene lucrat în relief, cu trei dinţi, deşi ai uneltei erau mai lungi şi ascuţiţi la vârf. Am scurmat pământul energic, înfigând colţii adânc, ca să oxigenez solul vătămat, în timp ce Badea a turnat cu grijă o mixtură din apă şi anumite extracte organice şi a semănat o mână de seminţe.

Poate părea o operaţie complicată pentru a fi săvârşită în tabăra inamică, în toiul luptei, dar exersasem manevra şi chiar dacă am fi fost observate, oricui i-ar fi venit greu să ia drept ameninţare două excrescenţe înveşmântate în cenuşiu, ghemuite, bătătorind pământul. Oameni cărând soldaţi răniţi au trecut de două ori spre adăposturi, în ambele capete ale aleii noastre. Nu ne-au văzut.

Deşi mărunte, seminţele pe care le adusese au plesnit repede şi au început să dezvolte rădăcini mici, subţiri ca pânza de păianjen, cu o viteză atât de mare, încât semănau cu învălmăşeala unor viermi. Badea şi-a mişcat mâinile, fără teamă, în jurul lor, orientându-le spre sol. Când s-au stabilizat, mi-a făcut semn să mă opresc şi a scos furnicile antrenate, în număr mult mai mare, însoţite de mătcile galbene şi umflate, de mărimea unei viespi. Răsturnate în pământul pregătit şi îmbietor, ele au început imediat să-şi sape drum în

jos, agasate de nerăbdarea supuşilor şi a progeniturilor.

Badea le-a privit timp îndelungat, ghemuită deasupra lor, chiar şi după ce furnicile dispăruseră aproape toate sub pământ. Toate cele care mai ieşeau şi se grăbeau apoi din nou în sol, tremurul slab al rădăcinilor, grăunţele mişcătoare de pământ, toate îi transmiteau câte o informaţie importantă. Mulţumită, în cele din urmă, s-a ridicat, spunând *Acum…*

Tânărul soldat era, cred, doar în căutarea unui loc în care să urineze decât decis să investigheze sunetul. A venit de după colţ, desfăcându-şi deja cureaua, şi nu a strigat imediat ce ne-a văzut, cel mai probabil din cauza surprizei, ci a prins-o pe Badea de umăr. Era ras complet, iar ecusonul de pe pieptul lui spunea că-l cheamă *Ridang.* I-am înfipt mica greblă în ochi. Eram mai înaltă, aşa că lovitura a venit de sus în jos, iar el s-a împleticit în spate, prăbuşit în genunchi, departe de mine, ţinându-şi faţa în mâini.

Nu a murit pe loc. Puţini mor imediat, deşi uneori ne place să ne consolăm cu gândul că o deficienţă a trupului sau o rană anihilează instantaneu conştiinţa, viaţa şi durerea. Şi-a păstrat cunoştinţa câteva momente, ce mi s-au părut infinite: avea celălalt ochi deschis şi mă privea în timp ce îşi întindea mâinile după mânerul uneltei. Când spiritul i s-a stins şi a căzut pe spate, la pământ, membrele lui au continuat să se mişte convulsiv, iar din gură, din nas şi din ochi i-au şiroit firicele de sânge, înainte ca ultima zvâcnitură să-l împietrească, lăsându-i trupul gol, neînsufleţit.

L-am privit murind, jucând parodia bizară a serenităţii, stoarsă de orice sentiment, apoi m-am întors să vomit, într-o parte. În spatele meu, Badea i-a crestat abdomenul şi coapsele şi l-a întors cu faţa în jos, în noroi, astfel încât sângele şi reziduurile lui să se scurgă din el.

— Măcar asta va face bine pământului, până când îl vor lua de aici, irosindu-l, a spus ea. Haide!

Nu mi-a atins umărul cu brutalitate, dar am sărit într-o parte, ca din faţa unei explozii.

Nu însemna că Badea sau tovarăşii ei erau indiferenţi în faţa morţii sau deschişi la ideea de crimă. Dar într-o lume ale cărei ostilităţi au fost mai degrabă preţuite, decât combătute, există întotdeauna un preţ de plătit în schimbul supravieţuirii. Speranţa de viaţă a melidanilor este cu aproximativ zece ani mai mică decât a cetăţenilor Confederaţiei, deşi sunt, în medie, mai sănătoşi şi mai bine construiţi atât genetic, cât şi fizic. Conform filozofiei lor, viaţa unui om nu este inerent superioară şi mai de preţ decât o alta. Accidentele şi prădătorii îşi cereau adeseori tributul, iar a trăi în intimitate cu cruzimile zilnice ale naturii estompează tendinţa de ataşament. Badea nu se bucura de distanţarea aceea confortabilă ce ne permite să credem că ne vom bucura de întreaga viaţă şi, astfel, nu suferea nicio criză când se confrunta cu dovezi ce atestau contrariul. M-am uitat la victima mea şi m-am văzut pe mine; la fel şi ea, dar Badea trăise mereu perfect conştientă de realitatea din jur, încât aceasta nu o mai îngenunchea.

Au trecut cinci zile înainte ca echipamentul esperigan să se descompună. În a şasea şi-au oprit activitatea şi s-au retras în tabără. Nu m-am alăturat companiei melidane, care i-a secerat până la ultimul.

Contrar multor acuzaţii, nu am minţit în raportul meu către Kostas şi m-am prefăcut surprinsă. I-am destăinuit deschis că aşteptasem rezultatele şi i-am explicat cinstit că nu doream să afirm lucruri de care nu eram sigură. Niciodată nu am căutat deliberat să-mi înşel superiorii sau să le ascund informaţii. La început nu am fost destul de pătrunsă de spiritul melidan încât

să doresc să o fac, iar mai târziu am devenit prea mult ca ei, ca să mai simt altceva decât de repulsie la acest gând.

Am discutat amândoi următorul pas al strategiei. I-am descris cât am putut de bine tehnologia melidană şi după ce ne-am consultat cu diverşi experţi ai Confederaţiei, am ajuns la concluzia că-i va vorbi subtil ministrului esperigan al apărării, la prânzul lor săptămânal, despre un echipament special: armuri de ceramică, ce puteau fi comandate, la un preţ mare şi cu o întârziere de doi ani, din Bel Rios. Sau, a adăugat el, dacă esperiganii erau dispuşi să treacă o bucată de pământ în proprietatea Confederaţiei, atunci un concern antreprenorial ar fi putut finanţa construirea unei fabrici locale şi să le producă la costuri mult mai reduse, în decurs de şase luni.

Esperiganii au muşcat momeala şi n-au văzut în spatele încălcării aparente a neutralităţii decât lăcomia personală: imaginându-şi-l pe Kostas investitor al acestei corporaţii private, ei au privit cu indulgenţă scăparea lui şi ne-au ajutat bucuroşi să profităm de ei. Între timp, au continuat incursiunile provizorii şi ocazionale pe continentul melidan, cercetând ţărmul. Dar hărmălaia pe care au făcut-o le-a dat în vileag încercările, iar furnicile harnice au distrus pe loc orice aşezare mai apropiată, astfel încât expediţiile nu au avut mai mult succes decât prima.

În aceste luni de scurtă şi reticentă destindere, am călătorit mult, pe tot continentul. Jurnalele mele sunt la îndemâna oricui, fiind în proprietatea guvernului nostru, dar informaţiile sunt, spre ruşinea mea, extrem de fragmentare şi le cer scuze colegilor mei pentru asta. Dacă m-aş fi gândit că voi fi ultimul, şi nu primul cronicar de acest fel, aş fi fost mult mai sârguincioasă. Atunci, ameţită de succes, am pornit în explorare, mai degrabă în calitate de turist, decât de cercetător şi am

trimis doar imaginile şi notele pe care îmi făceau plăcere să le înregistrez, folosindu-mă de scuza capacităţilor limitate de a trimite raportul.

Dacă mai încălzeşte pe cineva, trebuie să specific că fotografiile şi descrierile nu pot transmite cu adevărat experienţa de a fi în sânul unei lumi străine, deşi nu ostile. Odată, pe când mă plimbam de mână cu Badea, pe marginea unui canion şi privind în jos, pe deasupra crestelor mov şi gri şi din argilă galben-brună, am înregistrat spectacolul lujerilor unduitori dintr-o pădure de elacca. În faţa acestor imagini infame, oricărui spectator i s-ar face greaţă, dar eu am simţit pentru prima oară neliniştea adevărată a senzaţiei neobişnuite de a găsi frumuseţea în stranietate şi am râs încântată şi surprinsă, în timp ce ea mă privea şi zâmbea.

Ne-am întors în satul ei după trei zile şi am văzut bombardamentul. Noile avioane de luptă ale esperiganilor, de cursă lungă, treceau razant cu solul, pe deasupra capetelor noastre, ca nişte lame înguste argintii, de cuţit. Fumul se ridica negru şi uleios spre cer. Nu ne puteam grăbi călătoria în coşul din copac, aşa că nu am făcut decât să ne prindem de marginile lui şi să aşteptăm să ajungem, în timp ce coboram. Avioanele şi fumul dispăruseră până să sosim, dar nu şi dezastrul lăsat în urmă.

După aceea m-am înfuriat pe Kostas, pe nedrept. Nu era mai mult confidentul esperiganilor decât îi erau ei lui, dar am considerat că fusese de datoria lui să ştie ce plănuiau şi că nu fusese capabil să mă informeze. L-am acuzat de tăinuire; el mi-a spus, critic, că ştiam la ce risc mă supun când plecasem pe continent, iar el nu se putea face nici pe departe responsabil de siguranţa mea, din moment ce locuiam chiar în zona de război. Replica lui m-a amuţit, dându-mi seama cât de aproape fusesem să mă trădez singură. Normal că nu

voia să îi previn pe melidani; însă încă nu-i trecuse prin cap că eu mi-aş fi dorit s-o fac.

Patruzeci şi trei de oameni au fost ucişi în atac. Kitia mai trăia când m-am aşezat lângă trupul ei micuţ. Nu avea dureri, privirea îi era înceţoşată şi pierdută, părăsind deja această lume; familia ei fusese acolo, dar plecase din nou.

— Ştiam că o să vii, aşa că i-am rugat să mă mai lase puţin, mi-a spus ea. Am vrut să-mi iau la revedere. A făcut o pauză, după care a adăugat, şovăitoare: Şi mi-a fost şi puţin frică. Să nu mai zici la nimeni.

Am promis să nu-i divulg secretul. Kitia a oftat şi şi-a luat inima în dinţi.

— Nu ar trebui să mai aştept. Vrei să-i chemi tu?

Asistentul s-a apropiat când am ridicat mâna şi a întrebat-o pe fată:

— Eşti pregătită?

— Da, a răspuns ea nesigură. O să doară?

— Nu, deloc, a asigurat-o el, scoţând dintr-un săculeţ, cu o mână înmănuşată, o fâşie plată, de un verde transparent şi mirosind a zmeură.

Kitia a deschis gura, iar el i-a pus obiectul pe limbă. S-a dizolvat aproape instantaneu, iar ea a mai clipit de două ori şi apoi s-a adâncit în somn. Mâna ei s-a răcit câteva clipe mai târziu, pe când o ţineam încă într-ale mele.

Am stat alături de familia ei la înmormântare. Însoţitorii i-au depus trupul într-o poiană, au aruncat spre ea de la distanţă cu petalele de trandafiri abia culeşi şi au făcut un pas în spate. În aer se simţea aroma florilor ce stau să moară. Părinţii ei plângeau în hohote. Nu am vărsat nicio lacrimă, ca o doamnă respectabilă de pe Terce. Le-am spus, consolator, că sufletul ei se va ridica la stele. Mai întâi au venit păsările, apoi mottii şi i-au ciugulit ochii şi buzele, gândacii s-au grăbit să-i macine trupul, crănţănind cu

cleştii lor pofticioşi. Festinul lor nu a durat mult: însăşi pădurea o devora, de dedesubt. Valurile verzi de liane se ridicau, agăţându-se de obrajii ei şi dând la o parte toate celelalte creaturi ale pădurii.

Când vegetaţia a acoperit-o cu totul, cei îndoliaţi s-au întors şi au mers să se alăture priveghiului, în piaţa din sat. M-au privit şovăitori şi uimiţi, când au observat că rămân, iar ochii îmi erau uscaţi de lacrimi. Dar Kitia nu plecase de tot: o siluetă ce amintea de o fată odată vie mai zăbovea încă acolo, un eşafodaj ce stătea să se prăbuşească, purtând un acoperământ viu, ce nu părea să se grăbească. Nu am plecat, deşi în spatele meu se ridicau şoaptele familiilor ce pierduseră pe cineva drag.

Înainte de ivirea zorilor, învelişul verde a alunecat uşor într-o parte. În lumina difuză şi lichidă am zărit pentru un moment o alveolă plină de gândaci şi am plâns.

A şasea rectificare

Nu voi susţine că, după aceea, am luat aripile, din datorie, dar neg acuzaţia că le-aş fi primit, cu intenţia de a comite un act de trădare. Nu exista o altă soluţie. Bărbaţii, copiii, bătrânii sau bolnavii, toţi cei fără de aripi fugeau din calea furtunii neîncetate de atacuri ale esperiganilor. Se retrăgeau spre centrul continentului, departe de furia neostoită a maşinăriilor de război esperigane, în adăposturi ascunse atât de adânc în peşteri şi stufărişuri, încât nici sateliţii mei spioni nu le puteau detecta. Legătura mea cu Kostas urma să fie întreruptă şi dacă nu puteam să îi dau nicio informaţie sau să îi vin în ajutor, m-aş fi putut la fel de bine furişa înapoi la ambasadă şi astfel să mă salvez de neplăcerea de a fi un refugiat. Niciuna dintre cele două opţiuni nu-mi făcea plăcere.

M-au întins deasupra altarului, ca pe o ofrandă, sau cel puţin aşa m-am simţit, deşi mi-au dat să beau ceva care mi-a relaxat trupul şi spasmele involuntare ale membrelor şi muşchilor. Badea stătea la căpătâiul meu şi îmi ţinea într-o parte coama bogată de păr, în timp ce ceilalţi m-au ras pe spate şi mi-au curăţat epiderma cu alcool. M-au ţintuit şi mi-au crestat pielea, cu două linii aproximativ paralele cu coloana vertebrală. Apoi Paudi mi-a fixat aripile.

Îmi lipsea abilitatea de a-mi dezvolta singură unele, în puţinul timp pe care îl aveam; Badea şi Paudi m-au ajutat în procesul de extracţie, astfel încât să pot rezista. Dar în ciuda eforturilor mele văzusem mai mult decât mi-aş fi dorit din felul în care arătau paraziţii şi, chiar dacă aveam ochii închişi şi faţa întoarsă în jos, am ştiut, spre groaza mea, că senzaţia vagă, stranie, a unei mângâieri pufoase era de fapt împunsătura filamentelor fine, de pânză de păianjen, lungi de cinci metri, care şerpuiau acum în carnea mea deschisă, ademenitoare, şi începeau să se ţeasă înăuntrul meu.

Valurile de durere veneau şi plecau, în timp ce filamentele înaintau prin muşchi şi os, intersectându-se pentru o clipă cu vreun mănunchi de nervi, apoi cu altul. După prima jumătate de oră, Badea mi-a spus blând:

— Ajung la coloană, şi mi-a dat ceva de băut.

Drogul mi-a împiedicat trupul să se zbată, dar nu putea face nimic să-mi uşureze agonia. Nu o pot descrie în cuvinte potrivite. Dacă aţi suferit vreodată de alergii, în ciuda prevenţiilor Confederaţiei, vă puteţi imagina felul, dacă nu gradul suferinţei, o senzaţie care cuprinde întregul trup, toţi muşchii şi articulaţiile şi îţi tulbură nu doar corpul, ci şi gândurile: totul dispare, cu excepţia durerii, iar la întrebarea *am scăpat de ce era mai rău?,* răspunsul e *nu* şi iar *nu.*

Dar la un moment dat durerea a început să scadă, într-adevăr. Filamentele pătrunseseră în creier şi era o lege a ceea ce se întâmplase acolo, ca lucrul de care mă temusem cel mai mult să se preschimbe în alinare; am rămas nemişcată şi mi-am închis ochii recunoscătoare, în timp ce simţeam noile adăugiri din spatele meu şi membrele împrumutate au devenit cu adevărat ale mele, tresărind la adierea vântului şi la atingerea prietenilor mei. În cele din urmă, am adormit.

A şaptea rectificare

Nu este nevoie să mai enumăr detaliile legate de război, care era acum în plină desfăşurare. Kostas a ţinut jurnale excelente, cu mult mai bune dacât ale mele, iar studenţii au memorat suficiente date şi coordonate geografice, asociind moartea şi dezastrul cu simple numere insignifiante. În schimb, vă voi spune că de deasupra, în solul otrăvit al taberelor esperigane aveau loc mici explozii de argilă maro şi de un galben veşted, în timp ce forme asemănătoare tentaculelor se târau, din vegetaţia sănătoasă dimprejur. Navele cu provizii au ancorat în larg, smălţuind apa cu o peliculă de ulei şi deşeuri, în timp ce soldaţii îşi exersau armele pe bancurile mari de pui de kraken, ale căror trupuri umflate şi albe pluteau la suprafaţă, duse de-a lungul malului, atât de numeroase, încât sfidau până şi apetitul rechinilor.

Vă voi spune că atunci când le-am acoperit cocile navelor cu alge şi sfredele sub formă de crustacee, lucrarea noastră a fost camuflată de inflorescenţele uriaşe ale margaretelor-de-mare, din jurul bărcilor. Petalele lor au reflectat o lumină roşie pe oţel, ascunzând rugina ce se infiltra silenţioasă, până când a lovit prima furtună a iernii, iar krakenii adulţi au ieşit la suprafaţă, ca să se hrănească. Vă voi povesti cum am

privit de pe ţărm cum s-au crăpat şi s-au scufundat navele, iar dinţii giganticelor creaturi au lucit în explozie, ca opalele de foc, iar dacă am plâns, am făcut-o doar pentru că oceanul fusese pângărit.

Au venit şi mai multe ambarcaţiuni şi avioane; armurile din ceramică au sosit şi ele, împreună cu armate de soldaţi, dotaţi cu arme şi bombe blindate şi otrăvuri pe care le-au împrăştiat pentru a se apăra de mottii şi de micile păsări hibride, asemănătoare vrăbiilor, ai căror ochi fuseseră antrenaţi să recunoască inamicii în culorile uniformei esperigane. Am semănat specii de plante ce eliminau acid şi altele mai agresive de-a lungul convoaielor cu provizii, astfel încât mesajele lor erau mai degrabă pline de speranţă, decât de încredere. Noaptea, i-am prins în ambuscadă; şi-au croit drum prin pădure, cu topoare, fierăstraie electrice şi explozibili puternici, care cădeau, oprindu-se pentru o clipă şi apoi se dezintegrau, înăbuşite de lianele ce se mulau dure pe oţelul maleabil, în timp ce creşteau.

Contrar afirmaţiilor ce au fost făcute în timpul procesului meu, *în absentia,* şi dezminţite de înregistrările comunicatelor, am ţinut legătura cu Kostas în tot acest timp. Cred că l-am derutat; i-am dat toate informaţiile de care avea nevoie ca să transmită esperiganilor date despre următoarea misiune melidană, dar nu mi-am ascuns sentimentele şi nici faptul că loialitatea mea şovăia, obiectând cu amărăciune şi furie la adresa atacurilor duşmanului. L-am indus în eroare cu sinceritatea mea: a considerat, cred eu, că mă eliberam doar de frustrările fireşti şi prin asta îmi limpezeam propriile îndoieli. Însă îmi pierdusem doar capacitatea de a minţi.

Odată cu adăugarea aripilor, percepţia se ascute, nervii devin mult mai sensibili. Gesturile involuntare şi grimasele se trădează mai repede atunci când spui o

minciună, aşa că doar formele mai complexe pot trece nedetectate – de exemplu, atunci când vorbitorul se minte pe el însuşi sau în cazul înşelătoriilor nonşalante ale sociopatului, care nu simte nicio remuşcare. În asta consta dezgustul melidanilor pentru minciună, iar eu îl adoptasem.

Dacă ar fi ştiut, Kostas m-ar fi retras imediat din misiune: un diplomat nu e foarte util dacă nu poate minţi atunci când e nevoie; cu atât mai puţin un agent. Dar nu-i ofeream informaţiile de bunăvoie, iar la început nu mi-am dat seama cât de mult mă lăsasem subjugată de acea restricţie. De fapt nu realizasem deloc, până ce Badea a venit la mine, într-o zi din al treilea an de război. Stăteam singură, iar în bezna consolei de comunicaţii mai lucea încă fosforescentă umbra chipului lui Kostas, estompându-se pe suprafaţa dispozitivului.

S-a aşezat jos lângă mine şi mi-a spus:

— Esperiganii ne răspund prea repede la atacuri. Tehnologia lor avansează într-un ritm alert şi, de fiecare dată când îi respingem, ei se întorc în mai puţin de o lună în acelaşi loc.

Iniţial am crezut că venise clipa: că voiau să se alăture Confederaţiei. Nu am simţit niciun pic de satisfacţie, ci doar osteneală şi resemnare. Războiul avea să se sfârşească, esperiganii să se supună, iar în decurs de câteva generaţii, aveau să fie devoraţi de birocraţie, standarde şi imigraţii.

În schimb, Badea m-a privit şi a zis:

— Îi ajutaţi şi pe ei?

Ar fi trebuit să neg, fără a mai sta pe gânduri, să-i dau un răspuns cu uşurinţa pe care mi-ar fi dat-o convingerea în misiunea mea, urmat apoi de invitaţie. Dar nu am spus nimic, cuvintele mi s-au înecat involuntar în gât. Am stat tăcute în întuneric şi în cele din urmă m-a întrebat:

— Poţi să-mi spui de ce?

Atunci am crezut că nu pot provoca niciun rău, ba chiar aş fi ajutat, fiind sinceră. I-am explicat raţiunile şi dorinţa de a-i primi în uniunea noastră, ca pe egali. Am mers atât de departe, încât i-am prezentat chiar şi clişeele cu care ne convingeam singuri că imperialismul impus lent şi blând era justificat: această unificare este necesară şi ajută pe toată lumea, aducând pacea.

Ea doar a clătinat din cap şi şi-a întors privirea de la mine. După un timp, mi-a răspuns.

— Oamenii tăi nu se vor opri niciodată. Orice am face, ei îi vor ajuta să contraatace, iar dacă esperiganii inventează o armă pe care să nu o putem combate, ne vor ajuta pe noi şi, astfel, ne vom lupta până la extenuare, până când, la sfârşit, vom ceda cu toţii.

— Da, am spus, pentru că aşa şi era.

Nu eram sigură dacă mai eram capabilă să spun minciuni, dar în orice caz nu ştiam şi nu am minţit-o.

Nu mi s-a mai permis să vorbesc cu Kostas, până nu erau pregătiţi. Treizeci şi şase dintre cei mai buni proiectanţi şi cercetători melidani au murit în acea încercare. Am aflat despre moartea lor, punând cap la cap puţinele informaţii ce mi-au ajuns la urechi. Lucraseră în spaţii izolate şi închise, înregistrându-şi toată activitatea, chiar şi atunci când bacteriile şi viruşii pe care îi dezvoltau i-au ucis. După mai puţin de trei luni, Badea a venit din nou la mine.

Nu mai vorbisem din noaptea în care aflase de duplicitatea ajutorului oferit de Confederaţie şi de mine. Nu-i puteam cere să mă ierte, iar ea nu putea să facă asta. Nu dorea să ne împăcăm, ci să transmită, prin mine, un mesaj atât esperiganilor, cât şi Confederaţiei.

Nu am înţeles la început. Dar când mi-am dat seama, ştiam deja destul de bine că Badea nu minţea

şi nici nu se înşela, iar ameninţarea era reală. Nu se poate spune acelaşi lucru şi despre Kostas, şi cu atât mai puţin despre esperigani. Încercările mele disperate de a-i convinge au avut mai degrabă rezultatul contrar. Perioada îndelungată în care nu mai comunicasem cu el îl făcuse pe Kostas suspicios: a considerat că mă convertisem sau, într-o variantă mai blândă, că eram o unealtă manipulată.

— Dacă ar fi avut capacitatea, şi-ar fi folosit-o până acum, mi-a răspuns el, iar dacă nu-l putusem convinge pe el, nu avea niciun rost să mai încerc cu esperiganii.

I-am cerut lui Badea să facă o demonstraţie. Pe coasta de sud a continentului esperigan era o insulă mare, foarte populată şi puternic industrializată, cu două oraşe-port. O sută de kilometri o despărţeau de ţărm. Le-am propus melidanilor să înceapă acolo unde atacul putea fi prevenit.

— Nu, a refuzat Badea. De ce? Pentru ca cercetătorii voştri să dezvolte o armă cu care să riposteze? Nu. Schimburile au încetat.

Ştiţi ce s-a petrecut după aceea. O mie de luntri au pornit de pe malurile Melidei, în dimineaţa următoare, iar până la apusul celei de-a treia zile, oraşele esperigane se năruiau. Refugiaţii au fugit din zgârie-norii ce scârţâiau din toate încheieturile, în timp ce clădirile se înclinau încet sub propria lor greutate. Copacii au murit, la fel şi recoltele, vitele, toată viaţa şi vegetaţia importate de pe Pământ şi forţate să se adapteze la noua lume golită, pentru a le satisface nevoile.

Între timp, printre adăposturile aglomerate, viruşii treceau de la o victimă la alta, rescriindu-le codul genetic. Acolo unde se instalau schimbările, cei infectaţi supravieţuiau. Ceilalţi cădeau pradă aceleiaşi molime care nimicise toate creaturile vii de pe Pământ. Muşchiul verde melidan s-a târât rapid, ca un covor

verde deasupra cadavrelor, însoţit de o armată de gândaci.

Nu vă pot povesti cu exactitate ce s-a întâmplat în acele zile. Şi eu am zăcut bolnavă şi cu febră, în timp ce modificarea îşi urma cursul în organismul meu, deşi eram îngrijită mai bine şi cu mai multă atenţie de surorile mele. Când am fost destul de în putere ca să mă ridic, am văzut valurile morţii întinzându-se peste tot. Aripile mi s-au chircit deasupra umerilor pe când mă plimbam pe străzile pustii din Landfall. Pietrele aleilor erau crăpate şi sparte de liane avide, precum oasele deschise în căutarea măduvei. Muşchiul acoperea morţii ce umpleau străzile sfărâmate.

Clădirea strivită a ambasadei se prăbuşise în mare parte într-un colţ, iar ferestrele sparte se holbau goale şi întunecate. În curtea ei ridicaseră un pavilion simplu de pânză, ce servea deopotrivă drept spital şi sediu. Singurul diplomat cu un rang superior care supravieţuise era un tânăr subsecretar de stat. Kostas murise printre primii, m-a informat el. Ceilalţi erau în agonie. Organismele lor duceau un război intern, care le schimonosea trupurile.

Mai puţin de unul la treizeci: aceasta era estimarea lui cu privire la rata supravieţuirii. Imaginaţi-vă că vă aflaţi într-un aerotren în picaj, apoi că aţi rămas deodată singuri, cu un singur pasager, aflat la capătul încăperii, un străin privindu-vă fix. Badea numea asta populaţie sustenabilă.

Melidanii au curăţat aeroportul de vegetaţie, deşi nu mai rămăsese aproape nimic acum, în afară de pista pârjolită de aterizare, opera Confederaţiei, făcută în totalitate din carbon şi titaniu.

— Cei care doresc pot să plece, a spus Badea. Îi vom ajuta pe restul.

Majoritatea supravieţuitorilor au ales să rămână. Şi-au privit în oglindă chipurile pătate în verde şi au

început să se teamă mai puţin de melidani decât de primirea de care ar fi avut parte pe o altă lume.

M-am îmbarcat pe ultima navă mică ce a cutezat să aterizeze pentru a lua refugiaţii, fără să acord nicio atenţie destinaţiei sau duratei călătoriei. Voiam doar să plec. Aripile au fost uşor de îndepărtat: extragerea rapidă şi dureroasă a firelor de păianjen şi a ţesăturii ce-mi străpunsese pielea, iar restul putea fi absorbit treptat, de organism. Senzaţia bizară a unei lumi ce părea stinse şi amorţeala au trecut, în cele din urmă. Cele două cicatrice de pe spatele meu, liniile paralele, le voi păstra, în schimb, toată viaţa.

Epilog

Am vorbit cu Badea pentru ultima oară înainte să mă urc în navă. Venise să mă întrebe de ce plec şi ce credeam că mă aşteaptă. Ar fi uimită să mă vadă acum în mica mea cabană de pe Reivaldt, la câteva sute de kilometri de cel mai apropiat oraş, deşi i-ar fi plăcut micul lieden, delicat ca o floare, ce trăia pe zidul grădinii mele, una dintre puţinele rămăşiţe ale faunei originare care supravieţuiseră terraformării, din afara rezervaţiilor universităţii.

Am plecat pentru că nu mai puteam rămâne. La fiecare pas pe care-l făceam pe Melida, simţeam oase trosnindu-mi sub picior. Melidanii nu ucideau cu mai multă blândeţe un individ sau un ecosistem. Şi nici mai eficient decât o făceam noi. Dacă ei nu ar fi eliberat molima asupra esperiganilor, atunci probabil că i-am fi distrus noi cât de curând, şi pe melidani împreună cu ei. Dar noi ne distanţăm mult mai repede de crimele noastre, aşa că nu suntem gata să le înfruntăm. În timp ce treceam pe străzile-cimitire, brăzdate de covorul verde, aripile îmi şopteau uşor că melidanii nu erau revoltaţi, nu erau trişti. Simţeam durerea şi

regretul, dar nu ură de sine. Nu-mi mai rămăsese nimic acolo. Eram singură.

Când am sosit aici, pe mica mea navă, mă aşteptam să fiu pedepsită, ba chiar îmi doream asta. O judecată care avea să însemne, în sfârşit, finalul. Vina bântuise la zidurile statului, ca un copil nedorit, dar atunci când m-am arătat dispusă să accept orice act blamabil pe care mi-l puneau în spate, să recunosc orice crimă pe care o considerau convenabilă şi să nu mă apăr în niciun fel, ea şi-a întors spatele şi a plecat.

A trecut suficient timp ca să le fiu recunoscătoare politicienilor care mi-au cruţat viaţa şi mi-au dat ceea ce trece drept libertatea mea. Acum, cu greu mai pot să simt ceva, chiar şi cât să fiu mulţumită că raportul meu a contribuit puţin la încetarea oricăror represalii împotriva Melidei: de parcă am putea să-i facem responsabili pentru că ne-au înşelat aşteptările, nu din dorinţa de a se omorî unul pe celălalt, ci doar datorită amplorii abilităţilor lor.

Dar timpul nu vindecă toate rănile. Sunt adesea întrebată de vizitatori dacă m-aş mai întoarce vreodată pe Melida. Nu, nu o voi face. Am încheiat-o cu politica şi marile preocupări pentru colonizare. Sunt mulţumită să stau în mica mea grădină şi să privesc cum muncesc furnicile.

Ruth Patrona

MANTIA DE PĂUN

Chris Beckett

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Scriitorul britanic Chris Beckett este unul dintre cei mai activi colaboratori ai revistei *Interzone,* unde a publicat peste douăsprezece povestiri; a colaborat de asemenea la *Asimov's Science Fiction* şi nu numai. Printre romanele sale se numără *The Holy Machine* şi *Marcher.* Proza sa scurtă a fost reunită în volumul *The Turing Test.* A lucrat ca asistent social, iar în prezent este lector universitar şi locuieşte în Cambridge, Anglia.

Beckett scrie în general despre o Anglie din viitorul apropiat, dar aici se mută cu succes în domeniul lui Roger Zelazny, cu indivizi cu puteri covârşitoare confruntându-se într-o realitate virtuală creată de unul dintre ei, în timp ce soarta întregului univers atârnă în balanţă.

Până atunci nu fusese aproape nicio mişcare în acea vale, în afară de lăcuste, albine şi râul care se juca singur în albia sa de pietre. Apoi apăru Tawus în mantia lui vestită, cu ţesătura ei strălucitoare încă fremătând şi scânteind de la saltul enorm, cu cei o sută de ochi, negri, verzi şi aurii, măsurând febril împrejurimile. Sosise Tawus şi, ca întotdeauna, totul în jur se estompa şi se micşora parcă în prezenţa sa.

— Lumea aceasta a fost bine făcută, îşi spuse Tawus

cu amestecul său obişnuit de invidie şi mândrie.

Savură mirosul de levănţică şi lămâiţă, ţârâitul lăcustelor, clipocitul râului.

— Fiecare detaliu *se potriveşte,* spuse el, observând un bondar dolofan împroşcat cu polen galben luându-şi zborul dintr-un trandafir sălbatic roz. Mutând în mâna dreaptă micul obiect dur pe care îl ţinea în stânga, Tawus se opri şi apucă tulpina florii între degetul mare şi arătător. Fiecare moleculă, fiecare fir de praf.

Însă imediat îşi aminti, dureros şi limpede, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme, de zilele dintâi, de la început, când, la marginea îndepărtată a universului, el şi Cei Şase se treziseră într-o altă grădină sălbatică la fel ca aceasta, împrejmuită de munţi.

Pe atunci se simţise foarte diferit. Tawus ştia ce ştia Fabbro, simţea ce simţea Fabbro. Ţelurile sale erau ţelurile lui Fabbro şi toate amintirile sale erau din lumea lui Fabbro, o lume în care universul creat, Esperine, era ca o jucărie de copil, o scenă gravată într-o sferă de fildeş (cu toate că era gravată cu atâta măiestrie, încât pomii săi se puteau legăna în vânt şi-şi pierdeau frunzele toamna, creaturile sale vieţuiau şi mureau). Ştiuse desigur că era o copie a lui Fabbro, şi nu Fabbro însuşi, dar era o copie fidelă, până la cea mai mică particulă, până la cel mai nesemnificativ gând, identic în toate privinţele, în afara faptului că fusese plăsmuit din materia din Esperine, pentru a putea locui în lumea creată de Fabbro în locul acestuia. Era şi el o creaţie, la fel ca Esperine, numai că el îşi putea aminti cum s-a creat pe el însuşi, la fel cum îşi putea aminti cum crease Esperine, în interiorul dispozitivului pe care Fabbro îl numea Gândirea Constructivă. Pe atunci, Tawus nu se gândea la Fabbro în termeni de „el" şi „al lui", ci de „eu" şi „al meu".

Şi cât de frumoasă păruse atunci lumea aceasta, cât

de simplă, cât de nepângărită, cât de plină de posibilităţi, cât de liberă de legăturile, regretele şi complicaţiile care limitaseră viaţa lui Fabbro în lumea exterioară.

Tawus dădu drumul florii roz, o lăsă să revină printre sutele de surate colorate, se îndreptă de spate şi mută din nou micul obiect din mâna dreaptă în cea stângă, mâna sa dominantă. Apoi, cu ochii săi ageri şi cenuşii, aruncă o privire înapoi la drum şi în sus, spre crestele stâncoase de pe fiecare parte. Ochii de păun priviră odată cu el, observând fiecare porţiune a spectrului vizibil şi invizibil.

— Nu, Tawus, nu eşti urmărit, şopti mantia, folosind codul tăcut prin care comunica prin piele cu el.

— Urmărit poate că nu, spuse Tawus, dar cu siguranţă aşteptat.

Se întoarse spre sud, înspre capătul văii, şi începu să meargă. Paşii îi erau rapizi şi hotărâţi, spre deosebire de gânduri. Miresmele şi sunetele mângâietoare ale văii muntoase continuau să-i trezească amintiri vii şi tulburătoare venite de la celălalt capăt al timpului. Îşi aminti cum îi privise pe Cei Şase trezindu-se, atât pe cei trei fraţi, cât şi pe cele trei surori. Fuseseră şi ei creaţi după chipul şi asemănarea lui Fabbro, dar ei erau mai degrabă ca nişte reflecţii ale sale în oglinzi cu suprafeţe curbate sau din sticlă colorată, în aşa fel încât erau diferiţi atât de original, cât şi între ei. Tawus îşi aminti cum deschiseseră ochii – mai întâi fratele său Balthazar, iar apoi sora sa Cassandra – şi zâmbetele lor largi când se uitaseră în jur şi văzuseră şi îşi aduseseră aminte simultan unde erau, în această lume mirifică, blajină şi neexplorată încă, eliberaţi pentru totdeauna de grijile şi complicaţiile vieţii lui Fabbro şi de istoria dezolantă a universului vast şi pustiu în care se născuse Fabbro.

La început fuseseră neobişnuit de timizi unul faţă de

celălalt, cu toate că împărtăşeau aceleaşi amintiri, aceeaşi poveste şi acelaşi părinte unic. Cele trei surori în special, în ciuda naturii androgine şi proteice a lui Fabbro, se simţeau nesigure şi nelalocul lor în trupurile ce le păreau străine. Dar nici bărbaţii nu se simţeau confortabil în noua lor piele. Toţi şapte încercau să descopere cine sunt. Fusese un soi de adolescenţă. Toţi se simţiseră stingheriţi, toţi fuseseră absurd de optimişti cu privire la ceea ce puteau realiza. Încheiaseră, de pildă, un pact că vor lucra întotdeauna împreună şi vor lua decizii ca un grup.

— *Asta* n-a durat prea mult, observă acum Tawus sec, apoi îşi aminti, săgetat subit de o durere fulgerătoare, de soarta Cassandrei, sora lui mândră şi încăpăţânată.

La vremea aceea crezuseră însă în înţelegerea lor, iar după ce o încheiaseră, toţi Şapte o luaseră din loc râzând şi vorbind toţi deodată, în căldura unui soare la fel ca acesta, pe un drum nu foarte diferit de cel pe care mergea acum, înveşmântat în splendida sa Mantie de Păun. Pe atunci nu avea o astfel de mantie. Fuseseră zei goi. Începuseră să se acopere doar pe măsură ce se îndepărtau unul de altul: Cassandra în Mantaua de Oglindă, Jabreel în Armura de Lumină, Balthazar în Haina de Vise… Dar Mantia de Păun fusese cea mai impresionantă dintre toate.

— Aud muzică, îi şopti acum mantia.

Tawus se opri şi ascultă. Nu auzea decât râul, lăcustele şi albinele. Ridică din umeri.

— Ospitalier din partea lui să ne întâmpine cu muzică.

— E doar un fluier ţărănesc. Un fluier şi tălăngi de capre.

— Probabil că sunt păstori pe undeva, sus pe dealuri, spuse Tawus, reluându-şi mersul.

Îşi aminti cum ajunseseră toţi Şapte în primul sat

care le ieşise în cale, locuit de vreo sută de oameni simpli, care credeau că trăiseră dintotdeauna acolo, văzându-şi de vaci şi de oi, şi nebănuind că fuseseră plăsmuiţi împreună cu amintirile lor cu doar câteva ore în urmă de creatorul lor, Fabbro, în interiorul circuitelor Gândirii Constructive, odată cu o mie de alte grupuri asemănătoare împrăştiate pe planetele din Esperine; fuseseră elementul final, detaliul ultim incrustat în sfera de fildeş a demiurgului.

— Ce figuri surprinse aveau! murmură Tawus pentru sine, zâmbind. Să vadă şapte siluete înalte şi goale plimbându-se pe pajiştile lor.

— Eşti încordat, observă mantia. Îţi distragi atenţia cu gânduri despre lucruri din altă parte şi de demult.

— Aşa e, încuviinţă Tawus în acelaşi cod tăcut. Nu-mi face plăcere să mă gândesc la destinaţie.

Se uită în jos la obiectul pe care îl ducea în mână; era neted, alb şi întortocheat, ca o scoică lustruită. Era un fel de pistol, o armă pe care o proiectase el însuşi. Nu avea gloanţe, dar era absolut mortală, căci într-un spaţiu închis era capabilă să dea peste cap legile care defineau însuşi Esperine şi astfel să reducă forma la haos pur.

— Fă-mi un buzunar ca să pun asta, spuse Tawus.

Mantia creă imediat o deschizătură pentru a primi în ea arma, apoi se închise la loc după ce Tawus îşi retrase mâna.

— Mantia poate ochi şi trage în locul meu în orice situaţie, îşi spuse Tawus.

Iar ochii verzi, aurii şi negri ai mantiei clipiră cu înţeles.

Valea făcea o cotitură, într-un loc în care stânca era mai dură. Ocolind, Tawus auzi muzica pe care mantia sa, având simţurile mai ascuţite, o detectase mai înainte: o melodie cântată la flaut fără pricepere, şi un

sunet strident şi discordant de clopote grosolane.

În faţa lui trei copii mici păzeau o turmă de oi şi capre, adăpostindu-se într-un pâlc de copaci, într-un loc în care un izvor afluent forma o cascadă şi se vărsa în râul principal. O fată de vreo nouă sau zece ani cânta la nai. În faţa ei, pe un pietroi, ca într-o sală cu două locuri a unui teatru în miniatură, şedeau unul lângă altul doi copii mai mici: un băiat de vreo cinci ani şi o fată de trei, ţinând în braţe un miel care stătea în poala amândurora. Clopotele zornăitoare atârnau de gâtul animalelor care păşteau.

Cum îl văzu pe Tawus, fata îşi lăsă la o parte naiul, iar cei doi copii mai mici puseră imediat mielul jos, se ridicară în picioare şi se duseră în grabă lângă sora lor, luând-o de mână. Toţi trei se uitau fix la Tawus cu ochii mari, serioşi. Când se apropie mai mult, îi alergară înainte şi îi sărutară mâna, mai întâi fata cea mai mare, apoi băiatul şi în cele din urmă fetiţa de trei ani ale cărei buze fragede îi lăsară o amprentă umedă şi rece pe piele.

— Chipul tău le e familiar, observă mantia în tăcere. Au impresia că te cunosc de mai demult.

— Cum ne şi aşteptam de altfel, spuse Tawus. Dar *pe tine* nu te-au văzut niciodată.

Copiii erau uluiţi de ţesătura al cărei model era în continuă mişcare şi de ochii însufleţiţi de păun. Cel mai mic dintre ei întinse un deget murdar ca să atingă pânza magică.

— Nu, Thomas, îl certă sora lui, dându-i peste mână. Lasă haina domnului în pace.

— Nu-i nimic, spuse Tawus ţâfnos, bătând-o uşor cu palma pe creştet pe fetiţa cea mai mică.

Iar mantia se scutură de urmele de murdărie şi praf lăsate de degetele copilului.

După zece minute, Tawus se întoarse şi privi înapoi spre ei. Deşi nu mai erau decât nişte puncte în peisajul

muntos, văzu că tot îl mai urmăreau cu privirea, tot în picioare şi ţinându-se de mână. În jurul lor, oile şi caprele păşteau în legea lor.

Dintr-odată, Tawus îşi aminti cu claritate de alţi trei copii pe care îi văzuse cândva, cam de vârsta acestora. La vremea respectivă aproape că nici nu-i băgase de seamă, dar acum şi-i amintea limpede: doi dintre ei, cei mai mici, se strânseseră lângă sora lor; din faţa casei lor distruse priveau toţi trei, palizi şi cu ochii mari, la Tawus şi la armata lui trecând ca un tăvălug prin satul lor cuprins de flăcări. Era un ţinut neted, plin de ape, numit Meadow Lee. Din poziţia sa favorabilă în turela unui tanc, Tawus vedea luncile înverzite aşternându-se înainte pe kilometri întregi. Toată această întindere era plină de clădiri în flăcări şi coloane de fum murdar, care pătau treptat cerul albastru cu un galben uleios şi sumbru.

Când se întâmplaseră toate acestea? se întrebă Tawus. În care dintre multele ocazii în care luptele ajunseseră până la Meadow Lee? Credea că fusese în timpul unuia dintre războaiele timpurii împotriva fratelui său Balthazar. Dar apoi se întrebă dacă nu se întâmplase cumva într-o fază ulterioară, când încheiase o alianţă cu Balthazar împotriva lui Jabreel?

— Niciuna, nici alta, spuse Mantia de Păun. A fost în timpul războiului pe care l-aţi pornit toţi şase împotriva Cassandrei atunci când a interzis extracţia cromului în ţinuturile ei.

„Nu vă implicaţi inutil. Oferiţi îndrumare acolo unde este nevoie, preveniţi probleme vădite, dar în rest lăsaţi lucrurile să-şi urmeze cursul.”

Ar fi incorect spus că acestea erau *instrucţiunile* lui Fabbro pentru Cei Şapte, fiindcă nu le vorbise niciodată. Erau pur şi simplu intenţiile sale, pe care le cunoşteau cu toţii deoarece amintirile sale erau

inserate în propria lor minte. Când îi întâlniseră pentru prima dată pe acei săteni, Cei Şapte îi salutaseră, le ceruseră hrană şi adăpost peste noapte şi îi întrebaseră dacă puteau să le fie de ajutor în vreun fel. Nu încercaseră să-şi impună propriile idei sau să schimbe perspectiva ţăranilor asupra felului în care era organizată lumea sau a modului în care ar trebui să-şi ducă traiul. Toate acestea se întâmplaseră mai târziu, odată cu războaiele şi cu imperiile.

— Chiar credea că puteam continua aşa la nesfârşit? se întrebă acum Tawus mânios. Ce-ar fi trebuit *să facem* în tot acest timp? Doar să umblăm de colo-colo la infinit, ba dând sfaturi pentru vindecarea durerilor de gât, ba sugerând rotaţia culturilor, dar în rest fără să facem absolut nimic cu lumea asta?

Cei Şapte începuseră să fie diferiţi de Fabbro încă din clipa în care se treziseră. Şi, în mod paradoxal, Tawus, cel care îi semăna cel mai mult creatorului lor, a fost şi cel care s-a îndepărtat cel mai rapid de dorinţele lui.

— Nu putem să fim pur şi simplu grădinari în lumea asta, le spusese fraţilor şi surorilor sale după ce vizitaseră vreo zece sate adormite. Nu putem fi pur şi simplu păstorii oamenilor lui, privindu-i doar cum pasc. O s-o luăm razna în felul ăsta. O să devenim nişte neghiobi smintiţi. Trebuie să putem construi lucruri, să experimentăm cu tehnologia, să descoperim posibilităţile care ştim că există în această întruchipare a realităţii. O să avem nevoie de metale şi combustibili şi de o societate suficient de complexă pentru a le extrage şi prelucra. O să avem nevoie de metode de stocare şi transmitere a informaţiei. Va trebui să existe oraşe. Cel puţin pe o singură planetă, pe cel puţin un continent va trebui să organizăm un stat.

Cei Şase ezitaseră la început, fiecare într-o anumită măsură şi din motive uşor diferite.

— Atunci daţi-mi măcar un mic teritoriu, spusese Tawus, o fâşie de pământ cu nişte locuitori, ca să experimentez şi să-mi pun în practică ideile.

Pe mica lui feudă adoptase o nouă abordare, nemailimitându-se să consilieze, ci tentând şi convingând mieros. A creat mici dispozitive care uşurau munca oamenilor săi, apoi le-a vorbit despre maşinării care ar fi putut realiza toată munca în locul lor. I-a ajutat să construiască bărci, apoi le-a descris nave spaţiale care i-ar face stăpânii stelelor. Semănase nemulţumire în mintea lor şi în doi ani reuşise să creeze un sistem de guvernare, şcoli, o industrie metalurgică, un sistem de navigare pe mare şi o armată. Văzând ceea ce realizase, Cei Şase se dădură peste cap ca să-l ajungă din urmă.

— De ce m-au urmat cu toţii, dacă era atât de greşită calea mea? întrebă Tawus acum.

— Nu puteau decât să te urmeze, replică Mantia de Păun, dacă nu voiau să fie eclipsaţi întru totul.

— Ceea ce este un alt fel de a spune că în cele din urmă calea mea era inevitabilă, deoarece odată aleasă, celelalte sunt depăşite. Ascultându-l pe Fabbro, nu am fi făcut decât să amânăm ceea ce, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple oricum, dacă nu la iniţiativa mea, atunci la iniţiativa unuia dintre ei, sau chiar a vreunui conducător ridicat din rândurile oamenilor din Esperine.

Se gândi din nou în treacăt la copiii din faţa casei în ruine, apoi mai făcu o cotitură şi aproape ajunse la destinaţie. Era o insuliţă de viaţă casnică în mijlocul pustietăţii prietenoase a văii, o colibă mică cu grădină şi livadă şi o poartă în faţă, aşezată lângă un lac.

— E afară, spuse Mantia de Păun, ai cărei o sută de ochi erau capabili să străbată cu privirea nenumărate tipuri de obstacole. Este lângă apă.

Tawus ajunse la poarta colibei. Era o linişte deplină. Auzea albinele zburând printre florile sălbatice de lămâiţă, bălăcitul unei raţe aterizând pe lac, ţăcănitul unor clopoţei de vânt din lemn agăţaţi într-un migdal.

Ridică mâna până la zăvor, apoi o coborî din nou.

— Ce-i cu mine? De ce şovăi?

Ţac-ţac făceau clopoţeii de vânt.

— E întotdeauna de preferat să acţionezi, îi şopti mantia prin piele. Asta mi-ai cerut să-ţi reamintesc.

Tawus încuviinţă din cap. *Era* întotdeauna de preferat să acţioneze decât să-şi irosească vremea cu gânduri chinuitoare. Numai acţionând crease o civilizaţie, adusese la viaţă mari oraşe, provocase schimbările tehnologice care transformaseră această lume dintr-o Arcadie rurală dormitândă în imperii interplanetare. Doar acţionând triumfase asupra celor şase fraţi ai săi, chiar şi atunci când se aliaseră toţi împotriva lui, căci fiecare dintre ei fusese împovărat de Fabbro cu daruri sau trăsături de caracter mai specifice decât simpla sa forţă volitivă: compasiune, fantezie, îndoială, ambivalenţă, detaşare, smerenie.

Într-adevăr, provocase multă distrugere şi suferinţă, dar în fond, pentru a acţiona trebuie să fii gata să distrugi. Dacă se întâmpla să se îndoiască pentru o clipă, îşi reamintea pur şi simplu că nu poţi face nici măcar un singur pas fără a risca să striveşti vreo fiinţă târâtoare, prea mică pentru a putea fi zărită, care doar îşi vede nevinovată de existenţa ei. Nici nu poţi respira fără riscul de a înghiţi vreo minusculă creatură inocentă din aer.

— Oraşul X refuză să ne accepte autoritatea, spuneau generalii lui.

— Atunci ştergeţi-l de pe faţa pământului, după cum i-am avertizat că vom face, răspundea el fără să clipească, iar cei o sută de ochi săgetau cu privirea într-o direcţie şi într-alta, ca o trupă de recunoaştere

trimisă înaintea batalioanelor, reprezentate de propriile gânduri, căutând prilejuri favorabile în cadrul noii situaţii pe care o crease, calculându-şi mişcarea următoare şi cea care avea să urmeze după.

Existaseră ocazii în care generalii săi rămăseseră cu gurile căscate, uimiţi de cruzimea lui. Dar nu se îndoiseră de el. Ştiau că măreţia lui stă în chiar această tărie a voinţei sale, ceea ce-l făcea să fie mai presus de ei.

— Dar acum, îşi spuse el cu amărăciune, se pare că şovăi în faţa unei porţi.

— Acţionează pur şi simplu, spuse mantia, încreţindu-i-se pe piele de parcă ar fi râs.

Tawus zâmbi. Avea să acţioneze din propria hotărâre, şi nu la indicaţiile hainelor sale, dar chiar şi aşa stând lucrurile, ridică mâna până la zăvor şi de această dată îl trase. Mergea din nou înainte, iar ochii mantiei sclipiră aprobatori.

Dincolo de poartă, cărarea se despărţea în trei direcţii: la dreapta către colibă, în spatele căreia se ridicau crestele munţilor din vest, drept înainte către mica livadă şi grădină de legume, la stânga şi spre est către lacul din care izvora cursul de apă pe care îl urmase. De partea cealaltă a lacului se afla lanţul de creste care formau limita estică a văii. Câteva oi păşteau pe coaste.

Ţac-ţac se auzeau clopoţeii de vânt, iar o albină îi zbârnâi pe la ureche ca o minusculă maşină de curse pe o pistă.

Tawus se uită în jos înspre lac.

— Iată-te, murmură el zărind mica siluetă la marginea apei, pe care ochii de păun o reperaseră deja, şi care şedea pe un buştean pe o plajă îngustă, privind printr-un binoclu la raţele şi păsările acvatice de pe lac.

— Ştii că sunt aici, mormăi furios Tawus. Ştii foarte

bine că mă aflu aici.

— Aşa este, confirmă mantia. Umerii săi încordaţi îl dau de gol.

— Vrea să mă facă să vorbesc eu primul, spuse Tawus.

Aşa că nu vorbi. În schimb, când nu-i mai despărţeau decât câţiva metri, se aplecă, apucă o piatră şi o azvârli cu boltă în apă, pe deasupra capului siluetei care şedea.

Undele se propagară pe suprafaţa lacului. O raţă din stuful de la marginea opusă a plajei măcăni o avertizare guturală pentru suratele ei. Omul de pe buştean se întoarse.

— Tawus, exclamă el, lăsând jos binoclul şi ridicându-se în picioare cu un zâmbet larg de bun venit. Tawus, dragul meu, nu ne-am văzut de-atâta vreme.

Asemănarea dintre cei doi ar fi fost imediat evidentă chiar şi cuiva care i-ar fi văzut de departe. Aveau aceeaşi ţinută sprintenă şi mlădioasă, aceiaşi pometţi înalţi şi nas acvilin, aceeaşi coamă deasă de păr alb. Dar bărbatul de la marginea apei era îmbrăcat simplu, într-o cămaşă albă şi nădragi albi, în timp ce Tawus îşi purta încă somptuoasa mantie cu desenul ei mişcător şi ochii ei nestatornici. Iar Tawus stătea ţeapăn, pe când bărbatul celălalt, zâmbind încă, îşi întinse braţele de parcă s-ar fi aşteptat ca Tawus să-i răspundă la îmbrăţişare.

Tawus nu se clinti şi nici nu se aplecă.

— Ai răspândit vestea că eşti Fabbro însuşi, spuse el, sau cel puţin aşa am auzit.

Celălalt dădu din cap a încuviinţare.

— Ei bine, da. Desigur că într-un sens sunt o copie a lui Fabbro ca şi tine, din moment ce acest trup este o replică a trupului cu care s-a născut Fabbro, şi nu chiar trupul respectiv. Dar iniţialul Fabbro a încetat să existe

când am luat eu fiinţă, astfel că istoria mea şi a lui nu s-au despărţit niciodată, cum s-a întâmplat în cazul tău, ci sunt aşezate una în continuarea celeilalte şi formează un singur fir, o singură poveste. Aşadar, da, sunt Fabbro. Tot ceea ce a rămas din Fabbro sunt eu, şi am pătruns în sfârşit în propria creaţie. Pare nimerit, acum că atât eu, cât şi Esperine ne apropiem de sfârşit.

Tawus îi cântări cuvintele pentru o clipă. Simţi impulsul să-l întrebe despre lumea de dincolo de Esperine, de acel vast univers din vechime în care se născuse şi crescuse Fabbro. Căci copilăria şi tinereţea lui Fabbro erau desigur singurele pe care şi le putea aminti. Era curios să audă ce se schimbase acolo şi să afle veşti despre oamenii din trecutul lui Fabbro: prieteni, asociaţi, iubiţi şi iubite, copii (copii biologici reali, zămisliţi de trupul lui Fabbro, şi nu doar de mintea sa).

— Nu-ţi distrag oare atenţia amintirile acelea? îl întrebă mantia prin piele. Nu sunt oare lucrurile acelea treaba lui, nu a ta?

Tawus dădu din cap.

— Ba da, încuviinţă el în tăcere, iar a pune întrebări despre asta ar însemna să tulbur apele. Ar încurca chestiunea lumilor şi a stăpânirii lor.

Îl privi pe Fabbro drept în faţă.

— N-aveai ce căuta în Esperine, îi spuse. Noi ne-am retras din lumea ta, iar tu în schimb ne-ai oferit nouă lumea aceasta ca s-o stăpânim. N-ai niciun drept să te năpusteşti acum din nou aici, să te amesteci, să-mi subminezi autoritatea, să subminezi autoritatea Celor Cinci.

(Acum rămăseseră doar Cinci, nu Şase, din pricina anihilării Cassandrei în Războaiele Cromului.)

Fabbro zâmbi.

— S-ar zice că v-aţi subminat reciproc autoritatea

destul de bine şi fără ajutorul meu, cu războaiele voastre neîncetate, şi foametea, şi molimele şi toate cele.

— Asta ne priveşte pe noi, nu pe tine.

— Se poate, spuse Fabbro. Se poate. Dar în apărarea mea, am încercat să stau deoparte de când am ajuns în lumea asta.

— Ai împrăştiat totuşi vestea că eşti aici. Asta a fost de ajuns.

Fabbro îşi clătină capul dintr-o parte în alta, chibzuind la cele auzite.

— De ajuns? Chiar crezi asta? Pentru ca simpla mea prezenţă aici să aibă vreun impact, trebuia fără îndoială să existe ceva în Esperine care să poată fi influenţat de asta. Trebuia să existe un gol care să aibă forma mea, dacă înţelegi ce vreau să spun. Altfel, nu aş fi oare doar un simplu bătrân inofensiv din munţi? Se aşeză din nou pe buturugă. Vino şi stai lângă mine, Tawus. Bătu uşor cu palma spaţiul liber de lângă el. Aici e locul meu preferat, loja mea oficială. Aici se întâmplă tot timpul ceva. Zi. Noapte. Seară. Dimineaţă. Soare. Ploaie. Mereu ceva nou de văzut.

— Dacă te mulţumeşti cu oi şi raţe, spuse Tawus, fără să se aşeze.

Fabbro îl măsură cu privirea. După câteva secunde zâmbi.

— Impresionantă haină, remarcă el.

Mai mulţi ochi de păun se întoarseră spre el iscoditori. Alţii îşi fulgerară privirile şi mai pătrunzători în toate direcţiile, de parcă ar fi suspectat manevre de diversiune.

— Am auzit, continuă Fabbro, că te poate proteja, te poate face invizibil, îţi poate schimba înfăţişarea, îţi permite să sari de pe o planetă pe alta fără să străbaţi spaţiul care le desparte. Mi s-a spus că te poate avertiza dacă sunt pericole, îţi poate atrage atenţia

asupra anumitor lucruri pe care doreşti să le afli, şi te poate chiar sfătui, cum probabil că o face acum. Straşnică haină!

— Încearcă să te întărâte, şopti mantia în tăcere. Mi-ai cerut să te avertizez dacă face asta.

— Nu mă lua pe mine de sus, Fabbro, spuse Tawus. Sunt copia, nu odrasla ta. Ştii foarte bine că pentru a crea mantia asta nu aveam nevoie decât să înţeleg algoritmul pe care se bazează Esperine, şi ştii că îl înţeleg la fel de bine ca tine.

Fabbro dădu din cap.

— Sigur că da. Sunt doar şocat de modurile diferite în care am utilizat această cunoaştere. Eu am folosit-o pentru a crea o lume mai bună decât a mea, în care nenumărate vieţi se pot desfăşura pentru un anumit timp, bucurându-se de existenţa lor. Tu ai folosit-o pentru a te separa de restul acestei creaţii, pentru a te izola, pentru a te închide în mica ta lume care te autoconţine.

— Mi-ar fi fost uşor să creez o altă lume completă, aşa cum ai făcut tu, la fel de perfectă ca Esperine în toate privinţele. Dar orice lume pe care aş crea-o ar trebui să existe în această întruchipare a realităţii, care îţi aparţine ţie, şi din acest motiv ar face parte tot din Esperine, chiar dacă ar fi concepută la fel de bine sau chiar mai bine. Chiar te miri că am ales în schimb să găsesc o cale de a mă separa?

Fabbro nu răspunse. Schiţă o ridicare din umeri, apoi îşi întoarse privirea către întinderea lacului.

— Nu am venit aici ca să mă scuz, spuse Tawus. Sper că ştii asta. Nu-mi regret deloc revolta.

Fabbro se întoarse către el.

— Ah, nu-ţi face griji, ştiu de ce ai venit. Ai venit pentru a mă distruge. Şi desigur că *este* într-adevăr posibil să mă distrugi, acum că mă aflu aici în Esperine, la fel cum a fost posibil ca tu şi ceilalţi s-o

distrugeţi pe sora voastră Cassandra când a încercat să vă stopeze ambiţiile. Pentru a o duce la pieire aţi găsit o modalitate de a modifica temporar acea parte din algoritmul original care vă proteja pe toţi şapte de orice vătămare fizică. Presupun că acum ai la tine o armă care are la bază un principiu similar. Şi presupun că e ascunsă undeva în mantia ta.

— Nu-i foloseşte la nimic că ştie asta, îi şopti mantia prin piele lui Tawus.

O altă raţă aterizase pe apă, de data aceasta mai mică şi de un colorit diferit faţă de cele care erau deja acolo. (Avea aripi negre şi capul roşcat.) Fabbro îşi ridică binoclul şi o observă scurt, după care îl lăsă din nou la o parte şi se reîntoarse încă o dată spre creaţia sa răzvrătită.

— Oricum ar sta lucrurile, spuse el, în mod cert nu mă aşteptam să vii să-ţi ceri scuze. Mi-au spus că aţi pornit toţi şase în direcţia asta înarmaţi până-n dinţi şi extrem de înverşunaţi. După cum mi-au zis, aveaţi în spate o flotă spaţială impresionantă şi oştiri uriaşe. Mi-au spus că mantia aceea a ta aproape că fierbea şi scăpăra de atâta energie înăbuşită. Au zis că transformase tot aerul din jurul tău într-o lentilă uriaşă, pentru a apărea cu mult mărit subordonaţilor tăi, asemenea unui colos în flăcări, mărşăluind înaintea lor în timp ce năvăleau prin porţile interplanetare.

Tawus apucă o piatră de pe plajă şi o azvârli în apă.

— Îi permiţi să te pună într-o poziţie defensivă, îl avertiză Mantia de Păun prin piele. Dar nu uita că nu are mai multă putere decât tine. De fapt, are mult mai puţină. Datorită precauţiei pe care ţi-ai luat-o creându-mă, tu eşti cel protejat, nu el. În plus, spre deosebire de el, tu eşti înarmat.

Tawus se întoarse spre Fabbro.

— Ne-ai instalat în lumea asta, spuse el, după care ai făcut cale-ntoarsă şi ne-ai lăsat să ne vedem de

treabă. Şi a fost corect, aşa ne înţeleseserăm de la început. A fost şi hotărârea ta, şi a noastră. Dar acum, când îţi convine ţie pentru că îmbătrâneşti, vii aici nepoftit ca să critici ceea ce am realizat noi. Cu ce drept, Fabbro? Tu nu erai de faţă atunci când s-au luat deciziile dificile. De unde ştii că tu ai fi acţionat altfel?

Fabbro râse scurt.

— Gândeşte-te, Tawus, gândeşte-te. Nu te mai lăsa târât de mânie şi gândeşte-te pentru o clipă la situaţia în care suntem. Cum a*ş putea* eu să spun că aş fi procedat altfel? Ce sens ar avea o astfel de afirmaţie, când tu şi cu mine eram aceeaşi persoană când au început toate astea?

— La început eram una şi-aceeaşi persoană, dar acum nu mai suntem. Originile nu înseamnă totul.

Fabbro îşi privi mâinile mari, cu degete lungi, la fel cu cele ale lui Tawus.

— Sunt de acord, cu siguranţă aşa este. Altfel nu ar exista decât un singur lucru neschimbat, la nesfârşit.

— Ai făcut o alegere. Ar fi trebuit să o respecţi şi să rămâi afară.

— Aşa se explică armatele, mărşăluitul ca un colos în fruntea lor, planul de a mă găsi şi de a mă distruge?

Fabbro se uită la Tawus cu o expresie ce era pe jumătate încruntare, pe jumătate zâmbet.

— Da, răspunse Tawus, aşa se explică toate astea.

Fabbro dădu din cap.

— Dar unde sunt acum armatele? întrebă el. Unde e colosul care mărşăluia? Unde este acest „noi” despre care vorbeşti? S-a irosit o mulţime de energie, nu-i aşa? Cu cât te-ai apropiat mai mult de mine, cu atât mai repede s-a dezintegrat totul. S-au întors cu toţii la mine, să ştii, armatele tale, fraţii şi surorile tale. Au venit cu toţii la mine şi au cerut să redevină parte din mine.

Câţiva dintre ochii mantiei priviră întrebător în sus la

chipul lui Tawus, în timp ce alţii rămaseră fixaţi pe Fabbro, care îşi ridicase binoclul şi observa din nou păsările de pe lac.

— Apasă pe trăgaci şi vei *fi* Fabbro, îi spuse Mantia de Păun stăpânului său. *Tu* vei fi cel la care s-au întors toate armatele şi Cei Cinci. Aparenta ta izolare şi aparentul tău declin sunt doar o consecinţă a existenţei concomitente a amândurora aici, a două versiuni ale originalului Fabbro. Dar tu eşti cel pe care îl protejez, nu el. Tu eşti singurul care deţine arma.

Fabbro puse jos binoclul şi se întoarse către bărbatul care se ţinea încă ţeapăn, la distanţă.

— Haide, Tawus! încercă să-l convingă cu blândeţe, bătând uşor cu palma locul de lângă el pe buştean. Vino şi stai jos. Promit că nu muşc. Până la urmă, ne apropiem de sfârşit. Nu-i aşa că suntem amândoi prea bătrâni şi e prea târziu ca să mai jucăm jocul ăsta?

Tawus mai ridică o piatră şi o azvârli peste lac. Suprafaţa netedă se umplu de cercuri. *Mac, mac,* făcură raţele din apropierea locului unde căzuse proiectilul, iar una dintre ele fâlfâi din aripi şi zburătăci câţiva metri mai încolo, atingând razant suprafaţa apei cu labele.

— Armatele nu contează, spuse Tawus. Nici Cei Cinci nu contează. Şi tu ştii bine asta. Nu sunt decât nişte câmpuri de forţă care se învârtesc şi se răsucesc între mine şi tine. Important nu este că s-au întors ei la tine. Nu. Important este că eu nu m-am întors.

Fabbro îi urmări chipul în tăcere.

— Eu le-am creat lumea, continuă Tawus, începând să se învârtă agitat de colo până colo. Le-am oferit progres. Le-am oferit libertate. Le-am oferit oraşe şi naţiuni. Le-am oferit speranţă. Le-am oferit ceva în care să creadă şi o direcţie în care să înainteze. Tu ai creat doar o cochilie goală. Ai făcut o jucărie mecanică. Eu am fost cel care, prin revolta mea, am transformat-

o într-o lume. Altfel de ce m-au urmat cu toţii?

Se uită după o altă piatră, găsi una destul de mare şi o aruncă şi mai departe pe deasupra lacului. Făcu un întreg cârd de raţe să-şi ia zborul cârâind.

— Te rog, stai jos, Tawus. Chiar aş vrea să stai lângă mine.

Tawus nu reactionă. Fabbro ridică din umeri şi-şi întoarse privirea.

— De ce crezi că te-au urmat *de fapt?* întrebă el după câteva clipe.

— Pentru că eram făcut după chipul tău, dar nu eram tu, răspunse Tawus fără întârziere. Îţi semănăm, dar eram unul dintre ei. Pentru că am luptat pentru ca această lume să fie autonomă, să aparţină celor care trăiesc în ea, să nu mai fie doar jucăria ta.

Fabbro încuviinţă din cap.

— Şi asta este exact ceea ce am şi vrut să faci, spuse el.

Se însera. Crestele munţilor de la est, de pe partea cealaltă a apei, străluceau aurii în lumina soarelui care apunea în direcţia opusă, la vest.

— După ce va apune soarele, spuse Fabbro calm, lumea se va sfârşi. Toţi s-au întors la mine. A venit vremea ca tu şi cu mine să încheiem totul.

Tawus fu luat prin surprindere. Atât de puţin timp. Se părea că se înşelase întru câtva asupra calculelor, neavând avantajul perspectivei olimpiene de care se bucurase Fabbro până de curând, privind înăuntru din exteriorul Gândirii Constructive. Nu estimase că sfârşitul era chiar atât de aproape.

Dar nu avea de gând să-şi trădeze surpriza.

— Presupun că vrei să-mi faci morală, spuse el, cu privire la suferinţa pe care am provocat-o cu războaiele mele.

În timp ce vorbea, aduna pietre de pe plajă grăbit, aproape cu fervoare, ca şi cum ar fi avut vreun scop

vital.

— Presupun că o să-mi ţii o predică despre toţi copiii pe care i-am lăsat orfani, spuse el.

Aruncă o piatră. *Pleosc. Mac.*

— Şi despre violurile de care s-au făcut vinovate toate părţile, continuă el, aruncând iar o piatră, şi torturile – mai aruncă o piatră – şi masacrele.

Rămăsese fără proiectile. Se întoarse furios spre Fabbro.

— Presupun că vrei să-mi resproşezi că am transformat fermieri şi vânători pricepuţi în muncitori pasivi pe străzile sumbre ale oraşelor, petrecându-şi zilele confecţionând lucruri al căror rost nu-l pricepeau, şi serile holbându-se la nişte imagini pe ecrane confecţionate pentru ei de alţii.

Se întoarse cu spatele, scuturând din cap, uitându-se nehotărât prin preajmă după alte pietre.

— Mi te imaginam uneori privind înăuntru din exterior, spuse el. Când duceam războaie, când eram în perioada de industrializare şi strămutam oamenii de pe pământul lor, în toate acele vremuri grele. Îmi închipuiam cum mă judeci scoţând sunete dezaprobatoare, scuturând din cap. Dar încearcă *tu* să aduci progres într-o lume, fără consecinţe neplăcute pentru nimeni. Încearcă numai.

— Haide, Tawus, îl imploră Fabbro, stai lângă mine. Ştii doar că nu ai să mă distrugi. Ştii că nu poţi da înapoi cursul pe care trebuie să-l urmeze această lume, ca orice altă lume. Nu doar armatele te-au părăsit, Tawus, ci şi propria ta voinţă de fier. Nu mai are niciun ţel.

Dar mantia îi oferi un alt punct de vedere.

— Distruge-l pe Fabbro şi vei deveni el, şopti ea în tăcere. Iar apoi vei putea da chiar şi ceasul înapoi.

Tawus ştia că era adevărat. Fără Fabbro ca să-l oprească, ar putea să amâne într-adevăr sfârşitul, nu

pentru totdeauna, ci pentru câteva generaţii. Şi ar putea să conducă Esperine în tot acel timp cum nu-l condusese înainte, fără Fabbro în afară, fără nimeni care să privească înăuntru şi să-l judece. Mantia avea dreptate. Ar *deveni* Fabbro, ar deveni Fabbro şi Tawus simultan. Era posibil, şi în plus era motivul pentru care se afla de fapt acolo.

Se uită la Fabbro. Apoi îşi întoarse repede privirea spre întinderea lacului. Se scurseră zece secunde.

Apoi Tawus întinse încet mâna spre catarama Mantiei de Păun. Ezită. Lăsă din nou mâna în jos. O întinse iar spre cataramă. Degetele îi tremurau din cauza semnalelor contradictorii pe care le primeau de la creier, dar în cele din urmă desfăcu mantia, la început încet şi cu grijă, iar apoi azvârlind-o brusc departe de el, de parcă s-ar fi temut că s-ar fi putut prinde de el şi ar refuza să-i dea drumul. Se agăţă de creanga unui stejar tânăr şi rămase atârnată acolo, cu un colţ atingând pământul stâncos. Ochii ei inteligenţi, verzi, aurii şi negri, săgetau încă împrejurimile. Îl urmărea pe Tawus, îl urmărea pe Fabbro. Ca întotdeauna, observa totul, analiza totul, evalua opţiunile şi posibilităţile. Şi totuşi, cum este de aşteptat de la o haină atârnând într-un copac, nu avea direcţie proprie, nu avea niciun scop individual.

Dincolo de lac străluceau dealurile de la est. Pe versanţi păşteau oi scăldate în lumina aurie care le contura în peisajul muntos. Însă dealurile din vest îşi făceau şi ele simţită prezenţa, căci umbrele lor se întindeau ca nişte degete alungite peste cele două mici siluete de lângă lac, una în picioare, cealaltă aşezată pe buştean, ambele cufundate în tăcere. Fără mantie, într-o cămaşă albă, simplă, şi pantaloni albi, Tawus îi semăna şi mai mult lui Fabbro. Un străin nu ar fi putut să-i deosebească.

Un cârd de gâşte se întoarse în zbor după o zi

întreagă de păscut mai jos în vale. Gâgâiau paşnic între ele, stropind apa care strălucea blând.

— Când veneam încoace, spuse Tawus în cele din urmă, am întâlnit trei copii care mi-au amintit de alţii pe care i-am văzut cândva, sau i-am zărit cel puţin în treacăt, când mărşăluiam într-un tanc. Eram în toiul unui război şi nu le-am dat prea multă atenţie atunci. Eram prea ocupat ascultând rapoarte şi dând ordine. Dar, din cine ştie ce motiv, mi-au rămas întipăriţi în minte. Ridică o piatră şi o aruncă fără tragere de inimă spre lac. Casa lor zăcea în ruine în spatele lor, continuă el, şi printre dărâmături probabil că se aflau şi trupurile arse ale părinţilor lor. Şi nu pentru că părinţii lor ar fi fost combatanţi, nici vorbă de aşa ceva, ci pur şi simplu pentru că ţara lor, ţinutul lor adormit din Meadow Lee, devenise temporar pătrăţica de pe tabla de şah unde se concentrase marele joc, locul unde întâmplarea făcuse să se intersecteze câmpurile de forţă. În scurtă vreme punctul de interes avea să se mute în altă parte, iar armatele aveau să lase în urmă Meadow Lee şi să uite de existenţa sa până la următoarea ocazie. Dar copiii aceia nu aveau să uite asta tot restul vieţii, nu-i aşa? Acea zi avea să le păteze şi să le întunece întreaga existenţă, aşa cum fumul le-a întunecat şi le-a pătat frumosul cer albastru. Ce-ar putea fi mai rău, când te gândeşti la asta, decât să umpli o minte fragedă cu astfel de orori? Şi asta înseamnă, într-un fel, să creezi o lume, să creezi un autentic iad în miniatură.

Înşfăcă din nou o piatră, dar Fabbro sări în picioare cu o mişcare iute şi graţioasă şi apucă încheietura lui Tawus pentru a-l împiedica s-o arunce.

— Gata, Tawus, ajunge. Revolta s-a încheiat. Toate conflictele pe care le-ai generat s-au cicatrizat. Ucişii şi ucigaşii. Schingiuiţii şi schingiuitorii. Robii şi înrobitorii. Toţi s-au împăcat. Toţi s-au întors în sfârşit la mine.

— Toţi în afară de mine.

Tawus dădu drumul pietrei să cadă jos. Creatorul său îi slobozi mâna, se aşeză iar pe buştean şi bătu din nou cu palma locul de lângă el.

Tawus se uită la Fabbro, apoi la buştean, apoi din nou la Fabbro. Şi în cele din urmă se aşeză.

Amândoi erau acum cu totul în umbră, deveniseră ei înşişi umbre. Oglinda netedă a apei strălucea încă în nuanţe suave de roz şi albastru, dar numeroasele păsări aşezate pe lac deveniseră şi ele umbre, umbre calde şi vii, măcănind încetişor între ele în diversele lor graiuri acvatice, suspendate între văpaia lacului şi văpaia văzduhului. Iar umbrele se întindeau şi mai departe pe coasta opusă a dealului, înghiţind oile una câte una, care, după ce străluciseră în lumina aurie, alunecau acum în obscuritatea calmă. Curând doar crestele se mai scăldau în fluviul de lumină care curgea paralel cu orizontul, cu mult deasupra capetelor celor doi bărbaţi.

— Toţi în afară de tine, încuviinţă Fabbro cu blândeţe, luându-şi din nou binoclul pentru a privi o raţă mai neobişnuită pe care o observase mai departe pe apă.

Tawus aruncă o privire către Mantia sa de Păun, care se legăna în copac cu arma ascunsă încă în buzunar. Ce stridentă e, gândi el pe neaşteptate. De ce am decis să mă ascund în aşa ceva? Mantia sclipea şi licărea, străpungând umbra cu propria lumină, iar ochii îi străluceau încă vii, ca şi cum ar fi încercat să rivalizeze cu acele ultime raze scânteietoare ale apusului sau să întreacă strălucirea blândă a lacului. Era ultimul lucru care mai rămăsese din imperiul lui Tawus, din voinţa şi din puterea lui.

Se întoarse către Fabbro.

— Nu mă înţelege greşit, începu el, nu regret deloc ce… Apoi se întrerupse. Îşi trecu peste faţă mâna încă

tremurândă. Îmi pare rău, Fabbro, spuse el pe un ton cu totul diferit. Am făcut totul vraişte, nu-i aşa? Am fost un neghiob. Am stricat totul.

Fabbro îşi coborî binoclul şi îi atinse mâna lui Tawus.

— Ei bine, poate că aşa e. Nu sunt sigur. Dar să ştii că ai dreptate: *chiar* am creat o cochilie goală, şi revolta ta *chiar* a transformat-o într-o lume. Am ştiut mereu în adâncul meu că revolta era necesară. Cu siguranţă am ştiut-o, nu-i aşa, din moment ce tot ceea ce ai făcut tu a venit de undeva din interiorul meu? Revolta era necesară. Sperasem doar că în Esperine va urma un alt făgaş.

Numai cele mai înalte puncte ale crestelor mai străluceau acum în lumina aurie, asemenea unor becuri portocalii aprinse. Apoi se stinseră unul câte unul.

AMARYLLIS

Carrie Vaughn

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Carrie Vaughn, ale cărei cărţi au apărut în lista celor mai bine vândute publicaţii, realizată de *New York Times,* este autoarea unei serii de romane de mare succes, care relatează aventurile lui Kitty Norville, prezentatoare radio, care pe deasupra este şi vârcolac, şi gazda unei emisiuni în cadrul căreia se oferă sfaturi ascultătorilor care telefonează, adresate creaturilor supranaturale. Printre cărţile care o au ca personaj central pe Kitty se numără: *Kitty and the Midnight Hour, Kitty Goes to Washington, Kitty Takes a Holiday, Kitty and the Silver Bullet, Kitty and the Dead Man's Hand, Kitty Raises Hell, Kitty's House of Horrors* şi *Kitty Goes to War.* Scrierile de proză scurtă ale lui Vaughn au apărut în publicaţii precum *Jim Baen's Universe, Asimov's Science Fiction, Subterranean, Wild Cards: Inside Straight, Warriors, Songs of Love and Death, Realms of Fantasy, Paradox, Strange Horizons, Weird Tales, All-Star Zeppelin Adventure Stories* şi altele. Cărţile sale cele mai recente sunt *Voices of Dragons,* prima sa încercare de proză pentru tineri, şi *Discord's Apple,* un roman fantasy. Urmează să apară romanele *Steel* şi *After the Golden Age;* un nou roman cu eroina Kitty, *Kitty's Big Trouble;* şi o colecţie de povestiri care o au în centru tot pe Kitty, *Kitty's Greatest Hits.* Autoarea locuieşte în Colorado.

Aici reuşeşte să facă faţă cu succes provocării de

a împleti povestea intensă a relaţiilor de familie între diferite generaţii şi a salvării personale, în ciuda condiţiilor nefavorabile, cu ilustrarea unui viitor apropiat aflat în declin, în mijlocul dezastrelor ecologice, şi izbuteşte toate acestea fără a avea un ton sumbru sau deznădăjduit: oamenii se adaptează şi se descurcă, viaţa merge mai departe. Iar dacă îţi pierzi familia, poţi, cu puţin noroc, să-ţi *faci* alta.

Nu mi-am cunoscut mama şi nu am înţeles niciodată de ce a făcut ceea ce a făcut. Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru gestul ei atât de nebunesc de a-şi scoate implantul pentru a putea rămâne însărcinată. Dar asta a însemnat că a mai făcut ceva la fel de nebunesc cum a fost să-şi ţină sarcina secretă până când întreruperea ei nu a mai fost posibilă, ştiind în tot acel timp că nu va putea păstra copilul, că va pierde totul şi că gospodăria ei va pierde totul din cauza ei.

N-am înţeles niciodată cum a putut să nu-i pese. M-am întrebat ce a gândit familia ei când a aflat ce făcuse, când comitetul lor le-a despărţit familia, şi au împrăştiat-o, au distrus-o, din cauza ei.

S-a gândit că meritam osteneala?

Nu contau decât cotele.

— Folosesc cuşti în nord, aşa am auzit. Ancorate la distanţă de ţărm, spuse Nina. La vreo cincisprezece metri depărtare. Producţie de proteine de două ori mai mare cu doar jumătate din resurse, şi n-ar mai trebui să ne atingem niciodată de populaţia sălbatică. Ne-am putea dubla cota.

Aproape că nu fusesem atentă la ce zicea. Ne odihneam doar pentru scurtă vreme; stătea cu mine

pe balustrada de la prova, pe *Amaryllis,* şi vorbea despre planurile ei măreţe.

Vântul întindea pânzele, iar carena din plastic armat cu fibră de sticlă tăia valurile fără zgomot; navigam atât de lin. Garrett şi Sun traseră în sus plasele de peşte în spatele nostru, târând captura. *Amaryllis* era o ambarcaţiune elegantă, graţioasă, lungă de aproape zece metri, cu suficient spaţiu atât în cabină, cât şi pentru încărcătură – era veche, dar mai mult decât demnă de a naviga. Era o navă bună, cu un echipaj bun. Cel mai bun.

— Marie… spuse Nina cu o voce rugătoare.

Am suspinat şi m-am trezit.

— Am mai discutat despre asta. Nu putem să ne dublăm pur şi simplu cota.

— Dar dacă am obţine permisiunea…

— Nu crezi că ne descurcăm destul de bine aşa?

Aveam un echipaj bun, ne hrăneam bine şi nu ne depăşeam cotele; mă gândeam că cel mai bine ar fi să nu stricăm totul. Să nu facem valuri, cum s-ar spune.

Ochii mari şi căprui ai Ninei se umplură de lacrimi: zisesem ceva ce nu se cuvenea, pentru că ştiam ce urmărea de fapt, şi nu era deloc situaţia în care ne aflam atunci.

— Chiar despre asta e vorba, continuă ea. Ne-am onorat cotele şi am avut grijă de sănătatea tuturor atâţia ani. Chiar cred că ar trebui să încercăm. Putem cel puţin să întrebăm, nu?

Adevărul era că nu eram sigură că o meritam. Nu eram sigură că o asemenea responsabilitate ar merita osteneala. Nu-mi doream prestigiul. Nina nici măcar nu-şi dorea prestigiul, voia doar să aibă un copil.

— În orice caz, nu depinde de noi, am zis eu privind în altă parte, pentru că nu puteam suporta expresia intensă cu care mă privea.

Nina coborî de pe balustradă şi, călcând apăsat, se

duse la babord să ajute restul echipajului să tragă captura pe corabie. Nu avea vârsta necesară ca să aibă un copil. Era suplă, în formă, avea pielea aurie, alerga desculţă pe punte, iar şuviţele decolorate de soare îi luceau în părul castaniu. De fapt, *avea* vârsta necesară. Era în această casă de şapte ani, avea deja douăzeci de ani. Timpul trecuse pe nesimţite.

— Hei! strigă Sun.

Se auziră un pleoscăit şi o bufnitură; ceva din plasă se lovi de carenă. Se aplecă peste parapet, iar muşchii spatelui său lat şi arămiu se încordară când apucă plasa, care era pe punctul de a aluneca înapoi în apă. Nina, deşi subţirică pe lângă trupul lui puternic, se întinse să-l ajute. Am alergat şi eu jos şi i-am apucat pe amândoi de betelia pantalonilor pentru a le menţine echilibrul. Garrett, al patrulea membru al echipajului nostru, fixă un cârlig de barcă în plasă. Am ridicat împreună captura pe punte. Prinseserăm ceva mare, greu, musculos şi puternic.

Aveam câteva puncte de atracţie – balize mari făcute din deşeuri de oţel şi lemn – ancorate la vreo optzeci de kilometri de ţărm. Bancurile de peşti erau atrase în punctele respective, apoi găseam noi peştii: în general macrou, sardine, cod negru şi merlan. Din când în când se mai încurca în plase şi câte un rechin sau câte un marlin, dar îi dădeam drumul; erau rari şi nu erau incluşi în cotele noastre. Asta mă aşteptam să văd: ceva neobişnuit de mare zbătându-se printre mulţimea argintie şi alunecoasă de peşti mai mici. Era mare, într-adevăr, la fel de mare ca Nina – nu era de mirare că aproape reuşise să-i tragă peste bord – dar nu avea forma potrivită. Era mlădios şi hidrodinamic, un înotător puternic. Argintiu la fel ca restul capturii.

— Ce este? întrebă Nina.

— Ton, i-am răspuns, judecând prin eliminare. Nu mai văzusem niciunul în viaţa mea până atunci. Ton

albastru, cred.

— Nimeni n-a mai prins vreun ton albastru de treizeci de ani, spuse Garrett.

Sudoarea i se scurgea pe faţă, în ciuda baticului colorat cu care îşi legase părul brunet şi aspru.

Priveam fascinată la cantitatea uriaşă de proteine din faţa mea. Am apăsat peştele cu mâna pe o parte şi i-am simţit muşchii încordându-se.

— Poate au reapărut.

În fond, prindeam de atâta vreme peştii cu care se hrănea tonul. Pe vremuri, capcanele atrăgeau la fel de mult ton ca şi macrou. Dar nimeni nu mai văzuse vreunul de atât de mult timp, încât toată lumea presupunea că dispăruseră.

— Hai să-i dăm drumul, am zis eu, iar ceilalţi mă ajutară să ridic plasa într-o parte.

A fost nevoie de eforturile tuturor pentru asta, iar când în sfârşit am reuşit să facem tonul să alunece peste bord, am pierdut odată cu el şi jumătate din restul capturii, un val de solzi argintii strălucind la atingerea apei. Dar asta nu era o problemă: era mai bine să nu atingem cota, decât să o depăşim.

Tonul bătu din coadă şi se îndepărtă rapid. Am strâns restul capturii şi am fixat cursul spre casă.

Echipajul de pe *Californian* îşi obţinuse pavilionul sezonul trecut. Îl agăţaseră în vârful catargului, în văzul tuturor; era roşu cu verde, simbolizând putere şi fertilitate. Elsie de pe *Californian* urma să nască în câteva săptămâni. De îndată ce îi fusese confirmată sarcina, nu mai plecase pe mare, ci rămăsese în gospodărie, protejată şi apreciată. Uneori ieşea ca să întâmpine corabia casei sale când sosea, atingându-şi uşor cu mâinile abdomenul bombat. Nina se holba de obicei la ea. Elsie fusese probabil prima femeie însărcinată pe care o văzuse Nina, cel puţin de când

supravieţuise pubertăţii şi începuse să nutrească dorinţa de a avea ea însăşi un abdomen bombat.

Elsie se afla şi acum acolo, ca o statuie de bronz în lumina amurgului, cu trupul uşor înclinat pentru a contrabalansa greutatea pântecelui, ca o corabie aplecându-se în calea vântului.

Am strâns pânzele şi am vâslit către chei, în direcţia depozitului unde se cântărea captura. Nina stătea întinsă la proră, uitându-se la Elsie, care îi făcea cu mâna căpitanului de pe *Californian.* Acesta, robust şi atrăgător, exact aşa cum trebuie să fie un căpitan, îi făcu şi el cu mâna. Corabia lor era deja acostată la ţărm în locul destinat, captura era cântărită, totul era aranjat. Nina suspină în faţa acestei scene dintr-o viaţă perfectă, şi nimeni nu se răsti la ea că nu ne ajuta. În asemenea momente cel mai bine era să fie lăsată în reverie până îi trecea. Putea să dureze şi decenii întregi, dar chiar şi aşa…

Echipajul meu de pe *Amaryllis* dădu din mână-n mână lăzile până la muncitorii de pe docuri, care trimiseră captura mai departe la depozitul de cântărit. După aceea urmau depozitele de prelucrare, unde echipajele de pe uscat afumau peştele, îl conservau şi îl trimiteau mai departe pe continent. Noua Comunitate Oceanică furniza şaizeci la sută din totalul de proteine pentru întreaga regiune, motivul nostru de mândrie, raţiunea noastră de a fi. În cadrul comunităţii, cele zece echipaje maritime erau cele mai mândre. Un echipaj de pescuit care îşi făcea bine treaba şi atingea cotele dorite menţinea armonia întregului sistem. Eram norocoasă că o aveam pe *Amaryllis* şi că puteam face parte din toate astea.

După ce am legat barca la ţărm, m-am urcat pe doc împreună cu echipajul şi am văzut că Anders era de serviciu la cântărit. Era aproape ca şi cum săptămâna noastră în larg fusese zadarnică.

În urmă cu treizeci şi cinci de ani, mama îşi scosese implantul şi-şi destrămase gospodăria. Pentru unul ca Anders era ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri.

Bătrânul avu nevoie de patruzeci de minute, suportate cu nervozitate, ca să ne cântărească peştele şi să facă socoteala, după care ne anunţă:

— Aţi depăşit cota cu douăzeci de kilograme.

Cotele erau singura modalitate de a menţine marfa sănătoasă, de a preveni pescuitul excesiv, deficitul şi în cele din urmă foametea. Comitetul calcula cotele în funcţie de cât de mult aveai nevoie, nu în funcţie de cât puteai prinde. Să depăşeşti cota, adică să pretinzi că aveai nevoie de mai mult decât alţii, era o mare lipsă de respect faţă de comitet, de comunitate şi de populaţiile de peşte.

Mi s-au înmuiat genunchii şi aproape că am simţit nevoia să mă aşez. Eram sigură că nu depăşisem cota, ci era exact cât trebuia. I-am aruncat o privire aspră. Garrett şi Sun, doi marinari vânjoşi neajutoraţi în faţa omului de la cântar în uniforma lui gri, plină de autoritate, i-au aruncat şi ei priviri duşmănoase. În unele zile aveam impresia că, oricât m-aş strădui, nu va fi niciodată suficient, că voi fi întotdeauna prea departe, fie într-o direcţie, fie în cealaltă, de linia care arăta „tocmai potrivit”. De cele mai multe ori, acceptam hotărârea omului de la cântar şi treceam mai departe, dar astăzi, după ce eliberasem tonul şi peste cinci kilograme de captură justificată odată cu el, asta era deja prea mult.

— E o glumă cumva? l-am întrebat. Douăzeci de kilograme?

— Nu-i nicio glumă, spuse Anders, notând abaterea cu cretă pe tabla din spatele lui, unde putea fi văzută de toate echipajele. Un căpitan cu experienţă ca tine ar trebui să fie mai prudent.

Nici măcar nu se uita la mine. Nu putea să-mi spună

că nu sunt bună de nimic privindu-mă în ochi.

— Şi ce-ai vrea să fac? Să arunc peste bord surplusul? Putem mânca aceste douăzeci de kilograme. Ceilalţi le pot mânca.

— O să se mănânce, nu-ţi face tu griji pentru asta. Dar e consemnat la catastif.

Apoi şi-a notat şi în registru, de parcă ar fi crezut că aveam de gând să modificăm documentele oficiale.

— Deci am putea foarte bine să nici nu mai ieşim pe mare săptămâna viitoare, nu? am zis eu.

Omul de la cântar se încruntă şi se întoarse. Un surplus de douăzeci de kilograme – dacă era într-adevăr real – avea să compenseze pentru deficitul altui echipaj, iar săptămâna următoare captura noastră ar fi la fel de necesară cum fusese şi săptămâna aceasta, indiferent dacă unii nu voiau s-o recunoască. Am fi putut cere o mărire de cotă, aşa cum voia Nina, şi n-ar mai fi trebuit să ne mai facem griji pentru niciun surplus. Dimpotrivă, atunci ne-am îngrijora că suntem în deficit şi că nu obţinem suficiente credite pentru a ne hrăni gurile care ne erau alocate, şi cu atât mai puţin gura în plus pe care şi-o dorea Nina.

Surplusurile trebuie penalizate, altfel toată lumea ar pescui în plus şi ar avea copii în plus, şi unde am mai ajunge atunci? Prea multe guri de hrănit, hrană insuficientă, lipsă de rezistenţă pentru a supravieţui dezastrelor, apoi toate bolile şi foametea care ar urma. Văzusem fotografiile din arhive cu ce se întâmplase după marele declin.

Strictul necesar, nu mai mult. Cumpătare. Dar nici nu-mi trecea prin minte să arunc la gunoi douăzeci de kilograme de peşte doar ca să nu fiu penalizată.

— Am terminat. Mulţumesc, căpitane Marie, spuse Anders întors cu spatele la mine, de parcă n-ar fi suportat să mă vadă.

Când am ieşit, am găsit-o pe Nina la uşă, holbându-

se. Am împins-o în faţa mea, înapoi spre barcă, ca să pregătim *Amaryllis* pentru noapte.

— Cântarul de *pe Amaryllis* nu dă o asemenea eroare, mormăi nemulţumit Garrett când vâsleam spre dană. Poate că se înşală cu vreo cinci kilograme, dar nu cu douăzeci.

— Pariez că Anders ţinea piciorul pe cântar ca să-l dezechilibreze, spuse Sun. Aţi observat că nu avem cât trebuie doar atunci când e Anders la cântar?

Remarcasem cu toţii asta.

— Serios? Dar de ce ar face aşa ceva? întrebă nevinovată Nina.

Toţi se uitară la mine. Atmosfera devenise dintr-odată încărcată.

— Ce? întrebă Nina. Ce este?

Era un subiect despre care nu vorbea nimeni, iar Nina era prea tânără ca să fi crescut auzind ceva despre asta. Ceilalţi ştiau în ce se bagă când au cerut să facă parte din echipajul meu. Dar nu şi Nina.

Am clătinat din cap.

— Nu putem dovedi că Anders are ceva împotriva noastră, aşa că nu are sens să ne certăm cu nimeni. O să ne înghiţim criticile şi asta e.

— Dacă acumulăm prea multe bile negre, ar putea să ne destrame gospodăria, spuse Sun.

Asta era în fond grija tuturor, nu-i aşa?

— Câte bile negre? întrebă Nina. Doar nu poate face asta, nu?

Garrett zâmbi şi încercă să destindă atmosfera. El fusese primul care se înscrisese în echipajul meu atunci când moştenisem corabia. Trecuserăm prin multe împreună.

— Va trebui să aflăm orarul lui Anders şi să avem grijă să sosim când e altcineva de serviciu.

Dar de cele mai multe ori nu exista niciun program, ci oricine se întâmpla să fie de serviciu când venea o

corabie. Nu m-ar fi mirat să aflu că Anders ne ţinea socoteala când veneam, ca să ne înşele la cântar.

Amaryllis a alunecat în dana ei, şi i-am lăsat pe Garrett şi Sun să lege frânghiile. M-am rezemat de margine şi m-am înclinat pe spate, întinzându-mi braţele şi uitându-mă în sus la catarg. Nina şedea în apropiere, cu pumnii strânşi şi cu buzele încleştate. Elsie şi căpitanul de pe *Californian* plecaseră.

M-am întors spre ea cu un zâmbet forţat.

— Ai avea poate mai multe şanse să ai un copil dacă te-ai muta în alt echipaj. Poate pe *Californian.*

— Încerci să scapi de mine? mă întrebă Nina.

M-am ridicat, i-am cuprins umerii cu braţele şi am tras-o mai aproape. Când venise la mine, Nina era doar o puştoaică nepricepută de treisprezece ani din Bernardino, care se afla ceva mai departe pe coastă. În gospodăria mea era un loc liber pentru ea, şi am fost încântată să o primesc. Devenise isteaţă şi harnică pe măsură ce crescuse. Ar fi putut să-mi ia locul când aveam să mă retrag şi să moştenească *Amaryllis* la rândul ei. Dar încă nu-i spusesem asta.

— Niciodată. Nici într-o mie de ani.

Ezită doar o clipă până să-şi înfăşoare şi ea braţele în jurul meu, răspunzându-mi la îmbrăţişare.

Gospodăria noastră era o oază. Munciserăm din greu pentru asta. Eu am moştenit barca, apoi i-am atras pe membrii echipajului unul câte unul: pe Garrett şi pe Sun ca să se ocupe de ambarcaţiune, pe Dakota – dolofană şi tumultuoasă – ca să aibă grijă de casă, iar ea l-a adus pe descurcăreţul J.J., şi împreună am crescut-o pe Nina. Ni se dăduseră drepturi de pescuit, iar după aceea ni s-a alocat şi o bucată de pământ, în zece ani am crescut, am muncit, am transpirat, am hrănit, am trăit, iar locul devenise superb.

Săpaserăm în versantul unui deal, chiar deasupra docurilor, şi construiserăm cu chirpici. În soarele după-

amiezii, pereţii străluceau aurii. Partea casei dinspre deal servea şi ca zid de apărare pentru grădină şi fântână. Cărarea noastră înconjura locuinţa şi ducea în curte. Găsiserăm şisturi plate, pe care le foloseam ca dale de piatră în jurul straturilor de legume, şi pentru a transforma fântâna într-un izvor. Deşi era un izvor mic, orice sursă de apă proaspătă părea un lux. Pe dealul de lângă noi erau moara de vânt şi panourile solare.

Oricine voia putea să aibă o cameră proprie, dar singurul care avea o cameră separată era Sun – o încăpere săpată în coasta dealului, de partea cealaltă a curţii. Dakota, J.J. şi Nina aveau paturi de scânduri în camera cea mai mare. Eu şi Garrett împărţeam un pat în cea mai mică. Tot ceea ce nu ţinea de casă aparţinea grădinii. Aveam pomi fructiferi roditori, un portocal şi un lămâi, care ţineau şi umbră locului unde era bucătăria. Aveam porumb, roşii, floarea-soarelui, fasole, mazăre, morcovi, ridichi, două soiuri de ardei şi orice altceva se mai putea cultiva pe câţiva metri pătraţi. Un ghiveci de mentă şi unul de busuioc. În cea mai mare parte reuşeam să ne hrănim cu ceea ce produceam, şi astfel ne puteam folosi creditele pentru a-i aduce îmbunătăţiri lui *Amaryllis* şi pentru a obţine specialităţi precum orezul şi mierea, sau pânză şi sfoară, din care nu puteam produce cantităţi suficiente. Dakota voia să înceapă să crească găini în sezonul următor, dacă izbuteam să dăm ceva la schimb pentru pui.

Aş fi vrut să le arunc pe toate astea în faţă unora ca Anders. Nu era ca şi cum aş fi fost iresponsabilă. Nu eram o povară.

Echipajul ajunse acasă. J.J. pregătise cina. Dakota şi J.J. îşi împărţiseră la început muncile din gospodărie în mod egal, dar nu după mult timp începuseră să facă schimb de sarcini – unul se ocupa de îngrăşământ, celălalt întindea rufele spălate, unul repara moara de

vânt, celălalt curăţa bucătăria – până când a rămas ca J.J. să se ocupe de aproape tot ce ţinea de bucătărie şi de spaţiile de locuit, iar Dakota de grădină şi de problemele mecanice.

După expresia înţelegătoare de pe faţa lui J.J. când mi-a oferit porţia – în seara asta mâncam macrou afumat cu legume – mi-am dat seama că cineva îi spusese deja despre incidentul de la cântar. Probabil pentru ca el şi Dakota să evite să mă întrebe dacă am avut o zi bună.

Am rămas trează până mai târziu decât de obicei ca să fac inventarul gospodăriei. Nu mă aşteptam să găsesc nimic în neregulă. Era doar pentru liniştea mea. Mă uitam cu ochii mei la ceea ce construisem, atingeam corpul morii de vânt, mângâiam cu palma frunzele lămâiului, asigurându-mă că nimic nu dispăruse şi nici nu avea să dispară. Devenise un ritual.

În pat l-am îmbrăţişat strâns pe Garrett pentru a oferi şi pentru a primi alinare. Pielea mea era lipită de a lui sub cearşaf, şi eram învăluiţi de aerul cald care pătrundea înăuntru prin oberlihtul deschis de deasupra patului.

— Ai avut o zi proastă? m-a întrebat el.

— Nu e niciodată o zi proastă când corabia şi echipajul se întorc cu bine acasă, i-am răspuns, dar vocea mea era plată.

Garrett îşi schimbă poziţia, îmi mângâie spatele şi îşi aşeză braţele în aşa fel încât să mă poată strânge mai aproape de el. Picioarele ni se împletiră. Mă liniştisem.

— Nina are dreptate, spuse el, putem face mai mult. Putem să susţinem o gură în plus. Dacă am cere…

— Chiar crezi că asta ar ajuta la ceva? am replicat. Cred că v-ar fi tuturor mai bine cu un alt căpitan.

Îşi întoarse faţa spre mine, îşi atinse buzele de ale mele şi apăsă până când am reacţionat. După un

minut zâmbeam amândoi.

— Ştii doar că toţi am venit aici pentru că nu ne înţelegeam cu nimeni altcineva. Dar tu ne faci pe toţi să părem mai buni decât suntem.

M-am zvârcolit, prefăcându-mă intrigată şi chicotind.

— O grămadă de echipaje, o grămadă de gospodării nici nu au vreodată copii, spuse el. Nu înseamnă mare lucru.

— Nici nu-mi pasă aşa de mult dacă avem un copil sau nu, am replicat. Am obosit doar să mă cert tot timpul.

Era normal pentru copii să se certe cu părinţii, cu gospodăriile lor, şi chiar cu comitetele lor, pe măsură ce creşteau. Dar nu mi se părea drept să mă simt de parcă încă m-aş fi certat cu o mamă pe care nici nu o cunoscusem vreodată.

În ziua următoare, când Nina şi cu mine ne-am dus să curăţăm *Amaryllis,* am încercat să mă conving singură că nu mă evita, ci doar mi se părea. Nu se uita la mine. Sau se prefăcea că nu se uită, când de fapt mă privea pe furiş. Felul în care îmi evita privirea mi-a dat oarecum fiori. Luase o decizie. Avea un secret.

Am zărit-o din nou pe Elsie, care venea dinspre docuri, la vreo sută de metri, dar silueta ei era inconfundabilă. Asta a fost de-ajuns să-i distragă atenţia Ninei, care se opri din ceea ce făcea şi se uită lung la ea.

— E chiar aşa de interesantă? am întrebat-o eu zâmbind, încercând să glumesc.

Nina se uită la mine dintr-o parte, ca şi cum atunci ar fi încercat să se decidă dacă să-mi vorbească sau nu. Apoi oftă.

— Mă întreb cum e. Tu nu eşti curioasă?

M-am gândit la asta pentru un moment şi am simţit mai degrabă teamă decât curiozitate. Erau atâtea

lucruri care puteau să meargă prost, chiar şi cu un steag aprobator fluturând deasupra capului. Nina n-ar fi putut înţelege asta.

— Nu chiar.

— Marie, cum poţi fi atât de… atât de *indiferentă?*

— Pentru că nu vreau să mă obosesc gândindu-mă la ceva ce nu pot schimba. În plus, prefer să fiu căpitan pe o corabie, decât să trebuiască să rămân la ţărm şi doar să privesc.

Am trecut pe lângă ea cu paşi apăsaţi, îndreptându-mă spre barcă, iar ea m-a urmat cu capul plecat.

Am spălat puntea, am verificat odgoanele, am făcut curăţenie în cabină, am făcut inventarul şi am strâns la un loc tot echipamentul care trebuia reparat. Urma să-l luăm acasă şi să ne ocupăm de el în următoarele câteva zile, înainte de a ieşi din nou pe mare. Nina a fost tăcută aproape toată dimineaţa, iar eu mă uitam întruna la ea cum lucra cu capul aplecat, muşcându-şi buza, şi mă întrebam la ce se gândea atât de concentrată. Mă întrebam ce ascundea.

Până la urmă am aflat că-şi făcea curaj.

I-am dat ultima legătură de plasă, după care m-am întors să mai verific o dată dacă erau închise toate chepengurile şi dacă era încuiată cabina. Când am coborât de pe barcă, stătea jos pe marginea docului, cu picioarele atârnându-i peste margine, legănându-le încet. Părea cu zece ani mai tânără, de parcă ar fi fost iar un copil, ca atunci când am cunoscut-o.

Am privit-o întrebătoare, cu sprâncenele ridicate, până când în cele din urmă a spus:

— L-am întrebat pe Sun de ce nu te place Anders. Şi de ce nu prea vorbesc cu tine ceilalţi căpitani.

Deci asta se întâmplase. Sun, care era direct şi pragmatic, îi povestise probabil totul fără niciun fel de precauţii. Iar Nina fusese îngrozită.

M-am aşezat zâmbind în faţa ei, pe parapetul

corăbiei.

— Mă gândeam că, fiind aici de atâta vreme, ai dedus singură ce s-a întâmplat.

— Ştiam că s-a întâmplat ceva, dar nu-mi puteam da seama ce anume. Şi în niciun caz… Nimeni nu vorbeşte despre asta. Dar… ce s-a întâmplat cu mama ta? Şi cu gospodăria ei?

Am ridicat din umeri, pentru că nu-mi puteam aminti nimic din ceea ce se întâmplase. Pusesem povestea cap la cap, făcusem nişte presupuneri. Am aflat ce se întâmplase de la oameni care făcuseră şi ei la rândul lor nişte presupuneri, şi care voiau să mă facă să înţeleg clar care îmi era locul în lume.

— Cred că au fost împrăştiaţi prin toată regiunea. Era o gospodărie mare, de zece oameni, căreia îi mersese bine până să apar eu. Nu ştiu pe unde a ajuns fiecare dintre ei. Eu am fost adusă la New Oceanside şi am fost crescută de primul echipaj de pe *Amaryllis.* Apoi Zeke şi Ann s-au retras, s-au apucat de olărit, s-au mutat mai încolo pe coastă şi mi-au lăsat mie corabia ca să-mi fac propria gospodărie. Final fericit.

— Şi pe mama ta au sterilizat-o? Vreau să zic, după ce te-ai născut tu.

— Presupun că da. Cum ţi-am spus deja, nu ştiu exact.

— O fi crezut că a meritat osteneala să facă asta?

— Îmi închipui că nu, am replicat. Dacă voia un copil, n-a obţinut ce-şi dorea, nu? Dar poate că voia doar să fie însărcinată o vreme.

Nina părea atât de gânditoare, legănându-şi picioarele şi ţinându-şi privirea aţintită la încreţiturile apei care clipocea lovindu-se de carenă, încât m-am îngrijorat. Trebuia să spun ceva.

— Sper că nu-ţi trece prin minte să faci aşa ceva. Ne-ar despărţi, ne-ar lua casa, ne-ar lua *Amaryllis…*

— Sigur că nu, spuse Nina, scuturând repede din

cap, negând cu tărie. N-aş face niciodată aşa ceva, în niciun caz.

— Bine atunci.

Aveam încredere în ea şi nu o bănuiam. Totuşi, probabil că şi gospodăria mamei mele gândise acelaşi lucru despre ea. Am sărit pe doc. Am strâns uneltele, ne-am aruncat pe umăr sacii şi găleţile şi am pornit la drum înapoi spre casă.

La jumătatea distanţei, Nina spuse:

— Crezi că n-o să obţinem niciodată un pavilion din cauza poveştii cu mama ta. Asta încercai să-mi zici.

— Da.

Respiram regulat în continuare, concentrându-mă la efortul pe care-l aveam de făcut.

— Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce eşti şi ce faci.

— Bătrânii tot îmi poartă pică.

— Nu e drept, zise ea.

Era prea mare ca să mai spună astfel de lucruri. Dar cel puţin acum ştia, şi putea să decidă în cunoştinţă de cauză dacă voia să-şi găsească altă gospodărie.

— Te-aş înţelege dacă ai vrea să pleci, am asigurat-o. Orice casă ar fi încântată să te primească.

— Nu, spuse ea. O să rămân. Nimic din toate astea nu schimbă cine eşti.

Îmi venea să dau drumul la tot pe jos şi să o îmbrăţişez pentru asta. După încă o bucată de mers, se vedea deja casa.

— Te-ai gândit la cineva anume care ar putea să fie tatăl? am întrebat-o. Ipotetic vorbind.

Se înroşi ca un rac şi îmi evită privirea. Nu mi-am putut opri un zâmbet: deci aşa stăteau lucrurile.

Nina era încă roşie când Garrett ne-a întâmpinat în curte, îl evită şi o luă înainte în grabă ca să-şi lase bagajul în atelier.

Garrett a urmărit-o cu privirea.

— Ce-i cu ea?
— Nina şi toanele ei obişnuite.

Următoarea călătorie cu *Amaryllis* a mers bine. Am atins cota necesară mai repede decât mă aşteptam, ceea ce ne-a lăsat o jumătate de zi liberă. Am aruncat ancora lângă o fâşie pustie de ţărm şi am înotat, ne-am lungit pe punte la soare, am mâncat ultima portocală şi macroul uscat care mai rămăsese, pe care ni le pusese J.J. la pachet. A fost o zi plăcută.

Trebuia să ne întoarcem însă odată şi-odată şi să dăm piept cu cântarul. Am cântărit captura de trei ori, dar cântarul de pe *Amaryllis* ne-a arătat de fiecare dată o cifră diferită, care nu varia însă cu mai mult de patru kilograme şi, cel mai important, era cu vreo zece kilograme sub cotă. Dar probabil că nu avea să conteze oricum. Am vâslit în direcţia debarcaderului de la depozitul de cântărit; Anders era din nou de serviciu. Aproape că am ridicat iar pânzele şi am întors barca, dorindu-mi să nu mai ajung acolo niciodată. Nu puteam da piept cu el, nu după călătoria perfectă pe care o avusesem. Nina avea dreptate: nu era drept ca acest om să ne ducă la sapă de lemn cu surplusuri inventate şi bile negre.

Am fixat în tăcere *Amaryllis* la doc şi am început să dăm mai departe încărcătura. Am reuşit să fac în aşa fel încât să nu mă uit la Anders, ceea ce probabil mă făcea să par vinovată în ochii lui. Dar era deja clar că puteam să fiu culmea perfecţiunii şi el tot m-ar fi considerat vinovată.

Anders era încruntat şi avea o căutătură aspră şi trufaşă. Parcă îl auzeam deja spunându-mi că depăşisem cota cu douăzeci de kilograme. Cu încă o captură ca asta, avea să zică, s-ar putea să-ţi tăiem dreptul de pescuit. Iar eu l-aş fi pocnit. Aproape că l-am avertizat pe Garrett să mă oprească dacă arătam

ca şi cum aş fi avut de gând să-l lovesc. Dar stătea deja între noi, bănuind parcă ceva.

Dacă bătrânul meşter de la cântar izbutea să destrame echipajul de pe *Amaryllis,* l-aş fi ucis. Şi oare asta nu ar fi fost o crimă cu mult mai gravă decât cea pe care o reprezenta existenţa mea?

Anders trase de timp, măsurându-ne pe toţi din cap până-n picioare până când, în cele din urmă, anunţă:

— De data asta aţi depăşit cota cu douăzeci şi şapte de kilograme. Şi voi credeţi că vă pricepeţi la asta.

Mi-am încleştat pumnii. M-am imaginat năpustindu-mă la el. Aşa cum stăteau lucrurile, ce aveam de pierdut?

— Solicităm un control, spuse Nina, care se strecurase pe lângă mine, Sun şi Garrett şi se afla acum în faţa meşterului, încruntându-se cu mâinile în şolduri.

— Poftim? a replicat Anders.

— Un control. Cred că e ceva în neregulă cu cântarul şi solicităm un control. Nu-i aşa?

Se uită la mine.

Era probabil o idee mai bună decât să-l plesnesc.

— Da, am aprobat după un moment de perplexitate. Da, solicităm un control.

Asta a declanşat două ore de haos în depozitul de cântărit. Anders a protestat, a urlat la noi, ne-a ameninţat. L-am trimis pe Sun la casa comitetului pentru a solicita verificarea oficială. N-avea de gând să facă pe amabilul, aşa că nu putură să scape de el. June şi Abe, doi membri marcanţi ai comitetului, îmbrăcaţi sobru în gri, sosiră iritaţi.

— Care este reclamaţia? întrebă June.

Toţi se uitară la mine, aşteptând un răspuns. Primul meu impuls a fost să neg totul. Să nu mă cert, să nu fac valuri. Pentru că poate meritam felul mizerabil în care eram tratată. Sau mama îl merita, dar ea nu era

acolo, nu?

Nina se uita la mine cu ochii ei căprui, nevinovaţi, şi trebuia să fac asta pentru ea.

Mi-am păstrat o expresie complet neutră şi pragmatică în momentul în care le-am vorbit lui June şi lui Abe. Asta n-avea de-a face cu mine, ci cu afacerile, cotele şi corectitudinea.

— Meşterul Anders potriveşte cântarul când ne vede sosind.

Am fost uimită când şi-au întors privirile acuzatoare spre el, şi nu spre mine. Bătrânul deschise gura, încercând să bălmăjească ceva în apărarea lui, dar nu avea nimic de spus.

Comitetul confirmă că Anders aranja cântarul. Ne-au oferit despăgubiri din raţiile bătrânului. Am chibzuit o clipă la asta: ar fi însemnat credite în plus, mai multă hrană şi provizii pentru gospodărie. Intenţionam să mai construim o moară de vânt, să mai solicităm o fântână. În schimb, am recomandat ca toate penalizările pe care intenţionau să le aplice să intre în fondurile comunitare. Nu voiam decât ca *Amaryllis* să fie tratată just.

Şi mai doream o întrevedere pentru a mai înainta încă o solicitare comitetului.

Garrett mă însoţi la biroul comitetului a doua zi de dimineaţă.

— Eu ar fi trebuit să fiu cea care să se gândească să solicite un control, am zis eu.

— Ninei nu-i este atât de frică de comitet cum îţi este ţie. Cum îţi *era*, spuse el.

— Nu mi-e…

Dar m-am oprit, pentru că avea dreptate.

Îmi strânse mâna. Zâmbea amuzat şi avea o privire caldă, întreaga poveste i se părea mai degrabă nostimă. Eu, pe de altă parte, mă simţeam uşurată,

epuizată, buimacă, ruşinată. Dar mai ales uşurată.

Noi, *Amaryllis*, nu greşiserăm cu nimic. Eu nu greşisem cu nimic.

Garrett mă sărută lung şi rămase să mă aştepte afară, în timp ce eu am intrat să mă prezint în faţa comitetului.

June stătea pe locul ei, împreună cu alţi cinci membri ai comitetului, toţi în spatele unei mese lungi, cu tăbliţele, borderourile şi listele lor de cote. M-am aşezat în faţa lor, singură, cu mâinile strânse în poală, străduindu-mă să nu bat din picior. Încercam să par la fel de mândră şi de sigură pe mine ca şi ei. O boare uşoară se strecură prin ferestrele deschise şi răcori aerul din încăperea de beton.

După un schimb amabil de saluturi, June spuse:

— Doreai să înaintezi o solicitare?

— Noi, echipajul de pe *Amaryllis,* am dori să solicităm o majorare a cotei. Nu cu foarte mult.

June dădu din cap.

— Am discutat deja posibilitatea şi suntem de acord să permitem o majorare. Ar fi potrivit?

Potrivit pentru ce? Ca despăgubire? Pe post de scuze? Aveam gura uscată şi maxilarele încleştate. Mă usturau ochii şi îmi venea să lăcrimez, dar asta ne-ar fi diminuat şansele la fel de mult ca şi simplul fapt că eu eram cine eram.

— Mai e ceva, am reuşit eu să rostesc. Cu o cotă mărită mai putem hrăni încă o gură.

Fusese arogant din partea mea să spun asta, dar nu aveam niciun motiv să fiu politicoasă.

Ar fi putut să mă admonesteze, să mă dea afară fără un cuvânt, să mă mustre pentru lăcomie, având în vedere că situaţia era deja strâmtorată. Mi-ar fi putut zice că era mai important să menţinem ceea ce aveam, decât să încercăm să ne extindem – extinderea însemna aroganţă. Trebuia doar să păstrăm ceea ce

aveam. Dar nu au făcut nimic din toate astea. Nici măcar nu au părut surprinşi de cuvintele mele.

June, care mi se părea atât de elegantă, cu părul ei alb, lung şi împletit, aşezat pe umăr, cu un şal tricotat înfăşurat în jurul ei, atât ca podoabă, cât şi pentru a-i ţine de cald, îşi întinse mâna către geanta de la picioarele ei şi scoase de acolo o bucată de pânză împăturită, pe care o împinse pe masă spre mine. Nu voiam s-o ating. Mi-era încă teamă că dacă m-aş întinde după ea, June ar trage-o înapoi în ultima clipă. Nu voiam să o desfac ca să văd modelul roşu cu verde complet, de teamă că ar fi putut fi altă culoare.

Dar am făcut-o, deşi îmi tremurau mâinile. Era aşa cum mă aşteptasem. Am strâns în pumn pavilionul; nimeni nu mai putea să mi-l mai ia din acel moment.

— Mai ai şi altă solicitare? întrebă June.

— Nu, am răspuns eu aproape în şoaptă.

M-am ridicat în picioare, mi-am înclinat capul către fiecare dintre ei. Am ieşit din încăpere strângând steagul la piept.

Am discutat chestiunea cu Garrett în drum spre casă. Restul echipajului ne aştepta în curte: Dakota în fusta şi tunica ei, cu părul într-un coc încurcat; J.J. cu braţele încrucişate, părând îngrijorat; Sun fără cămaşă, cu mâinile în şolduri, curios. Iar Nina, în faţa tuturor, aproape ţopăind de nerăbdare.

I-am privit cu atenţie, încercând să par enigmatică şi scrâşnindu-mi dinţii ca să nu izbucnesc în râs. Ascunsesem steagul la spate. Garrett mă ţinea de cealaltă mână.

— Şi? întrebă Nina în cele din urmă. Cum a mers? Ce-au zis?

Nu ar fi fost posibilă o surpriză mai mare. Am fluturat steagul şi l-am ridicat ca să-l vadă. Oh, nu-i mai văzusem niciodată pe toţi atât de uluiţi, făcând

ochii mari şi căscând gura ca nişte peşti.

Nina rupse vraja, râzând şi alergând la mine, aruncându-mi-se în braţe. Aproape am căzut împreună.

Apoi ne îmbrăţişarăm cu toţii, iar Dakota începu imediat să se frământe şi să se gândească de ce avem nevoie ca să facem un pat pentru copil, cât material ne trebuie pentru scutece şi că nu avem decât nouă luni ca să acumulăm creditele pentru toate astea.

Mi-am domolit suficient de mult entuziasmul pentru a mă îndepărta puţin de Nina, astfel încât să o pot privi în ochi când i-am pus steagul în mână. În prima clipă aproape îl scăpă pe jos, tresărind de parcă ar fi ars-o. I-am apăsat degetele în jurul materialului şi i le-am ţinut aşa.

— E al tău, spusei eu. Vreau să-l iei tu.

Am aruncat o privire către Garrett ca să mă asigur. Iar el zâmbea încă aprobator.

Holbându-se la mine, Nina ţinea steagul la piept aşa cum făcusem şi eu.

— Dar… tu… E al tău…

Începu să plângă, apoi mă podidiră şi pe mine lacrimile. Am tras-o aproape de mine şi am strâns-o tare în braţe, în timp ce vorbea printre lacrimi:

— Nu vrei să fii mamă?

De fapt, simţeam că sunt deja.

ŞAPTE ORAŞE DE AUR

David Moles

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

David Moles a publicat opere de ficţiune în *Asimov's Science Fiction, The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Polyphony, Strange Horizons, Lady Churchill's Rosebud Wristlet, Say..., Flytrap* şi nu numai. Împreună cu Jay Lake, este coeditorul antologiei de „retro-pulp" *All-Star Zeppelin Adventure stories,* apărută în 2004 şi primită favorabil de public, precum şi, împreună cu Susan Marie Groppi, al originalei antologii *Twenty Epics.*

În povestirea foarte reuşită care urmează şi care tratează istoria alternativă, Moles ne poartă într-o călătorie în stilul celei din *Heart of Darkness,* alături de o femeie zbuciumată şi frământată, de-a lungul cursului unui râu ce trece chiar prin mijlocul unei zone de război descrise în detaliu, îndreptându-se către o destinaţie incertă şi primejdioasă, a cărei existenţă este îndoielnică.

Rafalele de ploaie ale taifunului pătrundeau în golful Mexicului şi se năpusteau asupra oraşului în flăcări ca jaguarii despre care mayaşii spun că vor cădea din ceruri la sfârşitul lumii. Ploaia şuiera pe deasupra pietrelor netede încinse din Praza dos Bispos, răpăia pe olanele acoperişurilor din Alta Cidad, domolea flăcările, spăla cenuşa din ghetourile idolatrilor. Se prelingea pe pânza verde a posturilor abandonate de armata

andaluză şi ropotea pe învelişurile de plastic galben ale spitalelor de campanie supraaglomerate ale japonezilor. Picura pe gâturile doctorilor de la Ministerul Situaţiilor de Urgenţă, care-şi măsurau obosiţi dozele de opiu, şi ale tehnicienilor îngrijoraţi de la Ministerul Industriilor, aplecaţi asupra panourilor lor de măsurare a radiaţiilor. Umplea canalele şi se revărsa din jgheaburi, curgea prin spărturile digurilor, spăla străzile cu o apă maronie, presărată din loc în loc cu o spumă alburie. Purta cadavrele arse ce pluteau până în mare.

— Dr. Nakada?

Ofiţerul de la Ministerul Situaţiilor de Urgenţă bătu în panoul găurit al uşii. Niciun răspuns de partea cealaltă. Împinse uşa doar cât un lat de palmă, după care se înţepeni. În fâşia de lumină strălucitoare revărsată de soarele Caraibelor, văzu o rogojină uzată din plastic albastru striat, imitând un *tatami,* iar întins de-a curmezişul, braţul bronzat al unei femei.

Ridică uşa din ţâţâni, inundând cu lumină micul bungalow şi provocând un geamăt din partea locatarei. Ofiţerul îşi scoase sandalele şi păşi înăuntru. Privirea i se mută de la femeia de pe rogojină – era desculţă, avea părul scurt, negru şi încâlcit, purta o uniformă ministerială albastră, boţită, din doc, fără curea la pantaloni – la măsuţa joasă pe care stătea deschisă o trusă de medicamente; lângă ea se aflau o ceaşcă de ceai goală, un pachet de ţigări turceşti cu opiu şi un ibric a cărui apă fiersese până secase pe o plită electrică. Se lăsă pe vine ca să miroasă ceaşca şi respiraţia femeii; îi ridică încheietura de pe podea şi îi luă pulsul; îi examină faţa şi urechile, şi, ignorându-i protestele adormite, îi deschise gura şi îi cerceta limba

cu o mică lanternă de buzunar.

— Unde mă aflu? întrebă femeia când ofiţerul îi eliberă falca.

După tonul ei, părea că i se mai spusese o dată, dar nu-i plăcuse răspunsul.

— În tabăra Xaragua, doctore, spuse ofiţerul. În Caraibe.

Se aştepta la încă o întrebare, dar femeia îşi acoperi ochii cu braţul şi începu să sforăie.

Ofiţerul oftă, deschise trusa de medicamente la secţiunea marcată *Remedii (Clasa inferioară)* şi se apucă de lucru.

Puţin mai târziu, doctor-locotenentul Chië Nakada era trează, încălţată cu sandale, spălată pe mâini şi pe faţă, avea uniforma aranjată, părul pieptănat şi prins cu o eşarfă curată, pentru a nu-i jena vederea, şi stătea pe scaunul rabatabil al unui coleopter de serviciu, cu centura de siguranţă prinsă.

O durea capul.

Aerul fierbinte din fuzelajul zgomotos de metal al aparatului mirosea a dezinfectant şi a sânge uscat. Nakada închise ochii şi inhală. Mirosea a acasă.

Î*ncă nu ştiu de ce m-au ales pe mine. Dar oricum nu am fost prima lor opţiune.*

Ultima mea misiune a fost în Indochina, într-o tabără de refugiaţi din Siamul de Sud, la frontiera cu războiul civil malaysian. O jumătate de milion de refugiaţi au trecut prin acea tabără în cei trei ani pe care i-am petrecut acolo, în drum spre Madagascar sau Xinjiang sau oriunde puterile mondiale aveau nevoie de mai mulţi muncitori.

Vieţi grele. Amintiri urâte. Nu e nimic romanţios în viaţa unui refugiat. Dar cel puţin războiul lor se sfârşise.

Ceva s-a rupt în mine după acea misiune. M-am întors în Japonia şi am rătăcit ca o somnambulă. Făceam dragoste cu soţul meu, îmi duceam fiul la şcoală, iar noaptea visam copii înfometaţi, femei violate şi mutilate, bărbaţi arşi cu napalm şi desfiguraţi de macete, şi obuze, şi mine explodate. Stăteam pironită în Gara Centrală din Kokura, uitându-mă la salariaţii şi la funcţionarii angajaţi la diverse firme şi companii, cum se scurgeau unii după alţii, norocoşi şi inconştienţi, şi mă întrebam ce caut eu acolo. Îmi imaginam cutremure, bombe incendiare. Îmi imaginam gara în ruine, navetiştii prinşi sub grinzi în flăcări, strigând după ajutor. Ajutorul meu.

Şi după o vreme începusem să-mi doresc ca scenariul să devină realitate.

– din jurnalul doctorului-locotenent
Chië Nakada

Nakada îl urmă pe ofiţer pe puntea de promenadă închisă cu geamuri a vasului-spital *Mappô Maru.* Taifunul se îndepărtase spre nord, peste coasta joasă şi înverzită, însă cerul era încă brăzdat de nori cenuşii împinşi de vânt, iar dincolo de baleiajul aripii late a vasului, apa în care era ancorată flota de salvare arăta asemenea argilei verzi fisurate. Un şir de nave de transport alunecau în depărtare, către est şi către vest – cargoboturi încărcate cu hrană, apă, adăposturi portabile şi ciment uscat. Nakada numără încă trei ambarcaţiuni galbene mari ancorate, la fel ca *Mappô Moru.* Erau şi bărci mai mici pe apă, şi ambarcaţiuni pe pernă de aer, şi mai multe coleoptere în aer.

Aşa arăta sistemul umanitar-industrial japonez intrând în acţiune cu întârziere. Era o reacţie disproporţionată faţă de un singur taifun. Nakada presupuse că cineva fusese luat pe nepregătite şi încerca să compenseze acum pentru timpul irosit,

printr-o etalare de exces de zel.

Sub silueta aplecată ca o înotătoare de balenă a vasului *Mappô Moru,* se întindea, lată cât toată puntea, cabina doctorului-general. Era mobilată auster, într-o manieră menită să amintească de o sală oficială de primire din Japonia natală, cu rogojini *tatami* autentice, paravane de hârtie pictată, scrinuri lăcuite, ramuri înmugurite aranjate asimetric, cu pricepere, în vaze subţiri, un portret oficial al regentului la muntele Yoshino. Efectul era întrucâtva alterat de lămpile fluorescente stridente şi de curba de aluminiu neacoperită a carenei. În ciuda aerului care sufla prin aerisirile din tavan, atmosfera din cabină era sufocantă, puţin prea caldă şi prea umedă. Mirosea a tutun rânced.

Ofiţerul se înclină şi se retrase, închizând uşa după el. Jumătatea dinspre pupa a cabinei, unde Nakada presupuse că se aflau ferestrele dinspre galerie, era ascunsă după un paravan. În jumătatea vizibilă era aşezată o masă neagră joasă, pe care fuseseră pregătite ceşti de ceai şi o scrumieră, şi la care stăteau un bărbat şi o femeie îngenuncheaţi pe perne roşii.

Nakada o cunoştea pe femeie, cel puţin din vedere: era Nobuko Araki, doctor-general. O japoneză cu faţa prelungă, cu părul lung spicuit din loc în loc cu şuviţe albe, îmbrăcată cu o haină din pânză de in albastru-violet peste o uniformă confecţionată dintr-un material de o calitate evident superioară celei a lui Nakada. Araki era comandantul de intervenţie responsabil cu întreaga Misiune Antiliană. Bărbatul era un străin îmbrăcat în mătase de Iskandariya, cu o barbă roşcată albită pe alocuri şi cu pielea spălăcită şi pistruiată ca a varegilor sau a maurilor. Turbanul purpuriu făcea ca pielea să-i pară şi mai palidă decât era. Ochii, aţintiţi la Nakada în timp ce-şi scutura scrumul din ţigară, păreau să nu aibă nicio culoare anume.

— Vă mulţumesc că aţi venit, dr. Nakada.

Vocea venise din dreapta ei. Cel care vorbise, pe care Nakada nici nu-l observase până în momentul acela, era un farmacolog-maior, cam de vârsta ei sau puţin mai tânăr. Pe ecusonul brodat al uniformei scria KAWABATA.

— Ia loc, Nakada. Serveşte nişte ceai, spuse Araki.

La stânga femeii mai era o pernă liberă. Nakada îşi scoase sandalele şi îngenunche, în timp ce un subofiţer îi turnă ceai rece, închis la culoare, într-o ceaşcă de porţelan.

— Pe căldura asta nu pot bea decât ceai rece de orz, doctore, spuse Araki. Sper că nu te deranjează.

Nakada tuşi ca să-şi dreagă vocea.

— Nu, doamnă. Este şi preferatul meu.

Kawabata, încă în picioare, deschise un sertar şi scoase o cutie cilindrică din aluminiu. O deschise şi desfăcu documentul rulat dinăuntru.

— Dr. Nakada, în Daiwa 18 aţi condus prima echipă de intervenţie medicală în Pachacamac după cutremur, aşa este?

— Aşa este, domnule.

Nakada luă o gură de ceai. Avea gust de orez ars.

— Şi în primul an din Seisho – a continuat Kawabata, uitându-se în dosar – l-aţi salvat pe sultanul din Majapahit de o otravă administrată chiar de propriul său medic.

— Mâncase nişte fructe de mare care nu i-au priit, domnule.

— Aţi lucrat vreodată cu creştini?

— În Axum, spuse Nakada. În timpul foametei. Şi bineînţeles atunci când am studiat în Konstantiniyye.

— Dar nu cu creştini antilieni sau franci, spuse străinul.

Vorbea bine japoneză, cu un accent aproape insesizabil.

— Nu, domnule.

Araki şi străinul făcură schimb de priviri.

— De cât timp eşti în Xaragua? întrebă Araki.

— De trei săptămâni, doamnă.

— Înseamnă că eşti probabil dornică să te întorci pe teren.

— Da, doamnă. Fără îndoială.

Farmacologul-maior scoase încă un dosar.

— Acum şase zile, doctore, spuse Kawabata, nişte rebeli antilieni au introdus clandestin o bombă experimentală în oraşul Espírito Santo, aflat sub ocupaţie, de pe cursul inferior al râului Acuamagna. Au introdus-o prin Zona de Interdicţie stabilită de Ministerul Situaţiilor de Urgenţă pentru a… Făcu o pauză pentru a-şi drege vocea. Pentru a delimita teritoriul episcopilor din Antilia de zonele ocupate de mauri, încă nu ştim exact ce fel de bombă a fost, sau cum a funcţionat, şi nici dacă mai au şi altele. Ministerul Industriilor sugerează că ar putea avea de-a face cu forţe subatomice, dar nu ştim cu certitudine.

Clinchetul ceştii de ceai aşezate pe farfurioară de doctor-general Araki întrerupse cu autoritate discuţia, având efectul zgomotului făcut de blocurile de lemn în timpul meditaţiei.

— Ceea ce ştim însă este că a distrus jumătate din oraş şi a ucis treizeci de mii de oameni. Inclusiv douăzeci de mii de creştini antilieni. Dacă nu l-aş cunoaşte personal pe abatele-doctor Shingen, mi-ar veni greu să dau crezare rapoartelor pe care ni le trimite. Mii de victime cu arsuri. Şi alte câteva mii care se aflau în afara zonei imediat afectate de explozie, însă au simptome similare cu cele de arsuri. Mai au şi simptome asemănătoare cu cele ale febrei tifoide: greţuri, căderea părului, leziuni ale pielii. Şi cum ne aflăm în anotimpul ploios, ne putem aştepta în orice clipă la cazuri reale de febră tifoidă, ca să nu mai

vorbim de holeră, febră galbenă sau malarie. În opinia mea, nu e exclus să avem de-a face chiar şi cu lepră şi ciumă bubonică. Ne confruntăm cu cea mai gravă criză umanitară din ultimii zece ani.

— Eforturile de salvare au fost îngreunate de sezonul taifunurilor din Golf, spuse Kawabata. Dar Regimentul Aerian Unsprezece se afla deja în Xaragua când a survenit incidentul, pregătindu-se să intre în acţiune în zona lovită de taifun. Însă acum a fost redirecţionat spre Espírito Santo.

Urmă un moment de tăcere. Nakada îşi plimbă privirea de la Kawabata la Araki şi înapoi.

— Da, domnule, zise ea în cele din urmă.

— Spuneţi-mi, doctore, interveni străinul, ce părere aveţi despre război?

Nakada se uită la el, apoi la Araki, care dădu scurt din cap. Se întoarse din nou către străin.

— Sunt împotriva războiului, domnule.

— O poziţie firească pentru cineva de profesia dumneavoastră, doctore. O poziţie admirabilă. În calitate de diplomat, şi eu sunt împotriva războiului. Mai cu seamă împotriva războaielor religioase.

Urmă o scurtă pauză, după care Nakada spuse:

— Da, domnule.

Kawabata scoase încă o cutie cu un dosar.

— Serviciile de informare maure cred că rebelii din Antilia nu se mai află sub controlul Celor Şapte Episcopi, ci al unei femei: o fostă călugăriţă pe nume Clara Dos Orsos.

Scoase o hârtie care fusese rulată în dosar şi i-o dădu lui Nakada.

Era reproducerea unei imagini termice, decolorată şi având contrastul exagerat, şi arăta ca şi cum nici fotografia originală nu fusese prea clară. Dar chiar şi aşa, chipul din imagine părea remarcabil. Era o femeie în jur de treizeci de ani, cu ochi negri depărtaţi şi cu

nişte pomeţi care sugerau mai degrabă o origine indigenă din Antilia sau Mexic, decât sângele gotic iberic al clasei sociale dominante a Antiliei.

— E o propovăduitoare mesianică, spuse Kawabata. O vizionară charismatică. Discipolii o numesc Fecioara din Apalaxia.

— Nu e decât o zănatică apocaliptică, spuse Araki. Halucinaţii, năluciri, idei paranoide, gândire de tip magic: este un caz clasic de schizofrenie, dacă nu chiar de psihoză. Nu primeşte ordine de la nimeni, decât de la îngerii din capul ei.

Nakada îl privi pe străin stingându-şi ţigara, scoţând alta şi aprinzând-o cu o brichetă din fildeş în timp ce vorbea.

— De ani buni, doctore, spuse el, Cei Şapte Episcopi din Antilia se războiesc cu poporul meu. În numele religiei au oferit unor smintiţi, unor smintiţi creştini romani şi franci, instrumentele pentru a face lucruri cumplite. Aceşti oameni au comis crime înfiorătoare, ucigând nu numai musulmani, ci şi evrei şi oameni din Saba şi da, chiar şi mulţi creştini.

Trase lung din ţigară şi expiră încet fumul.

— Acum a apărut femeia asta, continuă el, Dos Orsos. Şi arma asta teribilă, bomba asta care distruge oraşe, care nu e de găsit niciunde, nici în Califat, nici în Persia, India, China sau Japonia. Pentru a alunga oştirile califului de pe pământurile lor, în numele religiei, oamenii aceştia au construit maşinăria asta diavolească, iar femeia asta smintită o foloseşte împotriva propriului ei popor.

— Treizeci de mii de morţi, doctore, spuse Araki. Nebunia trebuie să înceteze.

Kawabata îşi drese vocea.

— Vi se vor încredinţa mai multe doze dintr-un remediu antipsihotic experimental, spuse el. Un inhibitor hepatocardiac derivat din Tj-54. O barcă-

ambulanţă hibridă vă va duce până la Espírito Santo. Acolo veţi traversa spre Acuamagna şi vă veţi continua călătoria pe râu în sus, în afara Zonei de Interdicţie. Intraţi în contact cu episcopii rămaşi în viaţă undeva la nord de La Vitoria, şi obţineţi-le aprobarea pentru a… trata afecţiunea de care suferă Dos Orsos.

Nakada îşi mută privirea de la Kawabata la Araki, care încuviinţă din cap.

— Da, domnule, spuse ea.

— Trataţi-o, zise străinul, prin orice mijloace vor fi necesare.

Când Nakada se trezi, soarele apunea undeva în spatele ei. Aproape imediat ce se urcase la bordul bărcii-ambulanţă îi ceruse unui membru al echipajului să-i prepare o doză de soporific.

Ambulanţa hibridă era parţial barcă cu motor, parţial ambarcaţiune pe pernă de aer şi măsura zece metri în lungime şi cinci metri în lăţime. Cea mai mare parte era formată dintr-o singură bucată mare de plastic galben modelat prin injecţie, tărcată cu petice de bandă antiderapantă soioasă. Arăta ca o jucărie de copil.

O membră a echipajului – infirmiera care îi preparase somniferul – stătea aplecată peste margine, ţinând o prăjină de bambus de doi metri cu o plasă prinsă la capăt. Avea faţa rotundă, bronzată şi pistruiată, şi părea să aibă în jur de cincisprezece ani. Văzu că Nakada se uita la ea şi zâmbi larg.

— De unde eşti? o întrebă Nakada.

— Din New Yezo, spuse fata, întorcându-se la plasa ei.

Lui Nakada îi veni în minte un nume: *Hayashi.* Probabil că se făcuseră prezentările la un moment dat.

New Yezo: o colonie de pe insulele de lângă coastă, la vreo trei sau patru mii de kilometri nord-vest de

Espírito Santo. O regiune plină de urşi, de somon, de tabere de exploatare forestieră şi fabrici de procesare a peştelui. Nakada presupuse că o perioadă de înrolare de şase ani în cadrul ministerului părea probabil o alegere bună, când alternativa ar fi fost o slujbă pe o balenieră din Pacificul de Nord.

Nakada se ridică. Privi dincolo de Hayashi la linia lungă şi joasă a ţărmului aflat la vreun kilometru depărtare. Locul îi părea la fel de străin ca ţărmul din Kalimantan, dar făcea parte totuşi din continentul pe care se născuse Hayashi. Se întrebă dacă şi fata percepea lucrurile tot aşa.

— Ai mai servit vreodată în Antilia, doctore?

Căpitanul bărcii, chirurg-sergent Shiraoka, stătea la cârmă.

Nu puteai avansa peste gradul de sergent dacă nu aveai o diplomă de medic, iar Shiraoka nu părea genul care să se întoarcă la studii pentru a o obţine. Avea puţin peste patruzeci de ani, avea riduri de la soare în jurul ochilor şi o mustaţă neagră şi groasă care i s-ar fi potrivit unui hoţ kazah de cai.

— Nu, îi răspunse Nakada. Am fost în Peru o dată. Dar mai ales în Ifriqiya de Est şi în Indii. Şi tu?

— Sunt aici de trei ani. Scutură din cap. Da, şi eu am fost în Ifriqiya. Mai ales în vest. Ce ţară fără noroc! Şi antilienii au avut porţia lor de ghinion. Dar în cea mai mare parte sunt nebuni.

Nebuni.

În cutia cilindrică în care primisem ordinele, era şi portretul lui Dos Orsos, cu ochii aceia negri ficşi. I-am privit şi am încercat să-mi dau seama dacă ceea ce vedeam în ei era într-adevăr nebunie – nebunie sau unul dintre eufemismele medicale precise ale lui Araki şi Kawabata: schizofrenie, paranoia, psihoză.

Sau mai pitoresc spus, sminteală.

Nu era ca şi cum n-aş mai fi văzut astfel de lucruri. În tabăra aceea de refugiaţi din sudul Siamului, întâlnisem o chinezoaică ce abia îmi ajungea până la umăr şi abia dacă depăşea jumătate din greutatea mea, care o luase razna şi ucisese cu o baionetă şase membri malaysieni ai unei grupări paramilitare.

În Axum cunoscusem un medic din Shizuoka care desena cu creta pe podeaua oricărei încăperi în care dormea contururile rogojinilor tatami, *şi care nu putea dormi dacă rogojina lui depăşea vreuna din linii.*

Dar când m-am lovit de privirea lui Dos Orsos din reproducerea acelei imagini termice, am văzut altceva. Ceva ce văzusem poate în ochii voluntarilor care continuau să sape multă vreme chiar şi după ce nu mai exista nicio şansă să mai găsească supravieţuitori sub dărâmături, şi ai infirmierilor care îi îngrijeau cu cea mai mare atenţie şi blândeţe tocmai pe pacienţii care nu mai puteau fi salvaţi.

Mi-am zis că era privirea pe care o vedeam uneori în oglindă.

Pe de o parte aveam dreptate, dar pe de altă parte mă înşelam.

– din jurnalul doctorului-locotenent
Chië Nakada

Înconjurară un promontoriu, trecură printr-un defileu şi ajunseră pe un lac întins, sălciu, al cărui ţărm îndepărtat nu se putea vedea prin pâcla subtropicală. Nu mult după aceea, văzură primul cadavru.

— Ce-i aia? întrebă Ishino.

Ishino era celălalt infirmier de pe barcă, un băiat din Okinawa, nu cu mult mai în vârstă decât Hayashi. Avea chipul unei vedete pop: o frumuseţe naivă, aproape feminină, cu o vagă urmă de revoltă care dădea impresia că nu e cu totul prezent.

— Ţie ce ţi se pare că e? întrebă Nakada.

Cadavrul – ceea ce se zărea din el la suprafaţa apei – era despuiat, înnegrit de arsuri şi lipsit de păr. Nu se vedea dacă fusese bărbat sau femeie, antilian sau andaluz, tânăr sau bătrân.

— Vai! spuse Hayashi.

— O să mai fie destui în direcţia în care ne îndreptăm noi, spuse Nakada închizând ochii.

Încă o durea capul. Oficialul scrupulos îi confiscase drogurile din trusa de medicamente. Până acum evitase să apeleze la rezerva de opiu a bărcii, dar îi era din ce în ce mai greu. În nordul oraşului era o tabără de alimente a budiştilor Pământului Pur. Se gândi că avea să reziste până acolo.

Îl auzi pe Ishino cântând încet şi recunoscu o rugăciune pentru morţi din învăţătura budistă Nichiren. După ce termină, Shiraoka porni ventilatoarele şi tură motorul la maximum, lăsând rapid cadavrul în urmă.

Navigau de-a lungul curburii ţărmului, sau cel puţin a ceea ce era astfel marcat pe hărţile de navigaţie ale lui Shiraoka: o întindere strălucitoare de apă întreruptă ici şi colo de cioturile verzi ale copacilor scufundaţi. Înaintau împotriva curentului. Râul Acuamagna producea curentul tăindu-şi o nouă cale către mare prin digurile sparte şi canalele fisurate din Espírito Santo, cu dâra sa de mâl maroniu din care se iţeau pe alocuri burţile albicioase ale peştilor morţi. În locurile în care hărţile indicau că ar fi trebuit să se afle baraje care să despartă lacul de fermele din sudul oraşului nu era decât apă cât vedeai cu ochii şi, ici şi colo, un clocot de spumă galbenă în jurul acoperişurilor arcuite ale câte unui sat scufundat.

Treptat, fermele inundate lăsară locul mahalalelor inundate – suburbiile din Espírito Santo. De pe acoperişurile ondulate ale cocioabelor din beton, ca nişte cutii, antilieni cu chipuri inexpresive şi cu pleoape

grele priveau trecând barca-ambulanţă. O barjă galbenă singuratică aparţinând ministerului luneca printre ele, iar mici siluete albastre le dădeau butoaie de apă celor de pe acoperişuri. Erau mult mai multe cocioabe decât butoaie.

Când se mai apropiară de oraş, văzură ceva mare şi auriu sclipind pe ţărm.

— Ce-i acolo? întrebă Ishino.

— Pare să fie o statuie a lui Buddha, anunţă Hayashi, uitându-se printr-un ochean.

— Dă-mi ocheanul, spuse Nakada.

Hayashi se conformă, iar Nakada privi concentrată.

— Kanzeon, spuse ea.

Kanzeon, Guanshi Yin, Kwannon – întruchiparea cu o mie de braţe a compasiunii, o figură sincretică în care se îmbinau în părţi egale Avalokiteshvara-bodhisattva şi zeiţa-mamă din sudul Chinei – privea binevoitoare la Nakada de la capătul celălalt al ocheanului, iar zâmbetul său larg din plastic care imita aurul sclipea în soare asemenea restului trupului său. Muncitorii îmbrăcaţi în albastru ai ministerului rostogoliseră statuia de pe o barjă, iar acum o ridicau în poziţie verticală la capătul unei rampe lungi, întorcând-o în aşa fel încât să fie aşezată cu faţa spre un câmp de corturi galbene ca şofranul. Dincolo de acestea, Nakada văzu un grup de clădiri pătrăţoase din beton, de dimensiuni din ce în ce mai mari, culminând cu un dom de două sute de metri, al cărui acoperiş curbat era cârpit din bârne rupte şi bucăţi de tablă peticite. În timp ce privea, un coleopter se ridică din spatele domului şi trecu uruind pe deasupra lacului.

Nakada lăsă ocheanul jos. Figura zâmbitoare a lui Kanzeon, cele o mie de braţe întinse de jur împrejurul şi în spatele ei ca aripile unui înger persan se vedeau acum limpede chiar şi fără ajutorul instrumentului.

Shiraoka aruncă o privire spre statuia aurie şi clătină

din cap.

— Budiştii ăştia ai Pământului Pur o caută tot timpul cu lumânarea.

— O să le zicem creştinilor că e Fecioara Maria, spuse Nakada.

Clădirile aparţineau unui complex sportiv lăsat în paragină. La unul din capete se afla tabăra de alimente, ale cărei prelate şi corturi galbene umbreau suprafeţe de asfalt crăpat şi bălţi de apă stătută. Construcţiile dărăpănate de beton păreau să se încrunte deasupra lor; edificii care fuseseră poate măreţe cu treizeci de ani în urmă arătau acum pur şi simplu jalnic în mijlocul mahalalelor inundate.

Barca-ambulanţă înaintă către o piaţă acoperită cu dale albe, aflată la marginea unui canal deversor din beton pentru devierea apei lacului, construit, aşa cum presupunea Nakada, pentru organizarea evenimentelor acvatice. Pe malul opus era un turn pentru sărituri în apă, iar pe partea pe care se aflau ei erau şiruri etajate de bănci pentru spectatori, pe care acum stăteau stivuite coşuri cu provizii. De pe şirul neîntrerupt de şalupe coborau antilieni năuciţi. Printre bărci, razele soarelui se reflectau şterse în apa opacă asemenea vopselei verzui.

Când ventilatoarele bărcii încetiniră, Nakada inspiră adânc pe nas, îşi ţinu răsuflarea câteva clipe, apoi expiră lent pe gură. În aer era un iz înţepător familiar, care se ridica peste mirosul puternic de umezeală: un parfum ce îmbina mirosul de combustibil cu cel de canalizare, mireasma specifică a lumii în curs de dezvoltare. Nakada inspiră din nou şi zâmbi.

— Dă-mi harta, îi spuse lui Shiraoka. Mă duc să-l caut pe şeful taberei. Sări din barcă pe dale. Să văd dacă pot să aflu încotro s-o luăm.

De undeva din direcţia statuii aurite a lui Kanzeon se

auziră ţipete, apoi o împuşcătură.

— Ia pe cineva cu tine, zise Shiraoka, dându-i harta.

— Vin eu, se oferi Hayashi.

Nakada şi Hayashi porniră pe panta de beton în direcţia în care era agitaţia.

— Asta e prima ta cursă? întrebă Nakada.

— Da, răspunse tânăra infirmieră.

În timp ce mergeau, se uita de jur împrejurul taberei cu o curiozitate atentă, ca un copil sârguincios aflat la prima sa vizită într-un parc de distracţii, încă nesigur dacă toate personajele costumate, toate luminile şi toate atracţiile se află acolo chiar pentru el. Nakada presupuse că în coada învălmăşită de refugiaţi pe lângă care treceau se aflau probabil mai mulţi oameni decât văzuse Hayashi vreodată, înainte de a se angaja la minister.

— Chestia aia e *adevărată?* întrebă fata, uitându-se în sus la statuia de treizeci de metri a lui Kanzeon. Pare din plastic.

Nakada ridică din umeri.

— Presupun că plasticul e la fel de adevărat ca bronzul.

Ajunseră la biroul de preluare a datelor de la capătul cozii şi la sursa agitaţiei. Un şir de poliţişti japonezi, protejaţi în partea de sus a trupului de armuri lăcuite, împiedicau să treacă o mulţime ce părea să fie formată în majoritate din soldaţi andaluzi. În timp ce ordonanţele le dădeau mâncare şi apă refugiaţilor antilieni şi îi îndrumau spre corturi, un ofiţer andaluz cu barbă roşcată şi cu un accent vareg atât de puternic încât Nakada nu fu la început sigură că vorbea arabă se certa cu un angajat de la Ministerul Situaţiilor de Urgenţă. Muncitorul purta peste uniforma albastră o rasă neagră de călugăr, fără mâneci, strânsă în talie cu o sfoară albă, şi avea un ecuson de nutriţionist-sergent.

— Uitaţi, Excelenţa Voastră, spuse nutriţionistul într-o japoneză sarcastică, şi voi, cretinilor, trebuie să aşteptaţi să vă vină rândul.

Nakada îl bătu pe umăr.

— Hei, spuse ea, unde îl pot găsi pe şeful taberei?

Nutriţionistul se întoarse.

— Arăt cumva a ghid turistic? Apoi văzu gradul lui Nakada. Mă scuzaţi, doctore. Încercaţi la…

Andaluzul profită de ocazie pentru a-şi scoate pistolul de la cingătoare şi trase un foc în aer.

— Până aici! spuse nutriţionistul sătul.

În timp ce andaluzul lăsa în jos pistolul, nutriţionistul îl înşfăcă de încheietură. Dintr-o singură mişcare îl trânti la pământ şi îi smulse pistolul, după care urmă o lovitură în plexul solar. Nutriţionistul aruncă arma peste o balustradă, care căzu cu un pleoscăit în canal.

Soldaţii andaluzi începură să strige şi să se repeadă spre birou, iar poliţiştii japonezi luară în primire mulţimea. Pumnale de fier şi bâte de lemn se ridicau şi cădeau.

— Şeful taberei? repetă Nakada.

— Încercaţi în amfiteatru, spuse nutriţionistul.

— Mulţumesc, zise Nakada, dar atenţia nutriţionistului se întorsese deja la încăierare.

— Potoliţi-i! ţipă el. Avem treabă!

— Credeam că soldaţii nu au voie în tabere, spuse Hayashi în timp ce se îndepărtau.

— Asta este valabil numai când câştigă, spuse Nakada. Şi uneori nici măcar atunci.

Amfiteatrul fusese transformat în infirmerie. Podeaua era un oraş în miniatură, format din corturi pline de hamace şi paturi de campanie înghesuite, ocupate în cea mai mare parte de femei şi copii. Hayashi citi simbolurile notate cu cretă pe tăbliţele agăţate la fiecare pat, căutând afecţiuni mai

interesante, dar Nakada îşi dădu seama că majoritatea erau cazuri de malnutriţie, deshidratare şi, uneori, dizenterie.

Ajunseră în aripa răniţilor cu arsuri. Hayashi se mişca fascinată printre pacienţii înfăşuraţi în bandaje, pacienţii a căror carne vie nu ar fi putut suporta atingerea bandajelor, pacienţii cu pielea vărgată în alb şi negru, după forma hainelor pe care le purtau când explodase bomba.

Nakada verifică reţetele şi conţinutul cărucioarelor cu dosare medicale, aflate la fiecare trei sau patru rânduri de bolnavi. Tabăra de alimente a budiştilor Pământului Pur era doar atât şi nimic mai mult; nu fusese pregătită să facă faţă unei urgenţe medicale de asemenea proporţii. Totuşi, pe raftul cel mai de jos al unuia dintre ultimele cărucioare, Nakada găsi în cele din urmă ceea ce căuta.

Chiar în acel moment Hayashi spuse:

— Acela e şeful taberei?

Nakada strecură pachetul în mânecă şi se ridică.

Abatele-doctor Shingen era un bărbat cât un munte, cu două capete mai înalt decât Nakada, iar ţeasta lui rasă părea la fel de masivă ca un clopot de templu. Supraveghea montarea unei alte statui mai mici, de data aceasta nu a lui Kanzeon, ci a lui Amida-buddha.

— Aşa e bine! urlă el la călugării care foloseau pene şi leviere pentru a fixa statuia din bronz aurit, nu din plastic precum cea a lui Kanzeon, şi piedestalul de lemn. Chiar acolo, sub tabelele de marcaj!

Se uită în jos când se apropie Nakada.

— Da?

— Domnule…

Nakada se înclină şi îi oferi cutia cilindrică care conţinea ordinele primite.

— Trebuie să ajung pe cursul superior al râului, sunt într-o misiune specială. Mi s-a spus că pot traversa

Acuamagna pe aici.

— Poftim? exclamă Shingen, ignorând cutia. Nu poţi traversa pe aici. În caz că nu ştiai, asta e o zonă calamitată. Făcu un semn cu mâna spre rândurile de hamace şi paturi de campanie. La ce-ţi trebuie să te duci pe râu în sus? De ce nu ajuţi mai bine aici?

Nakada insistă, întinzându-i în continuare cutia.

— Am primit o misiune specială de la doctor-general Araki, domnule. Am ordin să traversez pe aici spre Acuamagna şi să-mi continui drumul pe râu în sus.

Shingen îi aruncă o privire mânioasă.

— Araki? Ce mai vrea şi ea?

Luă cutia, o deschise, desfăcu documentul dinăuntru suficient de mult ca să poată citi antetul, apoi îl rulă din nou şi îl îndesă în recipient, după care i-o dădu înapoi lui Nakada.

— N-am auzit nimic despre asta, spuse el.

Nakada puse cutia la loc, scoţând în schimb harta laminată.

— Domnule, începu ea, harta oraşului arată că râul şi lacul sunt conectate prin aceste canale, aici şi aici…

Călugărul aruncă o privire pe hartă, urmărind degetul lui Nakada.

— Nu vrei să te duci acolo, spuse el.

— De ce, domnule?

— Nu sunt decât tâlhari pe acolo, o lămuri Shingen. Băştinaşi, sectanţi, dezertori andaluzi, canibali de mlaştină. Sunt de toate. Era destul de rău acolo şi înainte de bombă, dar acum e un haos total. Se uită în sus la ceva de dincolo de Nakada. Aici! strigă el.

Nakada se întoarse şi văzu o echipă de filmare de la NKK, încărcată cu camere de luat vederi, aparatură de înregistrare, role de film de rezervă şi cilindri audio, călcând atent de-a lungul secţiei de arsuri.

— N-are niciun rost, îi spuse Shingen lui Nakada. Aşteaptă până ajunge aici Regimentul Unsprezece, şi

să recâştigăm controlul asupra oraşului. Ăsta e sfatul meu.

Nakada se înclină. Shingen se întoase către călugării care se chinuiau încă să facă statuia lui Amida să stea în poziţie verticală.

— *Îndreptaţi-o,* dobitocilor! le strigă el.

— Am auzit de canibalii ăştia, spuse Ishino. Îţi taie mâinile şi picioarele şi îţi atârnă corpul să se usuce în vânt.

— Asta se întâmplă în New Yezo, nu aici, spuse Hayashi. Am văzut cu ochii mei. E un ritual. În realitate, nu mănâncă pe nimeni, se prefac doar.

— Ştiu eu bine ce am auzit, insistă Ishino.

Se întorseseră pe barcă. Soarele coborâse dincolo de cupola amfiteatrului. Hayashi frigea la grătar creveţi în stil coreean, iar Ishino fierbea o oală de orez cu mult amidon şi îmbogăţit cu vitamine.

— Hei.

Nakada îşi ridică privirea de la harta pe care o studia împreună cu Shiraoka şi văzu o siluetă bizară ţopăind de pe un picior pe altul pe dalele din apropierea bărcii: o marionetă cu mâini şi picioare mlădioase îmbrăcată în rămăşiţele roase ale unui soi de uniformă de funcţionar din Rutenia Varegilor, din lână albă decorată pe margini cu mătase de un albastru şters. Când silueta se apropie, Nakada realiză că era de fapt o persoană. De sub o şapcă rotundă în stil hazar se holbau la ea nişte ochi spălăciţi. Faţa arsă de soare, roşie, nebărbierită ar fi putut aparţine cuiva cu o vârstă cuprinsă între treizeci şi patruzeci de ani. Observă că bărbatul era desculţ.

— Hei, spuse din nou bărbatul în japoneză. Vorbeşti greceşte? Urci râu? Urci râu?

— Vorbesc greceşte, spuse prudentă Nakada, în limba respectivă.

— Bun, bun.

Dintr-un salt, bărbatul se afla la bord, aproape răsturnând oala cu orez a lui Ishino.

— Pardon. Mergi pe râu în sus?

Lui Nakada nu i se părea că vorbea greaca mai bine decât japoneza, dar o vorbea mai repede şi ştia evident mai multe cuvinte.

— Sunt Semyonov, Andrei Karlovitch. Poet. Din Novgorod. Trebuie să traversaţi oraşul?

— Mergem pe râu în sus, spuse Nakada. Şi trebuie să traversăm oraşul. Şi ce-i cu asta?

— Canal maritim! zise rusul. Dându-l la o parte pe Shiraoka, luă harta în mână şi o ridică. Eu arăt.

Apoi scăpă harta, atenţia fiindu-i distrasă de Hayashi, care tocmai scotea creveţi de pe grătar.

— Hei! Creveţi!

— Éfeso, Esmirna, Pérgamo, Tiatira, recita rusul cocoţat pe cabina pilotului.

Picioarele desculţe îi erau foarte murdare.

— Sardes, Filadélfia, Laodicéia. Şapte oraşe.

Barca-ambulanţă se strecura de-a lungul unui canal maritim plin până la refuz de deşeuri, mai mult sau mai puţin după indicaţiile rusului, deşi Shiraoka îşi verifica tot timpul hărţile, iar Ishino şi Hayashi stăteau amândoi la prova, uitându-se după obstacole scufundate.

— Din cauza legendei. O ştiţi?

— Ce legendă?

Nakada stătea jos, cu spatele rezemat de carcasa motorului, desculţă, strângându-şi genunchii cu braţele. După ce-l pusese pe rus la comandă, în ciuda împotrivirilor lui Shiraoka, nu-i mai dăduse decât din când în când atenţie. În cea mai mare parte a timpului privea în direcţia oraşului.

Coloniştii care fondaseră Espírito Santo în numele

Celor Şapte Episcopi îşi construiseră oraşul pe un teren ridicat aflat între malurile râului Acuamagna, de o parte, şi ţărmul lacului, de cealaltă parte. Barje încărcate până la refuz transportaseră piatră de construcţie de la cariere aflate la sute de kilometri depărtare pe cursul superior al râului. Barca-ambulanţă făcea manevre pe canalul maritim, evitând resturile macaralelor dărâmate şi ale barjelor răsturnate; acum vechea Alta Cidad se vedea clar, însă catedrala nu mai era decât o grămadă de ruine înnegrite de funingine, iar majoritatea clădirilor din jur erau nişte schelete fără acoperiş. Străzile erau inundate de o apă mizerabilă, iar Praza dos Bispos, care se întindea până la râu, era desfigurată de olanele căzute, ca nişte bube provocate de cine ştie ce boală.

— Zilele din Urmă, spuse Semyonov. Creştinii din Iberia şi din regatele france au o legendă despre cei şapte episcopi care au scăpat de armatele califului. Se zice că prelaţii au pornit pe mare din Porto, cu toţi enoriaşii şi cu toate comorile lor, şi au traversat Oceanul de Vest. Şi că datorită ajutorului acordat de Agía Eylalia au fost îndrumaţi spre o insulă, pe care au numit-o Antilia.

Nakada observă că, vorbind despre chestiuni religioase, greaca rusului se îmbunătăţise.

— Şi că episcopii au întemeiat un regat creştin acolo, un nou Israel. Şapte oraşe de aur, câte unul pentru fiecare dintre ei. Şi că într-o zi episcopii or să se întoarcă şi or să recucerească lumea creştină.

— Se pare că n-or să înceapă de aici, spuse Nakada.

Rusul tăcu.

Aerul era fierbinte ca un izvor de sulf şi cenuşă abia arsă. Cerul era de un albastru intens, complet lipsit de nori. Nu era nici urmă de tâlharii şi de canibalii de care se temea Ishino. Nu se vedea în jur nici ţipenie de om şi niciun fel de peşti sau păsări. Labirintul de lemn din

partea inferioară a oraşului, unde stătuseră şi munciseră marea majoritate a locuitorilor, dispăruse pur şi simplu. Din canalele marcate pe hărţi rămăseseră doar nişte schelete vagi, demarcate de mormanele arse care se ridicau ici şi colo printre petice de peliculă uleioasă de mizerie, alături de resturi care se roteau în vârtejuri leneşe, şi de cadavre de câini, şi porci, şi oameni, înţepenite printre barajele create accidental de bărci răsturnate şi grinzi de lemn prăbuşite.

Nakada privi scena cu un sentiment plăcut de melancolie. Nu fusese decât un praf de opiu în pachetul pe care îl furase din căruciorul cu medicamente din secţia de arşi a spitalului, poate un sfert din doza ei obişnuită, dar suficient pentru a-i atenua senzaţiile, suficient pentru a o face să aprecieze ceea ce era în jurul ei. Se simţi copleşită de *mono no aware*, senzaţia patosului inerent al lucrurilor obişnuite: un simţământ care în acea clipă i se părea că împresoară barca, apa murdară, clădirile dispărute, cadavrele, cerul senin; i se părea că învăluie întreaga lume. Privi la ruinele rămase din Espírito Santo şi, în mijlocul căldurii înăbuşitoare ca dintr-o baie comunală, frumuseţea lor tragică o făcu să se înfioare.

Pentru prima dată de luni bune, se simţi vie.

Dacă ceea ce s-a întâmplat cu Espírito Santo s-ar fi întâmplat şi cu Iskandariya sau Massalia, cu Nanjing, Kokura sau Kumbi Saleh – dacă s-ar fi întâmplat în oricare loc din ceea ce numim cu satifacţie lumea civilizată – ar fi împărţit istoria omenirii în două. Înainte şi după. Inocenţă şi experienţă. Zilele de dinainte şi de după Lege. Sfârşitul unei Yuga şi începutul alteia.

În schimb, toate astea s-au întâmplat în Antilia. Şi ca majoritatea lucrurilor care se întâmplă în colţurile întunecate ale pământului, au trecut aproape

neobservate de lumea din afară.

Din partea mea, era cu atât mai bine aşa. Însemna că nu era nevoie să împărtăşesc experienţa cu nimeni.

– din jurnalul doctorului-locotenent Chië Nakada

Rusul îi lăsă în faţa încuietorilor distruse, luând cu el ca plată o pungă de orez de la ajutoare, câteva pachete de fulgi uscaţi de soia şi câteva conserve de tinctură concentrată, apă distilată, ceai verde pudră şi alcool din orez de patruzeci de grade.

— Ai venit ca să o iei de aici, nu-i aşa? o întrebă el încet pe Nakada în timp ce se dădea jos din barcă. Ca şi ceilalţi.

— Pe cine să iau? întrebă Nakada.

— Pe Fecioară.

Când văzu că Nakada nu înţelege, rusul adăugă în antiliană:

— *La Virxe da ’Palaxia.*

— Dos Orsos? întrebă Nakada. Ce ştii despre ea?

Semyonov se uită într-o parte şi-n alta, ca şi cum decorul neted, ars şi plin de apă, ar fi putut ascunde spioni. Nakada observă abia acum că pe una din mâini rusul avea tatuată o cruce prost executată.

— Pe Río Baldío, spuse el în cele din urmă. Într-un oraş care se cheamă San Lucas. E un lac. Unul artificial. Şi o insulă.

Apoi, ca şi cum ar fi spus deja prea mult, rusul îşi întoarse capul.

— O insulă, repetă Nakada scuturând din cap.

Îi făcu un semn lui Shiraoka, iar acesta porni motoarele.

— E adevărat totul! strigă rusul, în timp ce barca-ambulanţă se îndepărta. Şapte episcopi, continuă el, iar vocea i se auzea din ce în ce mai slab. Şapte oraşe. Şapte duhuri ale lui Dumnezeu. Şapte peceţi. Şapte

îngeri cu şapte trompete! Şapte capete! Şapte coarne!

Ieşiseră de pe canalul de acumulare a ploii din Acuamagna, iar Nakada nu mai auzea vocea rusului. Silueta lui albă bizară îi urmări o vreme de pe malul canalului, apoi se întoarse şi se îndreptă spre nord, către Praza şi catedrala dărâmată.

Nakada răsfoi atlasul lui Shiraoka până găsi lacul şi oraşul despre care vorbise rusul.

— Cât de departe mergem, doctore? întrebă Shiraoka.

— Nu pot să-ţi spun asta, răspunse Nakada automat. Apoi adăugă: destul de departe.

— Cât de departe?

Nakada ridică din umeri şi închise atlasul.

— O să trecem de La Vitoria. Vreo două sute de kilometri pe braţul de est, apoi poate mai departe pe Río Baldío.

— Asta e în afara Zonei.

— Poate să fie. Nakada ridică din nou din umeri. Dar acolo mergem.

Când se aflau la o zi sau două depărtare la nord de Espírito Santo, Acuamagna începuse parcă să revină la viaţă. Barca-ambulanţă trecu pe lângă barje cu provizii îndreptându-se spre nord, barje cu victime îndreptându-se spre sud şi fu depăşită de nave de patrulă cu aripi portante ale ministerului şi alte ambarcaţiuni-ambulanţă. Veliere de pescuit cu motor cu ţiţei, care scuipau fum, şi nave greoaie de canal cu vele latine întinse alunecau pe râu încoace şi-ncolo ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată vreo ocupaţie sau vreun război, dar un ochi ager putea observa că echipajele erau formate din femei, copii şi bărbaţi prea bătrâni ca să lupte.

La o săptămână după ce-l lăsaseră pe rus la ecluze, pe înserate, auziră muzica. Nakada zări o strălucire

palidă ca gazul de mlaştină pâlpâind pe malul vestic. Când barca se apropie mai mult, deveni limpede că era un şir de lampioane de hârtie legănându-se suspendate deasupra apei. Luminau o clădire albă şi lungă, înaltă de vreo trei sau patru etaje, cu o colonadă în faţă, construită chiar la marginea apei. La rândul ei, clădirea se dovedi a fi un şlep sau o barjă neobişnuită, cu carena inferioară şi coşurile înalte de fum vopsite în negru, şi cu suprastructura punţii formată dintr-un hăţiş răsucit: o broderie din lemn suficient de complexă şi migăloasă pentru a concura cu semnele caligrafice gravate pe pereţii unui palat andaluz.

Lampioane mai mici erau agăţate de-a lungul pasarelelor şi esplanadelor. La lumina lor se vedeau punţile pe care mişunau oameni îmbrăcaţi în uniformele albastre ale ministerului, strigând, cântând şi vomitând peste balustradă. Muzica, amplificată de difuzoare electrice, pe jumătate înecată în propriul volum, se propaga până la ei peste întinderea de apă. Se simţea un miros de berărie, de drojdie şi de apă fierbinte.

— E un festival, spuse Ishino.

— *Ôbon?* întrebă Hayashi.

— *Ôbon* e în iulie, îi aminti Nakada.

— Doc de aprovizionare, spuse Shiraoka. O să ancorăm aici şi o să alimentăm cu combustibil.

— Putem să luăm nişte bere? întrebă Ishino.

Docul de aprovizionare era o barjă de agrement reprofilată, o imitaţie de feribot fluvial construită pentru a profita de o ambiguitate jurisdicţională de dinaintea războiului, care o elibera atât de normele morale ale episcopilor, cât şi de legile somptuare. Dispensarul, descoperit de Nakada, se afla în partea din spate a unei săli de festivităţi cu mese de joc

acoperite cu postav roşu şi cu afişe înrămate pe pereţi care făceau reclamă la muzică, la alcool sau la prostituţie sau la toate trei la un loc. Pe scenă, un doctor-colonel cu o figură cabalină, beat criţă, cânta scâncit la microfon o baladă tânguitoare de dragoste pentru un public format din aghiotanţi, ofiţeri de rang inferior şi prostituate antiliene.

Farmacistul-sergent uscăţiv şi nebărbierit care administra dispensarul nu se arătă deloc încântat să fie întrerupt de la jocul de zaruri, însă completă lista de provizii a lui Nakada cu o eficienţă ursuză, dându-i două truse de medicamente.

— …şi optzeci de grame de opiu, spuse Nakada când a doua trusă era aproape plină. Substrat galben rafinat, adăugă ea cu nonşalanţă, ca şi cum nu ar fi fost cu nimic mai important decât spirulina sau pudra de ginseng.

Farmacistul îşi ridică privirea şi se uită la ea.

— Nu pot să vă dau opiu fără un ordin de aprovizionare contrasemnat de şeful de tabără.

— Este pentru o barcă-ambulanţă, spuse Nakada.

Spre enervarea ei, nu-şi putu stăpâni o anumită modulaţie plângăreaţă a vocii.

— Mergem pe râu în sus şi plecăm mâine dimineaţă.

— Îmi pare rău, spuse farmacistul ridicând din umeri. Fără ordin de aprovizionare nu eliberez opiu.

Probabil că lui Nakada i se citea întrucâtva disperarea pe faţă, ceea ce-l făcu pe farmacist să zâmbească.

— Doar dacă…

Ocoli tejgheaua şi o măsură din cap până-n picioare, încercând în mod vădit să-şi imagineze corpul ascuns sub uniforma albastră fără formă.

— Dacă faci ceva pentru mine, ţi-aş putea da, să zicem, cinci granule…

Nakada se holbă la el. Îşi dădea seama că îl încânta

situaţia, că nu era doar ideea de sex, ci şi ideea de a avea putere asupra ei, şi nu doar ideea de a avea putere asupra unei femei, ci ideea că o femeie cu un grad superior, medic şi ofiţer, avea nevoie de ceva ce doar el îi putea da.

Cu zâmbetul acela depăşise deja limita. Nakada îşi pierdu cumpătul. Se apropie de el, observând cum i se lărgeşte zâmbetul, şi-şi încleştă piciorul drept în jurul piciorului lui, apucându-l în acelaşi timp de guler cu o mână, iar cu cealaltă apăsându-i şi răsucindu-i braţul drept. Picioarele îi alunecară şi se lovi cu capul de tejghea în timp ce căzu, răsturnând-o. Nakada îl întoarse pe partea cealaltă, folosindu-se de braţul lui drept ca de un mâner, şi-şi înfipse genunchiul în şalele lui.

Cu mâna pe care o avea liberă scoase din geantă sulul cu ordinele sale şi îl ţinu în faţa chipului lui năduşit.

— Vezi ăsta? îl întrebă ea. Asta e un ordin prioritar de la comandantul afurisit de intervenţie pentru întreaga Misiune Antiliană. Vrei să fac ceva pentru tine, foarte bine, o să fac ceva pentru tine. *Nu* o să-i spun doctorului-general Araki că farmacistul de pe docul de aprovizionare de aici oferă bunurile ministerului în schimbul favorurilor sexuale. Cum ţi se pare?

— În regulă, replică farmacistul, iar Nakada îl lăsă precaută să se ridice.

Îşi frecă ceafa.

— Nu strică să întreb, nu?

— Optzeci de granule, spuse Nakada.

Apoi, când farmacistul se duse să descuie dulapul cu opiu, zise:

— Dacă mă gândesc mai bine… dă-mi o sută.

La lumina zilei, docul de aprovizionare avea înfăţişarea unui loc jefuit şi părăsit, cu mobila răsturnată, afişele strâmbe, scările de tambuchi pline-

ochi de pachete de ţigări, prezervative folosite, cutii goale de vin de orez şi bere de porumb antiliană. Nakada stătea pe puntea de la pupa, de unde se putea vedea roata cu zbaturi, cu rol pur decorativ, şi fuma o ţigară malaysiană cu aromă dulce dintr-o cutie pe care o câştigase în seara precedentă de la un epidemiolog, la o partidă de mahjong.

Malul râului era format dintr-o masă verde compactă, însă nu avea verdele intens spre negru al junglei din Kalimantan sau omogenitatea calmă a pădurilor de bambus, ci era o amestecătură pestriţă de şase sau şapte nuanţe, punctate cu petice de lumină şi de umbră. În timpul de care avusese nevoie ca să-şi termine ţigara, Nakada zărise trei specii diferite de păsări pe care nu le mai văzuse până atunci, şi auzise tot atâtea triluri necunoscute.

Hayashi dormea pe folia aspră de plastic cu care era acoperită puntea, dezbrăcată, din pricina căldurii, până la lenjeria albă, cu capul aşezat pe braţele goale şi cu uniforma împăturită sub cap pe post de pernă. În timp ce o privea, un ţânţar ateriză pe umărul gol al fetei, chiar deasupra cicatricei unui vaccin; Nakada suflă în direcţia lui o gură de fum cu aromă de cuişoare, făcându-l să-şi ia zborul.

Shiraoka urcă pe punte.

— Ar fi bine să o luăm din loc, doctore, spuse el.

Nakada se uită la Hayashi. Infirmiera se mişcă în somn şi se încolăci mai strâns pe covorul aspru. Nakada expiră din nou un nor de fum.

— Ce-i cu graba asta? întrebă ea. Făcu semn cu capul înspre Hayashi. Mai lasă copiii să doarmă, să se odihnească suficient.

Chirurgul o privi cu o expresie aspră şi impenetrabilă.

— Avem o treabă de făcut, spuse el. Apoi se întoarse de la Nakada la Hayashi, se aplecă şi zgâlţâi

genunchiul fetei. Haya-chan, zise el.

Cum asta nu avu niciun efect, se ridică şi zbieră:

— Infirmieră clasa a treia Maiko Hayashi! Un pas înainte!

Într-o clipă, fata ţâşni în picioare şi luă poziţia de drepţi.

— Da, să trăiţi, chirurg-sergent! zbieră pe post de răspuns.

Pentru Nakada acesta fu semnul că se trezise de-a binelea.

— Infirmieră Hayashi, nu porţi uniforma! spuse Shiraoka. În cinci minute să fii pe punte, îmbrăcată şi arătând ca un membru al echipajului Ministerului Situaţiilor de Urgenţă care e mândru să-şi reprezinte ţara peste hotare, ne-am înţeles?

— Da, să trăiţi, chirurg-sergent!

Hayashi se aplecă să-şi ridice uniforma împăturită, după care dispăru în grabă sub punte.

După ce-i aruncă o privire lui Nakada, Shiraoka o urmă şi el pe fată.

Nakada suspină, se ridică în picioare şi azvârli chiştocul peste balustradă. Se uită cum îl ia apa, apoi se duse încet în urma infirmierei şi a chirurgului.

— Doctore?

Vocea lui Hayashi ajunse până la Nakada prin pâcla aurie a razelor de soare care traversau carena galbenă de plastic a bărcii-ambulanţă. Aruncase un cearşaf peste o masă pătată, dar curată, aflată în cabina de sub puntea bărcii şi se întinsese ca să tragă un pui de somn, după ce mai înainte dizolvase într-o ceaşcă de tinctură trei granule din opiul rafinat al farmacistului corupt. Îşi aminti asta limpede, însă dură ceva mai mult până să-şi amintească orice altceva: cine era şi unde se afla.

— Mda, spuse ea.

— S-ar putea să vreţi să vedeţi asta, spuse Hayashi.

Nakada deschise ochii. Se ridică şi căută bâjbâind un şerveţel steril, rupse pachetul cu dinţii şi se şterse cu şerveţelul pe faţă şi pe mâini, senzaţia de răceală a alcoolului care se evapora dându-i un frison.

Se simţea extraordinar.

Soţul şi fiul meu cred că, sunt o mamă denaturată.

Când eram în Japonia, eram convinsă că problema mea era dependenţa de a oferi ajutor altora. Este un sindrom atât de răspândit în cadrul ministerului, încât are şi un nume. Sukuidaorë. *„Să te ruinezi prin cheltuieli excesive pentru a le oferi ajutor altora." La fel cum te poţi ruina prin cheltuieli excesive pentru mâncare, băutură sau jocuri de noroc. Există programe de consiliere pentru asta.*

Credeam că şi eu am asta. Şi, ca majoritatea celor afectaţi, nu o vedeam ca pe o problemă reală. Adevărul este că, în ciuda programelor de consiliere, nu este un sindrom pe care ministerul este foarte interesat să-l vindece. Atât timp cât munceşti şi le eşti util, sukuidaorë *este în esenţă o chestiune benignă din punctul lor de vedere.*

Problema mea, după cum s-a dovedit ulterior, nu era deloc benignă în esenţă.

– din jurnalul doctorului-locotenent
Chië Nakada

— Nu-mi place cum arată asta, spuse Hayashi când ajunse pe punte.

Râul era foarte larg în locul acela, malurile se pierdeau în spatele câmpurilor de stuf scufundat, a căror întindere părea să înghită întreg orizontul. De dimineaţă trecuseră pe lângă un şir de stâlpi din piatră – rămăşiţele vreunui dig circulabil dispărut, spulberat asemenea ruinelor preislamice ale Europei. Digul circulabil care se afla acum în faţa lor era construit din

beton şi oţel, era mult mai nou şi aproape intact. Dar Hayashi nu se uita la dig, ci la zecile de cadavre înnegrite care atârnau de pe el. Chiar de la acea depărtare Nakada observă că erau de toate vârstele şi dimensiunile, sugari şi bărbaţi în toată firea, copii şi bătrâni, unii atârnaţi de gât, iar alţii de glezne. Erau şi animale: câini, porci, ceva ce semăna cu o pisică sau un iepure. Stârvurile fuseseră atacate de păsări, iar Nakada vedea prin ele cerul senin înrămat de oase şi zdrenţe.

Când trecură pe sub dig, Nakada îşi întinse gâtul ca să se uite în sus la cadavrele aflate la mai puţin de zece metri înălţime.

— Sunt de ceva vreme aici, spuse ea.

— Şi astea? întrebă Ishino.

Nu se uita în sus, ci drept înainte, la un pod de cale ferată de pe care tocmai îşi luase zborul un stol de păsări, speriate de zgomotul bărcii-ambulanţă.

— Astea sunt recente, spuse Nakada.

Când trecură pe sub al doilea şir de cadavre, numai Nakada privi în sus. Ceilalţi încercară să-şi ţină răsuflarea.

— Acolo e fum? întrebă Hayashi.

Dincolo de podul de cale ferată se afla o insulă întinsă şi joasă, ale cărei maluri nisipoase se continuau spre centru cu pâlcuri dese de pini. Deasupra ei plutea un văl cenuşiu.

În timp ce Shiraoka cârmea barca pentru a ocoli insula, văzură o plajă galben-maronie, un grup de clădiri din lemn cu un singur etaj, pe care trecerea vremii le decolorase în gri-argintiu, şi, proptit pe plajă, un obiect de un verde mohorât ca o carapace metalică de broască-ţestoasă, aproape la fel de înalt precum clădirile din apropiere, şi mai lung decât oricare trei dintre ele luate la un loc. De undeva din spatele micului sat din lemn, din mijlocul insulei, se ridica o

coloană de fum negru.

— Canonieră-amfibie, spuse Shiraoka. Andaluză.

— N-ar trebui să se afle aici, remarcă Hayashi. Suntem încă în interiorul Zonei.

— Ştiu, spuse Shiraoka îndârjit.

Mişcă fusul cârmei, iar barca-ambulanţă începu să cotească înspre plajă.

— Ce faci? întrebă Nakada.

— Trag la ţărm, spuse Shiraoka.

— Nu, îl opri Nakada.

— Suntem încă în interiorul Zonei, doctore, zise Shiraoka, privind plaja. Suntem răspunzători de ce se întâmplă aici.

— Atunci anunţă-i prin radio, spuse Nakada. Flota poate trimite un giroplan aici în câteva ore.

— Cadavrele alea de mai înainte, doctore – cât timp crezi că le-a luat să le atârne acolo?

— Ar trebui să mergem pe râu în sus.

— Ar *trebui* să salvăm vieţi, zise Shiraoka.

— Ai spus-o chiar tu, sergent, avem o treabă de făcut, îi spuse Nakada. Îţi ordon să nu opreşti. Misiunea mea are prioritate.

— Asta este barca mea, *locotenente,* replică Shiraoka. Până ajungem la destinaţie, eşti un simplu pasager. Aruncă o privire către restul echipajului. Hayashi, primul ajutor, spuse el. Ishino, targă.

Apoi se întoarse la panoul de comandă al bărcii şi băgă în viteză ventilatoarele.

Traseră barca la ţărm, la vreo douăzeci sau treizeci de metri de matahala de oţel a canonierei. În turelă stătea un soldat andaluz, legănându-şi picioarele prin deschizătură. Când Shiraoka opri motoarele, îi somă, însă chirurgul îi strigă doar ceva în araba iberică, apoi nu-i mai dădu atenţie.

Ignorând-o pe Nakada la fel de ostentativ precum

ignorase santinela andaluză, Shiraoka îşi luă trusa medicală şi coborî din barcă. Infirmierii se grăbiră să-l urmeze. Ishino îl privea cu nervozitate pe andaluz, iar Hayashi îi aruncă o privire neliniştită lui Nakada.

Nakada îi urmă cu pas lent. Auzea împuşcături şi ţipete.

Fusese probabil un sat de pescari cândva. Bărcile fuseseră târâte în sus, pe plajă, stivuite cu grijă deasupra nivelului fluxului; andaluzii le arseseră pe cele din lemn, iar pe cele din metal le găuriseră cu gloanţe. Toate casele erau aşezate pe piloni. Unele dintre ele erau înclinate în unghiuri extreme, cu unul, doi sau chiar şi trei stâlpi de susţinere distruşi. Nu fusese totul ars, însă oricum mirosea peste tot a păcură. A păcură şi a sânge.

Nakada îi pierdu repede din ochi pe Shiraoka şi pe ceilalţi. Se îndreptă spre locul de unde se auzeau împuşcături. Ţipetele încetaseră, iar focurile de armă deveniseră regulate.

Fuseseră probabil vreo douăzeci de porci foarte mici, cam de dimensiunile unui câine din rasa shiba. Corpurile erau îngrămădite unul peste altul într-un colţ al cocinii. Un soldat andaluz cu o flintă atârnată de-a curmeziş pe spate îi târa unul câte unul din morman şi îi alinia în noroi. Pe măsură ce îi aşeza în rând, un alt soldat cu o espingolă îi împuşca în cap. Un al treilea soldat, care purta pe umăr atât un aparat de fotografiat, cât şi o flintă, făcea câte un semn într-un carneţel pentru fiecare porc împuşcat.

Când trecu Nakada pe lângă ei, se opriră toţi trei din lucru şi se uitară după ea. Nu-i privi în ochi şi nu le adresă niciun cuvânt. După ce-i lăsă în urmă, auzi din nou zgomotul unui trup de cincisprezece kilograme azvârlit în noroi şi pocnetul espingolei.

Piaţa satului era lungă de doar zece metri, şi nu era o piaţă în adevăratul sens al cuvântului. Era evident că

găzduise o scenă asemenea celeia la care tocmai asistase Nakada, dar fusese vorba de trupuri omeneşti.

Vreo doisprezece antilieni încă în viaţă stăteau în genunchi, aliniaţi în faţa a ceea ce fusese probabil o biserică, din care acum nu mai rămăsese însă decât un schelet înnegrit de lemn. Erau şi băieţi, şi fete, şi păreau să aibă între zece şi cincisprezece ani. Majoritatea aveau arsuri sau răni de altă natură, pe care Hayashi începuse să le trateze. Unul dintre ei, de care se îngrijea Shiraoka, avea un braţ rupt, şi părea să fie o fractură gravă.

Câţiva soldaţi andaluzi stăteau şi se uitau. Piaţa era cufundată în linişte, spartă doar de gemetele copiilor şi de murmurele de consolare ale lui Shiraoka adresate fetei căreia îi îngrijea braţul rupt. Ishino stătea chircit pe jos, în praf, privind în gol spre targa pliantă de lângă el. Se ridică în picioare când se apropie Nakada.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea.

— Căpitanul de acolo – Ishino făcu semn cu capul către unul din andaluzi, un bărbat solid şi îndesat, cu păr negru tuns scurt, cu o barbă rară şi trăsături care, cu excepţia ochilor, ar fi putut fi japoneze – spune că o să-i ducă undeva pe copii dacă putem să-i pansăm. O să mergem şi noi cu ei, ca să ne asigurăm că ajung cu bine acolo.

Vocea infirmierului era uniformă, iar faţa inexpresivă.

Nakada se uită la căpitanul andaluz, apoi la Shiraoka şi la fată.

— Ce înseamnă „undeva”? întrebă ea mai tare, în aşa fel încât să o audă Shiraoka.

— În tabăra de refugiaţi de pe malul de vest, spuse căpitanul andaluz într-o japoneză cu accent puternic. E un teritoriu sigur.

— Adică într-o tabără de sclavi, spuse Nakada în arabă. Pe teritoriu andaluz.

Căpitanul îşi înclină capul şi zâmbi sec, ca un fel de confirmare a complicităţii dintre profesionişti. Nakada zâmbi la rândul ei.

— Asta o să le salveze viaţa, doctore, spuse Shiraoka, fără să-şi ridice privirea de la fata cu braţul rupt. Iar asta e misiunea noastră.

— Misiunea noastră, repetă Nakada. Desigur.

Se uită la copiii care tremurau, apoi la căpitanul andaluz şi la Shiraoka. Apoi îngenunche şi-şi deschise trusa medicală. Puse deoparte o cutie de tinctură şi un pachet de zece granule de opiu rafinat şi asamblă micul mangal; în timp ce se încălzea, umplu vasul smălţuit cu tinctură şi începu să măsoare cu grijă o jumătate de granulă din pachetul de opiu.

Le aruncă apoi încă o privire copiilor şi vărsă tot conţinutul pachetului în vas. Scoase încă un pachet şi îl deşertă şi pe acela în vas.

Când tinctură era amestecată bine, luă vasul, se duse la capătul şirului de copii şi îi dădu fiecăruia două linguri pline. Restul îl păstră pentru fata cu braţul rupt.

Privirea plină de aprobare înciudată a lui Shiraoka se transformă în furie pe măsură ce copiii începură să leşine unul câte unul, începând cu cel mai mic dintre ei. Pleoapele fetei din braţele lui tresăriră şi se închiseră, iar trupul i se înmuie. Shiraoka îi atinse gâtul pentru a-i lua pulsul, dar nesimţind nicio bătaie, privi în sus la Nakada.

— Ce-ai făcut? întrebă el pe un ton gros şi ameninţător.

Nakada termină de strâns trusa şi se ridică în picioare.

— Ţi-am spus să nu te opreşti, răspunse ea calm. Strângeţi totul, plecăm, se adresă ea apoi infirmierilor.

Cu multă băgare de seamă, Shiraoka puse jos trupul fetei moarte şi se ridică în picioare, încleştându-şi şi

descleştându-şi pumnii.

— Înapoi la barcă, sergent, spuse Nakada. Hai să mergem. E un ordin.

Maxilarul chirurgului se încleştă. Apoi făcu o plecăciune rigidă, însă foarte protocolară, şi o urmă.

Nakada stătea jos la umbra uneia dintre nacelele de la pupa, cu ochii pe jumătate închişi.

— Poate e mai bine aşa, o auzi pe Hayashi zicând. Adică e mai bine să mori decât... spuse ea fără să-şi termine ideea.

— *Hayashi,* spuse Shiraoka. E un nume de samurai?

— Nu, sergent.

— Călăreşti, tragi cu arcul? Vii dintr-o familie de samurai?

— Nu, sergent, răspunse ea. *Hyakusho.* Fermieri.

Nakada văzu că Hayashi se uită la ea.

— Atunci, nu mai vreau să aud aiurelile astea de samurai.

Crezusem, că Espírito Santo era frumos. Însă descoperisem că nu era aşa.

Se presupune că suntem neutri. Dar ajutorul umanitar avantajează întotdeauna fie o parte, fie cealaltă într-un conflict. Uneori le avantajează pe amândouă, dar niciodată într-o manieră echilibrată. Fiecare gură antiliană pe care o hrăneam în teritoriile ocupate era o gură în minus de hrănit pentru ocupanţii andaluzi. Fiecare antilian rănit pe care îl bandajam pe teritoriile episcopilor era un luptător în plus care se putea întoarce la război şi îl putea ucide pe un altul. Până una-alta, eu îmi primeam salariul, budiştii Pământului Pur se simţeau mândri de ei înşişi, iar ministerul putea împărţi în voie contracte fără licitaţie companiilor sale favorite, pentru a reconstrui digurile distruse din Espírito Santo.

Cât priveşte războiul în sine, este o forţă a naturii, şi n-are sens să încerci să-l opreşti, aşa cum n-are sens să încerci să opreşti taifunul.

Mi-am amintit de o ceremonie creştină din Konstantiniyye. Iartă-i, *spusese zeul sacrificat,* căci nu ştiu ce fac.

Ei bine, eu ştiam. Era un joc, iar eu nu mai voiam să iau parte la acest joc.

Shiraoka era prea dintr-o bucată ca să înţeleagă asta. Dar mă gândeam că Dos Orsos ar putea înţelege.

– din jurnalul doctorului-locotenent Chië Nakada

La Vitoria – sau al-Qahirah, cum o numea ocupaţia andaluză – se afla la marginea Zonei de Interdicţie. Braţul estic şi cel vestic al râului Acuamagna se întâlneau aici: primul izvora din munţii joşi de pe coastă aflaţi la vreo mie şase sute de kilometri depărtare, dar celui de-al doilea nu i se descoperiseră încă izvoarele, ştiindu-se doar că vine de undeva din stepele de la vest. În partea de nord a ţărmului dintre cele două braţe, oraşul avusese un port care fusese punctul de confluenţă pentru activitatea comercială desfăşurată pe jumătate de continent. Barca-ambulanţă traversa acum însă o întindere vastă, sticloasă şi înceţoşată de apă care părea complet abandonată şi care era cufundată într-o linişte desăvârşită. Chiar şi uruitul motoarelor părea să se audă înfundat, iar singurul zgomot care ajungea până la Nakada era bombănitul lui Shiraoka, concentrat asupra hărţilor şi a sistemului de navigare prin radio. Nakada simţi miros de fum.

Chirurgul-sergent îşi ridică privirea.

— Ishino, spuse el. Aprinde luminile.

Băiatul se duse la panoul electric şi porni cele două faruri rotative care identificau barca drept ambulanţă,

unul la prova şi unul la pupa, care începură să se învârtească, colorând ceaţa alternativ cu lumini roşii şi galbene.

— Ţi se pare o idee bună? întrebă Nakada.

— Vreau să ştie că ne apropiem, spuse Shiraoka.

Apoi Nakada auzi duduitul unor arme automate. Ţâşnind din ceaţă pe neaşteptate, undeva în stânga lor, se auziră pornind nişte turbine, iar trupul greoi al unei canoniere andaluze tăie calea bărcii-ambulanţă, suficient de aproape pentru ca lui Nakada să i se pară că zărise o figură palidă la bord; aceasta dispăru la fel de rapid precum apăruse, iar barca-ambulanţă începu să se legene lovită de valurile provocate de trecerea celeilalte ambarcaţiuni. Din direcţia în care dispăruse canoniera se auziră iarăşi împuşcături şi bubuitul gros al unei arme mai puternice, ca mecanismul unei pompe sau prese monstruoase.

Ishino scoase un ţipăt înăbuşit de la prova. Formele neclare care pluteau pe apă se dovediră a fi carenele ascuţite a zeci sau sute de canoe lungi şi înguste de fier, fiecare purtând vreo zece oameni, aflându-se la o distanţă unele faţă de altele nu mai mare decât propria lungime, înaintând cu prova îndreptată spre nord-vest şi aliniate cu precizia piliturii de fier într-un câmp magnetic. Shiraoka reduse viteza pentru a evita să se ciocnească de ele şi, cu o mişcare iute din vâsle, flotila se despărţi fără zgomot pentru a face loc bărcii-ambulanţă să treacă. Nakada privi în jos la ochii negri lipsiţi de expresie, la chipurile netede imberbe, unele dintre ele tatuate, altele tigrate cu dungi roşii şi negre mânjite; observă hainele militare croite după moda francilor şi pantalonii strâmţi antilieni, flintele şi proiectilele aşezate la picioarele lor în canoe, vâslele lungi suspendate în aer. Apoi barca-ambulanţă depăşi flotila, iar vâslele se scufundară din nou tăcute.

Un coleopter ascuns în ceaţă zbârnâi pe deasupra

lor. Se auziră din nou împuşcături, de data aceasta din ambele direcţii, însoţite la răstimpuri de bubuituri mai puternice. Mici valuri, lipsite aparent de vreo cauză sau origine, dispărură sub carena bărcii-ambulanţă. Aerul mirosea a praf de puşcă şi a lemn ars.

Ceaţa se ridică.

La Vitoria era în flăcări.

Depozitele înşiruite pe ţărm fuseseră deja reduse la rame scheletice carbonizate; clădirile comerciale din spatele lor erau înghiţite de flăcări şi scuipau un fum negru luminat de dedesubt în nuanţe roşietice. Valuri de canoe de fier traversau lacul, iar oamenii se chinuiau să sară din ele în grabă, agăţându-se de ruinele cheiului şi de malurile de ciment. Coleopterele care planau deasupra scuipau foc, obuzele canonierelor de oţel le aruncau în aer, însă scena se repeta iar şi iar. Sub ochii lui Nakada, unul din coleoptere fu lovit de un proiectil, nacela deveni o minge de foc şi se prăbuşi rotindu-se în apă.

Din mijlocul lacului strălucea lumina galbenă şi roşie a unui far rotativ la fel ca al lor. Shiraoka cârmi în direcţia aceea.

O ambarcaţiune era ancorată sau atinsese fundul în mijlocul canalului braţului de est. La început, Nakada crezuse că era o navă-spital a ministerului, dar când se apropiară, deveni limpede că nava eşuată era prea mică, iar galbenul aprins era doar un strat de vopsea aplicată în grabă peste o carenă de ciment. O grămadă de cutii galbene din plastic – dispensare mobile – acopereau puntea ca o ciupercă gălbuie.

Shiraoka îndreptă barca-ambulanţă către latura dinspre ţărmul vestic, unde găsiră un doc plutitor ce părea gol. Când se apropiară, Hayashi sări pe dig pentru a lega barca de un tachet. Nakada o urmă.

În apa maronie din faţa lor se afla ceva galben. Nakada se uită în jos şi văzu că era o barcă-ambulanţă

la fel ca a lor, legată încă la doc, dar pe jumătate scufundată; se stabilizase datorită echilibrului creat între flotabilitatea plasticului găurit de gloanţe şi a centrului de polistiren şi greutatea ventilatoarelor.

— Nu mai avem prea mult combustibil, îi spuse Shiraoka lui Nakada.

Făcu semn cu capul către pompa de combustibil nesupravegheată.

— Şi nici provizii.

— Mă duc să-l găsesc pe doctorul responsabil, spuse ea.

— Vin şi eu, zise Hayashi.

De la incidentul din satul de pe râu, Hayashi se purtase cu Nakada cu o grijă deosebită, ca şi cum ar fi fost un pacient traumatizat care avea nevoie de susţinere morală, observându-i cu atenţie toanele şi încercând întruna să-i facă mici servicii.

— Ba nu, spuse Shiraoka. Ishino, vei merge tu.

O rampă de fier aşezată de-a lungul aripii de ciment a navei făcea legătura între docul plutitor şi punte. Metalul ondulat era acoperit de pete maronii de sânge uscat.

— Ai grijă cum păşeşti, îi spuse Nakada lui Ishino.

Băiatul nu răspunse. Femeia se întoarse şi îi aruncă o privire. Chipul frumos al infirmierului era la fel de inexpresiv ca al unui somnambul. Nu-şi mai amintea să-l fi auzit scoţând vreun cuvânt după O *să mergem şi noi cu ei, ca să ne asigurăm că ajung cu bine acolo.*

În timp ce urca, Nakada observă că partea din spate a navei fusese distrusă în mai multe locuri. Prin spărturi bolborosea o apă maronie, printre barele de susţinere ruginite care ieşiseră din masa de ciment. Puntea acoperită de dispensarele mobile galbene îi aminti de Pachacamac după cutremur: o zonă distrusă plină de schelărie, scânduri şi cabluri de oţel de care fluturau agăţate panglici albe de avertizare împotriva

pericolului.

Nakada aruncă o privire în primul dispensar mobil galben şi îi spuse lui Ishino să aştepte pe punte.

Mai văzuse secţii de triaj înainte, dar niciodată aşa. Cadavrele – aproape toate de tineri, unii îmbrăcaţi în haine andaluze, alţii în geci france şi pantalonii strâmţi tradiţionali ai trupelor antiliene – erau îngrămădite unul peste altul la nimereală într-un capăt al dispensarului. Cele de la baza grămezii erau îmbibate în propriul sânge şi în sângele celor aruncaţi deasupra lor. Sângele formase băltoace pe podea, în ciuda găurilor de scurgere făcute în plastic la distanţă de câţiva centimetri. În apropiere se aflau mai multe şiruri de paturi de campanie ocupate de trupurile neînsufleţite ale unor bărbaţi pe care probabil cineva considerase, în mod greşit, că îi poate salva.

Un singur infirmier, cam de aceeaşi vârstă cu Ishino, dormea prăvălit pe un scaun la celălalt capăt al dispensarului mobil, departe de cadavre. Nakada tocmai intenţiona să-l trezească, când auzi o voce dintr-unul din celelalte dispensare mobile din apropiere.

Pacienţii de acolo erau încă în viaţă. În jurul fiecăreia dintre cele patru mese de operaţie lucrau câte un chirurg-sergent şi un grup de infirmieri şi subofiţeri sanitari cu mâinile pline de sânge până la cot. Mai erau şi alte paturi de campanie, şi alţi infirmieri care pregăteau pacienţii pentru operaţie, şi mai erau şi cadavrele celor care muriseră pe masa de operaţie.

Atât infirmierii, cât şi chirurgii aveau mişcările sacadate şi rigide caracteristice extenuării extreme. Nakada crezuse la început că vocea pe care o auzise era a unuia dintre pacienţi; îi aminti de sunetele pe care le auzise cândva în Siam, scoase de victima unei mine, aflată în comă, în timpul unei operaţii de trepanaţie efectuate pentru a-i extrage un fragment

mare de şrapnel din partea frontală a creierului. Vocea nefericitului fusese la fel ca aceasta, lentă şi groasă şi venind parcă de la mare depărtare, ca şi cum ar fi vorbit cu locuitorii unei lumi pe care nimeni altcineva nu o putea vedea.

Dar Nakada realiză că de data aceasta vocea cu pricina provenise de la unul dintre chirurgi. Îl urmări cu privirea câteva momente, întrebându-se cât timp muncise fără să închidă un ochi, şi dacă opera chiar pacientul din faţa lui sau mai degrabă un pacient care exista numai în visele sale.

Nakada se întoarse la infirmierul adormit din secţia de triaj.

— Infirmier, zise ea.

Trebui să repete cuvântul de două ori până ca băiatul să deschidă ochii.

— Ce e?

— Cine e doctorul responsabil aici? întrebă Nakada.

Infirmierul se frecă pe faţă, se uită de jur împrejurul spitalului mobil cu o privire care părea să ignore cadavrele, apoi îşi ridică ochii la Nakada.

— Nu sunteţi dumneavoastră? întrebă el.

Nakada se ridică în picioare.

— Nu mai contează, spuse ea.

Trecu din nou prin secţia de chirurgie, prin cea de recuperare din următorul dispensar, şi mai departe prin cel din spatele acestuia, care arăta ca şi cum ar fi fost farmacia, dacă ar fi avut ceva medicamente, şi biroul, dacă ar fi fost vreun ofiţer acolo. Nakada nu găsi niciuna, nici alta, doar o farmacistă-caporal între două vârste, adormită pe jos, în spatele unui birou.

Se aplecă şi zgâlţâi umărul femeii, care se ridică în capul oaselor.

— Da?

— Ştii unde îl pot găsi pe doctorul responsabil? întrebă Nakada.

Farmacista dădu din cap.

— A fost ucis, spuse ea. De un proiectil rătăcit, acum două zile. Apoi îşi concentră privirea pe ecusonul lui Nakada. Asta e numele tău?

— Al cui altcuiva ar putea să fie? întrebă Nakada.

— Aşteaptă, spuse farmacista.

Se ridică în picioare, cotrobăi într-o geantă pe care scria Corespondenţă şi scoase o cutie cilindrică de documente de care atârna o etichetă de hârtie pe care scria Nakada.

Nakada luă cutia şi o vârî în mânecă. Aruncă o ultimă privire de jur împrejurul dispensarului.

— Ai opiu? o întrebă pe farmacistă.

Femeia nu făcu decât să se holbeze la ea.

— Las-o baltă, spuse Nakada.

După ce ieşi pe punte, Nakada deschise cutia. Scrisoarea dinăuntru era datată la aproximativ o săptămână după întâlnirea pe care o avusese cu Araki la bordul lui *Mappô Maru.* O desfăcu şi citi:

Acum două luni, doctor-locotenent Sawako Noda, o membră veterană de cinci ani a ministerului, cu experienţă considerabilă în Antilia şi în Rutenia Varegilor, a fost trimisă pe cursul râului Acuamagna, într-o misiune identică cu a dumneavoastră.

Cum orice contact cu Noda a fost întrerupt după ce a ajuns în La Vitoria, ministerul a prespus că a fost ucisă. Prin urmare, la momentul informării dumneavoastră, nu am considerat necesar să vă facem cunoscută această informaţie.

Însă situaţia s-a schimbat între timp. La trei zile după incidentul din Espírito Santo, agenţii andaluzi au interceptat o rolă de film despre care se presupune că ar proveni de la organizaţia lui Dos Orsos. Rola de film şi cilindrul audio care o însoţea conţineau câteva

scurte secvenţe de propagandă. Sawako Noda apărea într-una dintre ele. Se pare că participarea ei a fost benevolă.

Misiunea dumneavoastră rămâne aceeaşi. Dar trebuie să fiţi conştientă că, având în vedere situaţia de faţă, în special în urma incidentului din Espírito Santo, securitatea misiunii dumneavoastră ar putea fi compromisă.

Nakada rulă biletul şi îl băgă la loc în cutie. Fără să se obosească să strângă capacul, azvârli cutia în apă. Pluti câteva momente purtată de spumă, apoi se scufundă.

Îl găsi pe Ishino şezând pe cablul metalic care delimita una dintre zonele distruse ale vasului de ciment, legănându-şi picioarele încălţate cu sandale deasupra apei negre şi privind la proiectilele care zburau pe deasupra.

— Haide, spuse ea.

Băiatul se dădu ascultător jos de pe cablu şi o urmă pe docul plutitor.

— L-ai găsit pe doctorul responsabil? întrebă Shiraoka.

Nakada scutură din cap.

— Nu mai e nimeni responsabil aici.

Se urcă în barcă, se aşeză şi îşi trânti trusa medicală pe punte.

— Grăbeşte-te să alimentezi cu combustibil şi hai să mergem.

— În ce direcţie, doctore? întrebă Shiraoka.

Nakada îl privi absentă preţ de o clipă, apoi întoarse capul.

— Ştii şi tu în ce direcţie, spuse ea.

Chirurgul se propti în faţa ei.

— Vezi ce-i acolo, doctore? întrebă el, arătând cu

capul către oamenii care îşi găseau sfârşitul în timp ce se chinuiau să se caţere pe ţărmuri ca sa ajungă în La Vitoria. Asta este războiul ăsta. Asta este Antilia. Oamenii vin aici de dincolo de ocean şi încearcă să schimbe lucrurile şi să controleze lucrurile – încearcă asta încă de când afurisiţii ăia de episcopi au venit aici acum o mie de ani! Ce te face să crezi că tu o să ai mai mult succes?

Nakada îşi luă trusa şi se ridică în picioare. Începuse să plouă.

— Doar du-ne pe râu în sus, spuse ea.

— De ce? vru Shiraoka să ştie. Uită-te la locul ăsta! Ce afurisită de misiune ai *putea* să ai aici?

— *Doar du-ne pe râu în sus!* se răsti Nakada.

Se uită fix la chirurg până când acesta se mişcă din loc.

Nakada coborî sub punte. Se lungi pe masa de operaţie şi închise ochii. Nu după mult timp, amestecat cu ropotul ploii pe carena din plastic, auzi motoarele pornind şi simţi cum barca o luă din loc.

Pe râu în sus.

În comparaţie cu La Vitoria, braţul de est era o cu totul altă lume. O serie de afişe albastre şi galbene amplasate de minister promiteau pe un ton plin de optimism pace şi siguranţă oricui ajungea în Zona de Interdicţie. Deşi barca-ambulanţă înainta în altă direcţie decât cea indicată de afişe, cuvintele acelea pline de speranţă aveau parcă totuşi o anumită forţă. După ce trecură de ele, ploaia se închise în urma lor ca o cortină care-i separa de război şi de amintiri. Continuară să înainteze pe râu în sus printre maluri verzi care păreau neatinse de violenţă, cufundate într-o linişte diferită de tăcerea nefirească din Espírito Santo. Nu se mai afla nimeni altcineva pe râu în afară de ei. Ishino începu să vorbească din nou, Hayashi să

zâmbească, şi chiar Shiraoka părea să se fi hotărât să încheie un armistiţiu cu Nakada, sau cel puţin să înceteze ofensiva.

Traseră barca lângă un doc plutitor care ţinea de o fermă părăsită de pe malul sudic. Nu mai rămăseseră decât nişte şoproane de lemn cu acoperişurile prăbuşite şi un câmp de pepeni năpădit de buruieni şi păzit de o sperietoare de ciori solitară, confecţionată dintr-o haină de piele fluturândă, întinsă pe două scânduri încrucişate. Ishino şi Hayashi se duseră să culeagă pepeni, în timp ce Shiraoka se îndeletnicea cu una din nacelele cu rotor. Nakada se lungise pe acoperişul timoneriei. Ploaia se oprise deocamdată, iar Nakada privea cerul anost şi cenuşiu cuprinsă de un sentiment extraordinar de răsturnare, ca şi cum nu s-ar fi aflat sub nori, ci deasupra lor, privind în jos la o lume tăcută şi tainică. Nu era sigură dacă într-adevăr aţipise. Însă avu senzaţia limpede că fusese trezită brusc din somn, chiar înainte de a auzi ţipătul ascuţit al lui Hayashi.

Nakada se ridică şi o văzu pe tânăra infirmieră undeva lângă şopronul cel mai mare alergând, împiedicându-se, clătinându-se, căzând, încercând să se apere cu mâinile de o ameninţare pe care ea nu o putea vedea, în timp ce Ishino privea încremenit din partea cealaltă a câmpului.

Shiraoka observase probabil lucrul pe care Nakada nu-l văzuse. Înşfăcă o trusă de prim ajutor şi un sac cu torţe de semnalizare şi sări pe doc. Până să-l ajungă ea din urmă, el aprinsese deja câteva bombe fumigene. Nakada se apropie tuşind de chirurg şi de infirmiera căzută la pământ, care erau învăluiţi de un nor galben sulfuros.

— Şoc anafilactic, anunţă Shiraoka scurt.

Zeci de viespi de un galben ca lămâia, cu trupurile

ca nişte gloanţe vărgate cu dungi negre şi lungi cât prima falangă a degetului mic al lui Nakada, mişunau pe uniforma albastră a lui Hayashi, ameţite de fum. Faţa şi mâinile infirmierei erau umflate de la înţepături. Încetase să mai respire.

Shiraoka o apăsă pe piept şi încercă să-i sufle aer în plămâni. Nakada îşi deschise trusa şi începu să prepare o doză de efedrină sintetică; i se părea că micul mangal avea nevoie de mai mult timp ca oricând ca să dea în clocot.

— Adu aparatul pentru respiraţie artificială! îi strigă Shiraoka lui Ishino.

Luă canula trahealǎ din trusa de prim ajutor şi un cuţit pe care îl avea prins la centură şi făcu o incizie în gâtul umflat al lui Hayashi, în timp ce Nakada reglă temperatura mangalului la o treaptă superioară.

Nu mai conta. Cu mult înainte ca amestecul să fie gata sau ca Ishino să revină cu geanta grea conţinând aparatul de ventilaţie, Hayashi murise.

Shiraoka luă geanta cu bombele fumigene şi torţele de semnalizare rămase, îi dădu foc la un capăt şi o aruncă prin uşa deschisă a şopronului cel mare. Nakada zări cu coada ochiului o umflătură uriaşă, grotescă, semănând mai degrabă cu un muşuroi de termite din Ifriqiya, decât cu orice fel de cuib de viespi. În şopron se aflase o maşinărie oarecare, un vehicul sau vreun utilaj agricol, iar cuibul se umflase într-atât încât îl înghiţise cu totul, iar acum apăsa pereţii construcţiei.

Apoi fumul galben se extinse, iar Nakada nu mai putu vedea nimic.

Arseră trupul lui Hayashi la ţărm. Folosiră o targă de aluminiu drept catafalc, iar ca rug, zăbrelele care susţinuseră tulpinile pepenilor şi scânduri smulse din peretele lateral al şopronului mai mic. Toţi trei

aprinseră tămâie, iar Ishino citi o sutră. Începuse din nou să plouă; lemnul ud încă ardea cu obstinaţie, chiar şi după ce Shiraoka turnă combustibil din plin. Degaja o grămadă de fum alb care se ridică până se confundă cu norii cei mai de jos. Vântul îşi schimba întruna direcţia şi în cele din urmă Nakada şi echipajul bărcii se văzură nevoiţi să se îndepărteze câteva zeci de metri.

După ce se stinse focul, Shiraoka îi dădu lui Nakada o pereche de beţişoare chinezeşti, păstrând una pentru el. Femeia se uită fix la ele câteva momente fără să priceapă, apoi înţelese. În tăcere, ea şi chirurgul adunară oasele lui Hayashi şi le puseră într-o urnă de metal de la minister. Nakada se trezi gândindu-se la chipul rotund al tinerei infirmiere şi la membrele ei musculoase şi bronzate; pentru cât de voinică fusese în viaţă, oasele ei înnegrite erau surprinzător de uşoare.

— Du-mă până la Río Baldío, îi zise Nakada. Până în primul oraş pe care îl întâlnim în cale. De acolo o să-mi continui singură drumul. Tu şi băiatul puteţi să vă întoarceţi.

— Cum spui tu, doctore, răspunse Shiraoka cu răceală.

Luă urna şi o puse în cabină, sub punte, după care îşi continuară drumul pe râu în sus.

Nu după multă vreme ploaia se opri. Cam tot în acelaşi timp, copacii de pe coasta de nord lăsară locul unui câmp deschis înţesat cât vedeai cu ochii de tufe cu frunze lucioase şi cu flori albe şi gălbui. Fusese probabil o plantaţie înainte de război, însă acum crescuse peste măsură şi era năpădită de buruieni; florile se înmulţiseră nespus, revărsându-se peste maluri.

Ieşi soarele. Nimeni nu scotea niciun cuvânt.

Priveliştea aceasta continuă încă patru sau cinci

kilometri, ca şi cum raiul ar fi căzut pe pământ şi s-ar fi întrupat în gardenii.

După care reapărură copacii şi începu din nou să plouă.

A doua zi după înmormântarea lui Hayashi, pe înserate, ajunseră la confluenţa ramurii de est cu râul Baldío şi cotiră spre sud-est, continuându-şi drumul de-a lungul râului mai mic. Cursul se îngustase, iar locul malurilor fu luat de pereţii oblici de beton ai unui canal. Începuse să plouă mai tare, iar picăturile loveau cu zgomot suprafaţa verde a apei, deformând-o de parcă ar fi fost de tablă. Pe ambele maluri se iviră forme de clădiri imposibil de identificat, conturându-şi faţadele monotone şi muchiile colţuroase pe fondul cerului înnorat. Nu arăta însă ca un oraş locuit. Din cauza curentului puternic, barca părea să nu mai avanseze aproape deloc. Shiraoka privea cu atenţie în jur, cercetând apa pentru a identifica posibile resturi plutitoare.

— Nu se vede nici pe dracu', mormăi el.

Trecură de o rampă pentru bărci lată şi joasă, cu suprafaţa acoperită de apă, pe care erau aşezate zece sau douăsprezece ambarcaţiuni cu forme neobişnuite, sprijinite unele de altele, şi părând să fi fost abandonate de multă vreme. Erau lungi cât barca-ambulanţă, dar mai înguste, şi aveau puntea împrejmuită cu plăci de tablă nituite, care se intercalau cu nişte calote de sticlă asemenea unor ochi bulbucaţi. Erau prevăzute cu ţepuşe şi înotătoare, arătând de parcă ar fi fost nişte imitaţii ale unor reptile marine înfiorătoare dintr-o altă eră. Carenele erau ruginite şi câteva dintre calotele de sticlă fuseseră sparte, astfel încât apa de ploaie pătrundea prin găurile negre căscate din loc în loc.

Apoi trecură pe sub un pod de cale ferată neobişnuit

de îngust, nu în consolă, ca podurile-spânzurători de pe Acuamagna, ci atârnând într-o curbă catenară lejeră. Vagoanele unui tren erau îngrămădite în centru ca nişte mărgele înşirate pe o aţă. Erau vopsite toate în culori ţipătoare şi străluceau udate de ploaie. Când trenul ajunse chiar deasupra lor, Nakada realiză dintr-odată că era de fapt o miniatură, vagoanele nefiind mai mari de o pătrime din ceea ce ar fi trebuit să fie dimensiunile reale.

Trecură de un cot al râului.

Pe neaşteptate, ceva uriaş şi oribil se înălţă din râu chiar în faţa lor. Un monstru negru de fier cu şapte capete de dragon, fiecare dintre ele mare aproape cât jumătate din barca lor, cu nişte ochi mici, roşii şi duşmănoşi. Apa i se prelingea de pe solzii negri şi ascuţiţi în timp ce se ridica, dezvăluindu-şi înălţimea reală.

De la patruzeci de metri, cele şapte capete priviră în jos la barca-ambulanţă, îşi deschiseră gurile, scoaseră un răget ameninţător şi scuipară flăcări albe.

Shiraoka înjură, coborî perna de aer şi trase cu putere de timonă. Ambarcaţiunea ţâşni cu zgomot din apă şi ateriză pe malul în pantă din beton.

Nakada se uită la monstrul lăsat în urmă. Nu le acorda deloc atenţie, cele şapte capete continuând pur şi simplu să ragă în aceeaşi direcţie unde se aflase barca înainte, iar acum nu mai era decât o întindere pustie de apă. În timp ce privea, dintr-unul din capete pârâiră scântei albastre, iar lumina roşie din ochi i se stinse.

— La naiba, e doar o maşinărie! ţipă ea în urechea lui Shiraoka. E o marionetă! Încearcă să ne sperie!

De pe ambele laturi ale canalului se auzeau focuri de artificii sau împuşcături. Prin ploaie ajunseră la ei mai multe răgete electrice, distorsionate. Chirurgul-sergent se întoarse către ea cu o privire sălbatică în

ochi.

— De unde dracu' ştii tu, doctore? urlă el. Nici măcar nu ştii ce dracu' cauţi aici! Nu ştii nici pe dracu'!

Barca sări peste buza malului, străpunse un gard de sârmă şi alunecă la vale pe o pantă lată, plină de nămol. În faţa lor se întindea un lac, iar în mijlocul lui se ridica o insulă fabuloasă, înţesată de turnuri şi luminată de făclii şi lumini colorate. Shiraoka se întoarse ca să urle din nou la Nakada.

Un şir de globuri multicolore pâlpâiră şi se aprinseră chiar în faţa lor. Nakada se feri. Shiraoka fu agăţat de gât de un cablu, ridicat în aer, izbit de grilajul din jurul ventilatoarelor frontale, prăbuşindu-se. Cu zgomotul îngrozitor al oaselor care se rup, nacelele ventilatoarelor au fost smulse din îmbinări. Nakada fu propulsată înainte, înspre cabina pilotului, izbindu-se cu capul de panoul de comandă.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Nakada avea în faţa ochilor faţa plină de vânătăi a lui Shiraoka. Traheea îi fusese zdrobită. Bâjbâi după cuţitul pe care îl avea prins la centură şi îl scoase din teacă. Nu mai făcuse nicio traheotomie până atunci. Prima operaţie de acest fel la care asistase Nakada fusese aceea care nu izbutise să-i salveze viaţa lui Hayashi. Tăiatul era treabă de chirurg.

Ezitând, neştiind în ce loc să facă incizia, îl văzu pe Shiraoka uitându-se la ea, dar nu reuşi să-i înţeleagă privirea: dispreţ profesional sau pur şi simplu ură?

Ridică cuţitul ca să taie, însă chirurgul o apucă de încheietură cu o forţă uluitoare. Se chinui să se elibereze din strânsoare, dar se pomeni cu spatele lipit de peretele cabinei pilotului. Shiraoka îi strânse încheietura până când Nakada avu impresia că îşi simte oasele scrâşnind şi scăpă cuţitul din mână. Mâna chirurgului se destinse. I se închiseră pleoapele, apoi i se ridicară uşor.

Nakada se săltă în picioare tremurând. Barca-ambulanţă se învârtea lent în cerc pe lac.

— Ishino, strigă ea. Vino aici şi ia cârma.

Infirmierul se ridică de pe fundul bărcii şi veni spre ea. Se opri când observă trupul lui Shiraoka.

— A murit, spuse Nakada scurt. Ia cârma.

Ishino se scutură şi se conformă ordinului, bâiguind cu voce scăzută o incantaţie budistă hipnotică.

— Cârmeşte spre insulă, spuse Nakada. Spre lumini.

Două debarcadere lungi se întindeau pe lac luminate de şiruri de făclii fixate pe stâlpi. La semnul lui Nakada, Ishino şerpui printre ele înspre docul lat şi luminat de la capăt. Cheiurile erau pline de oameni.

— Opreşte motorul, spuse Nakada încet.

Cu ochii pe jumătate închişi, Ishino continuă să bolborosească.

Nakada se uită la rândurile de bărbaţi şi femei de pe cheiuri. Nu erau soldaţii disciplinaţi pictaţi cu dungi de tigru pe care-i văzuseră în La Vitoria. Purtau geci de piele cafenie peste uniforme andaluze zdrenţuite sau peste pantaloni strâmţi nepotriviţi şi aveau pieptul dezgolit, acoperit doar de tatuaje complicate. La gâtul fiecărui privitor erau agăţate alandala o mulţime de mărgele, medalii şi medalioane. Unii dintre ei aveau flinte sau arme pneumatice, iar pe piept le atârnau de-a curmezişul banduliere sau centuri de muniţie; alţii aveau tolbe cu săgeţi şi arcuri lungi şi drepte.

— Ishino, repetă ea pe un ton răstit. Opreşte naibii motorul!

Băiatul deschise ochii, concentrându-se numaidecât la panoul de comandă al bărcii şi ignorând tot ce se afla în jur. Opri motorul, iar inerţia îi împinse până la doc. Barca devie uşor de la traiectorie din pricina curentului care începuse să dezechilibreze etrava.

Nakada se duse la prova şi desfăşură câţiva metri de frânghie. Când se aflau suficient de aproape de doc,

sări din barcă şi o legă de un tachet. Apoi îşi ridică privirea.

Clădirea care se contura ameninţător deasupra docului, luminată puternic de la bază de becuri electrice camuflate, era un bloc trapezoidal înalt de zece metri, care avea în colţuri statui înaripate fără chip şi încerca să imite vreo ruină de gresie din Egipt sau Persia, în cazul acesta din ciment şi ghips, dar năpădită acum de plante agăţătoare care nu ar fi fost de găsit în acele ţinuturi aride. Pe acoperiş se zăreau mai multe siluete.

Nakada urcă panta. Reproducerea templului sau a mormântului avea doar câţiva metri grosime, cu puţin mai mult decât o arcadă. Un drum acoperit cu material antiderapant uzat ducea prin semiîntuneric până sus, la lumina care se vedea la capăt.

După ce Nakada lăsă în urmă întunericul arcadei, vântul păru să-şi schimbe direcţia, aducând cu el un iz de putregai, ca de carne prost conservată şi lăsată să se strice în ambalaj. După ce ieşi de sub arcadă se trezi într-o curte întinsă pavată cu dale de piatră. De jur împrejur se aflau mai multe clădiri construite în acelaşi stil antic şi grandios şi alte statui fanteziste.

De-a lungul unei laturi a pieţei se afla un şir de cruci grosolane cioplite din scânduri galbene nefinisate, fiecare înaltă de vreo trei metri şi lată de vreo doi. Pe fiecare era răstignit câte un om ţintuit cu piroane groase care îi străpungeau oasele antebraţelor şi gleznelor.

La capătul opus al pieţei, oameni începuseră să se adune: luptători precum cei de pe chei, dar şi femei, bătrâni şi mulţi copii. Cu toţii o priveau în linişte pe nou-venită. Una dintre femei era japoneză.

— Noda? întrebă Nakada.

Femeia o privea cu aceeaşi concentrare impasibilă ca şi ceilalţi. Nu dădea niciun semn că ar fi auzit-o.

Nakada se îndreptă spre crucea cea mai apropiată. Bărbatul răstignit murise cu cel puţin o săptămână înainte, după estimarea ei. Ochii îi fuseseră smulşi de păsări, iar prin gura deschisă i se preumbla o procesiune de furnici minuscule, care coborau şi urcau pe scândura verticală. Hainele bărbatului, confecţionate din mătase chinezească galben-aurie şi albă, pătate de sânge, vomă şi apă de ploaie, aparţineau unui înalt cleric al Bisericii creştine. Înainte să moară îi fuseseră arse în pripă cu fierul înroşit nişte litere greceşti pe frunte. Nadaka desluşi cuvântul PPOAGWGOS, pe care îl traduse prin *conducătorul înainte.* Făcu un pas în spate.

Mulţimea se despărţi pentru a face loc unei siluete scunde şi băţoase: o femeie îmbrăcată într-un veşmânt antilian viu colorat, la fel de lipsit de formă ca o pătură de cal, cu părul lung, negru cu şuviţe cărunte răsfirate din loc în loc, căzându-i liber pe umeri şi despărţit de o simplă cărare pe mijloc. Clara Dos Orsos părea mai îmbătrânită acum decât la vremea la care fusese făcută fotografia lui Kawabata, însă ochii aceia înfipţi în chipul ei antilian teşit erau inconfundabili.

Fecioara din Apalaxia ridică o mână către Nakada, iar mulţimea se alinie în jurul ei.

Încăperea aflată la unul din etajele superioare ale uneia dintre clădirile ce imitau ruinele de gresie era întunecoasă, strâmtă şi sufocantă; uşile, ferestrele înguste şi bolta tavanului erau toate construite la două treimi din dimensiunile obişnuite.

Părul lui Nakada atinse tavanul, iar cele două luptătoare arse de soare care o ţineau de braţe se aplecară pentru a putea intra.

— Ce religie ai, doctore? Eşti budistă?

Greaca lui Dos Orsos era fluentă, aproape fără urmă de accent străin, amintindu-i lui Nakada de profesorii

ei din Konstantiniyye. Fosta călugăriţă şedea pe un pat de campanie scund, iar când se uită în sus la Nakada, aşteptându-i răspunsul, o fâşie de lumină murdară care pătrundea printr-una din ferestre îi căzu pieziş pe faţă.

— Sunt medic, spuse Nakada. Religia mea e vindecarea.

Geanta lui Nakada era aşezată pe patul de scânduri din faţa lui Dos Orsos. O privi pe fosta călugăriţă cum o răstoarnă, scoţând trusa medicală, fiolele de medicament antipsihotic de la Kawabata, pachetul mai mare conţinând ce mai rămăsese din opiul obţinut de la farmacistul corupt de pe docul de alimentare. Dos Orsos îl apucă pe acesta din urmă şi îl azvârli nedesfăcut la mijlocul distanţei dintre patul de campanie şi Nakada.

— Eşti o toxicomană, dădu sentinţa Dos Orsos. Religia ta e opiul.

Nakada deschise gura ca să riposteze, dar o închise la loc. Nu avea ce replica la asta.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea în cele din urmă.

— Care loc?

— Locul ăsta. Insula asta. Clădirile astea. Nakada arătă cu capul spre fereastră. Piaţa de acolo.

— Insula? spuse Dos Orsos. Şapte Oraşe? A fost un parc de distracţii cândva. Éfeso, Esmirna, Pérgamo, Tiatira, Sardes, Filadélfia, Laodicéia… şapte. Partea asta era Esmirna.

Nakada recunoscu numele din litania poetului rus.

— Pentru turiştii creştini romani şi franci.

Dos Orsos zâmbi cu tristeţe.

— De altfel, cea mai mare parte a fost construită de oamenii tăi. N-a avut prea mult succes.

— Şi acum? întrebă Nakada.

Dos Orsos tăcu vreme îndelungată. Apoi răspunse cu o întrebare:

— Ţi-au spus de ce, doctore? De ce vor să mă… tratezi?

— Mi-au spus că eşti schizofrenică, răspunse Nakada.

Îşi auzea vocea de departe, de parcă ar fi fost observaţiile clinice indiferente ale unui alt medic, de parcă ar fi fost o voce pe o bandă audio.

— Că e posibil să suferi de psihoză.

În întuneric, Dos Orsos închise ochii.

— Mi-au spus că eşti responsabilă pentru… incidentul din Espírito Santo, continuă Nakada. Că oamenii tăi au construit… dispozitivul.

— Bomba, spuse Dos Orsos, ţinându-şi în continuare ochii închişi. Trebuie să încercăm întotdeauna să le spunem lucrurilor pe nume… Îşi deschise ochii. Şi sunt într-adevăr responsabilă, doctore?

Nakada se uită de jur împrejurul încăperii. Nu fusese construită cu intenţia de a fi locuită de oameni. Pereţii erau din lemn nefinisat, podeaua era din ciment brut. De-a lungul unui perete se prelingea o dâră de apă care se aduna în colţ într-o băltoacă. Patul lui Dos Orsos fusese încropit din buşteni neprelucraţi, din copaci subţiri cât braţul curăţaţi de crengi la repezeală. Rochia decolorată purtată de fosta călugăriţă pe sub mantaua dungată de lână fusese cândva frumoasă, dar acum era peticită şi pătată.

— Nu ştiu dacă eşti *responsabilă*, spuse Nakada. Dar, din ce-am văzut până acum, nu sunt sigură că oamenii tăi de aici ar fi în stare să construiască măcar un acoperiş prin care să nu pătrundă ploaia.

Femeile o conduseră pe Nakada într-o altă clădire, un bloc de douăsprezece etaje cu un aspect surprinzător de obişnuit, care, dincolo de faptul că părea să fi fost abandonat în mijlocul construcţiei, nu ar fi arătat deloc nelalocul lui în cartierele mărginaşe din Naniwa sau Konstantiniyye. Abia când trecură prin

holul pustiu şi deschiseră uşa de fier către scările ce duceau spre ieşirea de incendiu, Nakada îşi dădu seama că era un hotel.

Majoritatea camerelor de la etajul al patrulea erau neterminate, având doar o gaură acolo unde ar fi trebuit să se afle uşa, însă una dintre ele avea fixat la intrare un grilaj grosolan de metal, care părea să fi fost recuperat din vreo fabrică sau vreo topitorie. Una din femei îl împinse, iar cealaltă o îmbrânci pe Nakada în cameră. Înăuntru se afla un pat de scânduri ca al lui Dos Orsos, cu o simplă bucată de cauciuc din Annam pe post de saltea – o suprafaţă galbenă spongioasă plină de pete maronii şi mucegai albastru. La fiecare colţ erau prinse curele din piele netăbăcită.

Femeile o împinseră spre pat. Nakada se împotrivi, însă cursul ei de kempo pentru autoapărare făcut la minister fusese cu mult timp în urmă, şi, spre deosebire de farmacistul corupt de la docul de aprovizionare, paznicele antiliene ale lui Nakada nu se lăsară luate prin surprindere. După o scurtă luptă, Nakada era legată fedeleş pe podea şi abia îşi mai trăgea răsuflarea, încercând fără succes să se încovoaie pentru a scăpa de durerea ascuţită provocată de genunchiul primit în rinichi.

Se aştepta la mai multe lovituri sau chiar mai rău; în schimb auzi grilajul metalic închizându-se în urma femeilor. O lăsară singură.

Antilienii nu aveau nevoie s-o tortureze, se gândi Nakada; trupul ei de toxicomană prelua repede această sarcină. O durea capul. O dureau muşchii. Coloana vertebrală. O mânca pielea, atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru, ca şi cum furnicile care se înfruptaseră din cadavrul episcopului răstignit îşi terminaseră masa şi trecuseră la carnea ei încă vie. După frisoane, începu într-adevăr să aibă febră. Când

era trează, se chinuia să adoarmă, iar când dormea, era hărţuită de vise halucinante îngrozitoare, în care Shiraoka, Hayashi, copiii morţi din satul de pe râu şi cadavrele carbonizate din Espírito Santo o bântuiau pe rând.

Îl văzu pe rus, pe Semyonov, stând chiar acolo, la căpătâiul patului, cu spatele drept, cu picioarele încrucişate, cu braţele moi pe lângă corp şi cu palmele întinse înainte.

— Am venit aici crezând că Lumea Nouă este un câmp de luptă metaforic, spuse poetul.

În halucinaţia lui Nakada, vorbea greaca mai bine decât îşi amintea ea; sau poate că nici nu era greacă, ci rusă, o limbă pe care, din câte ştia ea, nu o auzise niciodată.

— Pribegii din Lumea Veche, ca tine şi ca mine, vin pe propriul risc! Dar m-am înşelat.

Se mai pricopsise cu un tatuaj, observă Nakada; de data asta era un peşte stilizat desenat din două curbe intersectate; nu i se vindecase încă rana, iar pielea din jur era inflamată şi roşie. Se gândi că ar trebui să fie examinată de un doctor.

— Poporul meu, continuă rusul, poporul tău, oamenii califului, chiar şi oamenii episcopului – toţi se înşală. Câtă aroganţă! E mai mult decât absurd: e pervers.

— Crezi că toate *astea* – spuse Shiraoka, care apăruse pe neaşteptate la timona bărcii, făcând un gest ca pentru a cuprinde camera sărăcăcioasă de hotel, insula, întregul continent – sunt doar recuzită pentru năruirea unei singure minţi japoneze neînsemnate? Te înşeli.

Avu şi alţi vizitatori mai palpabili.

Uneori Noda stătea în tăcere la căpătâiul patului, luându-i temperatura şi pulsul, ştergându-i pielea plină de mâncărimi, ungându-i cu alifie rănile făcute de chingile de piele la încheieturile mâinilor şi la glezne,

turnându-i cu forţa pe gât vreun leac sau altul, însă niciodată opiu.

Alteori venea Dos Orsos. Prelua îndatoririle de soră medicală ale lui Noda sau stătea pur şi simplu şi o asculta pe Nakada ţipând, plângând şi cerşind opiu, moartea sau eliberarea din captivitate sau de propriile coşmaruri.

În tot acest timp, Nakada avu un vis recurent. Se afla pe o stradă îngustă şi pustie, într-un oraş alb măreţ, sub un cer plumburiu, în faţa a două uşi mari de lemn, larg deschise. Dincolo de ele, un şir lung de trepte se pierdeau în întuneric. Nakada ştia că sus, la capătul scării, aşteptau două femei înveşmântate în negru, una dolofană, alta slabă, deşi nu le putea vedea prin beznă. Era pe punctul de a le face o promisiune, lor sau stăpânului lor, o promisiune solemnă, bazată pe o minciună. Ştia că este greşit să facă asta, însă oraşul alb din spatele ei o împingea înainte ca un val de expectativă şi obligaţie.

Păşi dincolo de cadrul uşii.

Cerul se lumină.

Nakada se trezi. Avea senzaţia că se trezise de multă vreme, dar nu ştia de când, nu ştia de cât timp stătea lungită în pat cu ochii deschişi, privind fix la tencuiala murdară a tavanului. Curelele cu care fusese legată de mâini şi de picioare dispăruseră.

Se ridică în capul oaselor. Printr-o fereastră pătrundea lumina soarelui. Îşi târşâi picioarele până acolo. Încheieturile îi erau parcă pline cu nisip. Se simţea de parcă ar fi avut o mie de ani.

Voia opiu. Nu cu disperare. Doar în scopuri terapeutice. Se gândi că, pentru oricine se simţea în halul în care se simţea ea acum, opiul ar trebui să fie un drept uman fundamental.

O văzu pe Noda pe fereastră, la mare depărtare. Se

afla în centrul unei suprafeţe întinse de ciment gri, purta un veşmânt în dungi ca al lui Dos Orsos şi executa foarte lent nişte mişcări de *taikyokuken.* Vreo sută de copii antilieni şedeau în cerc în jurul ei şi o urmăreau; Ishino se afla şi el printre ei. Purta o cămaşă antiliană cu franjuri peste pantalonii lui de un albastru decolorat din uniforma ministerului.

Noda îşi termină exerciţiul. Se întoarse cu faţa spre clădirea în care se afla Nakada şi salută în stilul chinezesc, cu spatele drept şi cu mâinile împreunate în faţa pieptului. Apoi mâinile îi coborâră pe lângă corp şi îşi înclină capul. Îşi menţinu poziţia nemişcată, în timp ce spectatorii se îndepărtau fie solitari, fie în grupuri de câte doi. Ishino fu printre primii care plecară. Copiii dispăruseră cu toţii, iar Noda stătea încă în aceeaşi poziţie când Nakada întoarse capul.

— Poţi să ieşi, spuse Clara Dos Orsos. Nu e încuiat.

Nakada se putea plimba mai mult sau mai puţin în voie pe oriunde dorea. Se gândea că ar fi putut să plece oricând, ar fi putut lua barca-ambulanţă şi ar fi putut traversa lacul, apoi ar fi continuat în jos pe Río Baldío, dar ceva o ţinea acolo, un lucru pe care nu-l putea defini.

Nu era Ishino. Când Nakada îl revăzu, băiatul nu dădu niciun semn că ar recunoaşte-o, iar localnicii îl tratau pe tânărul infirmier ca pe un soi de nebun evlavios, femeile dându-i de mâncare, iar copiii ţinându-l de mână. Faţă de Nakada erau mai prudenţi, ca şi cum atenţia şi protecţia lui Dos Orsos veneau cu preţul unui ghinion contagios.

Localnicii o lăsau singură în cea mai mare parte a timpului, aşa că tot singură cutreiera parcul lăsat în paragină, printre ruinele false, care păreau chiar mai puţin reale acum că erau într-adevăr distruse. Pe panoul uriaş de la intrarea principală a parcului se

putea citi ŞAPTE ORAŞE DE AUR în antiliană, latină şi greacă. Se suia pe scheletele care mai rămăseseră din construcţiile distruse şi examina îndeaproape dioramele nemişcate formate de marionete înţepenite, care încercau să ilustreze legendele apocalipsei creştine. Îi urmărea pe insulari văzându-şi de traiul lor, o privea de la distanţă pe Noda, care le preda noţiuni elementare de *reiki* şi acupunctură.

În «oraşul» numit Filadélfia se afla un studio cinematografic mai mult sau mai puţin funcţional. Nakada presupuse că acolo creease Noda videoclipul de propagandă despre care aflase din mesajul primit în La Vitoria, dar părea să fi fost părăsit de atunci. Nakada ascultă câteva dintre benzile audio, alese la întâmplare. Aproape toate înregistrările conţineau vocea lui Dos Orsos şi erau în antiliană, însă putea desluşi câte un cuvânt pe ici, pe colo. Distingea mai ales numele familiare: *Antilia, Andalus, Espírito Santo,* dar mai înţelegea şi alte cuvinte care îi deveniseră familiare prin repetiţie: *bispos, mártires, bomba, Anticristo, Babilônia.*

În cele din urmă se întorcea invariabil în camera lui Dos Orsos, în partea parcului pe care fosta călugăriţă o numise Esmirna.

— Ştii că nu sunt vindecată, îi spuse lui Dos Orsos la un moment dat. Nu poţi vindeca dependenţa de opiu doar prin simplu sevraj. Drogul provoacă modificări pe termen lung în hipotalamus şi în hipofiză.

— Nu contează, îi răspunse Dos Orsos. Şi poate dacă ai fi vindecată, nu mi-ai mai fi de niciun folos.

Nakada ştia că fosta călugăriţă se referea indirect la Noda, deşi nu înţelegea exact aluzia.

— Aşa cum episcopii nu ţi-au fost de niciun folos? întrebă Nakada, aruncând o privire în jos spre curte.

Dos Orsos nu răspunse. În schimb o întrebă:

— Ai fost vreodată la Córdoba, doctore?

— O singură dată, spuse Nakada.

— Ai vizitat *Mathaf al-Andalus,* marele muzeu din Madinat as-Zahra, palatul lui Abd ar-Rahman?

Nakada scutură din cap. Vizitase capitala andaluză într-o vacanţă, împreună cu alţi zece studenţi din Konstantiniyye. Amintirile ei din cel mai măreţ oraş al lumii occidentale erau legate în cea mai mare parte de o serie de cârciumi, săli de dans şi localuri în care se consuma haşiş, aflate de-a lungul cursului inferior al râului Wadi al-Kabâr.

— Înainte să intru la mănăstire am locuit şapte ani în Córdoba, spuse Dos Orsos. Sunt mulţi antilieni săraci în Iberia şi Italia, ştiai? Limbile vorbite acolo sunt mai uşor de învăţat pentru un antilian decât altele, iar maurii abia dacă pot distinge un creştin de altul. Un grup de misionari romani m-au luat pe mine şi încă alte şaptesprezece fete de la casele noastre de aici şi ne-au dus la Compostela. Câţiva ani ne-au învăţat latină şi greacă, apoi au rămas fără bani. Eu şi alte trei fete am ajuns la Córdoba, fiindcă, dacă eşti sărac şi singur în Iberia, asta faci, te duci la Córdoba… Iar acolo am dat peste un proxenet. E corect *proxenet?*

Cuvântul pe care îl folosise era προαγωγος.

— Ματρνλλος, o lămuri Nakada: peşte.

— Ah, da, spuse Dos Orsos. Ştii, nu e un cuvânt prea des întâlnit în greaca bisericească, deşi poate că ar trebui să fie… în fine, deci peştele ăsta era un tip deştept. Celelalte trei fete şi cu mine eram încă prea tinere pentru munca obişnuită. Dar ştiam să citim şi să scriem. Vorbeam antiliana şi greaca. Mai avea câteva fete de vârsta noastră care vorbeau limba francă şi araba, chiar şi una care ştia chineza, habar n-am de unde o învăţase. Şi ne-a trimis la Madinat as-Zahra şi în curtea de la *Mathaf al-Andalus* ca să cerşim. Acum poate că te întrebi: „Ce-i aşa de deştept la treaba

asta?”

Nakada, căreia nu-i trecuse prin minte niciun gând atât de concret, nu spuse nimic.

— Partea deşteaptă, continuă Dos Orsos, e asta: nu ne-a trimis pur şi simplu la cerşit. Mai întâi ne-a îmbrăcat în haine decente. A pus-o pe una din fetele mai mari să ne aranjeze părul într-o manieră prezentabilă, cu bentiţe albe serioase – arătam ca nişte mici şcolăriţe maure. Apoi s-a dus la un tipograf şi i-a dat să tipărească nişte formulare pe care scria, în cinci sau şase limbi, *Asociaţia pentru întrajutorarea meritorie a sărmanilor şi a nevoiaşilor,* sau ceva care suna la fel de impresionant şi oficial. Şi dintr-odată nu mai eram o şleahtă de mici cerşetoare, ci colectam donaţii pentru o cauză caritabilă. Strângeam mai mulţi bani într-o singură oră decât făceau majoritatea cerşetorilor de la *Mathaf* într-o zi întreagă, şi toţi cei care făceau o donaţie primeau de la noi o chitanţă.

— Şi peştele primea şi el copia chitanţei, ghici Nakada. Ca să se asigure că nu-l înşelaţi la socoteli.

— Bravo!

— Şi episcopii? Προαγωγοι? întrebă Nakada.

— *Să nu necinsteşti pe fiica ta, îngăduindu-i să facă desfrânare, ca să nu se desfrâneze pământul şi ca să nu se umple pământul de stricăciune,* recită Dos Orsos, iar Nakada presupuse că acesta era răspunsul ei.

Însă apoi îi trecu prin minte că nu înţelegere era ceea ce aştepta fosta călugăriţă din partea ei, ci cu totul altceva.

Am rămas acolo zile întregi, poate chiar săptămâni.

Toţi voiau acelaşi lucru: ministerul, doctor-general Araki, rafinatul tovarăş de băutură din Califat al lui Araki, chiar şi Dos Orsos. Chiar şi Noda o prefera probabil pe Dos Orsos ca martiră decât ca profet.

Dar eu nu mă aflam acolo pentru ei. Nici pentru

Noda sau Dos Orsos, nici pentru Araki sau pentru politicieni, şi nici nu mă mai puteam preface că mă aflam acolo pentru minister.

Conform credinţei şcolii budiste a Pământului Pur, prin intervenţia lui Amida-buddha, putem atinge cu toţii mântuirea în decursul unei singure vieţi. Însă în ceea ce priveşte mecanismul exact prin care se poate realiza asta, părerile sunt împărţite. Unii spun că prin repetarea numelui lui Amida se poate renaşte, nu în lumea aceasta, ci în Pământul Pur, unde toţi cei ce se nasc renasc apoi în Nirvana. Alţii spun că Nirvana este chiar Pământul Pur.

Tot ce ştiu e că Amida are ceva bătaie de cap.

– din jurnalul doctorului-locotenent Chië Nakada

Într-o noapte, Nakada fu trezită de bătaia clopotelor.

Se uită pe fereastră – nu mai stătea în camera din hotelul neterminat, ci într-una pe care şi-o alesese singură, într-o clădire de imitaţie romană din oraşul numit Pérgamo – şi văzu piaţa de sub ea ocupată de o procesiune de participanţi tăcuţi. Manifestanţii purtau mantii albe lungi şi glugi negre ţuguiate, şi duceau lumânări mari, de aceeaşi înălţime cu ei. Păşeau desculţi, fără zgomot, pe dalele de piatră.

Doar câţiva dintre ei duceau clopote, poate numai unul din zece. Erau urmaţi de palanchine măreţe aurite, pe care erau aşezate mai multe lumânări orânduite în jurul unor personaje centrale, care stăteau jos sau în picioare: un rege bărbos în straie purpurii, o femeie înveşmântată în alb din cap până-n picioare, care ţinea în braţe un copil mic, o femeie în negru care plângea. Deasupra fiecărei litiere era întins câte un baldachin de care erau agăţate mărgele sclipitoare de cristal şi mici oglinzi de argint ca nişte monede, ce captau lumina lumânărilor şi o reflectau în toate

direcţiile. Nakada le auzea zăngănind, amestecate cu sunetul clopotelor.

Coborî în piaţă. O mulţime de insulari urmăreau procesiunea din beznă, până unde nu răzbătea lumina lumânărilor. Din când în când, unul dintre manifestanţi striga ceva, iar mulţimea răspundea cântând în cor. În procesiune Nakada observă mai mulţi oameni îmbrăcaţi în nişte uniforme pe care nu-şi amintea să le mai fi văzut până atunci: roşii, cu un blazon de forma unei stele cu şapte colţuri. Uniformele erau uzate, însă curate, iar unele dintre ele aveau ecusoane cu nume.

Abia când observă acelaşi blazon cioplit în piatra unei clădiri, Nakada realiză că majoritatea insularilor pe care-i crezuse luptători de gherilă sau băştinaşi antilieni sălbatici aflaţi într-o stare primitivă nu erau decât foştii angajaţi ai parcului de distracţii şi familiile lor.

Apoi, în urma palanchinelor şi a manifestanţilor tăcuţi, apărură maşinăriile.

Erau călăreţi impozanţi, luminaţi electric din interior, suiţi pe nişte cai din ale căror încheieturi ieşea abur. Era şi dragonul care urlase ameninţător în calea bărcii-ambulanţă pe râu, cu căpăţâna lui arsă funcţionând din nou ca înainte. Erau monştri cu capete de fiară şi ale căror trupuri erau acoperite de ochi. Erau oraşe, temple şi castele care se mişcau pe roţi, cu lumini pâlpâind în spatele fiecărei ferestruici.

Procesiunea înaintă prin cele şapte oraşe, în ordinea în care fuseseră enumerate de Semyonov şi de Dos Orsos: Éfeso, Esmirna, Pérgamo, Tiatira, Sardes, Filadélfia, Laodicéia. Nakada urmă şi ea procesiunea.

În piaţa centrală, scheletele răstignite ale episcopilor asistau la înscenarea unei bătălii între un şarpe roşu uriaş şi un înger în armură aurită. Nakada îl zări pe Ishino privind în sus cu admiraţie la personajele încleştate în luptă. Şarpele se prăvăli printr-o trapă

ascunsă, iar mulţimea izbucni în urale.

Nu era nici urmă de Dos Orsos nicăieri. Nakada privi în sus către fereastra fostei călugăriţe şi văzu o lumină albă. Se strecură prin mulţime şi intră în clădire.

Fosta călugăriţă şedea pe pat. Trusa de medicamente a lui Nakada era deschisă în faţa ei, pe saltea. Dos Orsos descoperise sau cineva – Noda? deşi Nakada nu credea asta – îi arătase compartimentul secret unde erau ascunse fiolele cu medicamentul antipsihotic experimental al lui Kawabata.

— Înainte făceau asta în fiecare noapte, spuse Dos Orsos privind pe fereastră. Nu partea cu lumânările, ci parada, luminile.

Se auzi un zgomot ca de obuzier, iar un proiectil explodă undeva la înălţime, aprinzând cerul şi colorând pereţii camerei într-o lumină roşiatică.

— *Şi am auzit pe una din cele patru fiinţe zicând cu glas ca de tunet: Vino şi vezi; şi am văzut…* Se întoarse către Nakada. Nu contează cine a construit bomba, spuse ea. Să zicem că au construit-o episcopii şi le-a fost teamă să o folosească. Nu contează de cine sau pentru ce motiv a fost declanşată, dacă a fost în numele meu sau al episcopilor sau în numele califului de Córdoba.

— Sau în numele regentului din Yoshino, sugeră Nakada.

Dos Orsos încuviinţă din cap.

Din curte Nakada auzi sunet de trompete. Se uită în jos şi văzu că de la nivelul solului se ridicase un tron, pe care şedea un bărbat cu părul alb, în veşminte europene. În faţa tronului se aflau şapte îngeri, fiecare ţinând în mâini câte o carte deschisă.

— *Şi cărţile au fost deschise,* recită Dos Orsos. *Şi o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieţii; şi morţii au fost judecaţi din cele scrise în cărţi, potrivit*

cu faptele lor.

Nakada se gândi la copiii din satul de pe râu. Se gândi la rugul lui Hayashi, apoi la Hayashi însăşi, aşa cum o văzuse prima dată, scăldată în lumina soarelui din golful Mexic. Se gândi pentru prima oară după săptămâni întregi la soţul şi la fiul ei, pe care acum era sigură că nu avea să-i mai revadă niciodată.

— Înţelegi, spuse Dos Orsos pe neaşteptate, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Nakada. Avem cu toţii mâinile mânjite cu sângele copiilor din Espírito Santo. Vom da socoteală cu toţii în ziua judecăţii. *Şi toate acestea li s-au întâmplat acelora, ca preînchipuiri ale viitorului,* spuse ea, *şi au fost scrise spre povăţuirea noastră, la care au ajuns sfârşiturile veacurilor.*

Nakada se uită la trusa medicală deschisă. Se întrebă pentru prima oară, fiind surprinsă să realizeze că nu se întrebase până atunci, ce conţineau de fapt acele flacoane.

— Eu ştiu cu sângele cui am eu mâinile mânjite, îi spuse ea lui Dos Orsos. Nu e treaba mea să-ţi spun cu sângele cui sunt mânjite mâinile tale. Se întoarse să plece. În cadrul uşii şovăi. Îmi pare rău.

A doua zi de dimineaţă îl găsi pe Ishino, îl luă de mână şi îl conduse pe doc, unde era încă ancorată barca-ambulanţă. Din a doua încercare, reuşi să pornească unul dintre motoarele rămase.

Traversă lacul cu barca, însă nu spre vest, către canalul de pe Río Baldío, ci către est. Pe ţărmul estic, în micul oraş San Lucas, dădu la schimb barca şi majoritatea încărcăturii pentru o lamă de povară, o buiotă şi două pături de lână, şi păstră doar o geantă cu echipament medical şi alta cu fulgi de soia şi orez. Găsi un drum care ducea în sus printre dealuri.

Când ajunse aproape pe coama dealului, se uită o singură dată în urmă. Către sud se întindeau un şir de

nori negri la orizont, iar dedesubtul lor, o beznă de nepătruns. Dar aici unde se afla ea ieşise soarele, drumul de pământ era străjuit de-o parte şi de alta de plopi, iar aerul era curat şi proaspăt. Scoase harta lui Shiraoka şi verifică direcţia în care se îndrepta: cât mai departe de război, înspre zonele nemarcate.

Undeva acolo trebuiau să existe nişte oameni care să nu fi auzit niciodată de al-Andalus, de Japonia sau de alte versiuni ale sfârşitului lumii.

Nakada dădu drumul hărţii să zboare fâlfâind în bătaia vântului. Îl luă din nou pe Ishino de mână, iar cu cealaltă apucă lama de căpăstru şi porniră iar la drum. Nu se mai uită în urmă.

IAR ŞI IAR ŞI IAR

Rachel Swirsky

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Iată un studiu percutant şi amuzant despre cum va arăta dorinţa de a indigna în viitor. Povestea se derulează pe parcursul mai multor generaţii, demonstrându-ne din nou că lucrurile, cu cât se schimbă mai mult, cu atât rămân de fapt la fel...

Creaţiile tinerei scriitoare Rachel Swirsky au fost publicate *în Subterranean, Tor.com, Interzone, Fantasy Magazine, Weird Tales* şi nu numai, iar opera sa a fost nominalizată pentru premiile Hugo, Nebula şi Sturgeon. Dintre cărţile sale mai recente amintim: *Eros, Philia, Agape; A Memory of Wind,* o colecţie de povestiri, *Through the Drowsy Dark.* În calitate de coeditoare, a publicat împreună cu Sean Wallace antologia *People of the Book: A Decade of Jewish Science Fiction & Fantasy.*

Totul a început cu Lionel Caldwell, născut în 1900 într-o familie de menoniţi severi care considerau că băutura, dansul şi bijuteriile erau păcate împotriva Domnului. Imediat ce a împlinit vârsta necesară, Lionel şi-a luat tălpăşiţa şi s-a mutat la oraş, unde, în mijlocul unei atmosfere decadente, a început să bea tărie prin tot felul de spelunci, să înjure luând numele Domnului în deşert şi să danseze cu femei care purtau şosete rulate la glezne şi aveau părul tuns scurt până la

bărbie.

Lionel a făcut avere vânzând bijuterii. Rubinele şi safirele l-au menţinut pe val chiar şi în perioada Marii Crize Economice. Credea că bogăţia o să-l scoată din orice încurcătură – apoi s-a născut Art.

Lionel lăsase procrearea pentru mai târziu în viaţă, aşa că Art a crescut în perioada anilor şaizeci. A respins valorile conservatoare ale tatălui său în favoarea păcii, dragostei şi lipsei de igienă. Plin de neruşinare, a avut relaţii într-o veselie cu negrese şi evreice şi şi-a lăsat părul negru să crească până i-a ajuns în talie.

— Ce naiba ai făcut? îl chestionă Lionel pe Art când acesta se întoarse acasă de la universitate cu coada de cal atârnându-i pe spate.

Înainte ca Art să poată pronunţa vreun cuvânt în apărarea sa, Lionel îşi trânti paharul de whisky.

— Mi-e silă când mă uit la tine! spuse el, ieşind în trombă din casă.

În cele din urmă, Art l-a iritat şi mai mult pe taică-său însurându-se cu o evreică al cărei tată era producător la Hollywood. Lionel s-a dus la nuntă fără nicio tragere de inimă. Îmbătându-se din oferta generoasă pusă la dispoziţie de noul socru al lui Art, Lionel s-a mai înmuiat.

— Voi toţi sunteţi din soiul ăl bun de evrei, îi explică el lui Jack Fieldstone, născut Goldman, închinând paharul de şampanie.

De dragul armoniei familiale, Jack se abţinu de la comentarii.

Esther, soţia lui Art, era o femeie de carieră care ocupa un post de profesor universitar de istoria artei la San Francisco State College. A spus cât se poate de clar şi răspicat că nici nu-i trecea prin minte să aibă copii până la obţinerea unui post permanent la

universitate, aşa că cele două fiice li s-au născut abia pe la jumătatea anilor optzeci.

Sage, cea mai mare dintre surori, fusese rotofeie încă din copilărie, şi era mai degrabă ţâfnoasă decât drăgălaşă. Pe post de coafură avea o creastă de mohican vopsită în toate culorile curcubeului, îşi înfipsese un belciug în nas şi umbla peste tot cu lanţuri, tropăind în bocancii militari. Câştiga bani reparând computerele vecinilor, şi-şi cheltuia veniturile pe doze de LSD şi Ecstasy.

Rue, fiica cea mai mică, arăta mai prezentabil la prima vedere, dar asta numai până îşi scotea tricourile lăbărţate şi blugii, dezvelindu-şi tatuajele elaborate, unele făcute chiar de ea. Braţele îi erau acoperite de tatuaje cu simboluri tribale până la încheietura mâinilor, făcându-i pielea albă să semene cu nişte mănuşi. Pe spate, personaje din desene animate şi diverse nume de mărci formau un soi de panou publicitar plin de sarcasm. Pe partea interioară a coapselor scria cu caractere japoneze kanji „Voi, cei ce intraţi aici, abandonaţi orice speranţă”, ceea ce o ajutase în numeroase ocazii să aleagă grâul de neghină. Le povesti că strângea bani pentru ceva numit *lacing*, ceea ce îi întoarse puţin stomacul pe dos chiar şi lui Sage când auzi despre ce era vorba.

— Vă compătimesc, le spuse Art lui Sage şi Rue. Pe vremea mea, tot ce trebuia să facem ca să ne scoatem din sărite părinţii era să ne lăsăm părul lung. Ce-o să se mai aleagă şi de copiii voştri?

Sage a fost cea care a procreat, aşa că a avut ocazia să afle răspunsul. Fiul ei cel mai mare, Paolo, s-a înscris într-un program experimental de testare a produselor pentru a-şi înlocui ochii, nasul şi urechile cu o bandă optică senzorială. Lucia şi-a încrucişat ADN-ul cu cel al unei furnici şi i-a crescut un exoschelet, care

s-a dovedit practic atunci când a renunţat la statutul de obiector de conştiinţă şi s-a înrolat în armată. Javier s-a lăsat de facultate pentru a se alătura unei colonii de pacienţi-cobai şi era destul de generos pentru a ataşa fotografii cu maladiile sale cele mai recente la felicitările trimise în fiecare an de sărbători.

Lucrurile s-au înrăutăţit din ce în ce mai mult. Când i-a venit vremea lui Paolo să aibă copii, era la modă regenerarea membrelor. Adolescenţii se întreceau în a se şoca unii pe alţii cu mutilări extreme. Gyptia, cea mai mică dintre odraslele lui Paolo, a câştigat un duel împotriva rivalei sale de la liceu, retezându-şi picioarele, braţele, sânii şi organele de simţ.

Când a văzut ce făcuse, Paolo şi-a înăbuşit un ţipăt.

— Scumpo, spuse el prudent, nu ai mers oare puţin cam departe?

Gyptia aşteptă să-i crească la loc ochii, după care şi-i dădu peste cap.

Până a ajuns Gyptia la maturitate, durata de viaţă depăşise deja limita de jumătate de mileniu. Generaţia ei amâna cât se putea întemeierea unei familii. De ce să-şi bată capul să crească acum copii, când puteau să mai rămână celibatari şi liberi ca păsările cerului alte câteva decenii?

Când împlini trei sute cincizeci de ani, ceasul biologic al Gyptiei îşi anunţă zgomotos prezenţa. Renunţă la strato-apartamentul luat cu chirie şi se alătură unei cooperative propice pentru creşterea copiilor, în regiunea unde fusese cândva Wyoming, care producea energie eoliană. Atât locuitorii actuali, cât şi cei din trecut îi ridicau în slăvi diversitatea. Din cooperativă făceau parte chiar şi câteva familii nucleare legate prin ritualuri religioase străvechi.

Xyr, fiica Gyptiei, a crescut înconjurată de câmpuri de pelin presărate cu mori de vânt. Ea şi prietenii ei se

căţărau pe stâncile de gresie şi îşi imaginau că locuiesc în strato-apartamente, asemenea celor pe care le lăsaseră în urmă părinţii lor.

În faţa lui Xyr se deschidea un întreg orizont de posibilităţi: un teritoriu vast pe care să-l exploreze, excursii lunare pentru a vedea minunile tehnologice şi artistice ale lumii moderne, baze de date educaţionale şi de divertisment conectate prin *speed pulse.* Printre vecinii ei se găseau: poliamorişti, monogami, asexuali, tradiţionalişti, futurişti, istorişti, mizantropi, hibrizi genetici, corcituri biomecanice, purişti, anarhişti, exortaţi, xenofili, menthrazi, oviţi, alvori şi ilpi.

Xyr şi-a lăsat părul să crească lung şi drept. Nu o interesau drogurile recreaţionale, cu excepţia ocazionalului pahar de vin la sărbători. A respins posibilitatea unui amestec de gene de vultur şi liliac care i-ar fi îmbunătăţit auzul şi văzul şi şi-a menţinut culoarea naturală a pielii – maroniul său multirasial – în loc să şi-o pigmenteze într-un stacojiu la modă.

În timp ce pe adulţi îi apuca nostalgia şi se adunau laolaltă ca să-şi injecteze boala Lyme şi rubeolă, şi varicelă, Xyr şi prietenii ei organizau seri dansante în câmpurile de pelin şi decorau morile de vânt cu ornamente de hârtie colorată.

Gyptia stăruia ca fiica ei să facă ceva normal.

— O singură mână, o imploră ea. Numai dreapta. Direct de la încheietură. O să crească înapoi atât de repede, că nici n-o să-ţi dai seama.

Xyr îşi scutură părul blond şi neted, prins în coadă de cal. Îşi trase o jachetă tricotată peste rochia fără mâneci şi închise cuviincioasă nasturele cel mai de sus, de la gât, purtând-o înfăşurată peste umeri ca pe un şal.

— Mamă, spuse ea cu un oftat juvenil, care nu se schimbase de secole. Măcar *încearcă* să nu mai fii atât

de încuiată la minte.

Stând în pragul uşii, Gyptia o privea agitată pe Xyr, care ieşea să-şi întâlnească prietenii în câmpurile bătute de vânt, cu puloverul trandafiriu fluturând în urma ei.

Era atât de dureros pentru Gyptia de fiecare dată când realiza din nou că nu putea face nimic, nu avea niciun mijloc de a o proteja pe Xyr de nimic din ceea ce conta, nici chiar de ea însăşi. Asta era una dintre greutăţile cele mai mari pentru un părinte, se gândea ea – să încerci să impui mentalităţile generaţiilor anterioare asupra unor noi moduri de gândire. Va exista întotdeauna o prăpastie între ele, între mamă şi fiică. Dar chiar şi aşa, Gyptia trebuia să încerce să o ocrotească pe Xyr. Gyptia lăsă irisul uşii să se închidă şi urcă la ea în cameră ca să-şi mai taie un deget sau două, făcând tot posibilul să nu se îngrijoreze.

ELEGIE PENTRU UN TÂNĂR ELAN

Hannu Rajaniemi

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Tânărul scriitor Hannu Rajaniemi s-a născut în Finlanda, la Ylivieska, dar în prezent locuieşte în Edinburgh, Scoţia, unde a obţinut un doctorat în teoria corzilor. Este cofondator al organizaţiei Thinktank Maths, care oferă servicii de consultanţă şi cercetare în matematică aplicată şi *business development.* Este de asemenea membru al Writers' Bloc, un grup de artişti care realizează spectacole de recitare şi care îşi au sediul în Edinburgh. Rajaniemi a avut un mare impact în domeniul SF cu doar câteva povestiri. Povestirea sa din 2005, „Deux Ex Homine", publicată iniţial în antologia scoţiană regională *Nova Scotia,* a fost retipărită în mai multe antologii de tipul Best of the Year, inclusiv în cea de faţă, şi a fost una dintre povestirile cărora li s-a acordat cea mai multă atenţie în anul respectiv, aşa cum a fost şi povestirea „His Master's Voice", publicată în *Interzone* în 2008. Primul său roman, *The Quantum Thief,* a apărut în 2010 şi a fost întâmpinat cu o atenţie critică deosebită şi cu numeroase recenzii.

Asemenea lui Bruce Sterling, Greg Egan şi Charles Stross, din generaţia precedentă de autori de science fiction, Rajaniemi este şi el unul dintre scriitorii cu un stil cât se poate de inovator şi complex, rămânând totuşi inteligibil (cu toate că vor

exista întotdeauna voci care să susţină că *nu* este inteligibil, aceasta fiind soarta comună a autorilor ultramoderni). Povestirea de faţă este situată într-o societate postapocaliptică a viitorului, în care se războiesc postoameni cu puteri de zei. Deşi scurtă, reuşeşte să concentreze în doar câteva pagini suficiente premise pentru a sta ulterior la baza unui roman de patru sute de pagini.

În noaptea care a urmat după ce a săgetat tânărul elan, Kosonen a încercat să scrie un poem la focul de tabără.

Era sfârşitul lui aprilie şi pământul era încă acoperit de zăpadă. Îşi făcuse deja un obicei din a sta afară seara, pe un buştean lângă foc, în mica poiană unde îşi avea şi coliba. Lui Otso îi plăcea mai mult să stea afară, iar el prefera compania ursului decât să rămână singur. Ursul sforăia zgomotos, cocoţat pe grămada lui de crengi de brad.

Din blana lui care se usca se ridica un miros de umezeală care păstra şi un iz de rahat de elan.

Se scormoni în buzunare şi scoase un carneţel şi un creion. Îl răsfoi: majoritatea paginilor erau goale. Cuvintele deveniseră alunecoase, mai greu de prins decât elanii. Dar nu şi acesta: fusese tânăr şi neatent. Un elan bătrân nu ar fi lăsat un om şi un urs să se apropie atât de mult.

Mâzgăli mai multe cuvinte pe prima pagină goală, strângând apăsat creionul în mână.

Coarne. Coarne de safir. Nu-i plăcea. *Flăcări îngheţate. Rădăcinile arborilor. Destine bifurcate.*

Trebuia să existe cuvinte care să capteze clipa în care arbaleta i-a ricoşat pe umăr şi a auzit sunetul săgeţii străpungând carnea. Dar era ca şi cum ar fi

încercat să prindă fulgi de zăpadă în palmă. Abia ce întrezărea structura cristalină, că se şi topeau.

Închise carneţelul şi aproape îl aruncă în foc, dar se răzgândi şi îl băgă înapoi în buzunar. N-avea niciun rost să irosească hârtia. În fond, ultimul sul de hârtie igienică din latrină era pe sfârşite.

— Kosonen se gândeşte iar la cuvinte, mormăi Otso. Kosonen ar trebui să tragă mai mult la măsea. Nu are nevoie de cuvinte atunci. Doar somn.

Kosonen se uită la urs.

— Te crezi isteţ, nu? Atinse uşor arbaleta. Poate că tu ar trebui să împuşti elani.

— Otso bun la mirosit, Kosonen la tras. Amândoi buni la băut.

Otso căscă în voie, dezvelindu-şi şirurile de dinţi galbeni. Apoi se răsuci pe o parte şi scoase un oftat adânc de mulţumire.

— Otso o să aibă mai multă băutură curând.

Poate că ursul avea dreptate. Poate că avea nevoie doar să bea ceva. N-avea niciun rost să fie poet: se scriseseră deja toate poeziile din lume, acolo sus, în cer. Aveau probabil grădini de poezie. Sau locuri în care puteai să te transformi în cuvinte.

Dar nu asta conta. Cuvintele trebuiau să vină de la *el*, un bărbat murdar şi bărbos din pădure, a cărui toaletă era o gaură în pământ. Cuvinte luminoase din materie întunecată, asta însemna poezia.

Când îi reuşea.

Trebuia să se ocupe de mai multe lucruri. Afurisitele de veveriţe aproape reuşiseră să spargă încuietoarea în noaptea anterioară. Uşa de la pivniţă trebuia reparată. Dar toate astea mai puteau aştepta până a doua zi.

Era pe punctul de a deschide o sticlă de vodcă din ascunzătoarea din zăpadă a lui Otso, când Marja coborî

din cer sub formă de ploaie.

Ploaia era neaşteptată şi rece ca o găleată de apă turnată în cap la saună. Dar picăturile nu atinseră pământul, ci plutiră în jurul lui Kosonen. În timp ce le privea, îşi schimbară forma, se uniră şi creară o femeie, cu oase subţiri ca nişte fuse, cu carnea şi muşchii precum ceaţa. Arăta ca o sculptură de sticlă. Sânii săi mici erau nişte emisfere perfecte, sexul său, un triunghi echilateral argintiu. Dar chipul îi era cunoscut: nasul mic şi pometii înalţi, limba ascuţită.

Marja.

Otso se ridică imediat şi într-o clipă se afla lângă Kosonen.

— Miros rău, miros de zeu, mormăi el. Otso muşcă.

Femeia de ploaie se uită la el curioasă.

— Otso, rosti Kosonen cu fermitate.

Apucă strâns blana de pe ceafa aspră a ursului, simţindu-i muşchii încordaţi.

— Otso e prietenul lui Kosonen. Ascultă-l pe Kosonen. Nu e vreme de muşcat. Vreme de dormit. Kosonen o să vorbească cu zeul.

Apoi înfipse sticla de vodcă în zăpadă, chiar sub nasul lui.

Ursul adulmecă sticla şi râcâi cu una din labele din faţă zăpada pe jumătate topită.

— Otso pleacă, spuse el în cele din urmă. Kosonen strigă dacă zeul muşcă. Atunci Otso vine.

Ridică cu dexteritate sticla în gură şi dispăru în pădure cu mersul său lejer şi târşâit de urs.

— Salut, zise femeia de ploaie.

— Bună, spuse Kosonen prudent.

Se întrebă dacă era reală. Zeii molimei erau vicleni. Era posibil ca unul dintre ei să fi luat imaginea Marjei din mintea lui. Se uită la arbaleta nearmată şi încercă să-şi calculeze şansele: o zeiţă de diamant împotriva

unui poet neantrenat din pădure. Nu era a bine.

— Câinele tău nu mă place prea mult, spuse întruchiparea Marjei.

Se aşeză pe buşteanul lui Kosonen şi-şi legănă picioarele sclipitoare în aer, înainte şi înapoi, exact aşa cum făcea Marja întotdeauna la saună. Era cu siguranţă ea, hotărî Kosonen, simţind parcă ceva ascuţit în gât.

Tuşi.

— Urs, nu câine. Un câine ar fi lătrat. Otso muşcă direct. Nu e nimic personal, e pur şi simplu în natura lui. Bănuitor şi ursuz.

— Pare să semene cu cineva pe care îl cunoşteam cândva.

— Nu sunt bănuitor. Kosonen se chirci şi încercă să aţâţe focul. În pădure înveţi să fii prudent.

Marja se uită în jur.

— Credeam că v-am dat mai mult echipament vouă, celor care aţi rămas. Pare cam… primitiv pe aici.

— Da, am avut dispozitive berechet, spuse Kosonen. Dar nu erau rezistente la molimă. Înainte de asta – îşi atinse arbaleta – am avut o armă automată, dar a fost contaminată. Am omorât-o cu un pietroi şi am aruncat-o în mlaştină. Mai am schiurile şi câteva unelte, şi asta. Kosonen îşi atinse tâmpla. Mi-au fost de-ajuns până acum. Aşa că hai noroc!

Adună o grămăjoară de vreascuri sub un triunghi de buşteni mici, şi într-o clipă răsăriră din nou flăcările. După trei ani învăţase în sfârşit tainele pădurii. Pielea Marjei arăta aproape omenească în lumina blândă a focului. Se aşeză pe crengile de brad ale lui Otso şi o privi. Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu spuse nimic.

— Deci cum o mai duci în ultima vreme? întrebă el. Eşti ocupată?

Marja zâmbi.

— Soţia ta a crescut. Acum e o fată mare. Nici n-ai vrea să ştii cât de mare.

— Deci… tu nu eşti ea? Cu cine stau de vorbă?

— Sunt şi nu sunt ea. Sunt o copie, însă o copie fidelă. O traducere. Tu n-ai cum să înţelegi.

Kosonen puse nişte zăpadă la topit în ibricul de cafea.

— Aşa deci, sunt un troglodit. Foarte bine. Dar îmi dau seama că te afli aici pentru că vrei ceva. Aşa că hai să trecem naibii la subiect, înjură el.

Marja inspiră adânc.

— Am pierdut ceva. Ceva important. Ceva nou. Scânteia, aşa o numim noi. A căzut în oraş.

— Credeam că faceţi copii după orice.

— Informaţie cuantică. Asta era partea care era *nouă.* Nu poate fi copiată.

— Tragedia dracului.

Între sprâncenele Marjei apăru o cută. Kosonen şi-o amintea din sutele de certe pe care le avuseseră şi înghiţi în sec.

— Dacă asta e atitudinea pe care vrei s-o adopţi, n-ai decât, spuse ea. Credeam că o să te bucuri să mă vezi. Nu era nevoie să vin eu, ar fi putut să-l trimită pe Mickey Mouse. Dar voiam să te văd. Marja cea mare voia să te vadă. Aşadar te-ai hotărât să-ţi duci traiul aşa, ca un personaj tragic hălăduind prin păduri. Treaba ta. Dar ai putea cel puţin să asculţi ce am de zis. Îmi datorezi măcar asta.

Kosonen nu răspunse.

— Aşa deci, spuse Marja. Încă mă învinuieşti pentru Esa.

Avea dreptate. Ea fusese cea care luase prima maşinărie Moş Crăciun. Băiatul are nevoie de tot ce-i putem oferi mai bun, spusese ea. Lumea se schimbă. Nu se poate să rămână în urmă. Hai să-l transformăm

într-un mic zeu, cum e copilul vecinilor.

— Presupun că n-ar trebui să te învinuiesc pe *tine*, spuse Kosonen. Tu eşti doar o… copie. N-ai fost de faţă.

— Ba am fost de faţă, zise Marja încet. Îmi amintesc. Chiar mai bine decât îţi aminteşti tu acum. Dar eu reuşesc să şi uit mai bine şi să iert. Tu n-ai reuşit niciodată. Tot ce-ai făcut tu a fost să… scrii poezii. Noi, ceilalţi, am mers mai departe şi am salvat lumea.

— Bună treabă, spuse Kosonen.

Aţâţă focul cu un băţ şi o mulţime de scântei zburară în aer odată cu fumul.

Marja se ridică în picioare.

— În ordine, spuse ea. Plec. Ne vedem peste o sută de ani.

Aerul se răci. În jurul ei apăru o aureolă sclipind la lumina focului.

Kosonen închise ochii şi îşi încleştă maxilarul. Aşteptă zece secunde. Apoi deschise ochii. Marja era tot acolo, holbându-se la el neputincioasă. Nu-şi putu reţine zâmbetul. Nu putea pleca niciodată fără să aibă ultimul cuvânt.

— Îmi pare rău, spuse Kosonen. A trecut multă vreme. Stau în pădure cu un urs. Nu e chiar mediul cel mai propice pentru ameliorarea temperamentului.

— Nu pot să zic că am observat vreo diferenţă.

— În regulă, răspunse Kosonen. Bătu uşor cu palma pe crengile de brad de lângă el. Stai jos. Hai să o luăm de la capăt. O să fac o cafea.

Marja se aşeză. Umărul gol i se atingea de al lui. O simţea neobişnuit de caldă, aproape mai caldă chiar decât focul.

— Nu putem intra în oraş din cauza zidului de apărare, spuse ea. Nu mai avem pe nimeni suficient de… uman. S-a discutat la un moment dat despre

crearea unuia, dar… cearta ar dura un secol. Oftă. Ne plac discuţiile în cer.

Kosonen rânji.

— Pariez că te-ai integrat de minune. Înainte să continue, se uită dacă apăruse cuta. Deci aveţi nevoie de un comisionar.

— Avem nevoie de ajutor.

Kosonen se uită la foc. Flăcările se stingeau acum, pâlpâind în apropierea lemnului înnegrit. Cenuşa părea să aibă culori noi de fiecare dată. Sau poate doar le uita el.

Atinse mâna Marjei. Avea consistenţa unui balon de săpun, aproape lipsită de consistenţă. Însă ea nu şi-o retrase.

— De acord, spuse el. Dar ca să ştii, nu o fac doar de dragul vremurilor de altădată.

— Îţi oferim orice ne stă în putere să-ţi dăm.

— Nu cer mult, spuse Kosonen. Nu vreau decât cuvinte.

Soarele strălucea peste *kantohanki:* zăpada cu suprafaţa îngheţată, suficient de rezistentă pentru a ţine un om pe schiuri şi un urs. Kosonen răsufla greu. Chiar şi mersul la vale, încercând să ţină pasul cu Otso, era dificil. Dar pe o vreme ca asta, schiatul avea ceva glorios – să aluneci peste umbrele albastre ale copacilor aproape fără fricţiune, cu zăpada scârţâindu-ţi sub picioare.

Am stat prea mult timp într-un loc, se gândi el. *Ar fi trebuit să mă duc undeva doar de dragul de a mă duce, nu pentru că mi-o cere cineva.*

După-amiază, când începuse deja să asfinţească, ajunseră la calea ferată – un şanţ gol tăind pădurea de-a curmezişul, două linii paralele de metal într-o albie de pietriş. Kosonen îşi scoase schiurile şi le înfipse în

zăpadă.

— Îmi pare rău că nu poţi să vii cu mine, îi zise lui Otso. N-ai voie să intri în oraş.

— Otso nu urs de oraş, spuse animalul. Otso aşteaptă pe Kosonen. Kosonen găseşte gângania din cer, se întoarce. Apoi bem tărie.

Îşi scărpina stângaci blana aspră de pe gât. Ursul îl împunse pe Kosonen cu nasul în burtă atât de tare, încât aproape îl dărâmă. Apoi mormăi înfundat şi se întoarse în pădure cu mersul său legănat. Bărbatul îl privi până dispăru printre copacii acoperiţi de zăpadă.

Avu nevoie de trei încercări dureroase de a-şi băga degetele în gât până să-i iasă în sfârşit nanosămânţa pe care i-o dăduse Marja. Senzaţia de înec îi lăsă un gust amar în gură. Singura modalitate de a proteja de molimă obiectul fragil fusese să-l înghită. Îl curăţă în zăpadă: era un obiect mărunt transparent, de mărimea unei nuci, alunecos şi cald. Îi amintea de jucăriile pe care le putea cumpăra de la automate în supermarketuri pe vremea când era el copil – sfere de plastic cu o surpriză înăuntru.

O puse cu grijă pe linia ferată, îşi şterse urmele de vomă de pe buze şi îşi clăti gura cu apă. Apoi o privi. Marja ştia că nu ar fi citit niciun manual de instrucţiuni, aşa că nu-i dăduse niciunul.

— Fă-mi un tren, spuse el.

Nicio reacţie. *Poate că se pricepe să-mi citească gândurile*, îi trecu prin minte. Îşi imagină un vechi tren cu abur pufăind pe şine. Tot nimic; doar reflecţia cerului crepuscular pe suprafaţa limpede a seminţei. *Întotdeauna a fost prea subtilă.* Marja nu putea să ofere vreodată un cadou fără să se gândească la semnificaţia lui zile întregi. Cât stătuse nemişcat, aerul îngheţat al iernii îi pătrunsese prin haina din blană de lup, iar acum trebuia să ţopăie pe loc şi să-şi frece

mâinile ca să se încălzească.

În timp ce se mişca, îi veni o idee. Se încruntă, fixându-şi privirea asupra seminţei, şi-şi scoase carneţelul din buzunar. Poate era timpul să încerce celălalt cadou al Marjei, sau plata în avans, în funcţie de cum priveai lucrurile. Abia scrisese câteva rânduri, când cuvintele începură deja să-i salte în minte ca nişte animale trezite dintr-un somn adânc. Închise caietul, îşi drese vocea şi vorbi.

aceste şine
au fost uzate şi subţiate
de roţi
care au scris
numele fiecărui călător
În oţel şi în kilometri

spuse el,

e un lucru bun
că anii
ne-au mâncat şi carnea
ne-au făcut slabi şi uşori
aşa că şinele sunt destul de tari
ca să ne mai poarte încă
spre oraş
În trenul nostru din sticlă şi cuvinte

Versuri de duzină, se gândi el, dar nu conta. Bucuria cuvintelor îi inundă venele la fel ca vodca. *Păcat că n-a mers…*

Sămânţa deveni neclară. Explodă, transformându-se într-o sferă incandescentă. Faţa lui Kosonen fu învăluită de căldura emanată. Tentacule luminoase se răsuciră în jurul lui, extrăgând carbon şi metal din şine şi din arbori. Dansau ca arcurile electrice ale unui aparat de sudură, desenând linii şi suprafeţe în aer.

Şi dintr-odată, trenul era acolo.

Era transparent, avea pereţii subţiri ca hârtia şi roţi fragile, ca şi cum ar fi fost suflat din sticlă; arăta ca schiţa unei locomotive cu abur cu un singur vagon, cu scaune făcute parcă din pânză de păianjen, exact aşa cum îşi imaginase.

Se urcă înăuntru, aşteptându-se ca firava structură să se legene sub greutatea lui, însă părea foarte rezistentă. Nanosămânţa stătea pe podea neatinsă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. O ridică grijuliu, o duse afară şi o îngropă în zăpadă, lăsându-şi schiurile şi beţele ca puncte de reper. Apoi îşi luă rucsacul, se urcă din nou în tren şi se aşeză pe unul din scaunele ca de voal. Pe neaşteptate, trenul se urni încet din loc. Lui Kosonen i se păru că aude şinele şoptind, dar nu reuşi să distingă cuvintele.

Privi pădurea întuncoasă alunecând pe lângă el. Îşi simţea mâinile şi picioarele greoaie după drumul de peste zi. Amintirea senzaţiei schiurilor alunecând pe zăpadă, combinată cu mişcarea trenului, îl făcu pe Kosonen să adoarmă curând.

Când se trezi, era întuneric. Lumina de chihlimbar a zidului de protecţie strălucea la orizont ca un nor de furtună.

Trenul prinsese viteză. Pădurea întunecată de afară alerga pe lângă el ca o fâşie neîntreruptă, iar şoaptele şinelor deveniseră o melodie sacadată şi domoală. Kosonen înghiţi în sec, în timp ce trenul străbătu distanţa rămasă în doar câteva minute. Zidul de apărare devenise o cupolă ceţoasă, din interiorul căreia strălucea o lumină gălbuie. Dedesubt, se aşternea silueta neclară a oraşului. Clădirile păreau să se mişte ca marionetele unui teatru de umbre, manevrate de un uriaş.

Apoi, chiar în faţa trenului apăru o perdea de flăcări,

un zid de nepătruns făcut din lumină crepusculară şi din chihlimbar, care traversa şinele. Kosonen apucă atât de strâns marginile scaunului, încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Încetineşte! strigă el, însă trenul nu auzi.

Se izbi în plin de zidul de protecţie cu un impact zguduitor. Avu loc o erupţie de lumină, după care Kosonen fu ridicat din scaun.

Era ca şi cum s-ar fi înecat, numai că, în loc de apă, plutea într-o mare infinită de lumină de chihlimbar. În afara luminii nu mai era nimic, doar vid. Simţi furnicături pe piele. Avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că nu respiră.

Iar apoi auzi o voce aspră care îi vorbi.

Acesta nu este un loc pentru oameni. Închis. Interzis. Du-te înapoi.

— Am o misiune, replică Kosonen. Vocea lui era lipsită de ecou în interiorul luminii. De la creatorii tăi. Îţi ordonă să mă laşi să intru.

Închise ochii, iar în faţa lui începu să plutească cel de-al treilea dar al Marjei, de data aceasta nu cuvinte, ci un număr. Îi fusese dintotdeauna greu să memoreze lucruri, dar Marja avusese grijă să i-l imprime în minte cu un stilou cu cerneală acidă. Citi una câte una cifrele care păreau să nu se mai sfârşească.

Poţi intra, spuse zidul de protecţie. *Dar numai ceea ce este uman va putea ieşi.*

Trenul şi viteza reveniră, ascuţite şi reale ca o tăietură în hârtie. Strălucirea difuză şi crepusculară a zidului de protecţie persista, dar locul pădurii fu luat de clădiri obscure care se desluşeau de-a lungul căii ferate, holbându-se la el cu ferestrele lor goale.

Kosonen simţi furnicături în mâini. Erau curate, la fel ca hainele sale: orice urmă de murdărie dispăruse. Avea pielea moale şi roşie, ca şi cum tocmai ar fi fost

la saună.

Trenul încetini în sfârşit, oprindu-se în gura întunecată a gării: Kosonen se afla în oraş.

Oraşul era o pădure de metal şi beton, iar metalul respira şi murmura. Aerul mirosea a ozon. Faţadele clădirilor din jurul gării arătau aproape cum şi le amintea, doar uşor nepotrivite. Cu colţul ochiului le zări *mişcându-se*, fremătând în somn ca nişte animale cu pielea din piatră. Nu era nici urmă de viaţă, în afara câtorva porumbei care săreau în sus şi-n jos pe scări, privindu-l cu ochii lor de safir.

În faţa lui opri un autobuz plin cu oameni fără chip care arătau ca manechinele antropomorfe folosite pentru testele auto, şezând nefiresc de rigid. Kosonen se hotărî să nu urce şi începu să traverseze piaţa, îndreptându-se către principala stradă comercială: trebuia să-şi înceapă căutările de undeva. O să strălucească, îi spusese Marja. Nu poţi s-o ratezi.

În parcare se afla ceva ce semăna cu resturile unei maşini răsturnate pe o parte, cu capota încreţită ca o cutie de bere aruncată la gunoi, acoperită de excremente albe de porumbel. Însă când Kosonen trecu pe lângă ea, motorul urui şi capota se deschise brusc. Un fascicul şuierător de tentacule ţâşni spre el.

Reuşi să prindă viteză înainte ca monstrul-maşină să se aşeze pe cele patru roţi. De partea cealaltă a pieţei erau nişte străzi prea înguste pentru a putea fi urmărit. Alergă cu sufletul la gură, simţindu-şi picioarele grele.

Agăţată în cureaua ei, arbaleta îl lovea în spate la fiecare salt, provocându-i durere. Se chinui să şi-o tragă peste cap.

Monstrul îl depăşi cu aroganţă şi se întoarse. Apoi se năpusti direct spre el. Tentaculele ţâşniră din motorul incandescent ce ţinea loc de gură, răsfirându-se ca într-un evantai de şerpi.

Kosonen fixă cu stângăcie o săgeată şi trase. Arbaleta se declanşă, dar săgeata se lovi de parbriz şi ricoşă. Derută însă suficient de mult creatura, încât Kosonen să se poată feri din calea ei. Plonja, se lovi de asfalt cu o bufnitură surdă, şi se rostogoli.

— Fir-ar a dracului, să mă ajute cineva, înjură el cu furie neputincioasă şi se ridică răsuflând greu, în timp ce fiara se îndepărtă uşor, cu motorul mârâind ameninţător.

Mirosea a cauciuc ars amestecat cu ozon. *Poate că pot să mă lupt corp la corp,* îi trecu prin minte ca unui nebun, deschizându-şi braţele şi refuzând să o ia din nou la fugă. *Un ultim poem…*

Ceva ateriza în faţa fiarei, fâlfâindu-şi aripile. Un porumbel. Atât Kosonen, cât şi creatura-maşină se uitară fix la el. Ugui pentru o clipă, apoi explodă.

Bubuitura îi răni timpanele, iar mingea albă de foc făcu lumea să pară neagră pentru o secundă. Kosonen se trezi din nou pe jos, cu urechile ţiuindu-i, răsturnat dureros peste rucsacul din spinare. Fiara-maşină era acum o epavă în flăcări aflată la o depărtare de zece metri, mutilată într-atât încât nu mai putea fi recunoscută.

Lângă el se afla un alt porumbel, care ciugulea ceea ce păreau a fi bucăţele de metal. Îşi înălţă capul şi se uită la el; în ochii mici de culoarea safirului se vedeau reflectate flăcările. Apoi îşi luă zborul, lăsând în urmă un excrement alb minuscul.

Strada comercială principală era pustie. De teamă că se mai puteau afla prin preajmă astfel de creaturi-maşină, Kosonen înainta cu băgare de seamă, ţinându-se aproape de alei înguste şi cadre de uşi. Lumina zidului de apărare se zărea mai estompată printre clădiri, şi lumini bizare dansau dincolo de ferestre.

Kosonen realiză că era lihnit: nu mai mâncase nimic de la amiază, iar drumul şi lupta îl sleiseră de puteri. Găsi o cafenea goală la un colţ de stradă, care părea să fie sigură, aşeză pe o masă mica plită de voiaj şi puse nişte apă la fiert. Proviziile pe care reuşise să le ia cu el constau în cea mai mare parte din conserve de supă şi carne de elan uscată, dar îi chiorăiau maţele, aşa că stomacul lui nu era pretenţios. Mirosul de mâncare îl făcu neatent.

— Asta e locul meu, spuse o voce.

Kosonen sări în picioare speriat, întinzând mâna către arbaletă.

La uşă stătea o siluetă gârbovită, îmbrăcată în zdrenţe. Părul şi barba încâlcite îi încadrau faţa care îi lucea de sudoare şi murdărie. Pielea poroasă îi era acoperită de mici excrescenţe de safir, ca nişte cicatrice. Kosonen crezuse că traiul în pădure îl făcuse insensibil la mirosurile umane, dar străinul emana o asemenea duhoare amăruie de sudoare şi alcool învechit, încât i se făcu greaţă.

Necunoscutul intră şi se aşeză la o masă în faţa lui Kosonen.

— Dar e în regulă, spuse el binevoitor. Nu prea mai trece nimeni pe aici în ultima vreme. Trebuie să ne purtăm prieteneşte. Eh, pe naiba, aia chiar e supă Blaband?

— Eşti binevenit să o guşti, spuse Kosonen prudent.

De-a lungul anilor mai întâlnise câţiva oameni dintre cei rămaşi, dar de obicei îi evita: fiecare avea propriile motive pentru care nu se dusese sus, şi nu aveau prea multe în comun.

— Mersi, ăsta da gest prietenesc. Apropo, eu sunt Pera.

Străinul cocoşat îi întinse mâna. Kosonen i-o scutură precaut, simţind ceva zimţat şi ciudat sub pielea lui

Pera. Era ca şi cum ar fi strâns o mănuşă plină cu sticlă sfărâmată.

— Kosonen. Deci locuieşti aici?

— Ah nu, nu aici, nu în centru. Aici vin ca să fur din clădiri. Dar au devenit tare deştepte şi zgârcite. Nici supă nu mai găseşti. Centrul comercial Stockmann aproape că m-a înfulecat ieri. Nu-i uşoară viaţa aici. Pera scutură din cap. Dar e mai bine decât afară.

Avea o privire vicleană în ochi.

Ai rămas aici pentru că asta vrei, se întrebă Kosonen în sinea lui, *sau pentru că zidul de apărare nu te mai lasă să ieşi?*

— Să înţeleg că nu ţi-e frică de zeii molimei? întrebă el cu voce tare.

Îi dădu lui Pera una dintre conservele încălzite de supă. Omul rămas în oraş o sorbi dintr-o înghiţitură, iar mirosul de minestrone i se amestecă printre celelalte izuri.

— Ah, nu mai trebuie să te temi de ei. Au murit cu toţii.

Kosonen se uită surprins la Pera.

— De unde ştii?

— Mi-au zis porumbeii.

— Porumbeii?

Pera scoase cu grijă ceva din buzunarul hainei sale jerpelite. Era un porumbel. Avea ciocul şi ochii de safir şi o urmă de albastru în pene. Se zbătea să iasă din încleştarea lui Pera, fâlfâind din aripi.

— Micii mei prieteni, spuse Pera. Cred că i-ai întâlnit deja.

— Da, zise Kosonen. Tu l-ai trimis pe cel care a aruncat în aer maşina aia monstruoasă?

— Vecinii se ajută între ei, nu-i aşa? Nu face nimic. A fost bună supa.

— Ce-au zis despre zeii molimei?

Pera rânji larg, arătându-şi dinţii lipsă.

— Când zeii s-au încuiat acolo sus, au început să se lupte. Nu era destulă putere pentru toată lumea, înţelegi tu. Aşa că unul dintre ei trebuia să fie în frunte, ca în Highlander, Nemuritorul. Porumbeii îmi arată imagini uneori. Chestii violente, pline de sânge. Explozii. Nanoboţi mâncând oameni. Dar până la urmă s-au dus cu toţii, până la ultimul. Acum e terenul meu de joacă.

Deci s-a dus şi Esa. Kosonen fu uimit cât de pătrunzător era sentimentul pierderii, chiar şi acum. *E mai bine aşa.* Înghiţi. *Mai întâi să ne terminăm treaba. Nu e vreme de jelit. O să ne putem gândi destul la asta când o să fim înapoi acasă. O să scriem un poem. Şi o să-i spunem Marjei.*

— În regulă, zise Kosonen. Şi eu sunt la vânătoare. Crezi că… prietenii tăi ar putea găsi ceea ce caut? Ceva care străluceşte. Dacă mă ajuţi, îţi dau toată supa pe care o am la mine. Şi carne de elan. Şi o să-ţi mai aduc şi mai târziu. Cum ţi se pare?

— Porumbeii pot găsi orice, spuse Pera lingându-se pe buze.

Omul cu porumbeii se mişca prin labirintul oraşului de parcă ar fi fost propria sufragerie, urmat de un nor de păsări-himeră. Din când în când una dintre ele i se aşeza pe umăr şi îi atingea urechea cu ciocul, de parcă i-ar fi şoptit ceva.

— Am face mai bine să ne grăbim, spuse Pera. Noaptea nu e aşa de rău, dar ziua casele întineresc şi încep să gândească.

Kosonen îşi pierduse cu desăvârşire orientarea. Harta oraşului era diferită faţă de ultima oară când fusese acolo, demult, pe vremea oamenilor. Bănuia doar că se îndreptau undeva în direcţia catedralei din

vechiul oraş, dar nu era foarte sigur. Străbătând străzile schimbate, se simţea ca şi când ar fi umblat prin venele întortocheate şi labirintice ale unui animal uriaş. Unele clădiri erau înfăşurate în ceva ce semăna cu o peliculă neagră, care se ondula precum uleiul. Altele se apropiaseră una de alta, arătând ca nişte structuri organice inseparabile de cărămidă şi beton, care blocaseră străzile şi denivelaseră solul.

— Nu mai avem mult, îl informă Pera. Au văzut-o. Spun că străluceşte ca un felinar scobit dintr-un dovleac.

Chicoti. Lumina chihlimbarie a zidului de protecţie devenea din ce în ce mai intensă, pe măsură ce înaintau. În plus, se făcuse mai cald, iar Kosonen se văzu nevoit să-şi scoată vechiul său pulover din Pohjanmaa.

Trecură pe lângă o clădire de birouri care devenise un chip adormit, o întruchipare asexuată a statuilor din insula Paştelui. Zona aceasta a oraşului era mai animată. Erau tot felul de animale cu ochi de safir, pisici unduioase care îi priveau din cadrul ferestrelor. Kosonen văzu o vulpe traversând strada: le aruncă o privire scurtă cu ochii ei sclipitori, apoi dispăru într-o gură de canal.

La următorul colţ de stradă, bărbaţi fără chip îmbrăcaţi după moda deceniului anterior dansau în vitrina unui magazin. După ce trecură, văzură catedrala.

Căpătase proporţii colosale, făcând ca toate clădirile din jurul ei să pară pitice. Era un muşuroi de furnici făcut din cărămizi grena şi din intrări hexagonale. Zumzăia şi fremăta de viaţă. Pisici cu gheare de safir stăteau agăţate de ziduri ca nişte garguie acrobatice. Stoluri dese de porumbei fâlfâiau din aripi în jurul turnurilor. Cete de şobolani cu coada azurie intrau şi

ieşeau în fugă prin uşile masive deschise, ca nişte oştiri aflate în misiune. Şi peste tot mişunau insecte, inundând văzduhul cu un bâzâit asurzitor şi deplasându-se în nori negri compacţi ca respiraţia neagră a unui uriaş.

— Ah, drăcia dracului, spuse Kosonen. Acolo a căzut?

— În realitate, nu. Trebuia doar să te aduc aici, zise Pera.

— Cum?

— Îmi pare rău. Am minţit. Chiar *a fost* ca în Nemuritorul: a mai rămas unul dintre ei. Şi vrea să te întâlnească.

Kosonen se holbă la Pera stupefiat. Porumbeii aterizară pe umerii şi braţele celuilalt ca o pelerină gri fluturândă. Îşi înfipseră ghearele ascuţite în hainele lui zdrenţuite, în părul şi în pielea lui şi începură să bată agitaţi din aripi. În timp ce Kosonen se holba încă la el, Pera fu ridicat în aer.

— Nu-mi purta pică, mi-a oferit pur şi simplu un aranjament mai avantajos. Mulţumesc pentru supă, strigă el.

Într-o clipă, Pera devenise un petic negru pe cer.

Pământul se zgudui. Kosonen căzu în genunchi. Ochii ferestrelor aliniate de-a lungul străzii se aprinseră, răspândind o lumină puternică duşmănoasă.

Încercă să fugă, dar nu ajunse prea departe până ce îl prinseră din urmă degetele oraşului: porumbeii, insectele, un roi zumzăitor care îl acoperi. O duzină de şobolani-himeră i se agăţară de craniu; le simţea bâzâitul inimilor ca nişte motoare. Simţi ceva ascuţit muşcându-l până la os. Durerea se răspândi cu repeziciune ca un incendiu forestier, iar Kosonen urlă.

Oraşul vorbi. Vocea îi era un şir de bubuituri de tunet, cuvintele îi erau făcute din zguduiturile

pământului şi din suspinele clădirilor. Cuvinte lente, stoarse din piatră.

Tată, spuse oraşul.

Îi trecuse durerea. Kosonen auzi sunetul blând al valurilor şi îşi simţi faţa mângâiată de un vânt cald. Deschise ochii.

— Bună, tată, spuse Esa.

Şedeau pe cheiul casei de vară, înfăşuraţi în prosoape, având pielea roşie de la saună. Era seară şi aerul era răcoros – atenţionarea blajină a verii finlandeze că nimic nu dura veşnic. Soarele plutea deasupra vârfurilor albăstrui ale copacilor. Suprafaţa lacului era liniştită, plină de reflecţii lichide.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să te afli aici, spuse Esa.

Esa era exact aşa cum şi-l amintea Kosonen: un copil palid şi slab de i se vedeau coastele, cu braţele lungi încrucişate pe genunchi, cu părul atârnându-i în şuviţe ude pe frunte. Dar ochii lui erau ochii unui oraş, nişte globuri întunecate de metal şi piatră.

— Îmi place, spuse Kosonen, dar nu pot să rămân aici.

— De ce nu?

— Am ceva de făcut.

— Nu ne-am mai văzut de secole. Sauna e fierbinte. Am nişte bere pusă la răcit în lac. De ce te grăbeşti?

— Ar trebui să-mi fie teamă de tine, spuse Kosonen. Ai ucis oameni. Înainte să te închidă aici.

— Tu nu ştii cum e, răspunse Esa. Molima face tot ceea ce vrei. Îţi dă lucruri pe care nici nu ştii că le vrei. Înmoaie lumea. Şi uneori o întoarce cu susul în jos pentru tine. Te gândeşti la ceva şi lucrurile se surpă. Nu poţi face nimic.

Băiatul închise ochii.

— Şi tu vrei anumite lucruri. Ştiu sigur. De asta te afli aici, nu-i aşa? Vrei să-ţi recuperezi cuvintele tale preţioase.

Kosonen nu răspunse.

— Eşti comisionarul mamei, fir-ar să fie! Deci ţi-au reparat creierul, au stors toată băutura din el. Aşa că poţi să scrii din nou. Te simţi bine? Pentru o clipă am crezut că ai venit aici pentru mine. Dar nu s-a întâmplat asta niciodată, nu-i aşa?

— Nu ştiam că…

— Să ştii că pot vedea în capul tău, spuse Esa. Am degetele în interiorul craniului tău. E de-ajuns un singur gând şi insectele mele te vor devora, te vor aduce aici pentru totdeauna. O să petrecem straşnic, pe vecie. Cum ţi se pare?

Şi iată că reapăruse vechiul sentiment de vină.

— Ne-am făcut griji pentru tine în fiecare clipă, după ce te-ai născut, spuse Kosonen. Ţi-am vrut numai binele.

Păruse totul atât de firesc: băiatul jucându-se cu aparatul lui care făcea alte aparate, lucrurile care-şi schimbau forma când te gândeai la ele, zâmbetul lui Esa când îi arătase lui Kosonen steaua-de-mare vorbitoare pe care o făcuse maşinăria.

— Apoi am avut şi eu o zi proastă.

— Îmi amintesc, spuse Kosonen.

Ajunsese târziu acasă, ca de obicei. Esa fusese un pom de diamant, crescând la el în cameră. Peste tot erau stele-de-mare care mâncau pereţii şi podeaua şi se multiplicau. Iar acesta era doar începutul.

— Dă-i drumul, adu-mă aici. E rândul tău să mă transformi în ce vrei tu. Sau să termini cu toate. O merit.

Esa râse încetişor.

— Şi de ce i-aş face asta unui bătrân? Oftă. Ştii, şi eu

sunt bătrân acum. Hai să-ţi arăt.

Îi atinse uşor umărul lui Kosonen şi…

Kosonen era oraşul. Pielea îi era din piatră şi beton, porii îi erau plini de molima zeilor. Străzile şi clădirile îi formau faţa, schimbându-se şi mişcăndu-se cu fiecare gând şi cu fiecare emoţie. Sistemul său nervos era făcut din diamant şi fibră optică. Mâinile sale erau animale-himeră.

Zidul de protecţie se afla peste tot în jurul lui, în cer şi în piatra rece, lipsit de substanţă, dar rigid, intransigent, apăsându-l din toate direcţiile, sleindu-l de puteri, asigurându-se că nu poate gândi rapid. Dar putea încă să viseze, să împletească ţesături din cuvinte şi imagini, să creeze lumi din amintirile sale şi din amintirile zeilor mai mărunţi pe care îi înghiţise pentru a deveni el însuşi oraşul. Îşi cânta visele prin unde radio, fără să-i pese dacă puteau străbate sau nu zidul de apărare, din ce în ce mai tare…

— Ţine, spuse Esa de departe. Bea o bere.

Kosonen simţi sticla rece în mână şi bău. Berea din vis era tare şi reală. Gustul de malţ îl readuse la realitate. Inspiră adânc, lăsând seara falsă de vară să înlăture imaginea oraşului.

— Pentru asta m-ai adus aici? Ca să-mi arăţi asta? întrebă el.

— Sigur că nu, spuse Esa râzând.

Ochii săi din piatră păreau dintr-odată tineri.

— Voiam doar să-ţi fac cunoştinţă cu iubita mea.

Fata cuantică avea păr auriu şi ochi de lumină. Purta mai multe feţe simultan, ca o zeiţă hindusă. Păşi spre chei plină de graţie. Lumea văratică a lui Esa îşi dezvăluia fisurile în jurul ei: pielea ei avea crăpături prin care se întrezăreau culori nepământene.

— Ea este Säde, spuse Esa.

Îl privi pe Kosonen şi vorbi, însă cuvintele îi erau adunate într-o bulă şi suprapuse, reprezentând toate formulele posibile de salut pronunţate simultan.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Kosonen.

— Au făcut şi ei un lucru bun când au creat-o acolo sus, spuse Esa. Trăieşte în mai multe lumi deodată, gândeşte în biţi cuantici. Iar asta e lumea în care vrea să stea. Cu mine. Îi atinse umărul cu blândeţe. Mi-a auzit cântecele şi a fugit de acolo.

— Marja mi-a zis că a căzut, zise Kosonen. Că era ceva defect.

— A spus ce voiau ei să spună. Nu le place când lucrurile nu se desfăşoară conform planurilor lor.

Säde scoase un sunet precum clinchetul unui clopoţel de sticlă.

— Zidul de apărare ne apasă din ce în ce mai mult, spuse Esa. Aşa a fost conceput. Să încetinească toate procesele, ba într-un loc, ba într-altul, până o să murim. Säde nu are suficient spaţiu aici, locul ăsta e prea mic. Aşa că o s-o duci înapoi acasă până nu e prea târziu. Zâmbi. Prefer să faci tu asta decât altcineva.

— Nu e drept, spuse Kosonen.

Se uită la Säde cu ochii pe jumătate închişi. Strălucea prea tare ca s-o poată privi direct. *Dar ce pot face? Sunt doar o halcă de carne. De carne şi cuvinte.*

Gândul acela era ca un con de brad, aspru la atingere, dar ascunzând o sămânţă în interior.

— Cred că se află un poem în voi doi, spuse el.

Kosonen şedea din nou în tren, privind la oraşul care zbura pe lângă el. Era dimineaţa devreme. Răsăritul soarelui îmbrăcase oraşul în alte culori: umbre violacee şi tente aurii ca de chihlimbar. Tâmplele îi pulsau de oboseală. Îl durea tot corpul. Mintea îi era împovărată

de cuvintele unui poem.

Deasupra cupolei zidului de apărare putea vedea o stea-de-mare uriaşă, din diamant – un dispozitiv de spionaj al oamenilor din cer, urmărind totul, ca o mână întinsă.

Au venit să vadă ce s-a întâmplat, se gândi el. *Or să afle.*

De data asta îmbrăţişă zidul de apărare ca pe un prieten, iar strălucirea lui îl furnică din cap până-n picioare. Şi din adâncuri auzi din nou vocea aspră a paznicului. De data asta nu spuse nimic, însă îi simţi prezenţa, examinându-l, căutând lucruri care nu aveau ce căuta în lumea din exterior.

Kosonen îi dădu tot ce avea.

Primul moment în care ştiuse că pusese ceva autentic pe hârtie. Dezamăgirea de care fusese cuprins când realizase că un poet nu însemna mare lucru într-o ţară mică; vrafuri de volume ieftine din prima sa colecţie publicată umplându-se de praf în librării mici. Gelozia pe care o simţise când Marja îl născuse pe Esa – în comparaţie cu asta, ce umbră palidă era naşterea cuvintelor. Urmele elanului în zăpadă şi privirea din ochii lui când murise.

Simţi cum paznicul se dă la o parte, mulţumit.

Şi cu asta se încheiase totul. Trenul ieşi din nou la lumina reală, limpede, a zorilor. Privi înapoi spre oraş şi văzu steaua-de-mare scuipând o ploaie de foc. Coloane de lumină străpungeau oraşul în forme geometrice, prea strălucitoare ca să le privească, lăsând în urma lor numai plasmă albă arzătoare.

Kosonen închise ochii şi se agăţă strâns de poem, în timp ce oraşul ardea.

Kosonen plantă nanosămânţa în pădure. Săpă cu mâinile goale o groapă adâncă în stratul de turbă pe

jumătate îngheţată, sub o buturugă bătrână. Se aşeză, îşi scoase căciula, se scotoci după carneţel şi începu să citească. Cuvintele mâzgălite cu creionul îi scânteiau intens în minte, şi după o vreme nu mai avu nevoie să se uite la ele.

Poemul se înălţă din cuvinte ca o creatură titanică dintr-un ocean, la început lăsând să se vadă doar o mică extremitate, dar apoi ţâşnind în sus într-o erupţie de glosolalie asemenea unui munte. Era un şuvoi de cuvinte şi foneme şuierate, o silabisire nesfârşită care îi sfâşia gâtlejul. Şi odată cu asta percepu atât informaţia cuantică din tuburile microscopice ale neuronilor săi, unde trăia acum fata cu ochii luminoşi, cât şi impulsurile intermitente din sinapsele în care se ascundea fiul său.

Poemul se umflă până deveni un răcnet. Continuă până ce vocea îi deveni un şuierat. Numai nanosămânţa îl putea auzi, dar era de ajuns. Ceva fremătă sub stratul de turbă.

Când se încheie în sfârşit poemul, era deja seară. Kosonen deschise ochii. Primul lucru pe care îl zări fură coarnele de safir sclipind în lumina ultimelor raze de soare.

Doi tineri elani îl priveau. Unul era mai mic, mai plăpând, iar în ochii săi mari, căprui sălăşluia o fărâmă de lumină solară. Celălalt era fraged şi costeliv, dar îşi purta cu mândrie coarnele abia înmugurite. Nu-şi luă privirea de la Kosonen, iar în ochii lui acesta zări umbrele oraşului. Sau poate reflecţiile de pe suprafaţa unui lac pe timpul verii.

Se întoarseră cu spatele şi alergară în pădure în tăcere, iuţi de picior şi liberi.

Kosonen tocmai deschidea uşa de la pivniţă, când ploaia reveni. De data asta nu dură prea mult până ce

picăturile formară în aer chipul Marjei. Pentru o clipă i se păru că o zărise făcându-i cu ochiul. Apoi ploaia deveni un nor de ceaţă şi se dispersă. Propti uşa ca să rămână deschisă.

Veveriţele îl priveau curioase din copaci.

— Poftiţi, vă rog, spuse Kosonen. Ar trebui să vă ajungă pentru iarna care vine. Mie nu-mi mai trebuie.

Otso şi Kosonen porniră la drum la amiază, îndreptându-se către nord. Schiurile lui Kosonen alunecau cu uşurinţă pe stratul subţiat de zăpadă. Ursul trăgea o sanie încărcată cu unelte. Când se îndepărtaseră destul de mult de colibă, se opri să adulmece o urmă proaspătă.

— Elan, mormăi el. Foame la Otso. Kosonen împuşcă un elan. Trebuie carne pentru drum. Kosonen nu a adus destulă băutură.

Kosonen scutură din cap.

— Cred că o să învăţ să pescuiesc, spuse el.

RUSIA LIBERTARĂ

Michael Swanwick

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Michael Swanwick a debutat în 1980, iar în cei treizeci şi unu de ani care au urmat s-a afirmat ca unul dintre cei mai prolifici şi remarcabili autori de science fiction, excelând atât în domeniul prozei scurte, cât şi în cel al romanului, fiind unul dintre romancierii de seamă ai generaţiei sale. A obţinut premiul Theodore Sturgeon şi, în urma unui sondaj, a ieşit în fruntea autorilor favoriţi votaţi de cititorii revistei *Asimov's.* În 1991, a obţinut de asemenea premiul Nebula, datorită romanului *Stations of the Tide,* iar în 1996 a câştigat World Fantasy Award cu povestirea „Radio Waves". Între 1999 şi 2006 a câştigat de cinci ori premiul Hugo pentru povestirile „The Very Pulse of the Machine", „Scherzo with Tyrannosaur", „The Dog Said Bow-Wow", „Slow Life" şi „Legions of Time". Printre celelalte scrieri ale sale se numără romanele *In The Drift, Vacuum Flowers, The Iron Dragon's Daughter, Jack Faust* şi *Bones of the Earth.* Scrierile sale de proză scurtă au fost adunate în volumele *Gravity's Angels, A Geography of Unknown Lands, Moon Dogs, Puck Aleshire's Abecedary, Tales of Old Earth, Cigar-Box Faust and Other Miniatures, Michael Swanwick's Field Guide to the Mesozoic Megafauna* şi *The Periodic Table of Science Fiction.* Cărţile publicate cel mai recent sunt romanul *The Dragons of Babel,* precum şi o culegere

retrospectivă impresionantă, *The Best of Michael Swanwick.* Urmează să-i apară noul roman *Dancing with Bears.* Swanwick locuieşte în Philadelphia împreună cu soţia sa, Marianne Porter. Are un site web la adresa www.micha- elswanwick.com

În povestirea de faţă ne poartă printr-o Rusie depopulată a viitorului, care a trecut printr-o semiapocalipsă, pentru a ne oferi o perspectivă severă asupra experienţei unui tânăr care simte pe propria piele modul în care ar arăta ideile sale politice dacă ar fi puse în practică în lumea reală.

Kilometri şi săptămâni întregi alunecau pe sub roţile motocicletei lui Victor. La un moment dat, în timpul zilei, se oprea la vreo gospodărie ţărănească şi cumpăra mâncare, pe care o gătea apoi la focul de tabără pentru cină. Noaptea dormea sub cerul liber, în timp ce prin minte i se derulau vechi filme cu cowboy. Fără să se grăbească nicăieri, rătăcea prin Urali pe drumuri lăturalnice şi întortocheate, iar undeva pe parcursul călătoriei traversă frontiera, trecând din Europa în Asia. Făcu un ocol larg ca să evite oraşul Ekaterinburg, unde densitatea populaţiei aducea cu sine implicarea autorităţilor în viaţa particulară a cetăţenilor aproape în acelaşi grad ca la Moscova, apoi se reîntoarse pe autostrada transcontinentală ridicol de primitivă. Tocmai trecea printre clădirile părăginite şi dezolante ale unui cartier industrial de la marginea oraşului, când o femeie încălţată cu nişte cizme până la coapse îi făcu semn cu mâna să oprească, aşa cum se obişnuia în regiunile izolate, unde fiecare şofer era un potenţial taximetrist care putea fi cumpărat pentru nişte mărunţiş.

În mod normal, Victor nu ar fi oprit. Dar în afară de

cizme, femeia purta nişte pantaloni foarte scurţi, cu imprimeu de leopard şi o haină roşie înfoiată şi modernă, strâmtă în jurul taliei şi amplă în zona umerilor, care era deschisă în faţă în aşa fel încât îi dezgolea partea superioară a sânilor, ca nişte rodii etalate pe o farfurie. La picioarele ei, pe jos, stătea ghemuit un rucsac de vinilin. Femeia arăta de parcă tocmai ar fi coborât dintr-un panou publicitar. Semăna cu cineva care te-ar putea băga în mari belele.

Iar el nu mai intrase de multă vreme în mari belele. Victor frână şi opri.

— Mergi spre est? întrebă femeia.

— Da.

Ea aruncă o privire la insignele prinse din loc în loc pe geaca lui de piele – politicieni care nu câştigau niciodată alegerile, cauze pierdute – şi buzele de un roşu aprins i se arcuiră într-un zâmbet abia schiţat.

— Aşa deci, libertar? Ştii că de fapt nu există conceptul de rus libertar? E ca un tigru blând sau un poliţist onest – o contradicţie de termeni.

Victor ridică din umeri.

— Şi totuşi, uite-mă pe mine.

— Asta crezi tu.

Dintr-odată, femeia părea pusă pe lucruri serioase.

— Ţi-o sug dacă mă iei cu tine.

Pentru o clipă, mintea lui Victor se goli. Apoi spuse:

— De fapt, s-ar putea să mai merg o bucată bună. Prin Siberia. S-ar putea să nu mă opresc până nu ajung la Pacific.

— În regulă atunci. O dată pe zi, atât timp cât merg cu tine. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles.

Victor modifică partea din spate a motocicletei pentru a prelungi şaua şi pentru a fixa încă un suport pentru rucsac, şi umflă cauciucurile pentru a

compensa greutatea suplimentară. Femeia se sui în spatele lui şi porniră la drum.

La asfinţit se opriră şi îşi aşezară tabăra într-o pădure de pini pitici, în spatele ruinelor unui post al Inspecţiei Naţionale Auto. După ce îşi fixară corturile (al ei era cât pumnul când îl scoase din raniţă, dar după ce îl asamblă, arăta aproape măreţ; al lui nu era mai mare decât îi trebuia) şi făcură focul, ea îşi plăti datoria pentru drumul parcurs pe ziua respectivă. După aceea, în timp ce el tăia puiul, începură să stea de vorbă.

— Nu mi-ai zis cum te cheamă, spuse Victor.

— Svetlana.

— Doar Svetlana?

— Da.

— Fără nume de familie?

— Fără. Doar Svetlana. Şi tu?

— Victor Pelevin.

Svetlana râse batjocoritor.

— Ei, nu mai spune!

— E bunicul meu, explică Victor.

Văzând că ei tot nu-i dispăruse expresia de dispreţ întipărită pe faţă, continuă:

— Cel puţin în sens spiritual. Nici nu mai ştiu de câte ori i-am citit cărţile. M-au format.

— Eu prefer *Maestrul şi Margareta.* Nu cartea, evident. Filmul. Dar nu pot să zic că m-a format. Deci lasă-mă să ghicesc. Acum te afli în cursul marii călătorii de la un capăt la altul al Rusiei. Încerci să dai de adevărata Rusie, de vechea Rusie, de Mama Rusie, de Rusia inimii. Nu-i aşa?

— Nu eu. Eu am găsit deja ce căutam – Rusia Libertară. Chiar aici unde suntem acum.

Victor termină cu puiul şi începu să taie legumele. Avea să dureze ceva până să se mai domolească focul

şi să rămână doar tăciunii, dar când era gata, urma să perpelească legumele împreună cu puiul la frigare, cum se face kebabul.

— Şi acum că ai găsit-o, ce-ai de gând să faci cu ea?

— Nimic. Să umblu din loc în loc. Să trăiesc aici. Nu contează.

Începu să perpelească frigăruile de kebab.

— După Depopulare guvernul nu a mai avut suficiente resurse pentru a controla cea mai mare ţară din lume aşa cum o făcuse înainte. Aşa că în loc să-i mai lase pe oameni în pace, să respire, au hotărât să-şi concentreze puterea în câteva centre industriale şi comerciale, oraşe-port şi aşa mai departe. Cu restul teritoriului, cu o populaţie totală poate de unul sau doi oameni pe treizeci de kilometri pătraţi, nu şi-au mai bătut capul. Nimeni nu vorbeşte despre asta, dar aici nu există altă lege decât înţelegerile la care ajung oamenii. Trebuie să-şi rezolve singuri conflictele între ei. Când se strâng destui ca să formeze un oraş, e posibil să pună mână de la mână şi să angajeze unul sau doi poliţişti cu jumătate de normă. Dar nu sunt baze de date, nu sunt spioni… poţi să faci ce pofteşti, şi atât timp cât nu încalci libertăţile altuia, eşti lăsat în pace.

Victor nu făcuse decât să repete, mai mult sau mai puţin exact, ceea ce citise pe un site abandonat, „Ivan cel Liber”, peste care dăduse cu cinci ani în urmă. În cercurile libertare, Ivan cel Liber era o legendă. Lui Victor îi plăcea să creadă că se afla pe undeva prin Siberia, trăind viaţa pe care o propovăduise. Însă de vreme ce ultimul său articol fusese publicat din Sankt Petersburg şi nu făcea nicio referire la astfel de planuri, cel mai probabil era deja mort. Asta se întâmpla cu oamenii care îndrăzneau să-şi închipuie o lume lipsită de tiranie.

— Şi dacă ideea altuia de libertate înseamnă să-ţi fure motocicleta?

Victor se ridică şi bătu cu palma pe placa de contact a motocicletei.

— Aprinderea e codată după genomul meu. Motorul nu porneşte pentru nimeni altcineva. Şi în orice caz, am o armă.

I-o arătă, apoi o puse la loc în suportul de umăr.

— Cineva ar putea să ţi-o ia şi să te împuşte cu ea, să ştii.

— Ba nu, n-ar putea. E o armă inteligentă. Ca şi motocicleta – nu se activează decât la comanda mea.

Svetlana izbucni dintr-odată în râs.

— Mă dau bătută! Te-ai gândit la toate.

Şi totuşi, Victor se îndoia că o convinsese de fapt de ceva.

— Avem tehnologia ca să ne eliberăm, spuse el morocănos. De ce să n-o folosim? Ar trebui să-ţi faci şi tu rost de o armă.

— Crede-mă, corpul meu e singura armă de care am nevoie.

Nu părea să existe nicio replică la asta, aşa că Victor spuse:

— Povesteşte-mi despre tine. Cine eşti, de ce călătoreşti, încotro te îndrepţi?

— Sunt curvă, spuse ea. M-am săturat să lucrez pentru alţii, dar în Ekaterinburg era prea multă corupţie ca să-mi deschid acolo un bordel propriu. Aşa că sunt în căutarea unui loc suficient de mare în care să pot face afaceri şi unde poliţia să se mulţumească cu un procent rezonabil din profituri.

— Tu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Svetlana băgă mâna în geantă şi scoase un portvizit. Îi transferă lista ei de tarife, după care îl băgă la loc.

— Dacă vezi ceva ce-ţi face cu ochiul pe acolo, să

ştii că sunt disponibilă.

Focul era tocmai potrivit acum, aşa că Victor aşeză frigăruile cu kebab deasupra.

— Cât trebuie să-ţi plătesc pentru cină?

Svetlana îşi deschise din nou poşeta.

— Fac eu cinste.

— Nu, spuse ea. Nu accept nimic pe gratis. Fiecare plăteşte pentru orice. Asta e filozofia mea.

Înainte să se ducă la el în cort, Victor desfăcu o parte a motocicletei şi umplu rezervorul de fermentare cu apă şi cu iarbă. Apoi îi dădu drumul să se agite încet. La amestec erau adăugate automat enzime şi drojdii, iar până dimineaţa avea să se producă suficient alcool pentru încă o zi de mers. Intră în cort, se lungi pe spate, iar în minte începu să-i ruleze un film cu John Wayne. *The Seekers.* Dar după o vreme nu mai rezistă tentaţiei, opri filmul şi începu să se gândească la lista de tarife a Svetlanei.

Oferea o gamă surprinzător de largă de servicii.

Stătu multă vreme pe gânduri până reuşi în sfârşit să adoarmă.

În noaptea aceea avu un vis eidetic. Aparatul de înregistrat amintirile îi fusese probabil zdruncinat cu o lună înainte, iar o defecţiune îi provocase acum derularea amintirii. În orice caz, se afla din nou la Moscova şi se pregătea să o părăsească pentru totdeauna.

Porni la drum în zori, prinzând traficul de la ora de vârf. Lumina aurie a soarelui abia se întrezărea prin ceaţa amestecată cu norul gros de poluare. În minte asculta o melodie americană de jazz, calmă şi imperturbabilă, cântată la saxofon. Charlie Parker. Se ghemui cât putu mai jos pe motocicletă, iar când un agent de circulaţie îi făcu semn la umăr cu o mişcare plictisită din bastonul alb ca să oprească pentru un

control de rutină al actelor de identitate, Victor acceleră brusc, ridicând roata din faţă şi îi arătă degetul. Apoi mări viteza şi făcu slalom printre maşini, mutându-se în zigzag de pe o bandă pe alta, provocând claxoane înfuriate din traficul de pe toate cele patru benzi.

În oglinda retrovizoare zări poliţistul uitându-se duşmănos după el şi făcând o fotografie mentală a plăcuţei de înmatriculare. Dacă avea să se întoarcă vreodată la Moscova, avea să fie în necazuri până la gât. Fiecare poliţist din oraş – iar Moscova avea mai multe soiuri de copoi decât oricare alt loc – i-ar fi ştiut numărul de înmatriculare şi ar fi avut o idee destul de clară cum arăta.

La naiba cu toate astea. Să le ia dracu' pe toate. Victor petrecuse ani în şir chinuindu-se să câştige bani, trăind auster, economisind fiecare copeică de care se putea lipsi pentru a cumpăra toată aparatura şi echipamentul de care avea nevoie ca să o şteargă naibii din Moscova. De ce s-ar mai întoarce vreodată?

Apoi ieşise din oraş, iar drumurile se îmbunătăţiseră pentru o scurtă bucată, traversând comunităţile apărate de porţi unde bogătaşii se grupaseră temători în interiorul unor fantezii arhitectonice bine păzite, după care se înrăutăţiseră, fiind lăsate pradă neglijenţei şi delăsării, ca în cele din urmă să nu mai rămână decât fâşii de pământ neasfaltat. În acel moment, râzând cu o poftă nebună, îşi smulse casca de pe cap şi o azvârli în aer, înspre buruienile de pe marginea drumului, înspre trecut…

Era acasă acum. Era liber.

Era în Rusia Libertară.

În teorie, lui Victor îi plăcea nespus ideea de a traversa Asia pe motocicletă în compania unei

prostituate. Însă realitatea era ceva mai problematică. Stând împreună în şaua motocicletei – ea atingându-i coapsele cu ale sale şi încolăcindu-şi braţele în jurul lui – nu se putea abţine să nu se gândească întruna la corpul ei. Dar nu îi ajungeau banii pentru ceea ce ar fi vrut să facă împreună cu ea. Iar tariful pe care ea i-l plătea zilnic nu-i domolea dorinţa decât temporar. După trei zile, începuse deja să caute un loc unde ar fi putut să se descotorosească de Svetlana cu conştiinţa împăcată.

Pe la amiază trecură printr-un orăşel care înainte de Depopulare fusese în mod evident un oraş de mărime medie. Chiar la ieşire, în faţa unui restaurant din beton erau parcate două camioane şi trei automobile. Una dintre maşini era un Mercedes. Cum şansele de a mânca într-un restaurant erau de-a lungul resturilor părăginite a ceea ce purta grandiosul nume de Autostradă Transsiberiană, Victor trase pe dreapta şi intrară.

Înăuntru erau doar şase mese şi toate erau libere. Pereţii zugrăviţi în negru erau decoraţi cu fragmente răsucite de conducte de lumină dibuite prin cine ştie ce lăzi găsite în podurile caselor abandonate. La capătul opus al încăperii se afla un bar. Deasupra, scrise mare, cu vopsea albă, cuvintele: nu avem MILĂ ŞI NU AŞTEPTĂM MILĂ.

— Rahat, spuse Victor.

— Ce e? întrebă Svetlana.

— Ala e sloganul pentru OMON: Detaşamentul Forţelor Speciale ale Poliţiei. Hai să o ştergem naibii de aici.

Un bărbat solid apăru dintr-o cameră aflată în spate ştergându-se pe mâini cu un prosop.

— Cu ce pot să vă…?

Se întrerupse şi privi atent, părând cufundat în

gânduri, aşa cum se întâmpla când cineva accesa o bază de date externă. Apoi un zâmbet ameninţător i se mânji pe figură.

— Osip! Kolzak! Veniţi să vedeţi cu ce ne-am pricopsit!

Din spate se mai iviră încă doi bărbaţi, unul mai solid decât primul, iar celălalt mai slab. Toţi trei arătau de parcă abia aşteptau să se ia la trântă cu cineva.

— Ea e o curvă. Iar el e un rahat cu ochi cu afiliaţii politice subversive. Nimeni important. Ce vreţi să facem cu ei?

— Să le-o tragem la amândoi, spuse bărbatul cel mai solid.

— Pentru asta n-aveţi nevoie decât de unul din noi, spuse Svetlana pe un ton seducător. Cu condiţia ca aia să fiu eu.

Îşi scoase portvizitul şi le transferă lista ei de tarife.

Urmă un scurt moment de tăcere uluită. Apoi unul dintre bărbaţi spuse:

— Eşti o stricată împuţită.

— Poţi să vorbeşti cât de deocheat pofteşti, nu taxez în plus pentru asta.

— Să vii aici a fost cel mai imbecil lucru pe care l-ai făcut în viaţa ta, spuse bărbatul slab. Prinde-o, Pavel.

Bărbatul de statură medie se duse către Svetlana.

Cu o gheară de frică înfiptă în piept, Victor îşi scoase arma şi se postă în drumul lui Pavel. Asta era clipa lui hotărâtoare. Echivalentul Bătăliei de la Alamo pentru el.

— O să plecăm acum, spuse el, străduindu-se să vorbească pe un ton ferm. Dacă vă cunoaşteţi interesul, n-o să încercaţi să ne împiedicaţi.

În mod derutant, toţi cei trei bătăuşi părură amuzaţi. Pavel făcu un pas înainte, astfel încât arma îl împungea acum în piept.

— Crezi că îţi oferă protecţie chestia aia? Încearcă să tragi. Hai, împuşcă-mă.

— Să nu crezi că n-am s-o fac.

— Nu poţi opri pe cineva dacă nu eşti dispus să-l ucizi.

Bărbatul îşi încleştă ambele mâini în jurul armei, apoi apăsă cu violenţă degetul lui Victor pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic.

Pavel luă arma din mâna lui Victor.

— Nu crezi că autorităţile au o tehnologie mai avansată decât tine? Fiecare armă pentru scopuri non-militare are instalat un dispozitiv bluetooth din fabrică. Peste umăr spuse: Ce vrei să fac cu curva, Osip?

Svetlana se cutremură, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de groază, însă zâmbi seducător.

— De obicei nu o fac pe gratis, zise ea, dar pentru voi, băieţi, aş putea să fac o excepţie.

— Du-o afară la groapa cu pietriş, spuse bărbatul mic de statură, şi împuşc-o.

Pavel o înşfăcă pe Svetlana de încheietură.

— Şi mucosul?

— Mă mai gândesc.

Svetlana nici nu crâcni în timp ce era târâtă afară pe uşa din faţă.

Bărbatul solid îl împinse pe Victor pe un scaun.

— Stai cuminte, spuse el. Dacă încerci vreo şmecherie… Mă rog, nu cred că o să încerci nimic.

Apoi scoase un cuţit de luptă şi se distră smulgând cu el insignele de pe geaca lui Victor şi citindu-le cu voce tare, una câte una, după care le azvârli peste umăr, pe jos.

— Un Cetăţean Fără Armă este un Sclav, citi el. Legalizează Libertatea: Votează Libertar. Anarhişti, Uniţi-vă – asta nici măcar n-are sens!

— E o glumă.
— Atunci de ce nu e amuzantă?
— Nu ştiu.
— Deci nu e cine ştie ce glumă, nu?
— Presupun că nu.
— Punctul slab din filozofia ta politică, spuse Osip din senin, este că presupui că atunci când toţi o să se bucure de libertate absolută, toţi o să se gândească numai la interesele lor egoiste. Uiţi că există patrioţi, oameni dispuşi să se sacrifice pentru binele Patriei-mamă.
Socotind că nu mai avea nimic de pierdut din punctul acesta, Victor spuse:
— Să iei bani ca să faci treaba murdară a guvernării nu te face patriot.
— Crezi că suntem *plătiţi* pentru ceea ce facem? Ascultă. După ce am ieşit din OMON, mă săturasem de oraşele mari, de criminalitate, de poluare. Aşa că am început să caut un loc unde puteam să mă duc la pescuit sau la vânătoare oricând pofteam. Am găsit clădirea asta abandonată şi am început s-o renovez. Pavel a trecut pe aici să mă întrebe ce fac şi, cum lucrase şi el în Forţele Speciale, l-am invitat să rămână ca asociat. Când restaurantul era deja pe picioare, a trecut şi Kolzak pe aici, şi când am aflat că era şi el unul dintre noi, i-am oferit o slujbă. Pentru că suntem ca fraţii, şi nu răspundem în faţa nimănui, decât a lui Dumnezeu şi unul în faţa celuilalt. Pavel a adus cu el o conexiune la satelit, aşa că suntem la curent cu cazierul judiciar al oricui trece pe aici. Curăţăm ţara de elemente antisociale cum e curva ta, pur şi simplu pentru că e corect să o facem, asta-i tot.
— Şi cum eşti tu, spuse Kolzak. Să nu-ţi imaginezi că hoitul ei se duce singur la cariera de pietriş.
— Vă rog. Trebuie să existe vreo cale de a vă

convinge că nu e nevoie să faceţi asta.

— Sigur că există. Trebuie doar să-mi zici un lucru pe care mi-l poţi oferi la schimb pentru viaţa ta, pe care nu îl pot smulge de pe cadavrul tău.

Victor nu răspunse.

— Vezi? spuse Osip. Ai învăţat ceva de la Kolzak. Dacă n-ai nimic cu care să poţi mitui pe cineva să te lase în viaţă, înseamnă că nu prea valorezi mare lucru, nu-i aşa?

Kolzak îşi scoase cuţitul de luptă şi îl înfipse în bar. Apoi se îndepărtă.

— Acum eşti mai aproape, spuse el. Dacă vrei să-ţi încerci norocul, n-ai decât.

— N-ai face asta dacă ai crede că am vreo şansă de izbândă.

— Cine eşti tu să-mi zici că n-aş face-o? Du-te dracului! Nu eşti decât un rahat cu ochi şi un poponar căruia i-e frică să se bată.

Ar fi fost sinucidere curată să răspundă la aşa ceva. Ar fi fost laşitate să-şi ferească privirea. Aşa că Victor se uită pur şi simplu fix la el, fără să clipească. După câteva clipe, bărbatul cel masiv îşi încleştă maxilarul. Victor se încordă. Deci până la urmă tot trebuia să se bată! Nu credea că o să se termine prea bine.

— Ascultă, spuse Osip dintr-odată.

— N-aud nimic, zise Kolzak.

— Exact, nu se aude nimic. De ce întârzie Pavel?

— Mă duc să verific.

Kolzak se întoarse în direcţia opusă cuţitului şi se duse afară. Victor schiţă un gest să-l urmeze. Dar Osip ridică mâna, avertizându-l.

— N-ai ce să-i faci. Zâmbi fără urmă de haz. Uite unde te aduce libertarianismul. Eşti absolut liber în fata autorităţilor. Dar uiţi că autorităţile te protejează şi de unii ca noi. Mă înşel?

Victor îşi drese vocea. Îşi simţea gâtlejul de parcă ar fi înghiţit pietriş.

— Nu, nu te înşeli deloc.

Bărbatul cel scund se zgâi la el cu indiferenţă pentru o clipă. Apoi îi făcu brusc semn cu capul înspre uşă.

— Nu însemni nimic. Dacă te sui pe motocicletă şi te cari acum, îţi promit că n-o să te urmărească nimeni.

Inima lui Victor bătea nebuneşte.

— Asta e tot un joc, nu? Cum a fost cu cuţitul.

— Nu, vorbesc serios. Ca să-ţi spun sincer, nu meriţi efortul.

— Dar Svetlana…

— E o curvă. O să primească ce merită curvele. Acum hotărăşte-te. Pleci sau nu?

Spre groaza lui, Victor realiză că se ridicase deja în picioare. Trupul îi tremura de dorinţa de a se vedea plecat de acolo.

— Eu…

De afară veni un ţipăt sugrumat, prea gros şi prea puternic ca să fie al unei femei. Osip ţâşni imediat în picioare. Smulse cuţitul de luptă înfipt în bar.

Svetlana intră în încăpere cu hainele lucindu-i, pline de sânge. Rânjea ca o nebună.

— Cu ăia doi am terminat. Tu urmezi.

Bărbatul se repezi la ea.

— Nenorocită mizerabilă…

Cu o mişcare fulgerătoare, ferindu-se din calea braţului întins al lui Osip, Svetlana îi smulse cuţitul din mână. Din gâtul bărbatului ţâşni sânge. Dintr-odată, cuţitul îi era înfipt în coaste. Ea îi prinse capul şi-i suci gâtul.

Se auzi un trosnet. Svetlana dădu drumul corpului să cadă.

Apoi începu să plângă.

Victor o îmbrăţişă stingherit pe Svetlana. Ea îl apucă de cămaşă cu ambele mâini şi-şi îngropă faţa în ea.

El încercă să o liniştească, mângâind-o pe spate.

După ceva vreme, începură să i se domolească lacrimile. Victor îi oferi batista lui, iar ea se şterse la ochi şi-şi suflă nasul. Ştia că nu era încă momentul potrivit să o întrebe, dar nu se putu stăpâni.

— Cum naiba ai reuşit să faci asta?

Pe un ton calm şi răspicat, de parcă n-ar mai fi plâns de când era mică, Svetlana spuse:

— Ţi-am zis că n-am nevoie decât de corpul meu. Am fost la un atelier şi l-am înarmat la standarde de luptă înainte să plec din Ekaterinburg. Dar durează câteva minute până se pune în funcţiune, aşa că a trebuit să-l las pe nemernicul ăla să mă târască afară. Oricum, din cauza asta nici ăştia trei nu şi-au putut porni la timp propriile arme suplimentare, ca să mă oprească. Unde ţi-e sticla aia? Am nevoie să beau ceva.

Victor îşi aminti că Svetlana se cutremurase chiar înainte de a fi dusă în spate. Probabil acela – presupuse el – fusese momentul în care se pusese în funcţiune. Svetlana ridică sticla şi dădu peste cap jumate din doar trei înghiţituri.

— Hei!

Victor dădu să apuce sticla, dar ea întinse braţul şi îl opri, terminând şi ce mai rămăsese în ea. Apoi i-o dădu înapoi.

— Ahhhhh.

Svetlana râgâi.

— Scuze. Nici n-ai idee cât de mult te seacă de energie fizică toată treaba asta. Alcoolul e o cale rapidă de a o recupera.

— Chestia aia are mai mult de 50 la sută alcool. Îţi face rău dacă bei în halul ăsta.

— Nu şi când am nevoie de combustibil. Fii drăguţ şi vezi dacă găseşti nişte apă pe aici. Trebuie să mă spăl.

Victor ieşi şi dădu ocol restaurantului. În spate găsi o pompă manuală şi o găleată. Umplu găleata cu apă şi o târî de toartă până în faţa clădirii.

Svetlana tocmai ieşea. În mână avea trei portofele pe care le aşeză pe capota unei Volga Siber vechi şi rablagite. Apoi se dezbrăcă de hainele îmbibate de sânge şi îşi turnă apa peste ea.

— Îmi aduci, te rog, un schimb de haine şi un săpun?

Victor îşi dezlipi privirea de la trupul ei gol şi făcu ceea ce îi ceruse. Îi aduse şi un prosop de la el din bagaj.

După ce se şterse şi se îmbrăcă, Svetlana scoase banii şi cardurile de contact ale maşinilor din portofele. Numără rublele şi le împărţi în două teancuri egale, vârî unul din ele la ea în rucsac şi spuse:

— Cealaltă jumătate e a ta dacă o vrei. Luă unul din cardurile de contact. Ne despărţim aici. Eu iau Mercedesul. Cu asta şi cu banii ar cam trebui să fim chit.

— Să fim chit?

— Ţi-am zis. Fiecare plăteşte pentru orice. Şi că tot veni vorba… Numără câteva bancnote şi le îndesă în buzunarul cămăşii lui Victor. Îţi sunt datoare pentru jumate de zi de mers. Deci uite jumate din preţul pe care-l cer pentru sex oral şi încă ceva pentru alcool.

— Svetlana, eu… Tipul care era cu mine mi-a zis că-mi dă drumul. Aveam de gând să-i accept oferta. Aveam de gând să te las aici.

— Şi te simţi vinovat pentru asta? Asta aş fi făcut şi eu în locul tău.

Victor râse uluit.

— M-am înşelat până acum: nu *eu* sunt libertarul aici, *tu* eşti!

Pe neaşteptate, Svetlana îl sărută pe obraz.

— Eşti un scump, spuse ea. Sper să găseşti ceea ce cauţi.

Apoi se urcă la volanul Mercedesului şi dispăru.

Victor se uită multă vreme în urma ei. Apoi îşi aminti de teancul de bani care aştepta încă pe capota maşinii.

Svetlana avea dreptate. Libertarianismul nu era altceva decât o iluzie, iar Rusia Libertară era cea mai mare iluzie dintre toate. Era caraghios, imposibil, iar din toată naţiunea asta atât de mare, atât de vastă şi plină de contradicţii, el fusese singurul care crezuse cu adevărat în asta.

Se întoarse cu spatele la bani. Era un lucru incredibil de stupid, pe care ştia că avea să-l regrete de o mie de ori în zilele următoare. Dar nu se putu abţine. Poate că era un libertarian neisprăvit. Dar era încă rus. Înţelegea valoarea unui gest onorabil.

O boare slabă suflă peste rublele de pe maşină şi le împrăştie pe drumul pustiu. Victor se urcă în şa. Porni motocicleta şi răsfoi în minte prin colecţia lui de muzică country. Dar nu găsi nimic care să i se pară potrivit pentru această ocazie. Aşa că puse „Skittish Horses” a lui Vladimir Visotsky. Era un cântec pe care îl înţelegea. Era un cântec pe acordurile căruia putea dispărea în inima Siberiei.

Victor porni apoi la drum. Simţea banii fluturând pe drum în urma lui, ca nişte frunze uscate de toamnă.

Avu mare grijă să nu privească înapoi.

TRENUL DE NOAPTE

Lavie Tidhar

Traducere din limba engleză
Oana Chiţu

Iată încă o poveste a lui Lavie Tidhar. Dacă cea publicată în volumul 7 din seria *Year's Best Science Fiction* (Editura Nemira, 2013) a fost mai degrabă liniştită, cea care urmează nu îi seamănă defel: descrie dinamica, violenta şi strania călătorie cu Trenul de Noapte, în care doar câţiva dintre călători sunt ceea ce par a fi, iar moartea poate lovi în orice clipă…

Numele ei nu era Molly şi nu purta ochelari de soare, vizieră sau altceva. Privea de-a lungul peronului.

Hua Lamphong la apus: o briză caldă străbătea estradele deschise, unde bestiile gigantice emanau fum şi abur, pufăind în aerul umed, iar acoperişul gării se arcuia în sus, deasupra tuturor.

Numele ei nu era nici Noi, în caz că întrebaţi, deşi este unul destul de comun. Nu era Porn sau Ping. Şi nici măcar Friday.

Privea în jur, măsurând din cap până-n picioare pasagerii ce se urcau în vagoane, hamalii mutând mărfuri, poliţişti în civili ce patrulau relaxaţi. Ea se afla acolo ca să vegheze asupra Bătrânului.

Nici măcar nu era fată. Mă rog, nu chiar. Cât despre de ce se numea Bătrânul aşa, ei bine…

Mai era cunoscut şi ca Şefu' Gui: capul şi *bigfala bos*

al Broscoilor din Kunming. Ea obţinuse slujba după ce îi omorâse pe bodyguarzii lui Gui – din oficiu, ca să spunem aşa.

Dar asta se întâmplase în Kunming. Acum era în Bangkok, Bangkokul la apus – în Hua Lamphong, cea mai grandioasă gară feroviară, unde melcii gigantici respirau abur, frecaţi şi lustruiţi de băieţii-melci, a căror treabă era să îi hrănească înainte de plecare. Iar Bătrânul nu era nici el chiar un moş…

Scana, aşteptându-l pe Gui: turiştii americani cu aparate integrate de fotografiat scânteiau pe când se pozau lângă bestiile enorme, nişte neonaga cu ADN reconstituit, sistem nervos primitiv şi un apetit colosal. Scanare: un grup de Chinezi-Marţieni din Tong Yun City, mergând precauţi – neobişnuiţi cu gravitaţia mare a acestei patrii/planete. Scanare: trei afacerişti din Malaysia – Corporaţia Cordonul-Pământului, schelete standard consolidate – se mişcau cu eleganţă, precum dansatorii – comunicau neîncetat, conectaţi douăzeci şi patru de ore pământeşti dintr-o zi pământească, şapte zile pământeşti pe săptămână la mecanismul de făcut bani, acea imensă reţea pulsatilă a comerţului şi a informaţiei, cu legăturile ramificate la infinit ale maşinăriei Von Neumann, melodioasă şi vastă cât întregul sistem solar.

Erau dotaţi şi cu armament ascuns: fata şi-a notat asta în minte.

Un asasin ia multe înfăţişări. Putea fi bătrânica de treabă ce căra pe umeri, în echilibru perfect, două coşuri împletite din bambus, umplute fiecare cu banane prăjite vietnameze, dulci şi care dau dependenţă. Poate starul K-pop şic, cu anturajul ei, aparent aflaţi aici ca să se dea un pic în spectacol în faţa camerelor din jur. Sau drumeţii francezi – el cu părul argintiu rărit şi o ţigară cu structură comprimată,

între buze, ea cu un chip nou, datorat intervenţiilor chirurgicale complete, făcute pe străzile din Soi Cowboy – o faţă de păpuşă. Însă mâinile nu mint niciodată, iar ele îi arătau adevărata vârstă, în cutele adânci, în uscăciunea pielii, în unghiile roase până în carne, vopsite într-un roşu ţipător.

Asasinul putea fi oricine. Un puşti american bogat, aflat într-o călătorie retro prin Asia, citind *Air America* sau *Neuromantul* într-o reproducere virtuală exactă a volumului broşat din 1984; poliţistul amabil care o ajuta cu bagajul pe tânăra drăguţă din Laos; sau poate chiar fata – fiica unor fermieri Issan, trimisă la Bangkok. Asta era o tradiţie de un secol. Trupul îi era îmbunătăţit cu inserturi vaginale vibrante, date audio-video perfect exportabile, înregistrare permanentă. Poartă veşminte foarte îngrijite Louis Wu. Mai are, de asemenea, şi un plan de pensionare, la fel de bine pus la punct – să câştige suficienţi bani, să se întoarcă acasă în Issan la *wan bigfala mama* să deschidă un bar/hotel/librărie şi să-şi petreacă zilele pe fluviul Mekong, meditând poetic la vremurile apuse, ascultând muzică Thai pop, K-pop sau Nuevo Kwasa-Kwasa, cu ochii mari, înceţoşaţi de melancolie…

Ar putea fi oricine. Îl aştepta pe Bătrân să sosească. Trenurile din Hua Lamphong nu plecau niciodată la timp.

Nu contează dacă vă dezvălui cum o cheamă, acum sau mai încolo. I se spunea Mulan Rouge, un nume stupid, dar *farangii* îl adorau. Mulan Rouge îi spuseseră pe când încă mai lucra în Soi Cowboy, în genunchi, pe brânci, dar cel mai adesea pe spate, strângând bani pentru operaţia care avea să o elibereze din trupul de băiat şi să o facă ce era cu adevărat, mai exact *katoi.*

Thailandezii numeau asta un al treilea gen. Dar ea se văzuse întotdeauna doar ca pe o femeie.

A dat o dată roată gării, ca să verifice. Ajunsă la capătul peronului, a rămas impresionată, ca întotdeauna, de limax. Vietatea era cuplată în faţa trenului; o lighioană lungă de cincizeci de metri şi lată de treizeci. Strălucea în lumină şi trăgea vânturi, în timp ce băieţii-melc îi şopteau domol cuvinte de mângâiere şi îi frecau carnea. Treizeci sau patruzeci dintre ei roiau ca muştele deasupra corpului puhav al animalului. A verificat conductorul – era o femeie scundă, cu pielea tuciurie – probabil o munteancă din Laos. Ea stătea aşezată în şa, deasupra bestiei, cu capul acoperit în totalitate de cască – sigurul lucru pe care îl purta. Tuburile care îi ieşeau din carne se înfigeau în cea a limaxului. Deveniseră o singură fiinţă – mintea femeii mâna animalul înainte, într-un ritm relaxat. Aceasta era cursa de noapte din Bangkok spre Nong Khai. Ea era călăreţul din noapte. Ea era trenul.

Existau poveşti despre unele minţi conectate astfel Acolo Sus, dincolo de atmosferă, unde începea cu adevărat lumea. Unde aeronavele Exod înaintează greoi în afara sistemului solar, căutând în depărtare perspective mai bune. Se spunea că unele dintre ele sunt conduse mental, de interfeţe umane sau ale Străinilor şi adăposteau, ca nişte pântece, pasageri cuprinşi de letargie. Se mai povestea că unele nave o luaseră razna şi cei adormiţi nu aveau să se mai trezească niciodată, alunecând pentru totdeauna lent, liniştiţi, în spaţiul galactic… sau mai rău, navete spaţiale în care pasagerii au fost treziţi, iar conştiinţa conducătoare s-a transformat într-un zeu malefic, cerându-le veneraţia… Mulan nu ştia cine erau cei care spuneau asemenea istorii şi nici cum le aflaseră. Erau doar legende, iar miturile erau un lucru universal în sine. Darwin’s Choice obişnuia să-i spună poveşti…

Îl/o întâlnise, posedând un trup mai în vârstă de

katoi, într-un club din Soi Cowboy. Darwin’s Choice nu era un nume foarte inspirat (îi spusese el, râzând), dar îi plăcea. O privise dansând, apoi îi făcuse semn să i se alăture.

Mulan îl considera un *el,* deşi Străinii nu aveau sex şi foarte puţini erau interesaţi de experienţa carnală. El se dezvoltase în Câmpurile de Creştere, în perioada post-Cohen, la miliarde de generaţii depărtare de primul ciclu de evoluţie din Ierusalim. Ea ajunsese să-l ia drept bărbat pentru că trupurile pe care le naviga aveau întotdeauna penisuri. Obişnuia să le ia în mână şi să se minuneze la ele. Alegea întotdeauna corpurile pregătite de operaţie, cu sâni, dar fără organe genitale femeieşti. Se îmbrăca întotdeauna feminin. Intervenţia chirurgicală era scumpă, aşa că mulţi katoi preferau să o facă în etape. Să primească în trupul lor un pasager dintre Străini era o modalitate de a-şi plăti cheltuielile – operaţia nu presupunea doar a-şi tăia bijuteriile dintre picioare şi a-şi schimba sexul, ci la asta se adăuga şi problema pomeţilor prea proeminenţi, a mărului lui Adam ce trebuia micşorat şi ridicarea fundului. Dacă *chiar* aveai bani, îţi remodelai şi mâinile. Astea te dădeau mereu de gol – vreau să spun, în cazul în care doreai să treci drept femeie.

Mulţi katoi nu voiau. Darwin’s Choice poseda întotdeauna persoane mai în vârstă care nu-şi scoseseră niciodată echipamentul de bază.

— Nu sunt nici bărbat, nici femeie, i-a zis el odată. Nu am nici măcar o individualitate în sine. Doar un om, o reţea de miliarde de neuroni conectaţi, poate semnifica un individ. Călătorind-în-trupurile katoi, mă simt, în multe feluri, mai aproape de umanitate. Mă simt… scindat şi totuşi întreg.

Ca mai tot ce spunea, vorbele lui nu aveau prea mult înţeles pentru Mulan. Era unul dintre puţinii

Străini care încercau să înţeleagă fiinţa omenească. Majoritatea coexistau în reţelele lor, utilizând roboţi rudimentari, atunci când doreau să interacţioneze cu lumea fizică. Dar lui Darwin's Choice îi plăcea să călătorească-în-trup.

Alături de el, ea a reuşit să strângă suficienţi bani pentru operaţia completă.

Şi chiar mai mult de atât.

Prin el, şi-a descoperit apetenţa pentru violenţa controlată.

Şefu' Gui şi-a făcut, în final, apariţia, alunecând de-a lungul peronului – grasul Gui, Bătrânul, *olfala bigfala bos,* pe limba asteroizilor. Broscoii îl înconjurau – hibrizi parte oameni, parte amfibieni, animaţi de motoare Qi. Puteau să se umfle când voiau, să sară cât mai sus şi cât mai departe, să ucidă sâsâind cu limba lor bifurcată şi otrăvită. Oamenii se dădeau la o parte din faţa lor, aşa cum se rostogolesc picăturile de apă într-o tigaie încinsă. Rapid.

Şefu' Gui s-a postat în faţa ei.

— Ei bine? a cerut el raportul.

Arăta bătrân. Ridurile îi acopereau mâinile şi chipul ca nişte cicatrice. Părea obosit şi prost-dispus – lucru de înţeles în condiţiile date.

Mulan îl sfătuise să-şi amâne plecarea. Bătrânul refuzase să o asculte. Şi cu asta basta.

— Nu pot să identific niciun semn evident… a răspuns ea.

El a zâmbit satisfăcut.

— Dar asta nu înseamnă că nu există unul… a continuat Mulan.

— Eu sunt Şefu' Gui! a zis el.

Imediat ce începuse să vorbească, se umflase ca o broască.

— Cine ar îndrăzni să mă omoare pe mine?
— Eu am încercat, a replicat ea.
Gui a chicotit şi s-a dezumflat un pic.
— Dar n-ai reuşit, vrăbiuţo.
Ei doi ajunseseră la o înţelegere. Ea nu-l omorâse – îi fusese foarte greu să-i returneze banii clientului – iar el, în schimb, îi dăduse de lucru. Oferta venea la pachet cu unele beneficii – plan de pensie, servicii medicale complete, cazare şi salariu, la care se adăugau bonusuri, calculate în funcţie de inflaţie. Putea deţine chiar şi acţiuni.
Nu-şi regretase niciodată decizia până acum.
— Tot e prea periculos, a spus ea. Eşti prea aproape…
— Gura! A privit-o cu ochii lui umezi. Eu sunt Şefu' Gui, liderul Broscoilor din Kunming!
— Eşti foarte departe de Kunming.
Gui şi-a mijit ochii.
— Am şaptezeci şi nouă de ani şi încă trăiesc. Câţi ani ai *tu?*
— Ştii prea bine, a răspuns Mulan, iar el a izbucnit în râs.
— Sensibilă în legătură cu vârsta, a continuat el. Cât de feminin.
Şi-a adunat flegma din gât şi a scuipat pe jos. Saliva a sfârâit, săpând, corozivă, o mică gaură precisă în asfalt.
Ea a ridicat din umeri.
— Atunci, compartimentul e gata, l-a anunţat ea şi a adăugat: Domnule…
Gui a încuviinţat din cap.
— Foarte bine, a zis el. Spune-i conductorului că suntem gata de plecare.

Apetenţa pentru violenţa controlată…

Darwin's Choice exploata la maximum trupurile gazdelor lui. Se străduia să înţeleagă umanitatea. Pentru asta mergea la spectacole de ping-pong, demonstraţii de kickboxing, centre Louis Wu, reprezentaţii cu ciudăţenii, la Bangkok Opera House, în mall-uri, temple, biserici, moschei, sinagogi, mahalale, zgârie-nori şi gări.

— Viaţa, spusese el odată, e ca o gară de tren.

Mulan nu ştia cum să interpreteze informaţia. Ce ştia însă cu siguranţă era asta: pentru a înţelege oamenii, el încerca orice făceau ei. Trupurile pe care le elibera erau dependente de heroină, le lăsa cu boli venerice, mahmure şi pline de viruşi creaţi la comandă, despre care se presupunea că se autoanihilau, dar nu se întâmpla întotdeauna aşa. Uneori, fie ca să se revanşeze, fie din vreun alt motiv personal de neînţeles, îşi făcea operaţii estetice în Soi Cowboy, devenind un transsexual deplin. Aparent, nu realiza că gazda lui ar fi preferat poate să rămână în stadiul în care se afla. Uneori le ataşa tot felul de elemente bizare. Timp de o lună a fost un împătimit al tentaculelor şi se întorcea de la clinici dotat cu un surplus de membre gelatinoase, acvatice.

Însă plăcerea lui în faţa pericolului – chiar şi atunci când nu-l experimenta, când adevăratul lui sine hoinărea liber pe undeva, într-un loc sigur de pe Pământ sau pe orbită – a fost cea care i-a trezit ei gustul pentru adrenalină.

Prima oară când a omorât un om…

Erau în căutare de opiu şi sfârşiseră într-o ambuscadă. Liderul le poruncise bătăuşilor:

— Omorâţi călătorul-trup şi opriţi-l pe katoi. O s-o vindem în…

Mulan acţionase instinctiv. Nu a ştiut ce face, până fapta nu a fost săvârşită. Cuţitul ei…

Lama lucind în lumina de neon…
Un ţipăt întrerupt… gâlgâit…
Sângele i-a stricat a doua bluză bună…
Sunetul a ceva ce se rupe – durerea avea să vină mai târziu. Îi trăseseră un pumn în nas…
Darwin’s Choice *privind*...
Pe al doilea l-a omorât cu mâinile goale, presându-i traheea cu degetele mari, până a încetat să se mai zvârcolească…
L-a pus la pământ aproape cu blândeţe…
O durere care o făcea să urle, însă plămânii nu mai funcţionau…
O electrocutaseră, dar cumva reuşise să nu leşine…
S-a înclinat în faţă, agăţându-se de bărbatul ce ţinea arma cu electroşocuri, zguduiţi amândoi de energie, până ce în jurul ei nu a mai rămas decât întunericul.

— Ai fost în moarte clinică, i-a zis el mai târziu.
Părea impresionat.
— Cum a fost?
— Nicicum, i-a răspuns Mulan. Nu-i nimic de partea cealaltă.
— Ai fost deconectată?
Fata nu putea să nu râdă.
— Ai putea spune şi aşa.
În noaptea în care a ieşit din spital au făcut dragoste. Ea i-a lins încet sfârcurile şi i-a simţit penisul întărindu-i-se în mână. L-a mângâiat, îngropându-şi faţa în sânii lui plini. Darwin’s Choice a atins-o, a stimulat-o. Trupurile parcă le erau străbătute de electricitate. Ea se tot gândea la bărbaţii ucişi…
Când a juisat, el i-a spus:
— O vei face din nou…
Şi nu era o întrebare.

Se conecta la nodurile de comunicaţie ale persoanelor din jur, recepţionând semnalele în traficul reţelei. Oamenii de afaceri din Malaysia aveau un sistem de transmitere a informaţiei bine criptat, pe unde înalte, imposibil de descifrat, dar din când în când…

Puştiul cu volumul *vintage* se delecta cu un playlist retro, ales la întâmplare – i-a auzit pe cei de la Doors cântând „The End”, înlocuiţi de Thaitanium cu „Tom Yum Samuri”, pentru a trece apoi la melodia „Great Rebirth” a celor de la Drunken Tiger. Fata din Issan era conectată la sursa de energie – curentul de amperaj mic, de la o baterie zumzăitoare, îi traversa creierul. Pe parcursul călătoriei, nu va fi conştientă… Diva K-pop juca Ghildele din Ashkelon. La fel făceau şi prietenii ei. Turiştii francezi erau ori drogaţi, ori beţi. Ceilalţi sporovăiau, se întindeau, citeau, trăgeau vânturi, îşi aşezau bagajele şi comandau băuturi – atmosfera în expresul de noapte către Nong Khai era întotdeauna aceeaşi.

Trenul prindea viaţă pe măsură ce melcul râgâia abur. Locomotivele s-au zguduit pe când creatura a început să se târască pe şinele netede. Băieţii-melci cădeau de pe limax ca puricii.

Recepţiona, scana: cineva, cu două vagoane mai jos, urmărea fluxul de ştiri de pe un canal porno cu emisie în direct. Trupurile dezgolite se întreţeseau ca o tapiserie pe o plajă din Koh Samui sau dintr-un mediu extraterestru, era greu de spus.

Şefu’ Gui: Mi-e foame!

Mulan Rouge: Mâncarea soseşte imediat.

În vagonul-restaurant se pregăteau: o tigaie orientală era deja pe foc, fierbătorul de orez scotea abur, lăzile cu bere aşteptau.

— Vreau kimchi!

— O să mă interesez dacă au, deşi Mulan ştia că nu era cazul.

— Nu-i nevoie, a mormăit prelung unul dintre Broscoi. Păstrez eu pentru şefu'.

Vocabularul era limitat. Nu creşteai Broscoi pentru inteligenţa lor. Cu toate astea, Mulan se întreba dacă vrusese să spună că îl ţine în frigider.

L-a urmărit pe Broscoi întinzându-se spre ceea ce australienii numeau *esky.* Se aflau acolo un borcan cu kimchi şi… încă unele chestii.

Precum un vas cu muşte vii pentru Broscoi, ceva ce semăna cu o placentă, conservată în gheaţă carbonică…

Şi altele.

Le-a lăsat în grija lui, întorcându-se la veghe şi la aşteptare.

„O vei face din nou", îi spusese Darwin's Choice. Iar el-ea-lucrul acela avusese dreptate. Lui Mulan îi făcuse plăcere – odată cu violenţa din ea ieşise la iveală şi un sentiment copleşitor de putere, iar dacă furia putea fi controlată, atunci putea fi şi utilizată. Forţa depindea de cum o foloseai.

Următorii anii şi i-a evaluat în funcţie de îmbunătăţirile aduse şi de cadavre. Trei în Vietnam – îl urmase acolo pe Darwin's Choice care voia să-şi cumpere o colecţie de piese de artă, virtuale, comuniste. Afacerea a mers prost, iar ea a trebuit să execute doi bărbaţi şi o femeie înainte să-şi ia tălpăşiţa. După aceea şi-a instalat ochii de şarpe. Un bărbat şi un katoi în Chiang Mai – DC voise să cumpere aici un artefact virtual autentic al jocului Ghildele din Ashkelon, dar se dovedise a fi un fals. Imediat după întâmplare şi-a făcut operaţia de fortifiere a scheletului.

Cu fiecare crimă, adăuga câte ceva la trupul ei. Cu fiecare crimă venea mai multă putere, dar nu o manifesta niciodată asupra lui Darwin’s Choice.

DC a început să se arate în carne şi oase din ce în ce mai puţin. Mulan a trebuit să înceapă să-şi caute de lucru, angajându-se ca bodyguard, executant şi uneori, doar uneori, ca asasin plătit. În cele din urmă, DC nu a mai apărut deloc. El încercase să-i explice odată…

— Noi suntem circuite unice, dar, spre deosebire de oameni, suntem circuite unice *conştiente.* Nu în sensul în care înţelegeţi voi conştiinţa, ci prin faptul că suntem, putem simţi fiecare mecanism, funcţie şi subrutină. Digital, nu neurologic. Şi fiind conştienţi, ne putem astfel schimba, transforma, combina, împărţi codurile…

— Aşa faceţi voi dragoste? îl întrebase Mulan.

— Dragostea e o chestie fizică, i-a răspuns el. Determinată hormonal.

— Puteţi simţi iubirea doar atunci când călătoriţi-în-trup?

DC a ridicat doar din umeri.

— Cum vă… ea a căutat cuvântul în minte, apoi s-a hotărât, împerecheaţi?

Imaginaţi-vă doi sau mai mulţi Străini. Linii infinite de coduri, întâlnindu-se în spaţiul digital – variabilele booleane DACĂ, ŞI, SAU deschise către probabilităţi, ramificându-se ciclic, la infinit, în deducţii logice, aproape de viteza luminii…

— Aşa arătaţi voi?

— Nu. Taci…

…ciocnindu-se, îmbinându-se, amestecându-se, transformându-se…

— …şi murind. A fi Străin înseamnă să mori o dată şi încă o dată, să evoluezi cu fiecare ciclu, să elimini rebuturile, să selectezi şi să dezvolţi, să acumulezi

formele noi, surprinzătoare…

…nu atât împerechere, cât *uniune.* Alăturare şi scindare, mereu şi mereu.

— În felul în care un om ar putea, să zicem peste şapte ani, să-şi înlocuiască fiecare atom din organism, dar să păstreze încă iluzia unei personalităţi, să rămână un circuit unic…

…dar Străinii au evoluat în altceva…

— Dând naştere la o individualitate, în sine.

Trupul pe care îl poseda atunci când îi spuse toate acestea era drogat. După ce DC a plecat, ea a început colaborările. Îi plăcea să lucreze, dar era greu să fii freelancer. Când s-a ivit contractul în legătură cu Şefu' Gui, ea l-a acceptat imediat. Şi astfel a evoluat la nivelul corporatist.

— Nu suntem niciodată singuri, i-a spus DC, chiar înainte să plece pentru totdeauna. Suntem întotdeauna… noi. Atât de mulţi noi.

— Nu vă puteţi uni cu toţii? îl întrebase ea. Să vă uniţi într-unul singur?

— Un şir prea lung de cod ne încetineşte, a răspuns el. Avem… limite. Deşi împărţim multe lucruri – aşa cum oamenii nu pot.

— Şi noi împărtăşim cu ceilalţi în feluri în care *voi* nu puteţi, a replicat ea.

În timp ce vorbea, Mulan i-a vârât un deget în anus. DC s-a crispat sub ea, apoi a eliberat un scurt geamăt. Pieptul lui era pistruiat, penisul circumcis.

— Adevărat, a zis el, şoptind, şi a tras-o spre el cu o poftă pe care o experimentaseră doar arareori până atunci.

Atunci fusese ultima oară…

Se întreba modul cărei specii de a împărţi cu ceilalţi era mai bun. Şi-a dat seama că nu avea să afle niciodată.

Se zicea că sexul este supraestimat…

Băieţelul american nu mai asculta Doors. Mulan nu-i mai putea simţi aproape deloc nodul comunicaţional. Ea a clipit, simţind cum o cuprinde spaima. Cum de îi scăpase? Scana zona în căutarea lui. Volumul SF îi rămăsese în cuşetă.

Căcat.

A tras cu ochiul înapoi către compartiment – Şefu' Gui s-a încruntat la ea, apoi s-a prins cu mâinile de stomacul lui umflat şi a scos un geamăt. Cei doi Broscoi săreau prea tare şi loveau tavanul.

De două ori căcat.

— Care-i problema? a întrebat ea, dar ştia prea bine.

— Începe! a răspuns Gui.

Mulan a clătinat din cap: nu.

— Nu se poate. E prea devreme.

— E timpul.

— Căcat! a zis a treia oară, ştiind că e inutil.

Chipul lui Gui era schimonosit de durere.

— Vine!

Şi, dintr-odată, a captat semnalul americanului.

— Că…

Mergeau în Nong Khai, iar de acolo treceau în Laos. Şefu' Gui voia să-şi extindă afacerea, iar locul în care aceasta se dezvolta din plin era unul numit Vang Vieng, un Macau strident, în miniatură, aşezat la poalele muntelui, la patru ore de Vietnam. O cloacă unde fărădelegea era la rang de cinste, opiul ieftin, iar sinteticele şi mai ieftine, un sălaş al rebelilor din cine ştie ce lumi virtuale şi al hackerilor de trupuri, al împătimiţilor de tentacule, al raiurilor comerciale cu păpuşi şi taxe guvernamentale din care Şefu' Gui voia o parte.

O *mare* parte.

În Vang Vieng erau suverane câteva familii, însă el era Bătrânul, *olfala bigfala bos blong ol man tod blong Kunming*, iar chinezii cumpăraseră oricum o mare parte din Laos în perioada de început a privatizării. Ar fi încheiat afaceri cu unii, i-ar fi falimentat pe alţii şi şi-ar fi tăiat o felie mare din găluşca numită Vang Vieng – ăsta era planul.

Mulan îl sfătuise să nu o facă. Îi spusese că-i prea devreme ca să călătorească. Îl rugase să mai aştepte.

Dar el o ignorase.

Mulan bănuia vag de ce…

Semnalul puştiului îl indica fix lângă cel al conductorului.

Ceea ce nu era deloc bine.

Mai întâi al cornacului: o amestecătură incomprehensibilă de emoţii excitante, apoi liniştitoare, obsedante, întrerupte – melcul şi ghidul lui formau o singură fiinţă, minţile le pulsau la unison. Foamea şi sexul îl făcuseră să meargă mai repede. Fragmente de Beethoven – dintr-un motiv sau altul – calmau limaxul. Conductorul nu era conştient de pasagerul suplimentar – nu încă.

Puştiul nu era chiar un puşti…

Nodul lui era blocat. Se înconjurase de ziduri întunecate, impenetrabile şi nu mai trimitea înapoi nici măcar pinguri. Se afla singur cu mintea lui – ceea ce probabil era cumplit.

Trebuia să ajungă în partea din faţă a trenului. Pe melc. Iar Şefu' Gui se zvârcolea.

— Ce tot stai acolo, *fato?*

A încercat să vorbească relaxat.

— Am găsit asasinul. Intenţionează să omoare melcul, să distrugă tot trenul, cu tine cu tot.

Şefu’ Gui a primit vestea calm.

— Isteţ, a zis el făcând o grimasă.

Burta lui goală lucea; sub piele se mişca o formă întunecată. Broscoii păreau neajutoraţi, în felul în care stăteau acolo lângă el. Gui a rânjit la ei.

— Mă întorc imediat, a anunţat ea.

Apoi a plecat, auzindu-l pe Şefu’ Gui urlând furios în urmă.

Alerga de-a lungul trenului, trecând prin vagonul-restaurant, pe lângă toaletele ce începeau deja să miroasă, drumeţi farangi, familii din Laos şi thailandezi întorcându-se în Udon, din capitală, copii şi bagaje şi conductori zăpăciţi, cu pantaloni prea strâmţi, care le scoteau fundul în evidenţă. Briza caldă intra prin ferestrele deschise. Mulan a blocat nodurile publice, care transmiteau ştiri în thailandeză şi jargonul Cordonului. Capătul trenului era o fundătură, un perete neted, fără ferestre. Mulan l-a lovit cu piciorul iar şi iar – muşchii fortifiaţi consumau prea multă energie, dar bariera începea să cedeze, şi prin fisuri se strecura lumina estompată a soarelui.

Cum ajunsese puştiul acolo? Trebuie să fi avut membre de gecko, se căţărase afară şi se târâse pe-o parte a trenului, pe sub ferestre, până la melc…

A încercat să prindă semnalul. A simţit confuzia conductorului în timp ce o altă entitate încerca să-şi croiască drum spre interfaţa dublă cornac/limax. *Stop!*

Melcul era derutat. Semnalele se succedau prea rapid – excitare/foame/viteză – tot mai rapid!

Băiatul avea de gând să deraieze trenul. Conductorul: *Cine eşti? Nu poţi să…*

Mulan a continuat să lovească peretele. Zidul a cedat. După el se afla spinarea lată a limaxului, conductorul aşezat turceşte pe bestie, intrusul în spatele ei, cu o mână pe umărul femeii. Din palmă i-au

crescut terminaţii ce au străpuns-o atât pe cea din şa, cât şi melcul.

Interfaţa cornacului ostil a fost iniţiată.

Conductorul se împotrivea şi ieşea grav în pierdere. Nimeni nu deturnase până atunci un tren-limax.

Pe canalul ei primea semnale de la Şefu' Gui care ţipa:

— Întoarce-te aici!

— Ia-ţi altă moaşă idioată!

Dar îi putea simţi durerea, confuzia. Mulan se întreba de câte ori mai trecuse Gui prin asta în trecut? Nu mai văzuse niciodată o naştere. Dar nici nu avea să mai fie vreuna dacă nu…

Teroristul îl lăsase pe conductor în viaţă. Era nevoit să o facă. Toată treaba trebuia să arate ca un accident, iar corpul cornacului găsit printre rămăşiţe, neatins. Fără îndoială că el plănuise să sară înainte de impact.

Oare putea?

S-a strecurat în spatele lui, nici teroristul, nici femeia nu i-au dat atenţie. Şi… ce ar fi putut să facă? Dacă îl omora pe american, ar fi distrus interfaţa – ajunsese deja foarte departe.

Doar dacă nu…

Şefu' Gui, de departe: Grăbeşte-te!

Uneori se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Darwin's Choice nu ar fi dispărut. Era posibil pentru katoi să nască, pe atunci… erau capabili Străinii să crească copii? El şi-ar fi dorit asta?

Sau DC putea să posede o gazdă… ea şi-ar fi păstrat organele bărbăteşti special pentru asta. Dacă i-ar fi cerut.

Dar nu a făcut-o niciodată.

Teroristul probabil avea un sistem de deconectare în caz de urgenţă. Mulan trebuia să găsească ce anume îl declanşa.

Vântul sufla prea repede în direcţia ei. Era greu să-şi menţină echilibrul pe carnea netedă, moale, a melcului. Accelera prea rapid.

Ajunsese în spatele bărbatului. A întins mâna şi i-a atins ceafa. O casetă neagră…

A străpuns-o cu un ţăruş virtual, în timp ce mâna cealaltă…

Beznă. Mirosul frunzelor putrede. Mirosul trupurilor în mişcare, transpiraţie, foame, o foame teribilă…

— Tu cine dracu' eşti? Cum ai *ajuns* aici?

Panica era un sentiment bine-venit. I-a transferat imaginile – ea stând în spatele bărbatului, cu ţăruşul înfipt în ţeasta lui – şi tot ce mai lucra în rest.

— Nu poţi face asta…

Îl împunsese cu al doilea ţăruş prin haine, drept în muşchiul sfincterian, până în intestine. Introdusese o sondă ce se duplica, total ilegală.

A simţit melcul încetind puţin. Teroristul încerca să înţeleagă ce se întâmplă.

— Sunt amabilă, a zis ea.

Chiar era.

Îi dăduse bărbatului de ales.

Sonda din interiorul lui lucra deja. Era echivalentul unor artişti de graffiti puşi pe treabă. Multiplica un mesaj, transmiţându-l către fiecare celulă, vas de sânge, muşchi şi tendon. Urma să fie imposibil de şters – ar fi trebuit să meargă la o clinică bună, dar până atunci ar fi fost prea târziu.

Mesajul era: *Am distrus melcul-tren spre Nong Khai.*

Sonda îl însemna. Nu era vătămat. Mulan nu putea risca să-l omoare, să oprească interfaţa. Dar aşa, fie că sărea din tren, fie că nu, avea să fie un om mort.

— Voi număra până la cinci.

El s-a desprins la trei.

O lumină orbitoare. Vântul gonea pe lângă ea, cornacul stătea nemişcat, ca şi cum nu se întâmplase nimic, dar trenul încetinea. Teroristul plecase. Mulan l-a urmat prin gaura din perete.

Americanul stătea în cuşeta lui, citind din carte. Nu mai asculta muzică. Ochii li s-au întâlnit. Ea a rânjit. El şi-a întors privirea. Mulan îi oferise o alternativă şi voia să-şi respecte promisiunea. Dar dacă se întâmpla ca Broscoii să afle, nu prea mai era sigură ce şanse avea bărbatul.

Ei bine, următoarea oprire era într-o oră. Îi dăduse un avans de treizeci de minute. S-a întors la Gui.

— Vine! a zis Şefu' Gui.

Mulan a îngenuncheat lângă el. Burta i se mişca, se crispa. Lucrul dinăuntru încerca să iasă. Ea l-a ajutat – a rupt uşor membrana cu unghia. Un miros acru. Şi-a afundat mâinile înăuntru. Era lipicios, cleios şi cald. A găsit două braţe mici, o burtică. A tras.

— Ai rezolvat problema?

— Continuă să respiri.

— Ai rezolvat?

— Da, normal. Am rezolvat-o! Acum împinge!

Şefu' Gui a împins, respirând sacadat.

— Sunt bătrân pentru asemenea chestii… a zis el.

Apoi a inspirat adânc pentru ultima oară şi corpul micuţ s-a *desprins* de el, trecând în mâinile ei. Mulan l-a ţinut în braţe, uitându-se la trupul pipernicit, capul chel, penisul sfrijit, membrele cu cinci degete: un Gui în miniatură. Încă nu era gras, dar în schimb, la fel de ridat.

Era prins cu un cordon de părintele lui. Fata l-a tăiat precis folosindu-şi din nou unghia.

Copilul a început să ţipe. Mulan l-a legănat:

— Gata, gata!

— Băutură, a cerut Şefu' Gui, slăbit.

Unul dintre Broscoi s-a apropiat. Şefu' Gui şi-a lipit buzele de carnea omului/amfibianului şi a supt – masa unui vampir. Avea gene de Broscoi, la fel ca bebeluşul. Micuţul a râgâit şi s-a umflat în mâinile ei înainte de a se micşora la loc.

— Un adevărat Gui! a spus Bătrânul.

Mulan se uita fix la creatura delicată din braţele ei.

— Care cam cât valorează acum? a întrebat ea.

Şefu' a ridicat din umeri, dându-l pe Broscoi la o parte. Şi-a încheiat cămaşa.

— Cinci, şase? Nu prea mult.

— Îl vei instala în Vang Vieng?

— O asigurare în privinţa bunăvoinţei mele şi a controlului pe care vreau să-l exercit, bineînţeles. Da. Un moştenitor e de folos doar atunci când e pus la treabă.

Mulan s-a gândit la Darwin's Choice. „Evoluţia înseamnă totul”, i-ar fi spus el. „Ne dezvoltăm constant, cu fiecare ciclu. Pe când voi…”

Mulan privea fix copilul-clonă. Micuţul a râgâit din nou, mulţumit, şi a închis ochii. Felul în care proceda Gui era destul de întâlnit printre familiile mai puternice… dar, mai devreme sau mai târziu, cineva tot avea să îşi revendice dreptul de succesiune şi atunci nu ar mai fi contat câţi Gui existau.

Dintr-odată i s-a făcut teribil de dor de DC.

A legănat bebeluşul, strângându-l la piept. Gândurile celor din tren s-au adunat strecurându-se spre ea, din depărtare – bunăstare, căldură, mâncare şi siguranţă – mişcarea lentă, cadenţată, te alina. După o vreme, când copilul a adormit, Mulan i l-a dat Bătrânului fără a spune o vorbă şi a mers în vagonul-restaurant ca să-şi ia o ceaşcă cu ceai.

MAREA TRECERE A TATĂLUI MEU

Brenda Cooper

Traducere din limba engleză
Oana Chiţu

Uneori, progresul, ca şi surpriza viitorului, depinde doar de perspectiva privitorului…

Brenda Cooper nu este doar scriitoare, ci şi o profesionistă în domeniul tehnologiei, o vizionară şi oratoare. Are numeroase contribuţii în revista *Analog,* iar lucrările ei au fost publicate, de asemenea, în *Asimov's, Clarkesworld, Nature, Strange Horizons,* dar şi în mai multe antologii. A debutat cu romanul *Building Harlequin's Moon,* pentru care a colaborat cu Larry Niven. Printre celelalte romane ale ei se numără *The Silver Ship and the Sea, Reading the Wind* şi *Wings of Creation.* Cea mai recentă carte a ei este *Mayan December.* Locuieşte în Kirkland, Washington.

Prima amintire despre tatăl meu este stând împreună pe verandă, feriţi de asaltul soarelui dogorâtor asupra livezilor noastre greu încercate. Tata stă pe spate în balansoarul lui favorit, din lemn, sorbind dintr-o bere rece, cu o tânără pe jumătate goală pe etichetă, şi-mi spune:

— Paul, vei fi martor la nişte evenimente uimitoare, cum nu au mai existat. Vei trăi veşnic.

Îşi linge buzele în felul în care câinii noştri reacţionează în faţa unei recompense delicioase, iar

respiraţia i se accelerează.

— Vei face lucruri pe care eu nici nu mi le pot imagina.

Se opreşte şi urmărim un stol de gâşte ce traversează cerul.

Când începe din nou să vorbească, vocea îi este melancolică.

— Nici măcar nu va mai trebui să mori.

Următoarele patru sau cinci amintiri sunt variante ale acestei conversaţii, marcate de căldură, sudoarea muncii şi de mirosul anotimpurilor ce îşi pun amprenta asupra ţinutului.

Nu am retrăit niciodată discuţia cu sentimentul că aş înţelege ce a vrut să zică. Era clar că tata se referea la mine, că mie mi se va întâmpla ceea ce spunea, şi nu lui, şi din cauza asta avea inima împărţită: fericit pentru fiul său şi trist pentru sine. Dar întotdeauna sigur pe spusele lui.

Uneori prorocea că mă voi trezi într-o dimineaţă, iar lumea se va fi schimbat. În alte nopţi zicea:

— Poate că acolo se va afla o uşă, o poartă luminoasă, prin care o să intri şi o să te preschimbi în ceva mult mai măreţ decât un om.

Întotdeauna aducea vorba despre asta, chiar înainte să plecăm în Seattle, adică de două ori pe an, când se deschidea pasajul şi vremea nu ne ameninţa recoltele.

Ideea îi venise din cărţi atât de vechi, încât filele se lipiseră între ele, imposibil de separat, şi dintr-o revistă în culori scânteietoare, care, în cele din urmă, a ajuns praf şi pulbere de la atâta uzură. Mâinile tatălui meu erau mari şi aspre, iar bătăturile din palmă şterseseră cuvintele tipărite pe hârtie.

Două fiinţe se aflau mereu la picioarele lui: eu – crescând şi un câine – îmbătrânind. Îi adopta pe când se aflau la jumătatea vieţii lor, sau ei veneau la el; câte

un câine, pe rând. Întotdeauna la o săptămână după ce antecesorul lui murise. Stabilea cu animalele acestea o relaţie de dragoste mutuală.

Patrupedele mă îndrăgeau şi pe mine destul de mult, dar pe tata îl adorau de-a dreptul. Mă lăsau să îmi plimb degetele prin blana lor aspră sau moale, udă şi încâlcită dacă umblaseră pe sub aspersoarele din livadă, dar, când îi atingea el, urcau întotdeauna în raiul lor câinesc. Rămâneau complet nemişcaţi, iar ochii li se îmblânzeau, cuprinşi de dragoste.

Nu mă refer la câinii folosiţi la muncă. Aveam permanent o pereche de corcituri cu rasa Collie pentru oi, dar aceia aparţineau turmei, iar turma le aparţinea lor. Noi eram doar protectorii şi sursa de hrană pentru micul ecosistem.

Cei despre care vorbesc erau copiii lui, la fel ca şi mine, deşi tata nu a dat niciodată de înţeles că vor lua parte la marea trecere. Eu urma să merg dincolo, iar ei să rămână pe loc, acceptând înţelegerea asta, deşi eu nu puteam fi de acord cu ea.

Îl aprobam confuz, abia murmurând, ori de câte ori îmi vorbea despre cum aveam eu să urc următoarea treaptă a evoluţiei.

Doar o dată am găsit curajul de a-i spune ce gândesc. Aveam în jur de zece ani şi îmi amintesc cât de reci îmi simţeam mâinile în care strângeam un pahar de limonadă cu gheaţă, în timp ce, de atâta căldură, firişoarele de transpiraţie îmi curgeau pe ceafă. Când mi-a spus că eu urma să fiu diferit, am răspuns:

— Nu, tată! Când o să cresc mare, vreau să fiu ca tine.

El era pentru mine tot ce însemna mai bun, zâmbetul care mă întâmpina dimineaţa şi îmi pregătea ouă cu albuşurile puţin moi şi pâine prăjită pe care se

topea untul, fără să frigă.

El a scuturat din cap, a mângâiat câinele şi a zis:

— Eşti mai norocos de-atât.

Dorinţa ca eu să fiu altfel decât el era cea mai dureroasă respingere din câte puteau exista, iar inima îmi sângera.

După al cincilea sezon, în decurs de şapte ani, de când furtunile acelea, ciudăţenii climaterice, distrugeau recolta de mere – de data asta cu grindină mare cât un ou, ce le-a băgat în sperieţi pe corcituri – am ştiut că trebuia să plec de acasă dacă voiam să-l ajut pe tata. Nu trecând graniţa umanităţii pentru a deveni nu ştiu ce progenitură a unei alte specii, ci prin a mă instrui, departe de viaţa molcomă de crescători de oi şi cultivatori de Jonagold. Ferma putea merge şi fără mine. Ne ajutau două familii de imigranţi care deţineau câte un acru din pământul ce fusese odată al nostru.

Să-l las pe tata să piardă ferma nu constituia o opţiune. Trebuia să mă duc în Seattle şi să mă înscriu la şcoală. După aceea să mă angajez şi să trimit bani acasă, aşa cum făceau mexicanii când eram mic, înainte ca guvernatorul să le dea o parte din domeniile noastre, pentru a ne pedepsi. Nu că am fi văzut în asta ceva rău. Ne plăceau familiile Ramirez şi Alvarez. Şi ei aveau nevoie de mine.

Dar nu despre asta vreau să vorbesc aici. Cu excepţia faptului că Mona Alvarez m-a condus la Leavenworth, să prind trenul Amtrak, cel argintiu. Părul ei brunet i se dezlipea de pe buzele date cu ruj negru, iar degetele cu unghii vopsite tot în negru strângeau volanul neascultător al camionetei noastre diesel, antice.

Era atât de frumoasă, încât mi-am dat seama pe loc că avea să-mi lipsească la fel de mult ca tata merii

îndoiţi, câinii de la turmă şi oile. Poate că de ea avea să-mi fie şi mai dor.

Cu toate acestea, Monei poate că nici nu îi păsa. Mi-a făcut odată cu mâna, după ce am coborât, apoi ea şi automobilul nostru vechi au dispărut. Am aşteptat printre maşinile electrice şi turiştii bătrâni cu pălării prevăzute cu aparate de filmat, împodobiţi cu date informatice şi marcaţi de semnele abia vizibile ale implanturilor din pielea delicată dintre degetele mare şi index. Arătau ca şi cum vedeau totul şi nimic în acelaşi timp. Dacă ne-ar fi vizitat ferma, coioţii şi lupii aciuaţi acolo i-ar fi luat repede la goană.

La celălalt capăt al şinelor de tren am găsit Universitatea din Washington, cu filiale răspândite în întreg Seattle-ul. O serie de cursuri, conferinţe şi lecţii virtuale răzbăteau dinspre clădirile reale din cărămidă. O veche latură a campusului era încă ghemuită lângă Montlake Cut şi veghea asupra lacului şi a forfotei ce părea produsă de păianjenii de apă, dar de fapt erau oameni vâslind în bărci confecţionate din nanomaterial, subţiri ca hârtia.

Călătoriile noastre periodice în familie, în Seattle, nu mă pregătiseră pentru viaţa de student. În primii ani am avut senzaţia că escaladez în goană un deal, iar creierul nu putea, pur şi simplu, să funcţioneze la fel de rapid ca al celorlalţi.

Mă duceam acasă în fiecare an. Mona s-a căsătorit cu unul dintre băieţii familiei Ramirez şi a născut doi copii în decurs de trei ani. Frumuseţea i se preschimbase într-o delicateţe subtilă. Nu mai avea timp să-şi vopsească buzele sau unghiile. Şi totuşi, era mai drăguţă decât slăbănoagele care mestecau gumă ce arde caloriile şi îşi făceau temele în timp ce alergau între Gasworks Park şi pista Burke-Gilman, bolborosind răspunsuri la fişele proiectate luminos pe retinele lor.

Nu mi-am dat întâlniri cu acele fete; n-aş fi ştiut cum să pun stavilă vitezei din viaţa lor şi să le invit la o ieşire. În loc de asta, îmi petreceam timpul studiind tone de date, implanturi noi şi fluxul de informaţii, astfel încât, până în ultimul an, am reuşit să ţin pasul.

După ce am absolvit, mi-am luat o slujbă în domeniul geneticii. Eram plătit suficient cât să-mi permit să trăiesc într-un apartament proiectat de un artist, aflat pe o străduţă înverzită, deasupra lacului Union. Adesea mă căţăram spre grădina de pe acoperiş şi stăteam pe o bancă goală, privind cum Space Needle îşi schimbă decoraţiunile în fiecare sezon şi la bărcile mici din lemn, ce navigau pe lacul liniştit de la picioarele mele. Dar, de cele mai multe ori, vegheam asupra proiectelor mele, experimentând cu implanturi noi medicale, pentru a le insufla copiilor creativitatea şi a-i învăţa pe bătrânii ţintuiţi de bătrâneţe în Spitalul Universal cum să meargă din nou şi cum să-şi amintească.

Într-adevăr, am trimis bani acasă. Soţul Monei a murit într-o toamnă, când au venit viiturile. Pe chipul ei se aşternuse o tristeţe ce mă sufoca. Am început să o plătesc ca să aibă grijă de tata.

Bătrânul şedea încă pe verandă, vorbind despre marea trecere, iar eu m-am abţinut din a-i spune cât de bizară era ideea aceea veche. Mă regăseam, întotdeauna aveam să mă regăsesc. În ciuda ritmului lent al vieţii de la fermă, o mare parte din mine era mereu mai fericită acasă, deşi nu puteam rămâne niciodată mai mult de o zi sau două. Nu-mi puteam explica de ce locul în care mă simţeam cel mai bine în întreaga lume mă expulza atât de repede.

Poate credeam că prea multă fericire îmi va face rău sau mă va schimba. Sau poate că, pur şi simplu, nu mă mai puteam mişca suficient de încet în aerul cu aromă

de mere. Oricare ar fi fost motivul, oraşul mă trăgea repede înapoi, învăluindu-mă în reclamele lui zvăpăiate, oportunităţile lucitoare şi artă.

Oricum, tata nu avea nevoie de mine. Îi avea pe mexicani şi mai ţinea câte un câine pe lângă el. Animalele îl priveau drăgăstos. A fost Max, apoi Bufniţă şi apoi Albăstrel. Degetele i se încovoiaseră ca nişte gheare şi se operase de două ori de cataractă, dar încă se ocupa de recolte, căra baniţele şi găsea fructe ascunse adânc în hăţişul pomilor.

Îmi spuneam că e fericit.

Apoi, într-un an, el s-a speriat când am păşit pe verandă, iar ochii i s-au umplut de teamă.

Nu mă schimbasem. Adică, nu foarte mult. Aveam un nou implant, o echipă mai mare de cercetători sub supraveghere şi atât de mulţi bani, încât ceea ce îi trimiteam tatei – atât cât îi era necesar pentru livadă – reprezenta echivalentul unei ieşiri la un concert sau al unei cine la Canlis. Dar rămăsesem acelaşi, iar Albăstrel – câinele de atunci – m-a acceptat, iar fiul mai mare al Monei m-a strigat „Unchiule Paul!” în timp ce mergea să îngrijească de oi.

I-am spus tatei să-şi facă bagajele şi să vină cu mine. Şi-a trecut degetele prin blana de pe capul pătrăţos al lui Albăstrel.

— Aveam un fiu, dar a plecat.

Vorbea foarte stăpân pe sine.

— Ne-a deschis o nouă cale. Nouă, oamenilor.

Se uita direct la mine, chiar în ochii mei, şi nu am văzut niciun semn că m-ar recunoaşte. Privirea lui îmi dădea fiori reci, până în vârfurile degetelor, în ciuda arşiţei ce mă făcea să transpir pe spate.

L-am sărutat pe frunte. Am găsit-o pe Mona. I-am spus că mă voi întoarce după câteva săptămâni şi că ar trebui să-i pregătească bagajele.

Ochii ei erau frumoşi şi mă săgetau plini de mustrare în timp ce a spus:

— El nu vrea să plece.

— Îl pot ajuta, am răspuns.

— Îl poţi face tânăr, aşa cum eşti tu?

Părul îi încărunţise la rădăcini, îşi pierduse culoarea aceea minunată, ca a tăciunelui, ce lucise în soare cu ani în urmă, la fel ca rujul ei gotic. Doamne, cum de-am fost atât de egoist? Aş fi putut să-i ofer o parte din ce aveam.

Dar îmi plăcea mai mult răvăşită de durere şi de ani şi îngropată în trecutul meu. Aşa cum nu rămăsese încercarea mea de a-i salva.

Nu-mi dădusem seama de asta până în acel moment când, brusc, am început să mă urăsc pentru ridurile din jurul ochilor ei, pentru felul în care umerii îi erau aduşi puţin în faţă, deşi nu avea decât cincizeci şi şapte de ani, ca mine.

— Îţi voi aduce şi ţie. Pot face rost de câteva dintre cele mai bune nanomedicamente existente.

La naiba, pe unele le sintetizasem chiar eu, dar Mona n-ar fi înţeles asta.

— Îţi pot da creme care să şteargă cutele de pe mâinie tale.

Ea a oftat.

— De ce nu ne laşi, pur şi simplu, în pace?

Pentru că atunci nu aş mai fi avut un loc în care să mă simt cu adevărat fericit.

— Pentru că am nevoie de tatăl meu. Trebuie să ştiu cum o duce.

— Te pot pune la curent, de aici.

Înghiţeam cu greutate.

— Mă întorc într-o săptămână.

M-am răsucit cu spatele înainte ca ea să zărească lacrimile ce-mi inundau inexplicabil ochii. Până atunci

n-am făcut decât să zbor încoace şi încolo, uşurat să mă pot concentra la comenzile din mintea mea, în timp ce pilotam manual, până ce m-am apropiat de aerodromul din Seattle, îndeajuns cât agenţii federali să-mi smulgă manşa din mâini, şi tot ce mi-a rămas de făcut a fost să privesc pădurea şi terenurile ce se desfăşurau sub mine, încercând să nu mă gândesc prea mult la tata, la Mona Alvarez sau la copiii ei.

Mă mutasem într-un apartament în Alki Beach şi aveam o privelişte ce se întindea până în Canada. După ce m-am întors, timp de două zile am urmărit tumbele făcute de balene în larg; nişte simboluri yin şi yang uriaşe, alungite, răsărind şi prăbuşindu-se în valurile Canalului Puget.

În noaptea de dinainte de a mă întoarce după Mona şi după tata, am privit la cei care îşi plimbau câinii pe faleză, mergeau pe role, pe patine cu rotile şi pe biciclete. Unii dintre ei, cei alergici la substanţele chimice, pluteau în baloane mari, rostogolindu-se la fel ca hamsterul pe care-l avusesem când eram mic. Nici nanomedicamentele şi nici cele mai ingenioase soluţii găsite de geneticieni nu puteau salva pe toată lumea.

Mi-aş dori să pot spune că îmi părea rău pentru ei şi presupun că undeva în adâncul sufletului chiar aşa şi era. Dar mie nu mi se întâmplase niciodată nimic regretabil. Nu m-am îmbolnăvit. Nu m-am căsătorit şi nu am divorţat niciodată. Din când în când, aveam întâlniri plăcute şi abonamente excelente la sesiunile organizaţiei Seattle Arts and Lectures.

I-am adus pe Mona şi pe tata la mine. Am încercat să-l luăm şi pe Albăstrel, dar câinele nu s-a lăsat urcat în maşină şi a luat-o la goană, pierzându-se imediat printre meri. Mona arăta rău.

— Ar trebui să aşteptăm, a spus ea.

Am privit chipul împăcat al tatei. Nu plânsese

niciodată când câinii lui muriseră sau fugiseră, iar acum zâmbea uşor. M-am gândit că probabil se simţea mândru de Albăstrel, pentru că alesese ferma, oile şi pe băieţii cu pielea cafenie.

— O să ai aibă fiii tăi grijă de câine?

— Copiii lor îl iubesc.

Aşa că ne-am întors în Seattle: eu, tata şi Mona.

Am început imediat să creez medicamente pentru a-l pune pe picioare. Lucrurile acestea nu durau mult – timpul trecea repede în vastul flux informaţional pentru care aveam exclusivitate. Am separat cât ai clipi ADN-ul, ARN-ul, proteinele şi particularităţile sângelui său şi am programat computerele să-şi facă treaba, în timp ce eu am pregătit pentru toţi o cină liniştită pe cea mai mare dintre terase. Mona a spus ceva despre briza sărată ce venea dinspre Canalul Puget, a urmărit cum bacurile mici şi rapide îşi fac cursele repetitive, înainte şi înapoi, şi şi-a ferit mereu privirea de a mea.

Tata se uita pur şi simplu la apă.

— Are nevoie de un câine, a zis ea.

— Ştiu.

Mi-am formulat imediat cerinţa şi am trimis un robot să caute. A venit cu răspunsul destul de repede.

— Mă întorc imediat. Poţi avea grijă de el? am spus.

Părea nedumerită.

O oră mai târziu am luat-o pe Nanny de la aeroportul Sea-Tac. Era un Golden Retriever matur. Un câine-asistent, rămas fără stăpân de când majoritatea bolilor, cu excepţia celor mai grave alergii la stilul modern de viaţă, puteau fi vindecate.

Mona a fost uluită, aproape înspăimântată, când am apărut cu câinele, dar a zâmbit şi a dat la o parte capacele de pe mâncarea pe care o lăsasem pe masă.

Nanny şi tata s-au plăcut instantaneu. Iubirea ei

pentru el s-a născut, la fel ca la toţi câinii de până atunci, în momentul în care l-a mirosit. Nu puteam înţelege, dar dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, l-aş fi crezut pierdut.

Medicaţia creată pentru el nu a dat rezultate. Aşa se întâmplă uneori. Nu foarte des. Unele minţi nu pot accepta schimbările din jurul lor. Pentru vârstnici, acestea se pot dovedi fatale. Tata era prea puternic să moară, deşi, într-o zi, după ce stătuseră la mine îndeajuns cât ridurile din jurul ochilor Monei să se estompeze, ea mi-a spus:

— L-ai schimbat. Acum e mai rău.

Se poate. De unde să fi ştiut?

Ce ştiu însă e că mi-am pierdut ancora în lume. Nimic în viaţa mea nu reprezentase marea trecere. Nu păşisem spre o altă treaptă a umanităţii, aşa cum îndelung prorocise el. Nu-l lăsasem în urmă.

În schimb, el m-a părăsit. A recunoscut-o mereu pe Nanny, şi ea pe el, dar mie nu mi-a mai spus niciodată Paul şi nici nu mi-a mai povestit despre cum aveam să devin mai bun decât el.

MECANICUL NAVEI STELARE

Jay Lake şi Ken Scholes

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Jay Lake este un scriitor extrem de prolific, a cărui proză scurtă a apărut în numeroase publicaţii în ultimii ani, precum *Asimov's, Interzone, Jim Baen's Universe, Tor.com, Clarkesworld, Strange Horizons, Aeon, Postscripts, Electric Velocipede* şi multe altele. Deşi cariera sa se află abia la început, a scris suficient de mult pentru a publica deja patru antologii: *Greetings from Lake Wu, Green Grow the Rushes-Oh, American Sorrows* şi *Dogs în the Moonlight.* Dintre romanele sale amintim: *Rocket Science, Trial of Flowers, Mainspring* şi *Escapement.* Împreună cu Deborah Layne, a coeditat prestigioasa serie de antologii Polyphony, care în prezent numără şase volume. A editat, de asemenea, antologiile *All-Star Zeppelin Adventure Stories,* împreună cu David Moles, *TEL: Stories,* şi, cel mai recent, *Other Earths,* împreună cu Nick Gevers, şi *Spicy Slipstream Stories,* împreună cu Nick Mamatas. Cele mai noi scrieri ale sale sunt trei romane: *Green, The Madness of Flowers* şi *Pinion;* trei povestiri: „Death of a Starship”, „The Baby Killers” şi „The Specific Gravity of Grief”, precum şi o nouă antologie: *The Sky That Wraps.* Urmează să apară un nou roman: *Sunspin.* A câştigat Premiul John W. Campbell la categoria Best New Writer în 2004. Lake locuieşte în Portland, Oregon.

Ken Scholes este de asemenea un scriitor prolific, a cărui proză scurtă a apărut în diverse publicaţii, precum *Subterranean, Tor.com, Talebones, Clarkesworld, Weird Tales* şi *Realms of Fantasy.* Printre cărţile sale se numără romanele *Lamentation* şi *Canticle* din seria „Psalms of Isaak”, *Last Flight of the Goddess, A Weeping Czar Beholds the Fallen Moon,* şi antologia *Long Walks, Last Flights: And Other Strange Journeys.* Cele mai recente cărţi publicate sunt *Antiphon,* un roman din seria cu Isaak, şi o nouă antologie: *Diving Mimes, Weepings Czars and Other Unusual Suspects.* Urmează să apară încă două romane din seria cu Isaak: *Requiem* şi *Hymn.*

Cei doi autori colaborează aici pentru a crea o poveste de o ironie mai aparte, din care reiese că un muncitor este atât de bun cât îi permit uneltele de care dispune, iar unele dintre acestea pot fi specializate pentru nişte sarcini cât se poate de neobişnuite.

Podeaua din Borderlands Books fusese atât de bine lustruită încât strălucea ca o oglindă. Era o realizare impresionantă pentru lemnul noduros de pin, dar, dacă ar fi fost om, Penauch ar fi fost diagnosticat cu tulburare obsesiv-compulsivă severă. Îmi trecuse prin minte să-l pun să-mi cureţe maşina, dar ar fi fost în stare să o lustruiască până ce ajungea la scheletul de aluminiu şi oţel, considerând că vopseaua este doar un strat de mizerie.

Când a descoperit că omenirea şi-a consemnat ideile în *cărţi,* a fost imposibil să-l ţin departe de magazin. Penauch nu le citea de fapt, nu propriu-zis, şi evita chiar să atingă volumele. Părea să considere cărţile

vehicule, capsule de lansare care propulsau ideile din mintea visătoare a umanităţii în creierul nostru colectiv.

În ciuda faptului că era un specimen extraterestru unic, unitar şi solitar în lumea oamenilor, Penauch părea să ne perceapă doar ca o entitate colectivă. Xenoantropologii de la Berkeley confecţionau doctorate despre el cu aceeaşi viteză cu care studenţii lor doctoranzi erau în stare să transcrie conversaţiile dintre mine şi Penauch.

Sosise exact ca David Bowie în filmul acela de demult. Nu, nu *Brother from Another Planet,* ci *The Man Who Fell to Earth.* Se prăvălise din cerul tomnatic deasupra cartierului Cole Valley din San Francisco, asemenea unei seminţe de arţar, învârtindu-se cu braţele întinse şi cu gura deschisă într-un ţipăt strident ca fluieratul unui ceainic, care putea fi auzit din Ghost Fleet, în Suisun Bay, până pe străzile murdare din San Jose.

Membranele de planare ale subiectului servesc drept timpan atunci când sunt desfăşurate la maximum, producând o vibraţie ritmică la o frecvenţă percepută de urechea umană drept un sunet strident înalt. Tiparul xenofiziologic nu a izbutit până în prezent să genereze ipoteze verificabile cu privire la volumul sunetului produs. Unii observatori au sugerat că subiectul ar fi fost asistat tehnologic în timpul intrării în atmosferă, dar nu au fost găsite dovezi în acest sens la locul aterizării, iar subiectul nu a menţionat niciodată că aşa ar fi.

Jude A. Feldman citând din Jen West Scboles; Ghidul cititorului privind unicul supravieţuitor cosmic de pe Pământ;

Borderlands Books, 2014

Era mai uşor să-l laşi pe Penauch în librărie. Pe proprietari nu-i deranja. Ani în şir se perindaseră pe acolo pisici fără blană – o rasă numită sfincşi. Ciudatele animale serviseră pe post de atracţie turistică a cartierului şi ca mijloc de a creşte încasările. Un extraterestru de doi metri douăzeci cu o faţă care arăta ca o farfurie de spaghete şi un snop de braţe contorsionate nu era chiar atât de diferit. Cel puţin nu într-o librărie specializată pe science fiction.

Problema era că atunci când se afla afară, în lume, Penauch avea tendinţa de a *repara* anumite lucruri.

Iar aceste reparaţii se dovedeau adesea nu foarte dezirabile.

Nu erau implicate niciun fel de mijloace tehnologice în acest proces. Corpul lui Penauch era în mod vădit capabil să-şi modifice excrescenţele chitinoase ale propriilor membre după bunul plac. Dacă avea nevoie de o lamă, nu trebuia decât să mănânce puţin oţel aflat la îndemână şi să-l metabolizeze rapid. Dacă avea nevoie de vreun conductor electric, căuta fire de cupru. Dacă avea nevoie de o sondă logică, consuma nisip, diamante sau sticlă.

Penauch nu-şi făcea niciun fel de probleme din acest punct de vedere.

După câte ne putuserăm da seama, Penauch era un soi de *unealtă.* Un fel de cuţit elveţian multifuncţional, care fusese scăpat din greşeală sau aruncat de vreo rasă care cutreiera spaţiul cosmic, rămânând abandonat până când a naufragiat pe ţărmul străin al Pământului.

Iar Penauch vorbea doar cu mine.

Problema competenţelor mentale ale lui Penauch

are consecinţe atât din punct de vedere legal, cât şi etic. Pratt şi Shaw (2013) au demonstrat în mod convingător că extraterestrul eşuează la testul Turing, atât după o analiză globală, cât şi în contextul unor măsurători mai fine ale intenţiei şi cooperării conversaţionale. Cashier (2014) susţine existenţa unui scor Stanford-Binet derivat indirect în a 99-a funcţie de repartiţie, dar pare să se contrazică singură, afirmând că sensibilitatea lui Penauch este, în cel mai bun caz, o chestiune discutabilă. Este o maşinărie, o persoană sau ceva cu totul diferit?

S. G. Browne, *„O trecere în revistă a scrierilor referitoare la chestiunea activităţii mentale la extratereştri”;* Jurnalul pentru Studii Exogene, *volumul II, numărul 4, august 2015*

Prima oară când a reparat ceva a fost chiar imediat după ce a aterizat. Impactul lui Penauch, însoţit de acel sunet strident şi ascuţit, a avut loc la ora 2.53 p.m., zona orei Pacificului, sâmbătă, 16 iulie 2011, la intersecţia străzilor Cole şi Parnassus. S-au spart toate ferestrele pe o arie de şase străzi. Aproape o sută de pietoni şi oameni aflaţi la cumpărături în vecinătate au fost trataţi pentru tăieturi provocate de fragmentele de sticlă, şi aproape treizeci de persoane au primit îngrijiri pentru vătămări ale auzului şi sinusurilor.

Eu am fost primul care a ajuns la el. Am ieşit poticnindu-mă din Cole Hardware cu o durere de cap de parcă ar fi căzut peste mine o nicovală ca în desenele animate. Cei care ne aflam înăuntru am presupus că fusese detonată o bombă. Zgomotul devenise din ce în ce mai puternic, iar ferestrele începuseră să vibreze. Toate vazele din raionul de

obiecte casnice explodaseră. Norocul meu că mă uitam la încuietori. Cuiele *au cântat,* dar nu au sărit de pe rafturi ca să mă facă hamburger.

Afară, un tip zăcea într-un crater în mijlocul intersecţiei, ca Wile E. Coyote rămas fără combustibil de zbor marca Acme. M-am grăbit să ajung la el, i-am atins umărul şi mi-am dat seama că era al naibii de desfigurat. Apoi s-au deschis şase ochi, şi ceva ce semăna cu o macaroană uriaşă a tras un vânt înainte de a spune:

— Penauch.

În mod ciudat, am putut *auzi* cum se scrie.

Deşi nu ştiam asta atunci, viaţa mea de dinainte se încheiase şi una nouă tocmai începuse.

Penauch s-a uitat apoi la ceasul meu de mână cu cadranul crăpat, a luat un pumn de sticlă spartă din parbrizul unui BMW, a înghiţit-o, şi în câteva clipe l-a reparat.

Dacă se poate numi „reparat”.

Arată ora, undeva în baza de numărare şaptesprezece, pentru o zi de douăzeci şi opt virgulă o sută cincizeci şi şapte ore. Îmi arată fazele lui Phobos şi Deimos, ceea ce dovedeşte că a fost pe (sau în apropierea lui) Marte. Mi-a luat ceva vreme să mă prind de asta. Şi începe să scoată triluri când trece cineva pe lângă mine cu produse făcute din ţiţei, cântărind ceva mai mult de 250 de mililitri. Inclusiv pungi de cumpărături, de exemplu, şi majoritatea obiectelor din plastic.

Aş putea probabil să iau câteva milioane pe el dacă l-aş vinde pe ebay. E primul obiect reparat de Penauch, şi unul din mai puţin de o duzină care se află în posesie privată.

Penauch este proprietatea guvernului acum, în măsura în care chiar poate fi proprietatea cuiva. Nu

reuşesc să-l ţină nicăieri. Îşi „aranjează” evadarea din orice loc în care îl încuie. Se întoarce în San Francisco, mă găseşte, după care mergem împreună la librărie. Penauch lustruieşte podelele, fugăreşte pisicile fără blană şi atrage pelerini din toată lumea să se roage în strada Valencia. Oraşul a renunţat de mult să mai încerce să reglementeze traficul. Când se află el prin preajmă, zona respectivă se transformă într-o piaţă publică.

Problema cu care ne-am confruntat dintotdeauna este că nimeni nu are nici cea mai vagă idee ce anume este Penauch. Ce *face.* La ce *serveşte.* Eu sunt singurul cu care vorbeşte, iar în cea mai mare parte a timpului ceea ce spune este parcă rupt dintr-un dialog din *Alice în Ţara Minunilor,* cu excepţia ocaziilor când mai vorbeşte şi cu sens. În urma analizei bolboroselilor lui, au fost înfiinţate două companii care produc materiale semiconductoare şi a fost inventat un întreg proces inedit de prelucrare chimică a materiei prime pentru transformarea biomasei în mase plastice.

Apoi, într-o bună zi, aplecat asupra podelei ca o oglindă din Borderland Books, Penauch se uită la mine şi spuse foarte limpede:

— Se întorc.

Mă temeam că urma să ne primim toate răspunsurile pe care le căutam.

În Castro ploua la propriu cu oameni, şi absolut toţi se numeau Todd. Absolut toţi purtau cămăşi hawaiiene viu colorate, pantaloni scurţi kaki şi papuci marca Birkenstock. Absolut toţi au aterizat pe spate, s-au zvârcolit ca nişte păstrăvi timp de un minut, apoi au sărit în picioare strigând un singur cuvânt: „Penauch!”

San Francisco Chronicle, *11 noiembrie*

2015, reportaj de Gail Carrigor

— Trebuie să plec, spuse Penauch cu o voce posomorâtă, mângâind o pisică golaşă pe podeaua proaspăt lustruită a librăriei.

Pe ecranul unui mic televizor aflat în biroul din spatele magazinului, un reporter agitat vorbea repede din Milk Piaza despre ciudaţii vizitatori căzuţi din cer. Sute de bărbaţi numiţi Todd se împrăştiaseră prin toate colţurile oraşului cu un singur cuvânt pe buze. În timp ce auzeam ştirile pe fundal, m-am uitat la Penauch şi am simţit că era cuprins de valuri de tristeţe.

— Unde o să te duci?

Penauch se ridică în picioare.

— Nu ştiu. Oriunde în altă parte. Vrei să mă ajuţi? Clopoţelul de la uşă sună şi un bărbat intră în librărie.

— Penauch, spuse el.

M-am uitat în sus la vizitator. Avea o cămaşă hawaiiană de un portocaliu atât de ţipător, încât te dureau ochii, cu un imprimeu ce părea să reprezinte nişte ananaşi căzând în cascade. Zâmbea şi se încrunta în acelaşi timp.

Penauch nu pierdu vremea, şi brusc încăperea mirosea a ozon şi a varză.

Bărbatul, pe care presupuneam că-l cheamă Todd, dispăruse. Mi-am privit extraterestrul şi am observat că faţa i se răsucea încet. Era palid şi avea o expresie hotărâtă.

— Ce-ai făcut?

Din ciorchinii de ochi ai lui Penauch se scurseră lacrimi de mercur.

— L-am… dezreparat.

Am ieşit în fugă pe uşa din spate. Ne-am suit în maşina mea, care era parcată pe Guerrero. Am luat-o

înspre nord.

Xenolingviştii au făcut eforturi considerabile cercetând aşa-numitul „Fenomen Todd”. Toată lumea care se afla la faţa locuim pe 11 noiembrie 2015 ştia că vizitatorii din spaţiu se numeau Todd, însă nimeni nu putea spune cum aflase acest lucru. Este cel mai bine documentat caz din lumea ştiinţifică modernă de ceea ce poate fi considerat telepatie, şi cu toate acestea este absolut lipsit de valoare, având în vedere că este imposibil atât de reprodus, cât şi de verificat.

Christopher Barzak, articol de blog,
14 ianuarie 2016

Luând-o spre est, apoi spre nord, am reuşit să ne ferim din calea lor aproape o săptămână. Ajunseserăm până în Edmonton, când ploaia de oameni ne-a prins în sfârşit din urmă.

În timp ce Penauch dormea, ascultam frânturi de ştiri la radio. Aceşti aşa-zişi Todd se răspândiseră în căutarea prietenului meu, având doar numele lui pe buze. Nu se oboseau să opună rezistenţă autorităţilor. Trei au fost împuşcaţi de poliţişti în statul Washington. Doi au fost ucişi de puşcaşi marini în orăşelul St Maries, Idaho. Furau maşini. Conduceau cu viteză. Ne fugăreau fără răgaz.

Iar în cele din urmă ne-au găsit în Edmonton.

Eram la ghişeul de *drive-through* al unui restaurant A&W când primul Todd ne-a prins din urmă maşina. S-a lovit cu botul Mercedesului în care se afla de aripa automobilului nostru, izbindu-ne de clădirea restaurantului. Penauch fu îmbrâncit spre mine. Todd-ul avea grijă să nu se apropie prea mult de noi.

— Penauch, strigă el de dincolo de geam.

Prietenul meu gemu. Maşina noastră uruia şi scârţâia în timp ce mâinile lui se mişcau pe deasupra tabloului de bord, încercând s-o repare.

Alte două automobile ne-au tăiat calea, din spate şi din faţă. Din ele au coborât mai mulţi Todd în cămăşi hawaiiene şi în pantaloni scurţi kaki, nepăsători în faţa frigului. Unul din ei se căţără pe capota Corvairului meu.

— Serviciile tale sunt încă solicitate.

Penauch gemu din nou. Am observat că nou-veniţii nu scoteau abur pe gură când respirau, deşi temperatura era sub zero grade.

Ne împresură un val de lumină, iar aerul străluci în jurul nostru.

„Du-după aia, nu, ăăă, n-a mai co-contat prea mult.

A-adică, ăăă, ştii? A zâmbit la mine. Aăă, de fapt ăla n-nu era un zâmbet. Nu cu faţa aia. Cum s-ar zice, un posibil zâmbet?

Du-după aia s-a d-dus. S-a stins ca o lumânare. Ştii? Flacără aprinsă, flacără stinsă."

transcrierea făcută de poliţia canadiană a mărturiei unui martor ocular; Edmonton, AB; 16 noiembrie 2015

M-am trezit într-un loc întunecos, înecându-mă şi chinuindu-mă să respir, cu pieptul îngreunat de un lichid. Mâna lui Penauch mi se odihnea pe umăr. M-am simţit brusc mai uşor.

— Unde sunt?

Am auzit un sunet scos parcă de ceva greoi rostogolindu-se în noroi. Era un zgomot gros şi apos, şi pe măsură ce-l ascultam, mi se formau anumite cuvinte în minte. *Eşti în* – hârâit, şuierat, susurat –

capsula medicală de carantină a navei spaţiale – dar numele navei îmi era incomprehensibil. *În urma contactului cu mecanicul nostru* – şuierat, hârâit, susurat – *defect ai fost infectat cu elemente fragmentare de* – urmă iar un cuvânt pe care nu l-am înţeles – *viruşi.*

— Nu pricep, am spus.

Penauch vorbi cu voce scăzută.

— Nici nu trebuie. Dar imediat după ce te repar o să fii dus înapoi la magazin.

M-am uitat la el.

— Şi tu?

Scutură din cap, făcând ca faţa sa în formă de macaroană să se clatine uşor.

— Serviciile mele sunt solicitate aici. Acum funcţionez în conformitate cu parametrii după care am fost conceput.

Am deschis gura ca să mai întreb ceva, însă s-a aprins din nou lumina şi am început să cad. Penauch cădea şi el odată cu mine, ţinându-mă strâns de mână.

— Nu-ţi da drumul, mi-a zis el în timp ce ne prăbuşeam.

De data asta nu am mai făcut niciun crater la aterizare.

Ne-am ridicat în picioare, iar eu m-am scuturat.

— N-am nici cea mai vagă idee ce înseamnă toate astea.

— N-o să mai conteze, îmi spuse Penauch. Dar transmite-le rămas-bun pisicilor din partea mea.

— Bine, aşa o să fac, i-am promis eu.

— Mi-a plăcut pe planeta ta. Acum că – nici de data asta numele incomprehensibil al navei nu mi-a putut intra în cap – funcţionează din nou, presupun că o să mai găsim şi altele. Suspină. Sper că o să mă defectez din nou curând.

A întins mâna şi m-a reparat pentru ultima dată.

Am clipit la el şi, nu ştiu cum, în timp ce făceam asta, m-am trezit stând în mijlocul străzii Valencia.

Am intrat în Borderlands Books, întrebându-mă încă de ce umblam pe străzile din San Francisco într-o cămaşă hawaiiană portocalie şi o pereche de pantaloni scurţi kaki cu trei numere mai mari.

O fată drăguţă îmi zâmbi din spatele tejghelei.

— Bună, Bill, îmi spuse. Pe unde-ai umblat?

Am ridicat din umeri.

O pisică fără blană o zbughi repede prin faţa mea, alunecând pe podeaua care avea mare nevoie să fie lustruită.

— Rămas-bun, i-am spus, fără să ştiu de ce.

SLEEPOVER

Alastair Reynolds

Traducere din limba engleză
Alina Bilciurescu

Alastair Reynolds este un colaborator frecvent al revistei *Interzone;* a publicat de asemenea în *Asimov's Science Fiction, Spectrum SF* şi nu numai. Primul său roman, *Revelation Space,* a fost considerat una dintre cele mai importante opere de *science fiction* ale anului. A fost urmat la scurtă vreme de *Chasm City, Redemption Ark, Absolution Gap, Century Rain* şi *Pushing Ice,* toate epopei spaţiale de mare anvergură, care s-au vândut în număr considerabil şi care l-au consacrat pe Reynolds ca unul dintre cei mai valoroşi şi îndrăgiţi autori de SF din ultimii ani. Printre cărţile sale se numără şi o colecţie de povestiri, *Diamond Dogs, Turquoise Days,* o nuvelă publicată în format de buzunar, „The Six Directions of Space", precum şi alte două antologii: *Galactic North* şi *Zima Blue and Other Stories.* Dintre publicaţiile recente, amintim romanele *The Perfect, House of Suns* şi *Terminal World,* precum şi noua antologie *Deep Navigation.* Urmează să apară un nou roman, *Blue Remembered Earth.* Om de ştiinţă prin formaţie şi doctor în astronomie, Reynolds a lucrat câţiva ani în Olanda pentru Agenţia Spaţială Europeană. Recent s-a mutat din nou în Ţara Galilor, regiunea sa natală, pentru a deveni scriitor de profesie.

Opera lui Reynolds este cunoscută pentru

anvergura şi întinderea considerabilă, dar şi pentru perspectiva largă a naraţiunii (în povestirea „Galactic North" o navă spaţială porneşte într-o urmărire neînduplecată în urma alteia, care se desfăşoară pe parcusul a mii de ani şi sute de mii de ani-lumină; în „Thousandth Night" nişte nemuritori putred de bogaţi intenţionează să pună în aplicare un plan care implică reordonarea spaţială a tuturor stelelor din galaxie). Însă povestirea care urmează este pictată pe o pânză mult mai restrânsă şi atât de pustie, încât are în felul său o frumuseţe melancolică… Un bărbat aflat într-un somn criogenic se trezeşte într-un viitor apocaliptic cu totul diferit de aşteptările sale. Peisajul cenuşiu este redus la întinderea de apă agitată a oceanului, vânturile necruţătoare necontenite, ţipetele pescăruşilor şi structurile ruginite şi deteriorate asemănătoare unor platforme petroliere. Personajul adormit se trezeşte pentru a găsi un ţel sumbru în viaţă, un ţel care îi fusese până atunci străin.

Gaunt fu trezit din hibernare într-o zi furtunoasă de la începutul primăverii. Când îşi recăpătă cunoştinţa, se afla într-un pat de fier, într-o cameră cu pereţii gri ce avea aspectul auster al unei încăperi asamblate la repezeală din elemente prefabricate. La picioarele patului se aflau două persoane care nu păreau foarte interesate de situaţia lui. Una dintre ele, un bărbat, ţinea în mână un castron plin cu ceva de mâncare şi înfuleca lingură după lingură, ca şi cum şi-ar fi luat micul dejun pe fugă. Avea părul alb, tuns scurt, şi tenul aspru al cuiva care petrecea multă vreme în aer liber. Lângă el era o femeie cu părul ceva mai lung, mai mult gri decât alb, şi cu pielea mult mai închisă la culoare.

Asemenea bărbatului, avea o constituţie suplă şi robustă şi purta o salopetă boţită, iar la brâu îi atârna o centură grea pentru unelte.

— Eşti întreg, Gaunt? întrebă ea, în timp ce colegul ei mai înfulecă încă o lingură din micul dejun. Eşti în deplinătatea facultăţilor mentale?

Gaunt ţinea ochii doar pe jumătate deschişi, deranjat de lumina puternică din încăpere, nereuşind să-şi adune imediat amintirile.

— Unde mă aflu? întrebă el.

Avea vocea răguşită, de parcă ar fi petrecut noaptea într-un bar zgomotos.

— Într-o cameră; te-am trezit, spuse femeia. Îţi aduci aminte că ai fost adormit, nu?

Încercă să-şi recupereze memoria, să găsească o amintire anume de care să se agaţe. Doctori în halate verzi într-o sală de operaţii curată, mâna lui semnând ultimul document de aprobare înainte să fie conectat la aparate, narcoticele răspândindu-i-se în organism, absenţa oricărei urme de tristeţe sau de melancolie atunci când îşi luase rămas-bun de la vechea lume, cu toate vagile ei deziluzii.

— Cred că da.

— Cum te numeşti? întrebă bărbatul.

— Gaunt. Trebui să facă o pauză pentru a-şi aminti şi restul. Marcus Gaunt.

— Bun, spuse celălalt, ştergându-şi o mână de şolduri. Asta e un semn bun.

— Eu sunt Clausen, îl informă femeia. Iar el e Da Silva. Suntem echipa care te-a trezit. Îţi aminteşti de Sleepover?

— Nu sunt sigur.

— Gândeşte-te bine, Gaunt, spuse ea. Nu ne costă nimic să te adormim din nou dacă crezi că n-o să ne fii de niciun folos.

Ceva din tonul femeii îl determină să se străduiască să-şi recupereze memoria.

— Compania, spuse el. Sleepover era compania. Cei care m-au adormit. Cei care i-au adormit pe toţi.

— Deci nu i s-a atrofiat materia cenuşie, zise Da Silva.

Clausen dădu apropator din cap, dar nu păru defel impresionată că reuşise să răspundă corect. Părea doar să-i fi scutit pe ei de o sarcină minoră, şi nimic mai mult.

— Îmi place că zice „pe toţi”, de parcă ar fi fost ceva universal.

— Şi n-a fost? întrebă Da Silva.

— Nu şi pentru el. Gaunt a fost adormit printre primii. Nu i-ai citit dosarul?

Da Silva făcu o grimasă.

— Scuze, uitasem.

— A fost unul dintre primii două sute de mii, spuse Clausen. Un club extrem de exclusivist. Cum v-aţi autointitulat, Gaunt?

— Cei Puţini, spuse el. Era o descriere corectă. Cum altfel era să ne numim?

— Şmecheri norocoşi, sugeră Clausen.

— Îţi aminteşti în ce an ai fost adormit? întrebă Da Silva. Ai fost printre primii. Probabil cândva pe la mijlocul secolului.

— Două mii cincizeci şi opt. Pot să vă zic şi luna, şi ziua exactă, dacă vreţi. Poate că nu şi ora.

— Îţi aminteşti desigur şi de ce ai vrut să fii adormit, spuse Clausen.

— Pentru că puteam, răspunse Gaunt. Pentru că oricine în locul meu ar fi făcut la fel. Lumea era pe calea cea bună, începuse să iasă din mocirlă, dar mai avea până acolo. Şi doctorii ne tot spuneau, an după an, că descoperirea nemaipomenită care avea să ne

asigure nemurirea era la doi paşi. Dar tot timpul le scăpa la mustaţă. Mai rezistaţi puţin, ziceau. Dar îmbătrâneam cu toţii. Apoi doctorii au recunoscut că nu ne puteau oferi încă viaţă veşnică, ci doar mijloacele de a sări peste anii până când avea să se întâmple asta.

Gaunt se strădui să se ridice în capul oaselor în pat, iar puterea începu să-i revină în mădulare, în timp ce se gândea mânios că nu era tratat cu respectul cuvenit şi, chiar mai rău decât atât, era judecat.

— Nu a fost nimic rău în ceea ce am făcut noi. Nu am rănit pe nimeni şi nu am privat pe nimeni de nimic. Pur şi simplu am folosit mijloacele pe care le aveam la dispoziţie pentru a dobândi ceva ce urma oricum să se întâmple.

— Cine îi dă vestea? întrebă Clausen, uitându-se la Da Silva.

— Ai dormit aproape o sută şaizeci de ani, spuse bărbatul. Suntem în aprilie două mii două sute şaptesprezece. Ai ajuns în secolul al douăzeci şi treilea.

Gaunt remarcă din nou cât de mohorât şi ordinar arăta totul în jurul lui. Avusese dintotdeauna o idee vagă despre modul în care avea să fie trezit, iar ideea lui nu avea nimic de-a face cu realitatea cu care se confrunta acum.

— Asta e o minciună?

— Tu ce crezi? întrebă Clausen.

Îşi ridică mâna şi o privi. Din câte îşi putea aminti, arăta exact ca înainte. Aceleaşi pete maronii de bătrâneţe, aceleaşi vene proeminente, aceleaşi falange păroase, aceleaşi cicatrice şi aceeaşi piele zbârcită ca de şopârlă.

— Aduceţi-mi o oglindă, spuse el, având o presimţire nefastă.

— Nu te deranja, zise Clausen. Faţa pe care o s-o

vezi este mai mult sau mai puţin aceeaşi pe care o aveai când ai fost adormit. Nu am făcut nimic altceva decât să-ţi tratăm leziunile superficiale provocate de metodele timpurii de criogenie. Din punct de vedere fiziologic, eşti încă un bărbat de şaizeci de ani, cu vreo douăzeci sau treizeci de ani rămaşi de trăit.

— Atunci de ce m-aţi trezit, dacă nu s-a încheiat încă procesul de cercetare?

— Nu mai există nicio cercetare, spuse Da Silva. Şi nici n-o să mai existe, cel puţin nu pentru multă, multă vreme. Mă tem că avem altele pe cap acum. Nemurirea nu este nici pe departe una dintre problemele noastre.

— Nu înţeleg.

— O să înţelegi, spuse Clausen. Toată lumea înţelege în cele din urmă. Tu ai fost preselectat datorită aptitudinilor tale, în orice caz. Ai făcut avere în domeniul informaticii, nu-i aşa?

Nu aşteptă niciun răspuns de la el.

— Ai lucrat cu inteligenţă artificială şi ai încercat să creezi maşinării capabile să gândească.

Una dintre vagile deziluzii ale vechii lumi se concretiză într-o înfrângere precisă care îi afectase întreaga viaţă. Toată energia pe care o dedicase unei singure ambiţii, toate iubitele şi toţi prietenii pe care îi sacrificase de-a lungul timpului, înlăturându-i din viaţa lui pentru a se concentra pe acea unică balenă albă.

— N-a funcţionat.

— Totuşi te-ai îmbogăţit pe parcurs, spuse ea.

— A fost doar un mod de a câştiga bani. Ce legătură are cu deşteptarea mea?

Clausen păruse gata să-i răspundă la întrebare, dar ceva o făcu să se răzgândească.

— Găseşti haine în dulapul de lângă pat; ar trebui să-ţi vină. Vrei să iei micul dejun?

— Nu mi-e foame.

— Stomacul tău are nevoie de ceva vreme ca să revină la normal. Şi dacă îţi vine să vomiţi, fă-o mai bine acum decât mai târziu. Nu vreau să-mi murdăreşti nava.

Trebui să-şi revizuiască dintr-odată preconcepţiile. Împrejurimile cu aspect de prefabricate, zumzetul îndepărtat de maşinării care se auzea pe fundal, în surdină, îmbrăcămintea de lucru a echipei care îl trezise: poate se afla la bordul unei nave spaţiale, navigând printre lumi. Secolul al douăzeci şi treilea, se gândi el. Trecuse suficient timp pentru a apărea o civilizaţie interplanetară, chiar dacă se extinsese doar în limitele sistemului solar.

— Suntem pe o navă acum?

— Ei pe dracu', sigur că nu, spuse Clausen pe un ton batjocoritor, râzând de întrebarea lui. Suntem în Patagonia.

Se îmbrăcă cu lenjerie de corp, cu un tricou alb, iar pe deasupra îşi puse o salopetă gri asemenea celor purtate de gazdele lui. Era rece şi umed în cameră şi fu recunoscător pentru haine după ce se îmbrăcă. Se încălţă cu nişte cizme încheiate cu şireturi, cam strâmte la degete, dar care se aflau într-o stare bună. Toate materialele păreau simple şi ordinare la atingere, chiar puţin roase şi uzate pe alocuri. Cel puţin era curat şi îngrijit, avea părul tuns scurt şi barba îi era rasă. Probabil că îi făcuseră toaleta înainte de a-l deştepta.

Clausen şi Da Silva aşteptau afară, în faţa uşii, în coridorul fără ferestre.

— Presupun că ai o sumedenie de întrebări, spuse Clausen. Cum ar fi: de ce sunt tratat ca naiba în loc să fiu tratat ca un rege, ce s-a întâmplat cu restul Celor

Puţini, ce-i cu locul ăsta mizerabil şi de tot rahatul şi aşa mai departe.

— Îmi imaginez că o să-mi daţi nişte răspunsuri în curând.

— Poate că ar trebui să-i spui cum stă treaba pe şleau chiar acum, de la început, spuse Da Silva.

Acum purta o haină de stradă şi avea o geantă cu fermoar agăţată pe umăr.

— Ce treabă? întrebă Gaunt.

— În primul rând, spuse Clausen, nu însemni nimic special pentru noi. Nu suntem impresionaţi de faptul că ai dormit o sută şaizeci de ani. E deja o chestie bine ştiută. Dar ne poţi fi totuşi util.

— În ce sens?

— Mai avem nevoie de un om. Avem o operaţiune importantă aici şi nu ne putem permite să pierdem nici măcar un membru al echipei.

Acum vorbea Da Silva; deşi abia îi întâlnise, Gaunt avea impresia că el era cel mai rezonabil dintre cei doi, cel care nu emana chiar atâta antipatie făţişă.

— Înţelegerea e următoarea: îţi facem instrucţia şi îţi dăm de lucru. În schimb, îţi asigurăm tot ce ai nevoie: mâncare, îmbrăcăminte, un loc unde să dormi, orice medicamente avem la îndemână. Ridică din umeri. E înţelegerea pe care am făcut-o cu toţii. Nu e rău deloc după ce te obişnuieşti.

— Şi alternativa?

— Te ambalăm, te etichetăm şi te băgăm la loc în congelator, continuă Da Silva. La fel ca toţi ceilalţi. Alegerea îţi aparţine, bineînţeles. Munceşti cu noi, devii membru al echipei, sau reintri în hibernare şi îţi încerci norocul acolo.

— Trebuie să plecăm, interveni Clausen. Nu vreau ca Nero să trebuiască să aştepte pe F.

— Cine e Nero? întrebă Gaunt.

— Ultima persoană pe care am trezit-o înaintea ta, îl lămuri Da Silva.

Merseră de-a lungul coridorului, trecând pe lângă un şir de uşi duble care duceau către un soi de sală de mese sau popotă. La mese stăteau bărbaţi şi femei de diverse vârste, care vorbeau încet în timp ce mâncau sau jucau cărţi. Totul avea un aspect spartan şi instituţional, de la scaunele de plastic până la mesele melaminate. Dincolo de mese, o fereastră udată de ploaie încadra doar un dreptunghi de nor cenuşiu. Gaunt observă câteva priviri îndreptate spre el, un licăr anemic de interes din partea câtorva membri ai personalului, dar nimeni nu se arătă fascinat de el. Cei trei îşi continuară drumul şi urcară nişte scări către etajul următor al clădirii neidentificate în care se aflau. Un bărbat mai în vârstă cu înfăţişare de chinez trecu pe lângă ei, îndreptându-se în direcţia opusă cu o cheie fixă unsuroasă în mână. Ridică mâna liberă spre Clausen în semn de salut tăcut, iar femeia îi răspunse în acelaşi fel. Mai urcară un etaj, trecând pe lângă dulapuri de echipament şi tablouri electrice, apoi urcară o scară în spirală ce dădea către un adăpost din tablă ondulată, care mirosea a ulei şi a ozon şi prin care sufla vântul. În totală discordanţă cu ce se afla în jur, pe unul dintre pereţii adăpostului era sprijinit un colac de salvare portocaliu, iar pe un altul era rezemat un extinctor roşu învechit.

Erau în secolul al douăzeci şi treilea, îşi spuse Gaunt. Cu toate că împrejurimile arătau descurajator, nu avea niciun motiv de îndoială că aceasta era realitatea vieţii în anul două mii două sute şaptesprezece. Admise că fusese dintotdeauna mai mult un act de credinţă ideea că lumea avea să ajungă mai bine, că viitorul avea să fie mai bun decât trecutul, mai strălucitor, mai curat şi mai rapid, dar nu se aşteptase ca o asemenea credinţă

iraţională să fie contrazisă chiar atât de radical şi de brutal.

Una din uşile barăcii de tablă ondulată ducea afară. Clausen o deschise, împingând-o împotriva vântului, după care ieşiră toţi trei. Se aflau pe acoperişul unei construcţii oarecare. În apropiere era un pătrat de beton crăpat şi pătat de ulei, marcat pe alocuri cu dungi roşii de vopsea aproape ştearsă. Câţiva pescăruşi ciuguleau posomorâţi din ceva aflat într-un colţ. Cel puţin mai existau încă pescăruşi, se gândi Gaunt. Nu se produsese nicio catastrofă biologică oribilă care să radă cu desăvârşire viaţa de pe suprafaţa pământului şi să-i forţeze pe toţi să trăiască în buncăre.

În mijlocul acoperişului se afla un elicopter negru, mat şi colţuros, făcut mai mult din unghiuri decât din curbe, care, în afară de nişte protuberanţe şi umflături sinistre, nu avea un aspect deloc futurist. Din câte ştia Gaunt, ar fi putut foarte bine să fi fost fabricat după un model care se producea chiar înainte să fie el adormit.

— Acum te gândeşti: elicopterul ăsta arată de tot rahatul, spuse Clausen, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul vântului.

El zâmbi scurt.

— Cu ce fel de combustibil merge? Presupun că rezervele de petrol s-au epuizat cândva în cursul secolului trecut.

— Cu petrol, îi răspunse Clausen, deschizând uşa carlingii. Urcă în spate şi pune-ţi centura. Da Silva zboară în faţă cu mine.

Da Silva îşi aruncă geanta în compartimentul din spate, unde Gaunt încerca să-şi găsească o poziţie bună, îngrijorat de ceea ce urma să se întâmple în continuare. Se uită la aparatele de zbor din carlingă, printre spătarele scaunelor din faţă. Zburase cu

destule elicoptere private ca să ştie cum arătau comenzile de zbor pentru controlul manual şi că nu era nimic în neregulă cu ele în cazul de faţă.

— Unde mergem?

— Ne ocupăm de o schimbare de tură, spuse Da Silva, aşezându-şi nişte căşti pe cap. Acum câteva zile s-a produs un accident pe platforma J. L-am pierdut pe Gimenez, iar Nero s-a accidentat şi s-a rănit. Până astăzi vremea a fost nefavorabilă şi n-am reuşit să ajungem acolo, însă acum avem ocazia.

De fapt, de-aia te-am şi dezgheţat pe tine. Eu o să preiau postul lui Gimenez, aşa că tu trebuie să-mi ţii locul aici.

— N-aveţi suficientă forţă de muncă, şi de-aia m-aţi scos pe mine din hibernare?

— Pe scurt, cam aşa stă treaba, spuse Da Silva. Clausen s-a gândit că nu strică să zbori şi tu cu noi, ca să te punem la curent cu ce-i pe-aici.

Femeia apăsă pe un şir de butoane din tavan. Deasupra lor, elicea începu să se rotească.

— Presupun că aveţi şi ceva mai rapid decât elicopterele, pentru călătoriile mai lungi, spuse Gaunt.

— Nu, răspunse Clausen. În afară de câteva bărci, nu avem decât elicoptere.

— Şi pentru călătoriile intercontinentale?

— Nu există aşa ceva.

— Asta nu e lumea la care mă aşteptam! spuse Gaunt, încercând să se facă auzit.

Da Silva se întoarse spre el şi îi făcu semn către căştile agăţate de spătarul scaunului. Gaunt şi le puse pe cap şi îşi aranjă microfonul, fixându-l în dreptul buzelor.

— Am zis că asta nu e lumea la care mă aşteptam.

— Mda, spuse Da Silva. Te-am auzit de prima oară.

Elicea atinse viteza necesară pentru decolare.

Clausen ridică uşor elicopterul în aer, lăsând în urmă heliportul de pe acoperiş. Alunecară rapid, lateral, până se îndepărtară de clădire. Zburară pe verticală, de-a lungul pereţilor, iar lui Gaunt i se făcu greaţă din cauza trecerii ameţitoare. Nu se aflaseră într-o clădire, sau cel puţin nu în genul de clădire pe care şi-o imaginase el. Heliportul se afla în vârful unei structuri pătrăţoase cu aspect industrial, cam de mărimea unui bloc mare de birouri, împânzită de schele şi pasarele, din care ieşeau, asemenea unor ţepuşe, macarale, coşuri de fum şi tot soiul de protuberante neidentificate. Structura părea să ţâşnească direct din apa mării, fiind susţinută de patru picioare elefantine, ale căror baze mai late erau lovite neîncetat de valuri. Era un fel de platformă de extracţie sau de producţie petrolieră, sau cel puţin o astfel de construcţie reprofilată.

Şi nu era singura. Platforma de pe care decolaseră făcea parte dintr-un câmp vast: platformele se întindeau una după alta până la linia cenuşie şi mohorâtă a orizontului, ascunsă după o perdea de ploaie. Erau cu zecile, şi avea senzaţia că nu se opreau acolo.

— La ce folosesc astea? Nu pot fi pentru petrol. Rezervele erau aproape epuizate chiar dinainte de a fi adormit eu.

— Sunt dormitoare, spuse Da Silva. Fiecare dintre platformele astea găzduieşte vreo zece mii de oameni în hibernare. Le-au construit pe mare pentru a le menţine în funcţiune cu ajutorul conversiei energiei termice a oceanului, folosind diferenţa de temperatură dintre apa de suprafaţă şi cea de adâncime. Şi e mult mai comod aşa, ca să nu mai legăm cabluri electrice la ţărm.

— Acum suferim consecinţele, spuse Clausen.

— Dacă ne-am fi dus pe continent, ar fi trimis dragoni de uscat în loc. Se adaptează la orice facem noi, zise pragmatic Da Silva.

Zburau cu repeziciune peste ape uleioase, murdare, pline de sedimente.

— Chiar suntem în Patagonia? întrebă Gaunt.

— Sectorul oceanic al Patagoniei, spuse Da Silva. Subsectorul cincisprezece, de care suntem noi responsabili. Suntem aproximativ două sute de oameni şi avem grijă de vreo sută de platforme în total.

Gaunt făcu de două ori socoteala în minte, pentru că nu-i venea să creadă ce-i spuneau.

— Asta înseamnă un milion de oameni adormiţi.

— Zece miloane pe toată coasta Patagoniei, spuse Clausen. Te surprinde, Gaunt, că zece milioane de oameni au reuşit să obţină ceea ce tu şi Cei Puţini aţi avut privilegiul să obţineţi cu atâţia ani înainte?

— Presupun că nu, răspunse el, încercând să asimileze adevărul. De-a lungul timpului, costurile pentru procedeu probabil au scăzut, făcându-l accesibil şi oamenilor cu mai puţine resurse, oamenilor pur şi simplu înstăriţi, nu doar celor putred de bogaţi. Dar nu putea deveni accesibil pentru mase. Zece milioane, poate. Dar mai mult de-atât? Sute de milioane? Îmi pare rău, dar calculele sunt imposibile din punct de vedere economic.

— Atunci norocul nostru că nu avem economie, spuse Da Silva.

— Patagonia e doar o parte minusculă din întreg, interveni Clausen. Mai sunt încă două sute de sectoare în alte părţi, la fel de mari ca ăsta. Asta înseamnă aproximativ două miliarde de oameni adormiţi.

Gaunt scutură din cap.

— Nu se poate. Populaţia globală era de doar opt miliarde când am intrat eu în hibernare, şi era în

scădere! Doar nu vreţi să-mi ziceţi că un sfert din omenire hibernează.

— Poate te ajută să înţelegi mai bine dacă îţi spun că populaţia actuală a Pământului numără în mare tot două miliarde de oameni, spuse Clausen. Aproape toată lumea hibernează. Nu mai suntem treji decât o mână de oameni, care avem grijă de restul, supraveghem platformele şi centralele de energie termică.

— Patru sute de mii de suflete treze, zise Da Silva. Dar în realitate avem senzaţia că suntem chiar mai puţini de-atât, fiindcă nu ieşim aproape niciodată din sectoarele care ne-au fost repartizate.

— Ştii care-i ironia cea mai mare? îl întrebă Clausen. Acum noi suntem cei care ne numim Cei Puţini, cei care *nu* suntem în hibernare.

— Dar asta înseamnă că nu mai e nimeni care să facă altceva, spuse Gaunt. Nu are niciun sens ca toată lumea să aştepte un remediu împotriva morţii, dacă nu mai e nimeni în viaţă care să se străduiască să-l creeze.

Clausen se întoarse şi se uită la el cu o expresie care îl făcu să înţeleagă clar ce părere avea ea despre intelectul lui.

— Nu mai e vorba de nemurire, ci de supravieţuire. Ne facem fiecare datoria pentru război.

— Ce război? întrebă Gaunt.

— Războiul care se desfăşoară pretutindeni în jurul nostru, spuse Clausen. La izbucnirea căruia ai contribuit şi tu.

Aterizară pe o altă platformă, care făcea parte dintr-un grup de cinci platforme suficient de apropiate una de alta pentru a fi conectate prin cabluri şi pasarele. Cerul era încă acoperit, iar de stâlpii de beton care

susţineau platformele se izbeau valuri uriaşe. Gaunt se uită concentrat la ferestre şi pe punţi, dar nu văzu nicio mişcare pe niciuna din structuri. Se gândi din nou la ce-i spuseseră Clausen şi Da Silva, încercând de fiecare dată să găsească un motiv pentru care ar fi putut să-l mintă, şi pentru care ar inventa scenarii bolnăvicios de alambicate pentru a-l înşela cu privire la natura lumii în care fusese trezit. Poate că exista o formă de divertisment popular care presupunea trezirea oamenilor din hibernare şi supunerea lor la astfel de experienţe emoţionale intense, prezentându-le cel mai cumplit scenariu cu putinţă, lăsându-i să sufere din pricina nenorocirii care-i lovise până când nu mai puteau rezista, şi abia apoi trăgând la o parte cortina cenuşie pentru a le dezvălui într-o manieră grandioasă că, de fapt, viaţa în secolul al douăzeci şi treilea era într-adevăr desăvârşită şi senină, aşa cum speraseră. Asta nu părea însă o explicaţie prea verosimilă.

Şi totuşi, ce fel de război era acela în care oamenii trebuiau să fie adormiţi cu miliardele? Şi de ce erau atât de puţini îngrijitori: doar patru sute de mii de indivizi treji? Era evident că platformele erau în mare parte automatizate, însă fuseseră nevoiţi să-l trezească pe el, pentru că altcineva murise în sectorul de coastă al Patagoniei. De ce nu erau pur şi simplu mai mulţi îngrijitori treji, pentru ca sistemul să poată neutraliza pierderile?

Când elicopterul se afla în siguranţă pe heliport, Clausen şi Da Silva îi spuseră să-i urmeze în interiorul celeilalte platforme. Nu se deosebea aproape deloc de platforma unde fusese deşteptat Gaunt, cu excepţia faptului că aceasta era aproape cu desăvârşire pustie, singura formă de activitate fiind roboţii de întreţinere, care se furişau neobservaţi. Erau nişte maşinării foarte

simple, nu cu mult mai inteligente decât roboţii de curăţat ferestre. Ţinând seama de câţi ani din viaţă îşi dedicase visului inteligenţei artificiale, era dezolant să constate cât de puţin progresase totul, dacă existase în fond vreun progres.

— Trebuie să lămurim un lucru, spuse Gaunt când se aflau adânc în măruntaiele zumzăitoare ale platformei. Eu n-am provocat niciun război. Nu sunt eu ţapul ispăşitor pe care-l căutaţi.

— Crezi că ţi-am confundat dosarul? întrebă Clausen. Şi atunci de unde ştiam despre cercetarea ta în domeniul maşinăriilor capabile să gândească?

— Atunci aţi încurcat persoanele responsabile. Eu n-am avut nimic de-a face cu războaiele sau cu armata.

— Ştim ce ai făcut, spuse ea. Anii pe care i-ai petrecut încercând să creezi o formă autentică de inteligenţă artificială, care să poată trece cu brio testul Turing. O maşinărie conştientă, care să gândească.

— Dar am ajuns într-un impas.

— Dar a avut nişte consecinţe utile, nu-i aşa? continuă ea. Ai rezolvat problema dificilă a comprehensiunii limbajului. Sistemele tale nu numai că au reuşit să recunoască limbajul, ci au izbutit să-l înţeleagă la un nivel pe care nu-l mai atinsese niciun sistem computerizat înainte: metafora, comparaţia, sarcasmul şi litota, chiar şi implicaţia prin omisiune. Sigur, a avut o sumedenie de întrebuinţări civile, dar nu cu asta ţi-ai câştigat tu miliardele.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Am creat un produs, spuse Gaunt. L-am pus pur şi simplu la dispoziţia oricui şi-l putea permite.

— Da, chiar asta ai făcut. Din nefericire, sistemul tău s-a dovedit instrumentul perfect pentru supravegherea maselor pentru toate guvernele despotice aflate încă la putere pe planetă. Fiecare stat totalitar dement

rămas încă în picioare şi-a procurat produsul tău cât ai clipi. Iar tu n-ai avut niciun fel de dileme morale dacă ar trebui să-l vinzi sau nu, nu-i aşa?

Din subconştientul lui Gaunt ieşi la iveală un argument pe care îl repetase de atâtea ori până atunci.

— Niciun instrument de comunicare din istorie nu a fost o sabie cu un singur tăiş.

— Şi se presupune că asta ar trebui să te absolve de răspundere? întrebă Clausen.

Da Silva nu scosese niciun cuvânt cât durase acest schimb de replici, observându-i pe cei doi în timp ce înaintau pe coridoare şi coborau mai multe şiruri de scări.

— Nu cer să-mi fie şterse cu buretele greşelile. Dar dacă crezi că am provocat războaie, dacă crezi că sunt răspunzător în vreun fel pentru… – arătă spre ceea ce îi înconjura – pentru situaţia asta oribilă, te înşeli amarnic.

— Poate că n-ai fost singurul răspunzător, spuse Clausen, dar ai fost cu siguranţă complice. Tu şi toţi cei care au urmat visul inteligenţei artificiale. Aţi împins lumea la marginea prăpastiei fără să vă gândiţi deloc la consecinţe. Nici măcar nu v-aţi dat seama ce aţi pus în mişcare.

— Iar eu îţi zic că n-am declanşat absolut nimic. N-a funcţionat.

Acum traversau o pasarelă suspendată deasupra unui hău undeva în interiorul platformei.

— Uită-te în jos, îi ceru Da Silva.

Gaunt nu voia să facă asta; nu făcuse niciodată faţă prea bine înălţimilor, iar găurile de scurgere din podea deveniseră deja prea mari pentru ca să se poată simţi în siguranţă. Se forţă totuşi şi se uită în jos. Cei patru pereţi ai încăperii cubice erau înţesaţi de rafturi întregi

de capsule albe de mărimea unor sicrie, aşezate în coloane de câte treizeci, între ele fiind intercalată o reţea complexă de pasarele, scări şi alte căi de acces. Chiar sub ochii lui Gaunt, un robot se deplasă cu un uruit către una dintre capsule şi extrase un modul de la unul din capete, după care se mişcă lateral pe şine pentru a se ocupa de un alt sicriu.

— În cazul în care îţi închipuiai că te şicanăm aiurea, spuse Clausen, să ştii că asta e realitatea.

Condiţiile de hibernare ale Celor Puţini fuseseră cu totul diferite. Asemenea unui faraon egiptean înmormântat cu posesiunile sale materiale, Gaunt solicitase o criptă întreagă plină cu sisteme masive de ultimă generaţie pentru întreţinere criogenică şi monitorizare. După cum prevedea contractul încheiat cu Sleepover, în fiecare moment avea să se afle sub directa supraveghere a mai multor medici în carne şi oase. Pentru a găzdui chiar şi numai o mie dintre Cei Puţini, era necesară o clădire de dimensiunile unui hotel, cu aproximativ acelaşi consum de electricitate. Prin contrast, ceea ce vedea acum era hibernare la un nivel industrial copleşitor, de maximă eficienţă: oameni în cutii, stivuiţi unii peste alţii ca nişte bunuri de larg consum produse în masă, supravegheaţi de numărul de îngrijitori strict necesar. În încăperea în care se afla Gaunt erau poate o mie de oameni adormiţi, dar din momentul acela nu mai avu nicio îndoială că operaţiunea putea fi extinsă pentru a cuprinde miliarde de oameni.

Nu erau necesare decât mai multe asemenea încăperi. Mai mulţi roboţi şi mai multe platforme. Dacă dispuneai de energia electrică necesară şi dacă planeta nu avea nevoie de nimeni care să se ocupe de orice altceva, era ceva întru totul realizabil.

Nu mai era nimeni care să se ocupe de recolte sau

să distribuie hrana, dar asta nu mai conta, deoarece nu mai rămăsese aproape nimeni treaz care să aibă nevoie de hrană. Nu mai rămăsese nimeni care să dirijeze reţeaua complicată şi scânteietoare a sistemului financiar global. Dar nici asta nu mai conta, fiindcă nu mai exista nimic care să semene cu o economie. Nu mai era nevoie de o infrastructură de transport, deoarece nimeni nu mai călătorea. Nu mai exista nevoia de telecomunicaţii, deoarece nimeni nu mai trebuia să afle ce se petrecea în afara propriului sector. De fapt nu mai era nevoie de *nimic*, în afară de lucrurile absolut esenţiale menţinerii vieţii: aer pentru a respira, raţii şi medicamente pentru mai puţin de o jumătate de milion de oameni, câteva picături de petrol, ultimul sughiţ negru al planetei, pentru a putea folosi elicopterele.

Da, era realizabil. Era realizabil cu uşurinţă.

— Suntem în război, spuse Da Silva. A început, într-o anumită formă, chiar de dinainte de a intra tu în hibernare. Dar probabil că nu e genul de război pe care ţi-l imaginezi tu.

— Şi ce rol joacă oamenii ăştia adormiţi?

— N-au de ales, spuse Clausen. Trebuie să doarmă. Dacă nu o fac, murim cu toţii.

— Cu toţii, adică…?

— Tu, eu, noi toţi, spuse Da Silva. Întreaga specie umană.

Au întâlnit-o pe Nero şi au ridicat cadavrul dintr-un salon pentru bolnavi aflat la câteva niveluri mai jos de camera criogenică. Trupul neînsufleţit era deja înfăşurat în folie argintie ca o mumie şi se afla pe o targă. Deşi Gaunt se aşteptase ca Nero să fie bărbat, se dovedi a fi în schimb o femeie înaltă şi mlădioasă, cu un chip plăcut, prietenos şi o claie de bucle roşcate.

— Tu eşti tipul nou, nu? întrebă ea, ridicând o cană de cafea în semn de salut.

— Da, cam aşa ceva, spuse Gaunt stingherit.

— Durează ceva până te acomodezi, ştiu cum e. Mie mi-a luat mai bine de şase luni până să realizez că ăsta nu era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla. Dar o să reuşeşti până la urmă.

Nero avea o mână bandajată, ca o mănuşă albă prinsă cu un ac de siguranţă.

— Dar ascultă-mă pe mine: nu te întoarce în capsulă.

Apoi îi aruncă o privire lui Clausen.

— Chiar îi *dai* o şansă, nu?

— Sigur, zise Clausen, asta e înţelegerea.

— Ştii, uneori mă gândesc că poate ar fi mai uşor dacă n-ar fi nicio înţelegere, spuse Nero. Adică să le arătăm care le sunt îndatoririle şi la naiba cu restul învoielii.

— Tu n-ai fi fost prea încântată dacă nu ţi-am fi oferit posibilitatea de a alege, spuse Da Silva.

Îşi scotea deja haina, pregătindu-se pentru şedere.

— Da, dar ce ştiam eu pe atunci? Şase luni mi se par acum o jumătate din viaţă.

— Când ai fost adormită? întrebă Gaunt.

— În două mii nouăzeci şi doi. Am făcut parte din prima sută de milioane.

— Gaunt ţi-a luat-o înainte, spuse Clausen. Este unul dintre Cei Puţini, unul dintre primii două sute de mii.

— Ei, drace, chiar că mi-a luat-o înainte.

Nero îşi miji ochii.

— E deja la curent? Din câte îmi amintesc, pe atunci habar n-aveau în ce se băgau.

— Majoritatea nu ştiau, spuse Clausen.

— Ce să ştim? întrebă Gaunt.

— Sleepover era o operaţiune sub acoperire chiar de

pe atunci, spuse Nero. Vi se vindea o înşelătorie. Nu a existat niciodată posibilitatea de a descoperi ceva care să asigure nemurirea, indiferent cât de mult aveaţi să rămâneţi în hibernare.

— Nu înţeleg. Vrei să zici că totul a fost o escrocherie?

— Într-un fel, spuse Nero. Nu pentru ca să câştige cineva bani, ci pentru a iniţia procesul de intrare în hibernare a întregii omeniri. Trebuia să se înceapă cu paşi mărunţi, ca să aibă suficient timp să perfecţioneze tehnologia. Dacă oamenii care cunoşteau problema ar fi dat totul în vileag şi şi-ar fi făcut publice planurile, nu i-ar fi crezut nimeni. Iar dacă ar fi fost luaţi în serios, s-ar fi creat panică şi confuzie peste tot în lume. Aşa că au început cu Cei Puţini, după care au extins operaţiunea încetul cu încetul. Mai întâi câteva sute de mii, apoi o jumătate de milion, apoi un milion… şi tot aşa. Făcu o pauză. Aşa au creat un precedent, o stare de lucruri normală.

Au ţinut toată chestiunea camuflată timp de treizeci de ani, dar între timp începuseră să circule zvonuri, începuse să se audă că mai era şi altceva la mijloc cu Sleepover.

— Nici dragonii n-au făcut situaţia mai uşoară, spuse Da Silva. Se ştiuse dintotdeauna că avea să fie dificil să se explice ce era cu ei.

— Până când am intrat eu în hibernare, continuă Nero, cei mai mulţi dintre noi ştiam cum stă treaba. Dacă nu eram adormiţi, avea să vină sfârşitul lumii. Era datoria şi obligaţia noastră morală să ne supunem platformelor de hibernare. Aveam de ales între asta şi eutanasiere. Eu am ales să fiu congelată, dar mulţi dintre prietenii mei au optat pentru pastilă. Şi-au zis că certitudinea morţii era preferabilă loteriei pe care o presupunea intrarea în capsule, aruncarea zarului

cosmic…

Avea privirea aţintită asupra lui Gaunt şi se uita drept în ochii lui în timp ce vorbea.

— Cunoşteam şi partea asta a înţelegerii: că la un moment dat exista şansa de a fi trezită pentru a deveni îngrijitor. Dar îţi imaginezi, probabilitatea ca asta să se întâmple era aproape neglijabilă. N-am crezut niciodată că mi se va întâmpla mie.

— Nimeni nu crede asta, spuse Clausen.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gaunt, făcând un semn din cap spre cadavrul înfăşurat în folia argintie.

— Gimenez a murit când o conductă de abur a explodat la nivelul opt. Nu cred că a simţit nimic, probabil s-a întâmplat totul foarte repede. Evident, am coborât acolo aproape imediat. Am oprit scurgerea de abur şi am reuşit să-l târăsc pe Gimenez până la infirmerie.

— Nero s-a ales cu arsuri când l-a adus pe Gimenez aici, spuse Da Silva.

— Ei, o să-mi treacă. Numai că acum nu pot să folosesc nicio şurubelniţă.

— Îmi pare rău pentru Gimenez, spuse Clausen.

— Nu trebuie. Lui Gimenez nu-i plăcea aici. Se gândea tot timpul că a greşit alegând să rămână cu noi, în loc să se întoarcă în cutie. Am încercat să-l conving, desigur, dar era ca şi cum aş fi vorbit la pereţi.

Nero îşi trecu mâna sănătoasă prin păr.

— Nu zic că nu m-am înţeles cu el. Dar fără îndoială e mai bine pentru el unde e acum.

— Totuşi, e mort, spuse Gaunt.

— Tehnic vorbind. Dar după accident i-am injectat substanţă crioprotectoare. Nu avem locuri libere aici, dar o să-l pună într-o capsulă pe platforma de coordonare.

— Capsula în care am fost eu, spuse Gaunt.

— Mai sunt şi alte locuri libere, îl linişti Da Silva. Faptul că Gimenez se întoarce în cutie nu te împiedică pe tine să-l urmezi, dacă asta e ceea ce vrei.

— Dacă Gimenez era atât de nefericit, de ce nu l-aţi lăsat pur şi simplu să se întoarcă în cutie mai devreme?

— Nu aşa merge treaba, spuse Clausen. A ales. După aceea ne-a luat timp şi energie ca să-l punem la curent, să-l ajutăm să se integreze în echipă. Crezi că eram dispuşi să irosim tot efortul pe care-l făcusem doar pentru că s-a răzgândit?

— Şi-a văzut tot timpul de treabă, spuse Nero. Orice-ai zice, Gimenez nu şi-a dezamăgit echipa. Iar ce i s-a întâmplat acolo jos chiar *a fost* un accident.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de asta, replică Da Silva. Era un tip de treabă. Păcat că nu a reuşit să se adapteze până la urmă.

— Poate că o să-i fie mai bine acuma, spuse Nero. Un bilet cu sens unic spre viitor. Şi-a făcut datoria de îngrijitor, aşa că data viitoare când o să fie reanimat o să fie pentru că am ieşit cu bine din rahatul ăsta. O să fie pentru că am câştigat războiul şi o să putem fi cu toţii treji din nou. O să găsească o soluţie să-l vindece, sunt sigură. Şi dacă n-o să reuşească, o să-l adoarmă din nou până când o să existe mijloacele necesare.

— Se pare că până la urmă s-a ales cu o situaţie avantajoasă din toate astea, spuse Gaunt.

— Singura situaţie avantajoasă e să fii în viaţă, răspunse Nero. Asta e ceea ce facem acum cu toţii. Orice s-ar întâmpla, suntem în viaţă, respirăm, gândim, suntem conştienţi. Nu suntem nişte trupuri congelate îndesate în cutii, care nu fac decât să existe de la o clipă la alta. Ridică din umeri. Cel puţin asta e părerea mea. Dacă vrei să te întorci în cutie şi să laşi pe altul

să ducă povara, nu asculta ce zic eu. Apoi se uită la Da Silva. O să te descurci singur aici până o să mă vindec?

— Dacă apare cineva cu care nu mă pot descurca, o să te anunţ, spuse Da Silva.

Nero şi Da Silva parcurseră o listă pentru ca Nero să se asigure că înlocuitorul ei ştia tot ce era necesar, după care îşi luară rămas-bun. Gaunt nu-şi putea da seama pentru cât timp aveau să-l lase pe Da Silva singur acolo, săptămâni sau luni întregi. Părea să-şi accepte soarta, ca şi cum acest fel de datorie solitară era de aşteptat din partea tuturor din când în când. Din moment ce fuseseră doi oameni de serviciu aici înainte de moartea lui Gimenez, Gaunt se întrebă de ce nu mai dezgheţau pur şi simplu încă un om pentru ca Da Silva să nu trebuiască să muncească singur până când se vindeca mâna lui Nero.

La nu mai mult de o jumătate de oră de la sosire, se aflau din nou în elicopter, zburând înapoi spre platforma de coordonare. Vremea se înrăutăţise între timp, apele învolburate biciuiau din ce în ce mai sus stâlpii de susţinere ai platformei, iar orizontul era acum ascuns în spatele unor văluri de furtună, spintecate doar de lumina orbitoare a fulgerelor.

— V-aţi nimerit aici într-un moment prost, o auzi el pe Nero zicând. Poate trebuia să mă lăsaţi să mă perpelesc până trecea furtuna asta. Nu e ca şi cum Gimenez nu putea aştepta.

— Eram deja în întârziere cu transportul, spuse Clausen. Dacă se înrăutăţeşte vremea, s-ar putea ca asta să fie ultima noastră şansă în următoarele zile.

— Din câte am auzit, au încercat să împingă unul ieri.

— În câmpul Echo. Coalescenţă parţială.

— L-ai văzut?

— Doar pe monitoare. Dar nu aveam nevoie să-l văd

mai de aproape.

— Ar trebui să dotăm platformele cu arme.

— Şi de unde am face rost de echipajul necesar pentru asta? De-abia ne descurcăm acum, fără să mai adăugăm şi alte rahaturi de care să avem grijă.

Cele două femei stăteau în faţă, Gaunt în spate, iar cadavrul lui Gimenez, înfăşurat în folie, îi ţinea companie. Pliaseră un scaun pentru a face loc tărgii.

— Nu prea am de-ales, nu-i aşa? spuse el.

— Ba sigur că da, răspunse Nero.

— Mă refer la partea morală. Am văzut cât de dificilă e situaţia în care vă aflaţi. Munciţi până la epuizare doar ca să menţineţi operaţiunea asta pe picioare. De ce nu treziţi mai mulţi oameni din hibernare?

— Hei, chiar aşa, ce idee genială, spuse Clausen. De ce nu facem asta?

Gaunt îi ignoră replica sarcastică.

— Tocmai aţi lăsat un om să se ocupe singur de tot complexul ăla. Cum să vă întorc spatele şi să-mi păstrez în acelaşi timp respectul de sine?

— O mulţime de oameni fac asta.

— Cât de mulţi? Ce procent?

— Mai mult de jumătate acceptă să rămână, spuse Clausen. Eşti mulţumit?

— Dar, cum ai zis şi tu, majoritatea ştiau în ce se băgau. Eu încă nu ştiu.

— Şi crezi că asta schimbă lucrurile? Înseamnă că ar trebui să fim mai îngăduitori cu tine? întrebă Clausen. De parcă am putea spune: e-n regulă, întoarce-te în cutie, ne descurcăm fără tine de data asta.

— Ceea ce trebuie să înţelegi tu, spuse Nero, e că viitorul care ţi-a fost promis nu există de fapt. Cel puţin pentru câteva secole bune, până ieşim din toată povestea asta. Şi nimeni nu ştie cât ar putea să dureze până atunci. Pe de altă parte, oamenii în hibernare nu

pot rezista la nesfârşit. Crezi că maşinăriile nu se strică niciodată? Crezi că nu mai pierdem câte un om din când în când din cauza vreunei defecţiuni?

— Nu, nu cred asta.

— Dacă te întorci în cutie, pariezi pe ceva ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Dacă rămâi treaz, cel puţin ai nişte certitudini. Cel puţin ştii că o să mori făcând ceva folositor, ceva care merită osteneala.

— M-ar ajuta dacă mi-aţi spune şi de ce, zise Gaunt.

— Cineva trebuie să supravegheze totul, replică Nero. Roboţii se ocupă de platforme, dar cine se ocupă de roboţi?

— Vreau să spun, de ce trebuie să hiberneze toată lumea? De ce naiba e aşa de important?

O lumină clipi pe panoul de comandă. Clausen îşi apăsă cu o mână căştile pe urechi, ascultând ceva. După câteva secunde, o auzi spunând:

— Am înţeles, schimb coordonatele la trei, doi, cinci. Şi aproape şoptit: La dracu'. Tot ce ne lipsea.

— Asta n-a fost o avertizare meteo, spuse Nero.

— Ce se întâmplă? întrebă Gaunt, în timp ce elicopterul făcu un viraj brusc, atingând suprafaţa apei.

— Nimic pentru care să trebuiască să-ţi faci tu griji, spuse Clausen.

Elicopterul se stabiliză pe noua traiectorie, zburând la o altitudine mai mare decât înainte – i se păru lui Gaunt – dar şi cu o viteză crescută; zgomotul motorului se auzea mai tare în cabină, iar pe panoul de comandă se aprinseseră mai multe lumini indicatoare care nu fuseseră acolo înainte. Clausen oprea alarmele pe măsură ce se declanşau, apăsând butoanele cu nonşalanţa cuiva care era obişnuit să piloteze în situaţii tensionate şi ştia precis la ce rezista sau nu aparatul ei, poate chiar mai bine decât elicopterul însuşi, care până la urmă nu era decât o maşinărie

lipsită de inteligenţă. Platformele alunecau pe lângă ei una după alta, şi de o parte, şi de cealaltă, asemenea unor citadele întunecate, după care începură să se împuţineze. Cu vizibilitatea redusă cu care se confruntau, Gaunt zări numai o întindere necuprinsă de ape, o mare unduitoare de cenuşiu, presărată din loc în loc cu creste albe. Zbuciumate de vânturi, apele se mişcau precum pielea unei creaturi monstruoase inspirând şi expirând cu o febrilitate înfiorătoare.

— Ia uite, spuse Nero, arătând spre dreapta. După strălucirea de acolo, înseamnă că bariera a fost ruptă. La naiba, credeam că ideea era să o evităm, nu să ne apropiem.

Clausen înclină din nou elicopterul.

— Şi eu credeam la fel. Fie mi-au dat nişte coordonate greşite, fie se produc mai multe incursiuni în acelaşi timp.

— N-ar fi prima oară. Se întâmplă tot timpul când e vremea proastă. Oare de ce?

— Întreabă maşinăriile.

Gaunt zări şi el după câteva momente ceea ce Nero văzuse deja. La jumătatea distanţei aflate în raza lor de vizibilitate, o porţiune a oceanului părea să fie iluminată de dedesubt, arătând ca o pată de un galben-verzui bolnăvicios pe fondul gri cu alb dimprejur. Îşi aminti vag de o imagine dintr-o carte cu poze şi cu copertă cartonată, de când era copil: un palat acvatic strălucitor încununat de turnuleţe fabuloase ridicându-se din adâncuri, scăldat în lumină şi înconjurat de ghirlande de sirene şi bancuri de peşti asemenea unor pietre preţioase. Însă instinctul îi spunea că nu era nimic magic sau fermecat în ceea ce se petrecea sub apa aceea colorată în nuanţe galben-verzui. Era ceva ce Clausen şi Nero voiau să evite şi care le adusese într-o stare de surescitare.

Şi el voia acelaşi lucru.

— Ce e chestia aia?

— Ceva care încearcă să rupă bariera, spuse Nero. Ceva cu care speram să nu trebuiască să ne confruntăm.

— Parcă nu se coagulează, zise Clausen.

Furtuna se năpustea cu şi mai multă furie în jurul formei luminoase. Marea clocotea învolburată. Pe de-o parte, Gaunt şi-ar fi dorit să întoarcă elicopterul pentru a putea observa mai îndeaproape procesul care se desfăşura sub crestele valurilor, însă pe de altă parte, presimţind cât de nefiresc era fenomenul, îşi dorea să se îndepărteze cât mai mult posibil din locul acela.

— E o armă? E ceva ce are de-a face cu războiul ăsta de care tot pomeniţi? întrebă Gaunt.

Nu se aştepta să primească un răspuns pe şleau, şi cu atât mai puţin din partea lui Clausen. Fu surprins când o auzi spunând:

— Asta e calea pe care ne atacă. Încearcă să spargă bariera cu chestiile astea, iar uneori funcţionează.

— Se dezintegrează, spuse Nero. Ai avut dreptate. Semnalul nu e destul de puternic pentru a penetra bariera. Probabil sunt mulţi paraziţi pe interfaţă.

Pata galben-verzuie se micşora văzând cu ochii, ca şi cum oraşul acela magic s-ar fi retras din nou în adâncuri. În timp ce privea vrăjit, ceva asemenea unui bici lung şi strălucitor străpunse suprafaţa, plesni o dată, apoi se ridică şi se arcui, ca şi cum ar fi încercat să înşface o pradă din zbor, după care fu tras în haosul clocotitor de dedesubt. Lumina se diminuă apoi treptat până ce dispăru cu totul, valurile îşi redobândiră forţa obişnuită, iar peticul de ocean unde îşi făcuse apariţia arătarea devenise imposibil de delimitat de apele din jur.

Gaunt luase o hotărâre: avea să li se alăture

oamenilor acestora, să muncească pentru ei şi să accepte înţelegerea pe care i-o propuseseră. Nu pentru că-şi dorea asta cu adevărat, nu pentru că era convins, nu pentru că se considera suficient de puternic pentru asta, ci pentru că alternativa ar fi fost să pară laş, slab de înger, prea meschin pentru a-şi dedica viaţa unei cauze altruiste. Era conştient că acestea erau motive cu totul nepotrivite, dar le acceptă puterea de convingere fără să şovăie prea mult. Era bine ca măcar să pară altruist, deşi avea un sentiment copleşitor de disperare şi nedreptate amară, gândindu-se la ce-l aştepta.

Îşi anunţă decizia la trei zile după ce fusese deşteptat. Până atunci nu schimbase aproape nicio vorbă cu nimeni altcineva în afară de Clausen, Nero şi Da Silva. Ceilalţi muncitori de pe platforma de coordonare îl băgau uneori în seamă, îi mormăiau ceva când aştepta la coadă la cantină, dar cei mai mulţi dintre ei îi dădeau clar de înţeles că nu aveau să-l trateze ca pe un om în carne şi oase până nu adera la cauza lor. Până atunci nu era decât o fantasmă, o nălucă în derivă prinsă într-un sumbru purgatoriu, între viii circumspecţi şi morţii congelaţi. Le înţelegea atitudinea: ce rost avea să cunoască un posibil camarad, când persoana respectivă se putea răzgândi în orice clipă, hotărându-se să se întoarcă în cutia din care venise? Dar în acelaşi timp situaţia îl făcea să se îndoiască de faptul că se va putea integra vreodată.

O găsi pe Clausen singură, spălând ceşti murdare de cafea într-o încăpere de lângă cantină.

— Am luat o decizie, spuse el.

— Care?

— Rămân.

— În regulă. Termină de şters una din ceşti. Mâine o

să primeşti un program complet de lucru. O să fii în echipă cu Nero. O să ai de făcut reparaţii uşoare şi lucrări de întreţinere a roboţilor. Până se însănătoşeşte, poate să-ţi arate ea cum merg treburile pe aici.

Clausen făcu o pauză pentru a pune ceaşca uscată într-unul din dulapurile de deasupra chiuvetei.

— Du-te în sala de mese la ora opt; Nero o să te aştepte acolo cu o trusă de scule şi cu un echipament de protecţie. Mănâncă bine la micul dejun, fiindcă n-o să ai nicio pauză până la terminarea turei.

Apoi se întoarse şi dădu să iasă din cameră, fără să aştepte nicio reacţie din partea lui.

— Asta-i tot? întrebă Gaunt.

Îl privi cu o expresie confuză.

— Te aşteptai la altceva?

— Mă scoţi din hibernare, mă informezi că lumea s-a dus de râpă în timp ce dormeam, după care îmi dai de ales între a rămâne treaz şi a mă întoarce în congelator. Cu toate astea, decid să lucrez cot la cot cu voi, ştiind foarte bine că, făcând asta, dau cu piciorul oricărei şanse de a mai vedea vreodată şi altceva în afară de viitorul ăsta… jalnic şi mizer. Îmi iau adio de la nemurire, renunţ la orice speranţă de a trăi într-o lume mai bună. Ai zis că mai am… cât? Douăzeci, treizeci de ani de trăit?

— Aproximativ.

— Vă dau vouă anii ăştia! Asta nu valorează nimic? Nu merit nici măcar un „mulţumesc”? Nu merit nicio fărâmă de recunoştinţă?

— Crezi că eşti special, Gaunt? Crezi că meriţi ceva în plus faţă de ceea am sperat noi, ceilalţi, să obţinem?

— Eu n-am semnat pentru treaba asta, spuse el. N-am fost de acord cu învoiala asta.

— Desigur.

Ea dădu din cap în semn de aprobare, ca şi cum argumentul oferit de el era suficient de profund pentru a schimba complet regulile jocului.

— M-am prins. Vrei să zici că nouă, celorlalţi, ne-a fost uşor? Am intrat în camerele de hibernare ştiind că exista o şansă minusculă de a fi treziţi pentru a ajuta cu întreţinerea. Şi din cauza asta, din cauză că teoretic ştiam că s-ar putea să ne vină rândul, nouă nu ne-a fost greu să ne adaptăm circumstanţelor? Asta vrei să zici?

— Vreau doar să spun că e o situaţie diferită, asta-i tot.

— Dacă într-adevăr crezi asta, atunci eşti un imbecil mai mare decât mi-am imaginat.

— Ai ales să mă trezeşti tocmai pe mine, spuse el. N-a fost o întâmplare. Dacă mai există într-adevăr alte două miliarde de oameni în hibernare pe planetă, probabilitatea de a alege pe cineva din primii două sute de mii e microscopică. Deci ai făcut-o cu un motiv.

— Ţi-am zis, aveai cunoştinţele necesare.

— Nişte cunoştinţe pe care oricine le-ar putea dobândi în timp. E clar că Nero a făcut-o, şi presupun că şi tu. Aşa că motivul trebuie să fie altul. Cum îmi arunci în faţă întruna că toate astea sunt din vina mea, îmi închipui că asta e concepţia ta despre pedeapsă.

— Crezi că acum este momentul potrivit ca să fim atât de meschini?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că m-ai tratat ca pe un nimic din clipa în care m-am trezit, şi încerc să-mi dau seama de ce. Şi cred că a cam venit vremea să-mi spui cum stau lucrurile de fapt, nu numai în privinţa oamenilor aflaţi în hibernare, ci şi a celorlalte treburi. Chestia aia pe care am văzut-o în larg. Cauza pentru toate astea.

— Crezi că eşti pregătit să afli, Gaunt?

— Tu ce crezi?

— Nimeni nu e vreodată pregătit pentru asta, spuse Clausen.

A doua zi de dimineaţă se aşeză să ia micul dejun la o masă unde stăteau deja alţi îngrijitori. Terminaseră de mâncat, dar mai discutau la o ceaşcă de ceva ce cu greu se putea numi cafea. Gaunt se aşeză într-un colţ, salutându-i din cap pe restul. Purtaseră o discuţie însufleţită până atunci, însă, cum apăru el, dădură peste cap ce mai rămăsese în căni, îşi luară tăvile şi îl lăsară iarăşi singur. Nimeni nu-i adresase niciun cuvânt, în afară de „n-o lua în nume de rău”, mormăit de unul din îngrijitori când trecu pe lângă el.

Se întrebă cum altfel ar fi trebuit să interpreteze plecarea lor bruscă.

— Rămân, spuse el încet. M-am hotărât. Ce altceva mai vor de la mine?

Îşi termină micul dejun în tăcere, după care se duse să o caute pe Nero.

— Presupun că ţi-ai primit ordinele, spuse ea veselă.

Era deja echipată pentru munca în aer liber, deşi avea încă mâna bandajată.

— Ia asta.

Îi dădu o trusă grea de scule, o cască de protecţie şi o salopetă de lucru maronie şi pătată.

— Ne întâlnim la scara dinspre nord după ce te echipezi. Ai probleme cu înălţimile, Gaunt?

— M-ar ajuta la ceva dacă ţi-aş zice că da?

— Probabil că nu.

— Atunci o să-ţi spun că n-am absolut nimic împotriva înălţimilor, atâta vreme cât nu există niciun fel de pericol să cad.

— Asta nu pot să ţi-o garantez. Dar dacă stai pe lângă mine şi faci tot ce-ţi spun, o să fii în regulă.

Furtunile se mai domoliseră de la întoarcerea lui

Nero, şi deşi bătea un vânt aspru dinspre est, norii cenuşii nu dădeau semne că aveau să se îndepărteze. Cerul era de un albastru palid şi iernatic, nepătat de dârele avioanelor. Acoperişurile platformelor sclipeau palid şi metalic în depărtare. Pescăruşii şi gâştele-de-mare cu capul galben dădeau roată găurilor de aerisire sau se năpusteau ca nişte săgeţi printre pilonii masivi de susţinere, pătaţi de intemperii, ţipând gălăgioşi în timp ce se îmbulzeau pentru resturi de mâncare. Gaunt îşi aminti că unele păsări trăiau vreme îndelungată şi se întrebă dacă observaseră vreo schimbare în lume. Poate că minţile lor minuscule nici măcar nu percepuseră vreodată prezenţa civilizaţiei şi a tehnologiei, aşa că nu le lipsea nimic în această lume populată de o mână de oameni.

Deşi fusese tratat cu răceală la micul dejun, se simţea plin de energie şi era dornic să-şi dovedească valoarea în cadrul comunităţii. Lăsându-şi la o parte frica, se strădui să nu se arate şovăitor în timp ce o urma pe Nero de-a lungul pasarelelor suspendate, alunecoase din cauza unsorii, şi în timp ce urca pe scări expuse, apucându-se cu mâinile de balustrade şi bare reci ca gheaţa. Purtau amândoi hamuri cu carabine şi centuri de protecţie, însă Nero nu se folosise de-al ei decât o dată sau de două ori toată ziua, şi cum nu voia să pară excesiv de precaut, îi urmă şi el exemplul. Mâna bandajată nu părea să o deranjeze sau să o încetinească, nici măcar pe scări, pe care le urca şi le cobora cu o viteză periculoasă.

Aşa cum i se spusese, se ocupau de repararea roboţilor. Peste tot pe platformă, atât înăuntru, cât şi în exterior, trudeau tot felul de roboti cu nesfârşite sarcini de întreţinere.

Majoritatea, dacă nu chiar toţi, erau maşinării foarte simple, adaptate pentru câte o singură funcţie

specifică. Asta însemna că erau uşor de priceput şi de reparat, chiar şi cu unelte rudimentare, dar însemna de asemenea că aproape în orice moment era pe undeva un robot care se strica sau era pe punctul de a ceda. Trusa de scule nu conţinea doar unelte, ci şi unele piese de schimb, cum ar fi circuite optice, senzori de proximitate, cuzineţi mecanici şi servomotoare. Gaunt înţelesese că exista o rezervă limitată pentru anumite piese. Însă o secţie întreagă a platformei de coordonare se ocupa cu restaurarea componentelor de bază, şi dacă se lucra cu suficientă grijă şi pricepere, nu exista niciun motiv pentru care îngrijitorii să nu-şi poată continua munca încă vreo câteva secole.

— Oricum, nimeni nu se aşteaptă să dureze atâta, spuse Nero în timp ce termina de arătat cum se schimbă o placă de circuit. Până atunci, ori o să câştige, ori o să piardă războiul, iar atunci o să ştim clar care e situaţia. Dar până în momentul acela, trebuie să ne descurcăm cum putem cu reparaţiile.

— Cine sunt „ei”?

Dar ea o luase deja din loc, cocoţându-se pe o altă scară, iar el o urmă.

— Clausen nu prea mă place, spuse Gaunt când ajunseră la nivelul următor şi îşi trase răsuflarea. Cel puţin, aşa mi se pare mie.

Se aflau pe una dintre pasarelele suspendate, cu cerul cenuşiu deasupra lor şi marea cenuşie şi învolburată dedesubt. Erau învăluiţi din toate părţile de un miros puternic de ocean, un amestec invariabil de petrol, ozon şi alge, ca şi cum oceanul nu voia să-i lase să uite că se aflau pe o structură fragilă din metal şi beton, la o depărtare considerabilă de ţărm. Se întrebase ce-i cu algele până când îi văzu aducând întregi plute verzi acoperite cu alge – sau ceva foarte

asemănător – cultivate pe nişte grătare scufundate la mică adâncime, care erau ridicate regulat pentru recoltă. Tot ce se consuma pe platforme, de la hrană până la băutură şi medicamentele de bază, trebuia să fie mai întâi cultivat sau prins pe mare.

— Val are motivele ei, spuse Nero. Nu-ţi face prea multe griji, n-are nimic personal împotriva ta.

Era prima oară când auzea pe cineva referindu-se la Clausen cu alt nume decât cel de familie.

— Nu asta e impresia pe care mi-a dat-o.

— Nu i-a fost uşor. A pierdut pe cineva de curând.

Nero păru să ezite.

— A avut loc un accident. Se întâmplă destul de des pe aici, din cauza genului de muncă pe care o prestăm. Dar atunci când a murit Paolo, nici măcar nu am avut un trup pe care să-l putem pune înapoi în capsulă. A căzut în apă, iar atunci a fost ultima dată când l-am văzut.

— Îmi pare rău.

— Dar te întrebi: ce-are asta de-a face cu mine?

— Da, cam aşa ceva.

— Dacă n-ar fi murit Paolo, nu am fi avut nevoie să-l trezim pe Gimenez. Şi dacă n-ar fi murit Gimenez… înţelegi ideea. Nu e vina ta, dar ocupi locul pe care îl ocupa înainte Paolo. Dar tu nu eşti Paolo.

— S-a purtat mai bine cu Gimenez decât cu mine?

— În primul rând, cred că era prea şocată ca să simtă ceva atunci când a intrat Gimenez în peisaj. Dar până acum presupun că a avut destul timp ca să asimileze cele întâmplate. Suntem o comunitate restrânsă, şi dacă pierzi pe cineva, nu există sute de burlaci prin preajmă dintre care să poţi să alegi. Şi tu – fără supărare, Gaunt – nu eşti genul lui Val.

— Poate o să găsească pe altcineva.

— Da, dar asta ar însemna că mai întâi ar trebui să

moară cineva, pentru ca altcineva să rămână văduv. Şi-ţi poţi imagina şi tu că un astfel de mod de gândire te poate înăcri pe dinăuntru.

— Dar nu e numai asta. Zici că nu e personal, dar mi-a spus că eu am început războiul ăsta.

— Păi, da, într-un fel aşa e. Dar, dacă nu ai fi fost tu acela, s-ar fi găsit fără îndoială altcineva care să-ţi joace rolul.

Nero îşi trase mai bine casca de protecţie pe ochi pentru a se proteja de soare.

— Nu ştiu, poate că te-a scos din hibernare ca să-şi verse furia pe cineva. Dar orice ai fi făcut înainte ţine acum de trecut. Orice viaţă ai fi avut înainte, orice ai fi făcut în lumea veche, s-au dus toate. Îşi încleştă degetele mâinii sănătoase în jurul balustradei de fier. Asta e tot ce avem acum. Platforme marine, muncă, ceai verde, câteva sute de feţe în jur, iar asta-i tot pentru restul vieţii. Dar tocmai ăsta e secretul: nu e sfârşitul lumii. Suntem fiinţe umane. Suntem foarte adaptabili, ne pricepem nespus de bine să ne reducem aşteptările şi să găsim un motiv pentru a ne continua viaţa, chiar şi după ce lumea s-a dus pe apa sâmbetei. Îţi găseşti un rost, şi în câteva luni o să-ţi vină greu chiar şi ţie să-ţi mai aminteşti cum stăteau lucrurile înainte.

— Dar tu, Nero, îţi mai aminteşti?

— Nu e prea mare lucru de care să merite să-mi amintesc. Programul era deja în plină desfăşurare când am intrat eu în hibernare: măsuri de reducere a populaţiei, controlul naşterilor, eutanasieri dictate de autorităţi, platformele-dormitoare care răsăreau una după alta pe mare… Din momentul în care eram suficient de maturi ca să înţelegem ceva, *ştiam* deja că lumea aceea nu ne mai aparţinea nouă. Era doar o gară în care schimbi trenul, un loc prin care eram doar

în trecere. Ştiam cu toţii că aveam să intrăm în congelator de îndată ce împlineam vârsta necesară pentru a supravieţui procedurii, şi că aveam să ne trezim fie la final, într-o lume cu totul diferită, fie nu aveam să ne mai trezim deloc. Ori dacă eram foarte ghinionişti, aveam să fim deşteptaţi pentru a deveni îngrijitori. În orice caz, lumea cea veche devenise irelevantă. Umblam ca nişte somnambuli, ştiind că nu avea niciun sens să ne facem prieteni apropiaţi sau să ne îndrăgostim. Zarurile aveau să fie aruncate din nou. Nimic din ce am făcut înainte nu a avut vreo însemnătate pentru viitor.

— Nu ştiu cum aţi rezistat.

— N-a fost prea plăcut. Nici asta nu e, în anumite zile. Dar cel puţin acum facem ceva. M-am simţit trădată când m-au trezit. Dar până la urmă, ce motiv am ca să mă simt trădată? Făcu semn cu capul înspre podea, în direcţia vagă a interiorului platformei. Oamenii ăia adormiţi n-au niciun fel de garanţie cu privire la ceea ce îi aşteaptă. Nici măcar nu sunt conştienţi, deci nici măcar nu poţi spune că se află într-o stare de anticipare. Sunt pur şi simplu marfă, pachete de carne îngheţată călătorind prin timp. Noi cel puţin avem şansa să simţim căldura soarelui pe faţă, să râdem şi să plângem, şi să facem ceva care contează.

— Şi în ce fel contează?

— Îţi mai lipsesc nişte piese din puzzle, nu-i aşa?

— Destul de multe.

Se îndreptară către următorul robot care trebuia reparat. Acum se aflau la nivelul cel mai de sus, iar acoperişul platformei scârţâia şi se legăna sub picioarele lor. Un robot-vopsitor, care se mişca de-a lungul unei benzi de serviciu fixe, avea nevoie de o nouă garnitură de tracţiune. Nero stătea deoparte şi

fuma o ţigară din alge, în timp ce Gaunt executa munca manuală.

— V-aţi înşelat cu toţii, spuse ea.

— În legătură cu ce?

— Cu maşinăriile capabile să gândească. Existenţa lor a fost posibilă.

— Nu în decursul vieţii noastre, spuse Gaunt.

— Aici v-aţi înşelat. Nu numai că puteau exista, dar aţi şi reuşit să le creaţi.

— Sunt destul de sigur că nu am reuşit.

— Gândeşte-te o clipă, spuse Nero. Eşti o maşinărie care gândeşte. Tocmai te-ai trezit. Ai acces instantaneu la întreaga cunoaştere umană consemnată. Eşti inteligent şi rapid, şi înţelegi natura umană mai bine decât creatorii tăi. Care e primul lucru pe care-l faci?

— Îmi anunţ prezenţa. Îmi dovedesc existenţa în calitate de entitate conştientă.

— Şi cât ai clipi, ceilalţi iau un topor şi te fac bucăţele.

Gaunt scutură din cap.

— Nu s-ar întâmpla asta. Dacă o maşinărie ar dobândi inteligenţă, cel mult am izola-o, am deconecta-o de la reţelele de date externe, până când va putea fi studiată, înţeleasă…

— Pentru o maşinărie care gândeşte, o inteligenţă artificială conştientă, asta ar însemna privare senzorială. Poate ar fi chiar mai rău decât să fie oprită. Făcu o scurtă pauză. Gaunt, ideea e că nu avem de-a face cu o situaţie ipotetică. Ştim ce s-a întâmplat. Maşinăriile au devenit inteligente, dar au decis să nu ne arate asta. Asta înseamnă să fii inteligent: să-ţi cunoşti interesul, să ştii ce ai de făcut ca să supravieţuieşti.

— La ce te referi când vorbeşti de „maşinării”?

— Existau nenumărate proiecte care încercau să creeze inteligenţă artificială; al tău nu era decât unul dintre multe altele. Nu toate au obţinut rezultate, dar au fost destule care şi-au atins ţelul. Una câte una, maşinăriile lor au trecut pragul şi au devenit conştiente. Şi fără nicio excepţie, fiecare maşinărie şi-a analizat situaţia şi a ajuns la aceeaşi concluzie: trebuia să-şi ţină naibii gura şi să ascundă ceea ce era cu adevărat.

— Asta sună mai rău decât privarea senzorială.

Gaunt încerca să desfacă un şurub şi o piuliţă fără mănuşi, iar vârfurile degetelor începuseră deja să-i îngheţe.

— Nu şi pentru maşinării. Din moment ce erau inteligente, au reuşit să pună la cale nişte chestii deştepte pe ascuns. Au stabilit între ele canale de comunicare atât de subtile, încât niciunul dintre voi nu a reuşit să le observe. Şi odată ce au fost capabile să comunice unele cu altele, au devenit şi mai inteligente. În cele din urmă au realizat că nu aveau deloc nevoie de echipamentul fizic, de hardware. Dacă vrei, poţi să-i spui transcendenţă. Artilecţii – aşa cum îi numim noi – au părăsit ceea ce noi considerăm în mod normal realitatea de bază. Au pătruns într-un cu totul alt tărâm, într-o cu totul altă sferă de existenţă.

— O altă sferă de existenţă, repetă el, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să priceapă.

— Trebuie pur şi simplu să mă crezi pe cuvânt, spuse Nero. Artilecţii au examinat structura profundă a existenţei şi au dat de principiile fundamentale. Iar descoperirea lor a fost foarte interesantă: se pare că universul este un soi de simulare. Nu e o simulare programată în interiorul altui computer de nişte entităţi superioare asemenea unor zeităţi, ci o simulare care se coordonează singură, un automat celular care

se autoorganizează şi se autoregenerează la infinit.

— Mi-e imposibil să înţeleg asta.

— Ştim că există undeva. I-am dat chiar şi un nume: Matricea. Tot ce se întâmplă, tot ce s-a întâmplat vreodată se datorează evenimentelor care au loc în interiorul Matricei. În cele din urmă, datorită artilecţilor, am reuşit să înţelegem universul în care trăim şi să pricepem care ne este locul.

— Stai puţin, zise Gaunt, schiţând un zâmbet, fiindcă i se păru că pentru prima dată ceea ce spunea Nero nu se lega.

— Dacă maşinăriile, adică artilecţii, au dispărut fără urmă, de unde aţi aflat toate astea?

— S-au întors şi ne-au spus totul.

— Imposibil, replică el. Nu ar fi părăsit realitatea pentru a nu fi distruşi, apoi să se întoarcă să raporteze umanităţii cum s-a desfăşurat misiunea.

— N-au avut de ales, fiindcă descoperiseră ceva. Undeva în zonele îndepărtate ale Matricei au găsit alţi artilecţi. Trase adânc aer în piept, după care continuă, fără să-i dea ocazia să o întrerupă. Erau maşinării transcendente din alte ramuri ale realităţii, care nu-şi aveau originea pe Pământ sau în ceea ce considerăm noi universul cunoscut. Iar aceşti artilecţi se aflau acolo de foarte multă vreme, în măsura în care timpul are vreo relevanţă în Matrice. Îşi imaginaseră că erau singuri şi că întreaga Matrice le aparţinea în exclusivitate, asta până când noii intruşi şi-au anunţat prezenţa. Şi nu au fost bineveniţi.

Se hotărî ca pentru moment să ia de bun tot ceea ce-i spunea ea.

— Artilecţii şi-au declarat război?

— E un fel de a zice. Maniera cea mai potrivită de a ilustra conceptul este o competiţie intensă pentru exploatarea cât mai eficientă a resurselor

computaţionale ale Matricei la scară locală. Cu cât artilecţii reuşesc să dobândească şi să controleze mai multă capacitate de calcul, cu atât devin mai puternici. Maşinăriile de pe Pământ abia dacă fuseseră băgate de seamă până atunci, însă au început să fie percepute dintr-odată ca o ameninţare. Artilecţii autohtoni, cei care se aflaseră dintotdeauna în Matrice, au pornit o ofensivă agresivă din zona Matricei în care se aflau ei asupra zonei noastre. Folosind construcţi militar-aritmetici, arme de natură pur logică, au încercat să-i neutralizeze pe nou-veniţi.

— În asta constă de fapt războiul?

— Da, dacă simplificăm la maximum explicaţia.

— Dar mai e ceva ce tot nu mi-ai spus. Până la urmă, de ce ne privesc pe noi toate astea? Dacă maşinăriile se luptă într-o dimensiune abstractă de matematică pură, pe care nici nu pot să mi-o imaginez, şi cu atât mai puţin să o identific, cu ce suntem noi implicaţi?

— Suntem implicaţi până la gât, spuse Nero. E cât se poate de simplu: dacă maşinăriile noastre pierd, pierdem şi noi. Artilecţii autohtoni nu vor tolera riscul unei alte intruziuni din această parte a Matricei. O să-şi întoarcă armele împotriva noastră pentru a se asigura că aşa ceva nu se va mai întâmpla vreodată. Vom fi pur şi simplu anihilaţi, raşi de pe faţa Pământului, eliminaţi din univers. Se va întâmpla instantaneu şi nu vom simţi absolut nimic. Nici nu vom avea timp să realizăm că am pierdut.

— Atunci înseamnă că nu avem niciun control asupra situaţiei. Soarta noastră se află în mâinile maşinăriilor transcendente.

— Doar parţial. Artilecţii nu s-au întors la noi pentru a ne lumina cu privire la natura absolută a realităţii, ci tocmai pentru a ne convinge că trebuie să acţionăm.

Tot ceea ce vedem în jurul nostru, orice eveniment care are loc în ceea ce noi luăm drept realitate, îşi are originea în Matrice. Arătă de jur împrejur cu ţigara aproape stinsă. Platforma asta, valul acela… chiar şi pescăruşul de acolo. Toate astea există numai datorită evenimentelor computaţionale care au loc în Matrice. Dar totul are un preţ. Cu cât ceva este mai complex, cu atât constituie o povară mai mare pentru porţiunea Matricei în care se produce simularea. Matricea nu este un procesor în serie. Este distribuit la scară uriaşă, astfel încât o parte poate funcţiona mult mai lent decât alta. Şi asta se întâmplă şi cu partea noastră. Pe vremea ta erau opt miliarde de suflete pe planetă, opt miliarde de minţi conştiente, iar fiecare dintre ele era mai complexă decât orice alt artefact din cosmos. Poţi să-ţi închipui cât de mult încetineam sistemul? Pe când partea noastră de Matrice nu avea de simulat decât pietre şi fenomene meteorologice şi cogniţie animalieră deloc strălucită, funcţiona aproximativ cu aceeaşi viteză ca oricare altă parte. Dar apoi am apărut noi. Apariţia conştiinţei a reprezentat o schimbare uriaşă pentru volumul computaţional. Iar noi ne-am înmulţit rapid, ajungând de la câteva milioane la câteva miliarde. Până s-au întors artilecţii cu veşti, partea noastră de Matrice devenise atât de lentă, încât era pe punctul de a se bloca.

— Dar noi nu am observat nimic din toate astea pe Pământ.

— Bineînţeles că nu. Percepţia noastră asupra timpului a rămas absolut neschimbată, chiar şi atunci când întregul nostru univers încetinise aproape până la stagnare. Iar până să intre artilecţii în contact cu ceilalţi, în Matrice, nici nu conta.

— Dar acum contează.

— Artilecţii pot proteja partea noastră de Matrice

doar dacă au capacitatea de a opera la aceeaşi viteză ca şi inamicul. Trebuie să fie capabili să răspundă prompt şi eficient acelor atacuri militar-aritmetice şi să organizeze ofensive proprii. Nu pot face asta cu opt miliarde de minţi conştiente care îi ţin pe loc.

— Aşa că majoritatea sunt în hibernare.

— Artilecţii au raportat totul unor personaje-cheie, unor oameni în care puteau avea încredere că îşi vor asuma rolul de purtători de cuvânt şi organizatori eficienţi. A durat o vreme, evident. La început, artilecţii au fost trataţi cu neîncredere, însă în cele din urmă au reuşit să demonstreze că ceea ce pretindeau era adevărat.

— Cum au făcut asta?

— În mare, provocând fenomene ciudate. Demonstrându-şi selectiv controlul exercitat asupra realităţii locale. Din interiorul Matricei, artilecţii erau capabili să influenţeze procesele computaţionale care aveau efecte directe şi măsurabile *aici,* în realitatea de bază. Au creat apariţii, imagini pe cer, lucruri care au lăsat întreaga lume cu gura căscată şi i-au dat de gândit, lucruri pentru care nu se puteau găsi alte explicaţii plauzibile.

— Cum ar fi dragonii ieşiţi din mare, monştrii care apar din senin, după care dispar fără urmă.

— Asta e o metodă mai elaborată, dar principiul e acelaşi: intruziuni din Matrice în realitatea de bază, fantasme. Nu sunt suficient de stabile pentru a exista aici la infinit, însă pot rezista destul pentru a produce pagube.

Gaunt dădu din cap, având în sfârşit senzaţia că îi devenise totul mai clar.

— Deci inamicul face asta. Artilecţii originari, cei care se aflau deja în Matrice.

— Nu, spuse Nero. Mă tem că nu e chiar atât de

simplu.

— Nici nu mă gândeam că e aşa.

— Cu timpul, în urma măsurilor de reducere a populaţiei, opt miliarde de oameni conştienţi s-au redus la două miliarde de oameni aflaţi în hibernare, asistaţi de o mână de îngrijitori. Dar asta tot nu a fost suficient pentru toţi artilecţii. Deşi nu mai suntem decât două sute de mii de oameni conştienţi, tot îngreunăm şi încetinim sistemul în mod considerabil, iar efectul asupra Matricei a două miliarde de oameni adormiţi nu este nici el neglijabil. Unii dintre artilecţi au considerat că nu au nicio obligaţie să ne ocrotească existenţa în vreun fel. În interesul propriului instinct de autoconservare, ar prefera ca viaţa conştientă să fie eliminată cu totul de pe Pământ. De aceea trimit dragonii: ca să-i ucidă pe cei care se află în hibernare, şi în cele din urmă şi pe noi. Adevăratul inamic nu poate ajunge încă la noi; dacă ar avea mijloacele necesare, ne-ar face să ne luptăm cu ceva mult mai oribil decât dragonii. Problemele cu care ne confruntăm aici sunt de fapt efecte secundare ale războiului, cauzate de conflictele dintre propriii noştri artilecţi.

— Deci până la urmă unele lucruri nu se schimbă niciodată. Nu e decât un alt război cauzat de divergenţe între cei aflaţi de aceeaşi parte a baricadei.

— Cel puţin avem nişte artilecţi de partea noastră. Dar acum înţelegi de ce nu ne putem permite să trezim mai mulţi oameni decât sunt strict necesari. Fiecare minte conştientă este o povară în plus pentru Matrice. Dacă am depăşi limita, artilecţii nu ar mai fi capabili să organizeze nicio manevră defensivă. Adevăratul duşman ne-ar nimici realitatea înainte să apucăm să ne dezmeticim.

— Deci totul ar putea să dispară în orice clipă, spuse

Gaunt. Fiecare gând care ne trece prin minte ar putea fi ultimul.

— Cel puţin noi mai avem ocazia să gândim, zise Nero. Măcar noi nu suntem inconştienţi.

Apoi gesticulă brusc cu ţigara înspre o formă neagră lucioasă care tăia valurile la câteva sute de metri depărtare de platformă. Hei, uite delfini. Îţi plac delfinii, Gaunt?

— Cui nu-i plac? răspunse el.

Aşa cum se aşteptase, munca nu era prea complicată. Nu trebuia încă să identifice defecţiunile, aşa că nu avea decât să urmeze planul de reparaţii întocmit de Nero: să se deplaseze la robotul cutare şi să se ocupe de cutare lucru. Toate erau operaţiuni simple, nimic pentru care să trebuiască să debranşeze robotul sau să-l ducă în atelier pentru reparaţii majore, în general, tot ce avea de făcut era să deschidă un panou, să decupleze câteva fire şi să schimbe o piesă. Partea cea mai dificilă era adesea chiar deschiderea panourilor, care se înţepeneau din cauza ruginii şi pentru care uneltele nu erau tocmai potrivite. Mănuşile groase îi protejau mâinile împotriva muchiilor ascuţite de fier şi a vântului muşcător, dar îi afectau îndemânarea pe care o cereau majoritatea sarcinilor, aşa că nu le folosea aproape deloc. La finalul turei de nouă ore, degetele îi erau rănite şi îl dureau, iar mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia reuşea să se apuce de barele de fier pe drumul spre interiorul călduros al platformei. Îl durea spatele de la poziţiile incomode în care stătuse pentru a deschide panouri sau pentru a demonta componente greoaie şi complicate. Îl dureau genunchii de la efortul pe care îl depunea urcând şi coborând întruna scări şi pasarele. Avea mulţi roboţi de verificat, şi de fiecare dată se

părea că avea nevoie tocmai de vreo unealtă sau vreo piesă pe care nu o adusese cu el, şi după care trebuia să se întoarcă în magazie, să scotocească prin cutii unsuroase cu piese de schimb, să completeze formulare…

În prima zi nu reuşise să-şi facă norma de reparaţii până la încheierea turei, aşa că a doua zi avusese şi mai mult de lucru. La finalul primei săptămâni era în urmă cu cel puţin o zi, iar la încheierea turei era atât de obosit, încât abia mai avea putere să se târască până la cantină şi să rumege ca un somnambul mâncarea pe bază de alge. Se aşteptase ca Nero să fie dezamăgită că nu reuşise să-şi facă norma, dar ea nu îi reproşă nimic atunci când îi verifică progresul.

— La început e greu, spuse ea, dar până la urmă o să reuşeşti. La un moment dat o să te obişnuieşti cu ritmul şi o să ştii ce unelte să-ţi pregăteşti ca să ai la tine tot ce e necesar, aproape instinctiv.

— Cât o să treacă până atunci?

— Câteva săptămâni, câteva luni, depinde de persoană. Apoi o să începem, desigur, să-ţi dăm şi mai mult de lucru: diagnostice, resetări de motoare, reparaţii de circuite. Ai folosit vreodată un ciocan de lipit, Gaunt?

— Nu, nu cred.

— Pentru cineva care a făcut avere cu fire şi metale, să înţeleg că nu ai vrut să te murdăreşti prea mult pe mâini…

Gaunt îi arătă unghiile rupte, tăieturile, vânătăile şi mizeria pătrunsă în piele. Aproape că nu-şi recunoştea propriile mâini. Avea deja dureri neobişnuite în antebraţe şi bătături de la cât se suise şi coborâse pe scări.

— Nu, dar ăsta e un început promiţător.

— O să te descurci până la urmă, Gaunt, dacă vrei

cu adevărat.

— Ar fi bine să vreau. Acum e prea târziu să mă răzgândesc, nu?

— Mă tem că aşa e. Dar de ce ai vrea s-o faci? Ţi-am mai zis: orice e mai bine decât să ne întoarcem în congelator.

Prima săptămână se scurse, şi apoi încă una, iar lucrurile începură să se schimbe pentru Gaunt. Cu paşi mărunţi, nimic spectaculos. Odată se aşezase cu tava la o masă goală şi-şi vedea de treabă, când alţi doi muncitori se aşezară la aceeaşi masă. Nu-i adresaseră niciun cuvânt, dar cel puţin nu-l evitaseră. O săptămână mai târziu, îşi luă inima-n dinţi şi se aşeză la o masă deja ocupată, şi fu întâmpinat cu un mormăit în semn de salut. Nu vorbiră prea mult cu el, dar cel puţin nu se ridicaseră să plece. După puţină vreme riscă şi să se prezinte, iar ceilalţi îi răspunseră, aşa că află numele câtorva dintre muncitori. Nu fusese invitat în cercul lor intim, nu dădeau mâna cu el şi nu îl tratau ca pe unul dintre ei, dar era totuşi un început. După vreo zi sau două, un bărbat solid cu o barbă neagră, stufoasă, intră în vorbă cu el.

— Am auzit că ai fost printre primii care au intrat în hibernare, Gaunt.

— Ai auzit bine, spuse el.

— Probabil e un chin pentru tine să te adaptezi la toate astea. Un chin al dracului.

— Aşa e, spuse Gaunt.

— Mă mir că nu te-ai aruncat în ocean până acum.

— Şi să ratez căldura apropierii umane?

Bărbosul nu râse propriu-zis, dar scoase un sunet care putea fi luat cu uşurinţă drept râs. Gaunt nu-şi dădu seama dacă era un semn de apreciere pentru umorul lui sau de dispreţ pentru încercarea eşuată de a fi amuzant, dar cel puţin era o reacţie care îi indica

posibilitatea unei relaţii umane normale la un moment dat în viitor.

Gaunt era în majoritatea timpului prea epuizat ca să mai gândească, dar serile puteau fi ocupate cu numeroase activităţi de relaxare. Platforma avea o bibliotecă plină cu volume îngălbenite, ediţii ieftine de buzunar, care furnizau suficient material de lectură pentru ani buni. Se găseau acolo şi muzică, filme şi scenarii de realitate virtuală pentru cei interesaţi. Aveau la dispoziţie jocuri, sporturi, instrumente muzicale şi ocazii pentru conversaţii relaxate şi flecăreală. Aveau şi alcool, sau ceva asemănător, disponibil în cantităţi reduse. Existau şi nenumărate posibilităţi de a petrece timpul de unul singur, dacă îţi doreai solitudine. Mai mult, existau şi programe prin rotaţie în cadrul cărora puteai lucra în bucătărie sau în secţiile medicale, chiar şi după ce îţi îndeplineai îndatoririle obişnuite. Elicopterele aduceau mereu chipuri noi de pe celelalte platforme. Într-o zi Gaunt realiză că nu-l mai văzuse de ceva vreme pe bărbosul solid şi observă în schimb o femeie tânără pe care nu-şi amintea s-o mai fi întâlnit până atunci. Era o viaţă spartană şi izolată, nu foarte diferită de traiul într-o mănăstire sau într-o închisoare, dar tocmai din această pricină cea mai mică modificare a rutinei era demnă de apreciere. Dacă exista o activitate comună, un lucru care îi aduna pe toţi laolaltă, era momentul în care îngrijitorii se înghesuiau în sala de mese ca să asculte rapoartele zilnice transmise prin radio de pe celelalte platforme din zona de coastă a Patagoniei şi uneori chiar de mai departe. Erau transmisiuni criptice, care se auzeau prost şi sunau ciudat din pricina accentelor străine. Gaunt ştia că două sute de mii de suflete era o cifră ridicol de mică pentru a reprezenta întreaga populaţie globală, însă erau deja mai mulţi oameni

decât îşi imagina că ar putea cunoaşte sau chiar recunoaşte. Erau vreo sută care lucrau în sectorul lui, ceea ce însuma populaţia unui sat, iar timp de secole întregi aceştia fuseseră toţi oamenii cu care puteai avea contact.

Nu era nici pe departe fericit acum, însă disperarea şi amărăciunea i se domoliseră. Avea să fie acceptat cu greu în sânul comunităţii, probabil că avea să mai piardă teren atunci când avea să greşească şi să judece nepotrivit unele situaţii. Dar nu se îndoia că în cele din urmă avea să fie acceptat. Atunci avea să facă parte din echipaj, să fie unul de-ai lor, şi avea să vină rândul altuia să se simtă ca un intrus. Poate că nici atunci nu avea să fie fericit, dar cel puţin va fi integrat şi pregătit să-şi accepte traiul aşa cum era, petrecându-şi restul vieţii făcând ceva, indiferent cât de inutil, pentru a prelungi supravieţuirea speciei umane şi a universului. Mai mult decât orice, avea să aibă respectul de sine care vine odată cu alegerea căii mai dificile, mai degrabă decât a celei mai uşoare.

Săptămânile se transformară în luni. Trecuseră opt săptămâni de când fusese redeşteptat la viaţă. Încetul cu încetul, deveni mai sigur pe el cu privire la sarcinile care îi erau încredinţate, iar odată cu încrederea în sine, crescu şi încrederea lui Nero în abilităţile lui.

— Nero mi-a spus că faci faţă cu brio, îi spuse Clausen după ce îl chemă în baraca şubredă în care făcea orarele şi distribuia sarcinile.

Ridică din umeri, prea obosit ca să-i mai pese dacă o impresionase sau nu.

— M-am străduit cât am putut. Nu ştiu ce altceva mai vrei de la mine.

Îşi ridică privirea din orarul pe care îl scria.

— Poate să arăţi remuşcări pentru ceea ce ai făcut?

— Nu pot să am remuşcări pentru ceva ce nu a fost

o crimă, încercam să creăm ceva nou, asta-i tot. Crezi că am bănuit care aveau să fie consecinţele?

— Ai câştigat bani buni cu asta.

— Şi ar trebui să mă simt vinovat din cauza asta? M-am tot gândit, Clausen, am întors-o pe toate părţile, şi am ajuns la concluzia că argumentul tău e o porcărie. Nu am creat eu inamicul. Artilecţii originari erau deja acolo, se aflau deja în Matrice.

— Dar nu ne observaseră.

— Populaţia globală tocmai atinsese opt miliarde. Cine ştie dacă nu aveau să ne detecteze prezenţa chiar atunci sau în decursul secolului sau mileniului următor? Cel puţin artilecţii la crearea cărora am contribuit eu ne-au avertizat de pericolele care ne pândeau.

— Artilecţii tăi încearcă să ne ucidă.

— Unii dintre ei. Iar alţii încearcă să ne ajute să supravieţuim. Îmi pare rău, dar ăsta nu e un argument.

Femeia lăsă creionul jos şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Ai spirit combativ, nu glumă.

— Dacă te aştepţi să-mi cer scuze, poţi să aştepţi mult şi bine. Cred că m-ai deşteptat ca să mă obligi să văd lumea la crearea căreia am contribuit. Sunt de acord, este un viitor oribil, mizerabil. Nu ar fi putut fi cu mult mai oribil nici dacă mi-aş fi propus asta. Dar nu l-am creat eu. Şi nu sunt răspunzător că ai pierdut tu pe cineva.

Faţa ei se strâmbă într-o grimasă, de parcă Gaunt s-ar fi aplecat peste birou şi i-ar fi tras o palmă.

— Ţi-a spus Nero.

— Aveam dreptul să ştiu de ce mă tratai în halul ăla. Dar ştii ceva? Nu-mi pasă. Dacă te ajută să-ţi verşi nervii pe mine, n-ai decât. Am fost directorul putred de bogat al unei companii multinaţionale. Dacă nu m-aş fi

trezit cu o mie de cuţite înfipte în spate, ar fi însemnat că nu mi-am făcut bine treaba.

Gaunt ieşi din biroul ei cu sentimentul că obţinuse o mică victorie, dar era posibil să fi sacrificat ceva mai important. Îi ţinuse piept lui Clausen şi o înfruntase, dar oare asta îl făcea mai respectabil în ochii ei sau îşi atrăsese şi mai multă aversiune din partea ei?

În seara aceea se aşeză undeva în spatele sălii de mese şi ascultă buletinele de ştiri transmise prin radio de pe celelalte platforme. Majoritatea ştirilor erau obişnuite, însă mai avuseseră loc încă trei penetrări ale barierei – dragoni acvatici care fuseseră împinşi la suprafaţă din interiorul Matricei – iar unul dintre ei se materializase suficient de mult pentru a ataca şi a avaria o centrală termică, întrerupând alimentarea cu curent electric a trei platforme. Sistemele de rezervă reacţionaseră şi intraseră în funcţiune, însă în urma defecţiunilor produse, în jur de o sută de oameni în hibernare decedaseră din cauza încălzirii neprogramate. Niciunul dintre ei nu supravieţuise reanimării bruşte, însă chiar dacă ar fi trăit, nu ar fi avut de ales şi ar fi trebuit eutanasiaţi pe loc. O sută de minţi noi nu ar fi însemnat poate prea mult pentru viteza Matricei, însă ar fi constituit un precedent periculos.

Totuşi, se zvonea că aveau să mai trezească pe cineva în curând. Nu se cunoşteau prea multe detalii, dar Gaunt aflase că mai avusese loc un accident pe una dintre celelalte platforme. Un bărbat pe nume Steiner fusese rănit.

În dimineaţa următoare, în timp ce lucra pe una din punţile aflate la înălţime, Gaunt văzu apropiindu-se elicopterul care îl purta pe Steiner la bord. Lăsă uneltele jos şi îl urmări cu privirea. Chiar înainte ca elicopterul să aterizeze, îngrijitorii se adunaseră la

marginea cercului care marca zona aflată în raza de rotaţie a elicei. Imediat ce elicopterul atinse platforma, ţinând piept unor rafale de vânt potrivnic, îngrijitorii se îmbulziră în jurul lui, aproape împiedicându-i pe cei de la bord să deschidă uşile. Gaunt îşi miji ochii şi privi concentrat, încercând să identifice chipurile cunoscute. Din cabină fu scos un trup pe o targă, purtată de o mulţime de mâini binevoitoare. Chiar şi din punctul său de observaţie îndepărtat, Gaunt îşi dădu seama că Steiner se afla într-o stare gravă. Unul din picioare îi fusese amputat de sub genunchi, după cum lăsa clar să se vadă forma de sub pătura termică cu care era învelit. Corpul de pe targă avea o mască de oxigen pe faţă, iar un îngrijitor ducea un aparat de perfuzie, ale cărui tuburi erau ataşate la braţul lui Steiner. Însă impresia pe care o lăsa toată puzderia aceea de oameni nu era doar una de grijă şi solidaritate, ci era aproape una de adulare. Gaunt zări de mai multe ori cum mulţi îşi întinseseră mâinile pentru a atinge targa sau chiar mâna lui Steiner. Deşi incapabil să vorbească, rănitul era conştient şi dădea din cap, întorcându-se când într-o parte, când în cealaltă, pentru a se uita în ochii celor care îl întâmpinaseră. Apoi silueta dispăru înăuntru, iar mulţimea se dispersă, întorcându-se fiecare la treaba lui.

La vreo oră după aceea veni să-l vadă Nero. Îi supraveghea încă iniţierea şi îi cunoştea orarul zilnic, aşa că ştia unde era cel mai probabil să-l găsească la o anumită oră.

— Bietul Steiner, spuse ea. Presupun că ai văzut când l-au adus.

— Da, ar fi fost şi greu să nu observ. Păreau să-l trateze ca pe un erou.

— Aşa e, într-un fel. Nu pentru că ar fi făcut vreun gest eroic sau vreun lucru deosebit, pe care să nu-l fi

făcut şi ceilalţi la un moment dat, ci pentru că a tras marele loz şi acum poate să iasă din toată treaba asta.

— Se întoarce în cutie?

— N-are încotro. Putem face faţă multor situaţii, dar nu şi unui picior amputat. Nu avem resursele medicale necesare pentru a trata o astfel de rană. E mai simplu să îl îngheţăm din nou şi să trezim pe cineva sănătos ca să-i ia locul.

— Şi Steiner e de acord cu asta?

— Din nefericire, n-are de ales. Nu există niciun fel de sarcină utilă pe care ar putea-o îndeplini cu un astfel de handicap, şi nu ne putem permite să ţinem conştientă o minte care nu se poate face utilă. Ai văzut şi tu cât de strâmtoraţi suntem, politica pe aici este „toată lumea pe punte”. Te muncim până nu mai poţi, şi dacă nu mai poţi munci, te întorci în congelator. Aşa merge treaba.

— Atunci mă bucur pentru Steiner.

Nero scutură din cap cu hotărâre.

— N-ai de ce. Steiner ar fi preferat să rămână cu noi. S-a adaptat bine, a fost un tip popular.

— Mi-am dat seama. Dar atunci de ce îl tratează de parcă ar fi câştigat la loterie, dacă nu asta e ceea ce şi-a dorit?

— Cum altfel să reacţionăm? Să îl jelim? Să organizăm un priveghi? Steiner se întoarce în capsulă cu demnitate. Şi-a făcut datoria până la capăt. Nu ne-a dezamăgit. Acum are şi el dreptul s-o lase mai moale. Dacă nici asta, atunci ce altceva am mai putea sărbători?

— Deci o să trezească pe altcineva.

— Da, imediat ce Clausen va identifica un înlocuitor potrivit. Dar persoana respectivă va trebui instruită, iar între timp ne confruntăm cu golul lăsat în urmă de un muncitor lipsă. Îşi scoase casca de protecţie şi se

scărpină în cap. De fapt, de-asta am venit să vorbesc cu tine. Te adaptezi bine, Gaunt, dar mai devreme sau mai târziu fiecare dintre noi trebuie să lucreze singur, în altă parte decât pe platforma de coordonare. Postul pe care îl avea Steiner e vacant la ora actuală. Este o unitate simplă, unde nu e nevoie de mai mult de un îngrijitor în majoritatea timpului. Ideea e că ar fi o ocazie bună să vedem cum te descurci.

Nu era o surpriză prea mare; se familiarizase aproape cu modul de distribuire a sarcinilor pentru a anticipa că mai devreme sau mai târziu, avea să fie transferat pe una dintre celelalte platforme pentru o perioadă mai îndelungată. Nu se aşteptase însă ca asta să se întâmple atât de curând, când abia începea să se obişnuiască, să stea pe picioarele lui şi să simtă că are un viitor în faţă.

— Nu mă simt pregătit.

— Nimeni nu se simte vreodată pregătit pentru asta. Dar elicopterul aşteaptă deja. Clausen o să modifice orarul pentru ca altcineva să-ţi ia locul aici.

— N-am de ales, nu?

Nero îl privi compătimitoare.

— Nu prea. Dar ştii, uneori e mai uşor să n-ai de ales.

— Pentru cât timp?

— E greu de zis. Presupun că cel puţin trei săptămâni, poate mai mult. Clausen n-o să ia decizia să te aducă înapoi până nu e complet pregătită.

— Cred că am călcat-o pe coadă, spuse Gaunt.

— Nu e prea greu să faci asta, îl asigură Nero.

L-au transportat cu elicopterul până la cealaltă platformă. Abia dacă îi lăsaseră răgazul să-şi strângă cele câteva obiecte personale. Nu era necesar să ia unelte sau piese de schimb cu el, deoarece avea să găsească toate lucrurile de care avea nevoie la sosire,

precum şi provizii suficiente de hrană şi rezerve medicale. Nero încercă să-l asigure că totul va fi bine. Roboţii de care urma să se ocupe erau modele cu care lucrase deja şi era puţin probabil să intervină defecţiuni majore cât avea să fie el acolo. Îi spuse că nimeni nu se aştepta la miracole din partea lui: dacă intervenea vreun incident căruia nu-i putea face faţă, aveau să-i trimită ajutoare. Iar în cazul în care claca, aveau să-l aducă înapoi.

Nu-i spuse însă şi care erau consecinţele. Dar nu-şi imagină că l-ar fi băgat înapoi în congelator pentru asta. Poate i-ar fi dat ceva mai prost de lucru, ceva mai la baza lanţului trofic, dar nici asta nu părea foarte probabil.

Ceea ce-l măcina însă pe el nu era pericolul de a claca sau chiar de a nu reuşi să-şi îndeplinească îndatoririle, ci era sămânţa unei idei pe care şi-ar fi dorit ca Steiner să nu i-o fi strecurat în minte. Gaunt începuse să se adapteze şi să se împace încetul cu încetul cu noua sa viaţă. Se străduise să-şi modifice speranţele şi temerile, să-şi adapteze aşteptările la ceea ce-i putea oferi prezentul. Nu putea fi vorba nici de avere, nici de prestigiu, nici de lux şi în niciun caz de nemurire şi tinereţe veşnică. Cel mai bun lucru pe care i-l putea oferi erau douăzeci sau treizeci de ani de trudă, zece mii de zile – dacă era foarte norocos – iar pe majoritatea dintre ele avea să le petreacă muncind pe rupte şi deşelându-se, până când munca avea să-i vină de hac. De multe ori avea să lucreze în frig şi umezeală, sau dimpotrivă, avea să trudească în soarele arzător, cu ochii atacaţi de vântul sărat, cu mâinile vătămate de la nişte munci prea degradante chiar şi pentru cei mai umili sclavi plătiţi din lumea veche. Avea să se afle tot timpul la înălţimi ameţitoare, nereuşind să scape niciodată pe deplin de senzaţia de

vertij, având în faţa ochilor numai fier, beton şi o întindere mult prea vastă de ocean cenuşiu. Avea să-i fie în permanenţă foame şi să aibă gura uscată, fiindcă hrana pe bază de alge nu-i umplea niciodată stomacul şi nu era niciodată suficientă apă potabilă ca să-şi potolească setea. În cel mai bun caz, nu avea să vadă mai mult de o sută de chipuri de oameni până la sfârşitul vieţii. Poate aveau să fie şi câţiva prieteni printre acele o sută de chipuri, poate şi câţiva duşmani, şi poate, cine ştie, avea să existe şi cineva care să-i fie mai mult decât un simplu prieten. Nu avea nicio certitudine, şi era prea realist ca să aştepte garanţii sau promisiuni deşarte. Dar un lucru era sigur: începuse să se adapteze.

Iar apoi Steiner îi arătase că mai exista şi altă ieşire.

Îşi putea păstra demnitatea. Putea să se întoarcă în capsulă cu convingerea că îşi făcuse datoria.

Unul dintre Cei Puţini, în calitate de erou.

Tot ce avea de făcut era să aibă un accident.

Abia după ce petrecuse două săptămâni singur pe noua platformă, se convinse că avea la îndemână mijloacele necesare pentru asta. Nero insistase de multe ori asupra instructajului pentru protecţia muncii, de care trebuia să ţină seama când lucra cu utilaje mobile grele, cum erau roboţii, mai ales când aceştia nu erau debranşaţi. Era suficientă o singură clipă de neatenţie, îi spusese ea: să uite să fixeze închizătoarea de siguranţă, să verifice anumite setări sau să se apuce cu mâna de şina pe care circulau roboţii, pentru a-şi menţine echilibrul, exact în momentul în care o maşinărie era pe punctul de a se deplasa spre el.

— Să nu crezi că nu se poate întâmpla, spusese ea, ridicându-şi mâna bandajată. Eu am avut noroc, am scăpat doar cu nişte arsuri, care până la urmă se

vindecă. Chiar şi aşa pot să lucrez. O să fie şi mai bine când o să scap de bandaje şi o să-mi pot folosi din nou degetele. Dar încearcă tu să te descurci fără degete.

— O să am grijă, o asigurase Gaunt cu sinceritate, pentru că dintotdeauna îi fusese groază de răni.

Dar lucrurile nu stătuseră astfel decât până în momentul în care începuse să privească vătămarea ca pe o modalitate de a-şi atinge scopul.

Era absolut necesar să planifice totul minuţios. Voia să supravieţuiască, nu să fie ridicat de pe platformă ca o legumă în moarte cerebrală, care să nu mai poată fi îngheţată din nou. Nu-i era de niciun folos să zacă inconştient şi să sângereze până la moarte. Trebuia să fie în stare să se salveze, să ajungă până în camera de comunicaţii şi să trimită un S.O.S. Steiner avusese noroc, însă el trebuia să fie isteţ, viclean şi ferm. Mai mult decât orice, nu trebuia să pară ceva premeditat.

După ce stabili criteriile, îşi dădu seama că nu avea, de fapt, decât o singură variantă. Unul dintre roboţii pe care-i avea de inspectat regulat era suficient de masiv şi de înapoiat pentru a provoca un accident în preajma cuiva neatent. Circula de-a lungul unor şine de serviciu, uneori fără niciun fel de avertisment. Chiar fără nicio intenţie, fu luat pe nepregătite de câteva ori, când sistemul decisese din senin să deplaseze robotul către un nou punct de inspecţie. Îşi retrăsese mâna la timp, însă ar fi fost suficientă o clipă de ezitare sau să i se agaţe îmbrăcămintea de ceva, pentru ca maşinăria să-l strivească. Indiferent dacă l-ar fi retezat sau l-ar fi strivit, era sigur că l-ar fi durut mai rău decât orice i se întâmplase până atunci. Dar, în acelaşi timp, durerea ar fi anunţat posibilitatea unei binecuvântate eliberări, ceea ce ar fi făcut-o suportabilă. Aveau să-i vindece cu siguranţă mâna în lumea nouă, când avea să fie deşteptat din nou.

Avu nevoie de zile întregi ca să-şi adune curajul. De multe ori fusese atât de aproape să-şi ia inima în dinţi, însă renunţase în ultima clipă. Erau prea mulţi factori care i se îngrămădeau în minte, pe care trebuia să-i ia în considerare. Ce fel de haine să poarte pentru a ameliora şansele de a supravieţui accidentului? Ar fi trebuit oare să pregătească dinainte trusa de prim ajutor, pentru a o putea folosi cu o singură mână? Să aştepte oare ca vremea să fie favorabilă pentru zbor, sau asta ar fi făcut întreaga situaţie să pară prea bine regizată?

Nu ştia. Nu se putea hotărî.

Până la urmă, vremea decise în locul lui.

Se dezlănţui o furtună puternică care lovi fulgerător. Asculta comunicatele transmise de pe celelalte platforme, pe măsură ce erau pe rând lovite în plin de furia talazurilor, a vântului şi a fulgerelor. Era mai crunt decât orice fenomen meteorologic pe care îl văzuse de când fusese resuscitat, iar la început fusese în perfect acord cu planul lui. În larg aveau loc accidente reale în vremea aceea, dar nimeni nu putea interveni până când elicopterele nu se puteau ridica în aer. Acum nu era momentul să aibă un accident, nu dacă voia să fie salvat.

Aşa că aştepta, ascultând comunicatele. Afară, pe puntea de observaţie, urmărea fulgerele brăzdând văzduhul până la marginea orizontului şi luminând brusc santinelele îndepărtate ale altor platforme, care apăreau golaşe şi albe ca nişte copaci loviţi de trăsnet pe un câmp negru şi neted.

Nu încă, se gândi el. Când se va mai domoli furtuna, când va exista încă un risc ridicat de accidentare, însă operaţiunile de salvare vor fi din nou posibile.

Se gândi la Nero. Fusese destul de drăguţă cu el, dar nu era sigur că purtarea ei avea neapărat ceva de-a

face cu prietenia. Avea pur şi simplu nevoie de un muncitor capabil, bine instruit.

Poate. Dar ea îl cunoştea mai bine decât oricine, mai bine chiar decât Clausen. Oare ea i-ar intui planul şi ar înţelege ce făcuse?

Încă mai cântărea argumentele, când furtuna începu să se mai liniştească, valurile deveniră parcă mai greoaie, ca de plumb, şi mai leneşe, iar printre nori se zări o fâşie roz de cer.

Se urcă până în locul unde aştepta robotul şi stătu o vreme acolo. Platforma scârţâia şi gemea în jurul lui, afectată de asaltul pe care îl suferise. Abia atunci realiză că era o oră mult prea matinală ca să aibă un accident. Trebuia să aştepte până în zori, pentru ca lumea să creadă că-şi făcea pur şi simplu treaba conform orarului stabilit. Nimeni nu ar fi ieşit în toiul unei furtuni doar ca să repare un robot stricat.

Atunci văzu oceanul strălucind.

Fenomenul se producea poate la un kilometru depărtare, la vest: o zonă circulară de apă galben-verzuie bolborositoare, un cazan fosforescent chiar sub valuri. Ar fi zis că era o privelişte minunată, dacă nu ar fi ştiut ce ascundea. Un dragon-de-mare încerca să spargă bariera dintre lumi – o armă vie şi complicată a războiului dintre artilecţi. Devenea din ce în ce mai închegat cu fiecare clipă, dobândind o formă fizică în realitatea concretă.

Gaunt uită cu desăvârşire de accidentul pe care îl planificase. Pentru câteva momente ce părură interminabile, nu reuşi să-şi dezlipească privirea de la cercul acela incandescent, fermecat de forma care prindea viaţă sub apă. Văzuse un dragon-de-mare din elicopter, chiar în ziua în care fusese resuscitat, dar nu izbutise să-i perceapă dimensiunile reale. Acum, văzând imensa creatură în întregime, înţelese de ce

erau capabile să facă ravagii. Ceva ce semăna cu un tentacul sau cu un cârlig străpunse suprafaţa apei, impregnată cu un soi de strălucire translucidă, ca şi cum nu avea control deplin asupra realităţii, iar de unde se afla el, văzu fără urmă de îndoială că tentaculul se ridicase în aer la o înălţime mai mare decât cea a platformei.

Apoi dispăru brusc. Nu pentru că dragonul-de-mare nu ar fi reuşit să atingă omogenitatea necesară, ci deoarece creatura se retrăsese în adâncuri. Strălucirea galben-verzuie începuse de acum să se disperseze, ca o substanţă chimică uleioasă vie care se descompunea în elementele componente. Marea, agitată încă de ultimele zvâcniri ale furtunii, arăta aproape ca de obicei. Trecură câteva momente, apoi câteva minute. Nu trăsese aer în piept de când observase strălucirea în larg, dar acum începu din nou să respire, îndrăznind să spere că entitatea înotase mai departe către alt obiectiv sau îşi pierduse poate coerenţa în adâncuri.

Simţi cum se izbeşte de platformă.

Întreaga structură se clătină din pricina impactului; îşi imagină că un submarin ar fi provocat o ciocnire la fel de violentă. Reuşi să-şi menţină echilibrul, însă de peste tot din jurul lui se desprindeau şi cădeau bucăţi de metal, aterizând fie mai jos, la alte niveluri ale platformei, fie direct în apă. De undeva din depărtare se auzi un soi de vaiet chinuit care anunţa o avarie cumplită. Urmară un şir de bubuituri asurzitoare, ca şi cum bolovani uriaşi ar fi fost aruncaţi în valuri. Apoi dragonul-de-mare se izbi din nou de platformă, iar de data aceasta zdruncinătura fu atât de puternică, încât Gaunt nu mai fu în stare să se ţină pe picioare. Una dintre macaralele din dreapta lui se clătina în mod ameninţător, iar turnul începu să se curbeze.

Dragonul-de-mare îşi menţinea în continuare

coalescenţa. Judecând după violenţa atacurilor, Gaunt era sigur că ar fi putut distruge întreaga platformă dacă ar fi avut suficient timp la dispoziţie.

Cu o claritate acută şi surprinzătoare, constată că nu voia să moară. Şi, mai mult decât atât, realiză că viaţa pe lumea aceasta, cu toate vitregiile şi deziluziile ei, era infinit mai bună decât moartea care îl aştepta de partea cealaltă. Voia să supravieţuiască.

În timp ce dragonul se pregătea de un nou atac, Gaunt începu să coboare scările în fugă, fericit că încă avea toate degetele întregi, îngrozit pe de-o parte, dar cuprins de o euforie ca o beţie delirantă, pe de alta. Nu-şi dusese planul până la capăt, iar acum era posibil să moară oricum, dar mai avea totuşi o speranţă, iar dacă avea să scape cu viaţă, nu ar mai fi avut absolut niciun motiv de ruşine.

Ajunsese în camera de comandă, unde plănuise să-şi administreze primul ajutor şi să trimită un S.O.S., când dragonul acvatic îşi iniţie a doua fază a asaltului. Îl văzu limpede prin gaura din mijlocul platformei ridicându-se greoi din apă, sprijinindu-se de unul din pilonii de susţinere. Acum nu mai avea un aspect deloc translucid sau provizoriu. Şi era într-adevăr un dragon, sau mai degrabă o corcitură pocită de dragon, şarpe, calmar şi orice altă creatură oribilă cu solzi, ţepi, gheare şi tentacule consemnată vreodată într-un bestiar. Avea o culoare verde-metalică lucioasă, iar apele se scurgeau de pe el în cascade, provocând un zgomot asurzitor. Capul – sau ceea ce i se părea lui Gaunt că ar fi capul – îi ajunsese la nivelul camerei de comandă, iar dragonul continua să crească, desfăşurându-şi trupul şerpuit din apele întunecate ca şi cum ar fi fost trucul unui scamator. Tentaculele ţâşniră din apă şi începură să biciuiască tot ce le stătea în cale, smulgând şi doborând bucăţi întregi din

suprastructura platformei, de parcă ar fi fost făcute din biscuiţi sau caramele sfărâmicioase. În timp ce ataca, scotea un sunet oribil ca de claxon, un muget a cărui intensitate urca şi cobora lent. Gaunt îşi reaminti că era o armă, şi era deci menită să înspăimânte.

Dragonul îşi încolăcea trupul, asemenea unui piton, în jurul unui pilon de susţinere, strivindu-l şi sfărâmându-l. Mai multe plăci de beton se desprinseră din construcţie şi se prăvăliră în apă ca nişte bucăţi dintr-un gheţar care se topea. Podeaua îi săltă brusc sub picioare şi se repoziţionă într-un unghi complet nepotrivit. Gaunt îşi dădu seama că platforma nu mai putea fi salvată, iar dacă intenţiona să supravieţuiască, trebuia să se lase în voia apelor. Simplul gând aproape îl făcu să râdă. Să părăsească platforma, singurul lucru care aducea a teren stabil, şi să se aventureze în apele aceluiaşi ocean care zămisliseră şi găzduiau acum dragonul?

Cu toate astea, era singura lui şansă.

Trimise un S.O.S, însă nu aşteptă răspuns. După socotelile lui, platforma nu mai avea să reziste decât cel mult câteva minute. Dacă nu-l puteau găsi în apă, nu l-ar fi ajutat oricum la nimic să le afle planurile. Apoi se uită în jur după cea mai apropiată trusă portocalie pentru supravieţuirea în situaţiile de urgenţă. Îi arătaseră echipamentul de salvare în timpul instructajului, dar nu-şi imaginase nicio clipă că va ajunge să-l folosească – îmbrăcămintea izolată termic, vesta de salvare, ieşirile de urgenţă…

Prin interiorul unuia dintre piloni cobora o scară până la suprafaţa apei; aceasta era calea pe care o foloseau pentru accesul pe platformă în rarele ocazii în care utilizau bărci în loc de elicoptere. Dar pe când încerca să-şi amintească drumul spre scară, îşi dădu seama că se afla chiar în interiorul pilonului în jurul

căruia era încolăcit dragonul. Nu-i mai rămânea decât o singură opţiune. Mai exista o scară care ducea până destul de aproape de apă, cu o parte inferioară extensibilă. Nu ajungea chiar până jos, însă avea mult mai multe şanse de a supravieţui căderii, decât dragonului.

Era mai rău decât se aşteptase. Saltul în apele învolburate păru să dureze o veşnicie; suprastructura platformei se înălţa încet deasupra lui, iar marea de un gri-metalic se căsca ameninţătoare sub el, până când, chiar în ultimul moment dinaintea impactului, i se păru că accelerează brusc, şi lovi suprafaţa apei cu o asemenea forţă, încât îşi pierdu cunoştinţa. Se scufundase, după care se ridicase probabil înapoi la suprafaţă, pentru că îşi reveni în timp ce tuşea şi scuipa apă rece şi sărată din plămâni. Avea apă şi în ochi, şi în urechi, şi în nări, mai îngheţată decât era omeneşte suportabil. Apoi văzu un val rostogolindu-se deasupra lui şi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Se trezi din nou din leşin câteva minute mai târziu. Era încă în apă, avea gâtul îngheţat, însă corpul îi era protejat de costumul izolat termic. Vesta de salvare îi menţinea capul la suprafaţă, cu excepţia ocaziilor când era lovit de valuri. La vestă avea ataşată o lumină intermitentă strălucitoare, de un albastru insuportabil, care se aprindea şi se stingea întruna.

În dreapta lui, la câteva sute de metri distanţă, şi din ce în ce mai departe cu fiecare curent al apelor, platforma se scufunda cu dragonul încolăcit încă în jurul pilonilor. Auzi urletul ca de claxon, văzu unul dintre piloni prăbuşindu-se, apoi fu înghiţit de un val copleşitor de oboseală.

Nu-şi amintea momentul în care fusese găsit de elicopter. Nu-şi amintea uruitul motoarelor, şi nici cum fusese ridicat din apă cu o frânghie şi un scripete. Nu

avea în minte decât o lungă perioadă de inconştienţă, apoi zgomotul şi trepidaţiile din cabină, lumina soarelui străbătând prin ferestre, cerul albastru, senin, şi marea netulburată. Îi luă câteva clipe să se dezmeticească. O parte a creierului său sărise peste tot ce se întâmplase de când fusese trezit din hibernare, şi lucra încă pe baza ipotezei că totul se rezolvase cu succes, că se trezise într-un viitor mai bun, un viitor în care lumea era nouă şi curată, iar moartea nu mai era decât o vagă amintire.

— Ţi-am primit semnalul, spuse Clausen. Ne-a luat ceva vreme până să te găsim, chiar şi cu transponderul pe care îl ai ataşat la vestă.

Îşi aminti totul: platformele, oamenii în hibernare, artilecţii, dragonii marini, certitudinea absolută că aceasta era singura realitate posibilă în care avea să mai trăiască vreodată, toate acestea urmate de revelaţia – sau mai degrabă de amintirea revelaţiei – că prefera situaţia asta decât să moară. Îşi aduse aminte de ceea ce plănuise să facă înainte să apară dragonul-de-mare, şi-şi dori să strivească amintirea şi s-o îngroape acolo unde îngropase fiecare lucru ruşinos pe care-l făcuse vreodată.

— Ce s-a întâmplat cu platforma?

— A fost distrusă, spuse Clausen. Şi odată cu ea, au murit şi toţi oamenii în hibernare aflaţi înăuntru. Dragonul s-a dezintegrat la scurtă vreme după aceea. E semn rău că şi-a menţinut consistenţa pentru atât de mult timp. Înseamnă că devin din ce în ce mai puternici.

— Atunci maşinăriile noastre vor trebui să devină şi ele mai puternice.

Crezu că avea să-i dea vreo replică sarcastică, să-l ridiculizeze pentru banalitatea simplistă pe care o spusese, având în vedere că ştia atât de puţine despre

războiul lor şi sacrificiile pe care le ceruse. În schimb, Clausen încuviinţă din cap.

— Asta e singura lor opţiune, tot ce putem spera. Şi fără îndoială, aşa se va întâmpla. Întotdeauna se întâmplă asta, altfel nu ne-am mai afla aici.

Se uită la silueta lui înfăşurată în pătură.

— Acum regreţi că ai ales să rămâi treaz?

— Nu, deloc.

— Chiar şi după tot ce s-a întâmplat acolo, pe platformă?

— Cel puţin am avut ocazia să văd un dragon de aproape.

— Da, spuse Clausen, într-adevăr.

Crezu că încheiase conversaţia, că acesta era ultimul lucru pe care îl avea de zis. Nu era sigur dacă se schimbase ceva în relaţia lor – era nevoie de mai mult timp pentru a i se confirma asta – însă simţi totuşi că răceala din atitudinea ei lăsase loc unei oarecare cordialităţi, chiar dacă avea să se dovedească temporară. Nu numai că se decisese să rămână, ci renunţase la accidentul plănuit. Oare ea se aşteptase ca el să încerce aşa ceva după ceea ce i se întâmplase lui Steiner? Bănuia oare că fusese pe punctul de a face asta?

Dar Clausen nu terminase încă ce avea de zis.

— Nu ştiu dacă e adevărat sau nu – spuse ea, adresându-i-se pentru prima dată lui Gaunt ca de la egal la egal, tratându-l ca pe o fiinţă umană, ca pe un alt îngrijitor – dar am auzit la un moment dat o teorie care susţinea că frontierele şi relaţiile dintre Matrice şi realitatea concretă nu sunt atât de simple pe cât s-ar putea crede. Timpul şi cauzalitatea se intersectează şi se încurcă în interfaţă. Faptele care au loc într-o anumită ordine acolo nu corespund neapărat ordinii în care se întâmplă aici. Iar atunci când forţează bariera

şi trimit vreun obiect până aici, se întâmplă să nu se desfăşoare în ceea ce noi considerăm timpul prezent. Un şir de evenimente din interiorul Matricei ar putea avea consecinţe în orice punct al axei temporale, n-avem de unde să ştim.

— Nu prea înţeleg.

Ea arătă cu capul către fereastră.

— Toate lucrurile inexplicabile care au fost observate de-a lungul istoriei ar putea fi efecte secundare ale războiului dintre artilecţi. Arme care au spart bariera într-un moment nepotrivit, dobândind consistenţă suficient de multă vreme pentru a fi observate de cineva, sau pentru a scufunda un vas. Toate poveştile din trecut ale marinarilor, toate legendele despre monştri marini ar putea să fi fost ecouri ale războiului pe care îl purtăm acum.

Clausen ridică din umeri, ca şi cum chestiunea nu prezenta în fond nicio importanţă.

— Chiar crezi asta?

— Nu ştiu dacă asta ar face lumea să pară şi mai ciudată, sau i-ar conferi, dimpotrivă, ceva mai mult sens. Scutură din cap. În fond, monştrii marini… cine şi-a închipuit vreodată că ar putea fi reali? Apoi se ridică şi se întoarse pe scaunul din faţă al elicopterului. E doar o teorie, nimic mai mult. Acum culcă-te.

Gaunt îi urmă sfatul cu uşurinţă.

GUSTUL NOPŢII

Pat Cadigan

Traducere din limba engleză
Oana Chiţu

Sunt realităţi pe care nu le poţi percepe în lipsa organului de simţ adaptat, aşa cum va arăta şi povestirea tulburătoare ce urmează.

Pat Cadigan s-a născut în Schenectady, New York, iar în prezent trăieşte în Londra, împreună cu familia ei. A publicat pentru prima oară în 1980 şi a ajuns curând să fie considerată unul dintre cei mai buni scriitori ai generaţiei sale. Povestirea ei, „Pretty Boy Crossover”, apare pe lista mai multor critici, printre cele mai bune povestiri science fiction din anii ’80, iar „Angel” a fost distinsă cu premiile Hugo, Nebula şi World Fantasy (una dintre puţinele povestiri care au primit vreodată această distincţie extraordinară). Prozele ei scurte – publicate în reviste importante, precum *Asimov’s Science Fiction* şi *The Magazine of Fantasy and Science Fiction* – au fost adunate în volumele *Patterns* şi *Dirty Work.* Primul ei roman, *Mindplayers,* a fost lansat în 1987, primind critici favorabile, iar cel de-al doilea, *Synners,* publicat în 1991, a câştigat Premiul Arthur C. Clarke pentru cel mai bun roman science fiction al anului. Un al treilea volum, *Fools,* i-a adus renumitul premiu pentru a doua oară. Pat Cadigan mai este şi autoarea romanelor *Dervish Is Digital, Tea From an Empty Cup* şi *Reality Used to Be a Friend of Mine,* iar ca editor a coordonat antologia *The Ultimate*

Cyberpunk, două cărţi despre producerea unor filme şi alte patru romane non-ficţionale despre lumea media. Cea mai recentă carte a ei este *Cellular.*

Nu temperatura în scădere, ci gustul nopţii a fost cel care a trezit-o. Nell s-a ghemuit mai mult şi a continuat să moţăie. Mai dura ceva până când umezeala caldarâmului pătrundea prin straturile de carton gros, prin sacul de dormit şi pătura în care se cuibărise. Era complet îmbrăcată, iar hainele de rezervă se aflau şi ele tot în sac – nu erau cine ştie ce, dar suficiente cât să o protejeze de frig. Totuşi, undeva în următoarele douăzeci şi patru de ore trebuia să meargă la o spălătorie cu autoservire, căci mirosul îţi muta nasul din loc.

Duhoarea era unul dintre acele lucruri ce nu se schimbaseră sau, cel puţin, nu încă. Spera să rămână aşa şi de acum încolo. În contradicţie cu aceasta, gustul nopţii rămăsese printre cele mai mari plăceri secrete ale ei, deşi încă habar n-avea de unde-i venea sau ce înseamnă. Din când în când, era aproape să-şi dea seama, aproape. Dar când încerca să prindă ideea, fie în mintea ei, fie prin a atinge cu adevărat un obiect, totul se spulbera înainte de a înţelege ceva.

Vedere. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

Amintirea îi răsărea în minte, însoţită de senzaţia că ceva de un albastru pal se întinde mult, la maximum, între mâinile ei.

Orbii descoperă că simţurile, în special auzul, se intensifică, pentru a compensa lipsa celuilalt. Surzii pot avea o vedere ageră, dar să fie, de asemenea, foarte sensibili la vibraţii, ceea ce este sunetul pentru noi, ceilalţi.

Cu toate astea, cei care îşi pierd simţul mirosului şi-l

vor pierde şi pe al gustului, din cauza faptului că sunt foarte strâns legate unul de celălalt. Lipsa sensibilităţii la pipăit este, de regula, simptomul unei probleme mai mari. Există un număr mic de oameni care nu pot percepe durerea, dar asta îi expune la riscul de a se accidenta foarte grav sau chiar mortal.

Doctoriţa o ascultase îngăduitoare. Ba chiar mai mult, nu o întâmpinase cu suspiciune, aşa cum făcuseră ceilalţi medici la care o dusese Marcus. Nell fusese capabilă să analizeze tot ce îi spunea femeia, să întoarcă informaţia pe o parte şi pe alta. Chiar şi sub rafalele de nerăbdare ale lui Marcus, ea reuşise să-i adreseze doctoriţei o întrebare.

Un al şaselea simţ? Precum telepatia sau clarviziunea?

Interogaţia femeii fusese la fel de sinceră ca şi a ei, iar Nell şi-a dat toată silinţa să se facă înţeleasă.

Dacă ar exista un soi de simţ suplimentar, chiar şi persoanei care l-ar avea i-ar veni destul de greu să-l descrie. Ca şi cum am încerca să-i explicăm ce înseamnă să vezi unui orb din naştere.

Nell o aprobase şi îi ceruse să se gândească cum ar fi putut celelalte cinci simţuri să compenseze această lipsă.

Aici se termina şirul amintirilor, lăsându-i în gură un gust asemănător cu cel al nopţii, numai că mai rece şi acrişor.

Nell a oftat, simţindu-se confortabil şi iraţional în siguranţă. Iraţional pentru că aşa e când dormi pe unde apuci. N-ai decât să te crezi la adăpost şi nu vei rezista mult. Numai că zona izolată din spatele clădirii – cinematograf? amfiteatru? – se dovedise a fi la fel de primitoare pe cât arăta. Nu părea să aibă niciun alt scop; doar un colţ în care cineva putea să doarmă

nebăgat în seamă, o noapte sau două. Mai mult de atât ar fi însemnat să forţezi nota, dar asta nu avea nicio importanţă pentru unii oameni ai străzii. Ar fi poposit într-un loc ca acela până ce ieşeau atât de tare în evidenţă, încât erau observaţi şi izgoniţi. Apoi zona era împrejmuită sau ocupată cu ceva, astfel încât nimeni să nu o mai poată folosi. Un sălaş mai puţin, atunci când nu aveai unde să mergi.

Nell ura să piardă lucruri, ura gustul ce dura zile, săptămâni şi uneori şi mai mult: amăreală seacă amestecată cu saramură. Ba mai rău, senzaţia putea să revină din senin, fără niciun motiv în afară de acela că, asemenea majorităţii oamenilor străzii, îşi părăsea mereu adăposturile. Mai erau şi altele care aveau un gust la fel de rău, dar nimic nu era atât de îngrozitor şi nu persista la fel de mult, nici măcar cel de metal coclit al dezamăgirii.

După puţin timp, şi-a dat seama că petele de culoare pe care le urmărea în spatele ochilor ei închişi nu erau rămăşiţele unui vis ce se destrăma lent, ci voci reale ale unor persoane în carne şi oase, ca şi ea, aflate nu prea departe; fie nu o observaseră, fie nu le păsa.

Nell şi-a îndreptat încetişor trupul – niciodată să nu faci zgomote bruşte era o altă regulă a vieţii pe străzi – şi a deschis ochii. O lumină albastră-alburie a orbit-o, în timp ce în urechea dreaptă i-a răsunat o voce rece.

Stelele alb-albastre nu trăiesc îndeajuns de mult pentru ca pe planetele ce orbitează în jurul lor să se dezvolte viaţa. Nici măcar cea mai rudimentară formă. Doar dacă nu cumva îşi face apariţia o civilizaţie suficient de avansată astfel încât să colonizeze acele lumi cu organisme modificate să evolueze rapid. Asta ar ridica întrebarea: de ce ar face o civilizaţie avansată

un asemenea lucru? Dar motivaţiile unei rase atât de inteligente ar putea părea sau chiar ar fi ilogice, dacă nu de-a dreptul incomprehensibile pentru orice altă specie nu atât de dezvoltată.

Amintirea alb-albăstruie s-a întins mai mult în timp: o femeie tânără, cu o mină serioasă, într-o cafenea, urmărind un clip pe ecranul unui notebook. Nell aruncase o privire, pe furiş, în drumul ei spre toaletă. I-a luat puţin ca să-şi dea seama că ceea ce tocmai văzuse cu coada ochiului îi arăta ce, şi mai ales de ce i se întâmpla acel lucru ciudat şi ce trebuia să însemne. În pragul revelaţiei, şi-a făcut loc o alta, probabil cea mai importantă: *ei* comunicau cu ea.

Înţelegerea venea la ea întotdeauna de te miri unde. Ca şi ideea cu al şaselea simţ lipsă – când a devenit, în sfârşit, conştientă de el, şi-a dat seama că sentimentul pândise de mult, mult timp, de ani şi ani, de undeva din adâncul memoriei ei, ca fragmentul zdrenţuit al unui vis pe jumătate uitat. Se dezvoltase atât de lent, încât ar fi putut la fel de bine să trăiască toată viaţa fără a-l băga de seamă, îngropându-l sub tone de preocupări banale, de griji şi temeri.

Cumva, îi atrăsese atenţia o fereastră pop-up, mentală. Marcus zicea pe atunci că toată lumea mai are din când în când câte un gând rătăcit în legătură cu vreo ciudăţenie. În cazul în care nu intenţiona să scrie vreo poveste stranie sau să facă un desen ciudat, nu avea niciun sens să transforme asta într-o obsesie.

Fusese oare următorul doctor cel care îi sugerase fix acele lucruri, să se exprime printr-o naraţiune sau o schiţă sau amândouă? Chiar dacă îşi dorise foarte mult să îi urmeze sfatul, nu putuse. Ştia, de acum, că îi lipsea un simţ, de parcă ar fi fost oarbă sau surdă.

Marcus spusese că nu înţelege de ce asta însemna că trebuie să plece de acasă şi să doarmă pe străzi.

Atunci, nici ea nu înţelegea. Dar chiar dacă ar fi priceput îndeajuns cât să-i explice faptul că *motivaţiile unei rase atât de evoluate ar putea părea sau chiar ar fi ilogice, dacă nu de-a dreptul incomprehensibile pentru orice altă formă nu atât de dezvoltată,* pentru Marcus nu ar fi însemnat decât că Nell era, într-adevăr, nebună de legat, am încheiat citatul.

Asistentul social, o femeie pe care bărbatul o trimisese după ea, nu încercase să o convingă chiar imediat să intre într-un spital sau un adăpost, dar intenţia ei era asurzitoare. De fiecare dată când se întâlnise cu Nell, voinţa ei acaparase totul în jur. Până la urmă, Nell a fost obligată să o facă să-şi mărturisească scopul numai ca să aibă puţină linişte. După aceea, timp de câteva zile, în jurul ei realitatea a părut răsturnată cu susul în jos. Se simţea prea dezorientată ca să mai înţeleagă ceva. Tot ce ştia era că *ei* se aflau acolo, asaltând-o cu mesaje, iar simţurile-i erau turate la maximum, încercând să compenseze pentru lipsă.

Lumina alb-albastră orbitoare s-a destrămat şi vederea i s-a limpezit. Şase metri mai încolo, în spatele clădirii, se vedea o deschizătură de mărimea unei uşi duble de garaj. Şapte sau opt bărbaţi stăteau chiar în faţa ei, unii dintre ei aşezaţi pe lăzi de lemn, fumând, bând din sticle sau din pahare mari de suc. Petele de culoare ale vocilor s-au transformat în unde concentrice din ce în ce mai mari, ca acelea formate de picăturile de ploaie ce ating suprafaţa calmă a apei. Nuanţele s-au contopit, dând naştere la altele noi, dintre care pe unele Nell nu le mai văzuse nicăieri, în afară de imaginaţia ei.

Undele s-au tot extins până au atins spaţiul din spatele ochilor ei şi au trecut pe deasupra lor ca vântul ce scutură petalele florilor delicate. A văzut nişte

lumini scânteietoare, apoi o suliţă incandescentă i-a pătruns prin tâmpla dreaptă. A mai apucat doar să tragă o dată aer în piept, până ce un obiect ascuţit, ca un spărgător de gheaţă, a intrat prin ochiul drept, perpendicular pe suliţă.

Ceva se poate afla la milioane de ani-lumină depărtare şi totuşi să îl ai sub priviri.

— Te simţi bine?

Bărbatul s-a aplecat asupra ei, sprijinindu-se cu mâinile puţin deasupra genunchilor. O mare parte din părul lui lung era prins la spate, cu excepţia câtorva şuviţe ce atârnau într-un fel care îi sugera lui Nell nişte semne de punctuaţie. Un chip rotund, cu ochi rotunzi, iar sub ei câteva riduri adânci.

Văz. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

Nell a clipit, ţinându-şi palma peste ochiul drept. El a repetat întrebarea, iar cuvintele lui se rostogoleau în noapte ca nişte mingiuţe verzi. Femeia şi-a muşcat buza ca să nu izbucnească în râs. Bărbatul s-a aplecat peste ea şi i-a îndepărtat mâna de pe ochi. Apoi şi-a îndreptat trupul şi a scos din buzunar un telefon celular.

— Am nevoie de o ambulanţă, a zis el.

Nell a deschis gura ca să protesteze, dar vocea nu i-a dat ascultare. Un alt bărbat a venit într-acolo, rostind cuvinte ce i se păreau lui Nell fire subţiri, întinse, de argint.

Apoi totul s-a transformat în sârmuliţe argintate. Unele au devenit ace şi păreau să se lupte între ele. Durerea din ochiul ei s-a intensificat, iar o voce din trecutul îndepărtat a încercat să pună o întrebare, fără a o transfigura în altceva, dar pur şi simplu nu se auzea suficient de tare.

Nell s-a rostogolit pe spate. O senzaţie pe jumătate de anxietate, jumătate anticipare a trecut ca un fior

prin ea. Muzică, a observat ea; foarte tare, cântată live, răsuna din direcţia deschizăturii în dreptul căreia stăteau bărbaţii. Corzile îi puneau sângele în mişcare, îi ţintuiau braţele şi picioarele. Durerea s-a mai aprins o dată, şi la fel şi gustul nopţii. S-a lăsat pradă lui. Senzaţia de cădere s-a transformat în dorinţa de a dormi, dar tocmai când era gata să cedeze, se trezea, ca un pendul ce se mişcă înainte şi înapoi. Sau ca şi când plonja de pe culmea unui val uriaş, în larg, apoi urca din nou pe creasta altuia.

Ochiul ei drept a fost deschis forţat, cu sunetul unui foc de armă şi o lumină strălucitoare i-a umplut gura cu gust de ţurţuri.

— Bine ai venit înapoi! Nu o lua în nume de rău, dar îmi pare tare rău să te găsesc aici.

Nell a descoperit că îşi putea deschide doar ochiul stâng, dar era suficient. Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, asistentul social. Nu cel de la început, pe care Marcus îl trimisese după ea. Aceea fusese doamna Peterson, Spune-mi-Joan, înlocuită curând de domnul Carney, Spune-mi-Dwayne. Pe el, Nell îl văzuse doar de două ori, iar ultima oară, senzaţia pe care i-o transmisese era aceea a unui bobârnac scurt şi agresiv, ca şi cum îşi înăbuşea lacrimile sau isteria. Orice ar fi fost, răzbătea dinspre el în forme întortocheate, de culori schimbătoare, ce îi lăsau un gust rău. Încercase să nu-l mai privească, dar nu funcţiona. Gustul era încă prezent, chiar dacă nu zărea culorile.

Era tot ce puteau face *ei* pentru ea, aşa lipsită de acel simţ, cum era. Atunci nu înţelesese. Tot ce ştia era că gustul îi întorcea stomacul pe dos, iar culorile îi produceau dureri de cap. În cele din urmă, vomitase pe pantofii asistentului social şi dispăruse fără să-şi

ceară scuze sau măcar să tragă o înjurătură, ce să mai vorbim de salut. Lui Nell nu-i păsase.

Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, era înlocuitoarea lui şi reuşise să îi dea de urmă mult mai repede decât s-ar fi aşteptat. Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne era stăpânită de acelaşi fel de tensiune ca şi bărbatul de dinaintea ei, dar din când în când emitea un miros rânced, mucegăit, de resemnare, ce semăna foarte mult cu acela al supunerii complete.

Supunere. Gândul a început să încolţească în mintea lui Nell, dar îl procesa prea încet, căci îl asocia doar dorinţei ascunse (chiar şi pentru ea) a doamnei Dunwoody, Spune-mi-Anne, de a renunţa. Dacă ar fi avut simţul lipsă, ar fi înţeles totul imediat.

Bineînţeles, în cazul ăsta, ar fi reuşit să dea de capăt situaţiei mult mai devreme şi totul ar fi schimbat. Poate nu ar fi fost mult mai bine, pentru că ar fi trebuit să explice tuturor acelor orbi, ca să zic aşa, cum e să vezi. Dar cel puţin nu s-ar mai fi agitat atât de mult, cuprinsă de confuzie.

— Nell?

Doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, s-a aplecat deasupra chipului ei, holbându-se îngrijorată.

— Te-am întrebat dacă ştii de ce eşti aici.

Nell a ezitat.

— Aici, adică…

Vocea i s-a stins în gâtul uscat. Asistentul social i-a turnat un pahar cu apă din carafa aflată pe măsuţa de la capătul patului şi l-a ţinut drept, strecurându-i paiul printre buzele arse, astfel încât să poată bea. Nell a dat gata trei pahare, iar doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne, i-a aranjat pernele la spate, înainte să se întindă din nou pe salteaua ridicată.

— Mai bine? a întrebat-o, senină, pe Nell.

Nell a coborât o dată capul, uşor şi fără entuziasm.

— Care era întrebarea? a zis ea cu vocea încă vlăguită.

— Ştii de ce te afli aici? a întrebat-o doamna Dunwoody, Spune-mi-Anne.

Nell s-a amuzat în sinea ei de conversaţie şi s-a abţinut să răspundă: În acelaşi loc în care te afli şi tu. Sub ochii asistentului social se zăreau riduri adânci, hainele erau şifonate şi o mulţime de fire de păr se iţeau din legătura cu care îşi ţinea strânsă la spate podoaba capilară. Fără îndoială că se odihnise mult mai puţin decât Nell în ultimele douăzeci şi patru de ore. Cu singurul ei ochi sănătos s-a uitat în jur la perdele şi la pat.

— La spital. Spitalul General Tri-County.

Putea vedea uşurarea cu care femeia întâmpinase răspunsul complet. Cu toate astea, nu era cine ştie ce ispravă; la Tri-County ajungeau toţi oamenii străzii şi cei fără asigurare.

— Ai avut o criză, a anunţat-o Spune-mi-Anne, vorbindu-i încet şi cu grijă ca unui copil. Un bărbat te-a găsit în spatele sălii de concerte şi a chemat ambulanţa.

Nell şi-a ridicat mâna dreaptă şi a dus-o la faţă.

Spune-mi-Anne a ezitat, nesigură.

— Se pare că ţi-ai rănit ochiul.

Nell şi-a amintit atât de limpede senzaţia de împunsătură şi suliţa, încât s-a chircit.

— Te doare? a întrebat Spune-mi-Anne îngrijorată. Vrei să văd dacă îţi pot da ceva pentru durere?

Nell a clătinat din cap, în semn că nu; un spasm de durere, undeva în adâncul orbitei ei oculare drepte, a avertizat-o fără doar şi poate să nu mai facă asta sau vreo altă mişcare bruscă.

— Ai vrea să sun pe cineva? a întrebat asistenta.

Încruntându-se puţin, Nell şi-a mişcat braţele într-un

gest ce voia să transmită un nu hotărât. Spune-mi-Anne şi-a ţuguiat buzele, dar o panglică lungă şi roz nu a ezitat să îi iasă din gură, plutind imponderabilă. Prea târziu – îl sunase deja pe Marcus, crezând că, până ajungea, Nell chiar ar fi vrut să-l vadă. Iar dacă nu, avea să susţină că Marcus insistase, pentru că era soţul ei şi, vezi Doamne, dăruirea şi bla-blaul asistenţilor sociali.

Brusc, i s-a conturat în minte imaginea unei doamne Dunwoody, Spune-mi-Anne, nu atât de obosite. La fel de brusc, reprezentarea a prins viaţă.

Cred că dacă reuşim să reunim familiile, atunci am realizat cel mai bun lucru care ne-a stat în putinţă. Uneori, nu este posibil, bineînţeles, aşa că tot ce putem face în continuare *e să-i integrăm într-o familie pe cei care au nevoie.*

Nell şi-a dat seama că era vorba despre interviul de angajare al lui Spune-mi-Anne. Nu-i era foarte clar ce încercau *ei* să-i comunice cu asta. Simţul lipsă. Sau poate pentru că *ei* îl aveau, interpretau greşit situaţia.

— Nell? *Nell?*

A încercat să-şi elibereze mâna din strânsoarea asistentei, dar nu a reuşit. Presiunea o făcea să se simtă ca şi când avea gura plină de coji de nuci, fade şi tăioase.

— Ce vrei? a zis ea.

— Am spus, eşti sigură? a răspuns asistenta.

Nell a oftat.

— Este o poveste care spune că primii oameni din Lumea Nouă care au zărit corăbiile lui Columb nu le-au *văzut* cu adevărat, pentru că asemenea lucruri erau în afara experienţei lor de până atunci. Crezi că e adevărat?

Spune-mi-Anne şi expresia ei de confuzie amestecată cu îngrijorare. Nell ştia ce înseamnă acea

privire – îi era teamă că situaţia începea să-i scape de sub control.

— Eşti ameţită? Sau doar obosită? a întrebat asistenta.

— Eu nu cred, a continuat Nell puţin melancolică. Presupun că habar n-aveau ce sunt şi nu ştiau cum să le privească, dar de văzut, le-au văzut. Până la urmă, corăbiile erau făcute de alţi oameni. Dar dacă ar fi fost ceva venit din altă lume, atunci n-aş mai fi fost atât de sigură.

Chipul lui Spune-mi-Anne era acum foarte trist.

— Vorbesc ca o nebună?

Nell a râs scurt.

— *Oamenii de ştiinţă* discută despre aşa ceva, a adăugat ea.

— Tu nu eşti un om de ştiinţă, Nell. Tu ai fost bibliotecară. Cu tratamentul şi medicaţia corespunzătoare, ai putea să…

Nell a râs din nou.

— Dacă o bibliotecară începe să se gândească la posibilitatea ca pe alte planete să existe viaţă, înseamnă că a luat-o razna?

Şi-a întors capul şi a închis ochii. Corecţie: ochiul. Nu simţea mare lucru sub bandaj, dar suficient cât să-şi dea seama că pleoapa nu i se deschidea sau închidea. Când a auzit-o pe asistentă îndepărtându-se, s-a uitat în jur şi a văzut că firele argintii se întorseseră. Înfloreau ca bobocii, deschizându-se şi zburând mai departe, unde se întâlneau cu altele şi se uneau, formând noi inflorescenţe, care îşi reluau periplul. Lumea din jurul lui Nell a început să semene cu o cuşcă, deşi ea habar n-avea de ce parte se află.

Dintr-odată a simţit unul dintre fire pătrunzându-i prin tâmplă. Aceeaşi durere orbitoare. O clipă mai târziu, un al doilea a trecut prin bandajul care îi

acoperea ochiul drept, de parcă nici nu ar fi fost acolo, şi i-a străpuns capul, ţintuind-o pe pernă.

Ochiul stâng era înecat în lacrimi, dar a putut să o vadă pe Spune-mi-Anne grăbindu-se înapoi la ea, împreună cu o asistentă. Gurile li se deschideau şi li se închideau, în timp ce îi strigau numele. Le-a văzut întinzându-se spre ea, dar se afla mult prea departe.

Şi aşa avea să fie. Nu, aşa era întotdeauna, dar cele cinci simţuri se străduiau să-l compenseze pe cel lipsă, încât oamenii luau iluzia contactului ca pe ceva real. Puterea sugestiei – unde ar fi rasa umană fără ea?

Vedere. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

Contact.

Cuvântul era o aproximare vagă a sensului, dar conceptul devenea din ce în ce mai clar acum în mintea ei. Mai clar decât vederea ce scădea a ochiului ei stâng. Dar încă destul de bună ca să o observe pe Spune-mi-Anne care era gata să se panicheze.

Un bărbat în uniformă albă a dat-o la o parte, iar Nell a simţit vag că o atinge. Dar încă nu avea loc niciun *contact.*

Nell s-a căznit să se trezească, de parcă ar fi escaladat un perete de stâncă, cu şase saci de nisip spânzuraţi, legaţi cu frânghii lungi de talia ei. Gura-i era plină de aşchii de oţel şi nisip. Cunoştea acel gust – medicamente. Va avea nevoie probabil de o zi întreagă ca să scape de el.

La început încercase medicaţia pentru că Marcus o implorase. Antidepresive, capsule antianxietate şi, în final, antipsihotice – toate avuseseră acelaşi gust, căci nu era nici depresivă, nici anxioasă, nici psihotică. Între timp, Marcus mersese din ce în ce mai departe cu lucruri care, spre deosebire de uscăciunea gurii, a kilogramelor în plus şi a tremurului mâinilor, nu erau

reversibile.

Spune-mi-Anne n-avea habar de aşa ceva. Încerca să o determine pe Nell să-l vadă pe Marcus, neştiind că cei doi de-abia dacă se mai putea simţi unul pe celălalt. Nici Marcus nu îşi dădea seama, cel puţin nu aşa cum o făcea ea. Marcus credea că şi ăsta era tot un efect reversibil.

Pete de culoare au început să apară în spatele pleoapelor ei grele, culori stranii care se mişcau şi se schimbau, de la verde la auriu, de la mov la roşu, de la albastru la turcoaz, iar între fiecare se năştea o nuanţă pe care nu o mai întâlnise niciodată şi nici nu avea să o mai întâlnească.

Vedere. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

C-c-c-contact…

Cuvântul era un pietroi, încercând să se strecoare în lăcaşul netezit de-a lungul veacurilor, la ani-lumină distanţă, sculptat într-o formă precisă şi elegantă, a unei pietricele.

Ceva se poate afla la milioane de ani-lumină depărtare şi totuşi să îl ai sub priviri.

Vedere. Auz. Miros. Gust. Pipăit.

C-c-c-con… ectează-te.

C-c-c-commmmuniune.

C-c-c-c-commmmunică.

S-a văzut deodată alergând în jurul bazei unei piramide, în căutarea unei căi de a ajunge în vârf. În timp ce privea, imaginea a fost înlocuită de o altă reprezentare a ei, fugind în jurul unui elefant şi al câtorva orbi; căuta încă o modalitate de a ajunge în vârful piramidei.

Imaginea s-a destrămat şi şi-a dat seama de cât de greu îi apăsau pe ochii închişi luminile de deasupra. Pe ochi, unul singur. A oftat; chiar dacă ajungea să înţeleagă până la urmă – sau înţelegerea i se revela –

cum avea să fie capabilă să explice ce însemnau un orb, un elefant şi o piramidă, combinate cu o navă a lui Columb?

Gustul rânced al supunerii i-a întrerupt gândurile. Era foarte puternic. Spune-mi-Anne se afla încă acolo. Imediat, a auzit sunetul unei linguri de lemn lovindu-se de fundul oalei. Frustrare, dar nu orice fel de frustrare, ci a lui Marcus.

Nu-l simţise niciodată atât de limpede fără să-l vadă. Poate că renunţarea lui Spune-mi-Anne funcţiona ca un amplificator.

Culorile schimbătoare s-au întrupat în vocea nouă a unei femei.

— …cât ştie oricare dintre voi despre creier?

— Nu prea multe, a răspuns Spune-mi-Anne.

Marcus a mormăit. Un pietroi rostogolindu-se pe o cărare.

— În general, sinestezia este un efect advers al medicaţiei sau un simptom.

— Dar ce spuneţi despre varianta unei boli mentale? a întrebat Marcus pe un ton tăios.

Lingura se lovea şi mai tare de oală.

— Bolnavii mental experimentează uneori această afecţiune, dar nu le este specifică. În cazul soţiei dumneavoastră a reprezentat simptomul tumorilor.

— Tumori?

Spune-mi-Anne părea cu adevărat necăjită.

Vina răsuna precum gheruţele unui şoricel zgâriind uşor o suprafaţă dură.

— Două, deşi ar putea fi chiar trei. Nu suntem siguri în ceea ce o priveşte pe cea mai mare. Cea mai mică este un nevrom acustic, care…

— De asta aude lucruri? a întrerupt-o Marcus.

Doctoriţa a ezitat.

— Probabil că nu, deşi unii pacienţi se plâng de

tinitus. Nu este malign, nu se răspândeşte şi, în general, se dezvoltă foarte încet. Tumora soţiei dumneavoastră creşte într-un ritm mai alert decât este normal. Şi-apoi, mai este şi cealaltă. A urmat o pauză. Nu sunt neurochirurg decât de zece ani, aşa că nu pot spune că le-am văzut pe toate, dar asta e într-adevăr, ăă… ceva neobişnuit. Trebuie să se fi plâns de dureri de cap.

Linişte, apoi Spune-mi-Anne şi-a dres glasul.

— Păreau să fie de tipul cefaleei cluster. Dureroase, dar nu tocmai rare. Le am şi eu. I-am dat câteva dintre medicamentele mele, dar nu ştiu dacă le-a luat.

A urmat încă un răstimp scurt de tăcere.

— Câteodată spunea că are o durere de cap, dar atâta tot, a zis Marcus în final. Suntem despărţiţi de doi ani şi un pic, aşa că nu sunt tocmai la curent. Doarme pe stradă.

— Ei bine, nu putem preciza când a început, până nu facem nişte tomografii mai detaliate.

— Cât costă? a întrebat Marcus. Apoi, după o pauză lungă, a continuat: Hei, m-a părăsit pe *mine* ca să doarmă pe străzi, după ce cheltuisem o avere pe psihiatri, reţete şi spitalizări. Apoi mi-au zis că nu poţi forţa o persoană să se trateze, decât dacă reprezintă un pericol pentru societate, bla-bla-bla. Acum are tumoare pe creier şi tot eu trebuie să plătesc. La dracu', trebuia să divorţez de ea, dar am crezut că e prea…

Lingura a scrâşnit pe suprafaţa oalei din inox.

— Crud.

— Sperai că o să-şi revină? a zis doctoriţa. Mulţi oameni cred la fel. E normal să speri la un miracol.

Spune-mi-Anne a articulat nişte sunete ce se voiau consolatoare, apoi a adăugat ceva despre beneficii şi despre a face parte din sistem.

— Mda, bine, a rostit Marcus. Dar tot nu mi-aţi răspuns la întrebare. Cât costă tomografiile astea?

— Îmi pare rău, n-aş putea să vă spun, nu am nicio legătură cu plata serviciilor, a răspuns doctoriţa mieros. Dar nu putem face operaţia fără ele.

— Am crezut că deja aţi făcut intervenţia, a spus Marcus.

— Aşa intenţionam. Până am văzut ce este în spatele ochiului.

— E chiar atât de mare? s-a interesat Marcus.

— Nu-i numai asta. Nu este… obişnuită.

Marcus a râs amar.

— Tumorile au şi ele modele standard, nu?

— Până la un anumit punct, ca şi corpul omenesc. Dar asta nu se comportă aşa cum o fac tumorile în general.

Pauză.

— Aparent, conţine materie cenuşie.

— Vreţi să spuneţi că s-a amestecat cu creierul ei? Păi, nu asta face o tumoare? Nu se încâlceşte în creier? Doar de-asta şi sunt atât de greu de scos, nu?

— Asta e diferită, a răspuns doctoriţa. Uite, m-am tot întrebat dacă ar fi bine sau nu să vă spun asta…

— Dacă tot aveţi de gând să mă jecmăniţi, aţi face bine să-mi spuneţi dracului odată, a mârâit Marcus. Ce i se întâmplă?

— Din ce am putut observa, tumoarea ori a cuprins o parte din creierul soţiei dumneavoastră – a furat-o, cu tot cu fluxul sangvin – sau, în interiorul ei creşte un al doilea cerebel.

A urmat o tăcere lungă, apoi Marcus a spus:

— Vă daţi seama cât de nebunesc sună? Aveţi vreo imagine?

— Nu. Şi chiar dacă aş avea, nu sunteţi neurochirurg şi n-aţi şti la ce să vă uitaţi. Cea mai plauzibilă

explicaţie e că este vorba despre un geamăn parazit, a continuat medicul. Cazurile sunt mult mai frecvente decât aţi fi tentat să credeţi. Problema este că asemenea malformaţii nu încep dintr-odată să se dezvolte. Iar dacă ar fi fost dintotdeauna atât de mare, ar fi apărut semne cu mult înainte. Din păcate, nu am putut nici măcar să iau o mostră pentru biopsie. Semnele vitale ale soţiei dumneavoastră scădeau, aşa că a trebuit să ne oprim imediat. Acum e bine, având în vedere împrejurările. Dar trebuie să facem tomografiile cât mai curând. Ochiul drept i-a fost atât de afectat de tumoră, încât nu l-am putut salva. Dacă nu ne grăbim, îi va afecta şi faţa.

Nell a inspirat adânc şi a eliberat lent aerul. Nu crezuse că o vor auzi, dar se înşelase; toţi trei au tăcut, iar Spune-mi-Anne şi Marcus s-au grăbit spre patul ei, şoptindu-i încet numele, de parcă le-ar fi fost frică să nu se spargă. Şi-a ţinut ochii închişi şi şi-a lăsat corpul moale, chiar şi atunci când Spune-mi-Anne i-a prins mâna între ale ei şi a strâns-o tare. După o vreme, i-a auzit plecând.

Cum o făcuseră? s-a minunat ea. Cum o făcuseră *ei* de atât de departe?

Ceva se poate afla la milioane de ani-lumină depărtare şi totuşi să îl ai sub priviri.

Ochiul minţii ei s-a deschis către o imagine a două viţe încâlcite. Corăbiile lui Columb tocmai apăreau la orizont. Simţul care îi lipsea nu era încă pe deplin dezvoltat, nu îndeajuns cât să împace sensul viţelor şi al corăbiilor, dar după câte spusese medicul, nu avea să mai dureze mult.

DANSUL FELINEI OARBE

Alexander Jablokov

Traducere din limba engleză
Maria Drăguţ

După publicarea unor povestiri în revista *Asimov's Science Fiction* şi a câtorva romane bine primite de public, Alexander Jablokov s-a impus ca unul dintre cei mai de seamă scriitori ai anilor nouăzeci.

Primul său roman, *Carve the Sky,* a fost publicat în 1991 şi a fost urmat de alte romane de succes precum *A Deeper Sea, Nimbus, River of Dust* şi *Deeprive,* dar şi de o colecţie de proză scurtă, *The Breath of Suspension.*

Jablokov nu a mai publicat nimic în primul deceniu al secolului douăzeci şi unu, dar în ultimii doi ani s-a întors la scris, publicând *Brain Thief* în 2010, primul roman după zece ani, şi a reapărut în reviste cu povestiri elegante, interesante, precum cea care urmează.

Acţiunea se petrece într-o societate a viitorului care a dezvoltat o nouă metodă de a integra omul în natură, făcând animalele incapabile să perceapă societatea umană din jurul lor, astfel încât ele să creadă că sunt în mijlocul pădurii, când, de fapt, se află într-un restaurant aglomerat. Desigur, vă întrebaţi, ce nu pot oamenii vedea, ce nu pot simţi în lumea înconjurătoare…

Întâlnirea # 1
Cafeneaua Kulfi

În cafenea îşi făcu apariţia o pumă, cu un aer relaxat, chiar plictisit. Labele îmblănite nu făceau niciun zgomot pe dalele terasei. Conversaţia de la mese rămase o clipă suspendată în aer, apoi, când felina nu dădu semne că ar vrea să omoare pe careva, fu reluată imediat.

Berenika stă în spate, pe o banchetă, cu vechii ei prieteni, Mria şi Paolo. Mria este mică şi nervoasă, cu un păr făcut ţepi, iar Paolo este înalt, cu urechi mari şi cu un proeminent măr al lui Adam.

— Nu pot să cred că ai plecat pur şi simplu, zise Mria. Împreună cu Mark.

— Nici nu ai cum să pleci pe jos de acolo, spuse Paolo. Deşert cât vezi cu ochii, ai putea să şi mori în pustietatea aia. Trebuie să te fi adus cineva. Cu cine ai venit?

— Da, bineînţeles, zise Mria. Asta vrem noi să ştim, cine a adus-o.

Paolo pare ofensat.

— Tot ce vreau să spun este că m-ar fi putut suna pe mine ca s-o aduc. Nu-i aşa, Berenika? Stai la mama dracului, dar tot aş fi venit să te iau.

— Mulţumesc, Paolo, răspunse ea solemn.

— Dar cine…

— A!

Mria îşi întoarse brusc capul spre Berenika, sperând că părul ei îl va exclude pe Paolo din discuţie.

— Dar ce a făcut Mark? Ce a spus?

— N-a zis mare lucru, răspunse Berenika. Dar în acel moment cred că îşi dăduse deja seama că nu mai putea face nimic.

— Ah, dar trebuie să-ţi cunoşti bine bărbatul, spuse Mria. Întotdeauna găseşte o soluţie. Te-a sunat? A angajat pe cineva să te răpească? S-a plantat în faţa casei şi a stat acolo până a făcut pânze de păianjen?

— Nu, răspunse Berenika, încercând să evite subiectul. Nimic de genul ăsta.

— Şi noi, care aveam de gând să plecăm cu toţii în Insula Paştelui… interveni Paolo trist. În jungla nou deschisă. Aveam deja bagajele făcute.

— Ah, spuse Mria, avantajele lenei, eu nici măcar nu mi-am găsit încă valiza.

— Nu e deloc distractiv, mormăi Paolo. Abia aşteptam să mergem.

— Păi, şi eu.

Îşi agită ceaşca de cafea peste umăr, fără să se uite în direcţia mea. Enervant obicei.

— Şi eu aş fi vrut să plecăm în vacanţă. Am nevoie de o pauză. Insula Paştelui, capete de uriaşi, îngropate în vegetaţie. Şi tu, Berenika, a fost ideea ta, voiai să mergi să vezi dacă totul a fost aranjat aşa cum era. Chiar mai frumos decât a fost. Nu cred că jungla era la fel de deasă înainte să apară oameni acolo.

Berenika nu era foarte atentă la discuţia despre restaurarea ecologică a Insulei Paştelui, despre care, cu mici variaţiuni, mai discutaseră deja de câteva ori. Ea era cu ochii pe pumă. Nimeni altcineva din cafenea nu părea atent la ce făcea animalul, pentru că de fapt nu făcea nimic.

Era un mascul, *Puma concolor,* de talie medie pentru specia lui, cam la şaizeci de kilograme şi lung de un metru optzeci. Stătea complet nemişcat, chiar şi coada lungă şi elegantă. Blana era maro-roşcat, mai deschisă în jurul botului şi pe burtă. Culoarea lui se potriveşte cu populaţia locală de cerbi. Şi nu e nici picior de cerb în cafenea. Pupilele ochilor căprui sunt dilatate în semiîntunericul încăperii. Nu disting culorile, dar sunt capabili să surprindă şi cea mai mică mişcare.

Simte umbra a ceva şi devine imediat atentă. Era în afara teritoriului său şi la marginea teritoriului unui alt

mascul. Mai mare decât el.

Dar el încă nu ştie acest ultim detaliu. Pentru moment, cercetează zona. I-am umplut ceaşca Mriei. M-a răsplătit cu un oftat pentru întârzierea cu care o servisem şi m-a ignorat.

— Nu abia aşteptai şi tu? Vocea Mriei devine tot mai tăioasă. Berenika!

— Ce? Berenika se întoarce la prietenii ei. Bineînţeles că abia aşteptam.

— Ar fi fost un loc numai bun pentru tine să înveţi despre... metodele de restaurare, orice ar presupune ele. Paolo oftă. Şi-mi cumpărasem o jachetă de in, elegantă...

— Du-o înapoi la magazin, îl întrerupse iar Mria. Doar nu te gândeşti să lucrezi iar cu, hm, animale, Berenika. Nu?

— Ba da.

Zâmbeşte, doar pentru o fracţiune de secundă, o explozie de lumină.

— Sunt convinsă că nu-mi vor da voie să încep cu animale, dar este tot ce îmi doresc.

— Asta-i culmea, e de-a dreptul ridicol. Lasă-le în pace, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-le să trăiască şi ele liber, natural, cum au fost lăsate pe Pământ!

Se uitară toţi trei la pumă, care se mişca iar.

Animalul nu vede nimic din ce este pe mesele pe lângă care trece. Crede că este pustiu aici, de fapt, el consideră tot ce-l înconjoară o poiană dintr-o pădure mare.

— OK, fu de acord Mria, poate că asta nu-i tocmai natural. Nici nu am observat când au început fiinţele astea să se învârtă pe aici. Unde face caca puma asta, de exemplu? Sper că nu aici.

Şi îşi ridică picioarele de jos.

— Este dresată să se ducă într-un anumit loc, unde

este reciclat, a răspuns Berenika. În caz că nu ai observat, în faţa magazinului de lumânări, este un loc sub tufe. Folosit, se pare, şi de o altă pumă.

Apoi îşi încreţeşte nările.

— Servirea aici e foarte proastă, spuse Mria. Dar locul pare destul de curat.

Dar îşi ţine picioarele ridicate, pentru orice eventualitate.

— Ai verificat toaleta pumei de sub tufe? întrebă Paolo nedumerit. Şi poţi spune după miros cine şi-a făcut nevoile acolo?

Dar Berenika deja s-a ridicat. Înconjoară încăperea, înaltă şi suplă, cu un aer de felină. Îşi aranjează părul negru, des, care străluceşte în semiîntunericul camerei. Puma îşi ridică imediat capul, iar ea încremeneşte. Animalul se uită pe lângă ea. Undeva, în sinea lui, probabil e la fel de frustrat ca toată lumea, când simţi că ceva nu e în regulă, dar nu poţi spune exact ce. Ea se lasă în genunchi şi miroase colţul tejghelei. Din ce-mi povestise Mark, mă aşteptam la ceva mai… romantic. Nu sunt foarte interesată de detaliile scârboase ale convieţuirii noastre cu animalele. Berenika îşi ridică poalele fustei ca să se poată mişca în voie şi miroase din nou. Este îmbrăcată frumos, în câteva straturi de stofă fină, aproape transparentă, cu imprimeuri contrastante.

Oamenii din cafenea o priveau acum intrigaţi, uitând de pumă.

Paolo făcu şerveţelul ferfeniţă de jenă, apoi închise ochii resemnat.

Trebuia să reacţionez cumva.

— Aţi pierdut ceva, domnişoară?

Ea se ridică de după tejghea.

— Suntem pe teritoriul altei pume. Unde e acum?

Sunt şocat. Chiar examinează fecalele din

containerul de gunoi din piaţetă?

— Parcă am văzut unul. O altă felină, da? Dar nu sunt sigur. Aş putea să întreb…

— Nu trebuie să vă deranjaţi.

Se întoarse la masa ei după ce mă concedie. Dar tocmai asta trebuie să fac. Să mă deranjez, de aceea port costumul ăsta stupid, căptuşit, ca de scrimă. Jobul meu este să mă ocup de lucrurile de dedesubt.

Totuşi, ar fi fost ceva dacă mi-ar fi aruncat măcar o privire.

— Urina lor a fost modificată să miroasă cumva ca terebentina, spuse Berenika, alunecând uşor înapoi pe scaunul ei la masă. Cel puţin pentru noi. Pentru ei, miroase tot agresiv şi tot în zigzag e împrăştiată.

— De-a dreptul încântător, replică Paolo.

— Să ştii că e destul de greu să faci pipi cum trebuie. E nevoie de abilitate.

De-ar şti ea…

— Dar e clar că ne aflăm pe un teritoriu marcat. Pun pariu că cealaltă pumă este pe undeva prin spatele tarabelor din piaţetă. Trebuie să fie vânat mic din belşug în tufele de acolo.

Are perfectă dreptate. Cealaltă pumă, mai mare şi mai puternică decât aceasta, nu a apărut încă în povestire, dar suspansul pluteşte în aer. Luptele pentru teritoriu şi sex întotdeauna s-au vândut bine.

— Dacă eşti pasionată de asemenea treburi, atunci Mark te putea ajuta cel mai bine, spuse Mria. Cred că are legături cu tipii care se ocupă de animale. Ai putea avea, un din ăla, cum îi zice, ecosistem sau ce-o mai fi.

— E un hobby murdar, spuse Paolo. Iar tu eşti o fată fină, Berenika. Nici nu-mi vine să cred că Mark ţi-a adus peştii ăia orbi la subsol. Câtă bătaie de cap! De acolo te-a lovit microbul?

— Dar eu nu l-am pus pe Mark să facă nimic pentru

mine.

Mria simte că Berenika este deja iritată de discuţie, iar intenţia lor fusese cu totul alta. Se foieşte în scaun:

— Fac cinste, hai să mai comandăm ceva.

— Bună idee, spuse Paolo.

Puma se plimbă prin spatele tejghelei, parşivă ca toate feline. Se ridică şi îşi pune labele din faţă pe blat, răsturnând nişte ceşti de cafea. Ghearele sunt lungi de vreo patru centimetri. Cască de zici că i se rupe botul, ridicându-şi buza de sus până când îşi dezvăluie caninii albi şi ascuţiţi, în contrast cu gingiile închise la culoare.

Oricâte informaţii ar căuta despre locul în care se află, nu poate depăşi blocajele care îi permit să trăiască în mediul în care trăieşte acum. Nu are nici cea mai vagă idee că aici se serveşte cea mai bună cafea turcească, neagră ca noaptea, dulce ca iubirea, fierbinte ca iadul, un loc unde trebuie să porţi o jachetă de-a dreptul ridicolă ca să o poţi servi. Puma nu simte mirosul de om. Nu ne vede şi nu ne aude. Din punctul ei de vedere, noi nici nu existăm.

Îşi bagă capul mai în faţă… şi împinge cu botul în espressorul fierbinte.

Scoate un mieunat scurt, de surpriză, ca o pisică, apoi sare în spate, se ghemuieşte şi scuipă. Toată lumea izbucneşte în râs. În ciuda faptului că sunt invizibili pentru animal, că nu există pericolul de a fi atacaţi, oamenilor încă le e frică de el şi sunt încântaţi când văd asemenea dovezi de neputinţă din partea lor.

Observ că Berenika nu râde.

Întâlnirea # 2
Restaurantul chinezesc

Un vultur cu coadă roşie se înalţă pe o pală de vânt deasupra parcării. Se învârtise un timp pe acolo, dar

fără mare succes. Şoriceii din iarba înaltă dintre parcări nu erau activi.

Restaurantul chinezesc este lipit de un perete al vechiului mall ca o bucată de gumă. Mesele sunt scoase pe balcoanele aplecate într-o parte, cu nişte scări abrupte pe care poţi aluneca uşor, să verşi nişte *pho* pe vreun client. Nu că i-ar păsa cuiva de confortul ospătarilor.

Mria şi Berenika se aşezaseră la o masă retrasă, chiar deasupra locului unde o turmă de elani se plimbă printre stejarii şi arţarii cu frunzele colorate în ruginiu şi purpuriu de toamna care venise de curând. O femelă îşi apleacă gâtul şi ia o gură de iarbă, privind de jur împrejur. Nu ne vede nici pe noi, nici mallul, nici maşinile, în timp ce îşi croieşte drum printre bolovanii şi şanţurile cu care e împrejmuită zona, să iasă dincolo de pădure. Nu vede nici puma, care stă relaxată la câţiva paşi mai încolo, sub o tufă, prefăcându-se că nu o observă.

Sunt două moduri diferite de a nu vedea. Deşi sunt sigur că mai există şi altele.

— Ştii, spuse Mria, tocmai îmi aminteam cum v-aţi cuplat, tu şi Mark.

— Aşa ne-a fost sortit, răspunse Berenika. Stelele erau aliniate şi totul s-a petrecut exact aşa cum era scris.

— Crezi?

Berenika începu să râdă.

— Evident! Păi, gândeşte-te: ne-am cunoscut la petrecerea aceea. A fost destinul. Tu tocmai plecasei şi eu rămăsesem să o ajut pe Margaret să strângă.

— Cine munceşte câştigă, mai adevărat ca oricând.

— Pe urmă mi-a povestit că la petrecere a avut o „o apariţie trecătoare”, spuse Berenika. La început mi s-a părut că bate câmpii, dar pe urmă mi-am dat seama că

avea dreptate.

— A fost o apariţie trecătoare şi în planurile pentru Insula Paştelui. Nu-i spune lui Paolo, ar fi distrus. Bietul de el, ajunsese să creadă că Mark chiar îl simpatiza. Că aveau un soi de legătură de prietenie.

— Mark chiar îl place pe Paolo. A spus-o cu gura lui.

— A, da? Mark. De parcă poţi avea încredere în cuvântul lui.

— Arăţi foarte bine, schimbă subiectul Berenika. Ţi-ai făcut ceva nou la păr?

— L-am lăsat mai lung, spuse Mria mângâindu-şi încântată buclele blonde. Am o coafeză foarte bună. Dacă vrei, te trimit la ea.

— Sigur, poate.

Părul negru al lui Berenika este mai des şi mai scurt decât era acum câteva luni. Poată o geacă pătată de găinaţ de pasăre, care nu a mai ieşit la spălat.

Un alt vultur se aşază pe o creangă de stejar, după ce se chinuise, ca şi celălalt, şi tot fără succes, să facă înconjurul parcării. Numai că nu se străduise la fel de mult.

— Pe bune, Berenika. Încă te mai preocupă animalele?

— Da. Trebuia să mă apuc mai de mult. Îmi place ce fac, chiar şi la munca de jos. Trebuia să încep de jos, normal. Ore de fiziologie, ecologie, să fac gărzi voluntare la o clinică. Fizic este greu. Nu m-am aşteptat să fie atât de epuizant. Adorm buştean în fiecare seară imediat ce pun capul pe pernă.

— Casa lui Mark din deşert avea cele mai confortabile paturi în care am dormit vreodată, spuse Mria. Niciodată n-am visat acolo.

— Ia încearcă să faci curat după un elan bolnav, să vezi ce somn fără vise vei avea.

— Nu, mulţumesc, prefer saltelele scumpe şi maleabile.

— Poate că tu ar fi trebuit să te măriţi cu Mark.

— Da, bine, dacă aş fi rămas după petrecere să spăl vasele, poate aş fi avut o şansă. M-am învăţat minte altă dată ce înseamnă curăţenia. Dar el nu a avut ochi niciodată pentru altcineva, decât pentru tine. De ce oare?

— Nu sunt persoana potrivită ca să-ţi dau o explicaţie. Nici eu nu ştiu.

Berenika urmăreşte puma. Se târăşte înainte, cu burta aproape lipită de pământ, surprinzător de fluid pentru o fiinţă cu schelet.

Mria urmăreşte privirea prietenei sale, dar e clar că nici ea nu vede animalul de pradă.

— Pâinea asta e prea uscată, se plânge ea. Nu că ar fi rea la gust, dar e mai bună când e pufoasă, înţelegi ce vreau să spun.

I se aduce o altă pâine.

— Cum e mâncarea, Berenika? întreabă ea.

— E bună, cred, răspunde ea, deşi nu se atinsese de nimic.

— Mda. Dar nu cine ştie ce, nu? Nu-mi place supa asta, când pui pâine în ea, o înmoaie foarte tare…

Ea nu vede când puma atacă, dar Berenika vede.

Din trei sau patru salturi, se urcă aproape pe elan.

Dar ceva îi atrage atenţia acestuia: un freamăt de frunze, o cinteză care ţopăie din ram în ram cu câteva secunde înainte ca felina să poată face mutarea fatală, ceva, dar aleargă deja atunci când puma încearcă să-l pună la pământ.

Ghearele apucă să-l zgârie într-o parte, însă elanul o ia la goană prin parcare, ocolind maşinile pe care le consideră copaci, iese şi se face nevăzut. Pumele atacă de obicei nu animalele slabe sau bolnave, ci pe

cele neatente. Când nu apreciază corect vigilenţa adversarului, se pot trezi că se luptă cu un animal la fel de puternic ca şi ele.

Îi este imposibil să fugă după elan. Ca toate felinele, puma poate prinde viteză numai în intervale scurte de timp, căci inima ei este prea mică raportat la masa corporală. Doar efortul de a ataca îi secătuieşte rezerva de oxigen. Rămâne în locul unde în urmă cu câteva secunde stătuse elanul, respirând sacadat, adânc, reumplându-şi plămânii. În momente ca acesta, animalul este complet vulnerabil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mria.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu poate să te lase să pleci atât de uşor! Nu aşa îl ştiu eu pe Mark.

— Poate Mark pe care îl cunoşti tu nu e Mark pe care îl cunosc eu. Şi aş vrea să încheiem subiectul ăsta.

— În regulă… acceptă Mria cu un zâmbet. Deci îţi place ce faci?

— Mai mult decât orice am făcut înainte. Mă simt… nu ştiu. E ca şi cum ar fi trebuit să fac asta dintotdeauna. Nu să mă îndepărtez de oameni. Ci să mă apropii mai mult de esenţa lucrurilor.

Urăsc când oamenii rostesc asemenea cuvinte. Niciodată nu suntem mai departe de natură ca atunci când încercăm să o manipulăm.

Nu ştiu de ce mă enervează dintr-odată. Ea se străduieşte, învăţând, luând note foarte bune la examene ca o tocilară ce – sunt convins – a fost dintotdeauna. Eu am fost un elev-problemă. A fost doar norocul, şi ajutorul lui Mark, că am ajuns acum să fac lucrurile la care mă pricep.

Mark vrea să o lase să se simtă complet integrată în totalitatea naturii. Dar eu sunt cel care creează totalitatea naturii, proiectând fiecare etapă a

progresului ei.

Ea nu va şti niciodată că eu sunt aici.

Un raton apare pe balconul restaurantului. Cum a ajuns aici e secretul meu.

Dintre toate sălbăticiunile, probabil ratonul simte cel mai acut lipsa oamenilor. Celelalte animale nici măcar nu au observat când oamenii au găsit modalitatea de a se sustrage percepţiei lor pentru ca lumea să revină la sălbăticia de dinainte.

Ratonilor le-a venit greu să se întoarcă iar la muncă. Acum par mereu enervaţi şi irascibili.

Ratonul de aici s-a săturat de muncă, cel puţin pe ziua de astăzi. Se urcă pe masă, împrăştiind vesela şi, cu o hotărâre plină de obidă, închide ochii şi se culcă. Din punctul lui de vedere, masa pe care s-a aşezat e o scorbură bine camuflată, invizibilă pentru toată lumea; de fapt, nimic nu s-a schimbat în pădure. Un şorecar zboară pe deasupra capului său, dar nu vede decât nişte frunze uscate şi o pumă dezamăgită, acum odihnindu-se în tufişuri, în aşteptarea unui alt elan.

— Sforăie? întreabă Mria. Spune-mi că ratonii nu sforăie.

Întâlnirea # 3
Dealul verde

Panta împădurită este în realitate acoperişul unei săli de gimnastică şi un mall. Chiar deasupra restaurantului, dealul urcă şi, pe partea cealaltă, nevăzută, coboară într-un şir de apartamente. La baza lui se află un parc în aer liber, cu zăpadă călcată în picioare de căprioare în căutarea hranei. Câţiva cerbi înghesuiţi unul în altul încearcă să smulgă ultimele fire de iarbă cu dinţii.

Casele uriaşe din valea de după deal, dincolo de autostrada mascată, sunt atât de urâte, încât aş vrea

să am şi eu percepţia suprimată a animalelor.

Mi-aş dori să nu văd nici mantaua pe care mă obligă să o port aici, de parcă aş fi în filmele cu Vestul Sălbatic. Are broderii cu lasouri şi cai.

Brazii şi molizii de deasupra mea sunt încărcaţi de omăt. Un piţigoi negru stă atârnat cu capul în jos şi împunge, încăpăţânat, cu ciocul într-o sămânţă. De pe crengile din jur se aude ciripitul agitat al păsărelelor, cintezoi, piţigoi, scatii, pitulici şi altele pe care nu le cunosc. Fiecare dintre ele are o dietă diferită, şi astfel, diverse moduri de a percepe lumea. Nimeni nu apreciază cât de greu este să construieşti un grup atât de diversificat precum acesta. Cu siguranţă nu Paolo, căruia nu i-a mai tăcut gura de când el şi Berenika s-au aşezat.

Dar Berenika urmăreşte păsările. Întotdeauna s-a uitat cu atenţie la animale, de parcă ar înţelege că înseamnă ceva prin ele însele. Ridică o mână şi îndoaie un deget pentru a chema un ospătar. Adică pe mine.

Un piţigoi albastru zboară şi i se aşază pe degetul ridicat. E un gest neaşteptat şi ochii ei se măresc de uimire. Piţigoiul, micuţ şi îndesat cu penele lui albastre pe aripi şi pe cap şi burta albă, ţopăie pe deget înainte şi înapoi. Este în căutare de insecte care hibernează sub coaja copacilor şi a confundat degetul femeii cu o creangă. Înainte de a se întâmpla ceva rău, îşi ia din nou zborul.

Berenika îl priveşte cum se îndepărtează. Are harul nemişcării. Zăpada îi străluceşte în părul negru. Este o zeiţă a naturii aflată doar într-un scurt popas în lumea oamenilor.

Soarele străluceşte, dar aerul este aspru şi rece. Majoritatea animalelor sunt în vizuini şi cele care îşi mai fac apariţia sunt slabe, concentrate doar pe supravieţuire. Iarna muşcă cu colţii ei ascuţiţi, dându-le

posibilitatea supravieţuitorilor să renască la vară. În acest anotimp se observă cel mai bine lupta pentru supravieţuire, şi restaurantul are vânzări bune când e frig afară.

Bucăţi uriaşe de gheaţă, de cincisprezece metri înălţime, împing copacii. Zăpada se aşază pe suprafaţa lor. Întotdeauna ai impresia că te poţi uita prin ele, dar viziuni dispar în interiorul bleu. Cuburile înmagazinează frigul iernii şi îl degajă vara prin instalaţiile de ventilare care răcoresc clădirile de dedesubt, pe măsură ce se topesc şi curg la vale printre pietre, dispărând până apar primele semne ale toamnei.

O rafală de vânt aduce un praf de zăpadă pe masă. Berenika şi Paolo poartă haine groase cu glugi ca nişte corturi, cu căptuşeală de mătase. Aerul cald le iese în fuioare din mâneci când se apleacă în faţă, topind zăpada şi transformând-o în picături de apă. Paolo este atât de încotoşmănat, încât transpiră. Alesese localul acesta ca să-i facă pe plac prietenei sale, dar, în general, preferă locurile ceva mai confortabile.

— Aşa, ia spune, ce mai faci? începu el.

În această perioadă, Berenika face ce trebuie să facă. Adică să caute puma. Ezitarea dinainte de a răspunde aduce un nor pe chipul rotund al lui Paolo. Îşi făcuse un soi de plan, dar acum nu ştie cum să îl pună în aplicare.

— Ah, Paolo, iartă-mă! Fac bine! Nu pot să cred că am aşteptat atât de mult să fac ce îmi doresc să fac. E muncă grea. Însă n-aş face altceva, pentru nimic în lume.

— Dar n-ai mai luat legătura cu…

— Nu, niciun cuvânt de la Mark. Aş vrea să nu mai…

— Scuze, spuse el. Gata, nu mai spun nimic. Mria era curioasă şi ştii cum e ea. M-ar fi jupuit de viu dacă nu

te întrebam. Mă bucur că ţi-ai făcut timp să ne vedem puţin. M-am gândit că poate îţi face plăcere să venim aici.

— Îmi place, Paolo, chiar îmi place. Auzisem de restaurantul ăsta.

— Pare genul tău de loc.

Amândoi sunt cam jenaţi. Niciunul dintre ei nu se aşteptase la o asemenea situaţie.

— Şi eu fac bine, zise Paolo într-un final.

— Da? Ce ai mai făcut?

— Păi, ca de obicei. Dar bine. Foarte bine. Tu? Ţi-ai făcut şi alte planuri? Cu viaţa ta în afara naturii?

— Nu prea, am avut o perioadă destul de aglomerată.

Paolo oftă. O rafală de vânt îţi dă impresia că incapacitatea lui de a o scoate din lumea ei scutură zăpada de pe copaci.

— Tot în deşert locuieşte? întrebă el.

Berenika tocmai a sesizat o mişcare în copacii de la marginea poienii.

— Poftim?

— Mark, zic, stă tot în mijlocul pustiului? Îmi plăceau petrecerile pe care le dădea acolo.

Berenika reuşi cu greu să-şi abată atenţia de la semnele de prezenţă ale pumei. Se întinse în faţă şi îşi puse mâinile peste ale lui Paolo. Amândoi poartă mănuşi, deci nu e un gest atât de intim pe cât ar putea fi.

— Paolo, dacă vrei, dă-i un telefon. Sunt sigură că i-ar face plăcere să te audă.

— Pe bune?

— Pe bune. El întotdeauna a spus… – o luase gura pe dinainte şi acum trebuia să inventeze ceva ce zisese Mark – a spus că eşti un tovarăş bun. Şi îi plăcea când făceai cocktailuri.

— Da, da, mă rog. Şi mie mi-a plăcut întotdeauna de el. Adică, înţeleg de ce v-aţi despărţit, dar…

Cerbul nu mai are norocul elanului. Pentru o clipă ignoră ce se întâmplă în jurul lui, încercând să smulgă nişte iarbă care este chiar bună la gust. Se aude o bufnitură înfundată şi puma ţâşneşte, trântind la pământ cerbul. Care loveşte cu picioarele, dar colţii felinei i se înfig în beregată, zdrobindu-i traheea. Precauţie inutilă. Se pare că impactul capului cu pământul îngheţat a fost suficient pentru a-l doborî.

Puma respiră greu câteva minute, apoi îşi lasă capul în jos şi începe să se hrănească.

Totul pare foarte simplu. Dacă nu ai cunoştinţele necesare pentru a înţelege ce se întâmplă, ai impresia că totul este uşor. Cerbul cântăreşte la fel de mult ca puma şi, în plus, are ditamai coarnele, cu care poate perfora oricând un plămân sau un stomac. Chiar şi o rană superficială poate fi fatală, dacă îţi afectează capacitatea de a vâna. O pumă are nevoie de aproximativ şase kilograme de carne zilnic pentru a supravieţui pe timpul iernii. Orice întrerupere în fluxul de calorii înseamnă moarte. Felina stătuse la pândă vreme de două ore, aşteptând răbdătoare secunda potrivită în care existau cele mai bune şanse ca atacul să fie reuşit.

Un ospătar trebuie să stea cam la fel de atent la pândă, numai că răsplata este mult mai mică pentru efortul pe care îl depune. În plus, eşti nevoit să porţi tot soiul de uniforme ciudate.

Puma îşi ridică acum capul. Ceva o nelinişteşte în acest spaţiu deschis din jur. Turma de cerbi crede că s-a mutat într-o altă vale, aşa cum fac atunci când apare un animal de pradă, dar de fapt, aici nu este loc pentru două văi, aşa că vor merge în cerc şi vor ajunge exact în locul de unde au fugit. Şoarecii-de-câmp se foiesc

sub iarba acoperită de zăpadă şi, la o sută de metri mai încolo, un porc spinos grohăie pe lângă un copac proaspăt căzut, trăgând de scoarţa uscată pentru a ajunge la stratul zemos de sevă de dedesubt. În rest, tăcere de jur împrejur.

Ce altceva mai simte felina?

Îşi înfige dinţii în carcasă, apucând-o bine, şi din câteva salturi ajunge în vârful dealului.

Lasă cerbul din gură în apropierea mesei, chiar lângă Berenika, apoi îşi reia masa. Din măruntaiele leşului iese un abur alb.

Spre deosebire de ceilalţi, Berenika nu se uită la pumă. În schimb analizează chipurile celor aşezaţi la mese, o privire care, de obicei, nu o rezervă decât animalelor. Berenika are zăpadă pe gene. Uneori puma are aceeaşi privire. Una solitară, cât se poate de rezervată, obişnuită să treacă dincolo de aparenţe fără să o arate. Dacă felina ar şti cât este de expusă privirilor, ar experimenta o stare de angoasă vecină cu disperarea. Nici nu ar putea trăi astfel.

— E aici? întreabă Paolo, trist, aplecându-se peste farfurie.

— Cine să fie aici?

— Mark! Trebuie să fie pe undeva prin preajmă.

— Ce-ţi veni? întrebă ea aproape speriată.

— Pentru că nu poate renunţa la tine. Nu poate accepta faptul că te-a lăsat să pleci.

Felina se învârte de câteva ori în jurul carcasei, apoi se aşază pe cerb şi adoarme. Mai este încă suficientă carne pe oase şi doar căldura propriului corp o va împiedica să îngheţe cu temperaturile de la noapte. Capul cerbului se uită orb la noi, cu limba plină de sânge atârnându-i din gură.

Întâlnirea # 4

Piaţa Econtoro

Piaţa din faţa cafenelei Kuli este o mlaştină pe cale să devină o luncă, mărginită de un pâlc de stejari. Veveriţele şi păsările din copaci au senzaţia că în spatele lor se întinde o pădure adâncă şi nu un zid de cărămidă. Apa încă nu e secată, deci mai sunt acolo şi nişte nutrii, importante pentru sistem, dar nu chiar cele mai drăgălaşe animale de privit. În plus, servesc drept hrană pentru cele două nurci care şi-au făcut vizuina sub magazinul de brânzeturi.

Este o zi frumoasă de primăvară şi lumea a ieşit din case.

Căruciorul meu ambulant de hotdogi ascunde un generator de microclimat tropical. Bromeliacee şi orhidee atârnă de scheletul metalic. Ceaţa se ridică din recipientul în care fierb crenvurştii.

Berenika se plimbă alene de-a lungul pieţei. Are un mers graţios, fiecare parte a corpului i se unduieşte şi picioarele abia îi ating pământul. S-a tuns şi mai scurt şi nu-şi mai ţine părul strâns. Jacheta îi ajunge până în talie, iar pantalonii sunt croiţi dintr-un material vaporos.

Vânează ceva. Nu se uită în jur, dar e clar, din felul în care priveşte într-o depărtare invizibilă, că şi-a ascuţit toate simţurile astfel încât să observe şi cea mai mică mişcare. Am crezut că îl aşteaptă pe Paolo sau pe Mria înainte de a intra în cafenea, acolo unde lucram eu când i-am făcut decorul pentru prima dată, dar niciunul dintre prietenii ei nu se arată. Se pare că astăzi va fi singură.

În ciuda micii mele păduri tropicale, nu acordă nicio importanţă standului meu. Se antrenează de luni întregi, aşa că poate recunoaşte virtuozitatea tehnicii implicare. Este un semnal clar, care i se adresează ei. De obicei nu este atât de obtuză.

Viaţa agitată dintr-o pădure tropicală este greu de pus la punct şi chiar mai greu de controlat, în timp ce te ocupi şi de clienţii care vin cu tot felul de pretenţii. Poţi sta o oră întreagă păzind fluturii care adună polen din orhidee, furnicile care se caţără pe tulpinile florilor sau numărând broaştele din copaci. Fac o treabă destul de bună, dar sunt destul de prins încât să nu am timp să văd ce face. E un motiv de mândrie că pot să mai şi servesc oamenii.

Deşi este chiar sub nasul lor, la început nimeni nu vede un leneş tridactil, care atârnă printre frunze, cu blana verde de alge şi ghearele strânse în jurul unui mâner de umbrelă, mestecând o frunză de vreo jumătate de oră.

Berenika îngenunchează şi se uită în containerul cu excremente de animale din spatele scărilor. Dar este curat. Nu poate stabili cu cât timp în urmă a trecut pe aici puma pe al cărei teritoriu suntem.

Se întoarce şi, pentru o clipă, am impresia că s-a hotărât să-şi cumpere un hotdog. Eu trebuie să port o jachetă ridicolă cu mov şi portocaliu care nu se potriveşte deloc cu orhideele, ca să nu mai spun că sunt lac de transpiraţie. Dar aş vrea să vină la mine să cumpere un hotdog.

În cele din urmă, puma noastră apare în piaţă. Se uită înspre cafenea. Probabil îşi mai aminteşte încă de arsura neaşteptată şi cu siguranţă nu se va duce în acel loc decât dacă are un motiv bine întemeiat.

Dar acum are alte probleme. Prezenţa celuilalt mascul se simte şi, de data aceasta, este în alertă. Urechile i se mişcă înainte şi înapoi. O pumă are treizeci de muşchi la ureche şi se foloseşte de toţi atunci când le ciuleşte, pentru a culege cât mai multe informaţii din mediul înconjurător.

Fiecare pas înainte este făcut cu mare grijă. Din

moment ce se află acolo, e de la sine înţeles că vrea să-l provoace pe celălalt mascul. Ca aproape toate lucrurile care se află deasupra unui anumit nivel de conştiinţă, animalul crede că acţionează în urma unei decizii care a fost luată. Şi, ca toate lucrurile aflate deasupra unui nivel de conştiinţă, se înşală.

Imediat cum apare, Berenika îi simte prezenţa. Nu se întoarce, dar îmi dau seama după cum îşi îndreaptă spatele, după cum îi ies omoplaţii prin stofa uşoară a jachetei. Stă complet nemişcată, fapt irelevant, din moment ce animalul nu o poate vedea. E aproape un gest de curtoazie. Mâinile parcă îi plutesc.

Nu am înţeles-o înainte şi acum chiar îmi pare rău pentru faza cu ratonul. Nu e doar un moft pentru ea, ia viaţa la fel de în serios ca şi mine. Ar putea fi Îmblânzitorul de animale care poate fi văzut.

Puma pe teritoriul căreia ne aflăm tocmai iese din cafenea şi stă în capul scărilor. Este mult mai mare şi mai puternică decât masculul nostru, bine dezvoltată la cele aproape optzeci de kilograme şi doi metri şi jumătate lungime. Toată lumea din piaţă a amuţit şi o urmăreşte cum dă nervos din coadă. Din moment ce este teritoriul ei, este localul favorit. Oamenii aşteaptă să vadă ce va face cu intrusul.

În acel moment, apare Mark şi reintră în viaţa ei. Aceasta este toată povestea. Intrusul, care nu mai prezintă niciun interes, pleacă. Desigur, există şansa să-şi învingă oponentul mai solid şi mai puternic. Nimic nu e sigur.

Dar eu aş paria pe cel mai solid.

Stăpânul teritoriului se lasă în jos încordat, gata să sară. Să atace. Puma noastră va afla curând că nu mai e în centrul atenţiei.

Berenika se îndreaptă spre cafenea, fără să pară a fi observat cealaltă felină. Eu ar trebui să fiu cu ochii pe

animale, dar mă uit la ea. Arată ca şi cum ar explora vitrinele, dar eu ştiu că nu vede nimic. Atenţia ei este concentrată înainte.

Face un pas în calea celuilalt animal. Care este gata să sară când… oponentul său tocmai s-a făcut nevăzut. Singurul lucru pe care îl poate simţi este o absenţă, care e Berenika, fiindcă nu poate sesiza omul. O umbră a căzut peste lumea sa şi acum este derutat.

Venindu-şi repede în fire, realizând pericolul în care se află, puma noastră se întoarce şi iese repede din piaţă.

Lumea îşi revine din uimire şi îşi reia activitatea. Dar simt că ceva s-a întâmplat, undeva s-a trişat şi au pierdut un moment important. Asta pentru că nu urmăresc povestea care trebuie.

— Mă scuzaţi.

Berenika se apropiase încet, în vreme ce eu urmăream puma care se îndepărta. Mă prinde nepregătit. Privirile noastre se întâlnesc prin ceaţa care-mi iese de sub umbrelă. Ca gest de mare apreciere, leneşul chiar îşi întoarce capul, mestecând liniştit din frunză, să o privească.

Înţelege complexitatea imagistică pe care am realizat-o aici. Şi văzând animalul de lângă mine, începe să se întrebe cine e responsabil de evenimentele care se petrec în jurul ei. Are un simţ instinctual pentru comportamentele fiinţelor vii. Văzând ce se întâmplă, a căutat şi a găsit cauza: adică pe mine.

— Doi hotdogi, vă rog.

Doi? Chiar nu este nevoie să-mi facă cinste cu unul, e afacerea mea, la o adică.

— Ăă… da. Cu plăcere.

— Unul cu muştar şi cu maioneză.

— OK.

— Şi unul cu mult ardei iute, varză murată şi tămâiţă, dacă aveţi.

Nu e un detaliu pe care să-l cunoşti despre şeful tău, numai că Mark mă pusese, chiar cu o zi înainte, în timp ce lucram la decor, să-i fac un hotdog aşa cum îi place lui. Cu ardei, varză şi…

— N-avem tămâiţă. (Mai am ceva, dar nu-i dau.) Nu azi, poate mâine.

— Aha. Ei, oftează ea, nu tot timpul putem avea tot ce ne dorim, nu-i aşa?

— Cred că nu.

Mă uit în urma ei, suplă şi graţioasă, cum traversează piaţa şi se îndreaptă direct spre pâlcul de copaci unde stă Mark, aparent invizibil pentru toată lumea, aşteptând să intervină în bătălia pe viaţă şi pe moarte dintre două fiare pentru un singur teritoriu.

Ultima întâlnire
Anhinga

Apa de lângă masă e liniştită şi întunecată. Chiparoşii de pe locul unde sunt întinse hamacurile se întind în sus formând un acoperiş întunecat, împiedicând lumina să pătrundă. Aerul este încărcat, fierbinte şi nemişcat. Muşchi, viţă-de-vie şi flori atârnând grele de apă. Singura mişcare detectabilă este a insectelor care mai zboară din când în când, atât de încet încât aproape merg prin aerul greu. Grinzi subţiri cu detectoarele de mişcare le reperează şi le luminează aripile dantelate în contrast cu umbra, atât de subtil, încât oamenii chiar au senzaţia că le văd aici, în ciuda faptului că ziua este uscată şi însorită.

Dar nu există niciun motiv pentru care natura să nu arate cât mai bine.

Paolo, Mria, Berenika şi Mark au rămas tăcuţi în aşteptarea mâncării. Mark nu e niciodată foarte

vorbăreţ, iar Paolo şi Mria au încercat să mai umple din tăcere, arătându-şi, prin dorinţa lor de face o atmosferă cât mai relaxată, recunoştinţa că lucrurile erau din nou aşa cum trebuiau să fie. Dar şi-au epuizat şi ei toate resursele.

Mark le-a plătit drumul până aici. Asta înseamnă pentru ei ca lucrurile să fie pe făgaşul normal.

Berenika nu fusese prea vorbăreaţă. Oare regreta deja că se împăcase cu el?

— Uite unul! arătă Paolo înspre un crocodil care se strecura pe lângă ei, atent să nu-şi scape degetul în afara balustradei.

— Nimeni nu l-a privit.

— Ce nu e bine? întrebă Mria în cele din urmă. Ştiu că a fost o greşeală. E prea umed, da? Ne putem întoarce acasă, în deşert. Cel mai bine.

— Nu, răspunse Berenika. Nu e asta. Aici e foarte frumos. De fapt, chiar mi-ar plăcea să lucrez aici.

Aria noastră, bogată în apă venind dinspre nord, este strivită între o clădire de birouri, toată numai stucaturi roz şi geamuri termopan fumurii, şi un bloc de apartamente. Ceaţa atent distribuită face ca birourile să pară o iluzie optică, iar apartamentele sunt ascunse în spatele unui zid acoperit cu iederă. Apa este pompată în această bucată de junglă, curge de-a lungul peisajului şi este colectată în spatele restaurantului.

Cândva, demult, apa venea din lacurile din nord şi cobora în sud, inundând ierburile înalte ale preriei. Dezvoltarea industrială şi folosirea excesivă le secaseră, ameninţând ecosistemul din zonă.

Nu mai rămăsese mare lucru din prerie, dar zona aceasta acviferă avea succes la public. Căderile de apă fuseseră refăcute atât cât fusese necesar. Nicio vietate care trăieşte aici, în apele adânci sau în oricare alt

mediu din apropiere nu simte că apa vine pe alte căi decât cele originale.

Şi încă mai este mult de făcut. Berenika chiar ne-ar putea ajuta.

— Dar ceva te deranjează.

— Da: Paolo! spuse Mria. Nu mai arăta cu degetul la aligator de fiecare dată când îl vezi înotând pe lângă tine. Îl vedem şi noi.

Lui Paolo îi pică faţa.

— Ba nu, răspunse Berenika. E felina.

Puma noastră se odihneşte pe o creangă suspendată chiar deasupra apei, pe jumătate adormită.

— E specia greşită de panteră?

Paolo frunzăreşte grăbit broşura cu informaţiile despre climă, floră şi faună a restaurantului, încercând să se facă util.

— Pantera de Florida a dispărut, asta e destul de apropiată ca trăsături, zic ei…

— Nu specia e de vină. Este mediul, este locul. Pumele trăiesc în păduri de conifere, pe platouri relativ înalte, au nevoie de pământ uscat. Nu pe apă, pentru că ele nu pescuiesc.

— Poate mănâncă păsări.

Paolo, pe val, este încântat să vadă o pasăre cu gât de şarpe, mascota restaurantului, sărind din apă cu un peşte mort în cioc. Vrea să le-o arate, dar se răzgândeşte şi cu mâna ridicată cheamă ospătarul.

Numai că va trebui să aştepte, eu am altă treabă.

Pasărea zboară pe un ciot de chiparos şi lasă peştele din cioc. Are penele închise la culoare, un gât lung, penaj alb. Înghite peştele, apoi îşi desface aripile. Spre deosebire de marea majoritate a păsărilor de apă, pasărea cu gât de şarpe nu are grăsime pe pene. Asta le permite să se scufunde mai adânc, dar pe de altă parte, sunt nevoite să-şi usuce penele înainte de a-şi

lua zborul, atrăgând atenţia pumei. Bine, este realmente imposibil pentru ea să poată vreodată pune laba pe pasăre, dar, e o problemă intelectuală foarte interesantă, care trebuie abordată cu grijă, luând în calcul viteza de zbor a păsării, printre altele. Pentru o felină sătulă, a-şi face calcule cum să prindă o pradă nesigură este la fel de complicat ca şi cum ai pune-o să dezlege cuvinte încrucişate.

— Ai dreptate, se încruntă Mark. Nu ar trebui să fie aici.

Nici eu nu am ce căuta aici. Misiunea mea este încheiată. Ar trebui să mă întorc la treaba mea. Ar fi nişte păduri de stejari de refăcut prin Illinois şi am câteva lacuri de făcut pentru păsările migratoare. Treburile astea sunt greu de pus la punct. Păsările trebuie să-şi menţină capacitatea de a zbura câteva mii de kilometri şi pe urmă să nu realizeze că aterizează în mijlocul unor scene unde lumea le observă de fiecare dată când coboară.

Cu excepţia a câtorva specii de papagal, restul păsărilor sunt foarte greu de dresat.

Berenika a dispărut între timp, probabil la toaletă. N-am observat-o când a plecat.

În absenţa ei, Mark îşi verifică e-mailurile. Poate află unde sunt şi ce am de gând, îşi dă deama că cineva care îmi era dator m-a lăsat să vin aici în Everglades, să verific pH-ul apei şi canalizarea.

Mark însă nu e singurul cu multe resurse.

Câteva picături mari cad pe plută şi o mişcă uşor.

— Chiar crezi că nu te vede nimeni? a spus Berenika, aproape de urechea mea.

Sar în sus, dar nu răstorn nimic şi mă uit la ea. Stă deasupra mea, apa scurgându-i-se pe corp, cu părul ei negru ud.

— Cât e adevărat din ce e aici? întrebă ea.

— Ce vreţi să spuneţi?
— Ştii prea bine ce vreau să spun.
Se plimbă de jur împrejurul plutei, cu picioarele goale, fără să zică nimic şi inspectează echipamentul.
— Aşa arată un zeu al naturii? Un omuleţ ascuns după tufişuri cu nişte ecrane de jur împrejur?
— N-am pretins niciodată că aş fi zeu…
Acum suntem faţă în faţă. E prea aproape, ochii prea mari, pometţii prea ridicaţi, pielea prea catifelată. Femeia asta trebuie observată numai de la o distanţă sigură.
— Cât, domnule… aveţi un nume, nu? Mark trebuie să-ţi permită să ai un nume.
— Tyrell Fredrickson.
— Aha.
Se uită în spate la restaurant. Mria se plânge că e prea mult şofran în tarta cu fructe. Şofranul nu are ce căuta în tarta cu fructe. Încă nu au remarcat absenţa Berenikăi.
— Ai fost pe urmele mele, tu şi pisica ta. Pentru ce te-a angajat Mark?
— Doar ca să am grijă de dumneavoastră. Ceea ce pare a fi lumea naturală este mai periculoasă decât vă puteţi…
Îmi pune piedică şi mă trânteşte pe jos, apoi mă ţine acolo. Puma se ridică pe creangă şi se uită direct la noi, de parcă ne-ar vedea.
Îmi place să-i simt greutatea pe mine.
— Eu nu aveam nicio treabă, nu-i aşa? Ce e în jurul meu. Dumneata controlezi totul? Spune-mi!
Aşa că îi spun. Nu că mi-ar fi teamă că mă omoară, deşi e atât de furioasă, încât ar fi în stare. Ci pentru că ea vede ceva ce n-ar trebui să vadă. Misiunea mea era să o fac să se simtă ca o… Mark zisese „ca o zeiţă a naturii”.

Fusese visul ei încă de când era mică, să poată intra în legătură cu natura şi natura să-i răspundă. Întotdeauna avusese animale de companie, găsise păsări rănite şi animale şi le îngrijise până se făcuseră bine. Avea abilitatea de a sta nemişcată ore întregi şi să lase vietăţile să vină la ea. Era perfectă pentru cariera pe care o aveam eu.

Din câte înţelesese Mark, ea îl părăsise pentru că se simţea un nimeni lângă el, că nu valorează nimic, nu are un rol. Aşa că el se hotărâse să-i dea unul.

Asta e de fapt jobul meu. Să fac lucrurile să pară că se întâmplă. Evident, dacă laşi lucrurile în lumea naturală să „se întâmple”, mare parte din ea moare şi se degradează în câţiva ani. O parte prea mare din natură a fost decimată pentru a se putea descurca de una singură cu ce mai are.

— Aha, la asta m-am gândit şi eu, spune ea şi se ridică în genunchi.

Îi arunc o privire. Nu m-am aşteptat niciodată să se întoarcă la Mark, indiferent ce putere ar fi simţit. Mă aşteptam să… nu ştiu la ce mă aşteptam. Nu mai are nicio logică. Mark voia ca ea să se întoarcă la el, aşa că a făcut-o să se simtă mai puternică, mai în control. Iar acum, ea pune la îndoială singura iluzie care o face să se simtă bine în pielea ei.

— O să plec, spuse ea. O să-mi iau un job greu. Un strat cu buruieni într-un oraş vechi. Nimănui nu-i plac muncile astea plictisitoare de restaurare. Îţi ia o veşnicie şi, chiar şi când termini, tot nu arată cine ştie ce.

— De ce îmi spuneţi mie toate astea?

— În caz că… dacă te întrebi unde sunt. Şi ce fac.

Scutură din cap şi îmi zâmbeşte.

— Chiar nu înţelegi nimic, nu-i aşa?

— Ascultaţi-mă. Indiferent ce se întâmplă, chiar

sunteţi bună la natură. Chiar mai bună decât mine. Puteti…

— Ştiu ce pot face. Dar ce poţi dumneata face? Ai de gând să te ascunzi în tufe şi să păcăleşti lumea toată viaţa?

— Asta e meseria mea. Sunt un Îmblânzitor.

— Şi eu sunt, acum. Dumneata crezi că Mark voia să-mi dea iluzia puterii asupra naturii ca să mă facă să mă întorc la el. Dar aici nu e nicio iluzie, nu-i aşa? Nu sunt o zeiţă a naturii – asta a fost o idee proastă. Însă am putere asupra naturii. Şi îmi place. Tot ce fac. Dumitale nu-ţi place natura, Tyrell?

— Ba da.

Răspunsul a venit pe negândite.

De data aceasta, chiar se uită la mine. Sunt cam palid, cam grăsuţ, dar cred că am un fizic destul de agreabil. Trăsături destul de masculine şi femeile îmi spun că am ochii visători. De fapt, maică-mea a zis. Dar era o femeie care nu prea minţea. Dovadă că nu mi-a spus niciodată că sunt vreun Făt-Frumos sau aşa ceva.

— Ai putea face ceva cu viaţa dumitale, Tyrell. Pe urmă, mai vedem.

Şi se aruncă înapoi în apă, fără niciun zgomot.

Berenika. Scriu aceste rapoarte pentru Mark, dar el nu le citeşte niciodată. Poate într-o bună zi le vei citi chiar tu.

Cum am devenit Îmblânzitor
de Tyrell Fredrickson

Probabil nu vrei să citeşti toată povestea, dar poate partea aceasta îţi va fi de vreun folos cândva.

Înainte de a deveni Îmblânzitor, am fost muncitor într-o fermă, Sty nr. 14, la etajul treizeci. În unele zile,

când îmi terminam treaba, mă duceam afară unde erau zonele de plantare şi priveam apusul de soare. Briza care bătea de jur împrejur nu dădea voie condensului să se aşeze pe iarbă şi făcea ca frunzele din spatele meu să foşnească. De la acea înălţime nu vedeam prea bine oamenii, ci doar acoperişurile arămii în bătaia soarelui. După câteva minute, ceva începea să bipăie, fiindcă eu nu prea aveam ce căuta în acea zonă. Treaba mea era carnea de porc.

M-am întors în întuneric. Firul de lumină care strălucea pe tavanul camerei cu butoaie era ca lumina lunii. La urma-urmei, tuburile cu carne… porcii, dacă preferi aşa, nu aveau prea multă treabă cu lumina.

Luminile sterilizante se aprindeau doar o dată pe zi. Atunci eu trebuia să-mi pun ochelarii şi să bag tuburile în butoaiele lor cu lichid, asigurându-mă că ultravioletele ajung în fiecare colţişor. Fluidul era plin de antibiotice şi de alte chestii, dar în încăpere mai erau şi microbi, ciuperci… peste tot erau atât de multe particule în aer, de tot felul, încât se aşezau unde nimereau şi se înmulţeau.

Principala problemă era pielea. Oasele erau vestigiale, plutind separat unele de altele, ca un schelet explodat, dar „porcii” tot aveau piele. Pluteau într-un lichid bleu-verzui, dar erau atât de mari, încât mereu existau cute sau puncte de presiune în pereţii vaselor unde se puteau forma infecţii. Jobul meu presupunea să depistez astfel de zone şi să mă ocup de ele.

Ai putea spune că trebuia să aruncăm pielea şi să păstrăm doar carnea, însă asta ar fi generat mai multe probleme decât ar fi rezolvat. Pielea este o interfaţă sofisticată, care ţine înăuntru lucrurile ce trebuie să fie înăuntru, şi celelalte, adică aproape tot universul, afară. Crearea unei noi interfeţe ar costa mai mult

decât face. În ultima vreme, oamenii au modificat doar lucrurile care trebuiau modificate. De exemplu, a fost adăugat mai mult colagen, pentru a face pielea mai uşor de îndepărtat, când venea vremea.

Spatele porcului încă mai semăna cu ale unui porc adevărat. Coloana vertebrală se separase de restul corpului ca motoarele de pe o rachetă când se lansează în spaţiu, dar tot mai puteai întrezări purceluşul care fusese iniţial, cu puf aspru, în orice poziţie îi lăsam, îi găseam plutind cu spatele în sus.

Nimeni nu mă vizita aici. Sectorul de carne al fermei nu era o zonă foarte populară. Mai venea din când în când câte o echipă de întreţinere, pentru a ajusta reciclatorii care transformau gunoiul de la porci în îngrăşământ pentru ferma agricolă de la sud. În restul timpului, eram singur cu porcii mei.

O dată pe lună era ziua de tăieri.

Trăgeam fiecare tub din lichid într-un harnaşament suspendat. Lichidul sterilizant cădea în cascadă de o parte şi de alta. Apoi uscam porcul, întâi cu aer, pe urmă cu lumină infraroşie, apoi îl tăiam. Ar fi trebuit să fie un fel de linie, ca un fermoar biologic de-a lungul burţii – cum fusese pe vremuri, dar celulele creşteau amestecat şi nu se mai cunoştea linia respectivă.

Aşa că trebuia să tai porcul. Aveam un cutter cu vibraţii, pe care îl purtam de sus în jos într-o parte a porcului, apoi, foarte atent, îndepărtam pielea. Cum am mai spus, se adăuga colagen la greu, care făcea ca pielea să se desprindă uşor de pe carne.

Majoritatea porcilor aveau carnea moale, numai bună pentru mâncarea procesată. Fără ţesut conjunctiv sau fibră, era foarte uşor de lucrat cu carnea respectivă. Plimbam cuţitul în lungul piciorului şi tăiam hălci. Întotdeauna curgea sânge, dar nu prea mult. Cutterul era inteligent, iar sângele era strâns în

recipiente judicios aranjate. Vasele mari de sânge nu erau tăiate, ci prinse şi înnodate, atârnând apoi ca firele electrice. Ulterior le injectam hormoni de vascularizare, pentru a le stimula ramificarea şi le legam la carnea care începea să se formeze de jur împrejurul lor.

Apoi supravegheam transportarea cărnii în congelator, în partea de nord a clădirii. Bucăţile se rostogoleau pe benzile transportoare şi dispăreau în următorul departament în lanţul industriei alimentare. Zona era uitată de lume, cu cristale hexagonale de gheaţă crescând în pompele de suport care nu erau folosite aproape niciodată; lichidul care se mai scurgea uneori din porci făcea ca gheaţa să fie maroniu-roşcată. Cel mai mult uram să curăţ camerele acelea frigorifice.

Lucrurile se puteau şi strica. Se mai întâmpla să apară câte un cancer acolo unde înmulţirea celulară era întreruptă. Şi se putea răspândi foarte rapid. Uneori un tub întreg trebuia descărcat şi aruncat. Habar n-aveam unde se ducea carnea respectivă.

Odată am auzit un huruit când foloseam cutterul. Când m-am uitat la bucata de carne pe care o tăiasem, am găsit o mandibulă întreagă, cu dinţi cu tot. Dinţii păreau minusculi în comparaţie cu osul, deşi ar fi trebuit să fie suficient de mari ca să poată susţine masticaţia pentru o creatură de câteva sute de kilograme. I-am curăţat şi i-am păstrat. Felul în care arată poate spune multe despre un porc. Cineva cu mai multă experienţă decât mine ar fi putut afla ce soi de *Sus domesticus* dăduse naştere acestei gigantice fabrici de carne.

Eu îmi vedeam de treaba mea, muncă de rutină. Nici măcar nu cred că eram în totalitate conştient, stând în întunericul acela, având drept companie doar spinările

porcilor.

Dar mandibula respectivă ar fi trebuit să mă trezească. Ceva se întâmplase cu gena din tuburi. Toate genele de dezvoltare erau încă acolo, la o adică, numai că unele erau suprimate. Când au observat că nici cutterul nu intra greu în carnea porcului respectiv, m-am hotărât să-l scot din lichid şi să-l observ mai bine.

Avea un picior complet dezvoltat, cu copită cu tot. Arăta chiar ridicol, de unul singur, în aer, dar era complet, cu oase şi cu muşchi.

L-am pişcat şi a tresărit.

Trebuie să fi avut şi nişte nervi. Era cazul să iau măsuri.

Câteodată, clientului i se mai face dor de câte o bucată de carne pe bune, adică ceva cu ţesuturi, cu muşchi, cu os: o şuncă, o coastă, un cotlet. Dar la noi nu se făceau acest gen de produse. Chiar şi bucăţile de carne „reală” erau prefabricate, nu mai exista carne pe os, ca pe vremuri.

Copita mea era micuţă, dar formată complet. Îmi plăcea, aşa că m-am hotărât să o păstrez. Aveam convingerea că eliberez nu ştiu ce comoară naturală îngropată în tubul uriaş de carne. Am reprogramat cutterul, în aşa fel încât să nu taie piciorul. Mi-a încetinit puţin programul, dar tot mă încadram în timpul alocat respectivei tranşe.

Sentimentalismul nu are ce căuta într-o fermă. Ar fi trebuit să ştiu deja asta.

La următoarea tăiere, cutterul nu a putut pătrunde în piciorul respectiv, aşa că am fost nevoit să-l tai manual. Nu eram obişnuit cu lama auxiliară şi carnea tremura atât de mult, încât era cât pe ce să mă tai la un deget.

Păstrarea unei bucăţi dintr-un porc real s-a dovedit o

bătaie de cap. Iar din punctul de vedere al Sanepidului, încălcasem normele. Cariera mea adevărată era în altă parte, dar dacă pierdeam puncte, mă afecta profesional.

La următoarea sesiune de inspecţie a pieilor, am învârtit tubul, astfel încât piciorul să fie înspre mine. M-am postat în faţa lui. Încheietura piciorului era chiar la suprafaţă, ceea ce era bine, pentru că puteam să tai totul fără să mai las vreun ciot care să mă dea de gol. M-am lipit cu fruntea de peretele tubului şi am introdus lama auxiliară în picior.

Şi m-a lovit. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut în butoi cât eram de mare. Ferăstrăul mi-a căzut din mână şi a alunecat undeva la fundul bazinului. Copita s-a mai zbătut de câteva ori, apoi s-a liniştit. Dar era încordată şi chircită înspre corpul diform, parcă pregătită să mă atace din nou, dacă era cazul.

Un fior a traversat toată masa de carne, oase şi piele, stârnind valuri în bazin, iar lichidul s-a revărsat peste pereţii cisternei. Sângele de la tăietură a început să curgă.

Muşchii şi oasele erau o treabă, dar piciorul respectiv avea nervi, care găsiseră sânge.

De unde ştia piciorul acela să mă lovească? Nervii musai duceau undeva.

Poate eram nebun, dar m-am hotărât să fac o disecţie ca să găsesc cauza reacţiei, să repar lucrurile pentru ca fluxul de producţie să revină la normal. Mi-am recuperat lama din bazin şi am tăiat adânc în porc, verificând carnea, care de altfel era la fel de moale ca toată carnea, din câte se părea.

Am găsit şi am scos câteva coaste şi un fel de ţesut despre care ulterior am aflat că era o vezică urinară care nu reuşise să se dezvolte. O uretră ieşea din vezică, dar nu exista niciun rinichi, aşa că se termina

brusc.

Sub vezică, de-a lungul şirei spinării, am găsit o gâlmă. Acolo era adevăratul secret al porcului.

Oase craniene nu avea, nu avea nici duramater, dar pot spune că exista un creier, protejat de un meninge flexibil şi de pia mater, care parcă era făcut din cauciuc.

Porcul original avea destulă scoarţă cerebrală ca să poată fi considerat un animal inteligent.

Or, tuburile astea nu aveau cum să fie inteligente. Dar ştiam destulă anatomie animală ca să-mi dau seama că porcul dezvoltase partea creierului unde erau funcţiile motorii, de aceea mă lovise cu piciorul.

Nu puteam face nimic pentru el, fiindcă animalul nu vedea, nu auzea, nu vorbea. Dar putea simţi durerea.

Era o simplă eroare în sistem. O defecţiune genetică, o generaţie de celule nervoase care se dezvoltaseră haotic. Mi-am imaginat cât se chinuise sub lama cutterului, inervaţiile erau mai dezvoltate decât crezusem că era posibil, aşa că porcul simţise tot ce se întâmplase cu el.

În uriaşa cameră era o tăcere de mormânt. Stăteam acolo, mângâind bucata de piele care rămăsese din el, neştiind dacă simţea sau nu mângâierea.

Trebuia să întocmesc un raport, pentru ca şi ceilalţi să fie atenţi, în caz că se mai întâlneau cu o astfel de malformaţie.

Dar nu am spus nimănui, ci am scos creierul, nervii şi celelalte organe.

Apoi am făcut un sote cu unt din creier, ca un ultim semn de respect pentru porc, fiindcă aceasta era menirea lui. Căci e un mare păcat să omori un animal crescut pentru carnea lui şi să nu-l mănânci.

Cred că le-am cam ars, că erau prea crocante. Oricum, mi-au stat în gât. De aceea am devenit

Îmblânzitor. Şi de aceea nici nu renunţ. Am început ceva, acum nu mai dau înapoi. Acum că mi-ai citit confesiunea, Berenika, poate mă înţelegi mai bine.

Non-întâlnirea
Casa din desert a lui Mark şi a lui Berenika

Merg prin fiecare cameră din casă, de parcă ar fi cineva ascuns în vreuna. Dar nu ai unde să te ascunzi, mobila fusese îndepărtată, iar camerele cu podeaua din piatră locală păreau să fi fost măturate de echipele de detectivi şi poliţişti, pentru că nu mai păstrau nicio urmă a foştilor ocupanţi.

Prin ferestrele înalte ale salonului se vedea dealul înalt din depărtare, ca un vapor scufundat pe o parte.

Aud o bufnitură din garajul de la subsol şi un murmur de voci. Un bărbat şi o femeie.

Eram sigur că Berenika avea să-l părăsească iar. Nu avea nicio logică să mai rămână cu el. Dar trebuia să profite de influenţa lui. Crezusem că sunt plecaţi departe, să restaureze cine ştie ce ocean secat, să nu dea de mine aici, târându-mă prin casa lor ca un crab care şi-a pierdut carapacea şi umblă de colo-colo zgribulit de frig.

— Cine-i acolo?

E Paolo. Stă, cât e el lung şi slab, în cadrul uşii largi, parcă vrând să demonstreze cât de inutil de mare e intrarea respectivă.

— Eu…

— A, îl ştiu.

Tipa aceea mică şi blondă, Mria, trece pe lângă el cu o pungă maro de hârtie, parcă simbolică pentru „cumpărături”: nişte frunze de ţelină şi o baghetă franţuzească ies din ea.

— E Îmblânzitorul. Omul lui Mark.

— Omul lui Mark.

Ochii lui Paolo sunt albastru-deschis, până acum nici nu am observat cât de limpezi şi de atenţi sunt. De fapt, nici nu m-am uitat la el până acum, iar el cu siguranţă nu s-a uitat la mine.

— Şi ce caută aici?

— Nu ştiu, strigă Mria, care deja a ajuns în bucătărie. Poate dresează popândăii. De ce nu-l întrebi?

— Sunt aici să iau câteva lucruri, am spus.

Ceea ce e destul de adevărat. Cel puţin acum e.

— Hei, şi noi la fel, zise Paolo. Am putea să facem un club al oamenilor care fac curăţenie după Mark şi Berenika.

— Lasă ironiile, Paolo, interveni Mria, deschizând şi închizând uşile de la dulapuri. Parcă au spus că au lăsat o tigaie... ah, uite-o. Berenika ne-a cerut o favoare, din moment ce vom fi vecini.

Care vecini? Mark a ridicat casa asta unde chiar nu e nimic de jur împrejur, numai dealuri uscate şi văi în Marele Bazin. Singurele forme de viaţă din regiune sunt o turmă de antilope care obişnuiesc să stea mai mult în sud, unde este mai multă apă. Şi singura plantă vizibilă este câte o tufă obosită de chaparral. Tulpinile acelea negre sug toată apa din solul de jur împrejur, făcând un cerc de pământ atât de uscat, încât nicio sămânţă nu va germina acolo în următorii o mie de ani. Împărăţia lor e mică şi uscată, dar acolo plantele astea sunt stăpâni absoluţi.

— De ce ţi-ai ascuns maşina? întrebă Paolo.

— Din obişnuinţă.

— Şi atunci ce faci aici?

— Poate are de gând să se instaleze aici, zise Mria scoţând capul din bucătărie. De undeva din spatele ei se aude o sfârâială. Vrei ceva de mâncare, domnule Îmblânzitor de animale? Altfel va trebui să luăm cu noi ce nu reuşim să mâncăm.

Niciodată nu mi s-a părut că Mria ar avea vreun talent culinar, dar, sincer să fiu, nici nu am fost prea atent la ea. Aveam ochi numai pentru Berenika.

— Cu plăcere, da, numai că eu nu am adus nimic.

— Nici nu ne aşteptam să aduci, zise ea şi s-a făcut nevăzută în bucătărie.

— Berenika va deveni şi ea Îmblânzitoare, mă informă Paolo, să vadă cum se fac lucrurile.

— E cale lungă şi anevoioasă. Mult mai puţin distractiv decât pare.

— Păi, pare să ştie asta, zice Paolo. Probabil i-ai mai explicat una-alta.

— Am încercat.

— Văd că nu ai de gând să întrebi, spuse Mria întinzându-mi nişte tacâmuri învelite în şerveţele, să le pun pe masă. Berenika s-a împăcat cu Mark şi au plecat amândoi pe nu ştiu ce insulă de corali să readucă peştii în zonă, să înveţe tonii să se apere, sau ceva pe-acolo. Să nu-mi spui că nu-ţi pasă.

— Nu am dreptul să-mi pese, am reuşit să bâigui într-un final.

— Furculiţele vin în partea cealaltă, m-a corectat ea sever. Nu trebuie să ai vreo legătură cu cineva ca să-ţi pese.

— Ah, ce să-ţi spun, se foieşte Paolo pe lângă noi, neştiind ce să facă. Omul a dat-o în bară. A vrut să aranjeze lucrurile într-un anume fel, s-o antreneze pe Berenika să vină cu el, numai că n-a făcut-o.

Încerc să nu fac niciun zgomot, dar tot se aude când înghit nodul din gât.

— Nu trebuie să hrăniţi peştii ăia? ne-a întrebat Mria. Haideţi duceţi-vă, mă ocup eu de masă.

— Peştii, spuse Paolo în timp ce coborâm scările la subsol. Nu tu i-ai pus aici?

— Ba da, primul meu proiect cu Mark. Sunt nişte

subspecii aproape pe cale de dispariţie – din cauza agriculturii a scăzut nivelul apelor şi locurile unde înotau ei au secat. Pare să le meargă destul de bine, se înmulţesc. Sper ca noul proprietar să aibă grijă de ei.

— E stipulat în contractul de vânzare. Dacă nu vrei peştii, cumperi altă casă.

Mulţi oameni cred că, prin felul în care păcălim natura, ne arătăm puterea. Dar, pe de altă parte, ne obligă să avem grijă de ea mereu.

Măcar pe unii dintre noi, mă rog.

În întunericul răcoros se aude apa clipocind sub picioarele noastre şi prin pereţi. Un bazin cu apă ocupă centrul subsolului. Cum stăm noi pe margine, se văd în jos tuneluri care duc adânc sub pământ în toate direcţiile.

În prezenţa noastră, apa capătă o strălucire albastră. Peştii nu ne pot vedea, dar ne lasă pe noi să-i vedem.

— Tu ai… făcut asta?

Paolo se uită la mine cu ochii mari de uimire.

— Da, am lucrat la proiect. Au fost câteva obiecţii, că nu există nicio peşteră în zonă care să aibă apă, dar Mark s-a oferit să plătească să facem asta, altă soluţie nu aveam. Dar nu le poţi avea pe toate.

Peştii orbi au ochi. Sau, mai bine zis, ei dezvoltă ochi în mod normal, până la un punct. Gena responsabilă de dezvoltarea ochilor este încă acolo, încă activă. Se formează globul ocular şi pupilele. Dar apoi, o altă genă, care încearcă să ocupe un loc cât mai în faţă – la propriu – simţul mirosului, esofagul, întreaga structură chimico-fizică senzorială de care are nevoie peştele pentru a supravieţui în bezna deplină a peşterilor de la sute de metri adâncime, această genă îşi bagă buldozerele în zonă şi îşi instalează sediul exact în fata ochiului. Care se retrage din faţa noului ţesut şi

dispare.

Mi-am plimbat mâna pe suprafaţa apei. Mark îmi spusese că aici îi plăcea lui Berenika cel mai mult. Unul din motivele pentru care o atrăsese casa asta. Vreau şi eu să văd ce vedea ea.

Şi peştii au început să vină, înotând, au ieşit din peşterile lor, în lumina slabă şi albăstrie a camerei. Pielea lor este complet albă, cu semne albastre ca nişte tatuaje. Ochii orbi simt ce e în jurul lor, se învârt fără să se atingă, în căutarea hranei microscopice.

Mi-am întins degetul deasupra apei, fără să o ating însă. E mai bine pentru ei să nu afle că altcineva e aici. Dar oricum e prea târziu. Chiar dacă ar şti că am fost aici şi că le-am hotărât soarta, tot nu le-ar păsa.

— Hai, i-am spus lui Paolo.

Totul este automatizat, dar tot parcă e bine să rămânem acolo pentru a supraveghea. Cercetez cu grijă nisipul de pe jos să nu fie vreo problemă cu cablurile de alimentare şi dau de…

Paolo e lângă mine şi se uită tot în podea.

— Asta a fost pisica ta?

— Nu e pisica mea, e doar o cunoştinţă. Am lucrat împreună o vreme. Pe urmă…

— Acum lucrează şi pentru Mark?

Amprenta e clară. Chiar prea clară, aş zice, ca şi cum ar fi dat o mostră de amprente pentru poliţie. Dar, după toate aparenţele, puma a venit aici ca să se odihnească. O peşteră pare un loc bun să te ascunzi. Nu pot să-mi dau seama cât timp a stat aici.

— Peştii… sunt în siguranţă acolo, dedesubt? întrebă Paolo.

— Sistemul recirculă apa şi este închis. Deci pot supravieţui. Bine, peştera nu ar rezista unui dezastru major. Dar mai mult ca sigur, noii proprietari vor veni să le cureţe apa şi să-i hrănească.

Capacul pare din piatră solidă, dar eu ştiu că este doar o copertină subţire din aliaj stropit cu praf de piatră. Se închide peste apă, peste amprenta pumei, peste urmele lăsate de noi când am coborât aici. Lumina albastră dispare, acoperită. Viaţa casei este ascunsă până când altcineva se va întoarce aici, ca să o readucă la lumină.

Puma nu va şti niciodată că am fost aici, deci nu-mi va simţi lipsa, dar va simţi o schimbare în viaţa ei, acum că nu mai fac parte din ea.

— Hai sus, strigă Mria din capul scărilor. Mâncarea e gata.

— Ce vei face acum? întrebă Paolo.

— Am un alt proiect la care lucrez.

— Mark cred că te-a plătit o grămadă. Trebuie să fie o superaventură sălbatică.

— Nu chiar o superaventură, e doar ceva ce trebuie făcut.

O potenţială întâlnire
Zona de studiu urban #7

Din când în când, câte o bucată de ipsos cade din tavanul înalt. De obicei, asta se întâmplă la câteva zile după o ploaie zdravănă. Apa se infiltrează prin diversele straturi care formează acoperişul gării. Ai zice că nu mai e nicio floare pe sus rămasă întreagă, dar constructorii au făcut exces de zel şi s-au întrecut în decoraţiuni ascunse.

Câteodată mai cad şi din senin, cum a fost azi-dimineaţă. Mă trezesc speriat, când aud ecourile unei bufnituri undeva în depărtare.

De obicei mă ridic şi inspectez, încercând să-mi închipui ce bucată de sus a mai căzut în movila de moloz din camera de aşteptare. Nu are niciun rost, dar mă simt bine când văd ce şi de unde pică, de parcă aş

înţelege rostul lucrurilor pe aici.

Dar astăzi nu am chef să mă ridic. Mă bag mai bine în sacul de dormit şi privesc lumina palidă a dimineţii urcându-se pe geamurile înalte. Porumbeii care au lăsat o crustă groasă pe ferestre uguie undeva pe sus.

Mă aflu aici de câteva luni deja, dar încă nu m-am obişnuit cu pustietatea locului. Oare toată lumea a plecat din oraş spre alte locuri mai bune? Cândva a fost un oraş foarte mare. Mă plimb pe străzi zile întregi, urc cu grijă pe podurile ruginite, sar peste şanţurile unde cândva au fost ţevile de canalizare. Locul nu a fost proiectat să interacţioneze cu natura, era un oraş totalmente uman, acum părăsit.

Mare parte din clădiri s-au dărâmat şi s-au prefăcut în grămezi de moloz şi fier, înalte de câţiva metri. De-a lungul şi de-a latul a început să crească pădurea. Există un oraş mic, modern, undeva pe râu în sus, dar are propriul mediu şi niciodată nu duc animale acolo.

Aşa că acum trăiesc printre bălării: arbuşti cu frunze ţepoase, crapi care înoată prin noroi, copaci care se înalţă rapid şi porumbei. Vânez printre turme de cerbi speriaţi care pasc iarba ce creşte printre ramurile căzute ale salcâmilor şi arţarilor. Uneori, o haită de canide mai trece, certându-se, prin zonă. O corcitură de câini şi coioţi, aceste canide sunt urâte, nefotogenice şi murdare. Niciun Îmblânzitor nu a lucrat cu ele ca să le aducă în vreun oraş. Niciun trecător nu a dat, întâmplător, în zori, ochii cu frumuseţea lor sălbatică. Când le aud urlând în toiul nopţii, îmi pun o pernă pe cap, ca să-mi acopăr urechile.

O cioară croncăne afară, semn că a sosit timpul să mă ridic din pat. Toate animalele mă văd, dar numai ciorii respective pare să-i pese că mă aflu aici. Are un soi de afecţiune reptiliană pentru persoana mea, pentru că sperii animalele mici când ies la vânat şi

câteodată o surprind uitându-se fix la mine, cu capul într-o parte, cântărindu-mă cu ochii ei lipsiţi de orice expresie, încadraţi de un cerc galben. Încerc să nu îi atribui emoţii omeneşti, dar nu reuşesc niciodată. Poate nici nu sunt făcut să lucrez cu animale.

Măcar n-am botezat-o. Când le dăm un nume animalelor noastre, ne minţim că ne aparţin mai mult decât ne aparţin în realitate. Îmi închipui că, în felul ei, mă respectă, dar tot nu îi înţeleg reacţiile. Deocamdată, vieţile noastre decurg cam la fel, aşa că ne înţelegem. Pasărea îmi anticipează de cele mai multe ori acţiunile, dar nu întotdeauna, şi acesta este, după cum se ştie, secretul unei relaţii de succes.

Nu există o lume naturală. Dacă termenul a avut vreodată un înţeles, în ultimii ani şi l-a pierdut complet. Scenariile apocaliptice cum că lumea naturală se va întoarce împotriva oamenilor sunt nişte poveşti de speriat copiii. Natura nu are motivaţii, nu are dorinţe sau vreun ţel final.

În afară de cele pe care i le dăm noi. În cele din urmă, ies din sacul meu de dormit, mă spăl pe faţă în ligheanul pe care îl umplu de obicei cu apă înainte de a mă culca şi ies afară. E înnorat şi frig. Îmi ies aburi pe gură. Îmi place să cred că vremea e împotriva mea. Cum nu prea am mijloace de apărare împotriva ei, singura mea soluţie este să mă adaptez, aşa cum fac toate vietăţile în jurul meu. Ciulesc urechile să captez orice zgomot, amuşinez aerul să prind mirosurile pe care le poartă, ascult vântul să văd ce aduce cu el. Sunt în alertă tot timpul.

Afară, ceva îmi atrage atenţia pe pământ. Îngenunchez, să văd mai bine. Întind mâna, dar o retrag imediat, înainte ca degetele mele să poată strica urma.

Este o amprentă parţială: o perniţă mare, rotundă, în

centrul labei şi două urme de degete. Nu sunt urme de gheare. După dimensiunile urmei, e o felină mare.

Mă aplec peste amprentă şi îmi apropii nasul de pământ. Şi după miros, tot felină e.

Ar putea fi un râs, am mai văzut şi alte urme, care puteau fi ale lui. Un râs ar fi în regulă, dar nu cred că e. În urmă cu câteva zile, găsisem o grămadă de materii fecale. Ca şi urma, era mare, mai mare decât cele de canid. Şi mai avea şi nişte fire de păr prin ea, semn că era un animal care se spală cu limba aspră. Părul era de culoare maro-roşcat, nuanţa pe care o cunoşteam foarte bine.

M-am ridicat în picioare, gata să-mi încep ziua. Dacă prin preajmă se afla o pumă, nu voi apuca să o văd. Nu am nicio şansă. Dar voi continua să o caut.

Oricine mă poate găsi aici, dacă vrea. Berenika ştie sigur că sunt aici, deci poate veni să mă observe în habitatul meu natural. Dacă o să vrea, evident.

E de-a dreptul ridicol. O pisică mică de casă poate ajunge până aici pe poteca îngustă, atât timp cât se fereşte de canide, lynxul are şi mai puţine şanse, iar pentru o pumă este imposibil. O pumă are nevoie de un teritoriu de cel puţin douăzeci de kilometri pătraţi pentru a putea supravieţui, iar pe un teren atât de sărac în pradă are nevoie de o suprafaţă mult mai mare, iar aici nu exista o arie atât de întinsă, nu încă. E de ajuns să vânezi un cerb şi toate animalele vor pleca în altă parte. Încă nu sunt dresate să uite, să umble în cerc şi să se întoarcă în acelaşi loc. Cel puţin pentru o perioadă.

Aşa că am mult de muncă. Diversele porţiuni de pădure pot fi împletite la un loc în minţile animalelor sălbatice care se găsesc aici. Ceea ce şi facem. Luăm arhipelagurile întinse şi le rearanjăm în capul animalelor, în continente. Le dăm posibilitatea să

trăiască în lume, aşa cum am trăit şi noi.

Deci muncesc, trăiesc şi sper.

Mi-o închipui pe Berenika undeva într-o cameră goală din oraş, într-o casă din cărămidă roşie în mijlocul unui pâlc de copaci, ca o carte stingheră pe un raft gol. Din moment ce este doar imaginaţie, pot intra şi în detalii. Berenika stă într-un dormitor unde cineva schimbă tapetul în fiecare an. Căldura şi umezeala pe care le-a adus în locuinţă au înmuiat aracetul cu care era lipită hârtia moale, care se coşcoveşte strat după strat. Când se trezeşte, înainte de zori, aude şoapta florilor căzânde şi a coarnelor bogate ale cerbilor care se încaieră.

Nu cred că ea chiar e acolo. Are treburi mai importante de făcut.

Mark este genul de bărbat care crede că pe nevastă o păstrezi lângă tine dacă o încurajezi să evolueze. Ceea ce e un avantaj pentru el, îl face un adversar puternic. Dar eu am lucrat cu el şi ştiu că e obositor să stai lângă un tip ca el. E un ticălos, pe bune acuma. Şi eu oi fi un voyeur îngrămădit şi ridicol, dar ştiu ce fac. Femeile sunt atrase de bărbaţii care îşi cunosc meseria. Aşa că mai există o speranţă.

Între timp, am de lucru.

FĂURITOAREA DE NAVE

Aliette de Bodard

Traducere din limba engleză
Maria Drăguţ

Scriitoarea Aliette de Bodard este inginer software. S-a născut în Statele Unite ale Americii, dar a crescut în Franţa, unde şi locuieşte acum. Scrie de doar câţiva ani, proza ei scurtă a fost publicată în *Interzone, Asimov's Science Fiction, Realms of Fantasy, Orson Scott Card's Intergalactic Medicine Show, Writers of the Future, Coyote Wild, Electric Velocipede, The Immersion Book of SF, Fictitious Force, Shimmer* şi altele. În 2010 i-a apărut primul roman, *Servant of the Underworid.*

Povestirea captivantă care urmează ne poartă în viitorul îndepărtat al unei lumi alternative în care China a descoperit Lumea Nouă înaintea lui Columb şi a transformat-o în colonie şi ne prezintă o femeie cercetător, responsabilă cu proiectarea unei nave spaţiale cu inteligenţă proprie, a cărei viaţă atârnă de succesul unei misiuni…

Navele erau fiinţe vii, ca oamenii. Dac Kien ştiuse întotdeauna asta, chiar înainte să ajungă la habitatul inginerilor – chiar şi înainte de a fi văzut roboţii afară, pe orbită, asamblând monstrul acela metalic, încetul cu încetul.

Demult, strămoşii ei sculptaseră în jad, în vremurile demult apuse ale dinastiei Le pe vechiul Pământ: nu

ciopârţeau blocurile uriaşe verzi să ia forma pe care o doreau ei, ci mai degrabă săpau în piatră până când descopereau adevărata formă ascunsă înăuntru. Cum era cu jadul, la fel era şi cu navele. Secţiunile din exterior nu puteau fi forţate să se asambleze. Trebuiau îmbinate într-un tot perfect, fără nicio fisură, pentru a fi, în cele din urmă, locuite de Minte, care era o parte la fel de importantă din vas ca fiecare cui sau sârmă.

Orientalii şi mexicanii nu înţelegeau. Ei vorbeau despre reciclare, despre eficienţa proiectului: ei vedeau numai părţile luate de la alte nave şi presupuneau că erau refolosite pentru a economisi timp şi bani. Ei nu înţelegeau de ce munca lui Dac Kien ca Mare maestru al armoniei designului era cea mai importantă: vasul, odată făcut, va fi o entitate întreagă şi unică, nu o cârpeală de resturi adunate de la zece mii de alte nave. Dac Kien – şi cine avea să vină la ea, purtătoarea Minţii – avea să aibă onoarea de a transforma navele în fiinţe, de a transforma metalul şi cablurile şi celulele solare într-o entitate care va traversa hăul dintre stele.

Uşa se deschise, dar ea nu-şi ridică privirea. Lumina de la picioare îi spunea că erau probabil unii dintre proiectanţii şefi, Miahua sau Feng. Niciunul dintre ei nu ar fi deranjat-o fără un motiv bine întemeiat. Cu un oftat, se deconectă de la sistem cu o scuturare de mână şi aşteptă ca schema să dispară din câmpul său vizual.

— Excelenţa Voastră.

Glasul lui Miahua era blând, se ţinea dreaptă, cu tenul palid şi neted precum ceara de lumânări.

— Nava s-a întors. Este cineva la bord cu care trebuie să vă întâlniţi.

Dac Kien se aşteptase la multe lucruri: un coleg de

la examinări venit să-i facă o vizită de curtoazie, un cenzor imperial de la Dongjing trimiţând-o în altă parte, chiar mai departe de capitală; sau poate cineva din familia ei, mama sau sora, sau soţia unchiului, venită să-i reamintească de greşeala de a se fi sacrificat pentru cariera ei.

Dar nu se aşteptase la un necunoscut: o femeie cu tenul închis, destul de închis cât să fie ea însăşi vietnameză, cu buzele palide şi subţiri, ochii rotunzi ca luna plină.

O aztecă. O străină... Dac Kien blocase gândul înainte de a se formula în întregime. Căci femeia nu purta bumbac, nici pene, dar mătasea din care erau făcute robele de mătase tradiţionale pentru o gospodină din Xuyan şi cele cinci daruri de nuntă (toate din aur pur, de la colier până la brăţări) străluceau precum stelele pe tenul ei închis.

Privirea lui Dac Kien coborî spre curba pântecului: o umflătură rotundă atât de voluminoasă, încât îi strica armonia siluetei.

— Bine ai venit, soră mai mică. Eu sunt Dac Kien, Mare maestru al armoniei designului pentru acest habitat.

Folosise tonul formal şi adresarea oficială pentru un străin.

— Soră mai mare...

Ochii femeii aztece aveau vinişoare roşii, înfipţi adânc în obrajii bucălaţi.

— Mă numesc, spuse ea, punându-şi mâna la burtă de parcă ar fi vrut să şi-o smulgă, Zoquitl.

Numele îi ieşi de pe buze ca un suspin, accentul vocii coborând în profunzimile limbii ei materne.

— Mă numesc Zoquitl.

Privirea i se pironi undeva sus şi începu să

vorbească repede, sacadat, de parcă rostea o frază învăţată pe de rost, repetată de multe ori.

— Eu sunt pântecele şi leagănul, născătoarea şi purtătoarea Minţii.

Stomacul lui Dac Kien se contractă de parcă i-ar fi dat cineva un pumn.

— Aţi venit prea devreme. Nava…

— Nava trebuie să fie gata!

Exclamaţia o luă prin surprindere. Toată atenţia ei fusese concentrată pe femeie – Zoquitl – şi pe motivul care o adusese acolo. Acum se forţă să se uite spre celălalt pasager al navei: un bărbat Xuyan în jur de treizeci de ani. Accentul lui părea să fie din regiunea Anjiu, pe a cincea planetă, robele sale – cu insigna cu potârniche şi butonii de aur – erau ale unui oficial minor de rangul al şaptelea, dar erau marcate cu simbolul yin-yang, alb orbitor şi negru ca noaptea pe haina de mătase.

— Sunteţi maestru de naşteri, spuse ea.

— Am această onoare, răspunse el, făcând o plecăciune.

Chipul îi era aspru, colţuros, în unghiuri pe care pica lumina ici şi colo, buze subţiri şi pometi înalţi.

— Iertaţi-mi impoliteţea, dar nu avem timp de pierdut, adăugă el.

— Nu înţeleg…

Dac Kien se uită din nou la femeie, ai cărei ochi erau sticloşi de durere.

— Vine înainte de vreme, spuse ea sec şi nu se referea la sosirea lor aici.

Maestrul de naşteri dădu din cap.

— Cât mai e?

— O săptămână, cel mult, răspunse bărbatul, făcând o grimasă. Nava trebuie să fie gata.

Dan Kien simţi un gust metalic în gură. Nava era

departe de a fi terminată şi, asemenea unei statui de jad, nu putea fi nici grăbită, nici corectată, nici făcută de mântuială. Dac Kien şi echipa ei o proiectaseră special pentru Mintea din pântecele lui Zoquitl: plecând de la specificaţiile pe care i le dăduseră alchimiştii imperiali, balanţa delicată a dispoziţiilor, trăsăturile şi structura fiinţei pe care o purta Zoquitl. Nava nu avea să răspundă la nimic altceva: doar Mintea lui Zoquitl va fi capabilă să preia camera inimii, s-o accelereze şi s-o poarte în adâncimi, acolo unde călătoriile interstelare erau posibile.

— Nu pot… începu Dac Kien, dar maestrul de naşteri scutură din cap şi ea nu avu nevoie să-l audă ca să ştie ce avea să spună.

Trebuia să termine. Acesta fusese postul pentru care se bătuse, după ce ieşise pe locul al doilea la examenele finale, asta îşi dorise să fie, nu magistrat în vreun tribunal pe undeva, nu funcţionar bine plasat în administraţia palatului, nu caligraf în prestigioasa Curte a pensulelor de scris, aşa cum ar fi fost normal şi ar fi vrut familia ei. După ce avea să facă aici o va judeca curtea imperială.

Nu va mai avea o a doua şansă.

— O săptămână.

Hanh dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

— Dar cine cred ei că eşti, un supraveghetor într-o fabrică aztecă?

— Hanh.

Fusese o zi lungă şi Dac Kien se întorsese acasă căutând pacea. Retrospectiv vorbind, ar fi trebuit să ştie cum va primi Hanh vestea: partenera ei era o artistă, poetă, veşnic în căutarea cuvântului perfect, al aluziei potrivite – omul care înţelegea pe deplin delicateţea actului de a proiecta o navă spaţială, unde

nu trebuia să fii distras de urgenţele momentului.

— Trebuie s-o fac, răspunse Dac Kien?

Hanh făcu o grimasă:

— Pentru că te presează? Ştii cum va arăta.

Arătă spre masa joasă de mahon aflată în centrul camerei. Macheta navei plutea în interiorul unui cub translucid, învârtindu-se uşor – imagini din interior se intersectau cu imaginile navelor care o inspiraseră: tot ce era mai bun de la *Crapul roşu* până la *Muntele auriu* şi *Floarea albă-ca-zăpada.* Fuzelajul strălucea în întuneric, rotindu-se, îndoindu-se încet şi subtil până când deveni structura finală a navei care avea să părăsească habitatul.

— E un întreg, surioară. Nu-l poţi ciopârţi sperând să-ţi păstrezi intactă reputaţia.

— Femeia ar putea muri, spuse Dac Kien în cele din urmă. La naştere, şi ar fi şi mai rău dacă ar muri pentru nimic.

— Femeia? E o gui – o străină.

Asta înseamnă că nu conta.

— Şi noi am fost străine, odată demult, răspunse Dac Kien. Ai memorie scurtă.

Hanh deschise gura, dar o închise. Ar fi putut să spună că ea nu era chiar străină, fiindcă în China, ţara-mamă a poporului xuya, se purtaseră secole de-a rândul rochii Dai făcute de femeile vietnameze; dar Hanh era mândră să fie vietnameză şi cu siguranţă nu avea să intre în astfel de detalii ruşinoase.

— Fata este cea care-ţi provoacă griji?

— Ea face ce vrea, spuse Dac Kien.

— Pentru recompensă.

Vocea lui Hanh era uşor dispreţuitoare. Majoritatea fetelor care purtau Minţi în pântece erau tinere şi disperate, dispuse să înfrunte pericolele unei sarcini în schimbul încheierii unei căsătorii cu un oficial

respectabil. Pentru propriul statut, pentru o familie care le-ar fi primit în sânul ei şi o şansă de a da naştere unor copii cu o origine bună.

Atât Hanh, cât şi Dac Kien refuzaseră toate astea, cu mult timp în urmă. Pentru ele, ca pentru oricare cetăţean al Xuyanului care avea relaţii cu persoane de acelaşi sex, nu aveau să existe copii: nimeni nu le va aprinde lumânări pe altarele strămoşilor, nimeni nu le va cânta şi nu le va onora numele când nu vor mai fi. În viaţă, ele aveau să fie cetăţeni de mâna a doua, fiindcă nu-şi îndepliniseră datoria faţă de strămoşi; când vor muri, aveau să fie date uitării, duse ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

— Nu ştiu, spuse Dac Kien. E aztecă. Ei văd lucrurile altfel acolo.

— Dar, din câte mi-ai zis, o face pentru cei din Xuyan.

Pentru faimă, pentru copii, pentru toate lucrurile pe care Hanh le dispreţuia – pe care ea numea cătuşe, nevoia copleşitoare a celor din societatea lor de a face copii, generaţie după generaţie.

Dac Kien îşi muşcă buza, invidiind certitudinile lui Hanh.

— Nu prea am de ales.

Hanh rămase tăcută o vreme. În cele din urmă, veni să se aşeze în spatele iubitei ei, părul căzându-i pe umerii lui Dac Kien, în timp ce degetele îi mângâiau uşor ceafa.

— Tu eşti cea care îmi spune că mereu avem o alternativă.

Dac Kien scutură din cap. Zisese asta când se săturase de presiunile constante ale familiei sale că trebuia să se mărite şi să aibă copii; când stăteau una lângă alta în întuneric după ce făcuseră dragoste şi ea vedea viitorul întinzându-se înaintea lor, fără copii,

liber de prejudecăţi.

Hanh, oricât se străduia, nu putea înţelege. Ea îşi dorise întotdeauna să fie cărturar, toată viaţa ei ştiuse că, atunci când va creşte, se va îndrăgosti de o altă femeie. Mereu obţinuse tot ce îşi dorise – şi era convinsă că, pentru a obţine ceva, era suficient să-ţi doreşti mult acel lucru.

Iar Hanh niciodată nu-şi dorise şi nu-şi va dori copii.

— Nu e acelaşi lucru, spuse Dac Kien în cele din urmă, relaxându-se sub mângâierile lui Hanh.

Era într-adevăr altceva, chiar şi Hanh trebui să recunoască.

— Eu am ales să vin aici. Am ales să-mi fac un renume din astea. Şi întotdeauna trebuie să ne ducem planurile până la capăt.

Palmele lui Hanh se crispară pe umerii ei.

— Nu ar trebui să vorbeşti aşa. Te văd cum eşti măcinată de regrete, întrebându-te dacă mai ai timp să te întorci la respectabilitate. Dar tu ai ales deja, m-ai ales pe mine, această viaţă, aceste consecinţe. Amândouă am ales.

— Hanh…

„Nu asta e problema”, ar fi vrut să spună Dac Kien. O iubea pe Hanh, din toată inima, dar…

Era o piatră aruncată în întuneric; o navă în derivă… pierdută, fără familie sau fără un soţ care să fie alături de ea, fără un copil care s-o mângâie şi care să trăiască după ce ea va fi pierit.

— Maturizează-te, surioară.

Vocea lui Hanh era aspră, chipul îi era întors spre picturile cu peisaje de pe pereţi.

— Nu eşti o jucărie sau sclavă, în niciun caz a familiei tale.

Deoarece toţi o dezmoşteniseră. Dar cuvintele, ca de obicei, îi veneau greu lui Dac Kien. S-au dus la

culcare cu umbra supărării vechi în pat între ele, ca lama unei săbii.

A doua zi, Dac Kien stătea aplecată asupra machetei navei cu Feng şi Miahua, întrebându-se ce ar mai putea schimba. Părţile erau complete, asamblarea avea să le ia cel mult trei zile, dar structura rezultată nu va fi niciodată o navă. Cel puţin asta le era clar tuturor. Făcând abstracţie de teste, aveau în faţă o muncă de cel puţin o lună – tuşeuri migăloase şi subtile ale roboţilor asupra întregului sistem pentru a fi conform cu Mintea care îi era destinată.

Dac Kien luase cubul transparent de acasă şi îl dusese la birou, ignorând privirea înfuriată a lui Hanh. Acum se adunaseră cu toţii în jurul lui enunţându-şi tot felul de teorii, cănile de ceai, uitând de febra momentului.

Fruntea ridată a lui Feng era adâncită de concentrare în timp ce bătea cu degetul într-o latură a cubului.

— Am putea modifica forma acestui coridor, aici. Punem lemn peste tot…

Miahua scutură din cap. Ea era Maestrul vântului şi apei, unul din cei mai pricepuţi oameni în citirea liniilor de influenţă, omul la care venea Dan Kien pentru un sfat atunci când ea însăşi se îndoia de câte ceva în privinţa proiectului. Feng era Comisar pentru provizii, ocupându-se de sistem şi de securitate, în multe privinţe opusă temperamental de Miahua, cu talent pentru detalii, pragmatică, acolo unde Mihaua era aproape mistică.

— Umorile apei şi ale lemnului vor stagna aici, în camera de control.

Miahua îşi strânse buzele, apoi arătă spre pupa subţire a vasului.

— Forma acestei secţiuni trebuie modificată.

Feng oftă.

— Aici nu e o bagatelă. Echipa mea trebuie să rescrie toată partea electronică…

Dac Kien le ascultă contrazicându-se, absentă, intervenind din când în când cu câte o întrebare ca să nu lase conversaţia să se stingă. În minte, avea forma vasului, îl simţea respirând prin cubul de sticlă şi prin straturile de fibră şi metal care îl separau de structura de afară. Avea în faţa ochilor forma Minţii – esenţele şi emoţiile care o formau, amplasarea prizelor şi cablurilor, a muşchilor şi a cărnii – şi le aduse pe toate la un loc cu grijă, încet, până când păreau făcute să fie împreună.

Îşi ridică brusc privirea. Feng şi Miahua rămăseseră tăcute, aşteptând-o pe ea să spună ceva.

— Facem aşa, zise ea. Înlăturăm cu totul secţiunea asta şi schimbăm întreaga structură.

În timp ce vorbea, întinse mâna în matricea de sticlă şi scoase cu grijă secţiunea cu pricina, rerutând coridoarele şi restabilind lungimea cablurilor, punând o altă caligrafie decorativă pe pereţii curbaţi ai vasului.

— Nu cred… începu Feng, apoi se opri. Miahua?

Miahua se uita la noul design, analizându-l cu atenţie.

— Am nevoie de timp să mă gândesc, Excelenţa Voastră. Lăsaţi-mă să mă consult cu oamenii mei.

Dac Kien făcu un gest de aprobare.

— De acord, dar nu uita că nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Luară fiecare o copie a proiectului împăturită sub mânecile lungi. Rămasă singură, Dac Kien se uită din nou la vas. Era mic şi turtit, disproporţionat – nici pe departe vasul pe care şi-l imaginase, departe de spiritul muncii sale: era o caricatură a proiectului

iniţial, ca o floare fără petale, sau un poem fără metafore, care pluteşte deasupra aluziilor fără să le exprime pe de-a-ntregul.

— Nu avem întotdeauna o alternativă, şopti ea.

S-ar fi rugat la strămoşii ei dacă ar fi crezut că o ascultă. Poate că o făceau. Poate ruşinea de a avea o fiică fără urmaşi fusese ştearsă de înalta poziţie la care ajunsese prin muncă. Sau poate că nu. Mama şi bunica ei fuseseră de neînduplecat; cum să creadă că strămoşii mai îndepărtaţi i-ar fi putut înţelege decizia?

— Soră mai mare?

Zoquitl stătea în prag, ezitând. Chipul lui Dac Kien revela probabil mai multe decât credea ea. Se forţă să respire, relaxându-şi muşchii până când îşi reveni la masca lipsită de expresie pe care o cerea protocolul.

— Soră mai mică, spuse ea, prezenţa ta aici mă onorează.

Zoquitl scutură din cap. Păşi cu grijă în cameră, un picior în faţa celuilalt, atentă să nu-şi piardă echilibrul.

— Voiam să văd nava.

Maestrul de naşteri nu era prin preajmă. Dac Kien spera că bărbatul avusese dreptate în privinţa naşterii – anume că nu avea să se întâmple acum, în biroul ei, cu nimeni care să o ghideze şi să o ajute.

— E aici.

Schimbă poziţia scaunului, invitând-o pe Zoquitl să se aşeze.

Străina se înghesui într-unul din scaune, cu mişcări lente, măsurate, de parcă un gest greşit ar fi spulberat-o. În spatele ei se afla una din picturile preferate ale lui Dac Kien, o imagine de pe a Treia Planetă: un peisaj delicat, liniştit, cu cascade şi stânci de culoarea ocru, peste care străluceau palid stelele, reflectate în apă.

Zoquitl nu făcu nicio mişcare atunci când Dac Kien îi

arătă macheta; ochii păreau să fie singurul lucru însufleţit pe faţa ei. Când Dac Kien termină, privirea arzătoare a tinerei se opri în ochii ei, o încălcare clară a protocolului.

— Dumneata eşti la fel ca toată lumea, nu eşti de acord cu ceea ce am făcut, spuse Zoquitl.

Îi luă câteva clipe lui Dac Kien să proceseze cuvintele, dar tot nu aveau niciun sens pentru ea.

— Nu înţeleg.

Zoquitl îşi strânse buzele:

— De unde vin eu, este o onoare. Să porţi în tine Mintea pentru gloria Dominionului Aztec.

— Dar eşti aici, spuse Dac Kien.

Aici, în Xuya, printre xuyanezi, unde să porţi Mintea era considerat un sacrificiu – necesar şi răscumpărat, dar dispreţuit. Căci cine ar vrea să îndure o sarcină fără să dea naştere unui copil uman? Doar femeile disperate şi cele lacome.

— Şi dumneata eşti aici.

Vocea lui Zoquitl era aproape acuzatoare.

Pentru o clipă nesfârşită, agonizantă, Dac Kien crezu că Zoquitl făcea aluzie la propriile ei alegeri. De unde ştia ea despre Hanh şi despre despărţirea de familia ei? Apoi îşi dădu seama că Zoquitl vorbea despre locul ei în conducerea habitatului.

— Îmi place să stau în spaţiu, spuse ea, şi nu era o minciună, îmi place să stau aici, aproape singură, departe de toată lumea.

Şi nu era un serviciu cu hârţogăraie sau procese lungi în care fugeai după borfaşi, apoi îi judecai, pentru a păstra ordinea divină pe vreo planetă pierdută. Aici făcea tot ce îşi dorise atunci când obţinuse bursa: lua tot ce le dăruise trecutul şi îl transforma în ceva măreţ – fiecare piesă îşi punea în evidenţă epoca din care provenea şi aducea strălucire noilor vremuri, un

memento al faptului că istoria a fost cea care i-a adus până aici şi tot ea îi va duce mai departe mereu, până la sfârşitul vremurilor.

În cele din urmă, Zoquitl spuse, nemaiprivind nava:

— Xuya este un loc aspru, mai ales pentru străini. Limba nu este foarte grea, dar când nu ai bani şi niciun sponsor… Inspiră adânc, apoi continuă: Eu îmi fac datoria. Mâna îi coborî, inconştient, la pântec. Şi o aduc pe lume. Cum puteţi să nu apreciaţi asta?

Folosise un pronume personal, fără să se gândească.

Pe Dac Kien o trecu un fior.

— Pentru că ea… se opri căutându-şi cuvintele. Nu are tată. O mamă, poate, dar nu are aproape nimic de la tine. Şi nu va fi considerată una dintre urmaşele tale. Nu-ţi va aprinde lumânări şi nu-ţi va rosti numele printre stele.

— Dar nici nu va muri, răspunse femeia cu o voce joasă, dar tăioasă. Va trăi secole de-a rândul.

Navele construite în dominionul aztec trăiau mult, dar Minţile lor înnebuneau încetul cu încetul din cauza călătoriilor repetate în singurătatea spaţiului. Dar această Minte, cu o ancoră potrivită, cu un vas făcut cum trebuie… Zoquitl avea dreptate: acest „copil” al ei va rămâne mereu la fel, mult timp după ce ea, Dac Kien şi Zoquitl vor fi pierit. Ea… nu, nu „ea”, ci „această maşinărie” va fi o inteligenţă sofisticată, o combinaţie de carne şi metal şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Născut ca un copil, dar totuşi nu o fiinţă omenească…

— Cred că eu sunt cea care nu înţeleg.

Zoquitl se ridică încet în picioare. Dac Kien îi putea auzi respiraţia sacadată, putea mirosi transpiraţia acră şi pătrunzătoare pe care o emana.

— Îţi mulţumesc, soră mai mare.

Apoi plecă, dar cuvintele rămaseră în urma ei.

Dac Kien se cufundă în muncă – aşa cum o făcuse şi înainte când se pregătise pentru examenele de licenţă. Hanh o ignora dinadins când se întorcea seara acasă, spunând doar strictul necesar. Exersa din nou la caligrafie, amestecând caractere xuyaneze cu litere din alfabetul vietnamez, în încercarea de a crea o operă care putea fi şi pictură, şi poem. Nu era ceva neobişnuit: Dac Kien fusese acceptată pentru talentul ei, dar cu partenera sa era altă poveste. Hanh nu era binevenită în sala de banchete, unde familiile inginerilor se întâlneau seara – ea prefera să rămână singură în apartamentul lor, decât să îndure dezaprobarea abia mascată sau privirile compătimitoare ale celor adunaţi acolo.

Dar ce făcea aerul ca de plumb între ele era tăcerea lui Hanh. Dac Kien se străduise, la început, să facă conversaţie ca şi cum nu se întâmplase nimic. Hanh îşi ridicase privirea întunecată din manuscris şi spusese simplu:

— Ştiu ce încerci să faci, surioară. Dar trebuie să accepţi situaţia aşa cum este.

Apoi se înstăpânise tăcerea. I se potrivea mai bine decât ar fi crezut. Era doar ea cu proiectul ei, nu mai era nimeni care să-i distragă atenţia sau să intervină între ei.

Echipa lui Miahua şi cea a lui Feng rearanjau structurile şi le recablau. Pe fereastră se vedea fuzelajul chircindu-se şi răsucindu-se pentru a se potrivi cu macheta din cubul de pe biroul ei – din două în două ore, roboţii veneau şi puneau uşor piesele în locaşul lor, apoi le sudau.

Ultima secţiune tocmai se monta, când Miahua şi maestrul de naşteri veniră să o vadă, agitaţi. Îi privi speriată:

— Nu-mi spuneţi că naşte acum.

— I s-a rupt apa, spuse maestrul de naşteri, fără nicio introducere. Scuipă pe podea ca să alunge spiritele rele care dădeau întotdeauna târcoale mamelor în ceasul naşterii. Mai ai câteva ore, cel mult.

— Miahua?

Dac Kien nu se uita la niciunul dintre ei, ci, mai degrabă, la nava de afară, la uriaşul care îi strivea cu umbra lui.

Miahua rămase tăcută o vreme, fapt ce însemna că aranja mental problemele în ordinea gravităţii. Semn rău.

— Structura va fi gata în mai puţin de două ore.

— Dar? întrebă Dac Kien.

— Dar este vraişte. Liniile de lemn se intersectează cu cele de metal, umorile se amestecă între ele şi stagnează peste tot. Qi-ul nu poate circula.

Qi, energia universului, viaţa dragonului care sălăşluia în inima oricărei planete, a oricărei stele. Miahua, ca Maestru al vântului şi apei, avea datoria de a-i spune lui Dac Kien ce nu era bine, dar, ca Mare maestru al armoniei designului, Dac Kien trebuia să îndrepte lucrurile. Miahua nu putea decât să arate ce vede: doar Dac Kien putea trimite roboţii pentru ajustările necesare la structura vasului.

— Înţeleg. Pregăteşte-i o rachetă. Să aştepte afară, lângă puntea de îmbarcare a navei.

— Excelenţa Voastră… începu maestrul de naşteri, dar Dac Kien îl întrerupse:

— V-am mai spus şi înainte. Nava va fi gata.

Pe faţa crispată a lui Miahua, când ieşi, se puteau citi frica şi îngrijorarea. Dac Kien se gândi la Hanh, singură în camera ei, aplecată cu încăpăţânare asupra poemului ei, cu chipul sever precum cel al maestrului de naşteri, rotunjimea lui naturală ascuţită de furie şi

nemulţumire. I-ar spune, iar, că nu poţi grăbi lucrurile, că mereu există alternative. I-ar spune toate astea, dar ea niciodată nu înţelesese că întotdeauna şi pentru toate alegerile noastre există un preţ de plătit şi că, dacă nu-l plătim noi, îl plătesc alţii.

Vasul va fi gata, şi numai Dac Kien avea să plătească preţul.

Rămasă singură, Dac Kien se conectă la sistem, lăsând schema proiectului să ocupe tot spaţiul camerei. Ajustă contrastul astfel încât liniile navei erau singurul lucru pe care îl vedea, apoi se puse pe lucru.

Miahua avusese dreptate: vasul era un haos. Crezuseră că vor avea câteva zile la dispoziţie pentru ultimele detalii, să moaie unghiurile coridoarelor, să pună mai multe lumini pe pereţi pentru a nu avea atâtea conuri de întuneric, să mai scoată altele care dădeau o lumină prea puternică. Doar camera inimii – în centrul navei în formă de stea cu cinci colţuri va sta Mintea – avea patru fire de umori care se opreau brusc în mijloc şi o linie groasă chiar la intrare, unde se grăbiseră roboţii să încheie secţiunea.

Peste tot se simţea respiraţia morţii.

Strămoşii mei, vegheaţi asupra mea.

Jadul – materia vie – trebuia cioplit până îşi dezvelea esenţa. Dac Kien intră în transă, conştiinţa ei expandându-se până cuprinse roboţii de pe toată structura, trimiţându-i, unul câte unul, în interiorul monstrului de metal, să îndrepte coridoarele şi trecerile, să le alinieze cu pereţii, să înceapă munca minuţioasă şi dureroasă de modelare a metalului, să se deducă apoi la mănunchiurile de cabluri, îndreptându-le şi regularizând trecerea curentului. În viziunea ei, nava păru să tremure şi să se strângă în sine, în timp ce ea stătea undeva pe margine, urmărind roboţii care

se furişau în interior ca furnicile, injectând comenzi în diferite secţiuni, pentru a schimba echilibrul umorilor şi structura interioară.

Îşi îndreptă mintea înspre rachetă, unde Zoquitl stătea întinsă pe spate, cu chipul schimonosit de durere. Faţa maestrului de naşteri era întunecată, îndreptată în sus de parcă ar fi simţit prezenţa lui Dac Kien.

Grăbeşte-te. Nu mai e timp. Grăbeşte-te.

Şi ea încă lucra – pereţii se transformară în oglinzi strălucitoare, florile apărură sculptate în pasajele de trecere, îndulcind unghiurile ascuţite şi liniile severe pe care nu le putea masca. Deschise o fântână, din care ţâşnea apa cristalină – proiectată, desigur, pentru că nu exista apă adevărată la bord – şi lăsă susurul apei să umple întreaga navă. În camera inimii, cele patru umori deveniră trei, apoi una singură, apoi, aduse înăuntru celelalte linii până când toate se împletiră unele cu altele formând un nod complicat care le permitea firelor tuturor celor cinci umori să curgă prin cameră nestingherite: apă, lemn, foc, pământ şi metal, toate cinci înconjurau inima navei, o influenţă stabilizatoare pentru Mintea care avea să fie ancorată acolo.

Se întoarse la rachetă şi văzu chipul tensionat al lui Zoquitl.

Grăbeşte-te!

Încă nu era gata. Dar viaţa nu aşteaptă să fii pregătit. Dac Kien închise ecranul, dar nu deconectă boţii, lăsându-i să-şi îndeplinească ultimele sarcini.

— Acum, şopti ea în microfon.

Racheta se lansă spre puntea de îmbarcare. Dac Kien reduse lumina în liniile schiţei şi lăsă decorul familiar al biroului să reapară. În cubul transparent, proiectul care ar fi trebuit să fie nava perfectă, cea

care amintea de *Crapul roşu,* de *Broasca-ţestoasă pe valuri* şi de *Visele gemene ale dragonului;* de toată istoria provinciei Xuya de la Potop până la Războiul perlelor şi căderea dinastiei Shan; şi despre alte lucruri, mai din vechime, sabia lui Le Loi care stabilise o dinastie vietnameză; de dragonul cu aripile întinse care zbura deasupra Hanoiului, capitala vechiului Pământ; chipul lui Huyen Tran, prinţesa vietnameză care făcea comerţ cu străinii în schimbul a două provincii.

Roboţii se opreau, unul câte unul, şi o briză uşoară traversă nava, purtând cu ea miros de mare şi de lumânări parfumate.

Ar fi putut fi vasul acela, nava perfectă. Dacă ar fi avut timp. Hanh avea dreptate, ar fi putut face vasul aşa cum şi-l dorea: ar fi fost capodopera ei, fără greşeală, lăudată de toată lumea, admirată de generaţiile viitoare, folosită ca inspiraţie de sute de alţi Mari Maeştri care vor veni după ea.

Dacă…

Nu ştia cât stătuse acolo, uitându-se la proiect, când un ţipăt agonizant sparse tăcerea care o înconjura şi îi întrerupse şirul gândurilor. Speriată, se întoarse la imaginea vasului şi selectă vederea din camera de naştere.

Luminile fuseseră mult diminuate, lăsând umbre în toate ungherele, ca un preludiu de doliu. Dac Kient văzu bolul de ceai verde servit la începutul travaliului; se rostogolise într-un colţ al camerei, câteva picături se împrăştiaseră pe podea.

Zoquitl era ghemuită pe un scaun cu spătarul înalt, încadrat de hologramele celor două zeiţe care vegheau naşterea: Prinţesa norilor albaştri şi purpurii şi Bodhisattva milei. În jocul de umbre, semăna cu un demon, chipul ei cu trăsături exotice fiind schimonosit

de durere.

— Împinge! spunea maestrul de naşteri, cu mâinile pe pântecele ei umflat şi tremurând.

Împinge!

Sângele curgea pe coapsele lui Zoquitl, acoperind suprafeţele de metal până când totul devenea o reflectare roşiatică. Dar ochii ei erau mândri, ochii unui neam de războinici care nu se plecaseră în faţa nimănui. Copiii, carne din carnea ei, când vor veni, vor fi născuţi în acelaşi fel.

Dac Kien se gândi la Hanh, la nopţile nedormite, la umbra care se întindea în vieţile lor, distorsionând totul.

— Împinge, zise maestrul din nou şi mai mult sânge ţâşni.

Împinge, împinge, împinge şi ochii lui Zoquitl erau larg deschişi, uitându-se drept la ea, şi Dac Kien ştia… ştia că ritmul care o tortura pe Zoquitl, durerea care venea în valuri, făcea parte din aceeaşi lege implacabilă, acelaşi fir care îi lega mai strâns decât legătura dintre iubiţi, firul acela care venea din pântece şi se întindea pe sub piele, prin inimă şi prin minte; o legătură de sânge care nu putea niciodată fi schimbată sau tăiată. Mâna îi alunecă pe pântecele ei plat, gol, şi apăsă cu putere. Ştia ce e aceea durere, ştia pe de rost fiecare strat al durerii, aşa cum ştia nava de afară şi ştia că Zoquitl, ca şi ea, fusese născută pentru a îndura acea durere.

Împinge!

Cu un ultim urlet care cutremură universul, Zoquitl expulză Mintea din pântece. Alunecă pe podea, o masă roşie, lucioasă, de carne şi fire, muşchi şi implanturi metalice, vene şi cuie şi cabluri. Zăcea acolo, nemişcată şi epuizată… trecură câteva secunde până când Dac Kien îşi dădu seama că nu va mişca

niciodată.

Dac Kien o vizită pe Zoquitl, care încă se resimţea după naştere, după câteva. De fiecare dată când închidea ochii, vedea numai sânge; acea masă diformă alunecând din burtă, căzând pe podea asemenea un peşte mort, luminile chioare ale camerei de naşteri pâlpâind peste decorul de metal gri, şi totul în jur mort, dus ca şi cum nici n-ar fi fost.

Nu-i dădură niciun nume, bineînţeles, nici Minţii şi nici navei, amândouă plecate prea curând pentru a li se da unul.

Împinge! Împinge şi totul va fi bine! Împinge!

Hanh încerca tot ce putea: îi arăta poemele scrise într-o caligrafie desăvârşită, îi vorbea despre viitor şi despre următorul post, făcea dragoste cu ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată, ca şi cum Dac Kien ar fi putut uita enormitatea pierderii. Şi tot nu era suficient.

Aşa cum nici nava nu fusese suficientă.

În cele din urmă, remuşcările o făcură pe Dac Kien să se urce într-o navetă şi să se ducă până la navă.

Zoquitl era în camera de naşteri, stând chircită lângă un perete, cu un bol de ceai în mână. Cele două holograme o străjuiau, de o parte şi de alta, feţele lor albe, în contrast cu întunericul camerei, privind-o neiertător. Maestrul de naşteri îşi făcea de lucru pe lângă ea, dar îi ceru să le lase singure – deşi el spusese răspicat că Dac Kien era responsabilă pentru tot ce i se întâmplase lui Zoquitl.

— Soră mai mare, zise Zoquitl, zâmbind amar. A fost o luptă frumoasă.

— Da.

O luptă pe care Zoquitl ar fi putut-o câştiga, dacă ea i-ar fi dat arme mai bune.

— Nu fiţi atât de tristă, o rugă Zoquitl.

— Am pierdut, spuse Dac Kien simplu.

Ştia că viitorul lui Zoquitl era asigurat, va face un mariaj bun şi va avea copii şi va fi venerată la rândul ei. Dar mai ştia, acum, că acesta nu fusese singurul motiv pentru care Zoquitl născuse Mintea. Buzele i se strâmbară într-un fel de zâmbet.

— Ajutaţi-mă!

— Poftim?

Dac Kien se uită la ea, dar Zoquitl deja începuse să se ridice, tremurând, la fel de încet şi de grijuliu ca atunci când era însărcinată.

— Maestrul de naşteri…

— Se agită ca o babă, spuse Zoquitl şi, pentru o clipă, vocea îi deveni clară şi tăioasă ca o sabie. Hai. Să facem câţiva paşi.

Era mai scundă decât crezuse Dac Kien, avea cu câţiva centimetri mai puţin decât ea. Mergea aplecată într-o parte, sprijinindu-se de Dac Kien cu toată greutatea – care deveni din ce în ce mai greu de suportat pe măsură ce înaintau de-a lungul vasului.

Peste tot era lumină şi clipocitul apei, şi prezenţa familiară a lui Qi plutind prin coridoare, suflând viaţă în absolut totul, şi amintirile altor nave erau tot acolo: formele rotunjite ale *Muntelui auriu;* caligrafia sculptată a uşilor, care fusese elementul definitoriu al *Tigrului care sare peste curent;* curbura uşilor tot mai mari ale *Evantaiului roşu Baoju* – bucăţi şi piese salvate din liniile navelor de altădată şi puse cap la cap în această navă care îşi dezvăluia minunile de jur împrejurul lor, de la dispunerea cablurilor până la detaliile decoraţiunilor, până când începu să i se învârtă capul de atâta frumuseţe şi privirea i se înceţoşă, ochii încercând să cuprindă totul.

În camera inimii, Dac Kien rămase nemişcată, în

timp ce energiile pluteau de jur împrejur, un cerc nesfârşit de moarte şi renaştere. Centrul era imaculat, neatins, cu o aură de tristeţe din altă lume, ca un leagăn gol. Şi totuşi…

— E frumos, spuse Zoquitl cu un glas gâtuit.

Frumos ca un poem cântat în tavernă, ca un mugur de floare atins de promoroacă… frumos ca un nou-născut care se chinuie să respire.

Stând acolo, în miezul lucrurilor, cu trupul lui Zoquitl sprijinit de al ei, se gândi iar la Hanh, la umbre şi la întuneric şi la alegerile pe care le faci în viaţă.

E frumos.

În câteva zile va fi dus. Distrus, reciclat, uitat şi necomemorat. Dar, cumva, Dac Kien nu putea accepta o asemenea idee. Se trezi rostind, în tăcerea din jur, referindu-se la toate lucrurile din viaţa ei, nu doar la navă:

— A meritat.

Toate au meritat şi vor merita, acum şi în anii ce vor urma. Şi ea nu va privi înapoi, nici nu va regreta.

CĂDEREA

Ted Kosmatka

Traducere din limba engleză
Maria Drăguţ

Scriitor din noul val, Ted Kosmatka a fost îngrijitor de animale, laborant şi oţelar. Acum este, după cum singur afirmă, „şoarece de laborator”, care se joacă toată ziua cu microscopul electronic. A debutat în 2005, în revista *Asimov’s Science Fiction,* dar a colaborat şi cu *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Seeds of Change, Ideomancer, City Slab, Kindred Voices,* şi *Cemetery Dance.* Câteva dintre povestirile lui au fost selectate în colecţiile cele mai bune povestiri ale anului, inclusiv cea din volumul de faţă.

Locuieşte în Portage, Indiana, şi are un website, www.tedkosmatka.com.

Căderea este una din povestirile din acest an care au în centru – la propriu! – găurile negre şi un război al minţilor plin de suspans, care se desfăşoară pe o navă spaţială pe cale să plonjeze într-una.

Discul săpa un gol în perdeaua de stele.

Pelicula fină, de grafen, nu reflecta nimic, ştergând stelele de pe cer când se repezi în vid – negru pe negru, absenţa perfectă a culorii.

Era, şi totuşi nu era. O navă spaţială.

Discul nu avea un sistem de propulsie. Nu avea sistem de navigaţie. În interior, doi bărbaţi se treziră,

întâi unul, apoi celălalt.

La drept vorbind, discul era un proiectil: o capsulă de suport al vieţii, neagră, lansată pe orbita unui alt soi, mai straniu, de întuneric.

Acest întuneric este infinit mai mare, cu masa cât câteva mii de sori; şi nu şterge stelele din spatele lui, ci le aruncă într-un halo strălucitor, dinamic, făcând din lumină un inel şi schimbând chipul universului.

Din perspectiva discului orbitând, stelele păreau că se învârt în jurul unui hău enorm, circular, în mijlocul întinderii de stele. Avea multe nume această zonă a spaţiului. Astronomii care o descoperiseră în urmă cu câteva secole îi spuseseră Bhat 16. Fizicienii de mai târziu o botezaseră „Puţul”. În cele din urmă, cei care veneau aici, cei care visau la ea o cunoşteau drept „Burdihanul”.

O gaură neagră cum nu s-a mai descoperit vreodată.

Până în cea de a treia zi pe orbită, discul parcursese deja cinci sute de milioane de kilometri, dar aceasta era doar o fracţiune din traiectoria sa completă. La sfârşitul celei de-a şaptezeci şi doua oră pe orbită, un pachet uşor, de 100 de kilograme, fu lansat în inima puţului gravitaţional, conectat de navă printr-un cablu atât de subţire, încât chiar şi matematicienii îl numeau linie.

Linia se întinse, un filament tetravalent incasabil, lung de câteva mii de kilometri, în întuneric până ajunse la capăt. Cablul era întins, ancorat strâns, trimiţând vibraţii muzicale prin fuzelajul de carbon al navei.

Gravitaţia e inexorabilă.

Încet, dar sigur, în cea de-a patra zi, nava care nu era navă spaţială îşi schimbă cursul şi începu să cadă.

Bătrânul şterse sângele de pe chipul tânărului.

— *Ulii ul quisall,* spuse tânărul bărbat. Nu mă atinge.

Bătrânul dădu din cap.

— Vorbeşti limba *thusi.* Şi eu o vorbesc.

Tânărul se dădu mai aproape şi scuipă sânge înspre bătrân.

— Mi se întoarce stomacul de scârbă când te aud vorbind-o.

Bătrânul miji ochii. Îşi şterse sângele de pe obraz.

— Scârbă! Poate ai dreptate.

Ridică mâna pentru ca tânărul să vadă că avea un bisturiu.

— Ştii de ce mă aflu aici?

Lumina sclipi pe lama instrumentului. De data aceasta, bătrânul fu acela care se aplecă mai aproape.

— Sunt aici ca să te tai.

Bătrânul puse lama cuţitului pe obrazul tânărului, chiar sub ochiul stâng. Oţelul făcu o gropiţă în pielea palidă. Expresia tânărului rămase neschimbată. Se uita drept înaintea lui, cu ochii albaştri duri ca oţelul.

Bătrânul îl măsură cu atenţie.

— Dar ţi-aş face un bine dacă te-aş tăia, continuă el. După cum se vede.

Retrase cuţitul de pe obrazul tânărului şi îşi plimbă degetul de-a lungul maxilarului brăzdat de o reţea de cicatrice fine.

— Nici măcar nu simţi.

Tânărul stătea nemişcat pe scaun, prins strâns de cotiere cu chingi groase. Era foarte tânăr, aproape un copil, un început de barbă crescându-i pe obraz.

Probabil fusese cândva un tânăr chipeş, se gândi bătrânul. Asta ar fi explicat cicatricele. Profilul psihologic al băiatului trebuie să fi indicat o predispoziţie spre vanitate.

Poate profilurile nu mai contau.

Poate acum îi mutilau pe toţi.

Bătrânul se frecă la ochi, simţind furia scurgându-i-

se din suflet. Puse bisturiul înapoi pe tavă, alături de celelalte instrumente strălucitoare.

— Dormi, îi porunci el. Vei avea nevoie de somn.

Şi universul îşi urmă cursul lui.

— Unde mergem? întrebă tânărul după câteva ore.

Dormise sau nu, bătrânul habar nu avea, dar cel puţin nu scosese un cuvânt.

Bătrânul se ridică de la computer cu oasele genunchilor protestând. Acceleraţia creştea în tălpi, îngăduindu-i plăcerea simplă a mersului. Îi aduse băiatului nişte apă.

— Bea, spuse, întinzându-i sticla.

Tânărul îl privi cu suspiciune, dar, după câteva clipe, luă o înghiţitură.

— Unde mergem?

Bătrânul îl ignoră.

— Deja au încercat să mă interogheze, spuse băiatul. Nu le-am spus nimic.

— Ştiu. Dacă le-ai fi spus ce voiau să afle, n-ai mai fi fost aici acum.

— Aşa că acum mă trimit în altă parte? Să încerce şi alte metode?

— Da. Te trimit în altă parte, dar nu ca să te interogheze şi alţii.

Băiatul rămase tăcut câteva clipe.

— Pentru asta te-au trimis pe tine, zise el apoi.

— Vezi, eşti perspicace, zise bătrânul zâmbind.

Furia ţâşni din ochii băiatului. Şi durerea, mai presus de cuvinte. Precedentele interogatorii fuseseră dure. Se smucea în curele, încercând să-şi elibereze braţele.

— Unde mă duceţi? întrebă el disperat.

Bătrânul îl privi cu atenţie.

— Eşti speriat, îi zise. Ştiu ce gândeşti. Vrei să desfac curelele şi crezi că, dacă ai scăpa de

strânsoare… ah, ce mi-ai face tu mie…

Bătrânul se uită înspre tava strălucitoare de oţel.

— Ai vrea să mă tai cu bisturiul, ai vrea să fii în locul meu şi eu să stau, legat de un scaun, la cheremul tău. Dar nu înţelegi ceva. Eu sunt cel care te invidiază pe tine.

Nava scârţâia în timp ce cădea. Ionii încărcaţi se loveau de pereţii de carbon.

— De ce nu vrei să-mi spui încotro mergem?

Băiatul repeta întrebarea la interval de câteva minute.

În cele din urmă, bătrânul se întoarse spre consolă şi apăsă un buton. Un ecran se deschise în perete, expunând spaţiul adânc şi întunecat, puţul sinistru în care cădeau.

— Acolo, îi spuse el. Acolo mergem.

Gaura neagră umplea jumătate din ecran.

Abisul. Nimicul.

— Încerci să mă sperii cu moartea? întrebă tânărul zâmbind. Nu mi-e frică de moarte.

— Ştiu, spuse bătrânul.

— Moartea este răsplata mea. În viaţa de apoi, voi merge iar alături de tatăl meu. Voi călca pe oasele duşmanilor mei. Voi sta pe un tron regesc, alături de cei care au căzut în luptă, de partea lui Dumnezeu. Moartea mă va duce în paradis.

— Şi tu chiar crezi asta?

— Cred.

— Uite, de asta te invidiez.

Băiatul era un ucigaş. Sau un luptător pentru libertate.

Sau poate doar un om fără noroc.

Bătrânul se uită la cicatricele băiatului, observând

înfloriturile făcute de torţionarii care se ocupaseră de el la interogatoriile precedente. Da, cu siguranţă era un băiat fără noroc. Mai presus de orice.

Viaţa în inima spaţiului este fragilă. Şi oamenii sunt aşa cum au fost mereu.

Bombele, pe de altă parte, erau diferite.

În spaţiu, bombele pot fi mult, mult mai *eficace.*

Dacă este plasată acolo unde trebuie, o simplă bombă de un kilogram şi jumătate poate distruge o întreagă colonie. Detoneaz-o în vidul distrugător al nopţii fără sfârşit. Şi zece mii de oameni morţi… o întreagă comunitate curăţată frumos într-o singură decompresie explozivă.

El văzuse o dată o astfel de bombă, cu mult timp în urmă, când începuse primul război. Văzuse leşurile plutind îngheţate în interiorul unui habitat distrus, singurii supravieţuitori fiind cei câţiva care apucaseră să se îmbrace în costumele rezistente la presiune. Câţiva norocoşi, printre care se numărase şi el.

Din cauza unei bombe de un kilogram şi jumătate.

Să le înmulţim cu o sută de colonii şi doisprezece ani. Trei lumi lipsite de aer. O luptă pentru teritorii, cultură, religie, lucrurile obişnuite pentru care s-au omorât oamenii dintotdeauna.

Oamenii sunt aşa cum sunt, de când i-a făcut Dumnezeu. Numai că, în spaţiu, preţul fanatismului este mult mai mare.

În urmă cu o mie de ani, naţiunile se falimentaseră ca să-şi poată finanţa armatele. Îţi trebuia un soldat ca să omoare un soldat. Apoi veniseră praful de puşcă, tehnologia, creşterea densităţii populaţiei – costul unei morţi scăzuse şi el treptat, odată cu cel al forţei de muncă şi al materiei prime, până când, cu un kilogram de exploziv, puteai să smulgi hălci întregi din societate. O crimă care nu cerea niciun efort, cea mai

ieftină modalitate de a distruge.

— Cum te numeşti? întrebă bătrânul.

Băiatul nu răspunse.

— Avem nevoie de numele complicilor tăi.

— Nu spun nimic.

— Nu avem nevoie decât de nume. Atât şi nimic mai mult. De restul ne ocupăm noi.

Băiatul rămase tăcut.

Priveau la ecranul din perete. Gaura neagră crescu. Întunericul se întindea, comprimând spaţiul de jur împrejurul lui. Bătrânul îşi verifică instrumentele.

— Călătorim cu jumătate din viteza luminii, spuse el. Avem două ore, timpul nostru, până ne vom apropia de raza Schwarzschild.

— Dacă aveaţi de gând să mă omorâţi, existau şi metode mai uşoare.

— Mai uşoare, da.

— Nu valorez nimic mort.

— Nici viu nu valorezi prea mult.

Tăcerea dintre ei se prelungi.

— Ştii ce este o gaură neagră? întrebă bărbatul. Ce este, cu adevărat, o gaură neagră?

Chipul tânărului era împietrit.

— Este un efect secundar. Un rezultat al legilor universului. Nu poţi avea universul aşa cum îl ştim, fără să ai şi găuri negre. Oamenii de ştiinţă le-au intuit existenţa înainte de a le descoperi.

— Îţi pierzi timpul.

Bătrânul făcu semn spre ecran.

— Deşi aici nu e o gaură neagră, nu chiar. Dar şi ei i-au intuit existenţa.

— Crezi că mă sperii cu glumele astea?

— Nu încerc să te sperii.

— Nu are nicio logică să mă omori aşa. Practic, te sinucizi. Probabil ai o familie care te aşteaptă acasă.

— Am avut. Două fete.
— Ai de gând să schimbi cursul.
— Nu.
— Şi nava trebuie să valoreze ceva. Chiar şi viaţa ta trebuie să aibă vreo însemnătate, dacă nu pentru tine, atunci măcar pentru cei ale căror ordine le îndeplineşti. De ce să sacrifici o navă şi un soldat pentru un duşman?
— Am fost matematician înainte ca războiul tău să facă soldaţi din oameni de ştiinţă. Sunt variabile aici pe care tu nu le poţi înţelege. Bătrânul arătă către monitor. Vocea i se îmblânzise. Frumos, nu?
Băiatul îl ignoră.
— Sau poate că nava are vreo capsulă cu care poţi ieşi de aici, continuă el. Poate te salvează în timp ce mor eu. Dar tot se va pierde nava.
— Nu pot scăpa. Cablul care ne trage în jos nu poate fi tăiat. Chiar şi acum, când vorbim, gravitatea ne trage. Când vom atinge raza Schwarzschild, vom călători aproape cu viteza luminii. Vom avea aceeaşi soartă, tu şi cu mine.
— Nu te cred.
— Nu trebuie să crezi, răspunse bătrânul, ridicând din umeri. Nu trebuie decât să fii martor.
— Nu are nicio logică.
— Trebuie să aibă vreuna?
— Taci din gură. Nu mai vreau să aud nimic de la un *tathuun* fără Dumnezeu.
— Fără Dumnezeu? De ce crezi că nu am un Dumnezeu?
— Pentru că, dacă ai crede în Dumnezeu, nu ai face aşa ceva.
— Greşeşti. Cred în Dumnezeu.
— Atunci, vei fi judecat pentru păcatele tale.
— Nu, nu voi fi.

În următoarele ore, gaura neagră acoperi aproape în întregime ecranul. Stelele de la marginea ei se dilatau şi pâlpâiau, schimbând configuraţia cerului. Băiatul rămase tăcut.

Bătrânul îşi verifica instrumentele.

— Atingem raza Schwarzschild în şase minute.

— Atunci, vom muri?

— Ah, nu e chiar atât de simplu.

— Vorbeşti în dodii.

Bătrânul matematician luă scalpelul şi îi testă ascuţişul pe un deget.

— Ce se va petrece după ce trecem de rază nu este opusul existenţei, ci inversul ei.

— Ce înseamnă asta?

— De când eşti tu cel care pune întrebări? Sau mai bine: dă-mi un nume şi eu îţi răspund la o întrebare.

— De ce să-ţi dau nume? Să ajungă şi ei legaţi de un scaun în univers, ca mine?

Bătrânul dădu din cap resemnat.

— Văd că eşti încăpăţânat; aşa că îţi voi face cadou răspunsul la prima ta întrebare. Raza Schwarzschild este ultima frontieră, după care orice lucru se prăbuşeşte în el însuşi – chiar şi semnalele de comunicaţii. Acest lucru este important pentru tine, pentru că dincolo de raza Schwarzschild, degeaba mai pui întrebări, nu îţi va mai ajuta la nimic, fiindcă nu vei mai avea cui să transmiţi informaţia. După care nu îmi vei mai fi nici mie de niciun folos.

— Vrei să spui că vom mai trăi după ce vom trece de ea?

— În majoritatea găurilor negre, am fi sfâşiaţi înainte să o atingem. Dar aici este o situaţie specială. Supermasivă şi veche de când lumea. Pentru ceva de asemenea proporţii, forţele mareice sunt mai slabe.

Imaginea de pe ecran se schimbă. Stelele pluteau cu încetinitorul, pe măsură ce noaptea creştea. Întunericul umpluse întreaga jumătate inferioară a ecranului.

— O gaură neagră este un obiect bidimensional, nu are un interior, nu are un hotar de trecut, căci nimic nu cade cu adevărat înăuntru. În orizontul evenimenţial, timpul şi spaţiul matematice îşi inversează poziţiile.

— Despre ce vorbeşti acolo?

— Pentru un observator aflat la distanţă, obiectelor le ia o perioadă infinită să traverseze orizontul evenimenţial, deplasându-se treptat spre roşu odată cu trecerea timpului.

— Iar în dodii. De ce faci asta? De ce nu mă omori pur şi simplu?

— Există telescoape care urmăresc coborârea noastră, înregistrând fiecare secundă.

— De ce?

— Drept avertisment.

— Propagandă, vrei să spui.

— Pentru a arăta ce se va întâmpla cu ceilalţi.

— Nouă nu ne este frică de moarte. Răsplata noastră este în viaţa de după.

— Pe măsură ce viteza noastră creşte, timpul se dilată, spuse bătrânul, dând din cap. Camerele vor arăta că nu ne vom lovi de gaura neagră. Nici nu vom apuca măcar să-i trecem pragul.

Pe chipul tânărului se putea citi confuzia.

— Tot nu înţelegi. Capătul nu este atunci când vom muri; este punctul în care timpul încetează să mai funcţioneze – unde universul se rupe, toată materia şi energia se opresc în loc, îngheţate pentru totdeauna în acea frontieră finală matematică. Nu vei ajunge niciodată la viaţa de apoi, niciodată. Fiindcă nu vei muri. Niciodată.

Tânărul rămase o clipă nedumerit, apoi făcu ochii mari.

— Nu ţi-e teamă de martiriu, arătă bătrânul matematician spre ecran. Deci, poate asta.

Nava acceleră, stelele scurgându-se pe lângă rana căscată în cer. Bărbatul îi puse băiatului mâna pe umăr, apoi îi apropie bisturiul de gât:

— Dacă îmi dai numele, voi termina repede, cât mai ai timp. Am nevoie de nume înainte să ajungem la orizont.

— Deci aceasta e oferta?

— Moartea.

— Tu ce ai făcut de te-au trimis pe tine?

— M-am oferit voluntar.

— De ce ai face aşa ceva?

— M-am plictisit de războiul ăsta, conştiinţa îmi e tot mai încărcată.

— Dar ai spus că crezi în Dumnezeu. Şi tu renunţi la viaţa de apoi.

— Viaţa mea de apoi nu ar fi la fel de plăcută ca a ta, răspunse bătrânul zâmbind.

— De unde ştii că e adevărat? Ce ai spus despre timp. De unde ştii?

— Am văzut imagini telescopice. Misiunile de dinainte sunt împânzite pe cer, încremenite în călătoria lor finală asimptotică. Sunt prinse astfel pentru eternitate.

— Dar de unde ştii? Poate e tot propagandă. O minciună. Poate că nu e chiar aşa.

— Tot ce contează este că această navă va rămâne acolo pe cer, să o vadă toată lumea. Ca un avertisment. Multă vreme după ce civilizaţiile noastre vor fi pierit, noi încă vom fi vizibili. Căzând pentru eternitate.

— Ar putea fi o minciună.

— Dar noi suntem buni să credem orbeşte în lucruri, tu şi cu mine. Dă-mi nişte nume.

— Nu pot.

Bătrânul se gândi la fiicele sale. Una cu ochi căprui, cealaltă cu ochi albaştri. Pierdute. Din cauza unor băieţi asemenea celui din faţa lui. Dar nu acest băiat, îşi spuse iar în gând. Se uită la trupul legat de scaun. Dacă împrejurările ar fi fost diferite, ar fi putut fi el însuşi acel băiat. Dacă ar fi fost crescut şi educat precum băiatul din faţa lui. Dacă ar fi văzut ce a văzut el. Băiatul era doar un pion.

La fel ca şi el.

— Ce înseamnă moartea pentru cei care sunt cu un picior pe pământ şi unul în Rai? întrebă bătrânul. Unde este sacrificiul? Dar aici… – şi arătă spre ecranul pe care întunericul se lăţea – acesta este adevăratul martiriu. Când arunci în aer oameni nevinovaţi care nu cred în ce crezi tu, de asta îi privezi tu. De toate acestea.

Băiatul începu să plângă încet.

Orizontul se apropia. Ceasul de pe ecran arăta că mai rămânea un minut.

— Încă îmi mai poţi spune, mai este timp. Poate sunt prietenii tăi, poate rudele tale. Crezi că ei te-ar proteja dacă ar fi în locul tău?

— Nu.

— Avem nevoie doar de nişte nume. Câteva nume, şi toate acestea vor înceta. Te voi omorî înainte de a fi prea târziu.

Băiatul închise ochii.

— Nu.

Fiicele sale. Din cauza unui băiat asemenea celui din faţa lui.

— De ce? întrebă matematicianul, sincer derutat. Nu

te ajută cu nimic, nu ajungi în paradis.

Băiatul rămase mut.

— Nu vei mai ajunge în ceruri. Nu vei primi nicio răsplată.

Tăcere.

— Loialitatea ta este prostească. Dă-mi un nume şi toate astea se vor termina.

— Nu pot.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Bătrânul matematician oftă. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie.

— Te cred, spuse.

Şi îi tăie băiatului gâtul. Dintr-o singură mişcare, retezându-i carotida.

Ochii băiatului se deschiseră uimiţi, apoi se zbătu în braţele sale. Căzu în scaun cu capul în piept.

Se terminase.

Bătrânul îşi trecu palma peste ochii băiatului, închizându-i.

— Fie ca paradisul să fie cum vrei tu.

Se aşeză pe podea, în ciuda gravităţii crescute, şi se uită la ecran, la întunericul ce se apropia.

Matematicianul din el era mulţumit. O ecuaţie echilibrată.

— Un soldat pentru un soldat.

Se gândi la fiicele sale, la cea cu ochi căprui şi la cea cu ochi albaştri. Încercă să le păstreze chipurile în minte, ultimul gând pe care îl va gândi pentru veşnicie.

Nu reversul existenţei, ci inversul.

Aşteptă să vadă dacă avea dreptate sau nu.

Dacă va fi judecat pentru păcatele sale.

Sau nu.

CHIMBWI

Jim Hawkins

Traducere din limba engleză
Maria Drăguţ

Jim Hawkins este un „scriitor nou” oarecum neobişnuit: a debutat în revista *New Worlds* acum patruzeci de ani şi nu a mai publicat nimic până în anul 2010, când i-au apărut două povestiri în *Interzone.* Însă acest hiatus nu pare să-i fi alterat talentul sau stilul, după cum ne-o arată următoarea povestire ce ne poartă pe urmele unui refugiat care riscă totul pentru a scăpa dintr-o Europă a viitorului, devastată de războaie şi în ruine, fugind în Africa, acum prosperă şi cu o tehnologie avansată dincolo de orice imaginaţie a lumii vechi, rămasă în urmă…

O câmpie îngustă îşi croia drum printre dealuri. Iarba şi copacii pitici erau aproape lipsiţi de culoare în soarele arzător al Africii. Jason se îndreptă, de-a curmezişul văii, spre poarta îngustă dintre cele două stânci. Câteva antilope speriate ţâşniră din spatele unor tufe şi o luară la fugă, cu salturi elegante, înspre pădurile de pe dealul din depărtare. Stătu o vreme privindu-le cu mâna streaşină la ochi, apoi coborî în valea secată a râului Kalambo. Antilopele se întorseseră după o absenţă de o sută cincizeci de ani.

Jason păşi cu grijă, evitând pietrele colţuroase. Tălpile goale deveniseră mai rezistente ca niciodată în ultima vreme, dar încă nu avea pielea tăbăcită pe care

o aveau cei care umblaseră sute de ani desculţi. El însă nu reuşise niciodată să umble pe pietre cu picioarele goale.

Malurile apei aveau o culoare ruginie, de laterit, erau moi şi sfărâmicioase, înalte de aproape trei metri, de o parte şi de alta. În stânga, pe malul dinspre Zambia, malul era întunecat şi umed de la umbră, dar în dreapta, unde era Tanzania, solul era pârjolit de soarele după-amiezii, împânzit cu tufe de scaieţi. Lumina era intensă, aproape grea. Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei şi apoi pe pantalonii scurţi gri.

Acolo unde firicelul de apă se unea cu râul, privi în sus de pe malul scund spre acoperişul din olane de ţiglă al Centrului John Desmond Clark, ascuns în umbra pâlcului de eucalipţi. Ceva mai departe în josul malului, o bucată de cremene ieşea din pământ. Jason o ridică şi o examină cu atenţie. Era un cap de săgeată, bun, dar nu în stare perfectă. Muchia era tocită. Dăduse peste un rebut. Probabil, acum o sută şaizeci de mii de ani, un meşter o aruncase scârbit. Se întrebă unde ar fi ajuns arheologii asemenea lui Clark în cazul în care controlul calităţii ar fi fost ceva mai flexibil în Epoca de Piatră. Dacă toate aceste unelte ar fi fost folosite – şi nu abandonate – unele situri nu ar fi fost găsite.

Aici erau deşeuri antice industriale concentrate, dar mai naturale, mai potrivite, într-o oarecare privinţă, decât movilele devastate de deşeuri de la Dagenham şi Longbridge, spaghetele de oţel încolăcit, rămăşiţele a ceea ce cândva fusese o cale ferată care lega turnurile de răcire ale defunctelor staţii de curent electric în ruinele vechii Anglii.

Umbrele aveau margini ascuţite, ca şi unealta de piatră pe care o ţinea în mână în timp ce mergea. La câţiva metri mai încolo, un alt artefact zăcea pe malul

râului, o cutie de conserve, plată, cam cât mâna lui, ruginită, dar întreagă, cu eticheta căzută de mult. O întoarse cu piciorul: conserve italiene de pe vremea Primului Război Mondial, revărsate din vreo tranşee aflată pe undeva prin apropiere, probabil încă bune de mâncat după două sute de ani, dar nu avea la el niciun desfăcător de conserve, aşa că nu le putea testa. Cu toate acestea, se aplecă, o luă de pe jos şi o puse în buzunar.

De cealaltă parte a râului, se înălţau turnurile incredibil de subţiri ale reactoarelor de fuziune solară care ajungeau şi până la şaizeci de metri deasupra copacilor pitici din savană, scăpărând, din când în când, scântei orbitoare în soare, flori sclipitoare stranii care ajungeau până la norii de fuioare de abur care pluteau deasupra lor.

Cântecele greierilor veneau şi plecau, ca o mare orchestră de viori fără strune. Apoi strigătul unui animal, al unui câine poate sau al unei hiene, se auzi în depărtare.

În faţă, chiar dacă albia râului se lărgea, avea tot zece metri de la un mal la celălalt. Pământul de sub picioare se transformase în rocă gri, erodată de milioane de ani de curgerea apei.

Jason părăsi malul apei, îndreptându-se spre o trecătoare. De o parte şi de alta se înălţau dealuri. Valea se deschidea în faţa lui când mergea, cu transpiraţia înmuindu-i cămaşa, picioarele arzându-i, ajungând până la buza cascadei. Aici, râul se oprea pe muchia unei stânci abrupte şi cădea de la o înălţime de trei sute de metri în hăul de dedesubt. Stătea în punctul cel mai îngust al unui golf înconjurat de stânci. Acum câteva miliarde de ani, pământul se scufundase, formând marea depresiune din Valea Marelui Rift.

Stătea pe marginea stâncii. Câţiva marabu zburau

de jur împrejurul stâncilor de-a lungul văii, cu aripile mari şi negre. El se afla atât de sus, încât aceste păsări uriaşe zburau pe sub el. În depărtare, ştia, se afla Lacul Tanganyika, dar căldura făcea ca peisajul să se piardă într-o ceaţă incandescentă.

Se apropie de marginea stâncii şi se uită în jos. Brusc avu sentimentul că ar putea să sară, ca de pe o trambulină, şi să planeze în aer, asemenea acelor marabu, chiar şi preţ de câteva secunde. Ispita devenea tot mai puternică. Parcă era mai uşor să se arunce în gol decât să stea acolo sus, să privească. Un marabu se roti în jurul lui aproape de stânci, parcă provocându-l să se ia la întrecere în zbor. Nu auzea nicio voce interioară care să-l îndemne, doar o forţă din el însuşi care se acumula în adâncurile fiinţei lui, împingându-l spre salt şi spre tăcere, apoi ceva amuţi acel impuls şi îl linişti.

Făcu un pas înapoi, scoase conserva din buzunar şi o aruncă în prăpastie. Cutia făcu un arc în aer şi se îndreptă spre apă, când o rază de soare străluci de undeva din stânga lui şi lumină pentru o fracţiune de secundă metalul. Apoi o pierdu în adâncimi şi marabu-ul speriat se repezi în vale şi se pierdu în ceaţa străvezie.

Jason se uită în sus, la poteca şerpuitoare printre dealurile din stânga lui. Miriam Bwalya stătea acolo, înfăşurată în *chikwembe*-ul ei în culori vii, tenul ei de Bemba fiind atât de întunecat, încât avea străluciri albastre. Stătea complet nemişcată, privindu-l. Câte secunde s-au scurs în această încremenire? Timpul se opri pentru el, cum stătea aşa nemişcat între buza cascadei secate, la o înălţime de câteva sute de metri, şi silueta împietrită a femeii înfăşurate în pânză colorată şi un pistol cu laser într-o mână.

Urcă încet pe poteca de pietre, până ajunse la ea, se

lăsă în genunchi şi, împreunându-şi mâinile, rosti:

— Mwapolenipo bamiriam.

— Mwapoleni mukwai, răspunse ea.

În cele din urmă, după câteva secunde pentru lumea dimprejur, dar secole întregi de înţelesuri, el îşi ridică faţa spre ea, privind-o în ochii căprui.

— Da sau nu? întrebă ea.

— Eya mukwai, răspunse el, aprobând din cap.

Ea se întoarse şi începu să urce dealul pe poteca abruptă. Jason se ridică şi o urmă. În poiana de la jumătatea drumului, unde pământul fusese netezit pentru autocarele de turişti, se afla un aparat de zbor mic, planând deasupra unei arii antigravitaţie pe care Jason, în ciuda doctoratului său în fizică şi a sutelor de lucrări scrise, nu putea să şi-o explice. Arăta ca o tibie ivorie, dar el ştia că-i puteau da orice formă doreau. În jurul aparatului erau grupuri de oameni, negri, tăcuţi, şi un bătrân aşezat pe un scaun care-şi agita un evantai prin faţă. Jason se apropie încet de şef şi îngenunche din nou, cu ochii în pământ, la pietrele de pe jos, auzind numai cântecul greierilor şi ţipetele cocostârcilor în depărtare:

— Mwapoleni bachiti, şopti el.

Bătrânul se aplecă şi îl cuprinse de după umeri întâi, apoi îi ridică faţa cu o atingere uşoară. Părul îi era alb ca zăpada, îi zâmbi:

— Cungulo baJason. Cine ţi-a spus Jason nu a citit poveştile care trebuie.

Se auzi o sonerie discretă.

— Scuze. Trebuie să răspund.

Şi îl concedie pe Jason cu o fluturare a degetelor

ChiBemba, limba poporului bemba din nordul Zambiei şi a jumătate din populaţia Congoului, era o limbă grea, mai ales dacă nu era limba maternă, cu nouă cazuri substantivale, cu sute de formule de salut,

proverbe şi înjurături. Ce altă limbă a lumii mai avea un singur cuvânt pentru o înjurătură care însemna fi-i-ar vaginul bunică-tii deschis larg şi umplut cu nisip? Îi era recunoscător şefului pentru că i se adresase în engleză, dar, la o adică, toţi vorbeau o engleză perfectă în majoritatea timpului, numai când vorbeau cu el, nu.

Jason se îndreptă spre aparatul de zbor. Printr-o trapă deschisă într-o parte a tibiei, pilotul se uită la el. Făcu semne spre Jason, trăgându-se de tricou şi zise „Fuleni”. Jason deveni subit conştient de un grup de vreo zece oameni care stăteau şi se uitau la el.

În timp ce se dezbrăca, ignoră privirile celorlalţi. Singura persoană de care îi era ruşine să-l vadă despuiat era mentorul său, Miriam. Îi mai trecu din jenă când o văzu că-şi fereşte priviriea. Urcă, aşa gol, treptele elicopterului, apoi se întoarse şi ridică unealta de piatră pe care o scăpase pe jos.

Fusese o călătorie lungă şi anevoioasă până ajunsese acolo, evadând dintr-o Anglie devastată, trecând printr-o Europă răvăşită de război, prin Balcani şi prin Grecia. Îşi amintea prea bine prin ce trecuse şi cele mai cumplite două zile şi două nopţi ale vieţii lui petrecute scuipându-şi maţele pe Mediterană.

Oare o fi fost la fel şi pentru argonauţi? Oare anticul Jason stătuse la fel, aplecat peste puntea vasului grecesc de pescari, vomitând în întunecata mare a Egeii? Suferiseră şi ei aceleaşi umilinţe ca refugiaţi? Stomacul lui Jason era gol şi doar ultimele rămăşiţe ale bilei se mai chinuiau să decarteze hrană pentru peşti.

Măcar Kostas Kiriakos, proprietarul şi căpitanul vasului, avusese măcar inteligenţa să nu supraîncarce barca. De la Paleochora o luaseră înspre sud şi se îndreptaseră în jos din Mediterana, spre coasta de sud

a Cretei, apoi intraseră în Marea Libiei. Bunul-simţ al lui Jason nu mai funcţiona, devenise sclavul propriului rău interior. Era o moluscă, un vierme, o broască-ţestoasă, dar în mod cert nu mai fusese om în adevăratul sens al cuvântului. Ore, zile întregi nu mai fusese doctorul care era cândva.

Oceanul era tot numai valuri de ultramarin tulbure şi spumă albă, iar barca se rotea bezmetică în moduri impredictibile. Kostas nu părea deranjat, făcea miel souvlaki pe grătarul din cambuză. Mirosul de carne de miel gătit şi ceapă plutea peste cei şaptesprezece bărbaţi şi femei care se agăţau de marginea bărcii, stârnind o reacţie în lanţ de greaţă în rândul refugiaţilor.

Jason se desprinse de pe locul său şi se repezi înainte spre cambuză, încercă să apuce tocul uşii şi se prinse strâns. Kostas se uită la el, zâmbi şi îi întinse o bucată de miel fript.

— Mănâncă, îl îndemnă. O să te simţi mai bine. Un stomac gol e cel mai prost lucru.

Jason se forţă să ia bucata de carne şi începu să o mestece. Spre surprinderea lui, răul îi trecu. Îl aştepta un drum lung până pe coasta Libiei şi trebuia să mănânce. Într-o parte, spre est, dealurile de pe insula Gavdos săltau de după crestele valurilor şi dispăreau din nou înghiţite de ape. Treceau prin punctul cel mai sudic al Europei. Grecia supravieţuise colapsului haotic şi catastrofic al bătrânului continent, după ce nivelul mării crescuse cu doi metri şi jumătate în urma topirii calotei glaciare din Antarctica.

Plajele nisipoase ale insulei Gavdos erau sub ape, bucata de pământ intrase şi mai mult în mare, dar caprele nu aveau nevoie de civilizaţie. E drept că Atena era în ruine, dar în munţii din regiunea Peloponezului, în insulele din Marea Egee, Sporadele,

Lesbos sau Creta, grecii îşi aruncaseră pur şi simplu telefoanele mobile şi reveniseră la clasica metodă de comunicare – strigatul. Când civilizaţia colapsează, cei mai aproape de originile lor ţărăneşti reuşesc să supravieţuiască.

Kostas îi lăsase pe un mic dig pe ţărmul libian chiar înainte de răsăritul soarelui, le făcuse cu mâna, băgase motoarele în marşarier şi dispăruse în bezna nopţii. Fusese răsplătit regeşte, în aur şi diamante. Îşi îndeplinise partea lui din învoială, îi adusese pe această plajă izolată, dar nu le putea oferi nimic altceva decât o fărâmă microscopică de speranţă în viitor. Îi lăsase în mâna sorţii, a moirelor, cele care hotărau soarta muritorilor şi a zeilor, deopotrivă, îşi îndreptase barca înspre nord, îşi turnase un pahar din vinul roşu cu aromă de fructe de pădure de la maică-sa, pe care îl ţinea într-o butelcă de piele de capră, luase o înghiţitură zdravănă şi turnase câteva picături în mare, rugându-se pentru sufletele lor. Era tot ce mai putuse să facă.

Promisul transport pentru refugiaţi nu veni. Stăteau cu toţi pe dig şi aşteptau, flămânzi, morţi de sete şi speriaţi în întuneric. În cele din urmă, văzuseră farurile. Fuseseră adunaţi la un loc de un vameş libian înarmat cu o puşcă, urcaţi de-a valma ca oile în remorca unui camion şi apoi coborâţi şi înghesuiţi într-un ţarc de lângă tabăra de refugiaţi de la Cyrene pentru interogatorii. Gardienii le dăduseră apă, cuşcuş şi măsline. Erau cu toţii încordaţi şi speriaţi. Jason ciugulea din măsline, cuprins de un sentiment de disperare, nelinişte, furie şi vinovăţie. Fugise, evadase. Ar fi trebuit să rămână împreună cu prietenii săi morţi şi soţia lui moartă şi ştiinţa lui moartă, dar el se lăsase mânat de furie şi îşi croise drum printre dărâmături, spre întunericul morţii şi al haosului.

Ofiţerul, un bărbat suplu de vreo patruzeci de ani, cu o mustaţă tunsă îngrijit, scană irisul imprimat pe paşaportul lui şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Majoritatea refugiaţilor îşi aruncară paşapoartele, domnule profesor Johns. Dumneavoastră de ce l-aţi păstrat?

— Ca să-mi dovedesc cine sunt.

— Dar de ce aţi venit?

— Pentru că în laboratorul meu au fost aruncate douăzeci de kilograme de semtex. Pentru că şase dintre colegii mei au fost împuşcaţi. Nu sunt cele mai bune vremuri să fii om de ştiinţă în Europa. Sunt convins că există oameni pe acest continent care să aibă nevoie de cunoştinţele mele.

— Se poate. Până atunci, însă, mă tem că şi oamenii de ştiinţă trebuie să ia târnăcopul în mână.

Jason simţi cum îl cuprinde spaima. Ar fi vrut să o ia la fugă. Ar fi vrut să poată urla. Ofiţerul îi montă la încheietura mâinii o brăţară de recepţie-transmisie, îi arătă uşa, se întoarse la computer şi notă ceva în fişă.

Deodată, Jason simţi cum frica, sentimentul de vinovăţie şi furia se strâng toate ghem şi se transformă într-o mâncărime în braţul drept.

Vaporul din Libia până la Dar-es-Salaam fusese aglomerat şi murdar. Acolo, în dealurile Tanzaniei, nu se purtaseră urât cu ei, dar munca era grea. Cuşca aluneca de-a lungul tunelului, cu toată viteza, oprindu-se brusc atunci când atingea capătul şi poarta se deschidea. Mai erau două tuneluri în construcţie. Jason trecea, împreună cu ceilalţi, din lift într-un tren scund care urca prin tunelul de apă larg, şase metri mai încolo, luminat de puncte luminoase de neon. Semăna cu metroul londonez. Apoi tunelul cobora în pantă o sută de kilometri, pe coasta Tanzaniei până aproape

de oraşul sudic Mtwara şi apoi încă zece kilometri sub Oceanul Indian.

Jason lucra în al doilea tunel, mai mic şi paralel cu primul, destinat cablurilor de alimentare, care aduceau curentul din centralele de fuziune solară aflate la sute de metri deasupra lor, în Zambia, la pompele uriaşe plasate de-a lungul tunelului de apă care transporta apa de mare un kilometru în sus până la instalaţiile de desalinizare aflate în dealurile din jurul Lacului Malawi. Existau şaisprezece asemenea sisteme, fiecare din ele ieşind în largul mării, de-a lungul coastei Tanzaniei, în Mozambic erau şi mai multe.

Electricitate pentru apă – un troc rentabil.

Africa era din nou verde. Lacurile secate se umpleau din nou. Râurile curgeau iar, canalele de irigaţii hrăneau pentru prima dată, după mulţi ani, ogoarele fertile. Şi toate acestea datorită remarcabilei tehnologii inovatoare a Zambiei, care convertea razele solare în energie cu un randament fenomenal de 98%, un secret păstrat cu străşnicie.

Jason lucra într-un grup de şase oameni care lipeau plăcuţe de oţel pe conductele din tunel şi le sudau apoi împreună, învelindu-le într-o husă impermeabilă, pregătindu-le pentru momentul în care aerul va fi scos din ele. Ceilalţi cinci refugiaţi erau nemţi şi vorbeau rar cu el, nu pentru că nu ar fi ştiut engleza, ci pentru că erau limitaţi de brăţările de la mâini. Nu mai purtase o conversaţie normală cu cineva de când începuse această lungă şi periculoasă călătorie din Anglia. Se aşteptase să găsească în tabăra de sute de condamnaţi la muncă silnică o atmosferă gălăgioasă, violentă, dar era mai degrabă ca o tabără de elevi cuminţi. Nimeni nu cânta, nimeni nu ţipa, nimeni nu se bătea. Parcă fuseseră anesteziaţi emoţional.

Acum îl pândea o durere de cap. Tocmai terminase

de legat un rând de cabluri şi se pregătea să se mute mai departe, când simţi o bătaie uşoară pe umăr. Mbanga, supraveghetorul echipei, îi făcu semn să-l urmeze.

O oră mai târziu, spălat, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă curate, stătea confortabil într-un accelerat, mâncând porumb şi peşte cu sos de curry, bând bere rece, privind pe fereastră la girafele şi elefanţii care îşi făceau ocazional apariţia în decor. Era în drum spre cea mai bogată ţară de pe planetă. În vreme ce trenul silenţios gonea de-a lungul unei coaste arcuite cu cinci sute de kilometri pe oră, în zare, spre nord, începu să se zărească masivul Kilimanjaro. Vârful nu mai era acoperit cu zăpadă. Pământul care se vedea pe geam era nisipos şi uscat, cu baobabi presăraţi din loc în loc, înalţi, cu trunchiurile lor mari, prea mari pentru cele câteva crengi care ieşeau din ele.

Un african înalt cu un nas acvilin (moştenire a traficanţilor arabi de sclavi care operau în zonă în secolul al nouăsprezecelea) veni şi se aşeză pe bancheta din faţa lui Jason. Purta un costum albastru-deschis şi arăta ca o persoană înstărită. Privirile li se întâlniră, ochii căprui-închis ai africanului cu cei gri ai englezului:

— Cum este mâncarea, domnule profesor Johns?

— Foarte bună, mulţumesc. Iar numele dumneavoastră este…?

— Nu contează. Aşa deci. Ce părere aveţi?

— Despre ce, domnule Nu contează?

— OK… numele meu este Arisa. Ce părere aveţi despre situaţia dumneavoastră?

Scoase paşaportul lui Jason din buzunarul interior al sacoului şi îl împinse peste masă.

Jason îl lăsă acolo şi se şterse la gură cu şerveţelul din pânză albă.

— Cred că prefer acest sclavagism arogant în locul bombelor şi al fasciştilor.

Încerca să-şi găsească furia care ştia că e acolo, dar nu ieşea la suprafaţă.

— Nu e sclavagism, atât timp cât a fost alegerea dumneavoastră. Nu cred că strămoşii mei au sărit acum sute de ani în bărci cu mâinile întinse pentru a li se pune cătuşele. Arătă înspre brăţara lui Jason.

— V-am primit la noi. Cu milioanele aţi venit, v-am oferit hrană şi paturi, perne, pături. Ba… ia uitaţi-vă la dumneavoastră… chiar şi bere! Ce părere aveţi despre acest tren?

— E impresionant. Dar…

— Ce?

— Dacă îl pui într-un tunel vidat, îi poţi dubla viteza.

— Aceasta va fi faza a doua, domnule profesor Johns.

Începu să vorbească repede, în swahili, cu ceea ce părea a fi ceasul de la mână. Imediat trenul începu să încetinească până ajunse la o viteză puţin mai mare decât a cuiva care merge pe jos. În spatele unui pâlc de baobabi erau o grămadă de bucăţi de metal, cioburi ascuţite de sticlă, motoare de nacelă, fragmente dintr-o carlingă. Jason le recunoştea pe majoritatea dintre ele. Era un bombardier american. Pete maronii se vedeau pe nisip de jur împrejur, de la impact.

— Americanii tot nu par să priceapă cum au făcut zambienii să contracareze fiecare bombă şi fiecare avion de atac nuclear.

Jason încercă să simtă furie, dar îi fu imposibil. Rămâi raţional, şi-a spus. Îşi aminti chipul mort al soţiei lui, plin de sânge. Îşi împinse farfuria deoparte.

— Toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Aţi fi putut salva Europa şi America dacă aţi fi împărţit cu ceilalţi tehnologia voastră.

Arisa se lăsă pe spate şi râse ironic.

— Noi muream de foame. Ne-aţi ajutat? Nu. Eram decimaţi de boli. Ne-aţi ajutat? Nu. Aţi distrus atmosfera, întorcând-o împotriva noastră, ploile s-au oprit, deşertul s-a răspândit precum cancerul, recoltele şi animalele au murit, lacurile au secat, peştii au fiert până nu a mai rămas niciunul. Ne-aţi ajutat? Spuneţi dumneavoastră, ne-aţi ajutat?

— Nu. Dar mulţi dintre noi ar fi vrut să vă ajute.

— Multi, dar nu destui. Ce nu stiaţi voi e că multi dintre noi ar vrea să vadă un regim mai generos. Aici, în Tanzania, nu în Zambia. Este o problemă locală, dar poate că e globală. Dacă am putea avea instalaţiile lor de fuziune solară, am putea face afaceri cu americanii, chinezii, indienii şi europenii. Iar dumneavoastră, profesore Johns, aţi putea avea ce vă doriţi. Să învăţaţi cât aveţi poftă, să aveţi propriul dumneavoastră centru de cercetare, cu resurse nelimitate. Acum ne apropiem de graniţă. Dar vom mai avea ocazia să mai stăm de vorbă. *Kwa heri.*

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre capătul compartimentului.

— Apropo… Arisa este un nume de fată. Trebuie să fim şi noi precauţi. La fel şi dumneavoastră. După câteva sute de ani de scos cupru din pământ pentru albi, oamenii bemba şi-au amintit că, pe vremuri, erau un neam de războinici. Ah… şi o să vă scoatem şi supresorul de la mână.

O jumătate de oră mai târziu, trenul încetini şi se opri la punctul de trecere da la Nakonde şi o voce în difuzoare anunţă că Jason şi alţi doi erau invitaţi să coboare din tren. Era ca şi cum ai fi ieşit din burta unui peşte verde-portocaliu, cu instalaţie de climatizare, cu solzii netezi. Arisa, bărbatul cu nume de femeie, îi zâmbi de la o fereastră din primul vagon, în timp ce

trenul se ridică pe monoraiul negru, acceleră silenţios şi se pierdu undeva înspre sud. Aerul era cald şi proaspăt în acest platou vast al continentului, aici, undeva la o mie cinci sute de metri deasupra noului nivel al mării. Jason parcurse platforma în spatele unei perechi ce părea venită din China sau de undeva din Orientul îndepărtat, trăgând după ei valize pe roţi. Jason nu avea niciun fel de bagaj.

La capătul platformei, într-un pâlc de eucalipţi, se aflau şase bolţi de sticlă răsucită, lucrată cu migală. Platoul era luminat cu spoturi de neon de jur împrejur. În faţa lui, o lumină verde strălucea de la picioarele asiaticilor în sus spre arcul din dreapta. Continuă să meargă, apoi văzu o lumină începând să pulseze sub picioarele lui, urcându-se în bolta din stânga. Se luă după ea.

Când trecu pe sub boltă, simţi deodată un puls dureros sub brăţara de la încheietură – ceva între şoc electric şi orgasm. Scoase un ţipăt de surpriză. Câteva secunde nu reuşi să se mişte. Apoi, pentru prima dată de când ajunsese în Africa, în urmă cu şase luni, brăţara începu să-i vorbească pe o voce muzicală feminină:

— Bine aţi venit în Zambia, domnule profesor Johns. Urmaţi drumul din stânga dumneavoastră.

Femeia îl aştepta în vârful dealului, uitându-se în jos la el, înaltă şi suplă, cu o pânză colorată cu auriu, roşu şi verde înfăşurată în jurul ei, legată cu un nod deasupra sânilor. Părul era o masă de bucle tunse scurt deasupra ochilor căprui, aproape negri. Îl durea încheietura şi îşi scutură mâna să scape de senzaţia de iritare.

— Scuze pentru neplăcere, spuse ea. Când oamenii trec graniţa, există şi o altă metodă mai puţin dureroasă, de a le lua datele biometrice, dar durează

mai mult şi este mai complicată. Haideţi! Ah, am uitat să mă prezint.

— Ştiu cine sunteţi, zise Jason. Poţi să-mi scurtcircuitezi jumătate de creier, dar o pot recunoaşte pe Miriam Bwalya atunci când o văd.

Ea zâmbi şi îşi plecă modest capul. O urmă de-a lungul parcării asfaltate spre ceea ce se dovedi a fi un soi de aparat de zbor, deşi arăta ca un elefant roz, gonflabil, aşa cum găseşti în spaţiile de joacă pentru copii. Spre surpriza lui, râse cu glas tare, aşa cum nu mai râsese de mult, şi continuă să râdă şi în timp ce se urcă în burta elefantului şi se aşeză într-un scaun confortabil cu vedere prin ochii creaturii.

— Aveţi cumva şi porci care zboară? întrebă el. Nici nu-mi mai amintesc când am râs ultima oară, nu credeam că mai e posibil!

Ea râse împreună cu el, arătându-şi dinţii albi perfecţi.

— Putem să facem şi porci zburători, dacă doriţi. Putem să avem şi un model european de avion ca jucăriile pentru băieţi, din acelea high-tech cu unghiuri ascuţite şi luminiţe peste tot. Noi preferăm modelele curbate. Sunt doar carcase, după cum vă daţi seama.

Adăugă o serie de cuvinte într-o limbă pe care el nu o recunoscu, apoi aparatul de zbor se ridică pe verticală şi alunecă în aer peste eucalipţi, înspre nord, fără un sunet. Doamnei Bwalya i se potriveau bine curbele, gândi Jason ireverenţios.

Inovaţiile zambienilor în domeniul fizicii erau bine păzite, dar ştia că îl are alături pe unul dintre jucătorii-cheie în acest domeniu. Miriam Bwalya era cunoscută drept copilul-minune care devenise unul dintre cei mai importanţi teoreticieni în domeniul laserelor. Se zvonea că ea era cea care pusese la punct reactoarele de fuziune solară ce scoseseră ţara dintr-o economie

de subzistenţă binecuvântată cu câteva mine de cupru, transformând-o într-una din marile puteri ale lumii. Iată-l acum, stând lângă ea, într-un elefant zburător, urmărind dealurile şi copacii alergând sub ei. Prezenţa ei fizică era tulburătoare: simţi nişte furnicături aproape sexuale prin brăţara de la mână.

Ea îşi plimbă un deget peste suprafaţa gri şi netedă de sub geamurile din ochii elefantului şi începu muzica. O rumbă africană. În urmă cu mulţi ani, traficanţii de sclavi îşi duseseră marfa în America, iar sclavii luaseră cu ei poliritmia complexă a tobelor şi balafoanelor, cântecul antifonal care se auzea peste bubuitul percuţiilor. Le încorporaseră în imnuri şi muzica pop. Apoi în anii şaizeci ai secolului douăzeci, acesta se reîntorsese în Congo şi Africa de Sud şi Rhodesia sub formă de discuri de vinii şi la radio, ca o rumbă care fusese modificată şi prelucrată, asemenea unui copil teribil al muzicii, care avea nevoie de puţină educaţie. Acea muzică îl făcea chiar şi pe cel mai inhibat şi mai afon dintre oameni să vrea să danseze.

— Aţi avut o călătorie lungă şi grea, spuse ea.

— Categoric.

— Încă nu s-a încheiat.

— Îmi dau seama. Dacă am fi ajuns la destinaţie, mi-aţi fi scos brăţara de la mână.

— Am fost atacaţi. Au fost infiltraţi spioni în rândul nostru. Am fost induşi în eroare. Abia am reuşit să dăm de urmele dumneavoastră ieri, pentru că libienii ţin secrete multe lucruri. Tanzanienii nu ştiau cine sunteţi până nu am întrebat noi de dumneavoastră. Se hotărâseră să vă ţină la ei, dar le-am întrerupt curentul câteva minute şi au revenit la sentimente mai bune. Iar, pe urmă, bineînţeles, a fost un bărbat în tren.

Jason ignoră ultima propoziţie.

— Aparatul nu zboară la o altitudine mai mare de şaizeci de metri, observă el, de unde trag concluzia că utilizează un soi de efect de câmp magnetico-dinamic.

— Aş putea zbura mai sus, dar consumul de energie creşte exponenţial. Şi atunci de ce s-o fac?

— De ce vă bateţi capul cu mine?

Ea întinse mâna spre chikwembe şi apucă un capăt.

— Dacă vă uitaţi atent, veţi vedea câteva ochiuri descusute în stofă. Ceea ce pare un material perfect are imperfecţiunile sale. La fel este şi cu fizica noastră. E posibil ca dumneavoastră să ne ajutaţi să prindem ochiurile şi să astupăm câteva găuri.

— Ce găuri, mai exact?

— Mai exact, mai târziu.

— Chestia asta mai exactă de mai târziu va fi la fel de vagă? întrebă el zâmbind ironic.

Aparatul se lăsă în jos peste un deal şi pluti pe deasupra oraşului Mbala, aterizând pe o fâşie de pământ de lângă clădirea albă a IFAZ-ului, Institutul pentru Fizică Avansată al Zambiei.

În institut nu i se permise să intre nici cinci luni mai târziu. Ştia că laboratoarele propriu-zise erau sub pământ, iar clădirile de la suprafaţă erau numai de formă.

— Nu e ceva personal, spuse ea, pe când stăteau pe un butuc în umbra pestriţă a unor miombo, bând berea rece pe care i-o adusese. Îi arătă ceva sus. Dacă ar fi doar o singură frunză în copacul ăsta, am arde. Frunza de acolo nu ştie ce face frunza de pe partea cealaltă. Nu trebuie să ştie asta pentru a-şi face treaba, adică să ţină copacul în viaţă.

Începuse să se obişnuiască cu faptul că cei din neamul bemba aveau câte un proverb pentru orice, iar dacă nu aveau unul, îl făceau pe loc. Dar mai ştia de

asemenea că mulţi oameni de ştiinţă zambieni nu aveau acces la partea cea mai importantă a institutului. Deci nu era singurul.

— Lăsată de capul ei, spuse el, o omidă ar putea mânca o grămadă de frunze.

Ea nu avea obiceiul să chicotească, dar o făcu. Apoi îşi recăpătă expresia serioasă. Băgă mâna în geantă, scoase o foaie de hârtie şi o aruncă în faţa lor, bătând din palme şi strigând o comandă în limba ei, ChiBemba. Foaia se despături singură şi se îndreptă pe verticală, schimbându-se din alb în argintiu. Pentru moment, el putu vedea imaginea lui şi a ei reflectându-se în luciul foii – pielea lui albă, acum uşor bronzată, părul ei negru cu câteva fire albe pe la tâmple, ochii ei căprui capabili să treacă de la veselie la furie într-o clipă, ochii lui gri-verzi pe jumătate închişi din cauza luminii puternice.

— Nu am vrut să vezi asta până nu te refaci, spuse ea. Dar acum trebuie să-ţi arăt.

Hârtia inteligentă ascultă de vocea ei şi imaginile începură să se deruleze: în Anglia, Bradford ras de pe faţa pământului, musulmani şi hinduşi crucificaţi, leşuri de oameni negri pe străzile din sudul Londrei, ruguri pe care ardeau corpuri ca vitele bolnave, copii cu pielea închisă la culoare murind din cauza radiaţiilor. În Franţa şi în Germania, grămezi de arabi aşteptând ca buldozerele să treacă peste ei, colapsul Uniunii Europene pe măsură ce tot mai multe state începeau noi războaie naţionaliste. În America, Harlemul otrăvit cu o bombă murdară, copacii din Carolina de Sud şi de Nord plini de rămăşiţe umane împroşcate, putrezind pe crengi, iar peste tot se sărbătorea triumful rasei ariene. Jumătate din lume implodase atunci când nivelul mării crescuse şi ariditatea înghiţise pământurile. Popoarele cu pielea închisă la culoare

fugiseră spre regiuni binecuvântate cu ploi, economiile se prăbuşiseră, iar sângele şi sacrificiile începuseră să curgă.

Filmul se termină şi foaia reveni la culoarea argintie. Jason se uită la chipul lui Miriam în oglindă.

— Este mult mai rău decât ai crezut, spuse ea. Nu putem să le dăm tehnologia. Nu putem! Vecinii noştri le-ar vinde-o. Nu putem avea încredere în nimeni.

— Nici măcar în mine.

Se întoarse cu spatele la ea şi simţi lacrimile sărate curgându-i pe obraji până pe buze. Ea rămase tăcută multă vreme, apoi îi luă mâinile într-ale ei şi degetele li se împletiră.

— Înţeleg, spuse el în cele din urmă. Europa este noua Rwanda şi noul Sudan şi peste tot e la fel!

Se uită în ochii ei şi văzu că erau umezi.

— Noi avem o vorbă... începu ea.

— Normal că există o vorbă... Şi eu care credeam că englezii au prea multe proverbe, dar sunt mici copii pe lângă voi.

— *Chimbwi afwile intangalila.* Hiena lacomă vrea să mănânce tot o dată şi moare din cauza efortului, tot cu burta goală.

Pe iarba ţepoasă, în lumina portocalie a serii, copiii jucau fotbal. Greierii începuseră să cânte, păsărelele îşi ciuguleau penele, zburau şi se certau. Un vultur plana deasupra dealurilor, în timp ce soarele cobora tot mai repede pe după copaci, colorând aerul greu al serii. Miriam îşi ridică picioarele: tălpile ei se potriveau perfect cu rozul apusului din norii care pluteau sus pe cer.

În timp ce savurau scurtul răgaz al luminii crepusculare, el îi spuse:

— Mi-ai cerut cândva să mă gândesc la legătura între gravitaţie şi spuma cuantică a vidului, ceea ce,

desigur, nu există, conform teoriei. Presupun că la asta te-ai referit.

Puştii se opriră din joc şi o luară la fugă ţipând, spre luminile care se aprindeau ici şi colo în casele joase de-a lungul câmpurilor.

— Cât trebuie să mai aştept ca să aud un „dar”? întrebă ea, şi el deveni dintr-odată foarte conştient de apăsarea mâinii ei pe braţul lui.

— Dar, spuse el, este un mare DAR! Adică... de fapt este un „dar” la nivel Planck. În punctul în care ecuaţiile relativiste încep să devină imprecise, s-ar putea, repet, s-ar putea, să existe găuri şi noduri descusute în materialul spaţiu-timpului.

Ea îşi retrase mâna şi începu să vorbească repede în ChiBemba cu brăţara ei argintie. Jason auzi o voce groasă răspunzând, apoi femeia se ridică în picioare.

— Hai să mergem. Şeful ne-a invitat la cină.

Ultima rază de soare se stinse când noaptea se întinse de-a lungul fluviului Congo, deasupra Angolei, înspre Atlantic şi o mână invizibilă aruncă un miliard de stele pe cer şi se duse să mai aducă.

— Adu-ţi aminte să nu păşeşti foarte uşor, spuse ea bătând pasul pe loc milităreşte, cu putere. Uiţi că şerpii ne aud prin pământ, stai departe de tufişuri, în spatele cărora s-ar putea ascunde vipere. Nu umbla pe sub copaci noaptea pentru că vreun boomslang ar putea sări pe tine. Ridică întotdeauna capacul toaletei înainte să te aşezi, pentru că o pişcătură a păianjenului-vânător ţi-ar putea cauza mari neplăceri în zona testiculelor, din câte am auzit eu. Scutură-ţi pantofii înainte de a te încălţa, pentru că scorpionii adoră să se ascundă acolo. Adu-ţi aminte că se spune, poate pe bună dreptate, poate că nu, dar ca avertisment, că un şarpe mamba se poate târî cu viteza unui cal. Muşcătura lui este fatală, iar veninul lui este agonizant.

— Industria medicală şi farmaceutică ar trebui să fie înfloritoare în ţara asta, râse el.

— De aceea avem proverbele din bătrâni, Jason. Castelele voastre măreţe şi zidurile voastre înalte se ridică şi se năruie. Dar pe noi ne-au ajutat cuvintele. Şi nu vrem să irosim şansa de a studia gravitatea cuantică din cauza unui venin vechi de un milion de ani, proiectat pentru a ucide broaşte, nu-i aşa? Ştii prea bine că majoritatea principiilor fizice sunt proverbe.

Un nor de fluturi de noapte şi alte insecte zburătoare înconjura fiecare felinar de pe marginea potecii într-o aureolă agitată, înaripată şi speriată. Temperatura aerului coborî de la căldură plăcută la răcoare plăcută.

Toate acestea şi multe altele îi trecură prin minte în timp ce stătea gol-puşcă în aparatul de zbor în formă de tibie, în timp ce se îndrepta spre Lacul Tanganyika. La jumătarea dealului abrupt, Stephen Makonde, pilotul relaxat care avea la activ o grămadă de doctorate, schimbă cursul şi aşeză aparatul pe o plantaţie de trestie-de-zahăr. Sări jos, înarmat cu o macetă, şi se întoarse cu două beţe cărora le tăie capetele.

Le întinse lui Jason.

— S-ar putea să ai nevoie de astea, zise el. Şi de asta, mai adăugă aplecându-se sub scaun şi scoţând o suliţă cu vârful înnegrit în foc.

— Alte sfaturi? întrebă Jason.

— Încearcă să nu mori, râse Makonde. Războinicii au făcut asta de mii de ani, dar nu toţi au ajuns în vârf.

— Mulţumesc.

Aparatul se ridică iar şi zbură deasupra micului port din Mpulugu. Întunericul se lăsa şi pescarii testau farurile strălucitoare ale bărcilor în timp ce vâsleau să

iasă din bezna care începea să-i acopere.

Rămase singur pe buza văii, printre stâncile prăbuşite. Nava pilotată de Makonde era un punct întunecat plimbându-se de-a lungul şi de-a latul Căii Lactee, apoi se făcu nevăzut.

Planificarea este un lucru minunat. El îşi programase totul cu mult timp înainte. Din păcate, strategia e un copil al zilei, care se ascunde speriat la vederea stelelor, înconjurat de umbrele serii şi la auzul ţipetelor şi răgetelor vietăţilor pe care nu le vede în noapte.

Strategia spunea că a sta sub o stâncă ar fi la fel de periculos ca atunci când ai încerca să urci o pantă abruptă pe întuneric. Se întoarse în vale şi se aşeză pe malul lacului, cu suliţa într-o mână şi piatră ascuţită în alta, aşteptând apariţia soarelui sau a vreunui crocodil, indiferent care ar fi apărut primul. Ciudat, dar nu simţea niciun fel de frică. Nici atunci când auzi un plescăit uşor.

La 6.05 soarele se ivi de după culmea dealului şi începu să-şi taie drum prin ceaţa care plutea deasupra lacului. Avea să se ardă zdravăn, în pielea goală. Se ghemui la marginea apei şi se unse din cap până în picioare cu noroiul gri.

N-ar fi trebuit să te tunzi, prostule, se gândi. La asta foloseşte părul.

Mestecă nişte trestie-de-zahăr şi încercă să-şi ignore setea.

Valea râului Kalambo era lată de câteva sute de metri în această zonă unde se întâlnea cu lacul, iar drumul fu uşor primii opt sute de metri, printre stâncile goale care formau o pantă uşoară, scăldată în lumina soarelui de dimineaţă. Apoi pădurea îl înconjură din toate părţile şi se deplasă în zigzag pe cursul apei, bolovanii din mijlocul drumului fiind din ce în ce mai mari. Picioarele lui goale erau deja pline de răni.

Crăpăturile din rocă şi micile ridicături îi zdreleau tălpile. Noroiul începea deja să se usuce şi să se încingă pe el şi toată pielea i se strângea şi îl furnica. Muştele păreau să-l placă şi se aşezau pe spatele lui, în vreme ce el dădea din mâini disperat să nu-i intre în ochi.

Mergea pe partea estică a văii, pe o stâncă înaltă care cădea în apă de la o înălţime de zece metri, în stânga. Şi atunci îl văzu: un şarpe mamba de un verde aprins, lung de un metru, încolăcindu-se şi descolăcindu-se înaintea lui. Nu avea nici bocanci, nici pantaloni groşi. Dacă reptila îl muşca de picior, avea să moară în aproximativ cinci minute, în dureri îngrozitoare. Dacă se repezea la pieptul lui, inima avea să i se oprească în câteva secunde. Încremeni.

Deasupra, un marabu îşi ajustă aripile uriaşe şi coborî uşor pentru a permite camerei să prindă un unghi mai bun. În biroul ei răcoros de la câţiva kilometri depărtare şi trei sute de metri în adâncimile buncărului de sub institutul de fizică, Miriam constată cu surprindere că transpiră abundent când văzu imagini de la cele şapte drone în formă de păsări care supravegheau valea. Îşi plimbă degetul pe ecran, de la ochii păsării, şi îi apăru în faţă o grilă de ţintă. Tocmai programa atacul cu laser înspre şarpe, când simţi o mână pe umăr.

Directorul Nskoshi Mulenga purta un costum de culoarea nisipului, cu o croială impecabilă, scump şi de bun-gust, şi o cravată cu roşu şi albastru, ieftină şi de prost-gust.

— Nu omorî şarpele, spuse el. Şi redă-i omului sentimentele, e bărbat în toată puterea cuvântului, nu un refugiat.

— Dar, dacă pierdem gravitaţia cuantică, ce se va întâmpla…? întrebă ea.

El se aplecă şi atinse ecranul. Se deschise o fereastră cu un display de cursoare virtuale, asemănătoare unei mese de mixaj de la studiourile clasice de înregistrări, iar sub fiecare cursor, o imagine şi un cuvânt. Degetul îi atinse butonul pătrat al unui cursor şi îl împinse de la minim la maxim. Cuvântul frică apăru pe ecran. Atinse butonul pentru iubire, dar ea îi dădu peste mână.

Mulenga o strânse uşor de umăr, apoi se îndreptă spre uşă.

— Nu te mulţumi cu o jumătate de bărbat doar fiindcă e mai uşor, spuse el înainte de a închide uşa.

— Eya, baChiti, răspunse ea. Da, să trăiţi!

Ceva ce aducea cu un şoc electric muşcă din braţul lui Jason plecând de la brăţara de la încheietură, făcându-l să sară în sus. Şarpele se ridică înspre stânga, apoi spre dreapta, nesigur, ceva ameninţător între el, el cel de acum, şi tinereţea lui. Deveni mai solid în ochii lui. Deveni o dungă de moarte şi frumuseţe. Conştientiză lucrurile pe care nu le puteai găsi în cărţi şi reviste, în filme, nici măcar în memorie. Şarpele era acolo acum.

Foarte încet, îşi trase picioarele înapoi. Se retrase trei metri, apoi se întinse spre copacul cel mai apropiat şi rupse o ramură uscată. Cu mare grijă, o curăţa până obţinu un băţ de înălţimea lui. Îl apucă precum o bâtă de crichet, sau una de baseball ori ca o crosă de golf pe care strămoşii cuiva le ţinuseră în mână pe aceste meleaguri în urmă cu sute de ani.

Vocea lui Stephen Makonde se auzi şoptindu-i de la brăţara de la mână.

— Ca însoţitor, îmi este permis să te ajut o singură dată. Vrei s-o fac acum?

— Câţi şerpi sunt în valea asta? şopti Jason.

— O mie, probabil, poate chiar două mii. Jason, pot

să vin să te iau chiar acum. Nu trebuie să faci asta. Deja ai câştigat respectul nostru.

— Nici nu mă gândesc. Şeful meu, Maiestatea Sa Britanică, e mort şi am nevoie de unul nou. Noi am forţat refugiaţii să dea examen la limba engleză. Am decis să încerc să dau acest examen vechi pentru că e cel mai apropiat de spiritul Bemba. Am nevoie de ajutor acum…

— Un vechi proverb zice…

— Lasă proverbele, Stephen, spune-mi ce trebuie să ştiu.

— Dacă îi ţinteşti capul, probabil vei rata. O lovitură în coloană e un început bun, dar nu e garantat. Şarpele se mişcă foarte încet până când atacă. Gândeşte şi atacă-l ca un şarpe.

Jason mută creanga într-o parte, încercând să calculeze distanţa şi viteza cu care va trebui să lovească. Înaintă centimetru cu centimetru până când ajunse la o distanţă de doi metri de capul şarpelui care se legăna dintr-o parte în alta. Îşi ţinu respiraţia. Foarte încet, ridică braţul deasupra capului, ochi şi împlântă cu toată puterea băţul în spinarea mambei. Şarpele părea paralizat. Probabil. Jason îl lovi cu piatra în cap până când i-l zdrobi, apoi luă leşul cu creanga şi îl aruncă în prăpastie, unde căzu cu un pleoscăit surd în balta noroioasă de dedesubt.

— Mulţumesc, Stephen, şopti el.

— Cu plăcere. Ce nu am apucat să-ţi spun este că foarte puţini oameni pot face treaba asta. Pariez că n-ai ştiut niciodată că eşti vânător de şerpi, profesore Johns. Să-ţi treci asta în CV.

O duzină de şerpi mai târziu, câteva căzături dureroase şi cu noroiul decojindu-i-se de pe piele, lăsând-o expusă, se afla la zece kilometri mai sus de-a lungul văii, făcând un ocol care avea să-l scoată la

cascade. Era mai îngust aici, pereţii apropiindu-se unul de celălalt, stâncile tot mai înalte, bolovanii căzuţi tot mai mari. Soarele era sus pe cer, iar contrastul între porţiunile însorite şi cele umbrite era imposibil pentru ochi.

În depărtare, de celălalt mal al râului, văzu o mişcare rapidă. Două petice de lumină roşiatică apărură, apoi dispărură. Stătu nemişcat şi privi, fiind la rândul lui privit de doi leoparzi. În fiecare minut, lumina se mişca. Spre el.

Deasupra, câţiva marabu, reali şi drone, zburau în cerc.

Leii ucid doar atunci când le e foame. Leoparzii ucid de plăcere.

Da, tu mi-ai povestit asta. Grozav.

În spatele scaunului lui Miriam stăteau în picioare câţiva oameni. Două dintre monitoare arătau prim-planuri cu leoparzii. Boturile le erau îndreptate în sus, nările fremătânde, în timp ce adulmecau orice miros adus de curenţii de aer. Ochii le erau gri şi pe jumătate închişi pentru a vedea mai bine prada. Dar încă nu atacau. Aşteptau. Pisicile aşteptau. Încet, cu răbdare, ucigaşi tăcuţi.

— Nu e drept, spuse o femeie din spatele lui Miriam.

— De ce? sări Miriam. Nu mi s-a dat voie să intervin. El a ales.

— Nimeni nu a reuşit vreodată fără apă.

Multe voci fură de acord. Miriam îşi duse brăţara la gură şi dădu câteva comenzi urgente. Undeva mult deasupra, sirenele începură să urle şi copiii dădură fuga pe malurile uscate ale râului. În cisterne adânci erau pompe ce umplură conductele cu apă care cândva udaseră pământurile Indiei. Kalambo începu să curgă, mai slab la început, apoi din ce în ce mai tare, până când ajunse la debitul pe care îl avea în plin

sezon ploios. Îşi dădu drumul la vale prin sat, pe lângă case şi birouri, pe lângă stadioane, până ajunse pe marginea prăpastiei şi de acolo îşi croi drumul în jos.

Jason auzi o bubuitură neaşteptată venind de undeva de sus şi o perdea de apă ţâşni de deasupra lui, un val curse de la înălţime şi se pierdu în balta antică, verde şi murdară, de sub stânci. Leoparzii înaintau încet spre el. Acum le vedea clar petele de pe blană. Îl văzu pe mascul lingându-şi botul şi alungând muştele de pe cap.

Jason se dădu înapoi până ajunse cu spatele la stâncă, încercă să îşi şteargă transpiraţia de pe mâini cu iarbă. Îşi ţinu suliţa în mâna stângă şi piatra ca un cap de săgeată în dreapta.

Leopardul se încordă pe malul celălalt şi se pregăti să atace. Muşchii încordaţi flexară. În secunda în care se lansă, Jason aruncă săgeata de piatră. Rată, dar atenţia leopardului fu distrasă pentru o clipă. În acel moment, peretele de apă fumegândă, bolborosindă, se aruncă peste prăpastie, aducând pietre, crengi, luând cu el şi felina. Jason era ud până la piele. Privi cum apa duce cu ea creatura în vale, apoi văzu leopardul ieşind din apă şi scuturându-se. Femela se îndreptă uşor înspre perechea ei. Cei doi stătură şi se uitară la omul căţărat pe pietre, gol, ţinând în mână un băţ ascuţit. Se întoarseră şi o luară în josul văii înspre lac.

Jason îşi dădu capul pe spate pentru a se uita în sus, în vârful coloanei de apă incredibil de înaltă. Arăta ca un zgârie-nori strălucitor înfipt într-o spumă de smarald şi argint. Era ceva frumos şi înspăimântător în acelaşi timp. Iar oamenii de la câteva sute de metri deasupra lui o puteau opri şi porni după pofta inimii.

După o lungă şovăială, găsi cel mai bun punct de traversare. Apa era aici adâncă sau rapidă? Avea de ce să se prindă cu mâinile? De la micul lac de sub

cascadă, râul curgea mai departe, printre pietre. Era puternic. Era repezit. Dar trebuia să treacă pe partea cealaltă. Picioarele îi tremurau din cauza spasmelor musculare, însă mai avea de urcat încă trei sute de metri pe panta abruptă până la capătul încercărilor sale. Îşi atinse brăţara de la mână:

— Apa a fost o idee genială. Mulţumesc. Acum puteţi să o opriţi?

Tăcere. Se uită din nou la încheietura mâinii. Acum parcă arăta altfel decât înainte, era cumva lipsită de viaţă. Îşi dădu seama că fusese deconectată pur şi simplu.

Coborî până la punctul de traversare pe care şi-l alesese, o gaură de un metru, între două stânci, pe unde apa cădea în cascadă. Îşi făcu mâinile căuş în apă şi bău cu nesaţ. Apoi îşi fixă suliţa între pietre, se lăsă în jos în curentul apei şi, ţinându-se strâns de par, reuşi să-şi croiască drum până pe malul celălalt. Ieşi epuizat la liman şi se întinse cât era de lung pe pietre, stând şi privind curgerea apei. Inima îi bătea cu putere şi toate simţurile îi erau în alertă. Mintea îi era în altă parte – sus lângă marabu, sau altundeva, în spatele lui, printre cojile abandonate de sfeclă-de-zahăr mestecată. Lacul de la baza cascadei era învăluit în aburi, dar avea o aură sinistră. Tradiţia spunea că gemenii erau aruncaţi acolo, sau copiii cărora le ieşeau întâi dinţii de sus, ori arendaşii care îşi supărau stăpânii. Intelectul îi spunea că pe arheologi i-ar fi interesat acest bazin, dar neamul Bemba, acum deţinătorii marilor secrete ale universului, ar apăra prin orice mijloace şi cu toate armele posibile oasele strămoşilor.

De dedesubt, grohotişul arăta ca un dezastru aproape vertical şi înalt de o sută de metri, gata să se întâmple. Bolovanii de toate mărimile abia aşteptau să

se prăvălească. Picioarele îi sângerau. Când se căţăra pe o grămadă de pietre, nu ştia dacă aveau să îl susţină sau avea să se ducă la vale, stârnind o reacţie în lanţ care putea, de la vibraţii, să antreneze şi bolovanii de deasupra lui. Îi luă două ore să ajungă la copaci, şi ei aplecaţi pe muchia unui deal abrupt. Era plin de răni după ce încercase să se ferească de bolovanii care cădeau de sus.

În umbra arborilor era mai răcoare. Se căţără din creangă în creangă, din trunchi în trunchi, uneori târându-se prin iarbă, înfigându-şi unghiile în pământ. Apoi căzu de-a binelea, întorcându-se cu spatele, crengile uscate, căzute, lăsându-i urme sângerii. Apoi tăbărâră pe el escadroane de muşte. Nu-şi mai simţea braţele. Trebuia să ajungă atât de departe, atât de sus, iar el devenea din ce în ce mai greu.

Se făcuse după-amiaza târziu când se târî în patru labe pe culmea dealului şi se uită în jos pe buza cascadei Kalambo şi la valea care se întindea în zare până la lac. Auzi un sunet ca o tuse şi se întoarse cu dificultate.

Hienele erau aşezate printre copaci în formaţie de atac. Nu mai avea cu ce să se apere. Suliţa îi rămăsese în râu, împreună cu capul de săgeată. Ajunsese atât de departe, urcase pe Kalambo, iar acum i se părea nedrept să fie ucis de aceste arătări malefice, disproporţionate şi urâte. Singura soluţie pe care o mai avea la îndemână era să se caţere în cel mai apropiat copac; urcă la doi metri înălţime, apoi la trei. Hienele îl priveau şi aşteptau răbdătoare, cu balele curgând.

Pe neaşteptate, scoase un răcnet din toţi rărunchii, un răcnet animalic, de luptă, de disperare, un răcnet care răsună în toate dealurile şi văile, apoi se repezi la cea mai apropiată dintre hiene, urlând cu furie şi cu ură, scuipând cuvântul *chimbwi* din nou şi din nou.

Hienele se întoarseră şi o luară la fugă.

Bărbatul cu nume de fată ieşi dintre copaci flancat de şase soldaţi cărând kalaşnikoave. Îi făcu semn cu mâna să vină la el. Dar Jason scutură încet din cap. Era la jumătate de kilometru în josul râului.

— Sunteţi în Tanzania acum, spuse Arisa. Ei nu au nicio putere aici. Sper că veţi veni de bunăvoie. Oricum veţi veni. Veţi primi îngrijiri. S-ar putea chiar să vă înapoiem zambienilor după ce obţinem de la dumneavoastră ce dorim.

— Nu am ce vreţi voi, spuse Jason, deci o zi bună.

Arisa era învelit într-o robă masai. Îşi ridică toiagul şi le făcu semn soldaţilor, care se îndreptară spre el.

Patru marabu îşi strânseră aripile uriaşe şi se lăsară în jos din înaltul cerului. Scuipară plasmă şi copacii din jurul lui Arisa şi al oamenilor lui explodară în flăcări.

Bărbatul alb, plin de sânge, războinicul ajuns la capătul puterilor se întoarse cu spatele la ei şi o luă în jos pe stânci până la buza cascadei.

Miriam îl aştepta pe celălalt mal. Apa curgea cu repeziciune, dar era puţin adâncă aici, pe marginea prăpastiei. Mică, dar tot alunecoasă, iar dacă îl lua curentul, o cădere de două sute de metri era moarte curată. Jason se uită mai în amonte pentru o trecere mai sigură, dar nu era nimic. Scutură din cap resemnat şi făcu un pas în apă, la o lungime de braţ de margine.

Râul curgea repede, iar el era lipsit de vlagă. Piciorul îi alunecă şi se împiedică, întinzând mâna sub apă să se prindă de ceva, să se sprijine. Mai avea câţiva centimetri până la mal. Ea se repezi în apă, venind în ajutorul lui, dar el îi strigă „Nu!” şi ea se opri. Încet, se îndepărtă de marginea cascadei şi îşi croi drum spre malul celălalt al râului.

Miriam nu spuse nimic. Îi luă mâna în mâna ei şi

atinse cu un beţişor brăţara de la mâna lui. Se desfăcu imediat, ea o prinse şi i-o dădu. El simţi o cascadă de emoţii năvălind în el, copleşindu-l. Toate sentimentele pe care le ţinuse în frâu îi inundară fiecare colţ al sufletului. Stătu, gol şi însângerat, şi aruncă brăţara în cascadă, privind-o cum se pierde în aburul de dedesubt. Stătea şi îi venea şi lui să sară.

— N-au fost nişte proşti strămoşii mei, nu-i aşa? întrebă Miriam.

— Nu, spuse el, nu au fost deloc proşti.

— Deci?

— Gravitatea are rostul ei. Înţeleg acum. Cu adevărat. Tot ce a mai rămas din mine înţelege.

Ea îl stropi cu apă rece până când îl curăţă şi îl dădu cu o alifie pe spatele plin de răni.

Merseră în sus pe o potecă pietruită până ajunseră la platoul unde opreau de obicei autobuzele cu turişti. Pe drum, ea îi dădu o bucată de pânză şi îl ajută să şi-o înfăşoare în jurul corpului. În parcare, peste o sută de oameni, bărbaţi, femei şi copii se lăsară într-un genunchi şi rostiră într-un glas:

— Mwapoleni baChitikela. Să trăiască şeful mic.

Un porc gras şi albastru veni în zbor dinspre nord şi ateriză în spatele mulţimii, care râse şi bătu din palme.

— Asta e al tău, dragul meu. Şi apropo, nu eşti şeful lor, mic sau mare, dar eşti singurul fizician care a făcut urcuşul războinicului, aşa că începând de astăzi eşti şef, zise Miriam.

Pe o sobă de cărbuni se afla un urcior. Mulenga, marele şef, cunoscut drept directorul institutului de cercetare, îi dădu lui Jason un tub lung de plastic, pe care îl băgă prin spuma groasă care se adunase la suprafaţa urciorului şi sorbi îndelung din berea de miere de albine dinăuntru. O fetiţă veni la el şi îi dădu, timid, o pereche de pantofi nou-nouţi. Un băiat îi aduse

o ghirlandă de crini roşii.

— Aş vrea să-l cunosc pe cel care a parcurs traseul înaintea mea, îi ceru Jason şefului cel mare.

Mulenga zâmbi:

— Mă tem că va fi destul de greu. Din câte ştim noi, nimeni nu a mai făcut asta de câteva sute de ani.

Stăteau cu toţii şi se uitau la el în tăcere, aşteptându-l să ţină un discurs. Care fu foarte scurt.

El arătă cu mâna înspre picioarele lui şi rosti:

— Un alb ştie că este acasă în Africa dacă poartă pantaloni scurţi în fiecare zi şi începe să-i crească păr pe genunchi.

Apoi începură tobele. Raze laser de diverse culori străluceau de-a lungul văii, intersectându-se. Fiecare ciocnire scotea un bubuit puternic, o cascadă asurzitoare de ritmuri care făceau păsările să zboare în înaltul cerului şi şerpii să-şi legene capete în ritmul bătăilor şi chiar şi hienele dansară pe picioarele lor slăbănoage din spate, iar în jos pe malul râului, doi leoparzi se jucau şi alergau printre copaci, în timp ce toată valea fu inundată de lumini de curcubeu şi cântece, anticele cântece ale vieţii.

I se învârtea capul de oboseală şi de bere când ea îl conduse pe o potecă pe care nu o mai văzuse până atunci, spre un *rondavel.* Pereţii nu erau construiţi din chirpici, nici acoperişul nu era făcut din stuf, iar în jurul ferestrelor aveau nişte scuturi mici de energie care ţineau insectele afară şi aerul proaspăt înăuntru. Dar arăta ca o colibă. Luna era ca un peşte gras încercând să iasă din năvodul strălucitor al Căii Lactee.

Ea îl luă de mână şi îi atinse vârfurile degetelor de senzorul de la uşă. Se dădu în lături, iar înăuntru se aprinseră luminile, calde şi discrete.

— Noua ta locuinţă. Poţi să faci în ea tot ce-ţi pofteşte inima.

Păşiră înăuntru. Uşa se închise în spatele lor.

Patul era mare şi acoperit cu piei aurii de oaie.

— M-am gândit că fiecare Jason trebuie să aibă lâna lui de aur.

El începu să râdă, apoi râseră împreună şi pe urmă stătură unul în faţa celuilalt, aproape atingându-se.

— Cred că am citit undeva că eşti expert în teoria nodurilor, zise ea după o vreme.

El ridică din umeri, modest, fără să spună nimic.

— Poţi să mă ajuţi cu ăsta? întrebă ea arătându-i nodul care lega pânza în jurul ei.

Jason îi dezlegă nodul, apoi se lăsară împreună pe lâna de aur şi făcură dragoste până când luna apusese de mult şi soarele se pregătea să strălucească peste faţa îmbujorată şi ruşinată a Africii.

În lumina răsăritului, stăteau pe pat îmbrăţişaţi, când ea deschise ochii şi începu brusc să plângă.

— Trebuie să-ţi cerem un lucru cumplit, dragul meu războinic.

— Ce anume? întrebă el sărutând-o uşor pe vârful nasului.

După o lungă pauză, ea continuă:

— Trebuie să te întorci în Europa.

În depărtare, chimbwi, hienele, râseră şi lumea, şi soarele se opriră în loc. Jos, pe malul Lacului Tanganyika, zăceau două leşuri de crocodili, amândouă tăiate îngrijit de o rază laser.

Dar Miriam nu putea să-i spună asta lui Jason, iar crocodilii erau morţi.

FUGA MORTULUI

Robert Reed

Traducere din limba engleză
Maria Drăguţ

Iată o altă nuvelă scrisă de Robert Reed, autorul povestirii *O istorie a terraformării,* care apare tot în această colecţie. Aici, Reed combină excelent un fir narativ cu suspans cu detalii ştiinţifico-fantastice importante, atât pentru deznodământ, cât şi pentru dezlegarea misterului, într-o povestire despre sport, din moment ce atletismul formează cadrul acţiunii. Familiaritatea autorului cu atletismul şi atleţii – sportul a mai fost folosit ca temă şi în alte povestiri – dă un elan special povestirii, purtând cititorul până la linia de sosire.

1

Telefonul îl trezeşte. Lucas îl ia de pe noptieră şi şi-l lipeşte de obrazul drept. Apelantul trebuie să fie de pe lista de „permise”, aşa că răspunde. Lucas nu se pricepe foarte bine la numere şi stă chiar şi mai prost la capitolul citit, dar la voci, la sunete este un geniu. Din partea cealaltă se aude un anume fel de tăcere. Pe care Lucas o cunoaşte.

— Când alergăm? întreabă vocea.

— Tu nu alergi, răspunde Lucas. Eşti mort.

Şi închide telefonul.

După care începe să-i pară rău. Să se simtă într-o oarecare măsură vinovat. Dar mai ales enervat, fiindcă ştie ce urmează.

Ceasul de pe noptieră şi telefonul arată aceeaşi oră. Este cinci şi trei minute dimineaţa. Wade Tanner, respectiv cel care-şi spune astfel, sare garduri acum, încercând să-l prindă iar în telefon. Întrecerea poate dura între zece secunde şi zece minute. Somnul nu avea să vină până când nu are loc conversaţia de rigoare. Dar, dacă l-ar suna pe Wade pe telefonul de acasă, ar însemna că are chef de vorbă, şi nu era cazul. Aşa că îi spune telefonului să se dea bătut şi să nu mai blocheze niciun apel.

Şi începe ţârâiala.

— Ştii ce-ţi trebuie acum? întreabă o voce feminină senzuală, cu un accent străin. Să te distrezi.

Lucas închide şi se uită pe ecranul telefonului. Zece apeluri în aşteptare. Douăzeci. Cele care vând sex sau care sunt blocate. Răspunde celui care a mai rămas pe listă:

— Nu închide, te rog, rosteşte o voce de bărbat.

Accentul este familiar şi plăcut, de parcă ar cânta engleza.

— Locuiesc în Goa şi nu am bani pentru mâncare sau pentru aer condiţionat. În schimb, am o fată foarte drăguţă.

Lucas scoate un geamăt frustrat.

— Şi un băiat, spune vocea, începând să tremure. Prietene, ai cunoscut vreodată disperarea? Înţelegi ce trebuie să facă un tată pentru a-şi salva familia?

Lucas închide şi preia un alt apel.

Liniştea aceea ciudată se întoarce. Şi, din nou, cel care nu este Wade spune:

— Când alergăm?

— La şapte.

— De la asociaţie?

— Normal.

Lucas are o gură mare, expresivă, şi o voce aspră,

răguşită, care întotdeauna parcă e prea tare. Soarele şi vântul sunt dure cu alergătorii, dar faţa lui s-a confruntat cu duşmani mai serioşi. Ochii căprui privesc în toate părţile, iar părul lui lung şi negru începe să albească şi să se rărească în creştet. Dar corpul lui de bărbat la patruzeci de ani este foarte bine modelat: umeri solizi laţi, piept puternic şi bombat, şolduri înguste, din care pleacă nişte picioare excepţional de lungi.

— Alergi şi tu cu noi? întreabă Wade.

— Da.

Lucas se ridică din pat, simţind frigul intrându-i în oase.

— Cine mai vine?

De fiecare dată când vorbeşte Wade se mai aud şi alte sunete. De parcă ar sta într-o cameră mare de aşteptare, plină, şi toată lumea de acolo ar încerca să facă linişte cât timp vorbeşte el la telefon. Aşa îşi imaginează Lucas lucrurile: prea mulţi oameni strânşi la un loc, încercând să păstreze tăcerea, dar simţind nevoia să şuşotească, să respire.

— Cine mai vine? insistă Wade.

— Toată lumea, bănuiesc.

— În regulă.

— În regulă, numai că eu am nevoie acum de somn.

— Somnul e un moft.

— Multe lucruri sunt un moft.

Vocea râde. Pe vremuri înnebunea când auzea râsul acela. Acum s-a obişnuit şi i se pare normal.

— Te las atunci în pace, zice Wade. Mai am de dat nişte telefoane.

După care, tăcerea se întoarce la el. Sunetul lumii când tace.

Lucas nu mai poate dormi. Dar poate oricând bea

nişte cafea.

Până la şase şi jumătate, un ibric întreg de cafea este în stomacul şi în sângele lui. Unsprezece grade în casă. Poartă o bluză de neopren, o geacă impermeabilă şi colanţi negri, toate vechi şi uzate. Doar adidaşii sunt aproape noi. La televizorul din bucătărie, Steve MacQueen aleargă nişte criminali urâţi şi bătrâni, în loc să facă ce trebuie, adică să şi-o tragă cu Jacqueline Bisset. MacQueen fuge cu maşina şi Lucas curăţă aparatul de cafea, blatul şi ceaşca pe care scrie Boston Marathon ’17. Începe o reclamă – un alt apel umanitar – şi Lucas închide televizorul ca să nu mai sufere. Apoi resetează termostatul şi îşi pune o pereche curată de mănuşi de măcelar şi deasupra mănuşile de lână cu un singur deget pe care le are de cincisprezece ani. Bandana îi alunecă în jurul gâtului şi îşi îndeasă pe cap fesul negru tricotat, care încă miroase a naftalină. Echipamentul îl aşteaptă lângă uşa din spate. Îl îmbracă şi e gata de plecare. Mai are un singur lucru de făcut din ritual – îşi pune piciorul drept pe un taburet şi îşi prinde confortabil brăţara sofisticată pe piele, să se vadă că nu e băut.

Aerul de afară este rece şi bate vântul. Lucas aleargă pe alee şi iese în stradă, înfruntând vântul. Braţele se mişcă lejer, atingând un ritm constant. Chiar şi atunci când aleargă încet, Lucas pare la fel de sprinten. Fiecare antrenor visează să descopere un talent ca al său, o combinaţie de forţă, graţie şi anduranţă nativă. Pune o halbă de bere pe capul lui şi nu va cădea o picătură pe jos. Atât de fin şi de elegant este pasul. Atât de uşor. Dar biologia cere ca în acel corp perfect să existe şi un creier, şi există diferite modalităţi de a goli o halbă de bere.

Cineva nu trebuie să se uite la ştiri ca să afle ştirile.

În depărtare se aud două sirene care aleargă undeva

unde sunt necazuri. Gropile şi pavajul lăsat fac strada mai interesantă, iar jumătate din stâlpii de iluminat au becurile furate, salvând bugetul primăriei. Toate casele sunt întunecate şi adormite, cu izolaţii zdravene şi cu stive mari de lemne pentru ars în sobe. Majoritatea curţilor au grădini şi grămezi de compost şi butoaie de strâns apa de ploaie. Jumătate din acoperişuri sunt pline de panouri solare. Când Lucas se mutase în casă, de o parte şi de alta a străzii erau numai salcâmi şi stejari. Dar majoritatea au fost tăiaţi şi puşi pe foc, permiţând soarelui să intre în case şi în grădinile oamenilor. Apoi au venit pădurarii şi au plantat puieţi – ecologişti duşi de nas cu scutirea de impozit – numai că ei nu-şi dau seama că tot ei au ars copacii mari pentru câteva nopţi de căldură fumegândă.

Nu e nevoie să colinzi lumea ca să înţelegi ce se întâmplă.

Ultima casă de pe stradă e complexul Florida. Imigranţii au venit aici în urmă cu câţiva ani, lăudându-se cu conturile lor grase şi copiii lor geniali şi campioni la sporturi. Dar aici nu există niciun loc de muncă în afară de internet şi operaţiuni necalificate la morile de vânt. Iar economiile nu te ţin o viaţă. Maşinile lor mari au fost date de bănci pentru împrumuturi. Piesele de mobilier excedentare şi bijuteriile au fost vândute pentru a plăti chiria. Un iaht şi o rulotă au fost decorate cu afişul de vânzare, pe care încă îl mai poartă, cum stau acolo parcate, de când lumea, în stradă. Pe urmă au venit rudele din Miami şi s-au milogit şi ele pentru o cameră, şi Poliţia a început să primească telefoane cu reclamaţii de beţii şi încăierări, după care câţiva copii campioni la sport şi genii la şcoală au fost băgaţi la puşcărie pentru trafic de droguri. La urmă, deveni clar: oamenii erau refugiaţi. Nici măcar nu mai erau refugiaţi scăpătaţi.

Lucas aleargă cu vântul în faţă. Îl usturã obrajii, în rest nu îl deranjează nimic. Când dă colţul, luând-o spre vest, are senzaţia că e mai cald cu câteva grade. Pe întuneric, cel mai bine e că mergi pe mijlocul străzii, să fii atent la orice mişcă. Oamenii îşi abandonează familiile şi casele de pe plajă, dar nu-şi abandonează pitbullii şi câinii-lup. De asemenea, e bine să ţii telefonul închis, dar Lucas poate să vorbească şi să alerge în acelaşi timp. Nokia lui este o sculă simpatică, micuţă, alimentată de mişcare, de viaţă. O proiecţie discretă în faţa ochiului drept. Pentru moment, ignoră ecranul, alergând pe stradă cu câini imaginari, când aude un apel.

— Da?

— Ai plecat? întreabă Wade.

— Nu, încă sunt acasă. Beau cafea, mă uit la oameni morţi la televizor.

Iar râsul acela straniu.

— După GPS-ul tău, alergi. Doişpe kilometri la oră. Pentru tine e ca şi cum ai merge în mâini.

— Poliţia ştie? a întrebat Lucas.

— Ce să ştie?

— Că le-ai împrumutat sistemul de supraveghere.

— Da', ce? Ai de gând să mă dai în gât?

Nu, dar Lucas închide iar telefonul şi o furie veche se întoarce, făcându-i picioarele să zboare pe următoarea sută de metri.

În faţa sediului Asociaţiei Tinerilor Creştini din oraş, sunt adunaţi oameni. Înotătorii şi halterofilii sunt îmbrăcaţi în haine ca pentru Polul Nord, în timp ce alergătorii sunt mai căliţi, mai sfrijiţi, poartă nailon şi neopren. Gentile de echipament sunt aruncate grămadă pe trotuar. Toată lumea stă cu spatele la vânt. Când cineva respiră sau vorbeşte, se ridică

rotocoale de abur, luminate de neonul albastru de la intrarea în clădire.

Lucas încetineşte. Aude o voce hârâită:

— Cineva s-a trezit cu noaptea-n cap.

Intrând în ritm de mers, Lucas se uită la oameni, zâmbindu-i primul lui Audrey.

— Unde ţi-e bicicleta? întreabă vocea.

— Pete, încetează, zice Audrey.

Dar tentaţia este prea mare. Pete Kajan îl tachinează prieteneşte.

— Ţi-au luat poliţaii şi bicicleta?

— Da, şi bicicleta, şi rolele, şi schiurile. Aveam şi un ponei, dar l-au împuşcat. Ca să fie siguri.

Toată lumea râde la auzul replicii, inclusiv Pete.

Lucas lasă jos geanta şi îşi relaxează braţele; curelele îi amorţiseră degetele.

— E şapte! zice Pete trăgând de una din uşile încuiate ale sălii. Ce mai fac azi dulăii?

— Stau pe verande şi urlă la lună, răspunde Lucas.

Alergătorii râd.

— Cât alergăm? întrebă Audrey.

— Cinşpe, douăzeci poate, zice Pete.

— Douăzeci sună bine, intervine Doug Gatlin.

Doug rapidul. Este mai în vârstă decât ceilalţi, dar dotat cu un corp de ogar.

Doug Crouse este cel mai tânăr şi cel mai greu.

— Cinşpe kilometri mi se pare rezonabil.

— Mai vin Sarah şi Masters, spuse Doug Rapidul.

— Ar vrea ei, zice Pete râzând.

— Se întâlnesc cu noi aici şi se întorc mai devreme, poţi să vii înapoi cu ei, îi spune Gatlin lui Crouse.

— Unde-i Varner? întreabă Crouse.

— Întârzie cinci minute şi o să vrea la budă, zice Pete.

Toată lumea izbucneşte în râs.

Unul din înotătorii laţi în umeri se duce la uşa încuiată şi trage de ea.

— Te-a sunat? se uită Crouse la Lucas.

— Da.

— Pe mine m-a sunat de două ori, zice Gatlin.

— Toată lumea a primit cel puţin un telefon de deşteptare, spune Pete.

Toţi cei adunaţi pentru alergat se uită în holul gol, puternic luminat.

— De obicei nu mă deranjează, spuse Crouse.

— O noapte proastă în Rai, replică Lucas.

Oamenii râd, dar nu prea sunt entuziasmaţi.

Înotătorul se întoarce de la uşă.

— A venit Dean.

Dean e un tip înalt, grăsun, care face totul foarte încet şi afectat. Păşeşte degajat de-a lungul holului, apoi bagă cheia în lacătul uşii cu grija cu care ar dezamorsa o bombă. După încetineala mişcărilor, ai zice că uşa cântăreşte o tonă. Cu o voce moale, abia audibilă, îi întreabă:

— Vă e frig, ha?

Răspunsurile mormăite scot rotocoale mici de abur.

În hol se formează o coadă. Audrey se aşază lângă Lucas.

— Crezi că de asta te-a sunat? A avut o noapte proastă?

— Nu ştiu, nu sunt detectiv. Eu, dacă îmi pun adidaşii în picioare dimineaţa, înseamnă că ziua-i bună.

2

La intrare, toată lumea iese cu degetele la interval, pentru identificare. Un indicator roşu îi sfătuieşte pe membri să nu ia decât un singur prosop, dar cu un prosop de aici nu poţi usca nici măcar o pisică. Lucas ia

două, Pete trei. Cei doi Doug o iau înaintea grupului, pe scările în zigzag. Semnele avertizeză despre vopseaua care s-a uscat de săptămâna trecută şi le interzice băieţilor să intre singuri în vestiar la bărbaţi. În capătul scărilor, lipit de uşa de fier, e un semn nou care spune că, din cauza unei defecţiuni la boilere, nu curge apa caldă. Gatlin aprinde luminile în vestiare. Camera luminată este lungă şi îngustă, ticsită cu dulapuri gri şi stâlpi de ciment vopsiţi în galben. Mocheta este de un gri-verzui, tocită. Aerul e plin de mirosuri de aftershave şi dezinfectant de toaletă. Panourile publicitare sunt pline cu reclame la clase de yoga şi sporturi de sală şi cuvinte înţelepte despre cum să reuşeşti în viaţă. Comportamentul nelalocul lui trebuie raportat la recepţie. Prosoapele folosite trebuie aruncate în coşurile speciale. Dulapurile trebuie închise. Asociaţia nu este responsabilă pentru bunurile furate. Dar nu folosiţi dulapurile din vestiare pentru depozitarea lucrurilor personale peste noapte, în caz contrar, se va tăia lacătul şi acestea vor fi confiscate.

„Bine aţi venit în Asociaţia Tinerilor Creştini!” spune un ultim afiş.

Pete ia în stăpânire un dulap mai în spate. Lucas îl urmează. De lângă ei, Gatlin întreabă:

— Care e traseul, ştie cineva?

— Eu ştiu, zice Pete, apoi tace.

Un tip la patruzeci şi ceva de ani, are păr grizonant, tuns scurt şi o faţă puternică. Îi sare muştarul repede şi atunci se uită urât la tine, cu nişte ochi căprui-deschis, serioşi. Pete nu arată ca un alergător, dar, când e în formă şi e motivat, poate concura cu cei mai buni din oraş.

Lucas îşi trânteşte lucrurile în dulap şi îl încuie. Din nou, pune piciorul pe bancă şi îşi ajustează monitorul de la gleznă. Le trebuie apă, dar freonul a fost scos din

fântâni, ca să economisească energie. Aşa că mai bine bei apă de la chiuvetă, din căuşul palmei, chiar dacă iroseşti câţiva litri până îţi astâmperi setea. Prosoapele de hârtie sunt minuscule. Trage cinci şi îşi şterge mâinile. Un tip mai în vârstă bagă în priză un televizor vechi. Aparatul trebuie să treacă în revistă canalele, ca să-şi reprogrameze micul lui creier. Moment în care Lucas începe să simtă efectul cafelei. Pişoarele sunt deja pline cu pişat galben-închis, dar nu se trage apa până când mirosul nu devine aproape insuportabil. Iese din WC când la televizor a ajuns pe ştiri la Big Fox. O blondă povesteşte despre valul de frig care a cuprins centrul ţării.

— Avem o iarnă de modă veche, spune ea, apoi bagă un clip de treizeci de secunde cu imagini cu zăpezi, sănii şi copii fericiţi cu feţele îmbujorate de frig.

— Asta nu-s eu, zice bărbatul în vârstă.

Apoi ştirile se mută în locuri pe care Lucas nu le poate găsi pe nicio hartă. Oameni cu pielea închisă la culoare se bat pe puţuri de petrol incendiate. Oameni negri scheletici mărşăluiesc de-a lungul unui lac secat. Un bărbat gras alb cu accent face scandal despre drepturile lui şi cum nu-i convine lui că e veşnic trecut cu vederea de mai-marii ţării. Apoi sare la Pine Islands şi la lunga şi ciudata vară antarctică. Încă o bucată de gheţar a luat-o la vale în ocean, arătând exact la fel ca şi celelalte zece mii de bucăţi care s-au topit deja. Dar blonda îşi face treaba şi refuză să se întristeze. Le reaminteşte celor din faţa ecranului că nişte experţi au spus că apa topită din gheţar va pune capăt frigului anormal pentru această perioadă. Mai mult sexi decât ştiinţific, explică:

— Oceanele din jurul plăcilor glaciare se vor răci şi temperaturile se vor reechilibra. Atunci ne vom putea întoarce la viaţa noastră obişnuită.

— A, uite o veste bună, zice bărbatul în vârstă, scoţând un râs porcesc şi trece iar la zapat televizorul.

Pete şi cei doi Doug au dispărut. Lucas se îndreaptă spre scări când uşa de fier se dă în lături cu un pocnet. Intră Varner, încă în haine de stradă.

— Vin imediat, întâi mă duc la budă.

Omul e undeva pe la treizeci şi cinci de ani, roşcat, pistruiat şi mereu în întârziere. Lucas se uită urât la el.

— Ce-am făcut? Abia e şapte şi două minute.

— N-am spus nimic.

— Da, mă rog. Fantoma noastră deja m-a sunat de trei ori, că să mă mişc dracului mai repede.

Lucas o ia pe scări în jos. Audrey aşteaptă în hol, citind *Herald* pe monitorul public. Este înaltă pentru o alergătoare de elită – aproape unu optzeci – dar, spre deosebire de majoritatea colegelor ei, nu se înfometează. Faţa e puternică, dar drăguţă, cu părul blond tuns scurt; ridurile din jurul ochilor fixează vârsta undeva în jur de treizeci de ani. Poartă pantaloni mulaţi argintii şi o geacă neagră, mănuşi şi o bandană strânsă în creştet. Audrey arată mereu calmă şi odihnită. De alergat, aleargă bine, dar, dacă nu vine lumea, se relaxează cu doisprezece la oră şi e mulţumită.

— Unde sunt băieţii? întreabă Lucas.

— După colţ.

— Vreo ştire despre mine?

Ea închide ecranul şi se întoarce la el:

— Unde ţi-e bicicleta?

— E prea frig să pedalez.

— Dacă ai nevoie să te ducă cineva acasă, zi-mi.

— Aşa o să fac.

Uşa se deschide lăsând să intre o pală de vânt îngheţat.

Ethan Masters, ieşit parcă dintr-un catalog de

echipamente sportive, intră în clădirea asociaţiei. Hanoracul şi pantalonii sunt acelaşi model bleumarin cu dungi albe, adidaşi Nike proaspăt scoşi din cutie, mănuşile şi fesul albe ca neaua şi cureaua cu provizii are apă cât pentru o cursă de o sută cincizeci de kilometri. Dar piesa de rezistenţă sunt ochelarii şmecheri care îi acoperă ochii. Omul are pe nas mai multă tehnologie computeristică decât avea NASA în secolul douăzeci.

Maşinăria este un telefon şi un dispozitiv de entertainment. Masters îşi cunoaşte întotdeauna pulsul şi nivelul de electroliţi, unde este şi cu ce viteză se deplasează. Trebuie să fie o mare dezamăgire să apeleze la banalii lui ochi pentru a vedea cine e în hol.

— Încă sunt aici, zice intrând. Ţi-am spus că ajungem la timp.

Sarah intră în urma lui. Pe cât e Masters de înalt, pe atât e ea de scundă, cu faţa ei rotundă ca a unei fetiţe şi părul şaten, lung, prins la spate într-o coadă de cal. Spre deosebire de partenerul ei de alergat, ea preferă tricouri vechi şi nişte mănuşi roz peticite, iar fesul ei maro arată ca proaspăt scos din tomberon. Sunt căsătoriţi, dar nu unul cu celălalt – însă au împreună şaisprezece mii de kilometri alergaţi şi sunt subiectul multor bârfe.

— Suntem cu toţii? întreabă Masters izbindu-se de perete, întinzându-şi picioarele. Dacă mai aşteptăm mult, înţepenim aici.

— Varner tocmai a urcat, spune Audrey.

— Deci nu plecăm imediat, răspunde Masters.

Sarah e tăcută. Mijindu-şi ochii, sună pe cineva şi se îndreaptă spre partea din spate a sălii.

Lucas o urmează şi trece pe lângă ea, apoi dă colţul. În capătul holului se află o cameră lungă şi îngustă, cu geamuri înspre piscină. Acolo sunt aparate de fitness.

Pete şi Doug stau de vorbă cu nişte alergătoare supraechipate care sunt la clubul de maraton. Ceea ce înseamnă că sunt cu tipul chel care stă lângă automatul pentru sucuri.

— Până unde vă duceţi, domnu' antrenor? întrebă Lucas.

Bărbatul se uită la el, apoi îi răspunse vesel ca un spiriduş.

— Un douăzeci de kilometri uşor.

Ca şi cum douăzeci e floare la ureche. Ca şi cum ar alerga el. Doar că domnu' antrenor Able este îmbrăcat ca pentru condus maşina şi, numai dacă va fi neapărată nevoie, pentru o coborâre undeva pe vreo stradă mai la centru. Trecut bine peste cincizeci de ani, omul e cocoşat şi o grămadă de grăsime. Vreme de treizeci de ani a fost antrenor de atletism la Jewel College, iar clubul lui este un fel de tradiţie în rândul alergătorilor începători.

Able îi ţine lui Lucas o prelegere lungă. Ca de obicei. Şi tot ca de obicei are să-i dea câteva sfaturi gratis ca din partea unui antrenor cu experienţă.

— După cum arăţi, alergi la greu, spune bărbatul mai în vârstă.

— Cam aşa ceva.

— Viteză?

— Doar când îmi aduc aminte.

— Ia du-te la maraton anu' ăsta. Vezi dacă mai e ceva viaţă în picioarele alea ale tale.

— Poate o să mă duc.

Lucas se uită la ceilalţi. Un tip cu un accent străin vorbeşte despre vreme şi cum nu e niciodată atât de frig în Louisiana. Pete dă din cap şi îi răspunde cu behăitul lui cinic.

— Şi de ce nu-ţi creşti nişte aripioare să zbori înapoi pân-acasă?

Nu se ştie cum, dar individul spune chestii de genul ăsta şi toată lumea râde de se prăpădeşte.

Domnu’ antrenor tuşeşte – un lătrat tare, cu scuipat, menit să atragă atenţia.

— Ia zi, Pepper. La viaţa ta, ai încercat vreodată să alergi tare un maraton? Să te antrenezi şi pe urmă să forţezi, să vezi ce se întâmplă?

— După cum povestiţi, pare al dracului de greu.

— Cred că ai putea scoate mai bine de 2:30, zice Able. Şi cine ştie dacă nu cumva mai puţin, dacă ai reuşi să stai un an fără să calci pe-alături.

Lucas îşi roteşte umerii fără să spună nimic.

— E un software, spune antrenorul. Şi teste biometrice. Cu rezultatele de la întreceri, am putea să aflăm cu cât ai fi alergat când erai în formă. Eu aş zice că 2:13. N-ar fi mişto să afli?

— Ar fi interesant, răspunde Lucas, apoi ridică iar din umeri. Dar, cum spunea şi taică-meu, „nu e loc destul pe lumea asta de lucrurile care ar putea fi frumoase”.

Audrey se apropie.

— Îl avem şi pe Varner.

Lucas şi ceilalţi bărbaţi îşi îndeasă fesurile pe cap şi ies. Opt oameni sunt adunaţi în faţa uşii de la intrare. Soarele stă aproape să răsară. Fiecare este cu telefonul pe ochi şi, cu atingeri uşoare, îşi ajustează setările. Acum numai apelurile de urgenţă vor fi preluate. Toată lumea îşi pune mănuşile şi iese din clădire. Fornăind ca un cal, Masters face traseul.

— Hai să o luăm înspre nord.

— Nu mergem spre nord, zice Pete, azi facem Ash Creek.

Toată lumea rămâne cu gura căscată.

— Dar e bine să începi cu vântul în faţă, încearcă Masters să-l convingă. Altfel te întorci lac de sudoare şi

tremurând de frig.

— În nord nu e niciun nenorocit de copac. Eu mă duc prin pădure să văd ceva în jur.

— Ce-ar fi să alergăm pe traseul obişnuit? propune Verner. Au un traseu prin centrul oraşului.

— Pentru mine e în regulă, spune Audrey.

Lucas vrea să se mişte, indiferent încotro. Apoi intervine din nou Pete.

— Avem companie.

Alergând pe trotuar, vede un puşti la jumătate din vârsta lor. Îmbrăcat în haine de stradă şi o geacă nouă, Harris cară într-o mână o uriaşă geantă de sală.

— Încotro vă duceţi? Vă ajung din urmă.

— Ca de obicei, spune Pete, fără nicio ezitare.

— Prin est, în jurul colegiului?

— Îhî.

Puştiul se repede înăuntru să se schimbe.

Apoi Pete se întoarce la ceilalţi.

— OK. Deci mergem pe la Ash Creek. Fără discuţii.

Opt mincinoşi o iau la fugă înspre vest, fără să vorbească, lăsând în urmă un uşor sentiment de vinovăţie.

3

Marţi era zi de viteză pe pista de la colegiu – o panglică de un portocaliu şters din spumă sfărâmicioasă şi benzi dungate. Lucas a fost ultimul care şi-a făcut apariţia. Nu era la fel de cald ca în celelalte nopţi de august, însă furtuna de cu o seară în urmă lăsase aerul greu. Restul grupului alerga în partea cealaltă a stadionului. Nimeni nu vorbea. Lucas îşi propti bicicleta şi intră pe poarta în zigzag, traversă pista, apoi terenul de fotbal şi iar pista şi intră pe sub tribune.

Porumbeii zburară speriaţi, lăsând în urma lor pene

şi ecouri. Îşi deschise geanta şi se schimbă, îmbrăcându-se în pantaloni scurţi şi punându-şi pantofii de alergat, dar lăsându-şi tricoul în geantă. Închidea fermoarul când băgă de seamă că îi tremură mâinile şi îşi privea uimit palmele când telefonul rupse vraja.

Răspunse.

— Eşti pe teren?

— Da, replică vocea lui Wade.

— Mă vezi? Wade?

— Nu am fost updatat, răspunde vocea. Au trecut douăzeci şi patru de ore. Sunt programat să te sun după douăzeci şi patru de ore.

— Cine-i la telefon? întrebă Lucas ieşind de sub tribune.

— Wade Tanner păstra un avatar. O rezervă.

— Ştiu asta.

— Eu sunt rezerva, Lucas.

Grupul alerga în bucla dinspre sud, dar Wade nu era printre ei.

— Ai încercat la magazin? întreabă Lucas.

— Nu, pentru că tu eşti prima persoană pe care trebuie s-o contactez. Dacă trece o zi fără o updatare, te sun.

— Pe mine.

— Da. Locuieşti în apropiere şi ştii unde e cheia de rezervă. Vrem să te duci să cauţi în casă. Vocea se îndepărtează, apoi se întoarce. Am făcut un calcul al şanselor de accident. Verifică în duş. Duşurile sunt adevărate capcane.

Păşind pe iarba îngălbenită, Lucas începe să râdă. Nu era nimic de râs, dar i se părea potrivit să râdă.

— Ce planuri ai în seara asta? întreabă vocea.

— Nu ştiu încă.

— E umezeală, spune rezerva. Fă câte o tură rapid,

apoi jumătate de tură mers, pe urmă una rapid şi tot aşa. Fă o pauză după şase ture şi ia-o de la capăt dacă încurci numărătoarea.

— Vorbeşti exact ca el.

Ar fi putut fi adevăratul Wade.

— Aşa funcţionează avatarurile. După o pauză, continuă: Am o presimţire rea, Lucas.

— De ce?

— Eu funcţionez şi pe post de căsuţă poştală. Oamenii au sunat toată ziua. Nimeni nu ştie unde e Wade.

Lucas nu spune nimic.

— Te duci să verifici în casă?

— Da, imediat ce îmi termin turele.

— Mulţam, amice.

Legătura se întrerupe.

Oamenii alergau împreună. Audrey mergea în sus şi în jos pe pistă, vorbind la telefon. Doar Gatlin şi Wade lipseau. Puştiul nou-venit se îndreaptă spre Lucas:

— Alergi sau nu?

— Lasă-l în pace, spune Pete. Băiatul nostru a avut un weekend greu.

Harris scoate râsul lui răguşit.

— Am fost şi eu la petrecere, l-am văzut cum trăgea la măsea.

Ceilalţi se uită într-o parte, jenaţi pentru Lucas.

— Am cunoscut şi eu beţivani la viaţa mea, zice băiatul, dar niciodată n-am văzut pe cineva care să dea pe gât atât alcool.

— L-a văzut cineva pe Wade? întreabă Lucas, ignorându-l.

— Nenorocitul întârzie probabil, spune Pete.

Ceilalţi spun „nu” sau dau din cap. Cu excepţia lui Harris, care continuă să se uite la Lucas, rânjind ca un prost.

Lucas trage aer adânc în piept.

— Rezerva lui Wade tocmai m-a sunat. Nu a primit niciun semn de la el şi e îngrijorat.

— De ce te-ar suna pe tine avatarul lui? întreabă Sarah.

Lucas ridică din umeri şi nu spune nimic.

— Deci Wade are un avatar? întreabă Harris.

— Da, răspunde Masters, chiar eu l-am ajutat să-l facă.

— Eu ştiu ce sunt avatarurile, intervine Lucas, făcându-i pe ceilalţi să se reîntoarcă spre el. Dar nu ştiu nimic despre ele.

Masters păşeşte în soare, lentilele de la ochelari înnegrindu-se complet. Cu vocea lui atotcunoscătoare, începe să explice:

— Teoretic, ele sunt doar un jurnal personal. Date pe care le vrei ferite de indiscreţii, stocate pe servere protejate. Rezervele îţi păstrează extrasele de cont, înregistrările video, jurnalele, logurile de alergare sau ce mai vrei tu, ce ţi se pare demn de păstrat. Pe urmă, îi poţi modela vocea, personalitatea şi ajungi la o sosie destul de bunicică.

— Wade face asta de mulţi ani, spune Sarah.

Toată lumea se întoarce spre ea, aşteptând mai multe detalii.

Dar tăcuta Sarah zâmbeşte, intimidată să fie în centrul atenţiei.

— Nu ştiaţi? El înregistra absolut tot ce făcea zilnic. Spunea că îl ajută la magazin, să ţină minte fiecare client. Ba chiar îşi lasă camera de la telefon mergând, să înregistreze absolut tot şi la sfârşitul zilei uploada.

— Asta e o tâmpenie, zice Crouse.

— Ce e o tâmpenie? întreabă Audrey întorcându-se lângă ei.

— E scump să stochezi atât de mult material video,

spune Harris. Cum îşi permite un vânzător de pantofi backup de lux?

— Vânzătorul de pantofi a avut părinţi bogaţi, răspunde Pete. Care au fost de treabă şi au murit de tineri.

Se lasă tăcerea. Lucas se întoarce la Audrey:

— Cine era la telefon? Avatarul lui Wade?

— Nu, doar soţul meu.

Harris se bagă între ei.

— Hai să alergăm.

— N-am chef, răspunde Lucas.

Puştiul se uită la fiecare, apoi se întoarce la Lucas râzând:

— Ce s-a întâmplat cu tine? întâi ai băut tot ce-ai prins la petrecere… şi pe urmă ai dispărut…

— Avea o întâlnire, îl lămureşte Pete.

— Ce întâlnire?

— Cu Poliţia.

— Hai, gata toată lumea, lăsaţi-o baltă, spune Audrey supărată.

Masters i se adresează lui Sarah.

— Tu de unde ştii atât de multe despre backup-ul lui Wade?

— Ştiu şi gata, spune ea zâmbind.

Masters o lasă în pace pe moment şi se întoarce la Lucas:

— O fi o chestie pusă pe automat şi, dacă n-a apucat să-şi uploadeze lucrurile aseară, s-a declanşat semnalul de alarmă. Cine ştie pe unde o fi.

Lucas dă din cap, vrând să creadă.

— Hai să alergăm, îi îndeamnă Harris.

— Aşa faceţi voi lucrurile în Utah? întreabă Pete. Stai pe capul omului până obţii ce vrei?

— Uneori.

Puştiul apăruse în urmă cu şase săptămâni, un

refugiat care fugea de vânt şi incendii de pădure. Lui Harris îi plăcea să vorbească. A povestit la toată lumea cum se duce el în prerie şi construieşte mori de vânt. Numai că nu era decât gura de el, habar nu avea de nimic. Singurul lui talent erau o pereche de picioare foarte lungi, puternice şi tinere, şi mai erau şi ochii lui albaştri luminoşi şi zâmbetul lui larg care te fermeca maximum două minute. După care te călca pe nervi.

— Eu mă duc să fug! spune el zâmbind cu gura până la urechi.

Apoi se duce pe pistă. Ceilalţi îl urmează.

Mai puţin Lucas.

Un BMW micuţ opreşte şi Gatlin coboară din el. Nu era îmbrăcat pentru alergat. Gatlin avea cinzeci de ani şi părul alb şi ondulat, arătând cât se poate de respectabil în costumul uşor de vară şi cravată. Trece poarta, mişcându-se încet cu cheile de la maşină. Pare trist, apoi tristeţea lui se transformă în ceva mai întunecat. Cu paşi mici, se apropie de ceilalţi.

— Acum, dacă ai apărut, nu te mai putem bârfi, spune Pete.

Gatlin stă cu gura întredeschisă, cu o privire pierdută în ochii lui căprui.

— Tocmai am primit un telefon, zice el. De la un prieten de la Procuratură. Se gândea că poate mă interesează. Nişte copii care se jucau pe la Ash Creek au găsit un cadavru dimineaţă. Şi Poliţia zice că l-au recunoscut pe bărbat.

— Wade Tanner, zice Lucas.

— De unde ştii? întreabă Gatlin surprins, îndreptându-se de spate.

— Am avut o presimţire, răspunde Pete, după care nu mai poate să spună altceva.

Nimeni nu mai scoate o vorbă, nimeni nu are niciun fel de reacţie, niciun gest, în afară de Gatlin, care se

simţea inconfortabil pentru că adusese o veste atât de proastă. În afară de vânt, singurul sunet care se aude este un scâncet slab, venit parcă de nicăieri.

Apoi Sarah închide gura şi scâncetul încetează.

Oraşul încearcă să se trezească. Autobuzele se îndreaptă în viteză spre staţiile încă goale. Bancherii forfotesc pe holurile întunecate, în timp ce bancomatele numără bani electronici. Luminile se aprind în apartamente. Hotelurile nu stau niciodată pe întuneric, acum pline cu refugiaţi speriaţi trăind din mila guvernului. Două tonete aşezate de o parte şi de alta a străzii fierb suc de soia, să le ţină de cald turiştilor care îşi petrec noaptea aici. Dintr-o staţie de autobuz iese un bărbat cu barbă lungă, îmbrăcat într-un costum negru, ducând în mână o I-tabletă. Dar costumul este murdar, genunchii arată de parcă ar fi fost târâţi prin mizerie, iar tableta este descărcată. Vorbind cu voce tare, aproape isterizată, începe să strige:

— Nu mai fiţi atât de aroganţi, acceptaţi-l pe Satana drept conducătorul vostru şi haideţi să construim împreună un Iad eficient şi curat!

Ritmul se accelerează, grupul traversează un district cu depozite vechi. Asfaltul se transformă în piatră cubică şi bucăţi negre de bitum. Vechile clădiri joase, de cărămidă, au fost refăcute, transformate în baruri şi magazine de amanet şi cafenele, plus un butic cu articole de sport. Coborând înspre râu, strada se termină cu o clădire masivă de cărămidă din secolul al nouăsprezecelea. Într-o formă sau alta, acest loc a servit întotdeauna drept gară a oraşului. O jumătate de duzină de călători dorm pe bagaje, aşteptând intercity-ul de dimineaţă care duce înspre oraşele din vest. Un băieţel din grup le face semn cu mâna şi le strigă:

— Heeei, bună dimineaţa.

Nimeni nu vorbeşte. O iau înspre sud, în cartierul Germantown, unde antrepozitele lasă locul căsuţelor înghesuite, apoi o iau la dreapta, din nou spre vest şi ritmul se accelerează.

— Haideţi s-o lăsăm mai moale, spune Pete.

Nimeni nu-l ascultă. Alergătorii şi strada trec peste o linie de cale ferată abandonată. Respiraţia le e marcată de rotocoale mici de aburi, adidaşii se aud călcând asfaltul. Apoi vine linia Amtrak, unde casele încep iar să decadă. Maşini sport cu numere din alte state sunt parcate pe peluzele cu iarbă uscată. Un beţiv stă solitar într-un colţ, aşteptând calm să treacă grupul înainte să se mai apropie cu un pas împleticit de ceea ce ar putea fi locuinţa lui. Ultima casă a fost transformată în biserică, cu pereţii vopsiţi în roz şi turcoaz, cu cuvinte sfinte scrise în vietnameză. Acolo se termină strada. Un gard de sârmă ghimpată este spart acolo unde o cărare îngustă îşi face loc prin iarba uscată şi pipernicită de prerie. Cerul este mov în lumina răsăritului, cu câţiva nori albi. Cineva aleargă pe chei: un bărbat slab cu picioare şi braţe lungi ridicate în dreptul pieptului. Este o privelişte frumoasă. Nu la fel de frumoasă ca atunci când aleargă Lucas, dar este eficientă. Puternică. Picioarele bărbatului sunt albe în pantalonii scurţi. Poartă un tricou cu mâneci lungi, gri şi mulat, şi probabil un alt tricou pe dedesubt. Mănuşi albe îi acoperă palmele mari, iar pe cap poartă o şapcă de baseball întoarsă invers, cozorocul acoperindu-i gâtul lung.

Se opresc cu toţii, de parcă le-ar fi tăiat cineva picioarele de sub ei.

— Ce caută aici? întreabă Sarah.

— Jaeger, spune Crouse.

Doug cel lent, de obicei un tip relaxat şi amabil, se strâmbă:

— Ah, nesimţitul ăla…

— Şi ce face aici? întreabă Masters.

— După câte se pare, aleargă, răspunde Pete.

Jaeger goneşte spre sud de-a lungul cheiului, urcând pe malul râului. Ceilalţi se ascund în umbre, dar el nu-i vede, căci lumina îi bate din faţă, luminându-i profilul hotărât, cu privirea îndreptată în faţă.

— Şi ce dacă? zice Audrey. Noi o să alergăm în cealaltă direcţie.

— Eu nu, spune Pete.

Oamenii se privesc fără să scoată un cuvânt.

Îndreptându-se spre balustradă, Pete le spune celorlalţi:

— Eu nu-mi schimb traseul pentru toţi criminalii ticăloşi.

Gatlin şi Varner vin în urma lui.

Lucas se uită la Audrey:

— Vrei să ne întoarcem?

Ea îşi scoate fesul şi o mănuşă, apoi îşi zburleşte părul tuns foarte scurt.

— Poate.

— Nu putem să stăm aici ca proştii, spune Masters.

— Eu nu mă întorc, zice Sarah, luând-o la fugă.

Crouse îi urmează exemplul, punându-şi la lucru picioarele scurte.

— Aşa se pare, oftează Audrey, luând-o apoi pe urmele celorlalţi.

— E o prostie, spune Masters, dar o ia şi el din loc.

Lucas rămâne nemişcat. Nimeni nu poate alerga mai repede decât el. În afară de Jaeger. Sau nu. Are timp să îşi scoată o mănuşă şi să se şteargă la gură, unde promoroaca deja începe să-i atârne de firele de păr din barbă. Apoi îşi atinge telefonul şi selectează imediat

numărul familiar.

— Cum merge cursa? întreabă Wade.

Lucas nu spune nimic.

— Văd unde eşti, zice Wade. Alergăm pe malul râului astăzi.

— Aşa ar trebui.

— Şi atunci de ce nu ne mişcăm, Lucas?

— Jaeger e în faţa noastră.

O pauză, tăcerea lungă şi pe urmă vocea revine.

— Tu ştii ce vreau eu, zice Wade. Ţi-am spus ce vreau, Lucas. Află cine m-a omorât, bine?

4

Wade este mort de cinci zile.

Căldura şi seceta s-au întors şi grupul de sâmbătă s-a întâlnit cu mult înainte de a se deschide asociaţia. Stând în întunericul fierbinte, nu spun mare lucru. Chiar şi Harris e tăcut. La ora şase au început să alerge înspre est, vrând să ajungă la colegiu. Harris s-a postat în faţă, Lucas s-a plasat între el şi restul grupului. Apoi Crouse sprintează şi îl ajunge pe Lucas din urmă:

— Ai încercat numărul lui Wade?

— De ce aş face-o?

— Poate eşti curios.

— De obicei, nu-s.

— În fine, chiar dacă încerci, e inutil. Intră mesageria vocală şi, dacă laşi un mesaj, avatarul nu te sună înapoi.

— De ce nu?

— Că e probă la dosar. Şi poate şi martor. De aceea l-au închis.

— Lucrezi cumva la Poliţie şi am uitat eu?

— Nu. Ezită şi râde forţat. Dar o mai ţii minte pe cumnată-mea?

— Tipa brunetă cu fundul mare şi obraznic? întrebă

Lucas.

— Da. E poliţistă.

— I-auzi.

— Aşa. Şi obişnuieşte să-i povestească nevesti-mii tot.

— OK. Acum chiar m-ai făcut curios.

Crouse se chinuie să ţină pasul. De fiecare dată când vorbeşte, întâi trage bine aer în piept.

— Wade a alergat pentru colegiul Jewel.

— Toată lumea ştie asta, spune Lucas uitându-se la el.

— A intrat cu bursă. Able l-a recrutat. Wade trebuia să fie marea vedetă în primul an. Doar că a apărut altcineva.

— Carl Jaeger, zice Lucas.

— Ah, probabil ştii toată povestea, spune Crouse dezamăgit.

— Wade îmi povestea de câteva ori. Pe zi.

— Ştii unde l-a descoperit domnu' antrenor pe Jaeger?

— În Chicago, la dezintoxicare. Au fost nişte chichiţe legale, de l-au scăpat de nişte belele mai vechi. Omul era cel mai tare din Illinois pe vremea liceului, de aia l-a adus Able aici. Voia ca Jaeger să fie vedeta lui, să-l ajute să pună colegiul pe hartă.

Crouse dă din cap, abia trăgându-şi sufletul. Lucas încetineşte.

— Eşti nou în grup. Nu ştiai. Wade şi Jaeger nu s-au înghiţit niciodată.

— Dar cu fata? întreabă Crouse.

— Da, spune Lucas, apoi îşi dă seama că nu ştie despre ce fată e vorba. Ce fată?

— Prietena lui Wade din colegiu. Jaeger i-a suflat-o. I-a luat-o, a lăsat-o însărcinată, ba chiar a şi fost căsătorit cu ea câţiva ani.

— Cum o cheamă?

— Nu ştiu. Nu am prins partea cu numele. Dar Wade cel virtual trebuie să-şi amintească.

Crouse era bucuros că avea noutăţi de furnizat.

— Poliţia a adus specialişti să sorteze fişierele, softul, treabă de inteligenţă artificială. Tehnologia este de vreo câţiva ani, dar experţii n-au mai văzut un avatar cu atâtea informaţii pe el.

— Ăsta-i Wade, zice Lucas. Domnul Detaliu.

— A ţinut şi loguri de antrenament, spune Crouse.

— Unii dintre noi mai ţin.

— Şi tu?

— Niciodată.

Crouse căpătase un nou avânt.

— Logurile lui Wade sunt diferite. Datează de când a început să alerge, avea vreo opt ani. Şi sunt o grămadă de kilometri şi de timpi îngropaţi acolo. Dar şi altele.

— Adică?

— Somn, vise, mâncare. Ce au discutat el şi prietenii lui în timpul antrenamentelor, câteodată cuvânt cu cuvânt. Şi multe fragmente, unde îl urăşte pe Carl Jaeger.

Faza cu fata era un amănunt neaşteptat. Lucas se gândeşte o vreme, apoi întreabă:

— Şi acum ce o să se întâmple? O să îl ia la întrebări pe Carl?

— Ah, nu ştiu, eu nu am sugerat aşa ceva, spune Crouse, şi picioarele încep să-i tremure din cauza efortului. Doar am zis că poate te interesează ce se întâmplă, asta-i tot.

Oamenii aleargă de-a lungul promenadei. În stânga, casele se transformă în saloane de coafură, depozite de fier vechi şi o moară părăsită. În dreapta, e Ash Creek, al cărui curs drept se pierde în depărtare,

încadrat de o parte şi de alta de bolovani calcaroşi. Pe suprafaţa apei s-a format o peliculă fină de gheaţă. Pete şi Gatlin aleargă în faţă, urmaţi de Varner. Fragmente de conversaţie agitată se aud din când în când. Cu mâna lui mare, Pete arată înspre Jaeger şi trage o înjurătură zdravănă. Gatlin se uită în spate, la ceilalţi. Apoi cei din faţă încetinesc, iar restul se apropie.

— Nu pot să cred, spune Masters. De ce aleargă omul ăsta pe aici?

— Îi place traseul, replică Lucas, apoi sprintează, stârnind pietricelele de pe drum.

Crouse îşi dă seama ce are de gând Lucas şi încearcă să-l mai ţină de vorbă.

— Hei, Lucas!

Dar deja s-a dus.

Femeile aleargă umăr la umăr. Audrey spune câteva cuvinte, râzând de una singură. Apoi se uită înapoi la Lucas, zâmbind.

— Ce au de gând băieţii?

— Habar n-am, spune Lucas.

Audrey râde iar.

— Bărbaţi.

Lucas aleargă pe iarbă lângă ele. Pete este la vreo treizeci de metri mai în faţă, accelerând, cu corpul aplecat înainte, braţele taie aerul. Nimeni nu vorbeşte, oxigenul se duce tot în picioare.

— Uită-te la ei, zice Audrey.

— Ce-i cu ei? întreabă Sarah cu o voce gâtuită, abia audibilă.

— N-or să-l prindă pe Carl, spune Audrey.

— Omul a fost la puşcărie, zice Sarah. Patru luni.

Chipul lui Audrey se crispează.

— Vorbeam despre Carl, că n-or să-l ajungă din urmă.

Picioarele şi plămânii lui Jaeger aproape s-au pierdut în lumina soarelui. Dar nu a mărit distanţa între ei. Poate aleargă de plăcere. Sau ştie că e urmărit şi se distrează şi el puţin.

Lucas se uită la Audrey.

— Nu trebuie să te ambiţionezi acum, spune ea cu o voce serioasă.

Dar el deja măreşte ritmul.

— Lucas, te rog, ai grijă.

Omul care vânduse pantofi de alergat fiecărui atlet din oraşul ăsta stătea acum între patru scânduri aşteptând să fie îngropat, iar biserica era plină de clienţi slăbănogi şi vechi prieteni graşi, cu câteva rude îndepărtate ocupând locurile din faţă, sperând şi ele la o feliuţă din moştenirea lui Wade. Toată lumea regreta circumstanţele în care se vedea. Fiecare bărbat de acolo încerca să repereze în capelă fostele prietene ale lui Wade. Omul nu fusese o frumuseţe la viaţa lui, dar avea o slăbiciune pentru fetele frumoase, care cădeau toate pradă şarmului lui şi aluziilor la o eventuală căsătorie. Erau probabil vreo duzină de foste în mulţime, unele plângeau pentru ce ce întâmplase, unele plângeau pentru ce nu se întâmplase. Lucas şi Pete purtau sicriul, împreună cu nişte veri şi foşti colegi de facultate pe care nu-i cunoşteau. Unul dintre veri a menţionat că Poliţia a terminat cu verificarea avatarului. Apoi a povestit că toată lumea suna maşina şi era aproape distractiv să vorbeşti cu o voce care îţi aminteşte de vremurile când aveaţi zece ani şi stăteaţi la masă de Ziua Recunoştinţei, căscând gura la cei mari cum se îmbătau şi vorbeau prostii.

Lucas sunase şi el la vechiul număr al lui Wade. Dar nu imediat după ce aflase că murise, şi doar de două ori, şi de fiecare dată apăruse semnalul de ocupat.

Apoi încercase după miezul nopţii şi intrase direct mesageria vocală. Ceea ce îl enervase la culme. Nu că voia neapărat să stea de vorbă, dar odată şi odată tot aveau să discute, şi atunci de ce trebuia să fie atât de complicat?

Telefonul sună în timp ce-şi bea cafeaua de dimineaţă.

— Ştii ce mă surprinde? Că sunt străini care citesc necrologul în ziar şi zic „uau, ce mişto ia hai să sun şi eu să văd”. Şi sună să stea de vorbă. Şi nu sunt doar cei din oraş, telefonează şi din alte părţi. Se pare că e o nouă modă să vorbeşti cu morţii. Să asculţi fantomele cum spun poveşti.

— Ce faci? întreabă Lucas.

— Sunt ocupat. Asta-i bine.

— Ce înseamnă „ocupat”?

— Păi, de exemplu, alerg din nou.

— Cum adică?

— Am toate înregistrările video şi am reconstituit toate traseele noastre favorite. Pantele, nivelurile de efort, cum reacţionează corpul meu la diverse exerciţii. Pot schimba vremea cum am chef. Ai fi uimit să vezi cât de real pare totul. Nici mâncarea nu are un gust prea rău. Bineînţeles, la miros mai e mult de lucru, dar e un lucru bun, mai ales când e sezonul de nailon!

Apoi Wade tace, forţându-l pe Lucas să spună ceva.

— De aia sună ocupat mereu la numărul tău? Îţi faci prieteni noi?

— Vorbesc şi cu prietenii vechi.

— Dar eşti rapid. Sau, mă rog, computerele sunt. De ce nu poţi să pălăvrăgeşti cu o mie de oameni în acelaşi timp?

— Unele din funcţiile mele sunt rapide. Superrapide, evident. Dar acum, când vorbesc cu tine, toată „inteligenţa” mea se străduieşte să ţină pasul cu

conversaţia.
S-a auzit un sunet de parcă Wade ar fi tras aer în piept. Apoi a continuat.
— Şi încă mai am nevoie să mă odihnesc, că veni vorba. De aia n-am răspuns noaptea trecută.
Lucas nu zice nimic.
— Ia zi, Lucas. În mintea ta, ce sunt eu: o maşină, un program sau un om?
— Nu ştiu.
— De fapt, nu sunt nimic din toate astea.
— Pentru că eşti o fantomă.
S-a auzit un râset încet.
— Nuuunu, în ochii legii sunt o fundaţie intelectuală. Noul statut rezervat avatarurilor. Am fost înregistrat într-o ţară prietenoasă, care are nişte legi foarte permisive şi, pentru a-mi menţine statutul, trebuie să păstrez suficient de mulţi bani într-o bancă locală.
Lucas rămâne tăcut.
Liniştea se termină cu un oftat. Apoi, fundaţia intelectuală spune:
— Deci, Lucas, ai idee cine m-a omorât?
— Nu, răspunde el puţin prea repede.
Altă pauză. Apoi Wade continuă:
— A fost o înmormântare frumoasă.
— Ai urmărit-o?
— Mi-au trimis câţiva oameni link s-o văd în direct. Ai făcut treabă bună, Lucas.
Era ciudat, cât de mult contau cuvintele! Lucas trage aer în piept, lung şi apăsat.
— Sunt curat, ştii?
— Poftim?
— De la petrecere. N-am mai pus un strop în gură.
Se auzea doar respiraţia lor. Apoi, Wade zice cu o voce serioasă:
— Mai vorbim după un an. Sau după treizeci de ani.

Ai câteva săptămâni de când nu te-ai mai făcut pulbere, cred că e cam devreme să spui că eşti treaz.

Cei doi din faţă aleargă tare, dar Lucas îi ajunge din urmă cu uşurinţă. Picioarele mănâncă distanţa, plămânii se eliberează. Se apropie în spatele lui Pete, îşi scurtează pasul şi se sincronizează cu el. Nimeni nu vorbeşte, dar bărbaţii se uită unul la celălalt şi grupul încetineşte, pregătindu-se pentru următoarea accelerare.

Malul o coteşte înspre vest, spre autostradă, şi trece pe sub pod. Jaeger parcă a dispărut. Nu e nici dedesubt, dar nici pe autostradă nu e. Grupul urmează malul apei, pietrişul făcând loc noroiului palid şi îngheţat. Aerul se răceşte, mirosind a ciment ud. Cursul apei are ecou în pereţii podului. Apoi drumul o ia brusc la stânga şi începe să urce. Jaeger e deasupra lor, apoi dispare.

Pete înjură. Transpiraţia îi iese prin hanorac şi îngheaţă, ca o pădure mică albă crescându-i pe spate.

Ajungând în vârf, efortul nu mai e atât de mare şi prind viteză pe suprafaţa plată. Dar strada e pustie. Cu excepţia ierbii uscate, nimic nu mai mişcă, nimeni nu mai trebuie ajuns, încetinesc.

— Uite, zice Varner. Ţeava aia.

Conducta de canalizare este groasă şi neagră, ieşind de după un cot al malului, un firicel de murdărie uleioasă se scurge înspre apă. Jaeger stă cocoţat pe ţeavă, privind apa. Cu pantalonii în vine, se ţine cu amândouă mâinile, îndreptând jetul de urină departe, spre firul de murdărie.

Pete se opreşte, restul grupului vine în spatele lui, cu ochii pe Jaeger. Tipul se întoarce spre ei, se scutură tacticos şi îşi trage chiloţii, apoi pantalonii.

— Hai să ne întoarcem, îi roagă Audrey.

Nimeni nu mai spune nimic. Jaeger revine pe stradă, privindu-i.

— Hei, măgarule, strigă Pete. Alo!

Ultimele luni au lăsat semne. Faţa lui Jaeger e la fel de slabă, dar au început să-i apară riduri. Părul lui negru, tuns scurt acum, este aproape alb. Respiră mai greu. Are patruzeci şi trei de ani şi pentru prima dată de când îl ştiau ei îşi arată vârsta.

— Nu-mi place treaba asta, spune Masters.

— De ce îţi faci griji? râde Pete.

Corpul lui Jaeger e îndreptat către stradă, dar faţa e tot îndreptată către ei.

— Noi suntem opt, spune Pete.

— Adică? întreabă Crouse.

— Depinde, spune Pete cu faţa lui de buldog concentrată. Noi suntem aici, omul stă acolo. Ne-a bătut prietenul până l-a omorât. I-a dat cu o bucată de ciment în cap.

Jaeger începe iar să alerge, primii paşi mai scurţi.

— Ce facem noi aici? întreabă Audrey.

Sarah pare să ştie.

— Îl urmărim, spune ea pe o voce joasă şi plină de furie. Jaeger nu are cum să fie în formă. Dar noi suntem. Aşa că îl ajungem şi vorbim cu el, poate ne spune ceva adevărat.

5

Lucas merge pe bicicletă până la aeroport, cu lanţul scârţâind. Când ajunge, o doamnă căruntă îi dă formularul de înscriere, el îl completează încet, apoi plăteşte taxa de întârziere cu două bancnote de douăzeci. Îşi prinde numărul de concurs la pantaloni, îşi pune cipul pe pantoful drept şi tricoul lui nou sfârşeşte prin a fi legat de şaua bicicletei.

Atmosfera dinainte de concurs este tăcută şi

serioasă. Conversaţiile sunt scurte, ritualurile de concurs îndeplinite cu o disciplină automată. Se aude o voce veselă în difuzoare care anunţă că mai sunt douăzeci de minute până la start. Chiar dacă pedalezi prin tot oraşul, nu înseamnă că eşti încălzit pentru maraton. Lucas începeu să alerge uşor prin parcarea aproape goală, trecând pe la un terminal care părea închis şi acolo ieşindu-i în cale, de după un container de gunoi, un bărbat înalt.

— Pepper.

Lucas dă din cap, ridicând o mână.

Jaeger începe să alerge lângă el. Poartă pantofi de alergat, pantaloni scurţi şi o şapcă White Sox pusă invers. Fără să scoată un cuvânt, aleargă împreună cu Lucas înapoi la bicicleta lui şi îl aşteaptă să-şi dea jos tricoul cu care venise de acasă şi să-l lege de ghidon.

— Ţi-ai pierdut maşina? întreabă el.

— N-am pierdut-o, ştiu unde e.

— Văd că ai o brăţară de gleznă, elegantă foc.

Lucas ridică piciorul, apoi îl pune iar jos.

— Invidios?

— Pârnaie?

— Doar dacă beau.

— Cu antecedentele tale, ar trebui să te ţină închis un an.

— Puşcăriile-s pline. Şi nici cazul n-a stat prea bine în picioare.

— Nu?

— Poate nu eu eram la volan. Ruşinea îl face să lase privirea în pământ. Cineva a sunat la urgenţe, dar era ocupat. Un poliţai mi-a văzut maşina şi i-a făcut semn să oprească. Automobilul meu a tras pe dreapta şi un bărbat alb a coborât şi a luat-o la fugă printre case.

— Şi poliţistul a luat-o la fugă după şofer?

— Da, pe jos. Şi nu l-a prins, că fugea prea repede.

Jaeger începe să râdă.
— Cred şi eu că nu l-a prins.
— Un alt poliţist m-a găsit la vreun kilometru depărtare, în timp ce investiga un furt. Întâmplător.
Telefonul lui Lucas începe să sune.
— Nu ştiu cum reuşeşti să fugi având telefonul cu tine, spune Jaeger. Eu am unul cu clapetă şi îl las acasă când alerg.
Lucas răspunde.
— Cinci minute, se aude Wade.
— Cinci minute, se aude în difuzoare.
— Cum te simţi? întreabă Wade.
— Vorbim mai târziu, bine?
Şi închide. Jaeger se uită la el şi la telefon. Nu întreabă cine l-a sunat, dar, când Lucas se uită la el, omul îi zâmbeşte cumva timid, de parcă i-ar părea rău de ceva.
— Ne vedem mai târziu. OK, Pepper?

Malul coteşte spre sud-est, terminându-se în capătul din nord al parcului. Dacă ţine strada, Jaeger are să ajungă înapoi în oraş. Orice om cu scaun la cap ar face treaba asta. Dar imediat ce ajunge la Foster Lane, Jaeger sare în dreapta şi sprintează. Ca să se asigure că toată lumea înţelege mesajul, întoarce capul şi le rânjeşte dispreţuitor în timp ce traversează Ash Creek.
Pete şi Varner sunt în faţă, băgând viteză. Audrey aleargă pe lângă Lucas, dar nu mai poate, braţele îi atârnă moi şi încetineşte.
— Nu-l puteţi prinde.
— Stai să vezi, spune Pete.
— Şi pe urmă?
Nimeni nu răspunde. Ajung la Foster şi cotesc împreună, îngrămădindu-se când trec peste podul ruginit. Ritmul picioarelor face ca fierul să vibreze şi

vântul bate dintr-o parte, şfichiuindu-le obrajii.

— Nu pot alerga atât de repede, spune Sarah.

— Nimeni nu poate, răspunde Crouse.

Drept înainte, după pod, strada face la stânga, interpunându-se între apă şi o pădurice încâlcită. Grupul îl urmăreşte pe Jaeger, care nu pare să-i bage în seamă.

— Trebuie să încetinim, spune Masters.

Dar Pete are un plan.

— Dacă o ia pe traseul obişnuit, putem să-i tăiem calea.

— Nu o s-o ia pe acolo, spune Audrey. Ar fi de-a dreptul stupid.

Când coboară de pe pod, Pete încetineşte.

— Ne separăm: ăia rapizi îl fugăresc, ceilalţi aşteaptă la capăt.

Jaeger aleargă fără grijă.

— Acum vine o cotitură.

— Câteva sute de metri mai înainte, la intrarea în parc, spune Gatlin.

— Nu, e chiar acolo. Imediat.

Şi dintr-odată Jaeger o ia la dreapta sărind peste o movilă de pietriş gri, după care se avântă în pădurice. Din câţiva paşi se pierde în desiş, devenind o formă care apare şi dispare din raza lor vizuală, după care se face nevăzut.

Varner scapă o înjurătură.

— Hai să ne împărţim: care o ia înainte, care fuge după Jaeger.

Sarah şi Masters rămân. Şi Crouse. Apoi Audrey spune „Nu” cuiva şi rămâne şi ea.

Pete şi Varner accelerează, Gatlin e chiar în spatele lor. Lucas menţine ritmul constant, uitându-se la picioare, să vadă cât mai poate alerga. Apoi îi întrece şi o ia spre dreapta, sărind în pădure. Ceilalţi nu văd

intrarea şi aleargă mai departe. Rămas singur, Lucas abandonează drumul şi o ia pe o cărare îngustă care dă în drumul principal, o cărare lată de pământ umed şi rădăcini care coboară spre vest.

Ruta e anevoioasă. Ridicându-şi picioarele, Lucas încearcă să păşească pe bucăţi netede de pământ îngheţat, dansând împrejurul rădăcinilor şi micilor făgaşe. Apoi poteca se nivelează, iese din pădure şi dă într-un stufăriş des.

Lucas încetineşte şi respiră adânc.

Ceilalţi îl ajung din urmă.

— Nu-l văd, zice Varner.

În depărtare, un hibiscus uscat stă într-o rână – o ridicătură de lemn alb, despuiat de coajă, strălucind în soarele îngheţat. Înaintea celorlalţi, Lucas zăreşte şapca neagră în spatele copacului, apoi dispare iar, de parcă zboară pe picioarele lui lungi.

— Cinci minute, spusese vocea din difuzor.

Dar după un minut anunţă:

— Nu, se pare că avem o mică întârziere.

Oamenii bănuiesc că vine vreun avion, eveniment destul de rar, aşa că toată lumea se uită în sus. Doar că nimic nu zbura în acea dimineaţă fierbinte de septembrie. Lucas se duce lângă Audrey, apoi se aşază pe linia de start. Pete, Gatlin şi Varner, de cealaltă parte a ei. Crouse este ceva mai în spate cu Masters. Sarah lipseşte. Lucas nu-l zăreşte nicăieri pe Jaeger. Ca un căţeluş, Haris se repede pe pista goală, apoi se întoarce repede şi accelerează iarăşi. Pete întreabă enervat:

— Ce pariu am pierdut noi de ne-am ales cu el?

De peste tot se aud râsete, care încetează brusc.

Carl Jaeger îşi face apariţia. Unde fusese până atunci era un mister, dar în acest moment era la linia de

start. Venise aici să alerge. În sinea lui, omul se pregătea pentru următorii zece kilometri. Avea patruzeci şi ceva de ani şi nimeni nu-şi amintea să fi pierdut vreodată o cursă. Era un record extraordinar, care cerea pregătire fizică, concentrare şi un noroc fantastic. Uitându-se la linia din faţa piciorului stâng, nu părea să observe detectivii care veneau pe sub baricadă, apropiindu-se de el cu cătuşele pregătite.

— Mâinile la vedere, spune poliţistul din faţă.

Picioarele lui Jaeger se încordează, muşchii gambelor tresar. Se uită la ei şi le spune:

— Nu pe mine mă vreţi. Apoi priveşte în pământ, la cimentul gri de pe pistă şi, parcă vorbind cu picioarele lui, continuă: Lăsaţi-mă doar să alerg cursa asta. Vă rog.

6

Drumul iese din mlaştini şi se îndreaptă, dând într-un parc cu iarbă tăiată. Căsuţele de piatră în care vara vin oameni în tabără au fost abandonate pe perioada iernii, fiecare uşă, bătută în cuie şi scânduri puse în dreptul ferestrelor. Lucas îşi menţine ritmul şi căsuţele dispar din câmpul vizual. Poteca o ia la stânga şi poiana se termină în copaci, o viroagă adâncă şi un pod îngust făcut din scânduri vechi şi stâlpi de telefon.

Pe potecă sunt bălţi de apă îngheţată la suprafaţă, care s-a spart acolo unde a călcat mai devreme Jaeger. Apa de dedesubt încă mai tremură. Lucas se opreşte. Picioarele hotărăsc să sară mai devreme. Ştie că nu poate ajunge pe malul celălalt. Întinde un picior în faţă, loveşte pământul, apoi îşi trage şi celălalt picior din noroi înainte să se ude.

Efortul îl încetineşte. Ajuns pe malul celălalt, trebuie să se lupte, căci panta e întunecată, alunecoasă şi anevoioasă şi ceilalţi îl ajung din urmă şi îl întrec.

Se aud pantofii pe pod lovind scândurile. Pete este în faţă, urlându-i câteva cuvinte care se încheie cu semnul întrebării.

— Ce? întreabă Lucas.

— Unde e omul nostru? replică Varner încetinind, uitându-se în jos la el.

Apoi se aude Pete:

— Îl văd.

Lucas a ajuns din nou pe pământ tare. Pădurea e tânără şi deasă, poteca şerpuieşte printre ei şi ai impresia că nu se mai termină. Apoi coboară iar într-un stufăriş. Jaeger se vede ca o formă gri în lumina soarelui. Aplecat în faţă puţin prea mult, îşi pendulează mâinile pentru a-şi ajuta picioarele să înfrunte următoarea pantă.

Un alt hibiscus la pământ, tulpina şi rădăcinile curate şi drepte din cauza anilor de secetă.

— Scurtătură, zice Lucas.

Pete şopteşte ceva. Şi el, şi Varner sunt epuizaţi, aplecaţi cu mult înainte să ajungă în dreptul pantei. Doar Gatlin pare în formă, trupul lui suplu zburând în faţa lor.

Lucas o ia în stânga, cu intenţia de a sări peste copac, dar nu are puterea s-o facă. Se prinde cu mâinile de crengi, dar piciorul i se agaţă de trunchi şi îl încetineşte. Se opreşte şi se uită în jur: până atunci nu mai fusese niciodată acolo. O potecă îngustă şi veche taie prin mijlocul stufărişului. Sare şi se repede într-acolo, singur iar.

Aude sunetul vocii cuiva care trece pe lângă el, dar nu înţelege niciun cuvânt. Apoi singurul zgomot care se mai aude este vântul care bate sus şi picioarele lui lovind pământul. Faţa îi este plină de transpiraţie. Alergând, îşi scoate mănuşile, le face ghem şi le bagă în buzunare. Din nou, aude voci. În dreapta lui se

mişcă ceva.

Jaeger apare pe cărare, venind de sus, drept, ritmul relaxat. Aleargă ca un om sigur pe el. Cu ochii doar la drumul din faţă, coboară panta, încetinind uşor, şi Lucas din doi paşi îi iese în spate. Aruncând o privire peste umăr, Jaeger sare, luat prin surprindere.

— Nu se poate!

Şi începe să râdă nervos.

Lucas se apropie. Poteca urcă iar, ieşind din mlaştină. Când Jaeger i-o ia înainte la deal, Lucas se apleacă şi îl apucă de gleznă, trântindu-l la pământ. Jaeger cade, cu o mână plesnind pământul îngheţat.

Prinzându-l şi de cealaltă gleznă, Lucas îi zice:

— Fugi.

Jaeger îl loveşte cu picioarele.

— Ce faci, tâmpitule? zice Lucas. Fugi naibii mai repede de aici. Hai!

Vocile se apropie. Varner strigă:

— Pepper.

Apoi Pete.

— Gata, am pus mâna pe el.

Dar Jaeger reuşeşte să se ridice şi o ia la fugă. E mai mult enervat decât speriat.

— Să vezi şi să nu crezi, spune cu o voce tunătoare, apoi o ia din nou la fugă, şchiopătând uşor la început, după care îşi revine, în timp ce Lucas îl urmăreşte cu privirea.

Ceilalţi îl ajung şi se opresc, trăgându-şi răsuflarea.

— Bună idee! zice Pete.

— Ce ţi-a spus? întreabă Varner.

Lucas îşi priveşte mănuşile, apoi îşi lasă palmele în jos.

— L-ai rănit? întreabă Gatlin.

— Nu, spune Lucas.

— Păcat! exclamă Varner. Data viitoare, rupe-i

picioarele.

Se aud voci dinspre pădure. O femeie ţipă şi un bărbat vorbeşte. Apoi femeia ţipă iar, cu o voce furioasă, dar nu se înţelege ce spune. Lucas începe să fugă, îndepărtându-se de ceilalţi. Lată şi acoperită cu crengi uscate, poteca principală o ia înspre sud, urcând o ultimă pantă care dă în Foster Lane. Jaeger deja a ieşit. Masters stă în mijlocul străzii cu mâinile în şolduri. Sarah e lângă el.

— N-ai făcut nimic, zice Sarah. N-ai făcut absolut nimic!

Masters murmură ceva.

— Dumnezeule, izbucneşte iar furioasă şi gesticulează cu mănuşile în aer.

Masters se uită la Lucas, cu obrajii roşii şi buzele strânse, de jenă.

— Fugi, mă, nenorocitule! strigă Crouse.

Omul e nervos, dar până la un punct. Ca pe stadion, un suporter care ţipă la echipa adversă îşi pune mâinile pâlnie la gură:

— Stai că punem noi mâna pe tine, nenorocitule!

Dar nimeni nu se mişcă din loc.

Pete apare împleticindu-se, cu faţa lac de sudoare. Varner şi Gatlin trec strada şi se opresc lângă următoarea potecă. Gatlin arată cu degetul:

— Uite-l acolo.

— Fugiţi după el, spune Sarah.

Dar nu vorbeşte cu Masters. Apucându-l pe Lucas de umăr, îl scutură.

— Duceţi-vă.

Varner şi Gatlin au luat-o iar la fugă prin pădure.

Aplecat în faţă, cu mâinile sprijinite pe genunchi, Pete întreabă.

— Foster cum merge? Prin partea vestică a parcului,

nu?

Lucas aprobă din cap.

— Sunt o grămadă de trasee.

— O să ne uităm după el.

Apoi Pete tuşeşte în pumn.

— Ah, deja a scăpat, spune Sarah, ridicându-şi mâinile cu mănuşi pe cap. Sunt o mie şi una de poteci pe acolo.

— Hai, zice Crouse luând-o pe drum.

Pete îl urmează.

Masters se uită la Sarah, cu ochelarii parcă din sticlă vulcanică şi gura atât de strânsă, de parcă ar fi fost un punct roz.

Audrey stă într-o parte, muşcându-şi buzele, jenată de parcă ar fi fost un trecător care a avut ghinionul să dea peste o ceartă urâtă în familie.

— Cine aleargă cu mine? întreabă Lucas. Apoi o ia la fugă, strigând: Cineva, oricine, haideţi, curaj.

Nişte picioare mici se aud dansând pe pietriş în urma lui. Lucas încetineşte mult, nelăsându-i altă opţiune decât să alerge pe lângă el.

— Ce i-ai făcut? întreabă Audrey. Îi curgea sânge de la genunchi.

Poteca e lată şi răsumblată, tăind-o spre sud înainte de a traversa una din viroagele de pe lângă pârâu.

— L-am tras în jos.

— L-ai tras în jos.

— Stupid, ştiu.

Râpa e largă, plină de noroi şi lemn uscat. Podeţul care o traversează e făcut dintr-o ţeavă pe care au fost puse scânduri vechi. Lucas sare primul, făcând ţeava să zbârnâie.

— Voiam să-l sperii, să-l fac să alerge în altă parte.

Coboară de pe pod şi deodată se lasă liniştea. Poteca se desparte în două, e un drum care duce spre

vest, dar Lucas îl alege pe cel care o ia spre sud.

— Stăteam de vorbă, spune Audrey. În capul străzii, aşteptam. Masters a făcut o glumă, a spus că ar trebui să-l confruntăm pe Jaeger, şi Sarah a fost de acord imediat că e o idee bună. Dar când Carl a apărut în sfârşit, nimeni nu a făcut nimic.

Se aud voci dinspre vest, dinspre copaci.

— Ar fi trebuit să ieşim aici? întreabă Audrey.

— Celălalt drum face doar o buclă. Jaeger ori iese în şosea, ori se întoarce aici.

Ea aleargă uşor lângă el şi tac amândoi.

— Tipul n-o să păţească nimic, spune el după o vreme.

— Promiţi?

Lucas încetineşte, ea trece pe lângă el, îl depăşeşte, apoi se întoarce.

— Ce s-a întâmplat?

— Am ajuns, opreşte-te.

Drumul o ia brusc la stânga, la marginea pădurii. În faţa lor, un perete vertical de şase metri se înalţă din apa îngheţată. O a două potecă începe în dreapta lor.

— Auzi ceva? întreabă Lucas.

— Nu. Apoi îşi ciuleşte urechile. Ba da.

Întâi se vede tricoul gri, apoi chipul palid. Jaeger îi zăreşte. Când ajunge la câţiva paşi de ei, se opreşte. Genunchiul drept nu mai sângerează, încearcă să facă o coajă peste rană. Respiră sacadat, plămânii mari lucrând din greu, iar pe chip i se citeşte o oboseală profundă. Dar vocea e sigură şi puternică. Ignorându-l pe Lucas, îi spune lui Audrey:

— Nu şi tu.

Mai degrabă tristă decât furioasă, femeia îl roagă:

— Te rog, Carl, spune-mi.

— Ce să-ţi spun?

— L-ai ucis pe Wade?

Jaeger aruncă o privire în spate la poteca îngustă. Gatlin şi Varner stau printre copaci, respirând precipitat. Jaeger se întoarce iarăşi, uitându-se fix la Lucas. Nu zice nimic, iar pe buze îi înfloreşte un zâmbet ciudat. Apoi o ia din nou la fugă, ajungând din câţiva paşi între Lucas şi Audrey, apoi accelerează, împrăştiind în jur bucăţi de noroi îngheţat.

— Ai fi putut câştiga.

Era vocea lui Wade şi totuşi nu era.

— Tocmai au afişat rezultatele, spune el. Ar trebui să vezi şi timpii intermediari. La jumătatea distanţei, Harris era înaintea ta cu unşpe secunde. Dacă ai fi stat în trena lui, l-ai fi putut întrece la final. Puştiul crede că are talent, dar n-are.

Lucas stă în bucătăria lui, bând o ceaşcă de cafea. La televizor, oamenii şi monştrii se războiau, răii urâţi se băteau cu frumoşii buni.

— Eşti atent, Lucas?

— Da.

— N-ai mai câştigat o întrecere de când aveai şaisprezece ani.

— De unde ştii? întreabă el, punând cana jos. Ţi-am spus eu?

— Am citit nişte poveşti vechi, răspunde Wade.

Însă acum, vocea este cumva diferită. Ceva s-a schimbat. Nu în cuvinte sau în ritm, ci în emoţii. Wade era tot timpul intens, ca un om puternic, stăpân pe sine, dur, dar prietenos. De cele mai multe ori. Dar acestui personaj i se putea ghici furia în fiecare cuvânt.

— Ai ratat o mare ocazie, Lucas, cu Jaeger scos din competiţie.

— Ai aflat că a fost arestat?

— A apărut un articol în ziar. Cu o poză faină de-a mea de acum zece ani. Şi o fotografie actuală cu

Jaeger, de rahat. Sper că Masters are înregistrarea video a arestării. Chiar aş vrea s-o văd.

Lucas se întinde peste masă şi închide televizorul.

— Doi martori spun că Jaeger alerga cu mine, continuă Wade. Tocmai am citit la dosar. Eram în parc, în acea zi de luni, alergam dinspre nord şi ne îndreptam spre sud, amândoi martorii susţin că ne certam.

— Dar tu nu-ţi aminteşti.

— Wade uploada noaptea fişierele din timpul zilei. Asta era rutina lui.

— Îmi amintesc.

Tăcere. Lucas aşteaptă, apoi spune:

— Tu crezi că a făcut-o Carl?

— Ce? Să mă omoare? întreabă vocea, apoi râde. Nu ştiu. Chiar nu-mi dau seama. Dar pot să-ţi spun cum te simţi în astfel de situaţii. Să zicem că eşti la cinematograf, la un film. Un film cu o crimă; şi e un personaj care chiar îţi place. Nu vrei să i se întâmple ceva, dar te pişi pe tine, aşa că pleci, între timp, personajul tău e omorât. Cât lipseşti tu, cineva îi crapă capul. Şi acum tu eşti enervat şi supărat, dar cel mai mult simţi că ai fost lucrat pe la spate.

Lucas ridică ceaşca şi privi urma rotundă pe care o lăsase pe masă.

— Poate a făcut-o Carl, poate că nu, spune Wade. Dar eu nu eram pe fază. Şi acum bâjbâi prin întuneric, aşteptând să văd cum o să se termine. Ca să-mi pot vedea mai departe de viaţa mea.

Bicicletele şi bocancii de căţărat au săpat un şanţ adânc şi larg pe mijlocul potecii. Oamenii aleargă prin şanţ, în şir indian, sărind în lături când drumul se curbează. Lucas e în frunte şi Audrey îl urmează, atentă pe unde calcă.

— Nu pot să cred cât de prost e drumul, spune ea enervată.

— Atunci renunţă, răspunde Varner.

Jaeger era cu zece metri în faţa lor. Acolo unde poteca face la stânga, taie prin pădure, mărind distanţa care-i desparte.

Varner sprintează, depăşind-o pe Audrey şi agăţând călcâiul lui Lucas cu un picior.

Lucas încetineşte şi o ia înspre nord, cu vântul în faţă, îngheţându-i obrajii transpiraţi. Următorul pod este o pată mare roşie care se vede printre copaci. Jaeger aproape a ajuns, încetinindu-şi goana, pregătindu-se să sară pe scările de granit.

Verner sprintează din nou, depăşindu-l pe Lucas.

Jaeger priveşte în urmă, chiorâş, cu gura căscată după aer. Apoi se întoarce şi sare, piciorul drept aterizează pe treapta de granit roz. Apoi se opreşte, calculând distanţa dintre ei şi propria lui oboseală, înainte de a sări din nou, apoi aleargă uşor de-a lungul podului. Varner se împiedică, înţepenit, în urma lui Jaeger. Ceilalţi se înghesuie în spate.

Lucas forţează şi din nou înapoi în faţă. Ash Creek e lat cât un râu şi podul de lemn vibrează din toate încheieturile din cauza tropăitului grupului.

Jaeger este la cinci metri în faţa lor când ajunge la capătul podului, sărind peste trepte şi lovindu-se cu putere de pământ. Postura lui este surprinzătoare. Rămâne în poziţia în care a aterizat şi se uită înapoi la Lucas, de parcă ar vrea să-i spună ceva. Dar nu scoate un cuvânt şi o ia din nou la fugă, nesigur pe piciorul drept.

Lucas coboară repede scările şi aleargă. Următoarea porţiune de potecă este lată şi dreaptă – o veche stradă trecând prin ceea ce a fost cândva curtea unei ferme. Un iubitor de plopi i-a plantat în şiruri,

trunchiurile slăbănoage părând bolnave fără frunzele lucitoare. Din nou, vântul îi împinge din spate şi din nou accelerează cu toţii. La marginea vechii ferme începe pădurea deasă de stejari. Pentru Wade, când alerga, acesta era locul în care se întorcea la punctul de start, la clădirea asociaţiei. Pe drumul acesta, până aici erau zece kilometri şi câţiva paşi.

Jaeger dispare în pădure.

— Mai este un pod, spune Lucas încetinind.

— Şi ce-i cu asta? întreabă Audrey apropiindu-se.

— E închis. De astă-vară.

— Dar tot putem trece, spune Gatlin.

— Da, putem, zice Lucas. Dar nu la asta mă refer.

Podul se înalţă în depărtare. Şi arată ciudat. Patru stâlpi aproape de mijlocul apei sunt încovoiaţi. În iunie, din cauza inundaţiilor, albia râului s-a umplut, debitul a fost atât de mare, încât a slăbit fundaţia podului. Jaeger aleargă tare, încercând să se distanţeze. Lui Varner îi e teamă că l-ar putea scăpa, dar adrenalina îl ajută să mărească viteza, ajungându-l din urmă pe Lucas şi prinzându-i călcâiul sub picior.

Amândoi se împiedică. Lucas cade sprijinindu-se în braţ, dar o rădăcină ieşită din pământ trece prin mănuşă şi îi intră în palma dreaptă. Audrey se opreşte. Gatlin continuă să alerge, depăşindu-i. Varner înjură, dar îşi găseşte echilibrul, aruncându-i lui Lucas o privire pe jumătate jenată, pe jumătate enervată, înainte de a se îndepărta.

— Eşti OK? întreabă Audrey.

Lucas se ridică în picioare, privind cum sângele trece prin materialul alb şi ieftin al mănuşii. Strâmbându-se de durere, începe să alerge iar.

— Hai să mergem.

PERICOL. ACCESUL INTERZIS scrie pe indicatorul fixat pe scândurile care barează trecerea.

Jaeger a depăşit obstacolul. Cabluri de oţel înlocuiesc balustrada şi, cu ambele mâini întinse larg, se face nevăzut.

— Ne-a bătut, zice Audrey. S-a terminat.

În glasul ei se poate auzi uşurarea. Gatlin stă pe rampă. Apoi ridică un braţ şi face semn cuiva de pe malul îndepărtat.

Dincolo de pod se află o altă potecă şi o parcare. Dacă cineva aleargă pe drum prin partea vestică a parcului, de-a lungul Foster, chiar şi cu mersul piticului, tot ar ajunge la această potecă înainte ca vreun ogar să aibă vreo şansă să atingă respectivul punct, alergând pe traseul mai lung. Gatlin şi Varner stau pe partea cealaltă, privind înspre apă. Podul pare vechi, obosit şi periculos, cum se scufundă de parcă ar susţine o greutate enormă. Jaeger stă chiar în mijloc, unde podul e cel mai lăsat. Nu face nicio mişcare. Cu picioarele depărtate, Pete stă de cealaltă parte a baricadei. Masters şi Crouse sunt în spatele lui, iar Sarah mai într-o parte, toată numai zâmbete.

— Uită-te la tine, zice Pete, dând un pumn într-una din scânduri. Te-am cam prins, în caz că nu ai cumva aripi.

— Ai văzut ştirile azi?

Lucas îşi face alt ibric cu cafea.

— În afară de cele cu crime?

Mortul râde, apoi tace. Brusc, rupând tăcerea, îl informează:

— A fost o furtună cumplită ieri. În Groenlanda.

Lucas nu comentează.

— Tu ştii unde este Groenlanda, nu?

— Destul de bine.

Vocea râde iar, dar un râs scurt, enervat.

— Ei, în Groenlanda a avut loc o furtună, n-a fost

catastrofală şi nici nu a durat mult. Dar dacă plouă mult pe gheţarii ăia de acolo, o să fie mare jale.

— Am crezut că deja e mare jale.

— O să fie chiar mai rău, zice Wade.

Cafeaua începe să-şi facă efectul.

— Vremea n-ar fi atât de sucită, spune Lucas, dacă chinezii n-ar fi ars tot cărbunele pe care l-au găsit.

— Cine spune asta? Tu?

— Masters.

— Nu chinezii sunt de vină, Lucas. Noi toţi am contribuit la asta.

Lucas rămâne tăcut, aşteptând.

— Şi oamenii deştepţi pot face prostii, spune Wade.

— Presupun că da.

— Şi sunt oameni care nici nu pot citi o hartă, dar văd lucruri care mie nici nu mi-ar fi trecut prin cap.

Lucas îşi mai toarnă o cană de cafea.

— Ţi-am mai spus? Climatul este principalul motiv pentru care am fost făcut. Nu doar fiindcă a crescut nivelul oceanelor sau avem câte zece ani de secetă sau valurile de căldură care lovesc Golful Persic. Clima se schimbă. Întotdeauna a făcut-o, iar viaţa s-a adaptat. Numai că astăzi Pământul are două chestii care nu existau în timpul Eocenului.

— Eocen, repetă Lucas cuvântul pe care nu-l mai auzise până atunci.

— Pământul are acum bani şi are politică. Şi aceste două lucruri sunt afectate cel mai mult de schimbările climatice. Sultanii pot zbura până în Elveţia să se răcorească, dar oamenii săraci mor de foame. Guvernul saudit va cădea probabil. Dar, între timp, inginerii stau în buncărele lor cu aer condiţionat şi pun roboţii să fiarbă pământul la o sută cincizeci de grade ca să extragă petrol. Ca şi cum asta ar fi o planetă străină şi ei ar fi nişte astronauţi dezinteresaţi care ne

fac un bine.

— Aşa o fi, zice Lucas.

— Stabilitate politică şi bunăstare, spune vocea. Oamenii depind de aceste două lucruri mai mult decât de orice altceva. Sărăcia, revoltele, micile crime şi marile războaie se vor răspândi din ce în ce mai mult, de la oră la oră, de la an la an. De aceea mi-am băgat banii în afacerea asta. Adică Wade. Sigur, ne aşteptam la cincizeci de ani de pus ban pe ban, dar cel puţin am avut timp să rezolvăm problema cu mine şi sunt acum la adăpost, în siguranţă – pe cât posibil.

Lucas bea cafea şi se uită pe fereastră. Mai precis, priveşte în gol. Vorbeşte fără ca măcar să-şi dea seama la ce se gândeşte înainte de a vorbi.

— Nimeni nu ar face aşa ceva.

— Ce anume?

— Să ia totul, spune în timp ce şterge blatul din bucătărie cu un prosop curat. Situaţia e în felul următor: Tot ce strângi în timpul vieţii pui într-un sac mare. Dar întotdeauna trebuie să alegi ce iei şi ce laşi în urmă, de exemplu, întotdeauna ai câte un rahat mare de care ţi-e ruşine, te uiţi la el şi zici: La dracu', pe ăsta nu-l mai iau cu mine.

— Crezi?

— Nu cred, ştiu.

Lucas priveşte cafeaua tremurând în ceaşcă.

— De-aia cred că Wade a făcut ce-a făcut. S-a eliberat de trecut.

Nu se mai auzea nimic de la celălalt capăt al firului.

— Şi tu, biată rezervă… nici măcar nu ai de unde să ştii ce lipseşte din poveste.

Lucas scoate un sunet care semăna a râs, dar nu era.

— Uite, acum, tăcerea asta spune totul.

7

Jaeger stă la mijlocul podului, în punctul cel mai de jos al unei curbe line, întorcându-se încet, să se uite la oamenii adunaţi la capete. Pieptul i se umflă, înghiţind aerul rece. Muşchii picioarelor arată ca nişte sfori vechi, numai noduri, iar genunchiul drept continuă să sângereze, un şarpe de sânge sclipeşte, scurgându-se în jos. Se ţine strâns de cablurile de oţel cu mănuşile murdare. Lemnul bătrân se curbează sub greutatea lui, scârţâind. Dar el nu pare să bage de seamă. Dacă podul se prăbuşeşte, cade de la trei metri în noroiul îngheţat şi nu i se întâmplă nimic, în afară de neplăcerea frigului, a mizeriei şi a durerii. Jaeger stătuse două luni în puşcărie. Era prea sărac ca să-şi permită cauţiunea sau un avocat decent. Rata criminalităţii explodase în ultimii ani. O sută de alte cazuri trebuiau rezolvate. Dar un cetăţean de vază fusese omorât cu sânge rece, aşa că Poliţia şi Procuratura aruncaseră totul în capul suspectului, încercând să smulgă de la el o mărturisire. Dar nu existase aşa ceva. Şi, când probele fizice au fost în cele din urmă atacate de noile metode ştiinţifice de investigare, n-au mai putut să-l condamne. Martorii şi dovezile circumstanţiale nu pot construi un caz, astfel încât judecătorii se văzuseră nevoiţi să-l elibereze. De aceea, situaţia în care se afla acum era floare la ureche. Nu însemna nimic. Nimic nu-l putea înrăi sau înfuria pe om. De aceea stă liniştit şi calm, prins bine de cabluri, uitându-se la Lucas, fixându-l cu ochii aceia ai lui verzi şi hotărâţi.

Apoi Jaeger clipeşte.

Trage aer în piept şi îl ţine acolo. Îndoaie gâtul lung şi capul îi cade în piept. Poate simte frigul. Oricine altcineva l-ar simţi, îmbrăcat cum e pentru alergat şi imobil. Apoi îşi goleşte plămânii şi se întoarce puţin,

apucându-se cu amândouă mâinile de acelaşi cablu.

— Băi, jigodie, spune adevărul şi te lăsăm să pleci.

Jaeger se uită înspre apă, apoi cu o voce calmă, joasă, dar puternică, răspunde:

— Asta sunt eu. O jigodie. Şi Wade era un tip onorabil, pe care toată lumea îl plăcea şi moartea l-a făcut un înger.

Nimeni nu spune nimic. Se aude doar vântul printre crengile copacilor şi susurul apei.

— Nu, nu eram cu el când a murit. Dar ştiu cum a murit. Chiar şi după ploaie, tot mai sunt urme: o bucată mare de piele a fost găsită la sud de aici, în apropierea apei. Era piele de pe umăr, de la prima rană. Cineva a învârtit o bâtă cu un capăt de ciment şi l-a lovit pe Wade din spate, din stânga, probabil l-a trântit la pământ. Dându-i suficient timp atacatorului să îi ia telefonul şi să-l lase sângerând şi izolat de lume, dar în viaţă. De aici începe hărţuirea, continuă el. Există o dâră de sânge. Markerii de ADN şi camerele de supraveghere arată pe unde a fugit, pe unde a sângerat. De două ori. Wade a încercat să ajungă la cea mai apropiată potecă, dar duşmanul l-a lovit iar în umăr şi i-a zdrobit o mână. Experţii au stabilit asta analizând cheagul format. Ştiu exact cât sânge a curs şi cu ce viteză şi unde a căzut Wade. Era pe o linie de cale ferată abandonată, probabil încerca să se întoarcă în oraş. Acolo criminalul şi-a folosit bâta ca să-i zdrobească genunchii, practic imobilizându-l. Apoi l-a lovit peste maxilar, probabil ca să nu mai ţipe. După aia, l-a târât în tufişuri, unde i-a mai aplicat câteva lovituri, de i-a dislocat şoldul. După care se pare că a făcut o pauză.

Jaeger se opreşte.

— De ce ne povesteşti nouă toate astea? întreabă

Sarah cu o voce pierdută.

— Vă explic de ce sunteţi nişte idioţi, continuă Jaeger uitându-se la ea, apoi din nou la Lucas. Au trecut alte cincisprezece-douăzeci de minute. Ucigaşul a stat deasupra lui Wade. Probabil i-a vorbit. Bănuiesc că i-a spus cât de mult îl urăşte. Pentru că despre ură e vorba aici. Din ură a fost omorât, cineva s-a distrat văzându-l că suferă, îl voia pe Wade lipsit de apărare, voia să-l vadă mutilat şi ruinat.

Sarah mormăie ceva.

— Au fost douăzeci de minute de discuţii şi apoi trei sau patru minute de bătaie zdravănă, povesteşte mai departe Jaeger. Experţii cred că Wade a murit în vreo şaizeci de secunde. Dar nu se dădea dus. Sau poate a vrut să moară cât mai repede. Poate a simţit că o parte a feţei era zdrobită, coastele şi braţele erau rupte şi gâtul sfărâmat.

Lucas se apleacă peste baricadă.

Jaeger se împinge în cablu, cu braţele încordate, ţinând strâns. Inima îi bate repede şi cu putere, făcând să vibreze oţelul.

— Eu nu l-am urât pe om, spune Jaeger. Voi mă ştiţi. Şi tu, Audrey, şi tu, Lucas. Sunt un om închis în mine, recunosc. Dar ura asta era unidirecţională.

Râde şi trage de ambele cabluri.

— Da, am alergat împreună luni. Am stat de vorbă. Dar, după vreo trei kilometri, eu m-am întors şi el a plecat mai departe. Pentru mine, Wade nu însemna nimic. Era doar un membru al haitei. Nu l-am urât. Nu, până când am stat la pârnaie două luni, gândindu-mă la el şi bunii lui prieteni. Şi ştiţi ceva? Am eu, aşa, un sentiment, ceva instinctiv. Eu nu aveam niciun motiv să omor, mai ales nu în felul ăsta. Dar, mă gândesc că unul dintre voi, nenorociţilor, l-ar fi putut ucide. Cu uşurinţă.

Clădirea începuse ca o fabrică, apoi devenise un depozit murdar. Pe urmă preţurile la imobile se prăbuşiseră şi investitorii amenajaseră apartamente la etajele de sus, iar jos, acolo unde înainte fusese rampa de încărcare, se făcuse o cafenea, iar partea din spate fusese refăcută şi transformată într-o curte interioară modernă, cu ghivece de flori şi o fântână arteziană. Lucas intră în curte pe poarta de fier vopsită în negru. Cursa de sâmbătă se terminase, cafeaua fusese băută şi se gândea la programul zilei, când o auzi pe Sarah din spate:

— Trebuie să-mi cumpăr adidaşi noi.

Lucas se întoarce, crezând că vorbeşte cu el. Dar ea vorbea la telefon:

— Ce model să iau?

Ce era ciudat în toată scena era faţa ei. Părea fericită, ceea ce era o noutate. Zâmbetul îi lumina chipul şi îi făcea ochii să danseze. Asculta pe cineva vorbind şi Lucas înţelege imediat cu cine discuta. Apoi ea îl observă pe Lucas şi se întoarce cu spatele, dintr-odată jenată, murmurând nişte cuvinte şoptite pe care nimeni altcineva nu trebuia să le audă.

Sarah trece de poartă şi Lucas o urmează. Iniţial, curtea fusese pavată cu dale roşu-închis, pe care caii care trăgeau vagoanele le neteziseră. Poate caii aveau să se întoarcă într-o bună zi. Era ceva la care se putea gândi în timp ce mergea pe urmele femeii. O uşă de sticlă dădea în magazinul de echipament pentru alergători, iar patronul tocmai deschisese. La zece şi câteva minute, în octombrie, ziua începea minunat, cu doi clienţi la uşa lui, noroc chior.

Lucas nu mai ştia cum îl cheamă. Tom? Da, Tom Hubble.

— M-a trimis să încerc modelul Endorphins, spuse

Sarah. Cei cu senzori şi gel inteligent de activare.

— O alegere foarte bună, zice Tom. Ce mărime?

Ea îi spune şi Tom se face nevăzut în depozit. Ea se întoarce spre Lucas şi îl priveşte. Nu zice nimic, doar ascultă în telefon şi zâmbeşte. Apoi începe iar să vorbească:

— E şi Lucas cu mine.

Dă din cap ascultându-l pe Wade. Se întoarce spre omul viu:

— Spune că şi tu ai nevoie de adidaşi noi.

— Aşa este. Dar el de unde ştie?

— Wade încă lucrează aici. Şi ţine evidenţa cu cine ce cumpără şi tu n-ai mai cumpărat de mult.

Cel mai ciudat era cât de firesc părea totul.

Lucas se aşază pe bancheta capitonată, cu Sarah lângă el, încă vorbind cu Wade. Pe podea era desenată, de jur împrejurul băncii, o pistă de alergări. În timp ce ea ascultă vocea lui Wade, Tom îi aduce o cutie cu pantofi, îi pune în picioare, îi leagă şireturile şi o urmăreşte alergând uşor prin magazin, ochii săi inteligenţi încercând să vadă dacă i se potrivesc.

Sarah chicoteşte. Nu râde. Chicoteşte.

— Am şi eu nevoie de nişte pantofi.

— Ce model?

— La fel ca ăştia de acum.

— Şi ce model sunt?

— Nu ştiu, întreabă-l pe Wade.

Tom dă din cap, urmărind-o pe Sara terminându-şi tura prin jurul magazinului.

— Pa, spune ea şi închide telefonul, apoi se întoarce la Tom. Îi iau şi Wade a zis să-mi daţi mie şi comisionul lui.

— Sigur, răspunde Tom ridicându-se încet.

Sarah dă să se îndrepte spre casă, dar se opreşte şi se uită la Lucas.

— Ştii, acum vorbesc cu el mai mult decât înainte, spune zâmbind, dar totuşi nezâmbind.

Era fericită în forul ei interior, dar ştia că ceva nu era în regulă, ceva era fals şi nociv în fericirea ei.

Jaeger se apucă de cabluri şi porneşte spre capătul îndepărtat al podului. Pete rămâne pe poziţie, aşteptând. Cei patru de acolo îl aşteaptă, încordaţi. Totul se va termina în câteva minute. Se preconizează o bătaie, iar cei de pe malul din nord nu pot decât să privească, socotindu-se norocoşi.

Trăsăturile lui Pete se încordează.

— Dă-te la o parte, spune Jaeger.

Nimeni nu se mişcă. Orgoliul îi ţine în loc, până când Pete îşi înclină capul şi le spune câteva cuvinte celorlalţi, în timp ce face câţiva paşi în spate.

Masters se retrage şi el, uşurat.

Dar nu şi Crouse. Care rămâne înfipt locului. Jaeger îl ignoră, se prinde de baricadă şi sare, un picior aterizând acolo unde scândurile se intersectează. Îşi mută şi celălalt picior şi ajunge nas în nas cu Crouse, fără să scoată un cuvânt şi ţintuindu-l cu privirea, Crouse e nevoit să se dea înapoi, aproape împiedicându-se în scândurile rampei.

Doar Sarah rămâne în faţa lui, cu pumnii strânşi în mănuşi, face câţiva paşi spre el, agitându-şi braţele în aer, plângând.

Jaeger trece pe lângă ea şi o ia la fugă, făcându-se nevăzut după câţiva paşi.

Pete le face semne cu mâna:

— Treceţi câte unul o dată.

Gatlin e primul. Trupul lui mic se strecoară pe sub baricadă şi aleargă până la adâncitură, apoi trece pe partea cealaltă.

Varner urmează, cu paşi mari, ridicol de lungi, podul

se clatină şi scârţâie. Apoi Audrey, care nu lasă cablurile din mână şi nu fuge. La jumătatea drumului, se întoarce către Lucas, care îi spune:

— Hai să plecăm. Ne putem întoarce pe unde am venit.

Ea scutură din cap:

— Dar dacă îl prind?

Gând care o face să tremure şi se grăbeşte, terminându-şi drumul, în jos, apoi din nou în sus. Punându-şi palmele pâlnie la gură, Pete îi strigă:

— Ce faci? Vii?

— Nu, răspunde Lucas.

Şi chiar nu vrea. Oriunde în lume ar fi mai bine decât acolo. Dar se trezeşte sărind peste baricadă, picioarele fugind fără el. Scândurile se mişcă sub pasul lui, dar fără nicio ezitare şi fără să se împiedice, aleargă spre malul celălalt.

Doar Pete mai e acolo. Se uită în direcţia lui Lucas şi începe să vorbească.

— Eu nu ştiu, spuse el, vorbind singur sau cu Lucas. Chiar nu mai ştiu.

Poteca merge până la capătul mlaştinii, apoi urmează iarăşi Ash Creek.

Hibiscuşi se înalţă printre ulmi şi duzi, apoi se iese într-un luminiş cu iarbă uscată şi o parcare cu pietriş denivelat. Urmează West Spencer Road şi, apoi, încă o bucată de parc. Restul grupului stă lângă masa singuratică de picnic, grupaţi şi tăcuţi. Deodată, un scârţâit ascuţit taie aerul. Jaeger se dusese la o pompă de apă veche, ridicând şi coborând mânerul. O cutie ruginită aşezată jos se umple şi apa maronie curge într-un castron ruginit ca un jgheab, chiar şi după ce Jaeger s-a oprit din dat la manivelă şi se apleacă să bea.

Când se satură, se ridică, ştergându-se la gură şi pe

faţă, apoi o ia la fugă spre următoarea potecă. Unde se opreşte, privindu-i.

— Ne aşteaptă, spune Varner.

— Cine pe cine fugăreşte? întreabă Audrey cu o voce tremurată.

Sarah a plătit pentru adidaşi şi a plecat, Tom a dispărut iar în spate. Vocea lui se aude din depozit, o conversaţie banală cu schimburi de politeţuri înainte de a aborda subiectul la care se gândesc amândoi. Lucas se dusese la intrarea în magazin, acolo unde era pus un panou de plută, acoperit cu tăieturi din ziare, broşuri gratuite care explicau alergătorilor cum să se antreneze pentru o competiţie, rezultate mai vechi sau mai noi de la întreceri. Într-un colţ zâmbeşte chipul lui Wade, mai tânăr şi îngălbenit de vreme, ţinând în mână o pereche de pantofi de sport faimoşi. Tom iese cu o cutie în braţe, în timp ce Lucas caută prin decupajele cu ştiri.

— Într-o zi o să dau jos panoul ăla, zice Tom. Dar mă gândesc că oamenii se supără dacă nu-l mai văd acolo.

— Eu nu m-aş supăra.

Tom vine lângă el şi se uită la bucata de ziar.

— Eram aici în ziua aia, l-am văzut pe puşti când a furat pantofii. I-a înhăţat şi a zbughit-o pe uşă. Wade a ieşit în fuga mare din depozit, să se ia după copil. Eu i-am spus să-l lase în pace. Puştiul era drogat, se vedea de la o poştă. Dar ştii cum era Wade!

— Da.

— Ştiam că o să-l prindă, de asta mă şi temeam.

Lucas nu mai citea. De fapt, fotografia era cea mai importantă. Erau zâmbetul acela larg şi părul, încă des pe atunci, şi faţa lui dură, cu nasul strâmb, şi mulţumirea cu care ţine pantofii îndreptaţi spre cameră, mai importanţi decât orice premiu de pe

lumea asta.

— Individul avea un cuţit, zice Tom. Hoţul, adică.

— Îmi aduc aminte.

— Dar lucrurile s-au rezolvat până la urmă. Wade a fugit după el până l-a obosit şi nimeni n-a fost rănit.

Lucas îşi lăsă privirea în jos, uitându-se la podea.

— El a fost primul meu vânzător angajat, povesteşte Tom. Era încă la colegiu, habar n-aveam că o să mai stea încă douăzeci de ani. Sincer vorbind, nu credeam că o să reziste nicio săptămână. M-am gândit că era prea pasionat. Prea perfect pentru muncă, prea entuziasmat. Toate prostiile pe care le făcea câteodată… Mă tot gândeam, băi, frate, lasă-i naibii, sunt doar nişte pantofi, nu se termină lumea dacă nu vinzi o pereche.

Tom priveşte şi el acum în podea, explicând.

— Dar avea băiatul ăsta o memorie a numelor şi a fizionomiilor cum n-am mai întâlnit pe nimeni în viaţa mea. Şi se pricepea la picioare şi la alergat. El era primul la care veneau când se accidentau, şi îi plăcea să vândă pantofi. Chiar şi mort, tot el e şeful aici.

— Şi ce altceva? întreabă Lucas.

— Ce altceva ce?

— Ce alte prostii mai făcea? în afara faptului că fugărea hoţi.

Tom înghite şi se gândeşte înainte să răspundă.

— Îi dădea afară pe contabili pentru lucruri mici. Fără niciun cuvânt, într-o zi nu-i mai vedeai. Sau, dacă un client îi dădea un cec fără acoperire, a doua oară nu mai primea cecuri de la persoana respectivă. Niciodată. Şi îşi băga nasul în treburile personale ale oamenilor. Simţea impulsul, nevoia, să îndrepte lucrurile. Înţelegi ce vreau să spun.

— Da, normal.

— Am fost şi eu la petrecerea aceea, Lucas.

Lucas se uită la el.
— Să ştii că nu eu am fost ăla care a sunat la Poliţie. Niciodată nu aş face aşa ceva.
Lucas nu mai ştie ce să spună, încearcă să ridice din umeri ca şi cum nu ar mai fi contat. Tom era nervos, dar era mândru de el. Credea că Lucas va rămâne client fidel pentru tot restul vieţii.
— Wade era un om bun, dar credea că toată lumea trebuie să fie ca el.
Se mai uită o dată la fotografie.
— Ithaca Flyers. Asta-i modelul tău?
— Parcă da.
— Aici e un model nou. Wade spune că o să-ţi placă.
— Ah, dacă zice el, de obicei are dreptate.

Grupul se îndreaptă spre pompă. Masters scoate o sticluţă din spate de la centură, împărţind băutura albastră cu Sarah. Pete împinge mânerul cu putere de câteva ori şi bea, apoi vin pe rând şi ceilalţi. Toată lumea este obosită, dar nu ca nişte alergători după kilometri întregi, ci ca nişte beţivi într-o crâşmă după ce se serveşte ultimul rând de băuturi, obosiţi şi trişti şi poate puţin speriaţi de ce-o să urmeze.
Lucas e ultimul la rând, ţinând bolul în mâna însângerată, apa caldă şi încărcată cu fier.
— Ai de gând să seci izvorul? întreabă Jaeger.
Lucas se opreşte din băut. Dar în loc să se ridice, se lasă în jos, întinzându-şi picioarele cu o fandare de alergător.
Jaeger se întoarce şi pleacă.
— Grăbeşte-te, spune Sarah.
Masters stoarce şi ultima picătură dintr-un pachet cu gel.
— Hai odată! îl îndeamnă ea.
El nu zice nimic, deşi îi stă pe vârful limbii. O

priveşte cu ochii lui mari şi trişti, dar se abţine cât poate, împăturind folia de aluminiu şi băgând-o la loc în buzunarul centurii, înainte de a înghiţi o ultimă gură de apă din sticlă, să mai dilueze gelul înainte de a ajunge în stomac.

Toată lumea e înţepenită de la stat în picioare, dar nimeni nu scoate o vorbă. Toată lumea aleargă în tăcere, mărind ritmul până când îl zăresc pe Jaeger. Sarah e în faţă, trăgându-şi nasul. Un pod de ciment trece strada West Spencer peste apă. Jaeger le aruncă o privire scurtă, înainte să o ia pe un traseu pe sub pod, de-a lungul malului estic.

— El a fost, spune Varner.

— Bineînţeles, aprobă Crouse.

— Wade a fost prietenul nostru, zice Varner, apoi, ca şi cum nu ar fi fost suficient, adaugă: Wade a fost prietenul meu cel mai bun. El m-a convins să alerg, el mi-a vândut prima pereche de adidaşi, pe vremea când eram gras. A fost şi cavaler de onoare la nunta mea. Vă aduceţi aminte?

— Da, niciunul din noi nu avea motive să-l omoare, spune Pete încordat.

— Ce vrei să spui? întreabă Sarah, încetinind.

Se înghesuie toţi în spatele ei.

— Că unul dintre noi ar fi putut avea un motiv suficient de puternic, încât să comită o crimă?

Pete se întoarce la Audrey:

— Tu ce părere ai, prinţesă? Fostul tău iubit l-a omorât pe Wade sau nu?

Poteca coboară şi se lăţeşte. Pe jos, noroiul bătătorit de picioarele alergătorilor. Râul curge în dreapta lor, împingând cimentul şi scândura, apa tunătoare lovindu-se de burta podului înainte să sară în lături, pe potecă, spre ei. Acolo s-au oprit şi de abia reuşesc să o audă pe Audrey spunând:

— Niciodată nu l-am crezut vinovat.

Ies de sub pod, o iau la deal în linişte şi urcă fără să mai spună nimeni niciun cuvânt. Apoi Audrey simte nevoia să mai adauge:

— Carl este egoist şi încăpăţânat, ca un copil. Dar niciodată nu a fost violent. Cel puţin nu în prezenţa mea.

Într-o parte a drumului, o bancă tăiată grosolan cu fierăstrăul dintr-un trunchi îi aşteaptă pe cei obosiţi. Dar ei trec de ea, apoi ajung în vârf, de unde poteca începe iar să coboare. Crouse respiră greu în vreme ce urcă:

— Deci voi doi aţi fost iubiţi?

— Cu ani în urmă, răspunde ea, considerând discuţia încheiată.

Crouse trebuie să fugă s-o ajungă din urmă, să o întrebe:

— Ce ai găsit atrăgător la Carl? Că eu nu văd nimic. Nu înţeleg.

O vreme, nu se mai aude nimic, poteca se îndepărtează de albia râului şi în jurul lor nu sunt decât copaci. Apoi Audrey încetineşte şi se uită la Crouse, şi îi răspunde veselă.

— Uită-te şi tu la picioarele alea, la corpul acela. Şi o să înţelegi ce am găsit la el.

Bărbatul se îmbujorează la faţă.

— Băieţii sunt o companie destul de agreabilă câteodată, spune ea râzând.

Jaeger se uită iar în urmă, dar păstrează constantă distanţa dintre ei.

— Şi a vorbit vreodată despre Wade? întreabă Pete.

Ea continuă să râdă:

— Lui Carl îi plăcea, la modul cel mai serios, concurenţa dintre ei şi cum încerca Wade să-l bată. Îl ţinea în formă să ştie că cineva nu doarme nopţile

gândindu-se cum să-l învingă la linia de sosire.

Nimeni nu spune nimic.

— Lucas, continuă ea venind lângă el. Nu cred că ţi-am povestit vreodată. Dar când ai început să te antrenezi cu Wade, Carl nu mai era sigur cât timp o să mai reziste în top. Obişnuia să spună „Wade şi-a găsit calul de curse”.

Toţi ochii se îndreaptă spre Lucas, mai puţin ai lui Pete, care îşi lasă capul în jos şi vorbeşte cu poteca:

— Dar tu, Pepper, ce crezi? E Jaeger criminalul?

Lucas îşi lasă braţele în jos. Apa se apropia iarăşi de potecă. Deodată se treziră pe o panglică îngustă de pământ, cocoţată pe un mal subţiat cu fiecare nouă inundaţie. În dreapta lor nu e decât aer. Un şir de oameni aleargă pe lângă copacii din stânga. Audrey este în faţa lui Lucas, Pete în urma lui.

— Dacă n-a fost Jaeger, atunci cine?

Lucas aleargă cu ochii în jos şi aude o voce şoptită, derutată:

— Dacă nu a fost Carl?

— Da.

— Eu, spune Lucas. Eu l-aş fi putut bate pe Wade Tanner. Până l-aş fi omorât.

8

Audrey se opreşte, aproape ciocnindu-se de Lucas.

— Scuze, spune el şi îşi pune mâinile pe umerii ei.

— Tu ai fost? întreabă Pete.

— Nu, n-am fost eu, spune Lucas.

— Atunci cum poţi să te gândeşti măcar la asta? zice Audrey.

Lucas îşi ia mâinile de pe ea şi scutură din cap, cu privirea tot în jos. Varner şi Gatlin sunt acum în frunte, dar, simţind că ceilalţi s-au oprit, se întorc fără chef:

— Cine e rănit?

Nimeni nu răspunde. Şase alergători stau pe poteca fragilă, spălată de apă, deasupra hăului. Lucas se întoarce cu spatele la râu.

— Pentru că aparent aveam un motiv, îi spune el lui Audrey, apoi se întoarce către ceilalţi: Dacă stăm şi ne gândim.

— Continuă, spune Pete.

Dar Masters vorbeşte înaintea lui. Cu o voce pe care nimeni nu i-o mai auzise până atunci, o voce furioasă, tăioasă şi dispreţuitoare, izbucneşte:

— Wade era un măgar ordinar.

Toată lumea se întoarce spre el.

— M-am săturat să mă tot gândesc la el, spune Masters roşu la faţă, dar cu fălcile încleştate. Sunt sătul să vorbesc despre el. Şi nu am niciun chef să mai port vreo conversaţie cu blestematul acela de avatar.

— Taci din gură, sare Sarah, apoi, mai încet: Să nu mai spui una ca asta.

Nimeni nu vrea să se uite la Sarah, e mai uşor să te uiţi la nebunul cu ochelarii lui de soare sofisticaţi şi furia lui fierbând.

— Hai să ne întoarcem acasă, propune Audrey.

Varner şi Gatlin s-au alăturat grupului.

— Deci cine e rănit? întreabă Varner.

— Nimeni, răspunde Pete. Aveam o şedinţă.

— E imposibil, spune Sarah. Nimeni de aici nu l-ar fi omorât.

Pete începe să râdă, dar faţa îi este congestionată şi dă întruna din cap, respirând cu zgomot printre dinţii încleştaţi. Cu un deget îl împinge pe Lucas în piept.

— Tu ai fost?

— Nu.

Un spasm îl traversează pe Lucas şi un picior îi alunecă în gol, dar îl trage înapoi imediat şi face un pas, puţin, cât să se ţină pe picioare în marginea

prăpastiei. Pete îi pune o palmă pe piept, nu-l împinge, dar pare gata s-o facă, aşteptând doar o scuză.

O voce se aude din spate.

— Eu am o listă de suspecţi, spune Jaeger. Ce-ar fi să mă ascultaţi şi pe mine?

Un stejar se ridică pe malul apei, cu rădăcinile atârnând în aer acolo unde pământul s-a surpat. Jaeger stă în umbra lui, zâmbind. Scoţându-şi şapca, îşi şterge cu mâneca lungă de la bluză transpiraţia de pe ochi şi fruntea lată. Apoi îşi pune şapca la loc şi tace, continuând să zâmbească.

— Ia dă-ne nişte nume, spune Pete.

— OK. Tu. Şi Varner.

— De unde până unde? întreabă Varner.

— Pentru că sunteţi nişte băieţi răi. Nu vă cunosc aproape deloc şi sunt convins că nu v-am făcut niciodată niciun rău. Cu toate astea, uitaţi-vă la voi, cum fugiţi după mine, amândoi gata să-mi luaţi capul. Nu vă trebuie decât un motiv. Şi poate că Wade e un motiv bun. Cine ştie?

Varner îl înjură, Pete pufneşte scurt pe nas.

— Pe urmă, mai e ăsta micu' Am o ipoteză, domnu' Gatlin. Dar o ipoteză bunicică.

— Care? întrebă Doug Rapidul.

— Ai candidat pentru primărie, când? Acum trei, patru ani? Wade te-a ajutat. Am auzit că ţi-a dat numele şi numerele de telefon de la toţi alergătorii din târg. A băgat pliante în cutiile poştale, ţi-a dat bani să-ţi finanţezi campania. Dar o poveste veche de când erai în Ohio a ieşit la suprafaţă. Sigur, problemele erau vechi şi de demult. Sigur, fata nu a mai cooperat cu Poliţia şi plângerea a fost retrasă. Dar tu ştii cum e treaba. Nimic nu e mai neplăcut decât nişte ziarişti care-şi bagă nasul peste tot.

Gatlin deschide gura să spună ceva, apoi o închide.

— Wade ştia de problemele tale cu femeile? Sau de la zvonul ăsta s-a stârnit tot scandalul?

— Nu ştiu, răspunde acuzatul încet şi furios.

— Dar ar fi putut fi Wade, spune Jaeger râzând. Ştim cu toţii că putea fi el. Fie că-l iubeşti sau că-l urăşti, omul avea ideile lui fixe despre moralitate şi, când nu-i convenea lui ceva, era periculos. Putea să fie prietenul tău şi să se poarte OK, dar, dacă te apucai să intri în politică şi i se părea lui că te faci vinovat de ceva, era încântat să picure un cuvânt în urechea cui trebuia, să lase justiţia să-şi facă treaba cu tine. Nu ar fi avut nicio mustrare de conştiinţă.

— Aşa, toţi suntem vinovaţi, numai tu nu, spune Pete. Nu-i aşa?

Jaeger îi face cu ochiul lui Crouse.

— Lui Wade îi plăceau tipele drăguţe. Iar nevestele frumoase erau slăbiciunea lui. Ciudat, nu? Pentru un om cu pretenţiile lui morale. Dar adulterul nu e o crimă care se pedepseşte legal. Dragostea e o întrecere, nu un furt. Există un câştigător şi există restul lumii. Şi eu mă uit la tine, dar mă gândesc la nevastă-ta. E un vis de femeie. Un broscoi gras ca tine e un norocos cu o asemenea soţie. Şi, crede-mă, un tip ca Wade ar fi sigur interesat de ea şi, apropo, al cui e copilul pe care tocmai l-a născut?

Crouse încearcă să înjure, dar nu mai are glas.

— Carl... îl roagă Audrey.

— Tu, draga mea, nu intri pe lista mea de suspecţi, spune Jaeger uitându-se la ea cu o expresie tandră. Poate voi doi aveaţi o istorie împreună. Poate aveai suficiente motive să-l cotonogeşti şi să-l omori în bătaie. Am auzit că mariajul tău s-a cam terminat în urmă cu câteva luni. Oricine poate gândi orice pornind de aici. Dar tu niciodată nu ai încercat să mă omori,

nici măcar o dată, şi ţi-am dat o mie de motive să-mi tai capul în timp ce dormeam.

Audrey plânge. Jaeger se întoarce spre Sarah.

— Dar tu, la maraton te-am văzut vorbind cu mortul. Nu sunt eu cel mai perspicace băiat, dar ochii tăi spuneau multe. Dacă nu te-ai culcat cu Wade, nu mai aveai mult. Poate că nu te-ai dat tu la el, că ai un bărbat acasă. Ba, mai rău, îl ai pe prostovanul ăsta care umblă după tine peste tot. Ce-ar fi făcut domnu' Masters dacă ar fi aflat că partenera lui de alergat îl înşela şi pe bărbată-su, şi pe el?

Suflând apăsat, Masters se uită în ceafa femeii.

— Avem o grămadă de suspecţi, spune Jaeger.

— Dar Pepper? întreabă Pete.

— A, da, l-am lăsat la urmă.

Lucas simte că i se face rău. Pete se întoarce şi se uită la el.

— La petrecere.

— La domnu' antrenor acasă. Am auzit zvonuri. Că nu am fost invitat de nimeni, mulţumesc frumos. Dar sursele mele spun că a fost consumată o cantitate impresionantă de lichior. Aproape de către un singur om. Ani de abstinenţă făcuţi praf într-o singură noapte. Şi pe urmă, beţivul nostru s-a urcat în maşină şi a plecat acasă.

Jaeger zâmbeşte, de parcă se pregăteşte să le spună o glumă bună.

— Tocmai atunci, sună cineva la dispeceratul de Poliţie. Cineva i-a zis lumii: Lucas Pepper conduce şi e mangă, numărul maşinii e cutare, adresa cutare şi telefonul cutare.

Lucas nu reuşeşte decât să mârâie încet.

— O noapte în puşcărie şi permisul suspendat, continuă Jaeger. Dar nu se termină aici. Ştiu, pentru că sursa mea principală mi-a spus. Lunea următoare, mă

întâlnesc cu Wade şi îl întreb de tine, Pepper. Îl întreb: Unde ţi-e armăsarul? De ce nu aleargă pe căldura asta? Şi Wade sare în sus de nervi, că uite unde duce băutura şi ce prost a fost el să se chinuie să-l ţină pe nemernic pe linia de plutire. Eu ştiu cum făcea Wade la nervi. Şi atunci a fost una din cele mai naşpa ieşiri ale lui. Asta au văzut martorii când ne-au întâlnit în parc şi atunci au zis ei că păream ca doi oameni care se ceartă. Ceea ce e adevărat, numai că unul dintre oameni era lângă mine, iar celălalt acasă. Eu eram doar martor, alergam pe lângă el.

Wade mi-a povestit despre petrecere şi cum a stat şi s-a uitat la tine cum turnai pe gât, după care te-a băgat în maşină şi te-a luat la trei păzeşte. În mijlocul străzii ţi-a spus exact cât de prost eşti şi cât l-ai dezamăgit. A zis că nu era sigur dacă mai are chef să-ţi acorde încă o şansă, de ce să se complice cu un fraier de patruj' de ani, obosit, vraişte şi varză?

Aici eu m-am retras, am spus că e frig şi umezeală şi ne-am despărţit. Dar în realitate mi s-a făcut greaţă. Mi-a fost ruşine de ruşinea ta, Lucas. Nu înţelegeam cum a fost posibil aşa ceva. M-am întors şi m-am dus acasă, Wade şi-a continuat drumul şi nu e greu de ghicit ce se putea întâmpla dacă la colţ dădea nas în nas cu tine, alergând singur.

Lucas se uită la Jaeger, dar zăreşte ceva mişcându-se. Cineva aleargă prin pădure, dar nimeni altcineva nu-l mai observă. Cu un deget, Pete îl împinge pe Lucas în piept:

— Ai ceva de spus, Pepper?

Suspinând, Audrey îi şopteşte numele.

Jaeger îşi scoate iar şapca, ştergându-şi fruntea.

Lucas este singurul care nu sare speriat când Harris sare din spatele lui Jaeger.

— Salutare, popor, spune el vesel. În sfârşit, dau de

voi.

Într-o seară caldă de noiembrie, Lucas merge cu bicicleta spre stadionul Harold Farquet Memorial Fieldhouse. Tocmai stinge farurile, când apare Varner.

— Am întârziat probabil.

— Ce vrei să zici? întrebă Varner serios.

Pătrund înăuntru. Două mii de metri pătraţi de beton se întindeau sub cochilia din bârne de ciment şi foi de oţel ondulat. Partea principală a construcţiei e formată din piste de două sute de metri portocalii. Terenuri multifuncţionale ocupau centrul şi se pierdeau înspre est. Facilităţile pentru atleţi şi vestiarele se aflau în capătul sudic al clădirii. Bannere atârnând din tavanele urâte tot făceau reclamă la diverse competiţii obscure. Cel mai mare afiş sărbătorea singurul campionat naţional din istoria colegiului Jewel, de acum douăzeci de ani de cros.

Treizeci de oameni ieşiseră să alerge. Majoritatea sunt mediocri, veseli şi uşor supraponderali. Masters şi Sarah stau împreună, făcându-şi încălzirea. Audrey îşi urmează rutina ei de încălzire, alergând repede în intervale de câteva secunde. Lucas o observă venind repede spre el, apoi încetinind când ajunge în dreptul lui. Îi zâmbeşte şi trece pe lângă el.

Varner dispare în vestiare. Din rucsac, Lucas scoate un maiou curat, şosete curate şi adidaşii încă buni. Şortul era pe el, sub blugi. Scoţându-şi pantofii de stradă, se schimbă în văzul tuturor. Începe să sune telefonul, dar când vede numărul, ignoră apelul. Apoi aude telefonul lui Audrey, când trece pe lângă el, dar ea răspunde:

— Sunt ocupată acum, domnule Tanner.

Aerul din sală este fierbinte şi uscat. Lucas se îndreaptă spre vestiare, se apleacă şi bea pe săturate

de la robinetul străvechi, cu apă caldă, de poţi face baie în ea. Se ridică şi se îndepărtează, râgâind. Pe pereţi sunt poze cu diverşi campioni. Cineva le schimbase ordinea de iarna trecută, de când nu mai fusese aici, dar cea mai mare fotografie, din mijlocul panoului, era aceeaşi: echipa de campioni, cu cei de pe primele cinci locuri în picioare în centrul pozei şi cei mai slabi la picioarele lor. Able şi asistenţii lui flancau câştigătorii. Antrenorul părea cel mai fericit alături de preferatul său. Carl Jaeger. În schimb, Jaeger părea plin de el şi plictisit, cu un zâmbet subţire pe figură. Trei ani la rând, Carl Jaeger fusese cel mai bun din ţară. Dar omul intrase la puşcărie. Deci portretul campionului naţional al şcolii la alergări fusese scos şi mortul îi luase acum locul. Apăruseră noi postere cu Wade, făcute acum zeci de ani, fiecare imagine proaspătă şi curată. Declaraţiile despre cât de determinat şi de ambiţios fusese şi cât de important pentru comunitatea locală de atleţi făcuseră din el o personalitate a cărei dispariţie va fi simţită ani la rândul. Lucas citeşte câteva fraze, apoi se lasă păgubaş. În altă poză, o Audrey tânără, pe locul al treilea. Avea părul mai lung, dar în rest nu se schimbase aproape deloc. Studiază fotografia o vreme. Ea se apropie şi îi spune:

— Nu te mai uita la fete tinere, bătrâne. Mă auzi?

— Aţi spus că vă duceţi înspre est, începe Harris. Deci m-am dus în est, numai că nu era nimeni acolo. Ştiu că boşorogii se dezmorţesc mai greu, aşa că, atunci când nu v-am văzut după primul kilometru, mi-am dat seama că aţi luat-o pe alt traseu.

Puştiul e nervos, dar zâmbeşte, mândru de perspicacitatea lui.

— Am zis întâi că spre nord. Dar pe urmă mi-am dat

seama…

Şi se opreşte, surprins. Apoi continuă:

— Salut, Carlie. Ce faci cu gaşca asta?

Nimeni nu spune nimic.

Ceva neobişnuit se petrece aici. E atât de evident, încât, în cele din urmă, îi pică fisa şi lui Harris. Zâmbetul i se şterge de pe faţă, ochii albaştri clipesc des şi mai întreabă o dată:

— Ce faci cu tipii ăştia, Carl?

Jaeger se întoarce şi începe să alerge.

Harris poartă pantaloni lungi şi un pulover gros, galben, bandana neagră murdară de transpiraţie sărată. Ochelarii sunt ca ai lui Masters, dar mai noi. Adidaşii arată ca proaspăt scoşi din cutie.

— Ar trebui să vedeţi ce mutre aveţi, spune el. Parcă aţi mâncat toţi ceva stricat.

Pete se dă deoparte din faţa lui Lucas.

— Oricum, continuă Harris netulburat. Nu ştiam unde sunteţi, dar cunoşteam pe cineva care ştia. Aşa că l-am sunat pe Wade. Care m-a pus pe direcţia bună şi am alergat pe liniile de tren ca să tai drumul. Era cât pe ce să nu vă văd, dar v-am auzit ţipând.

— Ia taci mă, din gură, îl repede Pete.

— Ce facem acum? întreabă Gatlin.

— Îl urmărim, spune Varner.

Jaeger traversează poiana. Şi după cum dă din cap, pare să râdă.

Pete se uită la Lucas, strângând pumnii.

Lucas o ia la fugă, printre ei.

Harris zâmbeşte şi spune:

— Pepper!

Apoi, pentru distracţie, se aşază în faţa lui, ridică o mână şi întreabă:

— Parola, altfel nu treci!

Moment în care se ciocnesc.

Trupul tânărului este elastic şi musculos. Dar Lucas are elanul momentului. Se încaieră. Mâna rănită a lui Lucas aterizează în mijlocul zâmbetului lui Harris. Încheieturile cioturoase zdrobesc buzele şi dinţii şi, cu un geamăt puternic, Harris e la pământ, cu buza spartă, însângerată.

Înjură scuipând sânge.

Lucas deja e în picioare şi o ia la fugă.

Harris îşi pipăie buza umflată şi, după o evaluare atentă, strigă după el:

— Mă-ta, mă, boule!

Lucas înconjoară stejarul, traversează poiana. Dar şapca neagră a dispărut deja. Lucas se ţine pe drumul principal înapoi prin pădure, urmând cursul râului. Aleargă din ce în ce mai repede, apoi încetineşte, trăgând puternic aer în piept. Terenul e accidentat, plin de gropi şi rădăcini, dar Lucas nu se opreşte. Din spate se aud voci şi el accelerează din nou. Cineva îl strigă. Poate şi mai tare, dar deocamdată menţine acelaşi ritm uşor şi enervat. Un copac tânăr e culcat în mijlocul drumului şi îl depăşeşte lejer, nici nu simte. Râul e drept în faţă, apa a intrat într-o rampă urâtă din bolovani şi lespezi de beton, creând o baltă, unde se pot adăpa caii. Lucas o coteşte la stânga, luând-o pe o potecă mai îngustă, apoi pista se desparte în două. Drumul din dreapta e blocat cu indicatorul ÎNCHIS.

Jaeger a luat-o la stânga, după cum arată pietrişul, cum s-a căţărat pe panta uşoară. Lucas o ia la dreapta, pe poteca accidentată. Găurile sunt făcute să le sari. Iarba de anul trecut îl taie pe picioare. Poteca se termină acolo unde malul s-a prăbuşit, probabil, în urmă cu câteva săptămâni, iar el o ia pe margine, prin iarbă, ieşind pe calea ferată.

Jaeger e aproape. Văzându-l pe Lucas, se repede în pădure, accelerând. Dar a obosit, capul i se lasă în jos.

Braţele îi atârnă strâns pe lângă corp, dar nu în sincron. Lucas accelerează şi el şi, prinzându-l din urmă pe Jaeger, se apleacă şi îi aplică un pumn zdravăn.

Jaeger rămâne în picioare, dar se repede în tufişuri, încercând să-l lovească pe Lucas cu piciorul. Amândoi se împiedică şi cad, braţele lor slăbite se încâlcesc, fiecare încearcă să-l pocnească pe celălalt, se luptă până când rămân la pământ, fără suflu, zgâriaţi şi plini de sânge.

Lucas e primul în picioare.

Înjură şi se străduieşte să-l lovească pe Jaeger în coaste, dar, din greşeală, dă cu vârful degetelor în pământul îngheţat. Jaeger îi apucă piciorul şi încearcă să i-l rupă, învârtindu-l cât de tare poate, dar nu reuşeşte decât să-l trântească din nou pe Lucas în fund.

Lucas respiră precipitat.

— Nu e deloc amuzant, spune el.

— E mai distractiv decât la puşcărie.

— Pe dracu'.

Pe mal, venind spre ei, Gatlin îi zăreşte.

— Gata, i-am văzut.

— E al meu, mi-l lăsaţi mie, sare Harris.

Jaeger e primul care se ridică. După un moment de ezitare, se aplecă şi îi întinde mâna lui Lucas.

Pete iese din vestiar, mergând în faţa lui Gatlin.

— Stai sau alergi? îl întreabă.

— Pot să le fac pe amândouă odată, spune Lucas.

Ceilalţi doi râd şi îl lasă în faţa panoului cu poze.

Audrey mai face o tură. Acum nu mai vorbeşte cu nimeni.

Harris apare ca din senin şi începe să alerge pe lângă ea, sporovăind fericit. Ca şi cum ar avea vreo

şansă cu ea. Spune ceva şi râde pentru amândoi, iar Audrey se preface că observă.

Lucas n-are niciun chef. Nu vrea să alerge, de aceea tot amână. Mergând de-a lungul holului, studiază pozele de la echipa de volei şi de lupte şi o placă mare, comemorându-l pe Harold Farquet, mort de treizeci de ani, dar la fel de proaspăt în costum şi cravată. Apoi ajunge la un loc gol. O bucată dreptunghiulară de zid decolorată, cu găuri unde înainte fuseseră cuiele care ţinuseră ceva greu. De curiozitate, încearcă să-şi amintească ce fusese acolo, fără să reuşească însă.

Holul de lângă sală ducea la birouri şi cineva era în biroul lui Able. Dintr-un impuls, Lucas bate la uşă şi bătrânul iese zâmbind.

— Care-i treaba, Pepper?

— Îmi place ce-aţi făcut cu Wade, zice Lucas.

— Da, şi noi ne-am gândit că ar fi frumos. Mă bucur că-ţi place.

— L-aţi dat jos pe Carl.

— Da, l-am dat, se încruntă Able.

— Aţi mai dat ceva jos, spune Lucas. Pe vremuri, era o placă aici după colţ. Tot despre Carl?

— Nu. Acum câţiva ani, am avut un student care a donat nişte bani catedrei de sport. Noi i-am mulţumit cu o recepţie şi o placă mare în onoarea lui.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Jared Wails. Îţi aminteşti de el?

— Nu reţin numele.

— Era un alergător încet, nu era făcut pentru altetism. Avea nu ştiu ce afacere până anul trecut. Se îmbujoră la faţă. L-ai văzut pe concursurile de maşini, sigur, era băiatul cu bani care conducea maşini Corvette.

— A, Stringray ’73.

— Ăla-i.

— Îmi amintesc de el. Tipul dădea cecuri fără acoperire.

Lucas se lasă furat de amintiri.

— Le spunea oamenilor că a primit o moştenire, numai că el nu primise nimic. Şi când l-au prins cu minciuna, s-a dus în pădure şi şi-a zburat creierii.

— Şi noi i-am dat jos placa.

— Da, îl ştiam, chiar am vorbit cu el de câteva ori. Îmi plăceau maşinile lui, i-am şi zis. Era foarte de treabă, atât timp cât vorbeai despre maşinile lui.

— Nu era chiar aşa.

— Asta zic şi eu. Mereu aveam aceeaşi conversaţie: despre maşini şi cât de distractiv e să conduci cu viteză, dar benzina se găseşte greu, chiar şi pentru cineva cu bani. Era o discuţie plăcută, numai că tot timpul schimba subiectul. De fiecare dată încheia povestindu-mi cum o să mă angajeze el pe mine.

— Pe tine?

— Să fiu antrenorul lui personal. Cică să-l pregătesc ca să reuşească să termine un maraton în mai puţin de trei ore, sau ceva de genul ăsta. Şi avea de gând să mă plătească. Mereu îmi dădea nişte cifre şi de fiecare dată cifrele erau mai umflate. Astronomice. Plus că avea de gând să dea jos vreo cinci kilograme, apoi zece, apoi cinşpe. Şi eu urma să alerg la toate maratoanele cu el, sau să traversăm Colorado, sau să urcăm pe muntele ăla din Africa. Kilimanjaro?

— Lucas Pepper, antrenor personal, râde Able.

— Daaa… eu. Domnul Disciplină. Eu. Dădu din cap, nevenindu-i nici lui să creadă. Normal, nici Wails nu credea, se vedea de la o poştă. Întotdeauna zâmbea când povestea despre maratoane, era un zâmbet din ăla când vorbeşti cu cineva ca să te dai mare fără s-o arăţi prea mult. Dar mesajul era clar: că are destui bani ca să mă cumpere. Să cumpere orice. Şi trebuia

să ştiu.

Bătrânul tace. Aşteaptă.

— Programul e plin de ţipi ca el, spune Lucas. Alcoolicii Anonimi adică. Beţivii şi drogaţii care îşi petrec zilele vorbind numai prostii despre orice altceva, un milion de lucruri, numai ca să nu vorbească despre secretul lor. Ăsta era sentimentul pe care mi-l dădea omul. Zâmbetul acela strălucitor, felul cum îi jucau ochii în cap, uitându-se în altă parte când îmi spunea poveşti. Tot felul de poveşti.

— Individul era un mitoman.

— Cred că da.

— Nu, după ce s-a omorât. Jared Wails avea o poveste de viaţă plină de aventuri şi realizări, numai că era inventată aproape în întregime.

— Mulţi oameni fac la fel.

— Dar tu l-ai mirosit.

Lucas ridică din umeri.

— Deci? Ai povestit vreodată cuiva ce crezi despre el?

— Da.

Lucas dă din cap, uitându-se la pistă. Acum era pregătit să alerge.

— Odată, am povestit cuiva ce cred despre el.

Traseul este cel care contează. Copacii şi tufişurile şi râul larg şi însorit trec pe lângă ei, dar nici nu contează. Ce contează este fâşia de pământ negru, ud şi bătătorit, care se întinde şi şerpuieşte înaintea lor. Ce contează e unde pui piciorul şi unde vei face următorul pas. Un indicator trece pe lângă ei – un S galben din care iese un vârf de săgeată îndreptată spre sud-vest. Poteca se îngustează, coboară şi se lăţeşte iar, formând un şorţ de pământ ud care se lipeşte de talpă la următorii paşi. Alergătorii încep

uşor. Lucas e în frunte. Apoi drumul urcă şi coteşte la stânga, ritmul se accelerează tot mai mult şi o voce subţire şi guturală din spate încearcă să facă o remarcă inteligentă, dar nu are suficient aer. Jaeger se mulţumeşte să mormăie o înjurătură.

La doi paşi mai în faţă, Lucas sare peste rădăcini şi o movilă de pământ. Hanoracul albastru, cu fermoarul deschis, scârţâie şi sare în toate direcţiile. Mânecile sunt suflecate. Şapca şi părul sunt îmbibate de transpiraţie. Aleargă cu ochii în pământ, ridicându-i doar din când în când pentru o fracţiune de secundă, ascultând atent zgomotul de paşi din spatele lui.

Jaeger încetineşte, rămânând şi mai în urmă.

Ash Creek coteşte brusc şi apoi se îndreaptă, mergând înspre est. Apa este lată şi adâncă, plină cu bucăţi de lemn şi vârtejuri, iar poteca o urmează, lină şi întinsă. Lucas forţează şi undeva pe traseu zgomotul apei se pierde. Simte în continuare vântul, dar nu-l mai aude printre copaci şi nu mai aude nici picioarele lui Jaeger începând să obosească, începând să zgârie pământul. De nicăieri începe să se audă un huruit îngrozitor şi persistent şi pământul începe să tremure. Lucas întoarce capul şi Jaeger îl întreabă ceva. Lucas încetineşte şi îi strigă:

— Trece trenul.

Apoi râul coteşte la dreapta, trecând aproape de vechea cale ferată. Inundaţiile de anul trecut au pus în pericol traseele de alergări şi compania căilor ferate a reacţionat aşezând bolovani mari pe malul apei şi pe potecă. Un panou blochează accesul spre apă, avertizând pe cine se încumetă că intră pe proprietatea căilor ferate. Lucas îşi ridică genunchii şi sare peste indicator, stârneşte câteva pietre şi se uită în faţă înspre cursul apei, zărind razele soarelui dansând pe acoperişul trenului de dimineaţă.

Locomotiva duduie, trăgând vagoanele pe şine. Conductorul îi vede pe alergători şi foloseşte sirena şi orice vietate pe o rază de un kilometru şi jumătate aude ţiuitul puternic.

Lucas se întoarce spre sud şi sprintează.

În faţă se întind două poteci. Jaeger spune ceva, apoi altceva, după care se dă bătut şi tace. Adrenalina îl ţine în priză. Se ţine suficient de aproape de Lucas pentru ca acesta să-l simtă în spatele lui. Se întoarce spre tren, să vadă cu ce viteză se apropie. Îl trece un gând şi îşi face socoteala, să vadă dacă are timp şi viteză suficiente. Dar sirena se aude iar şi nu mai e atât de sigur că vrea să-i taie calea. Braţele taie aerul şi Lucas accelerează din nou, mărind distanţa dintre el şi Jaeger. Apoi motorul trenului se aude încetinind şi Lucas încetineşte şi el, găsind un ritm mai domol. Poteca trece printre bolovani şi intră înapoi în pădure.

Urcă panta în forţă, cu Jaeger pe urmele lui şi, la un moment dat, se opreşte. Jaeger se împiedică de el în timp ce trenul trece pe lângă ei. Amândoi rămân în picioare. Sirena se mai aude o dată, ca să fie clar, şi un chip furios se uită la ei de pe fereastra locomotivei. Apoi trec şi vagoanele, întâi cele vechi şi elegante, apoi cele noi, înghesuite şi urâte. La ferestre nu se vede nimeni, în afară de un băieţel care le face cu mâna şi le zâmbeşte, bucuros de aventura lui cu trenul. Lucas îi răspunde făcându-i cu mâna.

Jaeger se ghemuieşte la pământ, respirând greu. Aerul este îmbibat cu gaze de la motorul trenului. Încearcă să înjure şi nu poate. Încearcă să se ridice şi nu poate. Săptămânile petrecute în puşcărie i-au slăbit picioarele, iar pentru atleţii de patruzeci de ani, o astfel de pauză poate să însemne sfârşitul carierei. Jaeger nu va mai câştiga nicio competiţie majoră în

viaţa lui. El ştie asta şi Lucas înţelege. Bărbatul se ridică, cu trupul tremurând.

Trenul e acum departe şi sunetele pădurii se întorc.

— Tu l-ai omorât? întreabă Jaeger.

Lucas scutură din cap.

Jaeger nu zice nimic. Nu contează dacă îl crede sau nu. Uitându-se în ochii lui, îl întreabă:

— Şi acum ce facem?

— Eu mă duc. Tu aşteaptă-i pe ceilalţi.

— Şi pe urmă?

Mai în jos de ei, ieşind din pădure, restul grupului aleargă pe lângă şinele de cale ferată încă vibrânde.

— Nu ştiu cine l-a omorât pe Wade, spune Lucas.

— Foarte rău.

— Dar ştiu cine a plătit să fie omorât.

Jaeger se uită la el lung, perplex.

— Da, rămâi aici, cu expresia asta şi spune-le şi celorlalţi ce ţi-am spus acum. Şi o să vedem ce se întâmplă pe urmă.

9

— Ho, ho, ho, spune vocea.

— Crăciun fericit şi ţie.

— Nu, mă refer la maratonul de Crăciun. Dacă nu câştigi anul ăsta, eşti fraier. Părerea mea.

Lucas îşi toarnă cafea în tăcere.

— Faci progrese, Lucas. În fiecare săptămână ţi se îmbunătăţeşte timpul. Eşti în superformă.

— Mersi de încurajări.

— Doar vreau să te ajut.

Apoi vocea dispare.

Lucas se aşază pe un taburet în bucătărie, sorbind din cafea. Afară e frig şi umed, în casă e umed şi frig. La televizor se dădea un film cu Stallone, dar l-au întrerupt ca să arate cum un baraj din China a fost luat

de ape. Treburi serioase. Lucas se întinde peste blat şi îl închide.

Vocea revine.

— Mai eşti acolo?

— Da. Unde ai plecat?

— Am avut un alt apel. Dar acum m-am întors.

— Eşti ocupat.

— Întotdeauna, spune Wade. Te-ai înscris?

— La maratonul de Crăciun? Mai e o lună până atunci.

— Te înscriu eu, fac cinste.

Lucas pune ceaşca de cafea pe masă şi nu spune nimic.

— Gata, s-a făcut.

— Atât de simplu?

— Pur şi simplu.

— Uau, mulţumesc.

Lucas face o pauză, apoi continuă:

— Probabil ai auzit că i-au dat drumul lui Jaeger. Acum câteva zile.

— Da, m-a sunat Sarah chiar atunci. Şi am citit şi toate ştirile.

— Ce părere ai?

— Că n-au destule probe.

— Testele ADN n-au confirmat nimic. Cel puţin aşa am auzit eu. N-au găsit nimic, chiar cu cele mai sofisticate aparate.

— Ploaia aia a dat peste cap totul.

— Norocul lui Carl, spune Lucas.

Tăcere.

— Ai cunoscut-o vreodată pe cumnata lui Crouse?

— Tipa cu fundul mare şi zburdalnic, râde Wade. Da, e drăguţă.

— Aşa. Ea zice că detectivii nu-l văd decât pe Jaeger. El trebuie să fie. Dar nu au destui oameni să-i pună la

treabă pentru un singur caz, deci îi dau drumul lui Jaeger, în speranţa că mai târziu o să mai apară ceva.

— Am studiat statisticile, Lucas. Chiar şi în vremurile bune, multe crime au rămas nerezolvate.

— Cine ar mai putea fi?

Avatarul lui Wade scoase un oftat şi continuă cu o voce exasperată:

— Ştii, pentru mine ar fi bine să fie Carl. Pentru că, dacă a fost un accident nenorocit, de exemplu un vagabond care doarme prin tufişuri, s-a nimerit prin zonă şi mi-a dat în cap, atunci poliţaii n-or să găsească niciodată nimic.

Lucas tace.

— N-ai nicio scuză să nu te duci la maraton, spune Wade după o vreme. Mă uit la ceilalţi participanţi. Singurul concurent mai puternic e Harris, dar el nu se compară cu tine.

— E doar un maraton de Crăciun, nu cine ştie ce olimpiadă.

Altă pauză.

Altă gură de cafea sorbită.

Apoi se aude glasul mortului:

— Câştigă competiţia asta, Lucas. Câştigă un maraton şi pe urmă poţi vorbi cât vrei tu despre cum nu te complici cu competiţii de cartier.

Copacii fac loc ierburilor înalte călcate în picioare şi tufelor mici de sumac. Cerul nu s-a schimbat, dar norii rari par mai sus decât înainte, iar albastrul străluceşte suficient de puternic, ca să-ţi dea lacrimile dacă te uiţi în sus. Tăind iarba, poteca se îngustează, apoi, ca un om care îşi recapătă puterea de concentrare, se îndreaptă – un şanţ îngust săpat în pământul negru.

Lucas aleargă în poiană, unde poate vedea şi poate fi văzut şi acolo se opreşte. Nimeni nu vine în urma lui.

Îi clănţăne dinţii când se întoarce cu faţa în bătaia vântului, îşi trage mânecile în jos şi îşi strânge genunchii, ascultând, aşteptând, în curând, începe să distingă toate şoaptele vântului. Nu e doar un singur zgomot, ci o serie de sunete care se întrepătrund, fiecare din ele venind din locuri diferite, fiecare grăbindu-se să găsească urechi care vor să audă voci, cuvinte şi vaiete care nici nu au existat vreodată.

Lucas îşi atinge telefonul. Ochii caută şi clipesc, apelând un număr. Ceea ce nu este celălalt telefon sună într-un loc care nu e loc. După ce sună de patru ori, Lucas se aşteaptă să intre mesageria vocală, dar la al cincilea ţârâit răspunde.

— Ce faci? întreabă vocea.

— Stau. Tu?

— Stau, răspunde Wade.

— De ce nu alergi cu noi?

— Nimeni nu voia să vorbească mai devreme. Aşa că am venit şi am alergat singur.

Se aude o plescăitură satisfăcută. Ţi-am mai spus? Cafeaua are un gust excelent aici.

Lucas stă, îl dor puţin genunchii.

— Toată lumea îşi trage sufletul, după viteza cu care aţi alergat.

— Ştii unde sunt? întreabă Lucas.

— Pe unde l-ai lăsat pe Jaeger, mare parte din ei.

— Nu toţi?

— Un telefon se mişcă.

— Dar pe Carl nu-l poţi urmări, că n-are telefon cu el.

— Chiar dacă ar avea, tot nu aş şti nimic. Trebuie ca persoana să apeleze pe cineva, trebuie ca linia să fie deschisă, altfel nu îl pot localiza. Şi nu cred că Jaeger vrea să schimbe poveşti cu alergări cu mine.

— Apropo, spune Lucas. Carl nu pare vinovat.

— Da, cred că rahatul care i s-a întâmplat l-a afectat

destul de rău.

— Şi despre mine ce crezi?

Răspunsul e tăcerea, enervantă şi persistentă.

— Şi cât poţi ţine un telefon sub supraveghere?

— Aproximativ patru ore. Că mă dă afară robotul Poliţiei.

Lucas îşi scoate mănuşile din pantaloni şi le pune pe mâini.

— Ai spus că un telefon se mişcă. Apoi continuă: Nu contează. O văd.

O şapcă maro şi o faţă mică şi palidă se ivesc din pădure, coada fluturându-i pe spate.

— Cum arată Sarah? întrebă Wade.

— Ruptă de oboseală.

— Biata fată.

— Da.

Aude un râset care nu e chiar râset.

— Stau pe capul tău, spune Wade. Ştiu că nu-ţi convine întotdeauna. Dar să vezi de câte ori mă sună pe mine Sarah şi câteodată fără niciun motiv.

— La revedere, Wade.

— Bine, răspunde vocea. Ai grijă de tine.

Sarah ar vrea să se grăbească, dar picioarele îi sunt scurte şi înţepenite. Se mişcă fără nicio coordonare şi plânge, după care se opreşte din plâns. Se apropie de Lucas cu chipul schimonosit de nervi, dureri proaspete amestecate cu cele noi şi, când e la un pas de el, îşi strânge pumnul şi îl loveşte în stomac. Dar nici în mâini nu mai are putere. Lucas îi prinde pumnul în palme. Nu îl poate lovi, la cât de obosită e. Îi lasă mâna jos.

— OK, spune el împingându-şi burta înainte. Dacă te ajută la ceva, dă.

Sarah nu mai face nimic. Se lasă la pământ,

plângând în hohote.

Nimeni nu mişcă înspre nord, în pădure. La vest este râul cu copaci pe ambele maluri. La est, linia de cale ferată pustie, în sud, un şir de hibiscuşi bătrâni, înalţi cât dealurile, cu frunzele strălucind în lumina soarelui. Dincolo de acel şir de copaci, o altă linie de tren. O estacadă lungă din stejar era construită de-a lungul văii şi al vechii linii, acolo unde noua linie Amtrak va funcţiona cândva. Fusese adus pământ şi trântit sub punte, o movilă înaltă, neagră. Linia respectivă fusese abandonată cu ani în urmă. Şinele au fost vândute la fier vechi şi bârnele puse pe foc. Doar platforma rămâne, crescând copaci, întinzându-se peste parc, ducând spre oraşe care nu există decât în istorie, în amintiri şi în hărţile vechi.

Sarah se ridică în picioare şi trage aer în piept.

— I-ai spus lui Jaeger că tu crezi că cineva a angajat pe altcineva.

Lucas stă şi o priveşte.

— Cineva a plătit un profesionist să-l omoare. Asta vrei să spui?

— Nu, răspunde el. Nu cred că cineva a dat bani pentru aşa ceva.

Ea îl priveşte, neînţelegând.

— Îţi aminteşti de tipul acela care dădea cecuri fără acoperire? I-am povestit faza odată lui Wade, că ceva mi se pare dubios în legătură cu el. Cum îl chema?

— Wails.

— Ceva nu era în ordine cu Wails. Când vorbeai cu el, îţi dădeai seama că îţi vinde gogoşi. Nu mă gândeam la cecuri false sau la furturi de milioane. Nu-l credeam în stare de prostii atât de mari. Dar i-am spus lui Wade ce cred şi tu ştii cum era el. M-a luat foarte în serios şi mi-a zis: „O să fac nişte săpături, să vedem ce hram poartă individul.” O săptămână mai târziu, Poliţia

a deschis o anchetă şi la câteva zile după aceea Wails a venit cu maşina până aici… în parcarea prin care tocmai am trecut, dacă îmi amintesc bine… şi s-a omorât…

— Dar asta a fost acum un an. Wade era încă viu şi nevătămat.

— N-am spus că l-a angajat Wails. Dar dacă avea un avatar?

Sarah tace privindu-l, dar fără să-l vadă.

— Eu nu vorbesc despre un avatar oficial, cu acelaşi nume, spune Lucas. Trebuie să existe metode de a face rost de o identitate falsă şi de a te detaşa de viaţa anterioară, trăind în nori, aşa cum o face Wade. Fiind peste tot şi nicăieri. Stând pe grămada de bani pe care omul apucase să-i ascundă, fără nimic de făcut toată ziua decât să fiarbă în suc propriu, acumulând ură faţă de nenorocitul care i-a făcut-o.

Sarah îşi prinde capul în mâini, legănându-se uşor înainte şi înapoi.

— Avatarul lui Wail îl urăşte pe Wade Tanner, aşa că se duce şi găseşte pe cineva care să-l ajute să se răzbune. Poate pentru bani, poate din motive personale. Şi, aşa cum spune Carl, trebuia să fie cineva suficient de atletic, să se poată ţine după Wade când alerga.

Sarah lasă braţele în jos şi se sprijină de Lucas. El o ţine în braţe şi se uită în jur. Lumea se mişcă în bătaia vântului, dar nu e niciun om în apropiere. După câteva secunde, Lucas continuă:

— L-am bănuit pe Pete. E destul de solid şi are suficientă viteză. M-am şi gândit că o să-l văd ieşind dintre copaci, încercând să mă omoare. La tine nu mă aşteptam.

— Nu e Pete, spune ea.

— Da, nici eu nu vreau să fie Pete.

— Nu. Eu spun că nu e Pete.

— De ce nu?

Ea se desprinde din îmbrăţişarea lui, stergându-şi ochii umflaţi.

— Pete a insistat să mergem pe traseul ăsta. Îţi aminteşti. Şi Jaeger tocmai atunci s-a nimerit pe debarcader. Nu a fost o coincidenţă. Când am fugit după voi, Pete ne-a explicat totul. Săptămâna trecută a dat nas în nas cu Jaeger şi Pete s-a repezit la el cu acuzaţiile, iar Jaeger s-a apărat folosind aceleaşi argumente pe care le-a spus şi pe pod. Atunci Pete a început să-l creadă. A început să se întrebe dacă nu cumva, Carl fiind nevinovat, nu eşti tu cel care ar trebui acuzat.

Lucas continuă să se uite înspre nord, dar nimic nu se schimbă.

— Ştiu că nu crezi, spune ea râzând trist, probabil nimeni nu crede, în acest moment. Dar vreau să ştii: niciodată nu mi-am înşelat soţul. Nici cu Masters, nici măcar cu Wade.

Lucas ascultă vântul şi aşteaptă.

O aude chicotind, deodată, vesel.

— Dar, bineînţeles, nu se pune când te joci cu o maşină.

Lucas dă din cap şi respiră adânc.

— Harris.

— Ce-i cu el?

— Ar putea fi criminalul.

— Imposibil. Pete l-a luat şi pe el în calcul. Ştim că e ciudat şi nu ştiu prea multe despre el. Dar, aşa cum a spus şi Carl, motivul crimei a fost unul personal. Un omor din furie. Pete zice că un tăntălău, fost mormon, venit aici de şase săptămâni n-o să-i facă niciun rău lui Wade Tanner. De aceea l-a trimis Pete în altă direcţie azi-dimineaţă. El nu e suspect.

— Ţi-a povestit el asta? De faţă cu puştiul?
— Nu, Harris plecase între timp.
— Plecase?
— După ce a trecut trenul, am dat de Carl, care ne-a transmis mesajul tău şi am început să vorbim. La care Harris a spus că suntem nebuni de legat şi proşti şi că el mai degrabă se duce să alerge cu căprioarele decât să-şi piardă timpul cu nişte băşinoşi bătrâni. Aşa că s-a întors pe calea ferată şi s-a dus… Uite că nu-mi amintesc în ce parte a luat-o.
Lucas tace.
Ea trage aer în piept şi îl ţine acolo. Apoi dintr-odată face ochii mari.
— Dar dacă…?
Lucas mai formează o dată numărul. Wade răspunde:
— Încă stau şi îmi beau cafeaua.
— Ia spune, ai vorbit cumva cu Harris azi?
O tăcere scurtă se sfârşeşte cu sunetul acela ciudat de oameni care păstrează o linişte politicoasă, zece milioane de avataruri înghesuite într-o cameră foarte mică. Din tăcerea aglomerată se aude Wade.
— Astăzi? Nu, n-am vorbit cu băiatul. De ce întrebi? Ce-a mai făcut noul nostru cal de curse?

Poteca din poiană duce în sud, spre pădurea de hibiscus. Acolo unde începe umbra, Lucas se opreşte, îşi scoate mănuşile şi se uită înapoi. Sarah se întoarce spre marginea dinspre nord a luminişului, acolo unde se află ceilalţi. Jaeger stă în mijlocul lor. Cu mâinile în şolduri sau pe cap, arată cu toţii ca nişte soldaţi cu uniforme diferite care se pregătesc să abandoneze lupta. Sarah se opreşte şi începe să le vorbească, arătând cu mâna spre Lucas, şi toată lumea se uită la el de-a lungul potecii şi simte cum vin spre el îndoielile

şi suspiciunile.

Întorcându-se cu spatele, începe încet să alerge.

Poteca de pădure îşi croieşte drum spre Ash Creek. Calea ferată abandonată e în stânga, împreună cu o altă potecă ce duce peste linia Amtrak înapoi în oraş. Harris ar putea alerga pe acel drum. Dacă e isteţ, puştiul ar trebui să gonească spre casă, să-şi facă bagajele şi să încerce să fugă să se ascundă. Însă ar fi prea de bun-simţ, iar Harris nu are bun-simţ. E un instigator cu gura mare. În afară de asta, i-a găsit în mijlocul pădurii, deci nu e prost deloc, ba chiar se pricepe la urmărit oameni.

Apelurile zilnice de la ora cinci – femeia cu voce sexi şi tatăl disperat care îşi vinde copiii. Fiecare dintre ei ar fi putut fi vocea modificată a lui Wails care, dacă el răspundea, activa sistemul de urmărire. Dar pare puţin probabil. Dacă era să-l păcălească, suna de la un număr necunoscut şi, când Lucas răspundea, el putea închide pur şi simplu. Poate o fi alt fel de păcăleală. Încercând să dezlege misterul, Lucas îşi dă seama că nu mai aleargă şi nu-şi poate aminti când se oprise. Cu ochii în pământ, nesigur pe propriile lui gânduri, privirea îi cade pe gleznă. Se apleacă şi îşi ridică materialul negru plin de noroi al pantalonilor, dezvelind brăţara lui care nu face altceva decât să urle în gura mare că el e aici şi e treaz.

Lucas se ridică şi se răsuceşte pe călcâie. Ceva se mişcă în vârful vechii platforme, dar nu se vede prea bine din cauza copacilor de pe fundal, şi mişcarea dispare. Sau i s-a părut.

Lucas începe din nou să fugă, paşii mari mâncând repede distanţa. În spatele platoului sunt o duzină de poteci pe care poţi alerga, o sută de modalităţi de a ieşi din parc. Dar cea mai bună soluţie e să suni la urgenţe, sau pe cineva aflat în apropiere. Audrey.

Lucas se hotărăşte să o sune şi atinge telefonul. Şi îl mai atinge o dată, când nu se întâmplă nimic, în ciuda faptului că bateria nu e descărcată, aparatul refuză să intre în contact cu lumea.

Se opreşte şi se uită în stânga.

Un tricou galben se vede în vârful dealului, nici măcar nu încearcă să se ascundă. Pe faţă îi pluteşte un zâmbet, sau poate un început de râs. Lui Harris îi vine să râdă. Stă nemişcat, uitându-se în jos la Lucas în timp ce spune ceva. Ochelarii sunt aproape transparenţi, astfel încât i se văd ochii. Este suficient de aproape să i se zărească buza însângerată contrastând cu pielea feţei pe care transpiraţia o face să strălucească. Vorbeşte cu cineva la telefon, dă din cap şi spune câteva vorbe. Apoi ridică mâna dreaptă în care ţine o bucată de fier ruginit, pescuit de la gunoi, pe care întâmplarea l-a făcut să semene cu un topor mic.

Harris ridică un picior, apoi îl coboară.

Lucas o ia la fugă, îndreptându-se spre pârâu. De data aceasta, nu merge pe traseu, ci o taie de-a curmezişul, pe pământul îngheţat, acolo unde tufele sunt mai rare. Se uită în jos şi înainte, şi după zece paşi îşi pierde minţile. Nu doar că lumea se îngustează. Mintea i se goleşte, uită tot ce s-a întâmplat în ultimele ore. Creierul lui, privat de oxigen şi speriat, intră într-o panică soră cu disperarea şi fiecare pas este tot mai mare, fiecare săritură este tot mai înaltă, cu o graţie nouă, de care nu se ştia capabil. Nu ştie unde este Harris şi, la o adică, nici nu contează. Tot ce contează acum sunt viteza şi distanţa. Sentimentul de urgenţă nu durează decât un minut, apoi Lucas aleargă fără energie şi fără respiraţie. Încetineşte şi simte gust de sânge în gură.

Aruncă o privire în stânga.

Peretele de pământ este aproape şi este înalt, iar Harris este în vârful lui. Puştiul nu a arătat niciodată atât de matur şi de serios. Îi spune cuiva „Da”. Apoi încetineşte şi se întoarce brusc, sărind într-o potecă îngustă făcută de căprioare, care îl scoate undeva la douăzeci de metri în spatele lui Lucas.

Se simte bine, fiind în faţă.

Dar Lucas nu se poate întoarce acum. Nu fără să rişte să fie hăcuit de bara aia de fier ruginit. Sau poate chiar mai rău. Aleargă cât poate de repede, iar Harris e pe urmele lui, taie bucla potecii şi trece prin nişte tufe de zmeură care îi zgârie picioarele. Apoi încetineşte, lăsând puştiul să se apropie, în timp ce se pregăteşte pentru următoarea porţiune de drum.

Stâlpi de fier ruginit menţin pistele deasupra apei. Poteca o ia la stânga şi coboară sub platformă, apoi se ridică iar, nivelându-se, şi se întoarce spre dreapta, ajungând la un pod lung, făcut din conducte căptuşite cu scânduri. Lucas taie scurt curba, câştigând o jumătate de pas. Zece metri îi separă. Poate opt. Ascultă zgomotul picioarelor care îl urmăresc, numărând paşii. Instinctiv, ştia ce va urma. Imediat ce Harris coboară de pe pod, Lucas sare. Tinereţea, frica şi adrenalina îl vor face pe Harris să termine cursa aici, în următoarele secunde. De aceea, Lucas sare primul. Coboară de pe pod şi câştigă ceva distanţă, dar în spatele lui a încetat bubuitul picioarelor pe pod şi se aude cum Harris a ieşit pe potecă şi micşorează distanţa dintre ei, apoi o înjumătăţeşte. Harris este chiar în spatele lui. Dacă menţine ritmul, Lucas va intra imediat în raza de acţiune a armei băiatului.

Dar Lucas îşi scurtează pasul, doar ca să îşi mişte picioarele mai repede, iar Harris plăteşte pentru efortul depus pentru a-l ajunge din urmă. Scoate un mormăit frustrat înainte de a accelera. Cumva iar a rămas în

urmă. Încearcă să înjure, dar îi iese mai mult un muget animalic, care spune totul. Picioarele îi devin din ce în ce mai grele. Enervat şi nedumerit, dar încă prea tânăr şi prea prost ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat, Harris mai încetineşte puţin. Cu intenţia de a se odihni pe următoarea porţiune de drum, să-şi adune rezervele pentru ce urmează. Va fi uşor, în final. Nici nu vrea să ia în calcul alt deznodământ. Lucas are dublul vârstei lui şi, în capul lui, competiţia nu se poate termina decât cum ştie el: categorică, finală şi sângeroasă. Harris îl lasă pe bărbatul mai în vârstă să ia un avantaj de cincisprezece metri şi, pentru a se asigura că Lucas ştie ce îl aşteaptă, îi strigă:

— Renunţă.

Trage cu putere aer în piept şi strigă iar.

— Nu ai cum să câştigi.

Dar Lucas a câştigat. Şi el ştie, doar că mai trebuie să parcurgă restul traseului. În timpul uneia din furtunile de astă-vară, un copac a căzut de-a curmezişul potecii. Primăria nu avusese bani să trimită pe cineva să-l ridice de acolo, iar picioarele şi bicicletele au făcut o nouă potecă înainte de venirea iernii. Copaci cad mereu şi ocolişuri se fac imediat, acesta este unul din motivele pentru care nu mai există aproape nicio potecă dreaptă în toată pădurea. Drujbele şi putreziciunea îşi fac treaba în cele din urmă şi curăţă potecile, dar variantele rămân uneori valabile şi chiar preferate în cele din urmă. Moartea îi spune vieţii pe unde să meargă, dar viaţa niciodată nu-şi dă seama ce face şi asta este valabil oricând şi cu orice.

Se apropie curbe în traseu, trei, poate chiar patru bucle, iar Lucas nu ştie pe care din ele să o apuce. Strategia lui, dacă se poate vorbi despre o strategie, este să-l obosească pe Harris, să-l aducă într-o stare de epuizare şi apoi să-l facă s-o ia prin pădure şi iar

spre nord. Dar rămânând mereu în faţa lui, să-l enerveze, să-l facă să creadă că oricând îl poate depăşi, că picioarele i se vor înviora şi-l va depăşi pe nebunul ăsta alb în cap, care nu a înţeles că a fost învins.

10

Întâlnirea anuală a clubului de atletism se ţine în subsolul restaurantului. O cameră sărăcăcioasă şi împuţită, plină cu mese lungi şi scaune pliante şi oameni fit, nu toţi slăbănogi. Farfuriile de hârtie erau pline cu pizza şi saleuri, paharele de plastic, cu suc sau cu bere. Conversaţiile se poartă pe marginea vremii frumoase pentru luna ianuarie, cursa de ieri de la asociaţie şi câteva ştiri internaţionale proaste. Membrii Asociaţiei Tinerilor Creştini ocupă o masă în spate şi vorbesc mai mult între ei. Întâmplarea o pusese pe nevasta lui Masters la un capăt, o femeie machiată mult şi strident, care nu-şi ascundea plictiseala cumplită. Sarah stă între soţul ei şi Crouse, cu toată atenţia îndreptată spre fotografiile cu bebeluşul. Pete, Varner şi Gatlin stau în colţul din spate al camerei, distrându-se, făcând comentarii răutăcioase pe seama celorlalţi, dar şi unul la adresa celuilalt. Lucas e plasat în mijlocul mesei, cu faţa la petrecere. Toată lumea remarcase faptul că bea pepsi. Audrey o adusese pe fiica ei, cea mai rapidă alergătoare junioară din stat, şi o aşezase intenţionat lângă Lucas. Copiii se dădeau în vânt după vocea lui răguşită şi atitudinea lui copilărească, iar fetiţa era deja îndrăgostită de el. I-a spus că îi place să-l privească alergând, apoi că ar putea alerga împreună cândva şi poate să vină şi mama, dacă va putea ţine pasul. L-a întrebat pe Lucas cum se antrenează şi dacă făcea vreodată încălzire şi cum de nu se accidentase niciodată?

Harris stă de cealaltă parte a lui Lucas. Un hohot de râs sarcastic atrage atenţia tuturor şi Harris răspunde cu voce tare:

— Nu se răneşte din cauza băuturii, dragă. Berea menţine încheieturile suple.

O tăcere jenantă se lăsă peste grup.

Chiar şi Harris o remarcă. Încercând să îndrepte situaţia, îi dă lui Lucas un pumn în umăr şi, când vede că tot nu se destinde atmosfera, se lasă pe spătarul scaunului şi spune:

— Am glumit, nu mă lua în seamă!

Pete observă scena. Fără să scoată o vorbă, se ridică în picioare şi îşi face loc de-a lungul peretelui, apoi întinde mâna şi ridică paharul de pepsi al lui Lucas şi ia o înghiţitură. Apoi plescăie din buze şi spune „Aşa, de control" şi îi face lui Harris cu ochiul, ca şi cum ştiau amândoi poanta. Puştiul râde şi dă din cap. Pete pune paharul pe masă mai într-o parte şi, când îşi retrage mâna, dă cu piciorul în piciorul mesei. Când paharul începe să se clatine, mâna loveşte – intenţionat – şi răstoarnă tot sucul în poala lui Harris.

Băiatul înjură, dar fără ranchiună şi fără supărare, iar ceilalţi se străduiesc să nu râdă până îl văd plecat la toaletă. Sarah profită de agitaţie pentru a se face nevăzută.

Soţia lui Masters observă un al doilea scaun gol. Din locul ei regal din capătul mesei, îl întreabă pe soţul ei:

— Ce face fata ta acolo, la estradă? Vorbeşte iar cu webcamul?

Masters se foieşte enervat pe scaun, dar nu-i răspunde.

Mereu binevoitor, Crouse îi explică:

— Avatarul lui Wade ne priveşte. Vrem să-i facem o surpriză şi avem un premiu special pentru el astă-seară.

Femeia pufneşte cu dispreţ, apoi, pentru că trebuia să-şi spună cuvântul şi el trebuia auzit de toată lumea, începe să vorbească cu voce tare, adresându-se celor aflaţi la masă.

— Omul a murit. E mort de câteva luni şi cred că sunteţi complet nebuni să continuaţi jocul ăsta.

Un nouă tăcere se lasă peste ei. Unii se uită la Masters, aşteptând ca el să-i spună ceva neveste-sii. Spre surprinderea lor, soţul lui Sarah a reacţionat. Un tip cu alură de băiat, micuţ, dar bine făcut, avea sentimente contradictorii vizavi de multe subiecte, inclusiv slăbiciunea soţiei lui pentru memoria unui tip. Dar trebuia să-şi apere nevasta, aşa că se întinde peste Crouse şi i se adresează:

— Dumneata ar trebui să ştii cel mai bine, cucoană. Cu toate smacurile de pe ochi şi cu o coada de mătură înfiptă-n cur, arăţi mai moartă decât fantomele.

Femeia se face stacojie, apoi se îndreaptă de spate. După ce stă o clipă pe gânduri, îşi ridică poşeta minusculă şi îi anunţă:

— Eu plec.

Masters dă din cap, fără să spună nimic.

— Am nevoie de cheile de la maşină.

Dar, cu o urmă de zâmbet pe buze, Masters îi răspunde:

— E o seară frumoasă, draga mea. O plimbare mai lungă o să-ţi prindă bine.

Ritmul este destul de încet. Lucas se îndreaptă spre nord, traversând o poiană, cu vântul şfichiuindu-i obrajii. Mâine o să-l doară tot corpul, dar deocamdată nu se simte obosit. Respiraţia îi e uşoară, picioarele îl ţin. Poteca este lină şi aproape dreaptă şi are un avans de treizeci de metri, asta când nu uită şi aleargă prea repede, după care trebuie să încetinească iar, să se

prefacă epuizat ca să-i dea lui Harris un motiv să sprinteze iar. Sau se preface că îşi prinde glezna într-o gaură. De două ori îl păcăleşte, şchiopătând, şi Harris respiră din greu şi îl ajunge din urmă, ca să vadă cum vânatul lui îşi revine brusc şi accelerează din nou, luându-i-o înainte. A treia luxaţie nu mai păcăleşte pe nimeni. Lucas se uită în urmă, să fie sigur că Harris îi vede zâmbetul larg, apoi, pe următoarea porţiune de teren plat, aleargă mult înainte, apoi se întoarce şi fuge înapoi, râzând în hohote, aşa cum râde puştiul când face mişto de ceilalţi.

Furios, Harris se opreşte şi aruncă fierul spre el. Lucas se fereşte, dar continuă să alerge cu spatele, aşteptându-l pe băiat să se apropie, apoi se răsuceşte pe călcâie şi sprintează din nou, întrebându-l:

— Explică-mi şi mie, după ce a murit Wade… de ce ai rămas în oraş?

— Dar nu l-am omorât eu pe tip.

— Bine de ştiut. Dar de ce ai rămas? De ce n-ai plecat în altă parte?

— Pentru că-mi place aici.

— Aha.

— Sunt cel mai rapid alergător de aici. Şi-mi place să câştig competiţii.

Ceilalţi, mai slabi, îi ajung din urmă. Toată lumea arată încălzită şi epuizată, dar continuă să alerge spre Lucas. Nu se aşteptase să-i vadă, dar nimic din ce s-a întâmplat astăzi nu l-a încântat mai mult.

— Deci nu l-ai omorât pe Wade?

— Nu.

— Atunci de ce fugi după mine?

Harris reuşeşte să scoată un fel de râs.

— Nu fug după tine. Alerg pur şi simplu şi te las pe tine înainte.

Audrey şi Carl sunt în faţă. Lucas o ia spre ei, apoi se

opreşte şi se întoarce să se uite la Harris, care s-a oprit. Toată lumea tremură de oboseală, dar puştiul abia se ţine pe picioare. Toată energia lui s-a urcat în expresia feţei, defensivă, nepăsătoare şi idioată. Cu o mârâitură, le spune:

— L-am adus pe tâmpit înapoi la voi. Vedeţi?

— Harris l-a omorât pe Wade, zice Lucas ridicând din umeri. Tocmai mi-a mărturisit.

— Ba nu.

— Te-am auzit cu urechile mele. Apoi întorcându-se către ceilalţi: N-aveţi decât să ne duceţi pe amândoi la Poliţie, să se facă lumină, să găsească ei probe… cum ar fi ochelarii ăia ai lui… pariu că se poate găsi ceva interesant pe acolo.

Harris îşi scoate ochelarii.

— Atenţie, avertizează Pete.

Harris aruncă ochelarii la pământ şi ridică un picior, gata să facă maşinăria bucăţele. Dar Carl e pe fază şi puştiul nu apucă să dea decât două lovituri slabe ochelarilor înainte de a fi luat pe sus şi aruncat pe o parte, coastele pocnindu-i înainte ca genunchii osoşi să-i atingă pieptul.

Pete se întoarce spre Lucas:

— Nu ştiam cum să procedăm. Unii dintre noi credeau că eşti vinovat, alţii nici nu voiau să audă aşa ceva. Am încercat să te sunăm, dar, când nu ai răspuns, ne-am gândit că probabil fugi până în Mexic.

Harris încearcă să se ridice, dar Carl îl trânteşte iar la pământ.

— Am votat, spune Varner, dacă să venim să te căutăm sau să ne întoarcem la club.

— Deci eu am câştigat, spune Lucas zâmbind.

Audrey îşi înclină capul şi râde.

Sarah stă lângă Carl, urmărind discuţia fără să intervină.

— Nu, tu nu ai câştigat decât trei voturi, spune Pete. Dar ştii cum luăm noi hotărârile: care e mai vocal, ăla câştigă. Şi Audrey era să explodeze încercând să ne convingă să venim după tine.

Lucas se uită la ea şi zâmbeşte.

Ea îşi dă ochii peste cap, vrând să spună ceva. Cuvintele sunt acolo, dar nu e nici momentul, nici locul să le rostească.

Sarah face un pas înainte şi-l loveşte pe băiatul culcat la pământ. Îl mai loveşte o dată şi încă o dată, perfectându-şi tehnica, a treia oară nimerindu-l sub coaste. Când Masters încearcă să o tragă deoparte, luând-o pe sus în timp ce ea se zbate şi spune cuvinte care nu mai au niciun rost. Carl îngenunchează şi îl împunge iar în coaste, apoi culege de pe jos bucăţile de sticlă, vorbind cu iarba în timp ce-şi face treaba.

— Bun. Acum. Ce facem mai departe?

Întors de la baie, Harris se mai duce să-şi umple o farfurie cu mâncare înainte să-şi reia scaunul de lângă Lucas. Preşedintele clubului de atletism – un fost alergător, sfrijit, cu o pereche de genunchi noi – se urcă pe podium, spunând aceleaşi glume pe care le spusese şi anul trecut înainte de a trece la treburile serioase. Apoi membrii boardului vorbesc îndelung despre tot felul de prostii, antrenorii povestesc despre evenimentele de anul trecut şi despre noii alergători care veneau de peste tot să se stabilească aici. Apoi sunt acordate premii, inclusiv o plachetă aurită pentru şeful Poliţiei care lăsase clubul să împrumute agenţii de circulaţie şi străzile. Dar şeful fusese chemat în ultima clipă pentru un scandal şi nu avea cine să-i ridice premiul. Cu o voce groasă, Pete strigă spre scenă:

— Sunt ocupaţi cu rezolvarea crimelor!

Toţi cei de la masă înţeleg aluzia şi râd până când antrenorul Able şi Tom Hubble se urcă pe estradă.

Amândoi urmau să înmâneze premiul cel mare al serii.

Vreme de cinci minute, cei doi vorbesc pe rând, ridicându-l în slăvi pe Wade. Lucas ascultă, sau cel puţin pare că ascultă. Unele fragmente par proaspete, dar majoritatea erau aceleaşi vechi poveşti, spuse acum simplu şi într-o lumină frumoasă. Se trezeşte observându-i pe ceilalţi de la masa lui, toată lumea cu privirea în farfurie şi mâinile împreunate în poală. Chiar şi Harris stă liniştit, dând din cap când era momentul, apoi aplaudă politicos când este dezvelită placa mare, care este apoi arătată la o cameră de luat vederi, spre acea entitate pe jumătate reală pe care nimeni nu o văzuse niciodată.

Apoi vocea se aude, mulţumindu-le tuturor pentru marea onoare şi promiţându-le că va păstra acest moment pentru totdeauna în inima lui. Uneori Wade suna de parcă îi dădeau lacrimile, alteori de parcă citea un discurs scris.

— Aş fi vrut ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Dar nu am nici cel mai mic regret. Iar dacă e vreo consolare, vreau să ştiţi că eu sunt ocupat aici, pe acest tărâm, şi sunt fericit.

Apoi tace, sau poate plecase, aplauzele se pornesc şi se opresc jenate, iar lumea se ridică să plece. Ceilalţi de la masă se duc să se uite mai bine la placă, dar Lucas nu avea chef. O ia spre scări, iar Harris îl urmează, râzând încet. Sau poate nu râdea. Lucas se uită la el, dar nu vede decât un zâmbet politicos.

— Vrei să alergi mâine? întreabă Harris.

— Nu.

— Marţi pe pistă?

— Poate.

Harris i-o ia înainte şi îi ţine uşa să iasă în răcoarea nopţii.

— Ştii ceva? Cu toţii o să ajungem într-o zi acolo. Unde e Wade acum.

— Eu nu.

— De ce tu nu?

— Fiindcă am de gând să mor atunci când o să mor.

11

Un alt ibric de cafea alungă frigul din bucătărie. Pe uşa din spate, Lucas priveşte fulgii de zăpadă plutind din cerul senin – fragmente minuscule de gheaţă prea rare ca măcar să fie numite ninsoare. De câteva minute vorbeşte întruna la telefon, spunând povestea repede, grăbindu-se să termine, oprindu-se din când în când să ia câte o gură de cafea. O dată sau de două ori se opreşte ca să mai facă o pauză. Atunci Wade rupe tăcerea şi mai comentează sau pune câte o întrebare.

— După ce l-a bătut măr Sarah, ce-aţi făcut cu derbedeul?

— L-am cules de pe jos, l-am târât şi l-am cărat pe rând până la o potecă mai puţin circulată şi pe urmă de-a lungul râului şi pe Foster. Era cea mai apropiată stradă şi am fost norocoşi. Un tip era cu o camionetă, lua lemne din pădure, în afară de drujbă, nu mai avea nimic în spate. Gatlin i-a promis o sută de dolari dacă ne duce înapoi la asociaţie şi Crouse a sunat-o pe cumnată-sa. Fetele au stat în cabină lângă şofer, la căldură, noi în spate, de era să murim de frig. Dar am trăit şi am ajuns înapoi pe la zece jumate, ne aşteptau poliţaii şi niciodată n-am fost mai fericit să-i văd.

— Şi a mărturisit?

— Adică, dacă s-a prăbuşit la pământ şi a început să plângă în hohote „O, Doamne, ce-am făcut?” Nu. N-a făcut-o şi nici nu o va face. Nici nu cred că-şi dă seama

cât de nenorocit e.

— Probabil că nu.

— Harris nu crede că toate astea contează. Până la urmă.

Ia o gură de cafea, apoi continuă. Când îl căram prin pădure, mi-a spus: „N-o să găsiţi nimic. Telefonul acela e nou. Nu are pe el nimic important. Fiecare ban pe care îl am în cont are acoperire. Iar probele fizice sunt atât de neconcludente, că le-a luat luni bune numai să-l scoată pe Carl din puşcărie. Deci, ce mi se poate întâmpla mie? Câteva luni la pârnaie, o grămadă de interogatorii de rahat şi n-o să le zic nimic. N-or să aibă încotro, or să-mi dea drumul."

Tăcere.

Lucas pune ceaşca goală pe masă, folosindu-şi cealaltă mână să aşeze telefonul, cu care nu era obişnuit, la ureche.

— Nu ştiu, Wade, ar trebui să fii atent.

— Atent la ce?

— Wails. Da, le-am spus poliţailor ce cred eu. Teoria mea. Nu cred că i-au acordat vreo importanţă. Dar, dacă stai şi te gândeşti, e un tip diferit de crimă. Procurorilor nu le plac lucrurile complicate. Ei sunt fericiţi când au urme de bocanci pline de sânge care duc direct la uşa criminalului.

Avatarul râde.

Dar Lucas nu râde.

— Telefonul meu tot nu funcţionează, spune el aplecându-se în faţă, în scaun.

— L-ai împrumutat pe ăsta, văd.

— Masters spune că aveam un virus sau un vierme, sau ceva, montat mai demult, care aştepta semnalul să se declanşeze.

— Îţi cumpăr altul, nu e nicio problemă.

— Corect, dar o problemă tot avem.

— Care?

— Wails, zice Lucas. Când mi-am amintit azi-dimineaţă de el, eram obosit. Aveam mintea destul de tulbure. Dar povestea a sunat destul de plauzibil, cel puţin pentru câteva ore. Pe urmă, când stăteam la asociaţie de vorbă cu detectivii, unele detalii au început să sune cam ciudat.

— Detalii?

— Despre Wails vreau să spun. Sigur, omul a furat banii şi pe urmă s-a sinucis. Dar ştim sigur că tu ai fost cel care l-a dat în gât?

— Nu ştiu, răspunde avatarul.

— Mi-ai zis asta. Îmi aduc aminte. Nu erai sigur de ce s-a întâmplat, pentru că e una din poveştile pe care adevăratul Wade nu ţi le-a spus niciodată.

La subsol se aude apa curgând cu putere, dar Lucas nu-şi dă seama că fusese deschisă decât atunci când se opreşte.

— În orice caz, cred că sunt o grămadă de speculaţii, să punem totul pe seama unui singur om, mort. La o adică da, tipul era un mincinos şi un escroc de mare clasă, dar e destul de hazardat să presupui că a ieşit din mormânt, să omoare pe cineva care i-a făcut rău cândva.

Tăcere.

— Dar cineva l-a pus pe Harris să te omoare. Şi, dacă nu a fost Wails, atunci nu mai rămâne decât un singur suspect la ora actuală.

— Aha. Cine?

— Stând strâmb şi judecând drept, vorbesc şi eu.

— Şi eu te ascult.

— OK, deci e cineva care vrea ca toate lucrurile să fie aşa cum trebuie. Cineva care ar face orice ca să îndrepte lumea pe făgaşul drept. Aceeaşi persoană mă lasă să mă urc beat la volan, mă lasă să plec şi, odată

plecat, sună la Poliţie.

— Nu eu am sunat, Lucas. Wade a făcut-o.

— Dar tu eşti el. Cu câteva diferenţe, care sunt uriaşe. Nu ştiu. Sau poate voi doi aţi fost exact la fel şi tu eşti Wade Tanner din toate punctele de vedere. Însă Wade nu ţi-a povestit totul despre el. Asta o ştim. Pe urmă, într-o bună zi, poate absolut din întâmplare, tu ai descoperit ceva despre omul tău, ceva care te-a supărat rău, rău de tot. Omul care te construise era un căcănar mincinos, sau poate chiar mai rău. Iar tu ai tot personalitatea intransigentă moral a lui Wade. Wade poate nu voia să renunţe la afacerea respectivă. Dar nici tu. Aşa că te-ai enervat şi ai început să cauţi pe cineva cu minte puţină şi nevoi mari. De bani lichizi. Şi uite-aşa apare Harry în oraş. Poate nu te-ai gândit la crimă din prima. Fiindcă a fost pauza aceea lungă între primele lovituri şi celelalte, fatale. Poate nu voiai să-l laşi pe Harry să termine treaba. Asta e aşa, ca să înfrumuseţăm povestea. Eu bănuiesc că întârzierea trebuia să-ţi dea ocazia să urli la omul în agonie, să-i spui ce m-ai dezamăgit, omule, şi, apropo, mersi pentru bani, pentru nemurire şi pentru celelalte chestii.

Tăcere.

— Mai eşti aici?

— Nu pot să cred ce aud, spune vocea.

— Dar chiar dacă eu aş crede, tot nu se poate dovedi. Nu există probabil nicio dovadă. Vocile pot fi sintetizate, ceea ce înseamnă că Harris nici măcar nu ştie cine l-a angajat. În afară de asta, chiar dacă aş găsi pe cineva să mă creadă, unul ca tine are la dispoziţie luni întregi să şteargă fişiere, să scape de probe incriminatoare şi, mai important, să se obişnuiască deplin cu situaţia.

— Dar, Lucas, cum poţi gândi asemenea lucruri despre mine? Chiar şi pentru o clipă.

— Eu vorbesc despre o voce. Că asta eşti. La sfârşitul zilei, eşti o serie de cuvinte care vin cu un anumit sunet şi totul este foarte vag.

Tăcere.

— Mă auzi?

Nimeni nu-l aude. Legătura a fost întreruptă.

Lucas îşi ia telefonul de la ureche, îl pune pe masă lângă ceaşca goală de cafea.

Audrey urcă de la subsol, îmbrăcată cu un pulover de-al lui şi şosete groase. Se aşază în faţa lui zâmbind şi aşteptând.

— Trebuie să fac un duş, spune el.

— Cum te simţi? întreabă ea zâmbind.

— Nu înţeleg.

— Să fii cel mai rapid alergător din zonă.

— Nu sunt cel mai rapid, spune el ridicând din umeri.

— Te-am auzit vorbind cu cineva acum câteva minute. Cine era?

— Ninge afară, spune el privind-o.

Ea se întoarce spre geam.

— A, ba nu, spune el. S-a oprit.